Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

A

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

LEXICON GRÆCO-LATINVM.

A.

A Prima eſt apud Græcos litera quam vocãt ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Præfixo articulo neutrius generis, in vtroq. numero declinatur, quũ alioqui ſit indeclinabile: idẽ & de reliquis eſt intelligẽdũ. ¶ Interdũ eſt nota numeralis, ſignificans primũ, ſicut βῆτα ſecũdũ, γάμμα tertiũ: & ſic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliados ſiue Odyſſeæ vocatus fuit ἄλφα, ſecũd⁹ βῆτα, tertius γάμμα, & ſic deinceps. Vt autẽ hę literę, quũ numerales sũt, ab aliis diſcernãtur, lineolã illis quidã ſuperponũt, alij accẽtũ acutũ. ¶ In Apoc. c. 1. ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Chriſtus eſſe A, quòd omniũ rerum principio ſit antiquior: dicitur eſſe Ω, quòd ſit omni fine poſterior, vt verè ſua illi cõſtet æternitas.

In cõpoſitione verò, multiplicẽ habet vſum. ¶ Aliquando eſt ϛερητικόν, (q. d. priuatiuũ,) i. priuãdi vim obtinet. vt ςάσιμος, ſtabilis ἄςατος inſtabilis, ſic καλός, ἄκαλος. σοφός, ἄσοφος, γάμος ἄγαμος, φθαρτός ἄφθαρτος. Sic & in verbis ἀδικέω, ἀτιμάω, ἀγνοέω &c. Quòd ſi dictio, cui præfixũ eſt α, à vocali incipiat, inter vtrãq. vocalẽ plerũq. interijcitur ν. euphoniæ gratia: vt in ἀναξίος ἄνοσος ex α & ἄξιος ἴσος. Aliquando in hac ſignificatione opponitur particulæ εὖ: vt εὔμορφος ἄμορφος, εὐτυχής ἀτυχής. ¶ Cõtrà eſt aliquãdo ἐπιτατικόν, (q. d. inteſiuũ) & eius vim addit ſignificationi, vel magnitudinẽ, vel multitudinem denotãdo, vt in ἀχανής, ἄξυλος, ἀγυλος, ἄξυλος, &c. ¶ Interdũ eſt ἀθροιστικόν, q. d. coaceruatiuũ ſeu collectiuum, vt in ἅπας, ἀολλέες. In his tamen poteſt α cẽſeri ἐπιτατικόν. In quibuſdã etiã vocibus ὁμοῦ (i. ſimul) ſignificare traditũ eſt, vt in ἀδελφός, ἀκόλουθος &c. ¶ Interdũ indicat ſimilitudinẽ vel æqualitatẽ, vt volũt quidã in ἀδελφός, ἀτάλαντος, ἀσπιδίσκη, ἀτάλαντος. ¶ Interdũ ſignificat μονωσιν, inquit Euſta. qui ἀμάζονας dictas eſſe vult quaſi μονομαζους. Sic & in ἁπλοῦν, quod ſonat μόνον πέλον, i. &c. q. d. ἄπελον. ¶ Interdũ ſignificat ὀλίγον, vel μακρόν, vt ἀμαθής pro ὀλιγομαθής, ſic ἀφυής pro μακροφυής. ¶ Aliquãdo idẽ quod δύς, vt ἄβατος pro δύσβατος, & ἀπίσθος pro δυσπίστος: itẽ ἀδάμας quaſi δυσδάμαστος. ¶ Aliquãdo ſignificat κακόν, vt in ἄβουλος & ἀβουλία apud Sophoc. Et in ἄδωρος, vt ἄδωρα δῶρα apud eũdẽ. Sic in ἄφωνος ἄξενος, &c. ¶ In vna eadẽq. voce nõnunquã duplicẽ accipit interpretationẽ: interdũ n. vel ςέρησιν vel κακόν ſignificat, vt in ἀκαρδής. Aliquãdo vel ἐπιτατικόν vel ἀθροιστικόν eſſe poſſe cenſetur, vt in ἀολλέες, ἅπας. In quibuſdam vocib. accipitur vel priuatiuè, vel pro ὁμοῦ: vt in ἄκοιτις, ἄλοχος. In aliis ſignificat vel μακρόν vel κακόν: vt in ἄφωνος. Vbi verò nullũ ex præcedẽtib. vſum habet, pleonaſticũ eſſe putatur: vt in ἄσταχυς pro ςάχυς, ἀςαφὶς pro ςαφὶς, ἀσπαίρω pro σπαίρω, ἀλαπάζω pro λαπάζω. ¶ Interdũ α geminatur, & eſt aut vtrumq. priuatiuũ: vt in ἀάατος apud Hom. ex nomine ἄτη, in ἀάπτος pro ἄπτος ex πτοῶ, in ἀάπτυστος pro ἄπτυστος ex πτύω: aut eſt pri⁹ α ἐπιτατικόν, & poſteri⁹ ςερητικόν, vt in ἀάσχετος, inq. Euſt.

Ἁ, (cum ſpiritu aſpero & accentu) articulus eſt poſtpoſitiuus neutr. gen. plur. nu. ſignificans quæ: ab ὅς, de quo vide ſuo loco. ¶ Eſt & pronomen poſſeſſiuum pro ἑά, ſua: vt τὰ ἃ πρὸς δώματ' ἔκαςος, apud Homer. Sic ἅς pro ἑὰς etiam ponitur.

Ἇ (cum aſpero & circumflexo) eſt adu. apud Dores ſignificans, quò, ὅπῃ vt Theocr. Idyll. 13. Ὁ δ' ἆ πόδες ἆγον ἐχώρει, quò pedes ducebãt, ibat. ¶ Apud eũdẽ poetã ἆ τάχος, ſcholiaſt. exp. κατὰ τάχος addẽs ſubaudiendũ eſſe imperatiuum ἔρχου. ¶ Eſt etiam aduerbium ſimilitudinis apud Hom. Iliad. ζ. Αἰεὶ κακὸς ἆ νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο: vbi tamen quædam exemplaria habent ὡς pro ἆ. ¶ Eſt & particula admirantis, inquit Suid.

Α͂ (cum tenui & circumflexo) vox eſt hominis ſuccẽſentis, quiritãtis aut commiſerãtis, vt Lat. ah, hei, heu. Eſt etiã perterriti ac perturbati: vt Lat. ehem vel eho. Eſt & admirantis, vt Lat. vah, aut eho: vt ſæpe apud Hom. Ἆ δειλὲ, & Ἆ δειλοί, &c. Eſt etiam optantis, vtinam: vt teſtantur Heſychius, Suid. & Euſtath.

Ἆ ἆ (geminatum, tenui & circumflexo notatum) aduerb. hominis perterriti, vel deterrentis, ſeu deprimentis. Ariſtoph. in Pluto, ἆ ἆ, πλὴν δ' ἆ δ' ἆ μή μοι προσφέρε. Et in Veſp. ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν. Eurip. in Oreſte, Ἆ ἆ, τί δὴ τὰ μέλλετ' ἐξακούσετ' αἰθέρα Πετροῖς. ¶ Itẽ ἆ ἆ vel ἆ ἆ ſæpe eſt dolẽtis atq. ingemiſcẽtis aut quiritantis aduer. vt Lat. heu, heu. Eurip. in Rheſo, Ἆ ἆ, ἆ δαίμονες τάλαινα. & in Oreſt. Ἆ ἆ, ἀδίκως ἀδίκως ἀπὸ ὤλεσεν.

Ἆ ἆ, aduerb. ridentis: vt & apud Lat. ha ha he, Euſt.

ἌΑΖΩ. Fut. ἀάσω, Præt. ᾖακα, exhalo propriè calidum halitum efflo. Ariſtotel. in probl. ſect. 34. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν.* fictum à ſono quem inter exhalandum edimus.

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

Ἄατα vide in Ἀάτη, Ἀάατον, &c. in Ἀάω.

ἈΒΑ'ΑΕ, vtinam. Heſych. ¶ Eſt etiam idem quod φεῦ, heu, vt in Epigr. Ἀβάλε χειμερίῃ με κατέκλυσε κύματος ὁρμή.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, abacus. Perſio eſt tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quaſuis figuras ſeu digrammata ducunt. Pythagorica menſa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiã pro quauis tabula calculatoria. vide ἀβάκιον. ¶ Itẽ abacus Macrobio, tabula alearoria, ſiue alueus aleatorius, τα-λὸς πεττευτικὴ, inquit Euſtath. ¶ Itẽ tabula ſiue menſa, cui vaſa quælibet ad vſũ quotidianũ cõparata imponebantur, Ammon. ¶ Itẽ caniſtrũ, vt colligitur ex Poll. l. 6. c. 12. Numeratur etiam inter vaſa ſiue inſtrumẽta coquinaria, apud eũdẽ eiuſdẽ lib. c. 13. ¶ Vitruuio abacus ſignificat tabulã quandã, quæ ſupponitur epiſtyliis ſiue capitulis columnarum. Idẽ abacum in podiis vocat planitiẽ, quæ ſedilis vicem præbet. ¶ Obſeruatum & illud, ſolis latitudinem ſcienter abacum dici, eadem, qua diſcus, notione, inquit Cæl. Rhod. ¶ Ἄβαξ pro ἄλλαξ, vide in Βάξω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, pro ἄβαξ, tabula calculatoria. Polyb. lib. 5. ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Hinc ortum, vt peritiam ſupputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris conſuetudo vocauerit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. vt ſuprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone, καταβαλὼν ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον. ¶ Item vas ad ferenda opſonia commodum, Poll.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, teſſella pauimenti, apud Athen. lib. 5.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus, apud Æſchylum.

ἌΒΡΑ, ſiue ἄβρα, ας, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honeſtiora miniſteria domi ſuæ alunt, quibúſque vtuntur pediſſequis. Euſtathius annotat eſſe vocabulum ἐθνικὸν, à Græcis (vt & alia multa) vſurpatum. Legitur apud Menandrum in Pſeuderacle, & Geneſ. 24. Exod. 2.

ἉΒΡΟ'Σ, ἁ, ὀν, mollis, effeminatus, delicatus: vt ἁβρότερος γυναικῶν, apud Lucianum. ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herodot. in Melpomene, Ἀγαθύρσοι δὲ ἁβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Dicitur & de re: vt ἁβροὶ λειμῶνες. Æliano apud Suidam. Et ἁβρὸς λειμὼν exp. ὡραῖος, ἀκμαστικὸς καὶ εὐθαλής, quoniam prata, quò floridiora & viridiora, eò ſunt pulchriora. Ἁβρὰ τράπεζα exponitur πολυτελής. ¶ Item feſtiuus, lepidus. Luc. in Iudicio dearum. τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῷ ἁβρὸν μᾶλλον ἁρμόζει. ¶ Item magnificus, grauitatem præ ſe ferens, elatus: vnde ἁβρὰ βαίνειν apud Eurip. in Med. magnificè ſeſe inferre.* Etymologicus deducit ex α priuatiuo & βορός, vt ſit quaſi ἄβορος ὁ πάντας βαίνων. alij ab ἅπτω, vt ſit q. ἁπτός, qui facilè tangi poteſt.

Ἁβρῶς, molliter, delicatè, feſtiuè, magnificè, &c. Eurip.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Xenoph. Pæd. lib. 8.

Ἁβροσύνη, ἡ, idem. Eurip. Exponitur etiam φαιδρότης.

Ἁβρύνω, ῶ, orno, ſplendidum reddo. Æſchyl.

Ἁβρύνομαι, ornor, niteſco, cultum mihi comparo. Cũ datiuo rei, Athen. lib 12. εἰς ὅσον τῶν γυναικῶν ἁβρυνόμενος βίος. Item glorior, inſoleſco, magnificè me infero. Plato in Apol. ἐγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν εἰ ἠπιστάμην ταῦτα.

Ἁβρίζομαι, idem quod ἁβρύνομαι. Heſych.

Compoſita.

Ἐναβρύνω, idem quod ἁβρύνω.

Ἐναβρύνομαι idem quod ἁβρύνομαι.

Πανάβρος, omnino mollis, omnino delicatus.

Πεδαβρὸς, qui mollibus delicatiſque pedibus eſt. Themiſt.

ΑΜΒΡΟΤΗ, ης ἡ, nox. Aliquando per ſe ponitur, aliquando cum nomine νὺξ & tum plenus eſt ſermo: vt Il. ξ. ἔσσεται ἤδη νὺξ ἀβρότη. * deriuatur à βροτὸς, i. mortalis, præfixo α priuatiuo, quòd noctu lateant mortales ἐν ᾗ βροτὸς οὐ προέρχεται, inquit Euſtath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, i. quod priuata ſit mortalibus. Alias etymologias vide apud Euſtathium, & Etymol. (pecco.

Ἀβροτάζω, F. άσω, P. ακα, nocte occurro. Heſych. Significat etiã

Ἀβροτήμων, ονος ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Heſych.

Ἀβροτίνη ἡ peccatum, ἁμαρτωλὴ idem Heſych.

Ἀβροτάζω, F. ξω, P. χα, aberro in via, aut in nocte euagor. Il. κ. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, i. ne aberremus alter ab altero. vbi Euſtath. ait ἀβροτάζειν eſſe aut τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, i. in nocte euagari. Heſychius dicit. ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸ βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν, i. ex eo quòd homo ab homine aberret poſt occurſum.

Ἀβροταξία, ας ἡ, aberratio, deflexio de via Euſtath.

Ἀμβροτεῖν (aſſumpto μ) aberro, vt & ἀβροτάζω. Il. π. —ἴσχεσι μὲν ἡμβρότον ἀλλήλων. Il. ε. ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. vbi annotat Euſt. hæc prouerbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod ſibi propoſuerant: atque idem his duobus verbis ſignificari ἐκ παραλλήλου: fieriſque ἤμβροτες vel ex ἀβρότω, per pleonaſmum τοῦ μ vel ab ἥμαρτες, mutando α in ο, & traiiciendo ρ, nec non inſerendo β, ad elegantiorem ſonum, vt fit in γαμβρὸς, & in μεσημβρία, aliiſque huiuſmodi.

Ἀμβροτεῖν, cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, & ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item πρωτεῖν apud Heſych.

ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ, ſiue ἀβρότονον, ου, τὸ, abrotonum, herba ſeu plãta perpetuò virens: * ſic nominata, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν καὶ ἁπαλὴν quòd aſpectu ſit mollis & tenera. Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀβρότονον. τό, τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀργῄνην ὑπὸ βῆσσαν. Vide Theophr. hiſt. plant. lib. 6. c. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότηον, vide & Dioſc. l. 3. c. 29.

Ἀβροτόνινος & ἀβροτονίτης ου ὁ, confectus ex abrotono: vt ἀβροτόνινον ἔλαιον ſiue ἀβροτόνινον μύρον, apud Dioſc. lib. 1. cap. 61. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eundem lib. 5.

ΑΒΡΥΝΑ, τὰ, Heſychio συκάμινα μόρα. Sic & apud Athen. li. 2. Ἄβρυνα, συκάμινα ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα.

ΑΒΥΡΤΑΚΗ, ης ἡ, barbaricum edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici: & eiuſmodi aliis quibus ineſt τὸ δριμύ. Theopomp. in Theſeo, ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων Πλεῖστον ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teſte Suida: & Alexis apud Athen. lib. 3. Luc. in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. ſymp. 4.

Ἀγάλλομαι, ἀγάζομαι, vide in Ἄγαω.

ΑΓΑΘΟΣ ου ὁ, bonus, probus: vt ἀγαθὸς ἀνὴρ, & ἀγαθὴ γυνή. Plat. & Xenoph. Dicitur & de re, vt ἀγαθὸς οἶνος. ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis ſtrenuus. Il. ρ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἤ κακὸς ἢ ἀγαθός. Et Thuc. lib. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς προτιμῶσιν ἆθλοις ἀρετῆς. ¶ Item prudẽs. Apud Hom. Il. ι. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Euſtath. ſignificare vel ſtrenuũ vel prudẽtẽ. ¶ Ἀγαθὰ πράγματα, res ſecundæ, apud Thuc. lib. 3. In eadem ſignificatione vſurpatur & ἀγαθὴ ſine ſubſtantiuo, Xen. ſic ἀγαθῇ τύχῃ, Lat. quod fauſtũ feliſque ſit. ¶ Ἀγαθὴ δαίς. Il. δ. lautum & opiparum epulum. ¶ Item præſtans, excellens, vt βοὴν ἀγαθός, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά. Et pro eodem ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον apud Plut. & ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθός, apud eũdem. ¶ Itẽ peritus vel aptus: vt ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀγαθὸς τοξότης. ἀγαθὸς ναύτης. Et cum infin. ἀγαθὸς ἱππεύεσθαι. Plut. peritus equitandi. ¶ Item vtilis. Cum genit. Theophraſt. ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, vtilis aduerſus comitialem morbum. Cum dat. vt Od. ρ. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ φησ' ἐμμέναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. Et cum præpoſitione πρὸς: vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη. Theophr.

Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ (ſubſtãtiuè) bonum: vt ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος. Cic. interpr. ipſum bonum creſcendi acceſſionem nullam habet. Tradunt quidam ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono vſurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθὸν de ſummo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, vtilitas: vt ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Itẽ Pæd. 3. σοὶ τὸ σὸν ἀγαθόν, ἢ σοὶ τῇ σῇ ζημίᾳ. cum infin. Il. ω. ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, vtile eſt, iuuat, confert. ¶ Ἀγαθὰ (plur.) opes, facultates, & cuiuſuis generis bona. Xen. πολλὰ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. ¶ Pro beneficiis: vt ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, beneficia cõferre in aliquem, apud Iſocr. & Luc. ¶ Pro virtutibus & dotibus. Iſocr. de pace. Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ἃς δεόμεθα, τυγχάνομεν.

* Fit ἀγαθὸς ex ἀγαστὸς (quod eſt verbale ex ἄγαμαι ſeu ἀγάζομαι) abiectione σ, & mutatione τ in θ, inquit Etym. & Euſt. Hic tamen ἄγαν hac voce includi tradit, atque ideò nullum nec comparat. nec ſuperl. habere. Irregulares autem comparatiui ſunt ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείσσων, κρείττων, λώων, χερείων. Et ſuperl. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

Ἀγαθῶς, vtiliter. Hippocr.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum) Greg. Ἀγαθωσύνη, idem, Rom. 15.

Ἀγαθοεργὸς, ὁ probus. ἀγαθοεργία, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid.

Ἀγαθοποιέω, F. ήσω, bonũ efficio, beneficio afficio, Dionyſ. Areop.

Ἀγαθύνομαι, bene affectus ſum, Nehem. cap. 2. & Dan. 6.

Ἀγαθίζομαι, bona dico. Ariſtop. δεῖ εἰς τὰς ἱερὰς ἡμέρας κἀγαθίζομένας λαβεῖν.

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Heſychio faſciculus fili ſeu ſtaminis colligati glomus. vnde ἀγαθῶν ἀγαθῖδες, bonorum glomi, apud Poll. prouerbiũ de opib. extructis & affatim cumulatis: ſumpta metaphora à glomere textorio, qđ ex plurimis filorũ cõuolutorum gyris conſtat. Apud Suidã legitur etiã ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθῖδες: qđ prouerbiũ eſſe dicit ἐπὶ τῶν πλεονεκτούντων ἀεὶ ὧν εὐτυχήκεσαν πρότερον, ac ſi ἀγαθῖδες eſſẽt aceruι ſeu cumuli bonorũ. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα. Euſt. Heſych.

Compoſita.

Ἀνδραγαθία, ἡ ſtrenuitas, fortitudo. Ariſtoph. in Pluto. Item actio digna forti viro. quaſi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. Xen. & Plut. Item officium viri boni, probitas.

Ἀνδραγαθίζομαι, fortem virum me præſto, fortiter me gero. Et probum virum me præſto. Thuc. l. 3.

Ἀνδραγαθέω, ῶ, idem, & quidem frequentius. Plut. ὁ δ' ἐπιμελεῖσθαι ἐμέλλεν, ὅς ἀνδραγαθεῖν ζητεῖ, ἀεὶ αὐτὸ ἐγχειρεῖν. Et cum accuſ. apud eundem, καὶ πολλὰ ἐν δὲ ταῖς ἐπιφέροις χώραις ἀνδραγαθήματα ἀπέπραξε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν, ipſa autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, i. fortiter geri.

Ἀνδραγάθημα, τὸ, facinus viri forti dignum, actio viri fortis, & res fortiter vel præclarè geſta.

Ἀνδραγαθητὴς οῦ ὁ, qui facinora edit viro forti digna, virum fortem ſe præſtans, fortiter ſe gerens.

Αὐτοαγαθὸς, ipſe per ſe bonus. Greg. Naz. de Deo. (nu*, honeſt*.

Κἀγαθὸς, vt καλὸς κἀγαθὸς, id eſt καλὸς καὶ ἀγαθὸς, bonus, ſtre-

Καλοκἀγαθὸς, (id eſt, καλὸς καὶ ἀγαθὸς) probus, bonus, honeſtus, qui eſt abſolutæ & conſummatæ probitatis. Ariſtot.

Καλοκἀγαθία, ἡ, probitas, integritas & honeſtas. Xen. Apud Iſocr. eſt καλοκἀγαθία τρόπων, morũ honeſtas ſeu integritas.

Καλοκἀγαθικὸς, ή, όν, vſurpatur pro καλοκἀγαθὸς apud Plut.

Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, ſeu bonarum rerum.

Παναγαθὸς, omnino bonus, optimus. Plat. epiſt. 8.

Πατραγαθία, ἡ, paterna ſtrenuitas, patris aut patrum ſtrenuitas & fortitudo. Plut. in Apoph.

Φιλάγαθος, amans bonorum. (tate carens.

Ἀφιλάγαθος, qui non eſt φιλάγαθος, Exponitur &, benigni-

Ἐπιταγαθάγαθος, qui honeſtis delectatur ſtudiis, & virtutem amplectitur, apud Strab.

Ἀγαῖος, ἀγαίω, &c. vide in Ἄγαω.

ΑΓΑΛΛΩ, F. αλῶ, P. αλκα, orno, inſignio, decoro. Plat. de leg. li. 12. ὡς τὴν ἀγάλλῃ πῦς τιμαῖς. Ariſtoph. in Pace, καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. * Euſt. ex ἄγαω deductum vult. Alibi verò ſcribit ἀγάλλομαι dici quaſi πρὸς ἄγαν ἢ ἄγαν ἅλλομαι.

Ἀγάλλομαι, ornor, inſignior, decoror: ſed vſurpatur potius vt deponens, pro, exorno me. Il. σ. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ¶ Item glorior: vt ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, glorior hac re, iacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infi. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμενοι ἐβοήθουν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cum dat. rei. Od. ε. νηῦς ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ. Xen. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Inuenitur & cum accuſ. Epigr. li. 4. Et cum infin. apud Non.

Ἄγαλμα, τὸ, ornamentum, oblectamẽtum. Hom. & Æſchyl. ¶ Item ſimulachrum, ſtatua, Herod. & Plat. Ponitur & pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα. Cicero formas interpr. Vſurpatur & metaph. vt καρδίας ἄγαλμα. Syn.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, ſtatua parua, imaguncula. Luc.

Ἀγαλματόω, ῶ, in ſtatuam verto. Lycophr. in Alex.

Ἀγαλλιάω, ῶ, & ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia ſunt apud Eccl. ſcriptores pro exulto, lætitia geſtio ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idẽ Act. 16. ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4. χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. τρέμω καὶ χαρᾷ ἀγαλλιῶμαι.

Ἀγαλλίαμα, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Luc. 1. καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀναπληρούμενοι ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης καρδίας θείας.

Ἀγλαὸς, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Ἐπαγάλλομαι (compoſ.) pro ἀγάλλομαι, exulto. Il. π. Μηδέ τ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Item ſuperbior, efferor, μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, apud Baſil.

ἈΓΑΛΛΟΧΟ´Ν, lignum quoddam eſt, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno ſimile, odoratum, & guſtum adſtringens, vt inter alia tradit Dioſc. lib. 1. cap. 21.

Ἄγαμαι, vide in Ἀγάω.

ἈΓΑ´Ν, aduerb. nimis, immodicè, ſupra modum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur & *pro* valde, vehementer. Xenop. Pæd. 1. πάνυ ἀφροδίσιον ἢ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adiectiui, vt ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœm. ἡ ἄγαν, & in neutro τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris aduerbiis.* In compoſitione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: vt ἀγακλεής, ἀγάρροος, &c.

ἈΓΑΝΑΚΤΕ´Ω, τῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris ſenſu afficior. Dioſc. lib. 5. c. 76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. ¶ Item indignor, ſtomachor, ægrè fero. Et conqueror. Iſocr. de Pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι. Et cū præpoſit. ὑπὲρ aut περὶ, in caſu rē ſignificāte. In caſu autem ſignificante perſonam dicitur ἀγανακτεῖν τινὶ, & πρός τινα, & κατά τινος. ¶ Item gemo ςένω, apud Plat. inquit Heſych.* Sunt qui ex ἄγαν & ἄχθομαι compoſitum dicant. Ego ex ἄγαν & ἄγνυμαι (frangor) cuius præteriti tertia perſona ἦκται, deriuari poſſe exiſtimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

Ἀγανακτητιάσθαι dicitur voce media pro ἀγανακτεῖν. Luc.

Ἀγανάκτησις, εως ἡ, dolor, doloris ſenſus. Plat. ¶ Item indignatio, ſtomachatio, Thuc.

Ἀγανακτητός, ἡ, ὁ, vnde ἀγανακτητέον, indignè ferendum, querendum. Plat.

Ἀγανακτικός, ἡ, ὁ, querulus, qui facilè queritur & ægrè fert caſus incommodos. Plat.

Compoſita.

Διαγανακτέω, ῶ, perægrè fero, indignor.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob.

Προσαγανακτέω valde indignè fero. Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτέω ῶ condoleo, Il.

Συναγανάκτησις, condoleſcentia, apud Ariſtot.

Ὑπεραγανακτῶ ſupra modū indignor, vehemēt.* ſtomachor vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τοῦτο pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

Ἀγαλλίς, vide in Ἄγω, i. frango.

Ἀγανός, vide in Γάνος. At ἀγανὸς in Ἄγω, i. frango.

Ἀγάομαι, vide in Ἀγάω.

ἈΓΑΠΑ´Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honeſto & inhoneſto amore vſurpatur. Xen. apomn. 1. τοὺς πίστεις ἀγαπῶντας μᾶλλον ἢ τὰς ἑταίρας. Dicitur aliquando ἀγαπῶ τὸ ἐμὸν ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τὸ περὶ ἐκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τὸ δεῖ πλεῖον τῷ ἐκείνου. Item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infin. ἀγαπῶ τὸ ποιεῖν. Ariſtot. Oecon. 2. ἀγαπῶντας τὰ τεύχματα φέρειν. ¶ Item amicè & hilariter accipio. Od. ψ. Οὐ νεμεσῶ ὅ τι πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ᾽ ἀγάπησα. ¶ Item oſculor, vt ait Euſt. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum eſſe, & *pro* ſatis eſſe, ſufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, ſecundo loco contentum eſſe. Et Thuc. lib. 6. οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, acquieſco arbitrorum ſententiæ. In qua ſignif. ἀγαπῶ idem eſt cum ἀρέσκομαι. Et cum infin. ἀγαπήσας λαβεῖν τοῦτο apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπῶ σωζόμενος.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor. Ariſtot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: vnde ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη pro ἐρώμενος & ἐρωμένη, amaſius & amaſia ſeu amica Luc.

Ἀγάπημα τό, dilectio. Item res ſeu perſona quæ diligitur. Crates philoſ. in quodam Epigr. χαῖρε θεὰ δέσποιν᾽ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα. (marotia.

Ἀγάπησις pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐρωτική, q. d. dilectio amatoria.

Ἀγαπησμός, ὁ, idem cum ἀγάπησις. Suid.

Ἀγαπητός, ἡ, ὁ, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, iucundus. Ariſt. Eth. li. 9. c. 12. τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι. ¶ Exp. & vnicus, vt Xen. παῖς ἀγαπητός, & παρθένος ἀγαπητή. Et Homer. ἀγαπητὸς υἱός: filius certè, qui vnicus eſt, magis diligitur. ¶ Item ἀγαπητόν ἐστι, cum infin. boni conſulendū eſt. Ariſtot. Eth. lib. 9. cap. 10. ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. benè nobiſcum agi putandum eſt, ſi vel paucos inueniamus amicos.

Ἀγαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. interdum cupidè & libenter. Dem. Item ſatis, ſufficienter. Herodian. δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τοῖς αὑτοῦ, oportet vnumquemque ſuis contentū eſſe.

Ἀγαπητικός, vim diligendi habens. Heſych.

Ἀγαπητέος, ὁ, amandus. Plat. de Rep. lib. 2.

Ἀγαπητέον, ſubaud. ἐστι, interdum dicitur pro, acquieſcendum eſt, contentum eſſe oportet.

Ἀγάπη ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Chriſtianorum conuiuia, ſic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis cauſſa eſſent inſtituta. Iuſt. epiſt. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπη, pro φίλημα. Euſtath.

Ἀγαπάζω, apud poëtas pro ἀγαπῶ, amo. Muſæus, ἀγάπαζε μιλλίφρονι θεσμὸν ἐρώτων. Item comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, beneuolentiæ ſigna alicui exhibeo, amplector ſeu amplexor. Od. π. Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει. ¶ Eurip. in Phœn. vſurpauit pro procurare, ἐπιμελεῖσθαι, ἀξίαν νέκυν τοῖς παρ᾽ ἐμοῦ ἀγαπάζων ἐμῶν, &c. cadauer condens ſeu procurans, exequias præbens.

Ἀγαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω. Od. χ.

Compoſita.

Ἀμφαγαπάω, deamo, valde amo, chariſſimum habeo. poëticum.

Ἀμφαγαπάζω, idē. Ἀμφαγαπάζομαι, voce media, pro eodē.

Περιαγαπάω, valde amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. li. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. vtitur & Dem.

ἈΓΑΡΙΚΟ´Ν, οῦ, τό, agaricum: radicis ſeu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de quo Dioſc. initio libri 3. & Plin. l. 16. cap. 8. Eſt & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rurſum Dioſc. in præfatione libri 6.

ἈΓΑΣΥΛΛΙ´Σ, frutex vnà cum radice, vnde Ammoniacum liquorem eliciunt, vt tradit Dioſc. lib. 3. cap. 98.

Ἀγαυός, &c vide in Ἀγάω.

ἈΓΑ´Ω, ῶ, F. άσω, P. ακα, (quod magis eſt in vſu) Ἀγάομαι ῶμαι, demiror, cum ſtupore miror, ſtupeo. Od. π. Οὔτε τι θαυμάζειν ἐξαίσιον, οὔτ᾽ ἀγάασθαι. ¶ Item pro inuideo vel μέμφομαι, teſte Euſtath. Od. ε. Οἵ τε θεὰς ἀγάασθε παρ᾽ ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ¶ Idem Euſt. ann. ſignificare etiam odiſſe, apud Hom.

Ἄγη ἡ, admiratio, ſtupor, obſtupefactio. Od. γ. ἄγη μ᾽ ἔχει. Sic & Od. π. Apud Tragicos, honor, veneratio. Heſych.

Ἀγαῖος, ὁ, ἡ, admirabilis, item inuidioſus. Suid. Heſ. Etym.

Ἀγητός, ἡ, ὁ, admirabilis, ſtuporem excitans. Il. ε. εἶδος ἀγητοί. Et Plut. in Pericle, χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί.

Ἀγαυός, ἡ, ὁ, (Æolicè pro ἀγαός, ἀ ἀγάω. ſecundum alios tamen à γαίω) admirabilis, præclarus, illuſtris. Heſ. Item venerandus, σεμνός, Euſt. Il. γ. κήρυκες ἀγαυοί. ¶ Ponitur pro ſuperbo & arrogante, apud Hom. ἀγαυοὶ μνηστῆρες.

Ἀγαύομαι, admiror. Opp. Hall. 4. Εἶδος ἀγαυόμενοι πολυ-(φαζοι.

Ἀγαυρός, vide in Γαῦρος.

Ἀγαίω, pro θαυμάζω, admiror, inquit Euſt. Idem alibi exp. ἐκπλήττω, obſtupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi & μέμφομαι, ſuccenſeo, indignor.

Ἀγαίομαι, vſitatius eſt quàm ἀγαίω. & ſignificat etiam, admiror inquit Etym. Od. υ. ἀγαιόμενοι κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντες alii μεμφόμενοι. ¶ Idem ſuccenſeo, indignor, vel inuideo. Cum dat. Heſiod. in Erg. Τῷ δὲ θεοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. vbi tamen exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Et cum accuſ. Plut. οὐδ᾽ ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus inuideo. ¶ Item inuideor, φθονοῦμαι, Suid.

Ἄγαμαι, idem in proſa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγάζομαι admiror. Conſtruitur cum accuſ. vel rei vel perſonæ. Dicitur enim ἄγαμαί σε τὸ φρόνημα, & ἄγαμαί σε τὸ φρονήματος, (ſubaudito aduerbio ἕνεκα,) i. admiror tuā prudētiā, vel admiror te ob tuā prudentiā. Et cū genit. Plut. ἀγασθεὶς τῆς παρρησίας. Sic & Dem. pro cor. πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἀγασαίμην τὸ μὲν γὰρ ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Vide & ἀγάζομαι infra. ¶ Item laudo, probo. Plat. ἄγαμαί σου τὴν Χίου ἐποίησι. ¶ Afferuntur & aliæ ſignificationes pro, indignor, inuideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo ſumit hoc verbum ſua tempora.

Ἀγαμένως, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: vt ἀγαμένως λέγειν. Ariſtot. Rhet. 3.

Ἀγάαμαι, poëtico pleonaſmo dicitur, pro ἄγαμαι. Od. π. Οὔτε τι θαυμάζειν ἐξαίσιον, οὔτ᾽ ἀγάασθαι.

Ἀγάζομαι, eiuſdem cum præcedentib. ſignificationis & originis à quo hæc tempora frequentia ſunt apud poëtas (quædam & apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην, fut. ἀγάσομαι, aor. 1. ἠγάσθην, aor. med. ἠγασάμην. Et part. ἀγασάμενος, ἀγασθείς, ἀγασσάμενος, & poëticè ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, ſuſpicio, Variè cōſtruitur. Cum accuſ. rei. H. θ. Μῦθον ἀγασσάμενοι. Sic Iſoc. in Paneg. ἀγασθεὶς τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Et cū dat. rei. Xen. Pæd. 6. ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Iūgitur & perſonę caſib. genitiuo: Xen. ἀγασθεὶς τι αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτῷ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ἠγάσθη τινὶ ἀγασθεὶς τῇ ἐργασίᾳ, pro θαυμάσας, inquit. Vel accuſ. idq; frequēt. ſimul. Il. γ. τὸν δὲ ὁ γέρων ἠγάσατο φώνησέν τε. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθεὶς τὴν γυναῖκα. Interdū iūgitur caſib. rei & perſonę ſimul. Xen. ἠγάσθην αὐτὸν τῆς σωφροσύνης, vel ἠγάσθην τὴν σωφροσύνην αὐτοῦ. ¶ Itē veneror. Anth. epig. li. 1. σὲ μὲν χρυσαυγῆ νηὸν ... ὑμᾶς ὁ πλάνων Γλαυκ᾽ ἠγασάμην. ¶ Itē indignor, ſuccēſeo. Il. ν. ἄγαν ἀγάσαντο ... ἠγάσσατο Ἥρη. Et cū acc. Od. ζ. ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, vbi voluit quidā ſubaudiri διά. ¶ Itē inuideo. Il. ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Et cum accuſ. rei. Od. δ. Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσασθαι θεὸς αὐτός. Vide & ἄγαμαι, ſupra. (ſtath.

Ἄγασμα, ατος, τό, veneratio, vel qd veneramur. Suid. Heſyc. Euſtath.

Ἀγαστός, ἡ, ὁν, admirabilis, admiratione ſumma dignus. Xen. Hell. 2. ἐκείνω δὲ κρίνω τοὺς ἄνδρας ἀγαστούς. Apud Hom. εἶδος ἀγα-

ϛὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. ſtuporem afferens: vel ἐπίφθονον, inuidioſum Euſtath.

Ἀγαθὸς, ἀγάλλω, ἄγ͂ος, quomodo huc pertineāt, vide ſuis locis.

Compoſita ex Ἄγαμαι & ἀγαςός.

Ἀξιάγαςος, admiratione dignus, admirabilis. Syn.

Ἐξάγαςος, admirandus, Heſych.

Ἐπάγαμαι, admiror ob.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer & ſupra modū miror. Suid.

Ἀγγεῖον, &c. vide in Ἄγγος.

ΑΓΓΑΡΟΙ οἱ, Perſico vocabulo, a Græcis tamen poſtea recepto, dicebantur regum nuntij ſeu tabellarij: tabellarij qui ex ſucceſſione literas perferunt. Solebant enim reges Perſarum certis ſtationibus diſpoſitos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celeriùs perferrentur. Æſchylus ἄγγαρον πῦρ adiectiuè dixit pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur. ¶ Ponitur ἄγγαρος latiùs etiam pro quouis, qui aliquid baiulat: exponitúrque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ ςαθμοὶ, hoc eſt, manſiones ac diuerſoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penſo diuertebant.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, baiulo veluti ἄγγαρος. Suid. Euſt.

Ἀγγαρεὺς, idem cum ἄγγαρος.

Ἀγγαρεύω, cogo ſeu adigo ad miniſterium ἀγγάρων præſtandum. Interpres Matt. cap. 5. annotat ἀγγαρεύειν eſſe cogere ad currendum, vel, ferendum aliquid: quoniam curſoribus illis Perſarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cuiuſuis equos vel naues, aut ipſos etiam homines rapere ad curſum, vt hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. ſimpliciter accepit *pro*, cogo, adigo, compello.

Ἀγγαρευτὴς, ῦ, ὁ, qui aliquid angariat & cogit ad curſum aut aliquod aliud ſeruitium obeundum. Heſych.

Ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officij illius præſtatio. hoc eſt: quum quis ad currendum vel baiulandum aliquid adigitur. Et coacta ac inuita ſeruitus, & ſeruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.

Ἀγγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipſe curſus angarorum, pro quo Ionice dicitur ἀγγαρήϊον. Herodot. lib. 8.

ΑΓΓΕΛΛΩ, λῶ, P. κα. nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio Hom. & Thuc. Et apud Plut. in parall. ἀγγέλλειν ἐς τὴν πόλιν νίκην. Participium ἀγγέλλων, nuncians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herod.

Ἀγγέλλω fit ab ἀείδω & καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. Euſtathio autē ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci.

Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut perſona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Aiace. Τεῦκρος τ' ἀπὸ τῆς δ' ἀγγέλλομαι. Ἄγγελμα, τὸ, nuntium, res quę nuntiatur. Herod. 7. τὸ ἀπόρρητον καὶ κρυπτὸν ἀγγέλματος.

Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuntius, nuntia. Xen. Pęd. 2. ἡ μὲν δ' ἀπάγγελον ἀποστείλας ταῦτα ἐπέμψα. Et Il. ω. ἄγγελος μήτηρ. Sic ἄγγελος Ἴρις, Il. β. ¶ Pro nūtio Dei καὶ ἐξοχὴν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item pro ἄγγελμα ſeu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thuc. 7.

Ἀγγελικὸς, ἡ, ὸν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. Ἀγγελικαὶ διακονίαι. ¶ Ἀγγελικὴ, ſaltatio quædam, quę inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14.

Ἀγγελίας, ου, ὁ, poet. idem, quod ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, idem. Callim. & Muſæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, nuntia. Callim. ¶ Ἀγγελιώτης τάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική. (Ἀγγελικὰ θνῶ.

Ἀγγελίωνη, ἡ, itidē poet. pro nūtia. Orph. in hymno Auroræ.

Ἀγγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, i. res quæ nuntiatur. Thuc. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ε. ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. Item rumor, fama. Thuc. lib. 4. ἐς τὴν νῦν αἱ ἀγγελίαι διῄεσαν τῶν. ¶ Pro religione, ſecundum quoſdam, apud Herodot. lib. 1. προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην, exp. primas partes in conſulendo oraculo & referendo.

Compoſita ac primum ex ἀγγέλλω & verbalib. cum præpoſit.

Ἀναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio expono, refero, narro, Cum datiuo rei & accuſatiuo perſonæ, ſicut ἀγγέλλω.

Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in Pericle. ἀναγγέλλει τεθνηκὼς αὐτός.

Ἀπαγγέλλω, idē quod ἀναγγέλλω. Il. λ. ἀπαγγείλαι ὃ τάχιςα Χρημάτων Δαναοῖσι. Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινά. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demoſth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plut. ¶ Item renuntio, vt legati faciunt à legatione redeuntes. Plut. ¶ Pro denūtio, vt ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα affertur ex Libanio, *pro*, denūtio tibi litem. ¶ Item pronuntio, enuntio. i. cæptum mentis eloquor, Dem. ὡς εἰς ταῦτ' ἀπαγγέλλειν δύναιτο τὸ διανοηθὲν παραςῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Item memoriter recito. Syneſ.

Ἀπαγγέλλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plat. Xen. plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω. Plat. Pol. lib. 2.

Ἀπαγγελία, ἡ, enuntiatio, pronūtiatio, Videtur ſumi ab Hermog. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit memoriter, Syn.

Ἀπαγγελτὴρ ῆρος, nuntius, index. in Auth. Epigr.

Ἀπαγγελτικὸς, enuntiatiuus. Affertur ex Seneca. & τὸ ἀπαγγελτικὸν, pro enuntiatione.

Διαγγέλλω. nuntio circunquaque, vel per diuerſa loca diuulgo. Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. A Bud. exp. etiam, denuntio, effero, prodo ¶ Item pro edico, vel indico, vt ἐπαγγέλλω. Herodian. li. 1. τῆς ἐξόδου διαγγελθείσης. Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renūtio, refero. Xē. Pęd. 8. εἰσαγγέλλεται πρὸς ἐμέ. ¶ Itē defero, poſtulo, accuſo, in iꝰ voco. Iſoc. περὶ ἀντιδόσεως. Εἰσαγγέλλειν εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et εἰσαγγείλας pro delatore, apud Iſęū. Dicitur & εἰσαγγέλλω τινὰ περὶ τοῦ. Plut. Εἰσαγγέλλομαι, renūtior, referor. Dē. Itē deferor, accuſor. Dem. Plu.

Εἰσαγγελία, delatio, accuſatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur. Εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem.

Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læſæ maieſtatis reus.

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ. qui nūtiat aduētū alicuiꝰ. Peculiāriter dicitur de eo qui apud regē aut principē hoc munere fungitur nūtiandi ei alicuius aduentum, & illū ad eum admittendi. Bud. admiſſionalē vocat. ἀντὶ εἰσαγγελέως, apud Herodot. & Luc. ¶ Item delator ꝓpriè ὁ τὰ δημόσια καὶ μεγάλα μηνυτής, inquit Suid.

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

Ἐξαγγέλλω. renūtio, certiorē facio. Propriè eſt nuntiare iis, qui foris ſunt, ea quę intꝰ ſūt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τοῖς ἔξω τὰ παρὰ τοῦ ποιμένος. In malā partē interdū ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα efferre arcana ſeu ſecreta, vel prodere, euulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themiſt. ἐξαγγέλλει εἰς τοὺς πολλούς. Itē nūtio, ſeu nuntium perfero, ſeu iuſſa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enūtio, indico. idē quod ἑρμηνεύω & ἀπαγγέλλω. Herm.

Ἐξαγγελτὸς, ὁ καὶ ἡ. de quo nuntius allatus eſt, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ἐξαγγελτικὸς, nuntiatiuus. Apud Ariſtot. in probl. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας. qui ad intelligentiam referri poteſt.

Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nunciat, iis, qui foris ſunt, ea quæ intus fiunt. Heſych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8. αὐτὸς πρεσβεύσας τῷ ςρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ¶ Item index, qui in fabulis eſt nuntius aliquid de ſcena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntium. Item euulgatio. Item enuntiatio. ἑρμηνεία. Hermog.

Ἐπαγγέλλω denūtio, indico: vt, ἐπαγγέλλω πόλεμον, vel πολεμεῖν Polyb. Sic Thuc. ςρατιὰν ἐπαγγέλλειν ἐς τοὺς ξυμμάχους. ¶ Itē denūtio & cōdico, h. e. cōſtituo. Plut. in Demetr. ἐπὶ δ' εἰς Λακεδαίμονα διαπεμψάμενος ἀλλήλοις ἐπαγγέλλουσι ἐς ταὐτὸ. ¶ Itē denūtio & edico. Cū infin. Dem. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. ¶ Itē edico, pronūtio. i. promitto in publicum. Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε, i. congiaria pronuntiauit. ¶ Item indico, profiteor, vel ſignifico me velle. Xen. Pæd. 8. πολλάκις δ' ἐνδεεῖς ὄντες οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. i. ſæpe amici non ſignificant in rebus neceſſariis quid ſibi opus ſit. Item defero, nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας.

Ἐπαγγέλλομαι denūtior, indicor, cōdicor, vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna cōdicta. Itē ꝓmittor, οὐδὲ τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἀπειλημένα neq; ꝓmiſſa, neq; minæ, Greg. Itē deponēs ſignifico, vel ſignifico me velle, ſignifico quid mihi opus ſit, quod vim habet verecūdę petitionis. Dem. ꝓ cor. ἀλλ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο οὐδεὶς μὲν μὴ ἐπὶ Φιλίππῳ εἶναι. ¶ Item dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο ὁ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et Xē. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν polliceor me docturū. ¶ Itē profiteor, vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xē. Apōp. 1. Itē ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, vēdito me, glorior. Xen. Oecon.

Ἐπάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promiſſio, Iſoc. Item profeſſio, Plat.

Ἐπαγγελτικὸς, ad promiſſionem pertinens.

Ἐπαγγελτικῶς, per promiſſionem. B.

Ἐπαγγελία, denuntiatio. Item promiſſio. Plut. Et ſæpe in nouo Teſt. Item genus quoddam accuſationis, apud Poll.

Decompoſita. Ἀνεπάγγελτος, non denunciatus, non indictus. vt πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, ſua ſponte aliquid faciens. Iſocr. ad Dem. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθεῖ, vltro ſubuenias, non expectes dum rogeris. (Plut.

Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, vel etiā effuſè ꝓmitto. Dem. &

Καταγγέλλω, interdum idē quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nūtio. in Actis Apoſt. ſæpē ꝓ annūtiare. ¶ Itē indico, vt καταγγέλλειν πόλεμον, Plut. ¶ Et pro obnūtio. vnde καταγγελτὴς, & κατάγγελος. ¶ Itē defero, accuſo. Herod. ὅ τι ἄλλοι ἐκείνοις καταγγέλλοιεν.

Καταγγέλλομαι, patefio per nūtiū. Itē indicor. Itē accuſor.

Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.

Καταγγελτὴς annuntiator, denuntiator. Act. Ap. cap. 12. Exponitur & obnuntiator.

Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decompoſita. Ἀκατάγγελτος, non indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος. Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ἐκκατηγγέλλ, pro κατήγγειλε, Plut. in Rom. ἐκκατηγγειλας ἀγῶνας, qui ludos indixit.

Προκαταγγέλλω, prænuntio, antè denuntio. Act. c. 3. & 2. Cor. 9.

Μεταγγέλλομαι, promitto. (μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Μετάγγελος, internũtius, ſeu nũtius. Il. ε. Iris dicitur ὅτ' ἦεν

Παραγγέλλω, denũtio, condico, vt conſtituentes ſolent. Plat. in Phæd. παρηγγελμένοι ἦσαν ἀλλήλοις ἥκειν εἰς συνουσίαν εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ πορεύεσθαι. ¶Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. cõdico cœnã, inuito ad cœnã. ¶Ita in Pand. Græcis, mulier prægnans poſt diuortiũ dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρί, quũ marito denuntiat ſe prægnantem eſſe ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quũ ex ſe prægnantẽ eſſe negat. ¶Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diẽ dicere in iudiciis publicis, denuntiare iudicium. ¶Item iubeo, impero, denuntio hoc eſſe faciendũ. Xen. Pæd. 6. παρήγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν. Et παραγγέλλειν denũtiare dicitur quũ milites per manus dãt præceptũ imperatoris, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere ſuis vt arma capiant. Xen. ¶Et pro interdico. Act. c. 5. Itẽ denuntio, i. accerſo amicos. Lyſ. pro Eratoſt. φονέα γε· ὅτι γε εἰ προσῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοὺς ἐπιτηδείους μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι ἂν ὡς ἀσφαλέστατα μετ' αὐτοὺς εἰσιέναι. Hinc factũ (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere ſignificet, i. ambire magiſtratũ, καὶ ἐπιζητεῖσθαι. Denuntiabãt enim amicis & eos accerſebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarc. εἰ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντας, ἐκεῖνοι χρώμενοι χορηγοῖς. Idem in Cæſare, αἰτούμενος δ' ἐθελῆσαι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀποντα διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiã apud eundem παραγγέλλειν dicitur abſolutè qui ambit, & eſt cãdidatus. ¶παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam ſumo. Syn.

παραγγέλλομαι, vnde τὸ παραγγελλόμενον, quod imperatur, mandatum, vt παραγγελλόμενα ποιεῖν. Xenoph.

Παράγγελμα, τό, præceptum, Xen. Eſt etiam interdictum vetitúmque, Dem. & pro hortamento conſiliõque. Iſocr. ad Dem.

παραγγελματικός, præceptiuus, denũtiatiu⁹, itẽ adhortatiu⁹.

παραγγελματικῶς, præcipuè, denuntiatiuè. tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur & adhortatiuè.

παραγγελτικός, præceptorius. Item prohibitorius. Bud.

παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipſe præcipiendi actus. Xen. & Plat.

παραγγελία, idem. Ariſt. eth. 2. Itẽ ambitus, prehẽſatio, petitio magiſtratus cũ prehẽſatione. App. Itẽ ambitus vel preces amicorum pro reis cauſam dicentibus. Dem. de falſa leg.

Deinp. Ἀντιπαραγγέλλω vide παραγγέλλειν, de muliere dictum. ¶ Item competitor ſum alicui magiſtratum petenti. Appia. πομπηίῳ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος ¶Ἀντιπαραγγελία, ipſe actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, ſiue de marito dicatur, ſiue de competitore.

Ἀπαράγγελτος, ſine mandato, ſine cohortatione. Polyb.

Συμπαραγγέλλοντες, competitores, apud Dionyſ. Halyc.

Διαγγέλλω, nuntio circunquaque. Thuc. διαγγέλλοντες τὴν ἐκκλησίαν. Idem lib. 2. ναῦς τε διήγγελλον κατὰ πόλεις per vrbes denuntiabant. διαγγέλλομαι, vt παρασκευὴ διαγγελλομένη κατὰ πόλεις apud eundem Thuc. lib. 4. apparatus bellicus, qui per vrbes denuntiatur.

Προαγγέλλω, prænuntio. Xen. Pæd. 3. εἰ μὲν θεοὶ μὴ προσήμαινον

προάγγελμα & προάγγελσις, prænũtiatio. (προαγγέλλουσι

προάγγελος, prænuntius vel prænuntia. προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. Plut.

Προσαγγέλλω, nuntio vt ἀγγέλλω. ¶προσαγγέλλειν ἑαυτόν, deferre ſe, ipſum apud Luc.

προσαγγελεύς, emiſſarius B.

προσαγγελία, nũtium. pro ἀγγελία, apud Polyb. exp. & προσαγγελία ab Heſych.

Συναγγέλλω, ſimul nuntio.

Συνάγγελος, qui vnà mittitur nuntius.

Ὑπαγγέλλω, q. d. clam nuntio. Muſæus. Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ.

Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifeſtus, apud Suid.

Alia compoſita ex Ἄγγελος & ἀγγελία ſine præpoſitione.

Ἀνάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Ἀνάγγελος μάχη, pugna nuntio carens, i. ex qua ne vnus quidem euaſit, nũtius cladis futurus. (exequitur.

Ἀρχάγγελος, archangelus, qui angelicam functionem primus

Αὐτάγγελος, qui ſibi nuntius eſt, qui ſine aliorum opera ſua ipſe nuntiat. Thuc. lib. 3. αὐτάγγελοι δ' αὐτοὶ ἰδόντες.

Αὐταγγελτος, nũti⁹, qui rei interfuit, qui nõ alio vtitur nuntio. Arria. 4. αὐταγγελτος τῆς ἁλώσεως ἐγένετο. (Plut.

Εὐάγγελος, lætus & fauſtus nuntius, qui fauſta nuntiat. Eurip. &

Εὐαγγέλιον, ου, τό, fauſtũ feliχq. nuntiũ, lætũ nuntiũ. App. de nece Ciceronis, τοῖ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. veteres plurali numero ſæpi⁹ vſurparũt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κάρα. Ariſtides, τῶν εὐαγγελίων χάριν. Luc. gratia quę habetur pro nũtio. ¶Peculiariter aũt εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν dicitur à Chriſtianis annũtiatio inſignis illius beneficij à Chriſto in humanũ genus collati, quũ ſua ipſe morte illud à morte æterna liberauit. Interdum per metonymiã pro hiſtoria ipſa de Chriſto accipitur, cuiuſmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipſam doctrinæ Euangelij promulgationẽ declarat, vt 1. ad Cor. 9. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic eiuſdem epiſtolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nũtium, Od. ξ, v. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et Ω⁰ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τείσω. Plut. opuſc. Vtrũ Athẽ. &c. εὐαγγέλιον ἐκ φαλήρου κρέας ἀπέστειλαν. ¶ Itẽ εὐαγγέλια, plur. nu. ſacrificiũ ob lætũ nuntiũ. Iſocr. in Areop. ἐπὶ τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς οὐδὲ τεθυκέναι. Xẽ. Ἑλλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.

Εὐαγγελικός, euangelicus, ad euangelicum pertinens.

Εὐαγγελίζω & εὐαγγελίζομαι, lętũ nũtiũ affero, læta nũtio. Vox media vſitatior eſt apud veteres ſcriptores, quã actiua. Ariſtop. in Equit. λόγους ἀγαθοὺς φέρων εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Aliquando ſimpliciter exp. nuntio. In qua ſignif adiunctum habet accuſ. Antiphon. ὡς περ τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ item εὐαγγελίζομαι, victoriã nũtio. Bud. ex Luc. ¶ In ſacris literis ſignificat annuntiare Chriſti doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχήν. Interdum abſolutè, vt 1. Cor. 9. Interdum cum accuſ. vel perſonæ, vt Act. 8. vel rei, vt Act. 10. Gal. 1. & Act. 5. Interdum cum dat. vt ad Rom. 1. Ponitur etiam paſſiuè, vt 1. Pet. 1. & ad Heb. 4.

Εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, Euãgeliſta. Sic vocatur in nouo Teſtamẽto qui erant ſecundi ab Apoſtolis, quóſq; illi tanquã aſſeclas & collegas habebant in fungendo ſuo munere promulgandi Euangelij, ideoque nulli eccleſiæ erant addicti: vt ad Eph. 4. Poſteà verò ædificatis iam eccleſiis, quum & Apoſtolorum & Euangeliſtarũ munus deſiiſſet, translatũ eſt nomẽ ad quatuor illos hiſtoriæ Chriſti ſcriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, vt ab altero Ioanne diſtingueretur.

Θεαγγελεύς, qui promulgat vel denuntiat ſolennitates quę πανηγύρεις dicuntur.

Ἰσάγγελος angelis par & æqualis aut ſimilis Luc. 20. cap.

Ἰσαγγέλως, vt ἰσαγγέλως ἐλθόντι; apud Areth. non aliter ac angeli.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians.

Κακαγγελία, malus nuntius.

Κακάγγελος. Soph. dici. τὸν κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

Παλινάγγελος, nuntius, qui poſtquam nuntiauit quod iuſſus eſt, ad eum redit à quo miſſus eſt. vide Heſych. (Ariſtoph.

Ψευδάγγελος, nũti⁹ mẽdax, falſa nũtiãs. ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, apud

---

ἌΓΓΟΣ εος, τό, vas quodlibet velut dolium, mulctra, vrna, &c. Il. β. Ὡς πλήθουσι τ' εἶα ἐν ἄγγεσιν ἄρτιον ἀπαντα. Ariſtot. de mundo εἴ τις ἐξ ἄγγους ῥίψειε σφαῖραν, &c. in proſa tamen ſæpius vſurpatur ἀγγεῖον.

Ἀγγεῖον, ου, τό, vas, conceptaculum. Plut. ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Et Dioſc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἄγγεα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ καταχέας τῶν χρημάτων τὰ ἄγγεα. Apud Aphrod. Probl. lib. 2. ἀγγεῖα ἰατρικὰ exp. medicinales cucurbitæ. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ eſt conceptaculum ſiue receptaculum ſanguinis. Vnde ἀγγειολογία. Gal. ad Glauc.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, vaſis formam vel vaſis capacitatem habens. Et ſubſtantiuè τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vaſis.

Ἀγγείδιον, ου, τό, diminut. vaſculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

Compoſita.

Ἐξαγγίζω, euacuo è vaſe. Hippocr.

Καταγγίζειν in vas defundere vel condere. Dioſc.

Κενεαγγία, & Ionicè κενεαγγείη, ἡ, vaſorum vacuitas, & inanitas, & peculiariter vaſorũ corporis. pro inedia, fames, Hippoc. Pollux l. 6. c. 6. ſcribit Plat. comicum dixiſſe & κεναγγίαν. (γραῖαι.

Κενεαγγικός, vt κενεαγγικὰ πάθη, apud Hipp. idẽ q̃d κενεαγ-

Κενεαγγικῶς, eorũ more quib. vaſa ſũt vacua. in Coac. præ.

Κενεαγγεῖν habere vaſa vacua & inania. Hippocr. A Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere. Græci ſynonymo verbo ἐράω. Dioſc. Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, elutriatio, decapulatio. Dioſc.

ἈΓΕΙ΄ΡΩ, F. ἀγερῶ. F. ἤγειρα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Euſtathius & Etym.) cõgrego, colligo. Hom. Il. γ. πάντας ἐπιπλαγχθέντας ἀγείρας. Thuc. ξυμμάχους τε ἀγείροντες ſed frequentius συναγείρω in proſa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, mendicorum more colligo, corrogo, circulatorũ more peto. Cum accuſ. rei. Od. ρ. ὡς ἂν πυρνὰ κατὰ μητρὸς ἀγείρει. Euſt. annotat hinc eſſe ἀγυρτάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμός. Et cum datiuo perſonæ. Luc. ὡς ἀγείρειν τῇ μητρὶ θεῶν αὐλοῖς. Sic & Plut. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. ¶Item vagor victuriæ aut rei talis cauſa: vt refert Euſt. ex Ælio Dionyſ.

Ἀγείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα, dicit idem, vt Lat. recolligere ſe, vires, animum. Il. χ.

Ἀγερμός, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις, ἡ, collectio, congregatio. Poll.

Ἀγερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo. (ρέθοντο.

Ἀγερέθομαι, congregor. Il. α. ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγε-

Ἠγερέθομαι, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ. ἵνα γάρ σφιν ἐπίσφαδ' ἠγερέθονται.

Ἀγρόμενος, part. per ſyncopẽ pro ἀγειρόμενος, cõgregatus, qui cõgregatur. Od. β. ἐμπλήσω ὅτι ἀγοράς τε δ' ἰδ' ρα Ἀγρόμενοι.

Ἀγορά, Ἄγυρις, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

 Compoſita,

Compoſita, ac primùm ex ἀγείρω cum præpoſit.

Διαγείρω, colligo congrego.

Ἐξαγείρω, vel ἐξαγείρω, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Ἐξαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ. ἐξαγείρατο λαός. Itē actiua ſignif. pro recolligo: vt ἐξαγείρατο θυμόν. Il. ο & φ.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. α. λαοὺς ἐπαγείρειν. (ποιεῖν).

Ἐπαγερσις, idem quod ἄγερσις. Herod. ἐπαγερσιν τῆς στρατ

Περιαγείρω circunquaque congrego, vndiquaque colligo.

Περιαγείρομαι à circūfluentium multitudine circūdor. Plat. Poll. lib. 3. ὥσπερ ἐν τοῖς φόροις περιαγειρόμενοι ἀθληταί.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω. (congregor, &c.

Συναγείρομαι, idem. Od. ξ. ἐξ ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Itē

Alia compoſita formata tanquam ab ἀγρέομαι ſyncopen paſſo pro ἀγείρομαι.

Αὐθαγρέτος, ὁ, ἡ, quē quis ſuo arbitrio eligit & cepit. ἢ αὐτόθεν ἀγειρόμενος. Od. π. Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι.

Ζωγρέω, ῶ, vegeto, viuifico, quaſi ζωὴν ἀγείρω, inquit Euſt. vide & in comp. ex Ἄγρα.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, vt tradit Xenoph.

Παλινάγρετος. Euſt. exp. ὁ ἐκ μεταμελείας ἀνάπαλιν ἀγρευόμενος. Dicitur παλινάγρετον, quod reuocatur, retractatur, quod reuocari, retractari poteſt. Il. α. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν &c.

Πανάγρα, ας, τὸ, retis genus: quaſi τὸ πάντα ἀγεῖρον, vel πάντοθεν ἀγειρόμενον, quòd vndique contrahatur ad comprehendendam prædam. vide & in comp. ab Ἄγρα.

Συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, vel συναθροισθείς, cōgregat*.

Ἀνδράγρια, quomodo huc pertineat, vide in com. ab Ἄγρα.

Aliud genus compoſitorum ab ἀγρέομαι formatorum.

Θυμηγερέω, idē quod θυμὸν ἀγείρω. Od. η. Ἐς δ' ἐπεὶ οὖν θυμηγερέων.

Ὁμηγερέες, congregati ſimul. Il. α. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.

Νεφεληγερέτης, ὁ, nubes cogens. Iouis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide & in comp. ab Ἐγείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur ſuſcitat. Itidem Iouis epith. Heſych.

Πελαγήρας, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-ἈΓΕΛΗ, ἡ, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. qui paſſim dicit βοῶν ἀγέλη, vt Il. λ. & σ. Od. μ. Vtitur & ſine hoc genit. Od. ξ. Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι τόσα πώεα οἰῶν. Apud eūdem dicitur etiā de equis. Il. τάων ἐπεὶ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο θήλειαι ἀγαναί. Dixit etiā λύκων ἀγέλαι. Bianor in epigr. ¶ Dicitur & de auib*. Sic Soph. in Aiace πτηνῶν ἀγέλαι. Et Ariſtot. de perdicibus loquens, κατ' ἀγέλας gregatim. ¶ Dicitur & de hominibus, vt Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλα. Et Athen. ἀγέλη μειρακίων.* Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Ἀγεληθεν, ex armento è grege. Apoll. Rhod (Phil.

Ἀγεληδόν, gregatim Iliad. π. Et metaph. turmatim, aceruatim.

Ἀγελαίτης, ὁ, armentalis, qui eſt ex grege, vt βοῦς ἀγελαίτης.

Ἀγελαῖος, ὁ, ἡ, idē. vt βοῦς ἀγελαίη. Od. κ. Et ἀγελαῖα ζῶα, quæ Cic. cōgregata & congregabilia vocat: quidā gregalia, alij ſocialia interp. apud Ariſt. Pol. 1. vbi his opponūtur σποραδικά. ¶ Itē triuialis, vilis, vt ἀγελαῖοι ἰχθύες ἀγελαῖοι λίθοι ἀγελαῖοι [illegible] Heſych. Suid. Euſt. Et ἀγελαῖος ἄρτος. Athen. Dicitur & de hominib. vt Lat. gregarius vt ἀγελαῖοι βίοι [illegible] Iſocr. in Panath.

Ἀγελαιοβοσκεῖον, τὸ, locus armenti, locus in quo paſcitur armentum: vel in quo ſtabulatur. Suid.

Ἀγελαστικός, ὁ, congregatilis. Athen. lib. 7.

Ἀγελάζω, ἄσω, congrego. (ταῖς δ' αἱ περιστεραί, &c.

Ἀγελάζομαι, cōgregor, aggregor. Ariſt. ἀγελάζονται δὲ αἱ φάτ-

Compoſita.

Ἀτιμαγέλης, ὁ. Heſyc. exp. ὁ ἀτιμάζων καὶ τὴν ἀγέλην μὴ συναγελαζόμενος, i. qui ſpernit gregē & ab armēto ſe abgregat in Epigr.

Ἀτιμαγελέω, ῶ, gregem ſperno, armentum faſtidio, ſeorſum paſcor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 11. ἀποπλανῶνται καὶ οἱ ταῦροι, οἱ ἀτιμαγελοῦντες ἀποπλανῶνται ὑπὸ θήλειαι.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Etp. & conſocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι. exp. gregatim viuo, apud Aphr. de anim. lib. 2.

Συναγελασμός, aggregatio, armenti ſiue gregis in eundem locum congregatio. Item conſociatio in Geop. (γελαῖα.

Συναγελαστικός, cōgregabilis, vt συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀ-

ἈΓΕΟΜΑΙ, vide in ἄγω, duco.

Ἀγερμός, &c. vide in Ἀγείρω.

Ἀγερθω in Ἀγείρω.

-ἈΓΕΡΩΧΟΣ, ὁ & ἡ, ſuperbus, inſolēs, aut valde honoratus. Apud Hō. αἰγερωχοι dicūtur Τρῶες. Il. γ. Et ῥόδιοι. Il. ζ. Apud Plut. in Action. οὐ γὰρ ἐγὼ οὐδ' ἐκείνους [illegible] ἀλλὰ τέρπου ἀγέρωχον εἶναι. Euſtath. ἀγέρωχος ſcribit dici quaſi ἀξιόλογος ἢ ἄγαν γέρας ἔχων, vt ἀγεράοχος in ἀγέρωχος contractū fuerit. Quidā hominē incompoſitis motib. & oſtentatorē ſic appellare ſolent, vt ſit tranſlatio ab equo quod elatū eſt & leue, vt ſit ἀγέρωχος quaſi ὃ ὠχεῖσθαι ὑπὸ ῥᾷον ἔχει, i. quē facilè vehat currus. Idē Euſt. ait Periclymenū ab Homero dici ἀγέρωχον quaſi ἀγείροντα ἑαυτῷ ἰῶς καὶ χειρόμενον εἰς ὃν ἂν βούλοιτο, quod videlicet in quodlibet animal & quamuis arborē ſe transformare poſſet. Heſych. verò tradit Rhodios dictos eſſe ἀγερώχους, quòd quum inſulares eſſent, extrinſecus ex continente ἀγείροντες ὀχὴν (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in proſa vertendum ferox. Apud Etym. eſt, παρὰ τὸ ἄγαν ἀνέχειν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γαυριᾶν. (φόνως.

Ἀγερώχως ſuperbè ferociter. Poly. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερη-

Ἀγερωχία, ἡ, ſuperbia, ferocia. Philoſtr. Item pro ſtrenuitate, apud eundem.

Ἄγημα, vide in ἀγέομαι, inter der. ab Ἄγω, i. duco.

Ἀγηνία, ἀγίζω, &c. vide in Ἅγιος, Ἀγητήρ, in Ἄγω, duco.

Ἀγηνορία, vide in Ἄγω i. duco.

-ἍΓΙΟΣ, α, ον, ſanctus. Item purus, venerandus, pius. Plut. in Probl. τῷ δὲ τιμὴ ποιοῦσιν αὐτὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Ἅγιον, τὸ (ſubſtantiuè) ἅγια ἁγίων, ſancta ſanctorum, locus templi ſanctiſſimus, apud ſeptuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur ſimpliciter ἅγια.

*Etym. dicit ab ἅζω fieri ἅζιος, deinde ἅγιος. Alij formare malunt ab ἅγος ſignificante rem ſacram. Sunt & qui deducant ab α priuat. particula & γῆ, quaſi à terrenis rebus ſegre-

Ἁγίως, ſanctè. (gatus.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, ſanctitas ſanctimonia. Pro quo & ἁγιωσύνη vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Ἁγιόω, ῶ, ſanctifico, ſanctum reddo.

Ἁγιάζω, σω, ſanctifico conſecro item veneror.

Ἁγιάζομαι, ſanctificor, conſecror.

Ἁγιασμός, ὁ, ſanctificatio purificatio. Greg.

Ἁγίασμα, τὸ, idem. Suidas accipit pro templo, in Pſal. Dauid.

Ἁγιαστεία, ἡ, ſanctitas, ſanctimonia. Chryſoſt.

Ἁγιαστήριον, τὸ, exp. ſanctuarium.

Compoſita.

Καθαγιάζω, conſecro. Suid.

Πανάγιος, omnino ſanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter ſanctus, ſanctiſſimus Damaſc. Τρισάγιος ὕμνος.

-ἈΓΚΑΙ, αἱ, vlnæ inuſitatus nominatiuus *ſecundum quoſdam*, à quo eſt accuſ. ἀγκάς apud Poëtas. vt ἀγκὰς ἑλεῖν, Od. η, in vlnas ſumere, vlnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν. Il. ξ. habere in vlnis, amplecti. Alij tamen ἀγκάς aduerbium eſſe putārunt, eiuſdē formæ cum ἀνδρακάς & λικάς. *Ety. ex ἀγκάς deducit.

Ἀγκάζω, vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in vlnas ſumo, vlnis amplector, vlnis attollo. Il. ρ. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὑψόσε μάλα μεγάλως.

Ἀγκάλη, ἡ, vlna. Ex ἀγκάς factum interiecta ſyllaba αλ tradit Euſt. Luc. in dial. Nept. & Nereid. ἔχουσα καὶ τὸ τέκνον ἐπὶ ταῖς ἀγκάλαις. Vſitatius eſt plurali numero ἀγκάλαι. Sic Xen. Pæd. γ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρουσι αὐτοὺς ἀγκαλιστάς. Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, ſinus portuum.

Ἀγκαληδόν, q. d. vlnatim, vel vlnari quadam complexatione amplexabundè. Euſt.

Ἀγκαλίζομαι, vlnis amplector, in vlnis geſto. Ἀγκάλισμα, τὸ quod vlnis amplexamur, vel quod in vlnis geſtamus, apud Luc.

Ἀγκαλίς, ίδος, ἡ, idē apud poëtas quod ἀγκάλη. itidémq. vſitatior eſt plur. num. ἀγκαλίδες, ſicut & ἀγκάλαι. ¶ Itē manipulus Plutarcho interprete. faſciculus quem ἐν ἀγκάλαις geſtare poſſis Plut. in Romulo vide Heſych. Poll. & Euſt.

Ἀγκαλος, idem quod ἀγκαλίς, faſciculus. Hom.

Compoſita ex ἀγκάλη & deriuatis.

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interp. amplexabundè geſto, amplector, accipio in vlnas, vlnis complector. Greg.

Εὐάγκαλος, ὁ & ἡ, quem facilè complecti poſſumus. Itē portatu facilis. Æſchyl. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idē quod ἐναγκαλίζομαι. ¶ Dicuntur bauli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere ſuo aliquid ſubducunt. Poll.

Παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophoc. in Antig. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παραγκάλισμα.

Προσαγκαλίζομαι, idem eſſe videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι ſiue ἐναγκαλίζομαι.

Ὑπαγκάλιος, παῖς, puer qui in vlnis geſtatur apud Suid.

-ἈΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus Od. δ. ἰχθῦς ἀγρώσσεσκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισι piſcabantur vncis hamis. Et Luc. in Tim. ὁ πλοῦτος [illegible] ἰχθὺν ὥσπερ τὰ ἀγκίστρῳ ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπάντων τῶν σωμάτων ἔχει, ὥσπερ [illegible] hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet, &c. ¶ Capitur & pro quouis vnco, ſecundum quoſdam. *Etym. ab ἄγω deriuat. Forſan quia hamo educuntur piſces.

Ἀγκιστρεὺς pro ἀγκίστρον, apud Baſil.

Ἀγκιστρεύω, ſ. εύσω, hamo capio. Ἠγκιστρευμένος, hamo capt*. Syn. Et per metaph. qui ita detinetur vt elabi ſeu effugere nō poſſit. velut, hamo captus piſcis. Apud Plut. ἠγκιστρωμένας ἀκίδας τῶν οἰστῶν, hamatas cuſpides ſagittarum, pro hami formā ha-

Ἀγκιστρωτός, ἡ, ὁ, hamatus, hami formam habens. (bentes.

Ἀγκιστρεύω, hamo piſcor. Itē cum accuſ. pro ἀγκιστρόω, adhamo, interprete Bud. ¶ Per metaph. eſt Heſychio θηρεῦσαι, venari & δελεάζειν incſcare, quia δέλεαρ hamo præfigi ſolet.

Ἀγκιστρεία, ἡ, piſcatio quæ fit hamo, hamatilis piſcatus, apud Plat. de leg.

Ἀγκιστρευτὴς, hamiota. Ἀγκιστρευτικὴ (ſub. τέχνη) ars piſcandi, ars hamatilis. Poll.

ἈΓΚΟΙΝΗ, ἡ, vlna, & frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, vlnæ. Poëticū eſt Od. λ. Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. & Iul. in Epigr. Εἰς χθονὸς ἀγκοίνας ἀλλοτρίας ἀγκαλίζονται. * Fit ex ἀγκάλαι quaſi ἀγκάλη mutato ω in οι inquit Euſt.

Ἀγκοινίζω, vlnis amplector, idem quod ἀγκαλίζομαι.

ἈΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis conuallis. Il. ν. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xen. ἀναβ. κ. dicit ἐν ἄγκει αἰλικοῖ τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρῶν. Plato in Cratylo dicit ἄγκος eſſe δ' ὑπτιόρα καὶ τραχεῖα, λακκά. ¶ Item editus locus montis, vt inquit Bud. * Dici ἀπὸ τοῦ συγκλείεσθαι, (quod pro ἀγκλείεσθαι per ſyncopen à poëtis vſurpatur) tradit Euſtath. Etym. verò ἀπὸ τοῦ συγκλείεσθαι καὶ συνάγεσθαι τὰ ξύλα.

Ἀγκεῖον, ου, τὸ, vallis parua, vallicula. Ariſt.

Compoſita.

Βαθυάγκειος, ὁ καὶ ἡ, profundas valles habens. vt in Anth. epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

Μισάγκεια, ἡ, exp. vallis.

Μισγάγκεια, locus in valle in quo fit miſtio aquarum, ſeu in quē confluunt & congurgitantur aquæ. item ipſe aquarum gurges ibi collectus. Hom. Il. δ.

Συνάγκεια conuallis, i. locus in quo duæ valles inter ſe conueniunt. Sunt qui idē eſſe putent cum μισγαγκείᾳ. A Suida exp. συναγωγὴ τόπου, vnde apud Theoph. συναγκείας φύλλον.

Ἀγκτὴρ &c. vide in Ἄγχω.

ἈΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, iaculi genus, vt vius videtur Bud. in Oreſte ſcribens: Ὁ μὲν γὰρ ἦλθ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. ¶ Ἀγκύλην fuiſſe lorum in medio iaculo alligatum, (Latinis amentum dicitur) videtur ex his ſcholiaſtæ Euripidis verbis poſſe colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια. ἀπὸ τοῦ ἐπαγκυλοῦσθαι, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενα μεθιέναι. Quin etiam ἀγκύλην dictam fuiſſe anſam aliorum iaculorū (id eſt lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, li. 4. ἐστι δ' ἐν τῷ χρήσει ὅπλων ξύλινον χερσὶν καὶ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xen. de coſlaris canū loquēs dixit, αἱ δ' ἀμμάτων ἀγκύλας ἐχέτω τῶν χειρῶν, i. anſas, lora videlicet quibus digiti inſeri poſſent. Heſychius quoque ἀγκύλας teſtatur dicta lora in calceis. ¶ Ἀγκύλη incuruatio cubiti, inflexio cubiti, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος inquit Heſychius. In qua ſignif. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλην ſignificare opus quoddam tabernaculi Moſis, i. opificium quoddam circa ſtructuram tabernaculi, hoc autem dicit quia LXX. Interp. vocem Hebraicam לולאות transtulerunt ἀγκύλας. Exod. cap. 26. ¶ Ἀγκύλη (inquit in lex. Bud.) pro ſuffragine accipi videtur apud Baſil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hiſt. eccleſ. μάλλον τὰς ἀγκύλας ἐκκεκομμένοι τὰς ὀξείας, poplitibus dextris ſuccſis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Heſych. ait eſſe genus poculi cottabis aptum. Item Ariſtophanis ſcholiaſtes ait ἀγκύλην appellari ipſam cottabi proiectionem. ¶ Ἀγκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celſus lib. 5. Sic & Paulus Ægineta, ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum aſtrictiones τὰς τῶν ἄρθρων καθέξεις. ¶ Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ ſiue ἀγκυλίων, eſt Æginetæ vitium linguæ. vide Ἀγκυλόγλωσσον in Γλῶσσα.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ ἀγκύλια καὶ κρίκοι τῆς ἁλύσεως. ¶ Ἀγκύλια, ancilia genus quoddam ſcutorū ſeu peltarum, vt Plut. vult in Numa. ¶ Ἀγκυλίων vitium quoddam in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, ἠγκυλωμαι, ἠγκυλωμαι, vnde ἱερὸς κεραυνὸν ἠγκυλωμένος apud Athenæum, manu tenens quaſi iam vibraturus: vt διηγκυλωμένος.

Ἀγκυλοομαι, οῦμαι, vnde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat, ἀγκύλη & ἀγκύλωσις dicto.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor, ἀγκύλην vibro.

Ἀγκυλιστὴς, οῦ, ὁ, iaculator. Etym. Euſtath.

Ἀγκυλωτὸν, pro ἀγκύλην ἔχον apud Hippocratem, i. anſulatum, ſiue anſulam vel amentum habens.

Compoſita.

Διαγκυλόω & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem ſignificāt. Dicitur διηγκυλῶσθαι, teſte Heſych. digitos amento iaculi inſeruiſſe: & generalius etiam, paratum eſſe, nimirum more iaculatorum qui immiſſis in amentum haſtæ digitis, iaculari parati ſunt. Repetiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ἐναγκυλάομαι, idē quod ἀγκυλόομαι, & quidē frequentius Plut. ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλώμενον, i. amentatū.

Μεσάγκυλον, amentatum iaculū, μεσαγκύλα δόρατα. Arrian. in 6.

ἈΓΚΥΛΟΣ, η, ον, & ἄγκυλος, curuus, vt ἀγκύλα τόξα Il. ζ. Item curuus, incuruus & σκολιὸς, tortuoſus, vt exp. Heſych. ¶ Metaph. etiam aliquando vſurpatur, vt Latinè tortuoſus: vt ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν ῥητόρων apud Luc.

Ἀγκύλως, adūcè tortuoſè.

Ἀγκυλόεις, εσσα, εν, in fœm. g. ἀγκυλόεσσα. in neutro ἀγκυλόεν, poeticè pro ἀγκύλος, η, ον.

Ἀγκυλόω, ῶ, curuo, incuruo, tortuoſum reddo.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, recuruor, incuruor. Ariſtoph. ἀγκυλώμενος ὄνυχας, curuatos, ſeu curuos habens vngues. Et Gal. ad Glau. πολλάκις δ' οὐ τελέως ἀγκυλουμένα τε καὶ διαστρεφόμενα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia ſignif. vide in Ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, incuruatio, recuruatio. Item peculiariter morbus quidam in articulis apud P. Æginetam.

Ἀγκύλη quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Κατηγκυλωμένον (comp.) pro ἠγκυλωμένον, dicitur à Greg. de homine.

ἈΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἀγκύρας αἴρειν, ancoram ſoluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altum nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio ἀγκύρας αἴρειν ἐκέλευσε, καὶ πλεῖν ἀναγκαῖον ἐστι ζῆν οὐκ ἀναγκαῖον. ¶ Metaph. vſurpatur pro præſidio, ſeu ſubſidio. vt apud Eur. in Hecuba filiū ſuum vocat ἄγκυραν οἴκων, præſidium & quaſi columen ſuæ familiæ. Luc. μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἀβρεχής, vna mihi fortaſſe illa ancora adhuc non madefacta eſt, nondum omnia expertus ſum, nondum omnia conſumpſi defenſionis ſubſidia. ¶ Item vncus. Theophraſtus de amputatione loquens, τῇ χειρὶ τὰς δ' ἀγκύρας τινὶ καλοῦντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum.

* Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἀγκύλη καὶ ῥέω, à curuitate & fluo.

Ἀγκυρόω, ῶ, ancora ſiue ancoris firmo, ſiue fundo. Per metaphor. ἀγκυρωτὸς λόγος dicta eſt oratio Epiphanij, quę ancorę vicem præbet ad fidem Chriſtianam aduerſus eius hoſtes firmandam & fulciendam.

Ἀγκυρίζω, ἴσω, ſupplanto, verbum eſt palæſtricum, vt inquit Ariſtoph. ſchol. in Equit.

Ἀγκυρισμα, τὸ, ſupplantatio. Suid.

Ἀγκύριον, ου, τὸ, dimin. ancora parua. Lu. ἀγκύριον ἀνασπάσαντες.

ἈΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, cubitus ſiue cubitum. Tradunt propriè eſſe locum curuaturę, ſeu flexus brachij ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλοις τὸ ὀστοῦν, i. quod ſuperiaceat vnum os alteri: ſed pro toto cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χειρὸς μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα eſſe quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ. ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Et Ath. lib. 4 ἐπ' ἀγκῶνος δ' ὅλον τὸ προσκεφάλαιον. ¶ Significat etiam flexum quod in curuatura manus. Sic accipi putant quidam Il. λ. Νύξε δ' ἄρα κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν. ¶ Item & pro quocunque flexu membrorum, vt ἀγκῶνα χειρὸς μεσοθεν τὰς πλευρὰς ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis genuum flexuſ ſic appellantur in Hippiatria, ἀγκῶνες φλεβοτομεῖν ἐν τοῖς ἀγκῶσι καὶ βραχίοσιν. ¶ Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectū angulum deſcribit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3. & lib. 2. Tribuitur etiam parietibus, montis promontorijs, fluminis. Sic Il. π. ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Et Herod. in Euterpe, Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum ſeu brachium appellat. Transfertur & ad littorum ſinus, vt apud Soph. in Aiace maſtig. Οἱ ἄκτιοι τ' ἀγκῶνες οἱ δ' ἁλίῤῥυτοι, Στεφέτ' ἐκεῖνοι. Item ἀγκὼν, rupium ſiue petrarum ſinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus ſcorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες cornua citharę Heſych. Item in foribus pars quę alio nomine προθύρεις appellatur.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, (dim.) paruus cubitus. ¶ Metaphor. Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ Vbi vetus interpres incaſtraturas vertit: quidam recentiores, articulos, alij cardines: alij ex Vitruuio commiſſuras & catenationes. ¶ Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, inſtrumenta ad afficiendum ſupplicio, inſtrumenta tortoria.

Ἀγκωνίζομαι, ſinuo me, vel ſinuor, per ſinus quoſdā quaſi flexus me verto. De fluuio dictum ab Euſt. in Dyoniſ. de ſit. orb.

Ἀγκοίνη, Ἀγκάλη, Ἀγκύλη, quomodo huc pertineāt, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀποαγκωνίζομαι, cubitos intendo. Heſych.

Γαλιάγκων, qui eſt breuibus lacertis, ſiue ἀπὸ τῶν γαλῶν, i. à felibus, ſiue aliunde deducto nomine innuit Gal. vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, ſedeo in cubitum reclinatus vel recumbens, apud Suid.

Διαγκωνισμὸς, reclinatio in cubitum.

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus inſero, vt cubiti emineant. Ariſtop. in Concionant.

Ἐπαγκωνίζομαι, exp. ἐπαναγκάζομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello ſiue ſubmoueo, aut arceo, importunè cubito propello, & obuios vel aſtantes propello. Luc. in Timone, de quodam helluone. παραγκωνιζόμενος ἐκείνῳ ἑαυτὸν τὸ ἀλφίτου τὸν πλησίον παραγκωνίζεται. Capitur & generalius pro, repudio, vt & διαρρίπτομαι: cubito enim ſolemus obla-

lata reiicere, quum pudet accipere. Alciphr. in epiſt. ἀπαγκωνίζεσθαι τὰς ἐραςὰς βδελυρῶς, χρυσίον πέμποντας.i. ſummouere ab amica & longè amoliri, inquit idem Bud.

Ὑπαγκώνια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis ſupponuntur. apud Gal. com.in 2. περὶ ἀγμῶν.

ἈΓΛΑΌΣ, ἡ, ὁ, ſplendidus, clarus, fulgens, illuſtris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀννεφελόν τε καὶ ἀγλαόν. Cic. interp. fulgõrem ſine nubibus atris. ſic Od. γ. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illuſtris, inſignis, pulcher. vt Od. Ἐτρεφον ἀγλαὰ τέκνα. & Heſiod. in Erg. ἀγλαὰ μηλα.
* Ab ἀγλη.i. ſplendor vel ab ἀγάλλω per metatheſin literarum factum volunt.

Ἀγλαΐα, ἡ, ſplendor, Nitor. Hom. Heſiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus decus. Hom. Od. ρ. Sic & Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas ſiue lætitia & gloria apud Soph. in Electra. Μηδ' ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις ἐπαναβαίνουσα ἀνίσταντες ἔργα. Sic Heſio. in ſcuto, τοὶ δ' ἀνέρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. ¶ Itẽ vna ex trib. Gratijs. apud Heſio. in Theog.

Ἀγλαΐζω, Fut. ίσω, illuſtro, i. illuſtrem & ſplendidum reddo, ſplendeſcere facio, apud Dionyſ. Areop. ¶ Item honeſto, decoro, orno. Hom. Od. σ.

Ἀγλαΐζομαι, ſplendeo vel ſplendeſco, niteo, ſplendidus reddor. Apud Dionyſ. Areop. pro irradior. Item illuſtror, illuſtris reddor, ornor, decoror. Pind. de Olymp. 1. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Exponitur &, gaudeo.

Ἀγλάϊσμα, τὸ, ornamentum, honeſtamentum. Æſchil.

Ἀγλαϊςός, optabilis, pretioſus. Heſych.

Ἀγλαυρος pro ἀγλαὸς, ſplendidus, pulcher. Nicand. in Ther. vbi tamen quidam legunt ἀγλαυρός.

Compoſita ab ἀγλαΐζω.

Ἀπαγλαΐζω dehoneſto. Anth. Epigr.

Ἐπαγλαΐζομαι, exulto ob, vel inſolentius me effero ob, me iacto ob. Il. σ. οὐδέ ἑ φημὶ δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι.

Ἐπαγλαΐζω, obiecto. Ariſtoph.

Προσαγλαΐζομαι, adornor.

ἈΓΛΊΗ, ἡ, apud Hippoc. in Prorrh. maiore, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ ſubalba cicatrix in oculis: Coac. prænot. αἱ λευκαὶ ϑίξιες ἐπὶ τῶν ἀγλιῶν, vt in lexico Hippocrateo tradit Gal.

ἈΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita, ſeu nuclei: quæ alio nomine γέλγεις dicuntur à Theophr. γέλγις, ab alijs ἄγλιθες & σκελίδες, à Columella ſpicæ. Dioſc. lib. 2. cap. 182. de allio, καλεῖσθαι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας ἀγλῖθας. Ariſtoph. in Acharn. ἢ [ſcilicet σκορόδων] τὰς ἀρουραίους μῦς Πελαργικοῖς τὰς ἀγλίθας ἐξορύττουσι, quorũ alliorum capita veluti agreſtes mures paxillo effodiunt.
* Corinthus ſcribit hanc vocem eſſe Doricam.

Εὐάγλις, bonas ſeu pulchras habens ſpicas ſeu nucleos: de capite allij. Nic. in Alexiph. Εὐάγλις καὶ ὅτε νέον σκορόδοιο ποθεῖς.

Ἄγμα &c. vide Ἄγω, i. frango.

ἉΓΝΌΣ, ἡ, ὁ, caſtus, purus, pudicus. vt ἁγνὴ γυνὴ, apud Plut. Et δέμας ἁγνὸν corpus caſtum, ſeu impollutum apud Naumach. & cum genit. vt ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis. Plut. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptijs, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo ſcelere contaminatus. Soph. in antig. ἡμεῖς ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Et cum genit. vt ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, purus à cæde. Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eurip. purus à Cerere, panis expers. Item qui nullo quouis modo pollutus eſt. Plut. ἐν κεφ. ρωμ. negat ἁγνὸς fuiſſe eos quorum funus curatum fuiſſet, & quibus ſtructum ſepulchrũ tanquam mortuis.
* Apud Etym. ſcribitur ἁγνὸς & dicitur eſſe ab ἁγιάζω, facto inde ἁγιανὸς quo per ſyncopẽ ἁγνὸς, vt à παίζω fit παιδνός. Legitur & paulò antè ἁγνὸς ab ἅζω deductũ vt ſit ἁζρὸς ἁζανὸς & ἁγνός.

Ἁγνεὺς, έως, ὁ & ἡ, pro ἁγνὸς ſiue ἁγνή etiam dicitur apud poëtas.

Ἁγνῶς, caſtè, purè, pudicè. Heſ. in Erg. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. (patur.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, caſtitas, caſtimonia, p quo ἁγνεία ſæpius vſurpatur.

Ἁγνεύω, caſtus ſum, caſtitatem ſiue caſtimoniam colo, purus & impollutus viuo, vt faciunt ſacerdotes. Plut. in κεφ. ρωμ. διὰ τί νενόμισται τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι. Heſ. ſignificare ait, purus ſum à rebus venereis & à mortuo. ¶ Item cum genit. purus ſum, impollutus ſum hac vel illa re, abſtineo hac vel illa re. Plut. ὁπόσων ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ φιλολογίας. Et cum infinit. Herod. lib. 1. οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν εἰ μὴ ὅσα θύουσι, à cuiuſuis animalis cæde temperant niſi eorũ quæ immolant. ¶ Item in actiua ſign. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, luſtro. vt ἁγνεύειν τὴν πόλιν, apud Antiph.

Ἁγνεία, ἡ, puritas, caſtitas, caſtimonia. Iſocr. Soph. Item in actiua ſignif. expiatio, luſtratio.

Ἅγνευμα, pro ἁγνεία, apud Eurip.

Ἁγνευτικὸς, ἡ, ὁ, caſtitatis aliquid habens, caſtitatem aliquatenus ſeruans. Ἁγνευτικὰ ζῶα. Ariſtot. opponit τοῖς ἀφροδισιαςικοῖς, i. caſta libidinoſis.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus in quo mens expiari debet, & à contagione vitæ ciuilis expurgari, vel locus religioſus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Greg.

Ἁγνίζω, purifico, luſtro, expio, Plut. in Rom. καθαρμοὺς ἅγνισε τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rod. ἥγνιζεν ἔνθεμα μήλων. ¶ Item corrumpo, apud Soph.

Ἁγνίζομαι, purificor, expior. vnde ἡγνισμένος, expiatus, purificatus, apud Greg.

Ἁγνισμὸς, ου, ὁ, purificatio, expiatio, luſtratio, Plut. Item adolitio. Pro eodem dicitur etiam ἅγνισμα, τό.

Ἁγνιςικὸς, ἡ, ὁ, expiandi ſiue luſtrandi vim habens, expiandi facultate præditus: vt ἁγνιςικὸν πῦρ. Euſt. in Hom.

Ἁγνιςήριον, ου, τὸ, locus vbi fit expiatio, vel id quo fit expiatio.

Ἁγνίτης, ου, ὁ expiatus à ſcelere, aut qui expiauit aliquem, Heſych. vt ἁγνίτης ἅλς, diuinum ſal, apud Lycophr.

Ἄγνος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἄναγνος, non caſtus, impurus, Greg.

Ἀφαγνίζω, purifico, expio, Greg.

Δύσαγνος, malè caſtus, hoc eſt, impurus, ſpurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio, Eur. πυρὶ καθαγνίσαι δέμας, exp. κεκαθάρθαι καὶ καθωσιῶσθαι. Apud Soph. in Antig. κεῖνος καθηγνίσθη pro μὴ ἁγνὸς ἐκρίθη, inquit ſchol.

Πάναγνος, omnino caſtus, caſtiſſimus, puriſſimus.

Προαγνεύω, prius purifico ſeu luſtro.

ἌΓΝΟΣ, ου, ἡ, frutex quidam in arborem aſſurgens, qui Latinè vitex. * Dicitur quaſi ἁγνὸς, vt colligi poteſt ex his Dioſcoridis verbis, lib. 1. cap. 136. ὀνομάζεται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόςρωμα χρῆσθαι αὐτῷ. Pro quibus Plinius hæc, alij ἄγνον vocant, quoniam matronæ Theſmophoriis Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, his foliis cubitus ſibi ſternunt. Scholiaſtes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit. Apud Theophr. ἄγνος exp. amerina. Item pro piſce apud Athen.

Ἀγνώδης, q. d. viticeus.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, agni ſeu viticis ſpeciebus ſimilis planta in Orchomenio lacu naſcens: cuius deſcriptionem habes apud Theophr. de hiſt. pl. lib. 4. cap. 11.

ἈΓΝΥΘΕΣ, lapides quos ſtamini inter texendum appendunt textores: qui & λεῖαι nominantur. Poll. lib. 7. cap. 10.

Ἄγνυμι, &c. Ἄγομαι, &c. vide in Ἄγω.

ἈΓΟΡΑ, ἡ forum. Locus εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (i. in quem congregatur populus) inquit Euſt. deriuans ab ἀγείρω, vt & Etymol. Od. β. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο (?) Ἀχαιοί. Peculiariter ſic dicitur locus in quo exercentur iudicia, forum iudiciale. ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου ſiue δικαςηρίου. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ τῇ ἡ βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ ςοᾷ. Dem. pro cor. κατὰ τὴν ἀγορὰν διεξέρχομαι. Ἀγορὰ πληθούσα, apud Ariſt. hora qua refertũ eſt hominibus forum. ¶ Item concio, i. ipſa multitudo congregata. Il. α. λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Sic apud Æſchin. ἀγορὰν ποιεῖν, concionem aduocare. ¶ Item concio, i. oratio quæ apud concionem populi habetur. vt Od. δ. οὔτε πόσιν δὲ εἶδ' ὡς, οὔτ' ἀγοράων. Item pro ipſa facultate concionãdi, quæ & ἀγορητὺς vocatur. Il. ζ. ἀλλ' ἐπεὶ ἀγορῇ γέρον εἶπε Ἀχαιῶν. & Il. σ. ἀγορῇ δ' ἐν τε ἀμείνονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι. ¶ Itẽ locus in quo res venales exponuntur, forum rerum venalium. Dem. Philip. 3. ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται τὰ ὤνια. Et cum genit. Ariſtot. 7. polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. 7. ἡ ἀγορὰ τῶν πολυφόρων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum neceſſaria in foro vænire ſolent. Ariſto. Oecon. σιτωνησαμένους τὸν σῖτον πάντα καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xen. ἀγορὰ ἄφθονος, annona vilis. Item emptio. Pol.

¶ *Deriuata ab ἀγορὰ, forum iudiciale.*

Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, forenſis ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. 7. ἐν τινὶ ἀγοραίῳ διαφορᾷ. Et Plut. in Fab. ἀγοραίου χάριτος, forenſis gratia. ¶ Itẽ forenſium rerũ peritus, vel forenſibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικός. ¶ Vide & alias ſignif. in deriuatis ab ἀγορὰ, i. forũ rerũ venalium.

Ἀγοράζω, F. άσω, conſulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, in foro iudiciali. Heſ. vide & alias ſignif. in deriuatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Ἀγοράομαι, ῶμαι, vnde ἀγορόωντο primo verſu Il. δ. videtur eſſe pro conſultabant, aut conſultabant ſimul & concionabantur. vide Euſt.

Περιαγοραῖος, qui circa forum verſatur circumforaneus, rabula loquuteleius. Suid.

Ἀγυιὰς & ἀγύρτης quomodo huc pertineant, vide ſuo loco.

¶ *Deriuata ab ἀγορὰ, i. oratio, quæ &c.*

Ἀγοράομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Pr. ημαι, concionor. Il. δ' ἡμείβετο. Il. ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον (?) ἀγορόωντο καὶ μετέειπε. ¶ Item ſimpliciter pro λέγω, i. dico, poëticum.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, cõcionator, orator. Il. α. λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς vocatur Neſtor. Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, concionãdi ars ſiue facultas, eloquentia in concionando, eloquentia. Od. θ. οὔτε φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας,

φρένας, ὅτ' ἀγορητὴς, Ἀγορητὸς, ὁ, ὁ, vnde ſuperl. ἀγορητότατος pro λογιώτατος, eloquentiſſimus, diſertiſſimus. Heſych.

Ἀγορεύω, Fut. εύσω, idem quod ἀγοράζομαι, verba facio pro concione: ac propriè in conceſſu hominum verba facio & concionor. Dem. pro cor. ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur & λόγον ἀγορεύειν, orationem habere, apud Philoſt. in Heroicis, & ἀγορὰς ἀγορεύειν. Il. λ. Per catachreſin ponitur & ſimpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accuſ. rei, & dat. perſonæ. Il. κ. καί τ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Sic Herodot. lib. 6. πέμπων κήρυκα ἠγόρευε σφι τάδε. Interdum cũ gemino accuſ. rei & perſonæ. vt Od. σ. Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdũ mutatur accuſatiuus rei in aduerbium. Luc. in Dial. ἀλιεῦσ inſcripto, ἐγὼ δὲ τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον. Iũgitur & præpoſitionib. vt Plat. de leg. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός. Et Ariſtot. lib. 5. eth. cap. 1. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Apud Ariſtoph. autem in Ranis, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν, veto, ſeu prohibeo ne quis me torqueat.

Ἀγορέω, Fut. ήσω, eiuſdem cum ἀγορεύω eſt ſignificationis: ſed in compoſitione duntaxat vſitatum: niſi quis compoſita, quæ huius verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere cum Euſt. qui παρηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

Compoſita ac primùm ex ἀγορὰ & ἀγορέω, ſine præpoſitione.

Ἀλληγορέω, ῶ (quaſi ἄλλο ἀγορεύω, i. ἀγορεύω) aliis verbis ſignifico. ſub aliis verbis allegoricè ſignifico, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud ſenſu oſtendo. Sæpe etiam eſt aliter interpretari quàm verba præ ſe ferunt, Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Syneſ.

Ἀλληγορεῖσθαι, dicuntur ea quorũ interpretatio affertur diuerſa à verbis quib. ſcribuntur aut dicuntur. Euſt. Eſt etiam allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

Ἀλληγορητὴς, ὁ, interpres allegoriæ.

Ἀλληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud ſignificatur.

Ἀλληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληγορικοὶ ὕμνοι, Euſt. & ἀλληγορικοὶ μῦθοι, apud Hermog.

Ἀπαλληγόρητος (*decomp.*) qui citra allegoriã exponitur. Euſt.

Δημηγόρος, ὁ, ὁ, qui ad populũ in concione verba facit, orator, concionator. Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Itẽ adiectiuè, q. d. cõcionatorius, oratorius, vt δημηγόρους τιμὰς, apud Eurip. & δημηγόρον ἦθος in Epigr.

Δημηγορία, oratio ad populum, concio. Item ars oblectandi ſtudioſa potius quàm commodandi, vt Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. οὐδὲν δημηγορικώτερόν τι καὶ δικανικώτερον ὄντες. Item concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται.

Δημηγορέω, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Dem. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, concionatores. Eſt & δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui, populariter magis quàm veraciter loqui. Plat. in Gor.

Ἐτυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐήγορος, q. d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item ſermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Heſych.

Θεήγορος, diuina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta, Dan. 37. & pro theologo apud eundem.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor. i. æquè, liberè loquor, pari libertate loquendi vtor. Ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, ex æquo loqui, in Eccleſiaſtico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas ſiue poteſtas. Et generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea eſt, licet pari libertate loquendi vti. (Rep. 2.

Κακηγορέω, maledico, vitupero, cõuitior. κακηγορεῖν τινά, Plat. de

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερος & κακηγορίστατος, apud Poll.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia, apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. vnde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio iniuriarum.

Κακηγόρημα, τὸ, pro eodem & ibid.

Κενηγορία, vanorum verborum funditatio, inanis ſermo, vaniloquentia: ſeu vana & futilia verba. Plat. pol. 10.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices ſeu ſcyphos loquor. Athen. lib. 11.

Κυλικηγόρος, qui inter ſcyphos verba facit. qui inter pocula fabulatur.

Λαβραγορέω, procaciter loquor, vel præceps ſum in loquendo, incontinens ſum in loquendo. vt λαβροστομέω.

Λαβραγόρης, ὁ, ὁ, procaciter loquax, vel qui incontinentis eſt oris, ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, vt Euſt. exp. Il. ψ.

Μακρηγορεῖν, longa vti oratione, prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo. τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός;

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor. exp. etiam magna iacto. Luc. de ſacrif. περὶ τῆς ἡδονῆς (οἴομαι) ἄνω ἰσχυρῶς μεγαληγορεῖν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro, magnificè de re aliqua loqui, magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens, iactabundus. Xen. Luc.

Μεγαληγορία, magniloquẽtia, magnificentia verborũ. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de cuſtodibus. Eurip. φύλακες νυκτηγοροῦσι.

Νυκτηγορία, quum noctu aliquid nuntiatur. Eurip.

Σεμνηγορέω, magnificè loquor ſeu prędico, cum grauitate loquor. apud Phil.

Σεμνήγορος, qui grauiter loquitur ſeu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio grauitatem prę ſe ferens.

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicuius tractatio, Dionyſ. Long.

Ὑμναγόρας, ὁ, ὁ, qui carmina dicit ſeu pangit. vt ὑμναγόρας Ἀπόλλων, in Epigr.

Ὑψηγόρος vel ὑψηγόρας, ὁ, ὁ, & apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρας, q. d. altiloquus, qui magnificè & tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. α. & Od. ρ. & Baſil. Pro eodem eſt ὑψηγορῶν, apud Suid. & Etym.

Ὑψηγορία, q. d. altiloquentia, & generaliter pro ſuperbia, (Greg.

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρος vel χρησμηγόρης aut χρησμαγόρης, vates, oraculorum editor. Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damaſc. & Æſchil. in Prometh.

Ψευδήγορος, qui mendacia dicit, mendax. Heſych. (phr.

Ψευδηγορία, ipſa mendacij actio, ſeu mendaciũ dicere. Alciphr.

Alia compoſita ex inuſit. ἀγορέω, cum præpoſit.

Ἀπηγορέω, accuſationi reſpondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur, ἀπηγορέομαι. Ariſtot. in Probl.

Ἀπηγόρημα, τὸ, reſponſio ad accuſationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accuſatio, querimonia, apud Suid.

Ἐπηγορέω, accuſo, incuſo. Item queror ſeu conqueror.

Ἐπηγορία, accuſatio ſeu incuſatio querela. Dion. Legitur, & apud Suidam ἐπηγορίαν ἔχειν.

Κατηγορέω, ῶ, accuſo, reprehendo, aduerſus aliquem loquor. In qua ſignif. variè conſtruitur. Interdum cum genit. perſonæ: vt Iſoc. κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βεβουλευμένων. vel cum gen. rei: vt Dem. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. & cum duplici genit. Phalaris Megarenſ. κατηγορῶ δ' ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας ὅτι &c. ſtupiditatem meam condemno. Interdum cum genit. Perſonæ & accuſatiuo rei. Plut. in Lycurgo. τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου. Et contrà annotatur dici κατηγορῶ σε φόνου. Iungitur etiam accuſatiuo, vel perſonæ. vt Chryſoſt. ad Rom. τὸ δὲ εἶναι τοῦ δ' εἶναι κατηγορεῖ vel rei: vt Xen. τὴν ἄλλην μοχθηρίαν κατηγορεῖ. Nonnunquam cum prępoſitione. Dicitur enim κατηγορῶ κατὰ σοῦ, apud Dem. accuſo te. Et κατηγορῶ σου περὶ τούτου apud Thuc. & κατηγορῶ τούτου πρός σε apud Plut. ¶ Itẽ indico, arguo. Dem. ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δῆλον καὶ κατηγορεῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύασται. Apud Luc. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν. exp. ineptiam multam prę ſe ferentes. ¶ Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel κατ' ἐκείνου, prędico hoc de illo, vel dico hoc de illo, Phil. Ariſtot. Plut.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, accuſor, reprehendor. Dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, de hoc accuſaris. q. d. hoc dicitur aduerſus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de, Ariſtot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι, pro, appellatione ipſa ſignificari & declarari vel nomine ipſo indicari, apud Gal. Ther. lib. 14.

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accuſatur, crimen quod alicui obiicitur. Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accuſatione ex Plat. de leg. lib. 6. ¶ Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgò prædicatum, Ariſtot.

Κατήγορος, accuſator. Æſch. in Cteſiph. & Xen. apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accuſatio. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι accuſare, vel accuſationem inſtituere, apud Thuc. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accuſari, reprehendi. Κατηγορία μου Dem. accuſatio mei in paſſ. ſignif. ¶ Apud Dialecticos ſunt κατηγορίαι, decem ad quas vox omnis ſimplex refertur, vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accuſatorius, ad accuſationẽ pertinens. Itẽ pro accuſatore, ſiue delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ πρότασις, pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, dedicatiua & abdicatiua.

Decompoſita. Ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius accuſationi, irreprehenſibilis. Phalar. epiſt.

Ἀντικατηγορέω, viciſſim accuſo, recriminor. Ἀντικατηγορέομαι, viciſſim accuſor. ¶ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ viciſſim prædicantur. i. quę inter ſe viciſſim prædicati & ſubiecti vicem obtinent. Ariſt. & Philop.

Ἀντικατηγορία, mutua accuſatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ facilè accuſare poteſt aduerſus quem facilè reperiri accuſationes poſſunt. Thucyd. τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγορητοτέραν πόλιν.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, pręcedens accuſatio, Thucyd.

Προσκατηγορέω, inſuper accuſo, vltra accuſo. Xenoph. ἀλλ' ἔτι προσκατηγόρησεν ὅτι, &c.

Συγκατηγορέω, ſimul accuſo. ¶ Itẽ ſimul prędico, ea ſignificatione qua vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat. Συγκατα-

κατηγόρημα apud dialecticos q.d. comprædicamentum. A qui-
buſdam redditur vox conſignificatiua, i. ſignificans aliis adiun-
cta, non per ſe, vt omnis, nullus, quidam. Συγκατηγορηματικός,
conſignificatiuus. Συγκατηγορηματικῶς, conſignificatiuè.
Παρηγορέω hortor παρακαλῶ. Heſychius. Apoll. Rh. Arg. 2. πα-
ρηγορέοντες ἀλλήλους, hortantes ad fortitudinem. Apud Hero-
dotum etiam in voce paſſiua ita ſumitur, vt παρηγορηθῆναι ἀπὸ
στρατιῆς ὑπὸ βασιλῆος. ¶ Item, conſolor. Item conſolandi gra-
tia dico. vt apud Apoll. Rho. τί δ' ἐμοὶ ταῦτα παρηγορέεις, i. πα-
ραμυθητικῶς λέγεις, conſolatoriè dicis? Item ſolor. (eo ſenſu
quo dicitur aliquis ſucceſſus ſolari priorem calamitatem)
Plut. in Publ. χαλεπότητα μὲν τιμαῖς παρηγορεῖ. Item, lenio, miti-
go, quod & Lat. ſolor. Plut. τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρει πραΰνειν καὶ
παρηγορεῖν αὐτούς.
Παρηγόρημα, adhortatio, Itē cōſolatio. Vel hortamētum, ſolamē.
Παρηγορητός, ex Cicer. citatur, pro, conſolabilis.
Παρήγορος hortator vel hortatrix. Itē conſolator vel cōſola-
trix. Apoll. Rhod. Arg. 2. παρήγοροι μῦθοι, verba conſolatoria.
Παρηγορία adhortatio, item cōſolatio, mitigatio. ¶ Plu. de exi-
lio παρηγορίαν εἶναι, μὴ συνηγορίαν τῆς λύπης. [Gal.
Παρηγορικός, cōſolatorius, cōſolandi vel leniendi vim habēs.
Decomp. Ἀντιπαρηγορέω, viciſſim conſolor, mutuam conſo-
lationem affero.
Ἀπαρηγόρητος, inſolabilis, qui conſolatione flecti non poteſt.
Plutarch. in Galba, ἀπαρηγόρητος τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exp. nullam
principum conſolationem admittebant.
Ἀπαρηγορήτως, inſolabiliter.
Δυσπαρηγόρητος, vix conſolabilis, conſolatu difficilis.
Δυσπαρηγορήτως, vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix poſſe conſo-
latione flecti ſiue leniri.
Εὐπαρηγορήτως æquo animo q.d. facilè ſe præbendo cōſolanti-
bus, vel facilè conſolationem admittendo. in epiſt. Phalar.
Προσηγορέω, exp. compello, ſaluto προσαγορεύω.
Προσηγόρημα, alloquium. Et apud Euripidem ſalutatio.
Προσήγορος, compellator, alloquutor, ſalutator. Æſch. in Prom.
Τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες. quercus quæ vnūquemq;
venientem ad ſe compellebant, oracula fundentes. vnde fatidi-
cæ vocantur à Seneca. Cum genitiuo apud Soph. in Antigona,
Ὅπως ἱκέσιμον δωμάτων προσήγορος, ſupplex precib. vt ſalu-
tarē deā. Apud Them. Phyſ. li. ε. οὐ ἐν γὰρ τῷ ὄντι ... αὐ-
τῷ ... ἀλλὰ πάλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον, exp. familiare.
Προσηγορικός, compellatiuus, ſalutatiuus. προσηγορικόν, quo
vtimur in compellando, vel ſalutando.
Προσηγορία, alloquutio, alloquium: appellatio, compellatio.
Item appellatio quod eſt nomē, vt quū dicitur aliquid προση-
γορίαν ἔχειν ἀπό τινος, appellationem habere ab aliquo, deno-
minatum eſſe ab aliquo. Apud Hermog. nomen appellatiuum.
Decomp. Ἀπροσηγόρητος, inſalutatus. Cicero in epiſt. de Pom-
peio fugiente loquens, vrbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, ex-
pertes ſui conſilij relinquebat.
Ἀπροσήγορος, qui ſe cōpellari ſiue ſalutari nō permittit præ
moroſitate. vel actiuè, qui non libenter compellat ſiue ſalutat.
Ἀπροσηγορία, neglectum ſalutādi officium. q.d. Inſalutatio.
vide prouer. apud Eraſ. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.
Δυσπροσήγορος, non affabilis. qui ſe difficilem præbet in al-
loquiis. cui opponitur εὐπροσήγορος, Poll.
Δυσπροσηγόρως, ita vt alloqui difficile ſit. Poll.
Εὐπροσήγορος, libenter ſalutans, affabilis, qui benignè & comiter
appellare ſolet, Iſocr. Εὐπροσηγορία, affabilitas. Iſocr. ad De-
mō. τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγο-
ρος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας.
εὐπροσηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν.
Φιλοπροσήγορος, ſalutandi ſtudioſus. Iſocr. Φιλοπροσηγορία,
ſalutandi ſtudium. Iſocr.
Συνηγορέω, ῶ, patrocinor, patrocinio meo defendo, cauſam ali-
cuius ago. Dem. & alij, cum dat. Inuenitur etiam συνηγορῶ
ὑπέρ σου, apud Ariſt. in Rhet. lib. 1. ¶ Interdum eſt aſſentior, a-
ſtipulor, apud Dem.
Συνηγόρημα, aſt. pro, defendor patrocinio.
Συνήγορος, aduocatus, patronus ita dictus quòd veluti loquatur
cum eo cuius cauſam defendit & tuetur. Æſch. in Cteſiph.
¶ Fuit & magiſtratus quidam, Meminit Ariſt. & Harp.
Συνηγορία, patrocinium, defenſio cauſæ. Syn.
Συνηγορικός, pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικόν,
patrocinij merces, videlicet drachma. Ariſtoph. in Veſp.
Ἀσυνηγόρητος (comp.) patrocinio deſtitutus. Baſil.

Compoſita ex ἀγορεύω.

Ἀναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo, per præconem decla-
ro, aut denuntio, vel ſignifico, prædico. Demoſt. pro corona, καὶ
ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην
χρυσῷ στεφάνῳ. Et pro, appello, palàm appello, ſeu voco. Plut. in
Demetrio, καὶ βοῶντες ἐκάλουν Σωτῆρα, τὸν Δημήτριον, εὐεργέ-
την καὶ ... ἀναγορεύοντες. ¶ Item ſaluto, eo ſenſu quo
dicitur ſalutare imperatorem. Et pro, declaro vel renuntio, vt
declarare conſulem, vel renuntiare. Plutarch. in Galba, αὐτο-
κράτορα Γάλβαν ἀναγορεύων. Herodian. σεβάζεσθαι τε ἀναγο-
ρεύειν, καὶ πατέρα καλεῖ, i. auguſtum illum declarat.
Ἀναγορεύεσθαι, paſſ. ſequitur actiui ſignificationes. Demoſt.
pro cor. ἐστεφανῶσθαι καὶ νικῶν ἀναγορευθῆναι.
Ἀναγόρευσις, proclamatio, prædicatio Dem. ¶ Item renun-
tiatio, declaratio.
Ἀνταγορεύω, contradico, ſeu obloquor, Ariſtoph. ἀνταγορεύειν τοῖς
ἄρχουσι τοῖς πρεσβύταις.
Ἀπαγορεύω, veto, interdico. Herod. ἀπαγόρευε Σκύθησι ἐπιβαί-
νειν τῆς περὶ ἱρὸν ὕρεος. & in Tha. πολλὰ τῶν μαγείρων ἀπαγορεύον-
των. Et cū μὴ (quæ abūdat) vt Aeſchin. ἀπαγορεύοντες μὴ στεφα-
νοῦσθαι τοὺς ὑπευθύνους. Plat. Pol. 1. ἐμοί σε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο
ἀποκρινοίμην. Itē cum accuſat. Plut. in Theſeo, ἀπαγορεύω σοι
τὸν φόνον. ¶ Item fatiſco, elaceſſeſco, defatigor, frangor. Syn. μά-
λισ ἐκεῖναι πότε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν pro μὴ ἐκκά-
μοιεν, ne elaſſeſcant. Interdū cum datiuo rei, vt ἀπαγορεύω τῷ
πολέμῳ. Demoſt. Et cū πρὸς habente accuſat. apud Luc. ἀπα-
γορεύειν πρὸς κρύος. Et cum particip. vt apud Xen. in Cyneg.
ὥστε μήτε λέγων ἔτι ἀκούων ἀεὶ ἐκεῖνο οὐδ' εἰς ἀπαγορεύει. ¶ Itē
animum deſpondeo, animo concido, ſpem obiicio. Plutarc. in
Galba, οὐδὲ τὸ ἐλπίζειν ἐκλιπεῖν, οὐδ' ἀπαγορεῦσαι παντάπα-
σιν εἴων οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις.
Ἀπαγορεύομαι, vetor. Plut. in Solone. ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς
ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. Idem in Fabio. ἀπηγόρευτο κατὰ
νόμον ἵππῳ χρῆσθαι.
Ἀπαγόρευμα interdictio. Et peculiariter vetitū & interdi-
ctum magiſtratus (ſicut πρόσταγμα) oppoſitū τῷ προστάγματι.
apud Plutarch. Paul. iuriſc. edictum prohibitorium appellat.
Ἀπαγόρευσις, ἡ, interdictio. ἀπαγόρευσις συμβολικὴ ...
myſticum quoddam ſignum vt à thiaſis abſtinerent. Quint.
lib. 9. cap. 2. ¶ Item defatigatio. citatur ex Plut. in Antonio.
Διαγορεύω, explicitè dico & diſtinctè, tracto, diſſero, diſputo, a-
pud Diony. Areop. ¶ Item ſancio, edico, θεσπίζω, διαγγέλλω.
Heſych. vel nominatim edico. Item præconis voce pnuntio.
Et lex dicitur διαγορεύειν, cauere. Theod. Hiſt. eccleſ. 4. νόμος
διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, lex claris
verbis cauet. Itē, iubeo. itēmq; veto. Plut. in Graccho τῷ δὲ μεγ-
ρακίῳ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις καταπαύειν, τοῦδε ὁ κατεῖναι, im-
perauit. Itē ὡς αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύει, pro poteſtatē
hoc vetant. Interdū etiam opponitur τῷ συναγορεύω, vt dia-
φέρομαι τῷ συμφέρομαι, vt ſcribit idem ex Suida, qui addit a-
pud Iſæū διαγορεύειν accipi pro διαφέρειν καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγειν.
Item cum accuſatiuo perſonæ, apud Luc. διαγορεύει κακῶς
Πλάτωνα, verba mala iacit in Plat.
Ἐξαγορεύω, profiteor in publicum & palàm effero, notum red-
do. Plut. ad Col. ἐξαγορεύειν τὰ ἑαυτοῦ κακά. ¶ Eſt etiam elo-
qui, exprimere, enarrare, inquit Bud.
Ἐξαγόρευσις, indicatio rei arcanæ. Item confeſſio, declaratio e-
ius quod in mente habemus. Greg. vide & Poll.
Ἐπαγορεύω, inſuper dico, facto alicui dictum aliquod adiicio.
Κατηγορέω, defero, indico i. κατεμήνυσε, arcanū enūtio, prodo.
Iſocr. κατηγορεῖν τ' ἀληθῆ, & Thuc. κατηγορεῖν τῷ φίλῳ, ci-
tatur pro ad amicū querelā defero. Suid. gen. perſ. iungi ait.
Κατηγόρευσις, delatio, arcani enuntiatio, apud Plut. de orac. pro
expoſitione, ſiue ſignificatione, ... τὰ ... κα-
ταγορεύσεις.
Προαγορεύω, prædico, pronuntio, itē præmoneo. Xenoph. Pæd. 3.
εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψεσθε, προηγόρευεν ὅτι ὡς πολεμίοις χρή-
σεσθε. Significat etiam denuntio, præcipio, edico præcipio aut
veto, præconis voce denūtio. Thuc. lib. 1. καὶ τοῖς Ἕλλησι προ-
αγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Ipſe etiā præco, προαγορεύειν
dicitur proclamare. apud Herod. in Thalia, κήρυξ προηγόρευε
στὰς ἐν μέσῳ. ¶ Itē teſtor, conteſtor, apud Syn. Et cum accuſat.
rei. vt προαγορεύω πόλεμον, indico vel denuntio bellum, apud
Thuc. & Them. ¶ προαγορεύω χαίρειν, dic dico, Plut. in Ageſi-
lao. Bud. ait προαγορεύειν, apud Plat. de leg. eſſe eorū qui dicta
dicebant ob cædem admiſſam, qui indicebant accuſationem,
vt rei in ſordib. eſſent, & interim εἴργεσθαι eſſent τῶν ἱερῶν.
Προαγόρευσις, prædictio, prænunciatio. Hipp. lib. 2. aphor.
¶ Eſt & προαγορεύσεις dicta de rei cædis, quibus interdiceba-
tur ſacris, donec lata eſſet ſententia Poll.
Προαγορευτική, (ſcil. ἐπιστήμη) ars diuinandi ſeu prædicendi.
Προσαγορεύω, compello, ſaluto. Thuc. l. 3. καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε
Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας. προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, ſalutare
imperatorem, apud Herodianum. Idem δεξιοῦσθαι & προσαγο-
ρεύειν copulat. lib. 1. & 2. Cum infinitiuo Xenoph. προσαγορεύω
σοι χαίρειν, te ſaluto, tibi ſaluere dico. Et Plato de leg. προσα-
γορεύειν χαίρειν, iubeo valere. ¶ Item appello, nomino. Apud
Naz. προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, huiuſmodi vocatur nominib.
Προσαγόρευσις, compellatio, ſalutatio. Luc.
Προσαγορευτικός, compellatiuus, ſalutatiuus, vel ſalutatorius:
vt κλητικὴ προσαγορευτική, apud Gram.
Decomp. Ἀντιπροσαγορεύω, reſaluto.
Συναγορεύω, aſtipulor, aſſentior. συναγορεύω σοι ταῦτα. Thuc.
in his tibi aſſentior, q.d. tecū dico. Itē tueor & defendo ſenten-
tiam aliquam. Xen. Eſt etiam tueri cauſam alicuius, patro-
cinor, (quod & συνηγορῶ) Athen. Ὑπ' ἀνθρώπου τις συναγορεύων ...
φρυνης,

φρωνι. Thuc. καὶ ὑπείληφε καὶ τὸ ἐν Δωριεῦσι ξυναγορεύοντι τῷ ἑαυτῶν παιδί. Apud Philonem οἱ συναγορεύοντες, qui cauſas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio δίδωσι δὲ καὶ ἰδίᾳ τισὶ θεῶν συναγορεύοντες οἱ μάντεις ἀφοσιοῦσθαι, quæ vates fieri renunciabant.

Ὑπαγορεύω, verba ſubiicio, viciſſim reſpondeo, ſermonem excipio, Lucian. Item ſubiicio, i. poſt factum verba addo, apud Theodor. in hiſt. Eccl. ¶ Item, nuncupo dicto. Plut. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Καιςαρείων ὑπαγορεύσας. Xen. in Oecon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro, dicto, i. ſuadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. τούτοις μὲν οὖν τοῖς ἐναντίοις, ὅταν γε καὶ τἆλλα ὑπαγορεύῃ. τοὺς δ᾽ ἑτέρους οὐδ᾽ εἰ τἆλλα συμπάντα προσείτο. Apud Syneſium. ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπαγορεύσει, exp. vt facultas ſuppeditauit. ¶ Item pro ἐρμηνεύω. Suid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod ὑπαγορεύω apud Baſil.

Ὑπαγόρευσις, dictatio ipſa dictandi actio. Item hortatio. Ioſeph. ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu ſiue impulſu.

Ὑπεραγορεύω τινὸς loquor pro aliquo, i. in defenſionem alicuius, patrocinor alicui. Ariſtot.

¶ *Deriuata ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.*

Ἀγορήνδε, pro εἰς ἀγορὴν (Ionicè pro εἰς ἀγορὰν) in forũ. Hom.

Ἀγορῆθεν, pro ἐξ ἀγορῆς, è foro, idem.

Ἀγοραῖος, ὁ, καὶ ἡ, in foro verſans, ad forum rerum venaliũ pertinens, circũforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xenoph. Hell. 6. turba in foro verſans, turba circumforanea. Ariſtot. pol. 4. tertiam vrbis partem vocat ἀγοραῖον, quæ in vendendo & emendo occupata eſt. Sic Luc. act. 17. προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius: qui & ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. circũforaneus) pro vulgari, triuiali, vili, contempto. Ariſtoph. in Ranis, Μετ᾽ ἀγοραίων μήτε κοβάλων μήτε παιδεύειν μηδὲ πανούργοις. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα apud Luci. Et Ariſt. Eth. 8. φιλίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. Ἀγοραιότερος, ὁ, pro ἀγοραῖος, circũforaneus, in foro verſans. Athen. lib. 10. ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰ τὸ ἐγχυθὲν συγκυλικίζειν. Poteſt & accipi pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant.

¶ Ἀγόραιος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

Ἀγοραίως, (q. d. circũforaneè) ſcurriliter, nõ grauiter. Plut.

Ἀγοράζω, in foro verſor. Herod. in Mel. καταλαμβάνοντες ἀγοράζοντας κτείνουσι. Sic Thuc. l. 6 καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Ariſtoph. ἀγοράζουσ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις ὁμοῦ. Α᾽ ἐκκλησιάζουσι. ¶ Item emo, mercor. Ariſtoph. in Plut. ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράζειν χιτώνιον. Iſocr. ad Nicocl. ὁρᾶτε ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε τὰς ...

Ἀγόρασμα, emptio, Ariſtot. in Oecon. Et res empta. Plur. num. ἀγοράσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales. Aeſch. aduerſus Cteſiph. τὰ δὲ ἀγοράσματα ὀλυμπιάδα ἀγοράζοντες. ¶ Polluci & Heſych. ἀγοράσματα ſunt ὠνία, Suidæ autem αὐτὰ ἠγορασμένα.

Ἀγορασμός, emptio.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, emptio. Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio: vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, emptio & venditio, in Pand.

Ἀγορασείω, empturio. vt περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείειν φαίνεται.

Ἀγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptor. Ariſt. in Oecon. 2. πρὸς δὲ τοὺς συνήθεις τῷ ἀγοραστῇ ἔλεγον, &c. Et peculiariter emptor opſoniorum, opſonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Menand. in Phania φειδωλὸς ἦν καὶ πάτριος ἀγοραστής.

Ἀγοραστικὸς, ή, όν, ad emptionem pertinens. Plato in Soph.

Compoſita ab ἀγοράζω.

Ἀντιαγοράζω, viciſſim emo.

Ἐξαγοράζω, pro ſimplici ἀγοράζω. Interdum pro redimo cum genit. rei & accuſ. perſ. vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς.

Παραγοράζειν, opſonia coëmere.

Ὀρθραγοριίσκοι γαλαθηνοί, porculi ſubrumi, (*hoc eſt* qui adhuc ſub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. lib. 4. Laconicum eſt vocabulum.

Πολλαγόραστος, multa emens, emax, vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præemo.

Προαγορασία, præemptio.

Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, præemptor.

ἍΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, res quam veneramur, res ſacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio & luſtratio, apud Soph. in Phæd. ¶ Item piaculum ſcelus: per antiphraſin, vel potiùs per εὐφημισμὸν, vt vult ſcholiaſtes Sophoclis. ¶ Exponitur & piaculare crimen: vt apud Herod. lib. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, eum piaculari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, apud Thuc. ſcelus expiare, *hoc eſt*, ſceleratos ipſos, qui piaculum admiſerunt exterminare, pro quo dicit Soph. vno verbo ἀγηλατεῖν. In qua ſignif. ſcriptum inuenitur etiam ἄγος, cum tenui. * Euſt. deducit ab ἄζω, i. veneror. At Sophoclis ſcholiaſtes ab ἄγαμαι videtur velle deducere, citans hoſce Homeri locos, ἄγη μ᾽ ἔχει & ὡς σ᾽ ἄγαμαι.

Ex deriuatis autem & compoſitis quædam alteram tantùm, quædam vtramque retinent ſignificationem.

Ἀγὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, (pro quo frequẽtiùs vſurpatur, comp. ἐναγὴς) ſceleſtus: deuotus, ſacer, qui piaculum commiſit. Hippocr. Ὥς εἰ ἰδὼν ἀγεῖ ξεστῷ κατηρέφει.

Ἁγίζω, Fut. ἴσω, ſanctifico, conſecro. Item adoleo, ſanctè vro. Ariſtoph. in Pluto, Ἐπειδὰν ταῦθ᾽ ἁγίζειν εἰς πάτραν τινά.

Ἁγιστεύω, ſanctifico, item perago quæ ad ſacrificium pertinent, Suid. Exponitur etiam, veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. ἁγιστεύειν περὶ τὰ θεῖα. Item caſtimoniã ſeruo. Dem. cõtra Neeram, ἁγιστεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας. Scribit & ἁγιστεύω apud Heſ.

Ἁγιστεία, ἡ, ſanctimonia, puritas. Item cultus deorũ. Suid. Exponitur etiam, ſacrorum peractio, ceremoniarum peractio, item ſacrum, res diuina. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία.

Et ipſæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur apud Iſocr. in Buſir.

Ἀγοστέω, immundus ſum & ſordibus inquinatus. Il. ζ. ... ἀγοστῆσας ἐπὶ ... At ἀγοστὸς vide ſua ſerie.

Ἁγνὸς, Ἀγνός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναγὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, impurus, Suidæ: item purus, Heſych.

Ἐναγὴς, idem quod ἀγὴς, impurus & ſacer, piacularis. Plut. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. Thuc. καὶ ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοι ἐκαλοῦντο, quaſi quorum capita deuota deæ atque ſacrata eſſent. Sic Aeſchin. ἐναγεῖς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος. ¶ Item pro pio & ſancto, vt εὐαγής.

Ἐναγῶς, piè, ſanctè. Philo de vita Moſ. lib. 3. ἐναγῶς ἀχθῆναι ... καὶ καλῶς ...

Ἐναγισμὸς, piacularis de re dicitur, vt ἐναγὴς de perſona. Plut. in pol. præc. ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγισμῶν ... τοὺς κάτω ... ἔγωγε ...

Ἐναγίζω, ſacra mortuis facio, parento. Pauſ. τότε δὲ Ἐπαμινώνδας ... τοῖς πάλαι ἐνήγιζε τε καὶ ηὔχετο. Item cũ accuſ. pro immolare, vel ſimpliciter pro offerre parentandi cauſa, ſiue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone. ἐναγίζειν βοῦν. Et apud Herod. ἥρωι ἐναγίζουσι, heroici parentant. Etym. vult inter cætera ſignificare φονεύειν i. occidere.

Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, parentatio. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμὸν τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα inferiæ.

Ἐξάγιστος, ὁ, καὶ ἡ, ſceleſtiſſimus, impuriſſimus Dem. & Aeſchin.

Εὐαγὴς, ſanctus, ſacer, purus, vt εὐαγῶν ἱεροσυλήματα. Nonn. Sic apud Phil. εὐαγὴς πρᾶξις. Apud Ariſtot. de mundo, κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος. exp. mundus claritate ſinceriſſima præditus. Interdum εὐαγὲς ἐστι, exp. fas eſt Plut. Alias ſignif. vide in comp. ex Ἄγω.

Εὐαγέως, ſanctè, purè, ritè.

Εὐαγέω, ſanctè ago, purus ſum. Theocr. id. 27. Αὐτὸς τ᾽ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.

Εὐαγέτης, ὁ, ἡ, purus, ſplendidus. Ariſtoph. in Nub. ... φαινὸς εὐαγέος. Vide itidem comp. ex Ἄγω.

Καθαγίζω, adoleo. Exponitur etiã ſoluo iuſta, perago exequias, offero mortuo ſacrificium aut epulũ ſuper ſepulcro. Luciã. de lucto. προφέρονται τοῖς παρ᾽ ἡμῖν γονεῦσι καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. Ponitur ſæpe pro adoleo vro cremo: vt καθαγίζειν τὸ σῶμα, apud Plut. Item vro ad odorẽ excitandum: vt apud Pauſ. ... τῆς μορφῆς ... καθαγίζουσι ... τὰς μορφὰς ... ſυγκαθαγίζουσι. ¶ Apud Soph. ſignificat, polluo: teſte Heſych.

Καθαγισμὸς, conſecratio. Item parentatio: parentalia, apud Luc. de luctu.

Συγκαθαγίζω, (*der.*) vnà conſecro, vnà adoleo. Item vnà vro, apud Pauſ. vide in καθαγίζω.

Παναγὴς, omnino ſanctus vel purus, ſanctiſſimus, puriſſimus Heſych.

Παναγὴς ἰδ ... exp. dies ſacra.

ἈΓΟΣΤΟΣ, οῦ, ὁ, ſecũdùm quoſdam eſt interior manuum pars: aliis manus pars extrema: alias cubitus, vlna: aliis palma. ... ἄγοστον ... inquit Euſta. alludens ad ... Hom. Il. λ. Il. ν. Il. ξ. Il. ρ. ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Sic apud Theoc. idyll. 17. ...

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. ... inſcripto, ... τῶν ἄγρας ... Sic Xen. in Cyn. ... ἄγρα. Item ... venandi ... Od. ... δ᾽ ἐν τ᾽ ἄγρας ἄγρη. Sic Plut. ſym. 8. ... ἄγρα καὶ ... Ἄγρα πόντιος, marina piſcatio. Nonn. ... ἄγρα, facilis & ſecunda venatio in Epigr. * Ab ἀγρὸς quidam deriuant, fortaſſe quòd agri ſint venationi apti.

Ἄγρηθεν ex venatione, ... τῆς ἄγρας. Apoll. Argon. 2.

Ἀγρεύω, F. εύσω, Pręt. ευκα, venor ſiue feras ſiue aues ſiue piſces, venatu capio. Xenoph. in Cynegetico τοὺς κυνηγέτας μὴ καλύειν διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. Item capio, per metaph. (vt apud Lat. venor & aucupor) vt ἀγρεύειν δόξαν, apud Phil. in epiſt. Sic ἀγρεῦσαι ὕπνον, in Epigram.

Ἀγρεύομαι, venatu capior. Theodor. in Epigr. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ᾽ ἤγρευσε, captus cœpit.

Ἀγρευμα,

Ἄγρευμα τὸ, quod venatu captum eſt, præda venatu quæſita. Lycoph. Item metaph. vt præda Lat. captura, res quouis modo capta & ſtudio ac labore parta. Ἀγρεύματα, ſpolia vocat Eurip. in Androm. inquit Heſych.

Ἄγρευσις, εως, ἡ venatio, ipſe venandi actus, prædatio, captura.

Ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, venator. Calim. & Theocr.

Ἀγρευτὴρ, idem, apud poëtas.

Ἀγρευτικὸς, ἡ, όν, venandi peritus, vt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων. Euſt.

Ἀγρευκλῆς ὁ, qui eſt ſuper venationem, i. venationi præfectus, Neptuni epith. apud Lucian.

Ἀγρεύων, venator Heſychio.

Ἄγρευον, ab Aeſchylo dicitur ridica, vel lampas aut haſta, ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν.

Ἀγρέω ῶ, Fut. ήσω. Pr. ηκα idē quod ἀγρεύω, vt in Epigr. Phaniæ. Αἴτε σὺ γ' ἐν κύρτῳ μελανοπέδας ἄγρει τὴν ἀγρεῖς Μορμύρον. Imper. ἄγρει hortādi vim habet, ideóq; valet apud Poëtas, quod age, age dum, ageſis, eſtq; tranſlatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione. Iliad. ε. Od. φ. Et in plur. ἀγρεῖτε, Odyſſ. υ.

Ἀγρεσία ἡ, idem quod ἄγρευσις, venatio in Epigr.

Ἀγρώσσω, Fut. ώσω, Pr. ωκα, idem quod ἀγρεύω.

Ἀγρώσσω idem quod ἀγρεύω, & de omni genere venationis dicitur, vt de piſcium venatione. Od. ε. ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγρώστης ου, ὁ, venator. Item operarius, Heſych. ¶ Item genus phalangij, Nicand. in Theriac.

Ἀγρώστωρ, idem quod ἀγρώστης, apud eundem in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου, ὁ, venator. Item ruſticus.

Ἀγριαίνομαι, irritor. Factum eſt ἀπὸ τῶν ἀγριουμένων ζώων, inquit Erotian. qui ἀγριαίνονται apud Hippocr. exp. ἀγρίας χηνίζουσιν.

Ἄγριος, & Γρῖπος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναγρία ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Ἀνδράγρια τὰ, ſpolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) prædatur. Hom. Ilia ξ. Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρια Ἀχαιῶν Ἥρας εἴπεν, &c. Euſtat. duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀφαιρούμενα.

Ἄπαγρος, infelix circa venationes, infelix venator. Heſych.

Ἀπαγρεύω ſpolio vnde ἀπαγρευθείς. Heſych. exp. ἀφαιρεθείς.

Βαλανάγρα ἡ, clauis dicitur: παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xenophon Hellen. ſ.

Βοάγρια τὰ, ſpolia quæ ἐκ τῆς βοῆς ἀγρεύονται, i. ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάγριον, ου, τὸ, clypeus è boum agreſtium pellibus, vt docet Euſt.

Γαλεάγρα, ἡ, accipitur pro decipula vel potiùs pro cauea ferrea & quodam carceris genere. apud Athen. Pollux lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαγρέω ῶ, infelici captura vtor, malè & infeliciter venor.

Δυσαγρία, mala ſeu infelix captura & venatio.

Εὐαγρέω ῶ, in captura felix ſum, prædæ copiam habeo. Athen. & Plutarch.

Εὐαγρία, ἡ felicitas & bonus ſucceſſus in captura, proſpera captura. Item pro feritate & ruſticitate: apud Lucian.

Ζαγρεὺς, à poëtis dicitur Bacchus, quaſi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem eſſe exiſtimāt: Pluto enim defunctorum animas venatur & captat.

Ζωγρέω ῶ, Fut. ήσω, Pr. ηκα, viuum capio, à cæde conſeruo, vitæ alicuius parco in bello, ζωὸν ἀγρέω, i. ἀγρεύω. Iliad. ζ. Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Thuc. lib. 2. ἀνδράς τε τοὺς μὲν ἀπέκτεινον τινὰς δὲ ἐζώγρησαν. Sic apud Xen. & cæt. ¶ Itē viuifico, vegeto, vegetum reddo. Il. ε, ἀλλὰ δὴ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. vbi Euſt. exp. ἀνεζωπύρει ἀγρεύουσα τὴν ζωήν. Alibi dicit ζωγρεῖν eſſe τὸ ζῶντας τινὰς ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide & in comp. ab Ἀγρέω.

Ζωγρεία, ἡ ipſe actus capiendi viuum aut viuos: vnde ζωγρεία λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωγρεῖν, capere aliquem cum vitæ conſeruatione. Scribitur & ζωγρία apud Polyb.

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, viuarium, Euſtathius ſcribit peculiariter dici de piſcibus. Dicitur tamen & de aliis animalibus.

Ζωάγρεια, ων, τὰ, præmium pro vita ſeruata. Herodot. δῶρα λαμβάνοντες ζωάγρεια Κροίσου, muneribus donabantur ob ſeruatam Crœſo vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem ſpiritum via trahenti. Hom. Od. θ, -ὅτι μοι πρώτη ζωάγρει ὀφέλλεις.

Θηραγρία, ἡ, ferarum captura, venatus. Item captura, i. res capta.

Θηραγρέτης ου, ὁ, venator.

Κρεάγρα, ἡ, inſtrumentum ad eximendas ex aheno carnes, fuſcina & harpago, παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν. Ariſtoph. in Equit. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ἐργαστηρίων ἕλκεσθαι εἰς κεραμεικόν.

Κρεαγρεύς, έως, ὁ, idem in Epigr.

Μοιχάγρια quæ perſoluit, qui in adulterio eſt deprehenſus, vel quæ pro comprehenſione mœchorum perſoluuntur. Od. θ, -τὸ δὲ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Μυάγρος ου, ὁ qui mures venatur ſeu captat, idem cum μυοθήρας, ſerpentum ſpecies. Eſt & herbæ nomen.

Μυάγρα verò, muſcipula, decipulum, inſtrumentū quo mures capiuntur.

Μυίαγρος, qui capit muſcas. Nicand. in Ther. Eſt & herbæ nomen, Dioſc. lib. 4. c. 117.

Ὀδοντάγρα inſtrumentum chirurgicum ad euellendos dentes. forfex, forficula, Plut.

Ὀγκοθηρευτὸς, οῦ ὁ, anceps.

Ὀστεάγρα ἡ, forceps ſeu volſella qua oſſa eximuntur. Gal.

Πανάγρον ου, τὸ, retis genus, ſic dictū quaſi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, omne genus prædæ capiens, Iliad. ε. vide & in compoſitis ab Ἀγρέω. Dicitur & πανάγρα.

Ποδάγρα, pedicula, tendicula, apud Xen. pæd. li. 1. & apud Plut. in Erot. θηρίοισιν ἵστησι ποδάγρας. παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας. vel quaſi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα. ¶ Eſt etiā articularis morbus: quū pedū articulos noxius humor infeſtat. Ath. li. 12. καταπονούμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας. Et Plu. ποδάγρας ἀπαλλακτήρ.

Ποδαγρὸς & ποδαγρικὸς, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagroſus. Dioſc. Τὰ ποδαγρικὰ, ſub. πάθη, podagrici dolores, ſeu morbus podagricus, podagra, apud Theophr. Idem Dioſc. lib. 1. c. 138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta quæ podagram lenire poſſunt.

Ποδαγράω, ſiue ποδαγριάω ῶ, podagra laboro, podagricus ſum. Vtrumque legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Dionem, δεινῶς ποδαγρῶν. Et Dioſc. l. 2. c. 39. ποδαγριῶντας καὶ χειραγρῶντας ὠφελεῖ.

Πολύαγρος, qui multam capit prædam. in Epigr.

Πυράγρα, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. Il. σ, Od. γ. Pro eodem in Epigr. dicitur πυραγρέτης καρκίνος.

Ῥιζάγρα, inſtrumentū quo chirurgi ſpicula extrahunt. Paul. Æg.

Συάγρος, qui ſues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam ſubſtantiuè de apro. vt ibid. Ath. annotat.

Συάγρειος ſiue συάγρειος, aprugnus, qui eſt ex apro: vt συαγρεῖον στέαρ, apud Dioſc.

Συαγρίδες, αἱ, piſcium genus, apud Athen. lib. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas & irretitas tenet, vt ποδάγρα pedes, q. ἡ ἄγρα χειρὸς, ἡ ἄγρα ποδὸς ſeu ποδῶν. Sunt tamen qui hæc deriuari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγους, vt ſit quaſi χειράλγα, ποδάλγα, &c. poſito ρ pro λ.

ἈΓΡΌΣ οῦ, ὁ, rus, ager. Od. καὶ ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Herodian. lib. 1. ἐπ' ἀγροῦ διατρίβομαι, ruri ago. Ariſtot. pol. 5 ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quiſque poſſidet. Od. ψ. Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item ruſticitas. vt ἀγροῦ πλέως, plenus ruſticitate, Heſych. * Etym. dicit παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἀροτριῶ fieri ἀρὸς καὶ ἀγρός. Paulò pòſt deducit παρὰ τὸ ἀγρέω, ὃ σημαίνει τὸ συνάγω, vt ſit ὁ τῶν συνάγρων τετμημένος.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε adverbia, pro quibus in proſa ſæpe dicitur ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρόν. i. in agro vel ruri, ex agro ſeu rure, in agrum ſeu rus.

Ἀγρίδιον ου, τὸ, agellus apud Arrianum.

Ἀγρότερος, ου, ὁ, agreſtis, ruſticus, vt ἀγροτέρα ἐλαία in Epigr. pro ἀγρία agreſtis olea. Homerus & αἶγας (capras) & ἡμιόνους (mulas) ἀγροτέρας vocat ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (ceruas) idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd natura agros & ſyluas colant. vnde & cerua ſyluicultrix apud Catullum. Sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ. cui Xenophon vota facere vult venatores. Poſſit etiam exponi venatrix, vt ſit idem quod ἀγρότις.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, ruſticitas. Ἀγρότης, ου, ὁ ruſticus vir. Od. π, οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, i. homines ruſtici. Exp. etiam, venator, ab Heſych.

Ἀγρότις, ἡ, ruſtica mulier, i. ruri educata In Epigr. ἀγρότις κούρα pro Diana. Et ἀγρότις αἴγανέη, ibid. Exp. & venatrix.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, homo ruſticus. Il. λ, κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.

Ἀγρεῖος, ου, ὁ, ruſticus, idem quod ἀγρότης, Suid. ex Ariſtoph.

Ἄγροικος, & ἀγροῖκος, Atticè, ruſticus, qui in agro viuit. Ariſto. in Nub. ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. ¶ Item adiectiuè, ruſticus, vt ἄγροικος βίος, apud eundem. Et apud Luc. ἄγροικος γυνή. Item imperitus, inſcitus, illepidus, inurbanus: qua in ſignif. dicitur etiam ruſticus metaphoricè. Plat. in ſymp. περὶ ἐμοῦ τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζων. Et Plut. in Artox. ἔδοξεν ὡς ἀχαρὶς τοῖς παροῦσιν εἶναι καὶ ἄγροικος. Apud Ariſtot. Rhet. 1, opponitur τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem ſignif. metaph. ſæpe vſurpatur compar. quum innuitur non planè ruſticus, ſed duntaxat aliquantum ruſticus & ſubagreſtis Lat.

Ἀγροίκως, ruſticè, ruſtico more, Theocr. in Bucoliſco, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν. Item imperitè, illepidè. Philoſtr. in epiſt. Et ἀγροικοτέρως, ſubruſticè. Plat. Pol. 2.

Ἀγροικία, ἡ, ruſticorum habitatio, locus in quo ruſtici habitant. ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Euſt. ager, rus, villa. Plut. ¶ Item ruſticitas, inurbanitas. Ariſt. in Eth. & Rhet. lib. 3.

Ἀγροικικὸς, ἡ, όν, ruſticanus. vt ἀγροικικὴ παροικία, in can. 17. Chal. conc.

Ἀγροικίζομαι, Fut. ίσομαι, ruſticè ago vel loquor, ineptio P in Theæt. ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι. (bus. H

Ἀγροικεύομαι, ſum ἄγροικος, ſum ruſticis & agreſtib. mo

Ἀγρι

Ἄγριος, ά, agreſtis, ruſticus, ruralis. De rebus dici ſolet quas agri producũt, vt ſunt herbæ, quib. Latini ſatiuas ſeu hortenſes opponũt. Sic ἀγρία μαλάχη, quæ & ἀγριομαλάχη. Sic ἄγριος ἐλαία ſiue ἀγρία, quæ & ἀγριελαία dicitur. Sic & animalia quædã, ad differentiã aliorũ eiuſdẽ generis quæ inter homines aluntur, & οἰκοτροφα vocãtur. vt ἄγριοι ὄνοι, qui & ὄναγροι. itẽ oues ἄγριαι, apud Xenoph. Sic ἄγριοι σύες, qui & σύαγροι. vt plurimũ verò ἄγρια opponũtur τοῖς ἡμέροις, animalia præſertim, nõnunquã & quę terra gignit. vt apud Xen. in Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γεωργεῖ ὁ κάλλιστα. ¶ Item ἄγριος Bud. exp. ruſticus, qui vrbanitatẽ nõ nouit nec ferre poteſt, qui & ἄγροικος vocatur. Ariſtot. Eth. 4. ὁ δ᾽ ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Quidam exp. agreſtis moribus, incultus horrid⁹, & inſols⁹. ¶ Itẽ ἄγριος (ſicut Lat. agreſtis) per metaphorã pro fero ſumitur. Propriè autẽ ἄγριος dicitur feritatẽ habẽs, qualis eſt animalium quæ fera dicuntur. Nã ἄγρια interdum abſolutè dicuntur ipſæ feræ, ſubaudiẽdo ζῶα, vt Latinè feræ abſolutè dicitur, ſubaudito ſubſt. beſtiæ aut belluæ aut animantes. Hom. Il. ε. Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, immitis, atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Il. α. itidémque apud Plat. in Minoë, copulantur ἄγριος & χαλεπός. Apud Xenoph. ἄγριοι & πρᾶοι opponuntur, Pæd. 1. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus. Il. ρ. ἄγριος πόλεμος. Ἄγριος θυμός. Il. ι. Et ἄγριον μῖσος apud Lucian. Ἄγριον ἕλκος, Theophr.

Ἄγρια ponitur etiam pro ἀγριότης, feritas. Il. ω. λέων δ᾽ ὣς ἄγρια οἶδεν. Item aduerbialiter pro ἀγρίως. Heſiod. in Aſp.

Ἀγρία ὁ ἀγριωμένη. Fœmininũ eſt ἀγρία agreſtis, ſylueſtris, fera. Item ἀγρία, arboris nomen apud Theophr. hiſt. pl. l. 1.

Ἀγρίως, ſeuè, immaniter.

Ἀγριάς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, agreſtis. Nicand. Apollon. Arg.

Ἀγριόεις, ἐσσα, pro ἄγριος, agreſtis. Itẽ pro ἀγριοποιός, i. ferum ſiue ferox reddens, feritatem inducens, apud Nicand.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, feritas, immanitas, cui opp. πραότης apud Plat. in Sym.

Ἀγριοσύνη, ἡ, idem in Epigr.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferus, vel feritatem præ ſe ferens.

Ἀγριόω, ῶ, F. ώσω, agreſte reddo. Item effero, i. efferatum reddo. vel ſimpl. exaſpero. In paſſiua voce & ſignif. frequentius vſurpatum reperitur ἀγριοῦμαι.

Ἀγριωτός, ὁ, ἡ, efferatus.

Ἀγριαίνω, F. ανῶ, idem quod ἀγριῶ, ſed minus vſitatum. ¶ Item tyrannum facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter poſitum, ferocio, ferociter ago, efferor. Plut. de aud. ἀγριαίνοντας πρός τὰς παρρησίας. Dion. Hal. Archæol. 1. ὁ δὲ λύκαινα ἡ μάλα ἀγριαίνουσα τ ἀνθρώπων τῇ προσόδῳ.

Ἀγριαίνομαι, ὔμαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter poſitum. Plut. Plat.

Ἀγριάζω, ferus ſum, vel potius ferus fio. Heſych.

Ἀγριμαῖος, αία, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς vt oſtendit Euſt.

Ἄγρωστις, ἡ, herbæ ſpecies, de qua Dioſc. lib. 4. c. 30. & Theophr. l. 1. hiſt. pl. & Ariſtot. l. 5. de nat. pl. & Hieronym. in c. 10. Oſeæ παρὰ τὸ ἀγρὸν dicta, quòd ibi prouentat: hinc comp. Καλαμάγρωστις arundinaceum gramen, de qua Dioſc. l. 4.

Ἄγρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Αἴγαγρος, ὁ, vel ἡ, caprea, capra vel caper ſylueſtris. Dicitur & αἰγάγριος, pro αἲξ ἄγριος.

Ἀπαγριόω, ῶ, agreſte ſeu ſylueſtre reddo. Item effero vel exaſpero, irrito. Theophr.

Ἀπαγρίωσις, ipſa actio qua aliquid ſylueſtreſcit, mutatio in ſylueſtrem naturam. Item efferatio, exaſperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores ruſticos redigor. Gregor.

Βοάγριον, ου, τό, clypeus è boum agreſtium pellibus, vt docet Euſt.

Διαγριαίνω, effero, vel exaſpero, exacerbo.

Διαγριαίνομαι, efferor vel exaſperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, ῶ, idem quod ἀπαγριόω.

Ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, ſed magis vſitatum.

Ἐπάγριος, pro ἄγριος, agreſtis, ferus.

Ἐπαγριόω, idem quod ἀπαγριόω, ſed minus vſitatum.

Ὑπάγριοι, qui ſylueſtres ſeu feri.

Ὄναγρος, ου, ὁ, aſinus ferus.

Ὀνάγριον χρῶμα, color qualis eſt onagrorũ, i. color cilicinus.

Πανάγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl. ἀγρῶν σκυλάκων πανάγριος.

ΑΓΥΙΑ´, ἡ, vicus, via, ea ſignificatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Il. ζ. Ἦλθε ἐξ ἄλλα ταξὺ πόλιν χήρωσε δ᾽ ἀγυιάς. Xen. Pæd. 1. αἰτεῖ δὲ καλεῖ τὴν αὐτῶν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν στενωτέραν ὅλας ὅπη μάλιστα πάντας ἰέναι. Heſych. ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν & γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα (membra) i. incedamus. Etymol. & Euſt. ſimpliciter ab ἄγω deducunt: vt αἴθυια ab αἴθω, & ſimilia. A Suida autem ἀγυιαὶ exp. αἱ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, i. longæ viæ: quod non habeant γυῖα (i. membra:) neque καμπάς, flexus, anfractus. Vel ab ἀγυιὰ deriuatur. ¶ Ἀγυιὰ item vicinia, inquit Heſych. addens exponi etiam στενωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδα: quæ duo tamen ab hoc diuerſa ſunt.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ara, ſtans pro foribus, formam columnæ habens, inquit Heſych. Vel (vt alij) columna ante fores ſtans, in ſumma parte acuta. Vel (vt Euſt.) columna Apollini ſacra ſtans pro foribus. Apollo quoque ſic nominatur, quaſi vijs præpoſitus vrbanis. vel quia in vijs colitur, q. d. viarius. Pherecrates, ὦ δέσποτ᾽ ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Sic & apud Ariſtoph. in Veſpis, vide & Suid. & Macrob. In accuſ. plu. facit ἀγυιέας & ἀγυιᾶς per ſynæreſin, vel per ſynalœphen, vt apud Ariſtoph. & Dem. κνισᾶν ἀγυιάς.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem ſignificatione qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ, vt ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur vt ἀλεξίκακος, inquit Euſt.

Ἀγνέω, eo. Non coniungatur vltra præt. imperf. vt nec ἐπείγω, & ſimilia.

Εὐρυάγυιος, (comp.) ου, ὁ καὶ ἡ, latas vias habens, vt Il. ζ. πόλιν εὐρυάγυιαν Τροίην.

ΑΓΥΡΙΣ, ιος, ἡ, cœt⁹, multitudo collecta atq; cõgregata. idẽ quod ἀγορά & ab eadẽ origine, παρὰ τὸ ἀγείρειν vnde ἀγορὰ ἄγορις & Æolicè mutato ο in υ ἄγυρις, vt tradunt grãmatici. Od. γ. Ἵζον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. Et Il. ω. Ἐν νηῶν ἀγύρει.

Ἀγυρέω, congrego, in vnum cogo & colligo. Heſych. [ἀγυρεῖ.

Ἀγυρίζω, idem Heſych.

Ἀγυρισμός, οῦ, ὁ, congregatio, collectio. Heſych.

Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idẽ cũ ἄγυρις, eiuſdémq; originis. Heſych. ¶ Itẽ circuitio quæ fit ad colligendam ſtipem, à verbo ἀγείρειν ſignificante inter alia αἰτεῖν καὶ προσαιτεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ, vt apud Euſt. tradit Ælius Dionyſ. Hal. Vtitur Athen. lib. 8.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, is qui congregat & cogit in vnum ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat. Heſych. & Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præſtigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua oſtentant, eáque prædicantes diuendunt, miſerè ſimplici populo imponentes. Euſt. Sic dicti non tam quòd ἀγείρουσι καὶ συνάγουσι τὸν ὄχλον, quam quòd ἀγείρουσι καὶ ἀθροίζουσι. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt & diuinandi peritiam iactant apud Suidam. ¶ Ἀγύρτης exponitur etiam ab Heſych. & Suid. προσαίτης, ἐπαίτης, πτωχός: mendicus, qui circumit & ſtipem petit. Apion in Epigr. Κοιράνιδος γονίμου τῆς ἀπὸ φλιὰς μητρὸς ἀγύρτης. ¶ Eſt etiam nomen iactus teſſerarij, teſte Suida, Heſ. & Euſt. ¶ Adiectiuè quoque exp. συρφετώδης, confuſaneus, item φιλοκερδής, item ἰδιώτης. Heſych. & Suid.

Ἀγυρτικός, & ἀγυρτώδης, pertinens ad ἀγύρτην vel qualis eſt ἀγύρτου, vt ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. Et ἀγυρτικὸς μάντις apud eundem. Et ἀγυρτικαὶ λογοποιίαι, quales ſunt circulatorum.

Ἀγυρτώδης, exp. & συρφετώδης, a Suida.

Ἀγυρτεία, circulatio, præſtigiæ, impoſtura.

Ἀγυρτός, ή, όν, congregatus, collectus.

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω & ἀγυρίζω & ἀγείρω, congrego, cogo & colligo in vnum. Od. τ. ἀλλ᾽ ἄρα οἱ τόδε κέρδιον εἴσατο θυμῷ χρήματ᾽ ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere ſeu colligere.

Compoſita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorũ colligit. Metragyrtæ [inquit Bud.] qui ſtipem cogebant matri deorum: tympana geſtantes. Quo nomine οἱ ψευδοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες ſignificantur, natióque hominum præſtigiatrix, & circulatrix & flagitatrix ſtipis. Ariſtot. Rhet. 3. ἔφη αὐτὸν οὐκ εἶναι, οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν ἀλλὰ δᾳδοῦχον.

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deûm cogo ſtipem. Athen. l. 12.

Ὁμήγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum. Il. υ. ἀλλ᾽ ἴομεν ὀλυμπόνδε θεῶν μεθ᾽ ὁμήγυριν ἄλλων.

Ὁμηγυρίζομαι, congregare, in eundem locum cogere. Od. π. πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus ſeu conuentus, publica celebritas. vt quũ die feſto ludis ſolennibus aut celebri mercatu tota aliqua gẽs vnũ in locũ cõuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Iſthmiacis, Pythicis, Nemeacis: feſto itẽ ſacrorũ Eleuſiniorum, Panathenæorũ & ſimilium. Apud Demoſth. pro cor. in pſephiſmate Byzantiorum. ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Apud Greg. ὁ φεῦ παρελθεῖν πανήγυριν καὶ ἐπιζητεῖν τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miſerũ eſt præterijſſe celebrẽ mercatũ & poſtea negotiationẽ requirere. Pompas etiam, ſpectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibúsve exhibentur πανηγύρεις nominant. Athen. l. 5. de Antiocho. ἀργυρίου δ᾽ ἐπιτελέσας τὰς πανηγύρεις τὴν πομπείαν οὖσα ὄντινα ἀδηλοῦσαν. Herodian. l. 3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε. Vtitur autem φιλοσόφοι πανήγυρις, apud Xen. Et contra, πανηγύρεις

γύρεις συνάγειν, apud Iſocr. Sic πανηγύρεις συγκροτεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν συντελεῖν, apud Athen. ¶ Heſychio eſt etiam laus encomiúmve alicuius in publico conuentu decantatum: pro, πανηγυρικὸς λόγος. Tales ſunt Protagoridæ ἐπὶ δ' ἀφῃ πανηγύρεις, apud Athen. lib. 4.

Πανηγυρικός, κή, κόν, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conueniens: ideóque celebris, feſtus, item theatralis, pompaticus, ſplendidus, vt πανηγυρικὴ θέα, apud Plut. Et apud eundem πανηγυρικὰ σφάγματα. Sunt etiã λόγοι πανηγυρικοί, laudem perſonæ reive alicuius in cœtu celebri decantantes. Plut. & Iſocr. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος, pro turba promiſcua, qualis eſt in panegyricis celebritatibus, Iſocr. Metaph. vero & καταχρηστικῶς. Plut. in ſymp. 4. τί δ' ἐστὶ παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν: quod ex multis diuerſiſque mixtum & conflatum ſit, vt πανήγυρις ex omnigena hominum colluuie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè pompoſè, ſplẽdidè. Gre. Pol. Plut.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω ſiue συντελῶ, feſtum panegyrin agito, feſtum ludóſve panegyricos celebro, feſtor. Herodian. lib. 1. ὁ δῆμος κατὰ τὰς ἑορτὰς ἐπανηγύριζε. Item panegyricas orationes habeo. Poll. Tranſitiuè quoque vſurpauit Greg. pro panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, vbi ait πανηγυριζέσθω τὸ δῶρον.

Πανηγυρισμός, feſti Panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel oſtentatio. Plut.

Πανηγυριστής, οῦ, ὁ qui panegyricũ feſtũ ludóſve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos feſtóſq; cõuẽtus celebro.

Συμπανηγυρίζω, vnà feſtum ludóſve panegyricos celebro. Exp. & concelebro. (ſcunt.

Παρθενηγύροι dicuntur qui confratriç diuæ virginis ſtipem po-

Συναγύρτον ὕδωρ, aqua collecta. Plato in legibus.

ἈΓΧΙ, (aduerb.) propè, iuxta. Cum Genitiuo, vt ἐγγὺς & πλησίον. Iliad. θ. τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοιτο. ſic ω. ἄγχ' αὐτοῖο καθεζέσθω πότνια μήτηρ. Interdum cum datiuo, vt Iliad. ψ. τάχα δ' ἐφίστατ' ἄγχι γένοιτο. Item ſine caſu. Iliad. π. Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore, vt Iliad. π. καὶ ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, i. & venturus eſt valde propè, i. breui.

Ἄγχιστα, proximè. Iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, idem quod οἱ ἐγγυτάτω γένους ὄντες & οἱ ἐγγυτάτω γένους, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam & ſine caſu ponitur: vt ἄγχιστα ἐοικώς, apud Hom. proximè ſimilis, i. maximè ſimilis. nam & Erotianus apud Hippocr. ἄγχιστα exp. μάλιστα.

Ἄγχιστος, ὁ καὶ ἡ, propinquiſſimus, proximus. Apud Eurip.

Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει genere proximus patri.

Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, cognatus, propinquus. Luc. in Timone. εἶτα τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. ¶ Ponitur etiam pro συγγενής, vt vult Heſyc.

Ἀγχιστεύω, genere propinquus ſum. H ¶ Item propinquitatis iure ad ſucceſſionem venio. Iſæus, γνώσεσθε ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνου γεγονόσιν οὐκ ἦν. Iure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶ Item cum accuſ. Ioſue 20. iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth cap. vlt. propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεῦσαι, ἀγχιστεύσω ἔγωγε.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis ius propinquitas generis, cognatio. ¶ Item ius ſucceſſionis legitimæ. Iſæus, ὁ νόμος δίδωσι ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis vel patruelibus, vel agnatis. Item exp. ius ſuccedendi ab inteſtato. ¶ Ἀγχιστεία ἡ πρὸς τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit, qui accedit Deo proximè.

Ἀγχιστεῖον, τό. idem. Soph. in Antig. κατ' ἀγχιστεῖα, pro ἀγχιστείαν, vt notat Schol.

Ἀγχιστικός, κή, κόν, (adiect.) ad ἀγχιστείαν pertinens, ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammonium, iura eorũ qui ſunt ἀγχιστεῖς quæ debẽtur alicui nomine ἀγχιστείας.

Ἀγχιστίνδην, ſecundùm gradum propinquitatis, pro gradu propinquitatis. Moſchopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἐγγίστα τοῦ γένους. i. ἀγχιστίνδην matrimoniũ contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima eſt. ¶ Ἀγχιστίνδην, iurans, i. propè aras iurans. apud Solonem. Heſych.

Ἀγχιστῖνος, η, ον, vel Ἀγχιστῖνος. q. d. propè ſtans. Il. ε. de ouib. αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. aliæ propè alias ſtantes, & minimo ſpatio inuicem diſtantes, aliæ aliis contiguæ, addenſatæ, coacervatæ & quaſi conglobatæ, aut ad differentiam caprarum quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis longiùs diſtantes paſcantur. Euſtathius admonet, vocis huius antepenultimam per ι ſcribi, vt ab ἄγχι & & ἱστᾶναι factam, mutando ι in ει quum cætera deriuata ab ἄγχι ſeruent eius ι.

Ἀγχοῦ, idẽ quod ἄγχι. Herodot. l. 1. πακτύης δὲ πυθόμενος ἄγχοῦ εἶναι στρατὸν ἐπιόντα ᾤχετο φεύγων ἐς Κύμην. Comparat. ἀγχοτέρω, propinquius. Vnde nomen ἀγχότερος, propinquior. Superl. ἀγχοτάτω proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες genere proximi.

Ἀγχόθι idem quod ἀγχοῦ ſiue ἄγχι. Od. ν. ἄγχοθι δ' αὐτῆς.

Ἀγχόθεν, cominus, è propinquo.

Ἔναγχος, (comp.) paulò antè, modò, nuper. Ariſtoph. in Nub. ἔναγχος γάρ ποτ' ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην. Diony. Halic. l. 6. ἔναγχος δὲ τὸ χθὲς exponitur, nunc autem.

ἈΓΧΩ, F. ξω, P. χα, ſtrangulo, ſuffoco, conſtringo fauces. Luc. in dial. εἰπέ μοι τί ἄγχεις ὦ πρωτεσίλαε τὴν ἑλένην προσπεσών, quid ſtrangulas Helenam, &c. ¶ Accipitur & pro, quouis modo conſtringo ſiue coerceo, pro περισφίγγω ſiue θλίβω. Luc. in Lapit. ὅσοι ἄγχουσι τοὺς μαθητάς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδιδῶσι τοὺς μισθούς, ab Heſych. ἄγξαι exp. etiam fræ nare.

Ἄγχομαι, ſtrangulor, ſuffocor, &c. Item mœrore afficior. Liba.

Ἀγχόνη, ἡ, ſuffocatio, ſtrangulatio Dioſc. l. 6. cap. 24. ¶ Item laqueus, reſtis. Luc. in Tim. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. ad reſtim res rediret. Et pro ſuſpendio, i. ipſa actione quæ eſt in ſuſpendendo Philo de mundo, θάνατον ὁ κάθαρσιν ὃ δὲ ἀγχόνης ὑπομένων. Item pro re quæ angit & cruciat aliquem. Æſchin. περὶ παραπρ. τοῦτο δ' ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, i. hoc illum angebat vel cruciabat.

Ἀγχονιμαῖος, α, ον, ad laqueum pertinens, vt ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Ἀγχονάω F. ήσω, ſtrangulo, ſuffoco. Suid. Item ſuſpendo.

Ἀγκτήρ ῆρος, ὁ, in quo conſtringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth. 5. exp. fibula. ἀγκτῆρας ἐπιβάλλειν, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo quibus fit ſuffocatio, Poll. Etym. Heſych.

Ἀγκτηριάζω, F. σω, anctere conſtringo, conſtringo fibula quæ ancter dicitur.

Ἀγκτηριασμός, conſtrictio per ancterem.

Ἀγχαλιάζω, F σω, ſuffoco, ſtrangulo, ἄγχω. Heſych.

Ἄγχουσα, ἡ, anchuſa herba, de qua Dioſc. l. 3. c. 25. Quidam ἐγχοῦσαν vocant ad differentiam participij ἄγχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν, videtur, quòd habeat vim ſuffocatoriam & ſtrangulatoriam.

Ἀγχουσίζω, anchuſa inficio, anchuſa fuco & coloro ψευδάγχουσα herba quæ veram anchuſam mentitur ſpeciei ſimilitudine. Vide Plin.

Ὀγχνη ſiue ὄχνη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνδράγχος, ου, ὁ, virorum ſtrangulator. ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων, carnifex, tortor.

Ἀνδράγχης idem, vt vult Euſt.

Ἀντιάγχων, q. d. præfocatio obluctans & obſiſtẽs. Sic appellãtur inueterati faucium tumores, qui diſcuti non poſſunt, ex Vlp.

Ἀπάγχω, ſuffoco ſtrangulo, laqueo interimo, ſuſpendo ſtrangulans. Od. τ. ὁ μὲ λαὸ νεικαρον ἀπάγχειν.

Ἀπάγχομαι, ſuffocor, ſtrãgulor, frequẽter pro ſtrangulare ſeipſum mortẽ ſibi laqueo cõſciſcere. Thuc. καὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τινὲς ἀπήγχοντο. Et Theocr. idyl. 3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.

Ἀπαγχονίζω idem quod ἀπάγχω. Ἀπαγχονίζομαι, ſtrãgulor, ſuſpendor cum ſtrangulatione. Laert. in Diog. ἰδὼν ποτὲ γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας.

Ἀπαγχονισμός idem quod ἀπαγχονίζω. Chryſoſt. ἀπαγχονίζειν πρὸς ταῦτα.

Ἀργυράγχη, ficticia vox, q. d. argentangina. Vſurpatur de iis qui muneribus corrupti tacent. Vide Gall. lib. 11. c. 9. & Plut. in vita Demoſth.

Δέραγχης εος, ὁ καὶ ἡ, collum conſtringens & ſuffocans.

Διάγχω, offoco, ſuffoco, ſtrangulo. (μένος ὑπὸ κρύους.

Καταγχω, offoco, ſuffoco. Baſil. λιμῷ καταγχόμενος & πνιγό-

Κυνάγχη, anginæ ſpecies, quando interni muſculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ ſpecies, quam ſcribit Aetius propriè à veteribus appellatam fuiſſe, quòd lingua à ſua radice mota, factáque difficili reſpiratione, cogantur ægri aperto ſemper ore reſpirare, & canum in morẽ linguam exercere. Quidam apud Hippocratẽ ſignificare putant morbum acutum in gutture conſiſtentem, cum anguſtiæ ſenſu & ſpirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginæ ſpecies, quum externi gutturis muſculi laborant inflammatione.

Λιμαγχονέω, fame neco, inedia neco, q. d. fame ſtrangulo. Pro eodẽ dicitur λιμαγχονεῖν. Vnde λιμαγχονούμενον, apud Baſil.

Ὀροβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam eruo adnaſcens ipſum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων, vt docet Dioſc. & Theophr. Vide & Plin.

Παρδαλιαγχές, aconiti genus pantheras ſuffocans & ſtrangulans. Plin. l. 18. c. 27. & l. 27. c. 2. & Ariſtot. de anim. lib. 9. cap. 6. Dioſc. l. 4. c. 77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo, q. d. circumſtrangulo, circumiectis manibus ſtrangulo.

Συνάγχη, anginæ ſpecies, quum interni faucium muſculi inflammati ſunt. Vide Paulum Ægin.

Συναγχικός, qui laborat ea anginæ ſpecie. Gal. ad Glauc.

Παρασυνάγχη, alia anginæ ſpecies quũ exteriores fauciũ muſculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Æg.

Ὑάγχη, angina porcina, anginæ ſpecies qua ſues corripi ſolẽt. Plin. l. 8. c. 51.

Στιμ-

Στόμαχος quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἄγω F. ἄξω. P. ἦχα, & Atticè ἀγήοχα, & pleonaſmo literæ ο, ἀγήοχα. Sic aor. 2. ἦγον, & Atticè ἤγαγον, qđ maximè eſt in vſu. Varias habet ſignificationes. De animatis propriè dici tradunt Grāmatici & tūc exp. duco, adduco. Dicitur autē ἄγω ἐπὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρὸς σὲ adduco tibi hunc. Et ἄγω σε ſimpliciter. & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Ipſa etiam ὁδὸς (i. via) dicitur ἄγειν εἰς τινα τόπον, i. ducere aliquò: quo ſenſu & ferre vſurpatur Latin. vt apud Plat. in Apol. τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, i. qui maximas copias duxit ad Troiam. Cic. interp. Dicitur aliquando ἄγειν ſubaudito accuſatiuo, vt ἄγειν ἐπὶ φάλαγγα apud Xen. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, & tū exp. affero. vt ἄγειν δῶρά τινι afferre alicui dona, apud Xen. Sic apud Iſocr. τοῖς βασιλεῦσιν ἄγοντας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Et pro inuehere, vt Dem. pro cor. τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγειν, bellum in Atticam inuehas. Quū autē inanimata (veluti naues aut currus) dicuntur non ἄγειν, tūc exp. vehere: vt Xen. ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας. ¶ Metaphoricè vſurpatur etiam pro adducere, vt ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν. Xen. adducere ad felicitatem. Item pro adducere. Il. α. Τίκτε γ' ἄλλαι ἄγουσι καθιζόντας τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere. vt apud Dioſc. ἄγειν οὖρα, ἐμμήνια, γάλα, ciere vrinā, menſes, lac. Sic κοιλίαν ἄγειν, ciere aluū, apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere, vt Il. θ. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdū cum accuſ. & infin. Apoll. Arg. 1. Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρειὼ ἀνδράς ὑπὲρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat interdum & quandam violentiam, & exp. rapere, trahere: vt apud Æſchin. contra Cteſiph. ἄγειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάζειν δημηγορεῖσθαι, ad tribunal & iudicium rapere. Ἄγειν καὶ φέρειν, eſt diripere, populari & expilare. Iſocr. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν, eſt diripere, populari & expilare. Iſocr. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους. Metaphoricè etiam vſurpatur ἄγειν καὶ φέρειν ſumpta à bello tranſlatione, pro, quaſi hoſtili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ κομίζειν. vt Xen. Ἑλλ. 3. ἄγον καὶ ἔφερον τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia ſignificantibus accuſatiuis iungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: vt Gal. τὴν ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, ſeptimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέρας, agere dieſ: & ἄγειν ἑορτὴν, agere feſtum: ἄγειν ἀταραξίαν, ferias agere. At ἐν ἀδείᾳ ἄγειν, in ſecuritate agere. Aliquādo vtendum eſt verbo ſum: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Dem. quietū eſſe σχολὴν ἄγειν, otioſum eſſe ἄγειν ἀσιτίαν, ieiunum eſſe, apud Ariſtoph. ἄγειν πένθος, in luctu eſſe. quæ phraſes vno verbo etiam exprimi poſſunt hoc modo, quieſcere, otiari, ieiunare, lugere. ¶ Iungitur & variis præpoſitionibus. Cum διὰ poſitum, ſæpe exprimitur per verbum habeo. vt διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere. ἄγειν διὰ εὐχῆς, apud eundem, in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi poſſunt etiam hoc modo: honore proſequi vel honorare, optare. Sic διὰ φροντίδος ἄγειν, curæ habere, vel curare. διὰ φυλακῆς ἄγειν, cuſtodiam agere vel cuſtodire. Cum ἐν, vt ἄγειν ἐν τιμῇ, Paul. pro ἄγειν διὰ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, Syn. in ſororum numero habere, ſororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro ducere, i. æſtimare: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, duco te æqualē mihi, te æquè ac me æſtimo. Arrian. Sic παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chryſoſt. τοῦτο καὶ περὶ χρημάτων ἀγώμεθα, hoc pluris æſtimemus quàm pecunias. ¶ Item pro appendo ἕλκω. vt apud Plut. in vita Demoſth. de Harpali calice. πόσον ἄγει; Dem. contra Timocratem. ἡ ἀκροπόλις τῶν Μαρδονίου ἥ ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. ¶ Item duco, i. rego, moderor. Plut. τὴν Ῥωμαίων δὲ ἡμῶν ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic opp. ἄγειν τὴν ναῦν, gubernare nauem. Hal. 2. ¶ Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἄγειν τοὺς πυρετούς exp. tractare. ¶ Item pro formare, inſtituere. Luc. in Anach. ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τι καὶ τρέφειν αὐτούς. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare. Plut. Videtur aliquando peculiariter ſumi pro allicere ſeu pellicere. Herodian. lib. 3. πάντας ὑπαγαγόμενος δωρεαῖς καὶ ἀμνηστίαις. ¶ Item abſolutè, i. ſine caſu poſitum, ire, agere ſe: vnde & ἀγυιὰν, i. vicum ſeu viam vrbis dici volunt. Sic vtitur Hom. vt notat Heſych. Sic & Matth. cap. 26. & Ioan. cap. 11.

¶ Item Ἄγω. F. ἄξω. P. ἦχα. Aor. 1 ἦξα & Atticè ἔαξα, ſignificat frango, rumpo. vt ὕλην ἄγειν, apud Hom. 1. κλᾶν, vt exponi poſſe ait Euſt.

Huius poſtremæ ſignificationis deriuata & compoſita ſeparatim apponentur, poſt omnium deriuatorum & compoſitorum ad præcedentes ſignif. pertinentium enumerationem.

Deriuata ab Ἄγω, i. duco.

Ἄγε, aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi ἄγω: idem quod Latin. age, agedum, ageſis, eia, quando compellatur vnus: quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquā ἄγε ſermoni ad plures accommodatur. Sic apud Lat. agedum plurali etiam iungitur. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. Sæpe additur particula δὴ vt Xen. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Ariſtop. in Plut. ἄγε δὴ ἀπόκριναί μοι, pro ἄγε εἰπέ μοι. In plur. Od. φ. ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες. Et Xē. Pęd. 5. ἄγετε ἰδώμεθα.

Ἄγομαι, F. ἄξομαι. P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, aduehor. Dicitur non ſolùm de rebus animatis, ſed etiam de inanimatis. Xen. Pæd. 5. καὶ τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἐτύγχανε. ¶ Vſurpatur & pro adducor, abducor, deducor. ἄγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ. apud Pauſ. rapi vel trahi ad mortē. vbi ſub. ὁδὸν. ¶ Interdū vſurpatur & pro habere. vt & φέρεσθαι. Sic Greg. in epiſt. Baſilij. τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, i. ſic res noſtræ ſeſe habeāt, ſic nobiſcū agatur. ¶ Itē ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, diripi, ſpoliari, vexari hoſtili more. Ariſtoph. & Iſocr. ¶ Ἄγεσθαι φόνου apud Plut. homicidij accerſi, ſiue acceſſi. ¶ Itē regor, gubernor. ¶ Itē formor, inſtituor, educor, Xen. οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, à pueritia bene inſtituti. Et Ariſt. in Eth. ἐκ νέων καλῶς ἄγεσθαι. Vſurpatur & de canibus à Xen. in Κυνηγ. 4. ¶ Itē oblector, ducor delectatione alicuius rei. Plut. in Ant. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ καλούμενον. ¶ Itē ἄγομαι deponēs pro ἄγω, duco. vt πόσον δὲ ἄγεσθε στράτευμα ὁ Κῦρος apud Xen. ¶ Itē mecū duco, vt comitem vocatus vmbrā ducit. Xeno. Pæd. 2. κατασκευάσας γὰρ τὸν ταξίαρχον παίδευσιν ἀγόμενον ἀνδρα ὑπερβ. . . . Item, affero. Od. ξ. ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἀγοίμην Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα. ¶ Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ apud Herodotū, idē quod ἄγειν ἐν τιμῇ, honore proſequi. ¶ Itē veho, traijcio, Xen. γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. ¶ Itē in nexū abduco. ¶ Itē pro recipere, admittere. Xe. Pæd. 1. ἐπ' ὅσοις γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, i. quib. cōditionib. in ſocietatē aſciuit. ¶ Item pro fouere & protegere. vt gallina pullos ſuos. ex Ariſt. an. 9 ἀναπτύσσεται, ὑφ' ἑαυτὴν ἀγόμενοι τοὺς νεοττοὺς καὶ περιβαίνειν ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere in vxorē: vt γέροντι νέαν ἀγομένῳ. Plut. in Solone, i. ſeni puellam vxorem ducenti. Sic apud Ariſtoph. νύμφην ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, vxorem ducere, matrimoniū contrahere. vnde ἠγμένος γυναῖκα, pro marito. Arrian. Aliquando tamen non additur accuſatiuus γυναῖκα. Interdum vſurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat vxorē, i. de patre filio ſuo vxorem ſtipulāte, hoc eſt, μνηστεύεσθαι. Pauſan. Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσιμάχου γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα. Et Plut. in Catone, τῷ γὰρ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, ſtipulatus eſt, deſpondit, hoc eſt, deſpondendam curauit.

Ἠγμένως, Suidæ πεπαιδευμένως, eruditè.

Ἀγωγὴ, ἡ, ductus, abductio, & abductio. item portatio ſiue importatio, vectio, vectura, aduectio. vt ἀγωγὴ σίτου. ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiā onus quod vehitur, inquit idē Suid. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου. Ariſt. Rhet. 1. ductus & ſenſus legis. ¶ Item eductio. vt ἀγωγὴ ἐμμηνίων, eductio menſtruorum, ipſe actus ciendi menſtrua. Dioſc. ¶ Item mutatio, apud Ariſt. quū dicit φθίσεως ἐστιν ἀγωγὴ εἰς κίνησιν. Ita Alex. Aphro. in Top. 6. ¶ Item inſtitutio, educatio. vt ἀγωγὴ παίδων. Plut. Et Luc. in Nigrino ἀλλαγὰς τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐξηγεῖσθαι. ¶ Itē ratio victus, diæta, vt ἰσχναντικὴ ἀγωγὴ apud Gal. & ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ apud eundem. Et ἀγωγὴ θεραπευτικὴ, apud Dioſc. ¶ Item pro διαγωγὴ & διαίτα. Ariſt. ¶ Itē cultus in herbis & arborib. ſiue cultura. Theop. hiſt. pl. 2. ¶ Itē cōtextus ductuſq. & ſtructura orationis oratoris. Dion. Hal. ¶ Itē via & profectio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Heſych.

Ἀγώγιμος, ὁ, καὶ ἡ duci aut vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd. 6. πεῖραν ἐλάμβανε τῶν ἀγωγίμων, experiebatur quàm facilè aut qua ratione ea vehi poſſent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci poteſt. Plut. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, procliuis ſiue pronus ad voluptates. ¶ Item quē aduehere licet, aut qui aduehi ſolet. vel qui importari poteſt ex vno loco in alium, vt Plut. in Lycurgo. ἀγώγιμον μὲν ἐκεῖ τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. ¶ Itē ἀγώγιμον, onus quod vehitur. apud Baſil. ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur, merces, apud Dem. ¶ Itē ἀγώγιμοι, dicuntur quaſi ductiles, οἱ κατὰ δίκας ἀγώγιμοι, i. iudicati aliiq. in quos ius eſt reprehēſionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliā ob cauſā, ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι. Dem. πρὸς Νικόστρ. ne addicar cui debeo.

Ἀγωγὸς, ὁ, καὶ ἡ, dux viæ, ὁδηγός, inquit ſchol. Thuc. l. 5. à Suida exponitur προσαγωγός. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum. vt apud Max. Tyr. οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Itē educendi vim habens ſiue eiiciendi aut ciēdi: vt ἀγωγὸς ἐμμηνίων apud Dioſc. Et Plut. in Lycurgo δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione ducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν. Ab Heſych. exp. etiam ὁδηγός.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, ſubſt. aquæ ductus. vt ἀγωγὸς δημόσιος, aquæductus publicus.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, dux viæ ſicut ἀγωγός. ¶ Item qui litē intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi. Xen. pro eodem dicitur ῥυταγωγεύς.

Ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Ἀγόμενος, ὁ, vnde ἀγομένιος pro ἀγόμενος, ductus vel qui ducitur, apud Herodot.

Ἄγημα, τὸ, agmē elephantorum, equitum & peditum quod regem

aute

anteibat. Heſych. & Suid. Apud Euſt. exp. cohors ex ſelectis equitib. & grauis armaturæ militib. Plut. in Eumene, τοὺς ἐξ ἀγήματος ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συνετάξας. Et Xen. de Laced. Pol. λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεύς. Exp. & cohors ex ſelectis equitib. & grauis armaturæ militibus.

Ἀγητικὸς, ὁ, vector, item pars colli quæ eſt inter σφαγὰς & φάρυγγα, à vehendo, vt quidam putant. Vide Poll.

Ἀγήτωρ, dux, Eurip. φίλος ἀγήτωρ μᾶλλον.

Ἀγινέω, ῶ, (poet. pro ἄγω, à quo fit ἀγίνω, vt οἰχνῶ ex οἴχω, deinde per pleonaſmum literæ ε ἀγινέω) affero, apporto, adueho. Od. ξ. ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ.

Comp. Ἀπαγινέω, idem quod ἀγινέω, vt ἀπαγινεῖν φορτία, apud Herodot. Et ἀπαγινέειν ἀργύριον vel φόρον, pendere tributum, apud eundem.

Ἐπαγινέειν, adducere, admouere. Herodot. ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας, admouere ipſis capras.

Καταγινέω, ῶ, deorſum fero vel veho, deueho, è loco ſuperiore fero. Od. ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.

Ἄξω, pro ἄγω formatum è futuro, vt οἴσω pro φέρω. Od. ξ. Ἄξεσθ' ὑῶν τὸν ἄριστον. Et Il. θ. Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας.

Comp. Ἀνάξω pro ἀνάγω: vnde ἀναξιδώρα, Ceres dicitur quæ munera ex terra ſubuehit & ſubmittit.

Ἀγέλλω, Ἀγείρω, Ἀγειά, Ἀγών, Ἄκατος, Ἄξιος, Αὐγή, Ἡγέομαι, Ἰξός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνάγω, ſuſtollo, tollo, ſubueho, erigo, ſurſum veho. q. ἄνω ἄγω. Retinet tamen in quibuſdam ſignif. vim præpoſitionis ἀνά. Iſocr. in Helene, εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plut. in Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμὰς, ad honores euehebat. Ἀνάγω τὴν ναῦν, nauem ſubduco vel ſubueho *pro*, è portu in altum educo, è portu ſoluo. ¶ Item reduco, refero. Ariſtot. pol. 5. πάντες γὰρ ἀνάγουσι τὰς αἰτίας τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. Item refero (eo ſenſu quo dicitur referre ad Senatum) vt εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, referre pedem, Xen. item redhibeo, apud Platon. ¶ Item offero. προσάγω, Act. 7. ¶ item pro ἀπάγω, abduco, apud Xen. ¶ Item reijcio, emitto, vt ἀνάγειν αἷμα. Gal. & Dioſc. ¶ item educo, extraho, eijcio. itidem apud Dioſc. vt ἀνάγει σκώληκας. ἀνάγει τὰ ἐκ θώρακος. & ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος. ¶ Item euado, apud Ariſtot. lib. de part. an. 4. ¶ item retrocedo ἀναχωρῶ, Xen. Pæd 3. παρηγγέλλοντο ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἕως ἔλθοιεν. ¶ Item inſtituo, educo, doceo Xen. ¶ Item indico ſceleris autorem & in eum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. ſæpe quod eſt Ionicæ linguæ vt ait Euſt. Sic. Il. δ. Οἱ δέ τι εἰς Ἑλένην τε καὶ αἶγας ὅδ' ἀνάγουσι.

Ἀνάγομαι, ſuſtollor, tollor, &c. Greg. & Matth. cap. 4. item reducor, referor. Ariſtot. item educor, extrahor, elicior. apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πλεονάζον. item inſtituor, educor. Xen καλῶς ἀνηγμένους παῖδας. item abſolutè poſitum, ſoluo, è portu ſoluo. Nam qui ſoluit è portu, in altum educitur ſiue ſubducitur aut ſubuehitur. Il. α. ἀναγόμενοι μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. Et Xen. Hel. 1. ἀνήχθη ἀπὸ Γυθείου. Interdũ cũ ἀπὸ. vt ἀνήχθην ἀπὸ Βρενδεσίου apud Plat. de leg. ſolui à Brunduſio. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσὶ, apud Xen. Et apud eundem ipſæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. Apud Plat. de leg. ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro, paro me ad interrogandum accingor ad interrog. Item pro, ἄγομαι, vt ἀνάγεσθαι γυναῖκα Herod. ducere vxorem.

Ἀναγωγὴ, ἡ, ſubductio, ſubuectio, elatio, apud Greg. Naz. Peculiariter ſic appellatur à theologis intellectus noſtri veluti ſubuectio ad inueſtigandum reconditiorem alicuius loci ſenſum. item ſic dicitur ἔκπλους, exitus è portu, vel q. d. ſolutio è portu, quia tum naues è portu in altum ſubuehuntur. Dicitur & ἀναγωγὴ τῆς νεῶν, à Dem. Item reductio, relatio, Ariſtot. τῶν μετὰ φυσ. li. 4. Item reiectio, emiſſio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Gal. & Dioſc. item redhibitio Plat. item inſtitutio, diſciplina. vt ἡ τῶν παίδων ἀναγωγὴ, Plut. Sic & ἀναγωγὴ τῆς ψυχῆς apud Theoph.

Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta eſt à Dionyſio theologo vita quaſi ſublimipeta. ¶ Δύναμις ἀναγωγὸς, exp. ſubductrix facultas ſiue potentia. Sic apud Athen. lib. 1. καὶ πτυάλου ἐστὶν ἀναγωγὸς, vim habet extrahendæ ſeu eliciendæ ſaliuæ. At ἀνάγωγος, vide in comp. ex ἀγωγὴ ſine præpoſitione.

Ἀναγωγικὸς, ὁ, ὁ, q. d. ſubiectiuus, ſubuectiuus. Areth. in Apoc. cap. 16. Ἀναγωγικὰ (inquit Bud.) dicuntur myſtica, & quæ à ſenſibus nos ἀνάγουσι (i. ſubuehunt) ad intellectualia. Vnde νοῦς ἀναγωγικὸς apud theologos, quum ſenſus literalis, vt vocant, in ſpiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ ſenſus remotiſſimos atque abſtractiſſimos exquirit. Ἀναγωγικῶς, myſticè apud Greg. Naz.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, quod alligatur alicui rei, quaſi ad eam ſuſtollendam. Euſt.

Decomp. Ἀντανάγω, & ἀντανάγομαι, ex aduerſo in hoſtem prodeo, obuiam hoſti prodeo. Propriè ſonat, ſoluo ad prodeundũ in hoſtem. Thuc. l. 8. ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί.

Δυσανάγωγος, qui ægrè reijcitur vel excreatur, Dioſc.

Ἐπανάγω, reduco, vt ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, apud Plat. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucẽ reducere. itẽ reuoco. vt Plat. epiſt. 7. ἡμᾶς ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, me reuocaui à malis quæ tum erant. Apud Æſchin. in Cteſiph. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν γραφήν, me refero ad pœnam, i. orationem refero. item reduco i. retrorſus ago, vt Xen. προβάλλεται τὰ δεξιὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ ἀριστερά. item reijcio ad maiorem poteſtatem, vt & ἀνάγω. Ariſt. Pol. 4. ἀλλ' ἐπανάγεσθαι πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, reijciantur plebiſcita ad magiſtratus. item poſitum ἀμεταβάτως pro redire, Heſych. Ἐπανάγομαι idem quod ἀντανάγω, nam exp. è portu erumpo in hoſtem, vt cum eo conflicturus. Polyb. & Herodot. Ἀντεπανάγω, viciſſim ſeu è contrario reduco & reueho. Thuc. li. 4. ἀντεπαναγόμενοι τρεῖς Ἀθηναίων ναῦς ἐκκαίδεκα.

Εὐανάγωγος, qui facilè reijcitur ſiue excreatur. Dioſc.

Ὑπεξανάγομαι, clam è littore ſoluo & enauigo, nauem aſcendens lateo, & me mari ſubduco. Thuc.

Ἀπάγω, abduco. Sæpe oppoſitum habet προσάγω. vt Ariſtot. Probl. ſect. 31. ἐὰν μὲν ἐγγὺς προσάγῃ ἀντιβλέπειν ἰδεῖν, ἐὰν δὲ πόρρω ἀπάγῃ. Interdum *pro*, auoco, vt & Lat. abduco. Thuc. lib. 5. καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. ¶ Interdum *ſignificat peculiariter*, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco ad ſupplicium rapio aut ad iudicem. Demoſth. ¶ itẽ reduco. Ariſtoph. in Nub. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε. Et Ariſt. Oecon. 1 ἐκεῖνος πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπάγει. ¶ Ἀπάγειν φόρον, pro afferre tributum. citatur ex Ariſtoph. Et ἀπάγειν δασμὸν, Xen. pendere tributum.

Ἀπάγομαι, abducor. itẽ ad ſuppliciũ rapior. itẽ reducor. itẽ actiua ſignif. pro abduco mecum. Xen. item pro, auerto, depello. vt apud Lyſiam, ἀρὰς ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Ἄπαγε, apage, apageſis. Aduerbium eſt reijcientis, ſiue abominantis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter poſitus ſiue vſum aduerbij habens. Interdum cum accuſat. vt apud Greg. ἄπαγε τὴν δουλικὴν ταύτην ὑπόνοιαν, i. abſit vt de eo tanquam Deo quicquã ſeruile intelligas ſignificatũ à ſcriptura. Et cũ genit. frequẽter. vt Philo de vita M. l. 3. ἄπαγε τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων. Sic Syn. ep. 3. ἄπαγε τοῦ νόμου. Et cũ εἰς, vt ἄπαγε εἰς μακαρίαν, prou. apud Ariſt. Vid. Eraſ.

Ἀπαγωγὴ, ἡ, abductio. item peculiariter, abductio in carcerẽ, coniectio in carcerem apud Polyb. & Eſaiæ 4. cap. item ſcriptum quod magiſtratui exhibebatur de conijciendo quopiã in carcerem. Vide Suid. Heſych. & Pol. item reductio. vt εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή. Suid.

Ἀπαγωγὴ vocatur etiam ſyllogiſmus apud Ariſtotelem, in quo de minoris certitudine dubitatur, quæ tamen æquè aut magis credibilis eſt ipſa concluſione: vide c. 25. l. 2. pr. anal. vbi aliam τῆς ἀπαγωγῆς ſpeciem conſtituit.

Ἀπαγωγὸς, ὁ, καὶ ἡ, abductor, expulſor, expellendi vim habẽs cui opponitur ἐπαγωγός. Gorg. in Encom. Hel. αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαὶ ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, i. adductrices voluptatis abductrices mœroris.

Ἀπακτὸς, abductus ἀπὸ τοῦ ἀπάκτω ῶ, pro ἀπάγω abduco. Soph. in Aiace Καὶ δοῦλ' ἀπακτά.

Decomp. Συναπάγω, ſimul abduco, ſimul abripio. Vnde συναπάγομαι, ſimul abducor, ſimul abripior. ad Gal cap. 2. Et 2. Pet 3.

Διάγω, traduco, traijcio, tranſmitto. vt διάγειν τὴν στρατιάν. itẽ διάγω σε πρὸς τὸν, trãſmitto te, vel adduco, apud Syn Dicũ etiã διάγειν τὸν βίον, tranſigere vitã. Sic διάγειν τὸ γῆρας, τὸ ἀπὸ ταύτης χρόνον τὴν ἡμέραν, apud Xẽ. Ponitur abſolutè & pro degere, vitã traducere, viuere. vt διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ. Ariſtoph. Et apud Dẽ. διάγειν ἡδέως. Et generaliter pro verſari, vt Lat. dicũt agere in aliquo loco, Hero. li. 1. τὸ πλεῖστον διάγοντα ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου. ¶ Itẽ rego, vel facio vt viuas Iſocr. χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, i. ita regere & ducere vt in concordia viuant. ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philoſtr. διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, à ſermone te auoco. ¶ item diduco, diuarico Ezech. c. 17.

Διαγωγὴ, traductio, traiectio, trãſportatio item traductio, *eo ſenſu quo dicimus vitã traducere*. Ariſt. Pol. 8 πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν. ¶ Eſt etiã inſtitutum vitæ Ariſt. in Poli. Et Plat. itidem in Polit. ¶ item oblectamentum quo tædium vitatur, vt ſunt ludicræ actiones & παιδιαὶ inquit Bud. ex Ariſt. & Strab. ¶ item ſtatio Herodia. lib. 4. λιμὴν ὄχης τῶν νεῶν ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χωρήσουσι.

Διαγώγιον τέλος, vectigal. Strab. l. 4.

Διάκτωρ, ὁ, internuntius A Suida & Heſych. exp. etiã διάκονος. Ex huius genitiuo factus nominatiuus Διάκτορος, exp. qui tranſmittit nuntia. Mercurij epith. Il. ω. Ζεὺς δ' ὅτε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Non. ἀπὸ διακτόρος ὥρη, horæ vitæ nũtia, vel adminiſtra. Διακτόρως, ab H. exp. pacificè. Διακτορία, functio perferendi mandata, vt faciunt internũtij, vel id miniſterium apud Theophr. de hiſt. pl. l. 4. c. 12.

Decomp. Ἐνδιάγω, agito ſeu dego in, verſor in.

Εὐδιάγωγος, citatur pro, qui eſt iucundi cõuictus, ex Dioſ.

Προδιαγωγὴ, aquæ ductus longior, Plut.

Συνδιάγω, ſimul dego, vt συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum dego ſeu verſor, Dioſc. & Ariſtot.

Εἰσάγω, induco, interduco, intromitto. Iſoc. ad Nicocl. τοὺς

δ' ὥρα

δῶρα εἰσάγοντες. Sic Xen. τοὺς κάμνοντας ἰατροὺς εἰσάγειν. ¶ Item introduco, vt quum in ſcriptis noſtris perſonas introducimus loquentes. ¶ Item in iudicium ſiſto. Dem. εἰσάγειν εἰς τὴν ἡλιαίαν. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum iudex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dem. ¶ Item in vnum adduco. vt Il. μ. πολλῶν γὰρ ἐθνῶν εἰσαγαγόντες. Item pro εἰσιέναι, vel ὑπάγειν accipitur. Il. γ. Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

Εἰσάγομαι, actiua etiam ſignificatione vſurpatum reperitur. vt Ariſtot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς. i. introducunt. Exp. & acceſſunt. item paſſiuè pro introducor, &c.

Εἰσαγωγὴ, introductio, intromiſſio, importatio. Syneſ. Item conſtitutio iudicij in aliquem. Item ſcriptio qua prima artis alicuius elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, i. ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγεὺς, qui actionem rei dare poteſt, & lege agere iubere. Demoſth.

Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) vt εἰσαγώγιμος φορὰ, apud Ariſt. in Rhet. quod aliũde importatur & aduehitur. ¶ Εἰσαγώγιμος δίκη. Is contra cuius exordium præſcriptio obiici iure non poteſt. Dem. & Iſocr.

Εἰσαγωγικὸς, q.d. introductorius. Sic dicitur liber aliquis ſeu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquã diſciplinam velut introducũtur. itẽ τὸ εἰσαγώγιον, quod datur pro importatione.

Decomp. Ἀντεισάγω, viciſſim introduco, vel in alterius locum introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Greg.

Ἀντεισαγωγὴ, introductio quæ fit viciſſim vel in alterius locum. Eſt & figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπεισάγω, ſuperinduco, ſuperintroduco, aliunde inueho, aſciſco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Sic & Chryſoſt. & Baſil. Ἐπεισαγωγὴ, q.d. ſuperinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde inuehimus ſiue aſciſcimus in epiſt. ad Heb. & apud Thuc.

Ἐπεισαγώγιμος, inuectitius, importatus aliunde, q.d. ſuperinductitius. Sic Plat. li. 2. de rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur. Ἐπείσακτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος. Dem. ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. Exp. etiam, aduẽtitius, aſcititius. Ἐπείσαγμα τὸ id quod ſuperintroductũ eſt, incrementũ, acceſſio Soph. in Phil. ὁ δ' ἦν γε τὸ πείσαγμα τοῦ κοσμήματος, vbi tamen quidam legunt τὸ πείσαγμα.

Ἀντεπεισάγω, viciſſim ſeu è cõtrario introduco.

Παρεισάγω, penitus introduco, inſinuo. Plut. in Galba τὸν Ὄθωνα παρεισήγαγεν ὁ Οὐίνιος, inſinuauit in aulam & protulit. Παρείσακτος, irrepititius, qui ſe clam inſinuauit, ad Gal. cap. 2. Item aduena, aduentitius. Suid. Apud Greg. παρείσακτον peregrinum & inſolitum.

Προεισάγω, prior induco, ſeu antè introduco. Ariſtot. pol. 7. c. 17. ὡς ἐπὶ πώποτε παρεῖναι ἑαυτοῦ προεισάγειν.

Συνεισάγω, ſimul introduco, mecum intromitto. Chryſoſt. ταῦτα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ. Expon. & confero, apud Syneſ. epiſt. 44. ὁ καί μοι συνεισενήνοχε τινὰ γνώμην. Expon. & confero *eo ſenſu quo dicitur, conferre in commune.* Συνείσακτος, ſimul introductus, qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur in Canone 3. Concilij Niceni pro aliunde importato & externo. ¶ Peculiari autem ſignificatione dicebatur ſocius ſociáve cœlibatus, ſiue virgo contubernalem haberet virum, ſiue monachus fœminam. Vide Bud.

Ἐνάγω, induco, impello, incito. Syneſ. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι με. Conſtruitur & cũ præpoſ. ἐπί. ¶ Interdum ἐνάγω τοῦτο, ſuadeo hoc apud Thuc. ¶ Item accuſo, defero. Baſil.

Ἐνάγομαι, inducor, impellor, incitor. Greg. Item accuſor, deferor. Baſil.

Ἐναγωγὴ accuſatio, delatio, apud Suid.

Ἀντεναγωγὴ vulgò exp. compenſatio: videtur tamen potius eſſe mutua accuſatio.

Ἐξάγω, educo, vt ἐξάγειν στρατὸν, apud Thuc. lib. 4. Sic Lat. educere copias ſeu exercitum in aciem. Et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, educere ad venationem, Xen. Item pro educere milites extra vallum. B. Interdum eſt exporto, vt ἐξάγειν σῖτον apud Dem. Item proueho vt apud Herod. l. 3. ἐπὶ πλεῖστον αὐτ' ἐξαγαγόντος τοῦ βουλήματος. ¶ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, q.d. educere ſeipſum, è vita ſcilicet, vim ſibi afferre, mortem ſibi conſciſcere. Syneſ. ad Anaſtaſ. Apud Dioſc. l. 4. c. 76. ἐξάγει τὸ ζῆν, vitam adimit. item vt (ἐνάγω) induco, impello, incito. Thuc. l. 6. εἰ ὅτι τὰ πονηρότερα ἐξάγοι τὸν ὄχλον. Sic lib. 2. ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους. ¶ Item pro, expello, depello, apud Iſæum. ¶ Item ἀμεταβάτως poſitum pro, exeo, egredior, apud Hom. & Xenoph.

Ἐξαγωγὴ, eductio, exportatio, vt ἐξαγωγὴ σίτου, Iſocr. item mors conſcita. Alex. Aphr. ἐξαγωγὴ εὔλογος, ſibi conſciſcendi iuſta occaſio. ¶ Exponitur etiam ſubductio alui.

Ἐξαγώγιμος, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur, ſiue contrà τὰ εἰσαγώγιμα, merces quæ importantur. Ariſtot. Oecon. 2.

Decomp. Ἀντεξάγω, viciſſim educo, è contrario educo, ſub. milites. Plut. in Publ. ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι.

Διεξάγω, traduco, διάγω, vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vt ſit traducere, ſed apud Polyb. eſt vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego, tranſigo *eo ferè ſenſu quo dicitur negotium tranſigere.* Et paſſ. διεξάγομαι, tranſigor. Plut. de fato, εἱμαρμένην δὲ τὴν ἀκολουθίαν τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ἣν διεξάγεται τὰ γινόμενα, per rerum naturam aguntur & traducuntur, inquit Bud. Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν, Polyb. controuerſiam dirimo. Διεξαγωγὴ, traductio, vt & διαγωγὴ. Syn. ¶ Item, tranſactio, compoſitio, controuerſiæ diremptio, apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficilè educitur vel exportatur. difficile exportatu.

Ἐπεξάγω. Dicitur & ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur vt ἐπελαύνειν equitatus. De exercitu dicitur viam faciente compoſito agmine. Apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. l. 2. ἀλλ' ὁπλίζων ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξάγοι.

Ἐπεξαγωγὴ, progreſſio exercitus compoſito agmine, vel eductio exercitus Bud.

Ἀντεπεξάγω, ex aduerſo progredior, vel in occurſum, inuadenti hoſtiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Παρεξάγω & ἀντιπαρεξάγω, duco exercitum in hoſtes, infeſto exercitu eo in hoſtes. Dem. in epiſt. Philippi.

Προεξάγω, prior educo, vt vulgò exponitur.

Συνεξάγω, ſimul educo. vt συνεξάγω στρατόν. Exponitur etiam ſimul expello.

Ὑπεξάγω, ſubduco, ſubtraho, Chryſoſt. de ſacerd.

Ἐπάγω, induco, inueho, infero. Plat. in Timæo, καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖ. Item importo ἔξωθεν ἄγω. Interdum aſciſco, vel accerſo. In qua ſignif. frequentius dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem & laudo teſtẽ. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic & ἐπάγειν δίκην τινὶ, apud Dem. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ plagas infligere alicui. Item, pro impingo vel illido, vt Ariſtoph. in Veſp. ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον, impingere dentes tuos molares, vt excidas rete quo cinctus es. ¶ Item porto, veho. Thuc. l. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero poſt aliud, adiicio alia atque alia reddo. Plut. in Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ ἔργον, verbo opus ſubiungens. ¶ Itẽ ſtipo, obſtruo, Theophr. καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ. ¶ Itẽ impello, incito. Thuc. l. 1. ἀνὰ μέρος τὸ Ἀθηναίων ἐπάγειν αὐτοὺς χρῄζοντα. Et pro, flecto, perſuadeo, vt Lat. adduco. Od. ξ. Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος. Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. ¶ Ἐπάγω Πέρσαις, apud Herod. lib. 6. duco exercitum aduerſus Perſas. ¶ Ἐπάγων, οντος, ὁ, artemo, trochlea in cuiuſdam machinæ radice collocata, Vitru. l. 10.

Ἐπάγομαι, introduco ſiue induco, apud Thuc. item importo. Thuc. lib. 1 καὶ ἐκ θαλάσσης ἃ δέοι ἐπάξονται. item accerſo & aſciſco. Demoſth. αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, ſponte ſua ſeruitutem ſibi aſciſcunt. Huic ſignificationi vicina eſt qua ponitur pro, cito autorem & laudo teſtem, qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit. Ariſt. de part. an. l. 3. ὥσπερ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Apud Xenoph. exponitur etiam, adipiſcor. Item pro interiicere, intercalare apud Herodotum in Euterpe. Item pro, ſuperinduco, ſuperinueho. Plat. de leg. lib. 11. μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur & pro mecum duco. Herodo. li. 7. πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ. Et pro, flecto, perſuadeo. Philo de vita M. lib. 2. πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπισπᾶται. Citatur ex Plut. ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις, pro congrediuntur cum hoſtibus. Dicitur paſſiua ſignif. τὰ ἐπαγόμενα quæ ſequuntur, quæ adiiciuntur.

Ἐπαγμένος, Ionica ſyncope pro ἐπαγόμενος.

Ἐπαγωγὴ importatio, vt Thuc. l. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων, item inuaſio hoſtilis, apud eundem Thuc. item pellacia & illecebræ, Plat. lib. 2. de Rep. Item ordinum ſeries & conſequutio deinceps continuata, vt in exercitu compoſito agmine procedente, quum ordines deinceps alij poſt alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta eſt argumentatio quæ ex conceſſis ſenſim laqueos texit ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum præbuit. A Cic. & Fab. inductio appellatur. Ariſtot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductiuus, i. vim habens inducendi, vt ἐπαγωγὸς λόγος. item vim habens perſuadendi, perſuaſorius, blandus, pellax, illecebroſus, frequens eſt apud Thuc.

Ἐπαγωγαὶ, dictæ certas quaſdam lites ἐμμήνους εἰσάγοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, præputiũ. Dioſ. li. 3. c. 15. vbi ἐπαγωγίον ita dictũ annotat Marcell. quod ducatur & reducatur. vel ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod ſit idẽ cũ ἐπισπᾶσθαι, vt videtur Hen. Steph.

Ἐπακτὸς, aduentitius, tranſlatitius & profectitius, vt apud Herodot. in Polym. ἀρετὴ ἐπακτὸς, virtus quæ aliunde acceſſit. Ἐπακτὸς ἀνὴρ, apud Soph. externus vir. item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuoſus & procelloſus, teſte Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι, interiecti dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur curſus lunaris ab imperitis. Ἐπακτὸς ὅρκος apud Iſocr. ad Demoſth. exp. iuſiurandum delatum, & ab alio impoſitum, non ſponte ſuſceptum.

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Euſtathius ait ſic dictos εἶναι venatores

τοντες, vel ὡς διά τι ἐπαγόμενοι, οἷον κύνας, ἢ ὅπλα, ἢ τὰ ἄλλα, ἐπὶ τὰ θηρία, ἐπαγόμενοι τοὺς θηρευτὰς ὥσπερ πολεμίων ὄψιν ἐπιόντας. Heſychius autem habet: ἐπακτῆρας, κυνηγοὶ οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες καὶ δίκτυα καὶ δόλους.

Ἐπακτρεῖς, venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες, Heſych.

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, (& apud Nicãd. ἐπάκτριον, ου, τὸ) nauigiolũ, nauigiũ piſcatoriũ. Xẽ. Hell. 1. σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι.

Ἐπακτικὸς, ὁ, ἡ, illex, illecebroſus: vt Dioſc. ἐπακτικὴν δὲ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐπιφέρει. ignari ſuauitate eius magnopere trahũtur, vel alliciuntur. ¶ Ἐπακτικοὶ λόγοι, habẽtes ἐπαγωγὴν, i. inductionẽ. Ἐπακτικῶς, per inductionem, vtendo inductione, ſingula æſtimando percurrendóq;. Ariſtot.

Decomp. Κατεπάγω aſſ. *pro*, induco inuito infero.

Συνεπάγω, exp. colligo, conſtringo, adduco. Συνεπάγομαι, vnà mecum duco.

Κατάγω deduco deorſum ago ſiue duco, quaſi κάτω ἄγω. Plut. in Numa καταγαγεῖν τὸν Δία μαγγανεύοντας ἐκείνους, deduxiſſe Iouem arte magica ſicut Virg. dicit *cælo deducere lunam.* Apud Lucian. κρόκην κατάγειν, & ἔρια κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2. ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θνητοὺς θανόντας deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν eſſe deducere à capite ad finem: vt κατάγειν τὸ στέμμα, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem ſcribit, *pro* deorſum agere, eſſe theologicum verbum cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὴν ναῦν (ſub. εἰς λιμένα) appellere nauem ſeu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herod. li. 3. In mare deducere ſeu deuoluere. item, duco vt apud Syn. κατάγειν πομπὴν, ducere pompam. Sic κατάγειν θρίαμβον, apud Plut. in Fabio, ducere triumphum. Apud eundem in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσίον, exp. qui ex bello aurum reportauit. ¶ item reduco. Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, qui vrbem in priſtinum ſtatum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio, reduco in patriam. ſæpe apud Thuc. Xen. Pauſ.

Κατάγομαι, deducor, deſcẽdo. hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους, exp. à genere deſcẽdẽtes. Et apud Plut. in Numa. καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς εἰς ὃν καταγόμενοι τὰ στέμματα ἀκριβῶς δοκοῦσιν ad hunc deduci ſtemmata. item appello in, &c. appello in portum ſiue applico καταπλέω: cui oppon. ἀνάγομαι, ſoluo è portu. itẽ reducor in patriam. Hinc κατάγομενοι, reduces. item diuerſor, hoſpitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Καταγωγὴ, appulſus in portum, applicatio. Ariſt. Eſt etiam reditus exulum in patriam. item manſio & diuerſorium, ſtatio. apud Herodot. Appian. & Herodian. item ſedes, i. locus ſedendi apud Lucian.

Καταγώγιον, diuerſorium. Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. myſticus, apud Areop.

Κάταγμα, τὸ, quod netur glomus.

Decomp. Ἐπικατάγομαι, poſt aliũ applico vel appello. Dicitur à Thuc. nauis ἐπικαταγομένη, quæ appellitur poſt aliã. li. 4.

Συγκατάγω, vnà reduco, adiuuo in reducendo exulem, vel reducentes adiuuo, Iſocr. & Æſchin.

Μετάγω transfero, traduco. Interdum, dimoueo. Herodian. l. 3. μετάγειν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μετάγειν. Item ſequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7.

Μεταγωγὴ, tranſlatio, traductio. Μεταγωγὸς, tranſlator, apud Dionyſ. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco, Dem. τὸν ἀκοντα παρήγαγον, in medium produxerunt. Luc. παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit. Plato de leg. lib. 4. παρήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοὺς λόγους. Lyſias τὸν παράγειν εἰς τὸν δῆμον, teſtem producere in medium. ¶ Item deduco. Plut. in Lycurgo. παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τίκτειν τὴν ἄνθρωπον, quum ad partum vſque mulierem deduxiſſet. Accipitur etiam pro deducere i. deriuare, vt apud Plut. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ, ὀρύγματα εἰς τὸ πεδίον, aquam foſſis in planiciem deriuare. Vſurpatur & à grammaticis pro deriuare: vnde παραγωγὰ deriuata. ¶ Item promoueo, proueho. vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς. Chryſoſt. ¶ Item differendo & diſputando fallo. Alex. top. 1. Item, verba do, & à propoſito ſubdola oratione abduco. Eſt etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc eſt perſuaſione ſubdola obrepere, vt παράγειν ἀπατήσαντας. apud Plat. 2. de Rep. Sic Plut. in amat. narrat. οἱ τοὺς νέους ψιλοῖς τοῖς λόγοις παράγοντες. Item pro deprauare vel potius peruertere. apud Philoſt. & Antiphontem. Accipitur & pro peruertere, in propria ſignificatione. vnde παραγωγὴ peruerſio. Eſt etiam verbum militare ſignificans porrò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, atque etiam tranſuerſos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hoſtes. Xen. ἐκ τοῦ ἐπὶ κέρως οἱ δὲ κατὰ ἀρχὰς εἰς μέτωπον. Citatur ex Xenoph. & pro παράγειν. ¶ Item neutrali ſignificatione, tranſeo, prætereo, vt Matth. 9. & 20. cap.

Παράγομαι, in errorem abducor, ſubdola perſuaſione decipior. Thucyd. li. 2. ὑμεῖς γὰρ μάλιστα ὑπὸ τοῦ δικαίου πολλοῦ παράγεσθε. Item li. 1. ... αὐτοὺς μᾶλλον ἢ μᾶλλον παράγεσθαι. Et alibi, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Itẽ pro prætereo, vt παράγει. 1. Ioh. 2. ὅτι ἡ σκοτία παράγεται. Et poſt, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Heſych.

Παρακτικὸς, qui vel quæ vim habet producendi in lucem ſiue proferendi.

Παραγωγὴ, productio, *quo ſenſu dicitur producere in mediũ vel in rerum naturã.* Itẽ deductio, deriuatio apud grãmaticos. Volũt itẽ nõnulli ab iiſdẽ ſic appellari, quum aliquid fini vocabuli adiicitur: dicitur & προσχηματισμὸς pro eodem. Itẽ deceptio. Dem. ψευδὴς ἐσόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Item perſuaſio in Hippiatria. οὐ ἔστιν ἐμβολὴ ἀλλὰ παραγωγή.

Παραγωγὸς, deriuatiuus, deductiuus. Vocabulum grammat.

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium, ſeu portoriũ circumuectionis. Polyb. ἀξιοῦντες κατελεῖν αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Vide Pol. Παραγωγιάζειν, portorium exigere, vectigal poſcere. Polyb. ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, deſiſtere eos coegerunt ab exigendo portorio.

Decomp. Ἀντιπαράγω, hoſtium exercitum captans, cũ exercitu ipſe adæquo. Polyb. ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀντιπαραγωγὴ apud eundem Polyb.

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur, cui verba dare facile eſt. Ariſtoph. in Pluto.

Περιάγω circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10. ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστιν ἡ περιάγουσα ἡμῖν πάντα, quòd quum anima ſit quæ nobis omnia circũagat. Ariſtoph. in Veſpis, φέρε νῦν σε τηνδὶ τὴν τραχεῖαν περιάγω. ¶ Item circumago, i. verſo, vnde περιαγωγή. ¶ Itẽ circũeo, luſtro. vt Matt. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et alibi ſæpe. Sic & ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιάγονται, *pro*, vides circumuagantes. Eſt etiam conuerto. Plat. Pol. 2. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Cic. Off. 3. interpr. ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat. ¶ item perduco, tandem deduco vel adduco. Ariſtot. Pol. 2. καὶ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Et Herod. lib. 4. εἰς αὐτὸν τὸ μοῦνον περιάγειν τὴν ἀρχὴν. ¶ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, attrahere manus poſt terga, vel retorquere, vincire. Plut. ¶ item redigo, afficio tandem. Dioſc. 6. σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ad ſimiles affectiones redigunt.

Περιάγομαι, etiam dicitur *pro*, circumago, mecũ duco, Xẽ. pæd. 1. περιάγεσθαι τὸ μειράκιον. Item pro, adducor tandem, ſignificat & ſenſim ægrèque aliquid fieri. Herodian. ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήχθη, i. adductus eſt tandem ad conditiones concordiæ & amicitiæ. item *pro*, redigor. περιαχθέντες εἰς τό, &c. redigeris, &c. apud Them. Vide Com. Bud.

Περιαγωγὴ, circumductio, circumactio, vel circumactus. Ariſtot. & Plut.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

Περιηγὴς, έος, ὁ, ἡ. (*apud poetas*) rotundus, q. d. circumactus aut circumactilis, idem quod περιφερὴς vt περιηγὲς ἄγκιστρον. Significat & curuum. vt apud Apoll. Rhod. περιηγέα ἀκτήν, exp. curuum litus. Sic περιηγὲς τόξον apud Dion. de ſitu orbis. item aſtrictus, circumuinctus, q. d. circumadductus: vt περιηγέες χεῖρες.

Ἐρατὰς, apud quendam poetam.

Περιακτὸς, ὁ, ἡ, verſatilis Athen. καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων διφρων καταστάσεις θύρας.

Dec. Ἀντιπεριάγω, in contrarium conuerto. Syn. ad Anaſt.

Εὐπεριάγω, circundo.

Εὐπεριάγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω & συμπεριάγομαι, mecum duco, vel mecum quoquo verſum duco, Xen. in Hierone. οὐ λανθάνοντες ἀεὶ εἶεν δ' ἂν δέοι ἄγειν ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι. Συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plat. Pol. 7.

Προάγω deduco, perduco, permoueo, proueho. Xen. προάγειν ἐπ' ἀρετὴν. apud Plut. προάγειν εἰς ἀξίωμα, prouehere ad dignitatẽ vel honores. Sic & apud eundẽ in Galba προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. ¶ itẽ proueho vel impello, incito, ſtimulo. Iſocr. ad Philip. ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Sic Ariſt. Rhet. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, & προάγειν εἰς πάθος. Et cũ infin. Thuc. προάγει τινὰ κινδυνεύειν. ¶ Προάγω εἰς φῶς, Plat. ep. 7. in lucẽ profero vel produco. ¶ item produco, de lenone dictum: vnde προαγωγὸς. ¶ item educo, abduco. Cum accuſ. & genit. Ariſt. Oecon. 2. προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μακράν. Sic Eurip. προάγειν δάκρυα ὀμμάτων, emittere ſiue effundere lachrymas. ¶ item *neutraliter*, præeo, prægredior, præcedo. Plut. de muſica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere nec ſubſequi. Xen. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temerè procurrunt. Et cum accuſ. frequẽter apud Matth. & Marcum. ¶ item, progredior, procedo. Ariſtot. Oecon. 2. τὸν δὲ τὸν τρόπον προῆγε, ad hunc modum progreſſum faciebat. Sic Luc. προάγειν πρὸς ἄστυ. Et metaph. Dẽ. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnoperè in violentiam crudelitatẽq. euadit. ¶ Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum

agmi-

agmine procedent. Polyb. ¶ Item præcello, anteeo. Dioſcor. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη.

Προάγομαι, proueho, euado. Dem. ἐπειδὴ δὲ περ εἰς τοῦτο προήχθην τοῦ λόγου, quando huc vſque ego dicendo prouectus ſum. Apud Xenoph. Οἰκονομ. 1. εἰς φιλοδοξίαν προαχθέντες, exp. delapſos. Item proueho, vt proueho ad honores, Plutarch. Idē Plut. actiua ſignificatione copulauit, ἡμᾶς δὲ προάγουσι. ¶ Item pellicio adhortor, impello. Ariſt. Polit. 2. προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείους ποιῆσαι παῖδας, i. allicit, impellit.

Προηγμένα & ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota & remota interpretatur. Idē προηγμένα vertit etiam, producta, præpoſita & præcipua: ἀποπροηγμένα, reiecta. De finibus lib. 3.

Προαγωγὴ, promotio prouectio. Et peculiariter, prouectio ad honores. Plutarch. αἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradū promoti. Item pro inſtitutione (quæ ἀγωγὴ appellari ſolet quaſi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum qualis à lenonibus fit, lenocinium. προαγωγεία.

Προαγωγὸς, perductor, ſiue productor, leno, proſtitutor, qui alio nomine μαστροπὸς. Æſch. contra Timarch. καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει.

Προαγωγικὸς q. d. ad lenocinium aptus. A Bud. exp. qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionyſ. Areop.

προαγωγίδες idem.

Προαγωγεύω, perduco, perductor ſum, proſtituo. Phocil. μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Metaph. pellicio quibuſdam verborum lenocinijs aut alijs artibus. Apud Xen. οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ.

Προαγωγεία perductio, lenocinium, προαγωγὴ Cicero, introductiones mulierum atque adoleſcentulorum nobilium appellauit προαγωγείας Epiſt. ad Att. lib. 1. Legitur & προαγώγια, apud Poll. & Suid.

Προσάγω, adduco, admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Ariſtotel. Probl. ſect. 3. ὁ μὲν ἴσχυς προσαγάγῃ ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admouent. Item offero. vt Ariſtop. in Pluto ὁ δ᾽ ἱερεὺς κατὰ μάζαν προσάγειν. Et Chryſ. τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ¶ Itē adhibeo, admitto. Ἰσχὺς ὅτι δ᾽ ἄλλως προσάγειν. ¶ Item iniungo, impono apud Herodot. προσάγειν ὅρκους, deferre iuſiurandum, iure iurando adigere. ¶ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, referre ad populum, Ariſtot. ¶ Item neutraliter poſitum, accedo, propè accedo, appropinquo. Plutarch. in Galba προσῆγεν ἑξηκοστῷ ἔτει. Idē in Pomp. τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, proximus erat 40. annis. Et cum πρὸς vt apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ ἐν σωφρονεῖν προσάγουσι. Item allicio, concilio. Plut. in Public. ὁμιλεῖν προσάγω φοβερὸν ἄνδρα.

Προσάγομαι ad me attraho. Plat. l. 5. de Rep. ὁ αὐτὸς ἂν προσαγάγοιτο, &c. Item aſciſco, προσεταιρίζομαι, vt apud Plut. in Rom. προσαγάγεσθαι ἐπὶ τὸν πόλεμον. Item allicio, concilio. Iſocr. in Plat. ἀξιοῦντες προσαγάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας, idē παρὰ μὲν τὸ ἐκστρατεύεσθαι δὲ τοῖς ἄλλοις στρατιώταις προσαγάγεσθαι. itē pro accedo, vt προσαγάγειν, apud Greg. ἵνα μᾶλλον προσαγάγηται τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Ariſt. in probl. προσάγομαι τροφὴν pro, cibū capio.

Προσαγωγὴ, acceſſus, aditus. Plut. Item acceſſus & aditus ad principes qui datur per illos emiſſarios hinc προσαγωγεῖς dictos ad Epheſ. 2. c. & ad Rom. 5. Sunt qui admiſſionem vertant. Item appropinquatio. vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propriùs admouere copias ſuas. Item exp. adiunctio, apud Thucyd. lib. 1. Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum acceſſione fit ſenſim creſcente. Luc. in Zeuxide.

Προσαγωγὸς, vim habēs alliciēdi, pellax, illecebroſus. Thucyd.

Προσαγωγεὺς, qui aditum præbet, admiſſionalis. Item, conciliator, interpres, ſequeſter, emiſſarius. Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. dicit tyrannos inuiſiſſimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Chriſtum Gregorius noſtrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem & interpretem.

Προσαγωγίδες. idem qui & προσαγωγεῖς. Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. Eraſm. προσαγωγίδας interpr. exploratores.

Προσαγώγιον. ου. τό, inſtrumentum fabrile quo admoto ligna curua diriguntur inquit Suid. Eſt etiam διορθωτής. Heſych.

Συνάγω, congrego, colligo. vt συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον ſummam colligere apud Ariſtotel. Συνάγειν εἰς ἓν, aſſ. ex Dem. pro, in vnum colligere. Συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare inuidiam. ¶ Item concludo, ratiocinor, quod & colligere dicitur. Philop. in Proclum. ¶ Item contraho quod apertum eſt, id eſt, claudo. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς. Ariſtoph. in Neb. contrahere ſupercilia. Et συνάγειν τὸ πρόσωπον apud Plut. & συνάγειν τὰ ὦτα. apud Xen. apud Ariſtot. lib. 2. hiſt. an. διελόντες καὶ συνάγοντες θηρίον τὰ ἰσχυρὰ τὰ μακρά. ¶ Item intendo, augeo. Greg. αἱ δὲ πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. ¶ Item cōiungo, conſocio. Ariſt. de mūdo, ἡ ἀρχὴ συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autē alia conſtructione dixit συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κοινωνίαν. Hom. συνάγειν ὑσμίνην & συνάγειν ἄρηα (p) cōſerere pugnam, q. d. conſociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro, conſerere manus, dixit in Publ. Ponitur & pro concilio. apud Herodian. lib. 4. συναγαγόντες αὐτοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο. Et alibi ſæpe. Idem alibi dicit, συνάγειν τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν. ¶ Item compoto, apud Athen.

Συναγωγὴ, collectio, congregatio, ipſe colligendi ſeu congregandi actus, vt apud Thuc. lib. 1. συναγωγὴ τοῦ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item cœtus, concilium, conuentus. In teſtamento nouo dicitur peculiariter de conuentu Iudæorum ſeu loco ipſo in quem conuenire ſolebant ad ſcripturam tractandam. Quidam exp. collegium. Math. 10. ¶ Item cumulus, aceruus. Baſil. συναχθεῖσαι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphrod. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio, vt σπασμὸς ὥσπερ ταῖς τῶν προσώπων συναγωγαῖς, &c. apud Iſocr. ¶ Et concluſio, συμπέρασμα, apud Themiſt.

Συναγωγὸς, collectiuus, aptus ad colligendum vel coniungendum, vt δεσμὸς συναγωγὸς, Plat. in Timæo.

Συναγωγεὺς, collector, coactor. Lyſ. συναγωγεὺς τῆς πολιτείας. Item congregator & conciliator, apud Plat. in ſymp.

Συναγώγιον, conuiuium quod ex ſymbolis fit compotatio, Athen. l. 8.

Συναγώγιμος collectilis, collatitius, vt συναγώγιμα δεῖπνα, apud Athen. quæ & συναγώγια.

Σύναγμα τὸ, ſedimentum, ſorij quaſi collectio. Gal. Hippoc.

Σύναξις, collectio, congregatio, conuentus. Euſt. Sic peculiariter dictus eſt à quibuſdam theologis conuentus qui fiebat ad celebrandum cœnam Domini: item celebratio ipſius cœnæ.

Συνακτήρ ῆρος, collector vel contractor & aſtrictor. Peculiariter ſic vocatur ſubligaculi ſeu fœmoralium quoddam genus quod deſcribitur à Ioſepho in Antiq. Συνακτήριον, ου, τό, accumulatio, cumulus. Heſych.

Συνακτικὸς, collectiuus, coactiuus, congregatiuus, aptus ad colligendum ſeu cogendum. vnde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, diſgrego, diſpello. 4. Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγος, ſynagoga motus, cui interdictum eſt ſynagoga. Ioan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps ſynagogæ, vel præfectus ſynagogæ, apud Marcum & Lucam. Ponitur & adiectiuè: vt ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη, apud Areopag. quæ eſt præcipuæ autor congregationum.

Ἀσυνάγωγος à ſynagoga alienus, à ſynagoga excluſus.

Ἀσύνακτος, qui vel quæ congregari non poteſt, inſociabilis. Actiuè etiam dici putatur pro, ὁ μὴ συνάγων, i. συμπεραίνων, vt apud Eurip. ἀσύνακτοι λόγοι. Epiſt. cap. 66.

Δυσσύνακτος, qui difficulter cogi ſeu colligi poteſt.

Ἐπισυνάγω, aggrego, poſt alium colligo ſeu congrego, vel inſuper colligo. Interdum ſimpliciter pro συνάγω. Polyb. Et Math. 23. & Marc. 13. c. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio. 2. Theſſal. 2. cap.

Εὐσυναγώγος, qui vel quæ facilè congregari poteſt. Item Εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς στρατευομένοις, Ariſtot. Pol. 7. Locus in quem facilis eſt importatio.

Ὑπάγω ſubduco, clàm eximo. Il. λ. Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης Ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν Dioſc. ſubducere aluum. Sic Gal. ὑπάγειν τὴν γαστέρα. apud Hom. Il. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo eius poſteri dixerunt (vt annotat Euſt.) ὑπάγειν ζυγῷ, ſubiugum ducere, ſubdere iugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν ὑπὸ ζυγὸν τῇ δουλείᾳ, in Timone. ¶ Item ſubicio, ſubdo iugo. Ariſtid. τὰ δ᾽ ἄλλα τοῖς ἄλλοις ὑπάγειν. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello, pellicio. Xen. in Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ Item defero, in iudicium adduco. Xen. ἡμεῖς μὲν ὑπὲρ τούτου ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, poſtulamus proditionis vel reum facimus. Pro eodem dicitur & ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 5. quod Bud. exp. deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. Dicitur & ὑπάγω σε θανάτῳ, apud Herodot. & Xenoph. accuſo te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δικαστηρίοις, apud Luc. ſubiicere iudicijs. ¶ Item neutraliter poſitum pro, me ſubduco, retrocedo, vt ἀναγκάζομαι ὑπάγειν apud Ariſtot. Citatur ex Ariſtoph. ὑπάγετε ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro ſubducite vos è via. ¶ Itē de animalibus dictum ſubſido, demittor & clunem ſubmitto in coitu. Ariſtot. lib. 5. an. ¶ Item pro προάγω, procedo, progredior. Plut. ¶ Et ſimpliciter pro, eo. Ariſtoph. in Neb. ὕπαγε, τί μέλλεις. Et ſæpe apud Math. Marc. & Ioan.

Ὑπάγομαι, ſubducor, iugo ſubdor. vt apud Luc. ὑπαγόμενος τῷ ζυγῷ. Item pro, ſubicio mihi, ſubiugo. apud Luc. Item pro, clàm induco &c. vt ὑπάγω. apud Herodian. αὐτοὺς ἐφ᾽ ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. apud eundem legitur ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν. Demoſth. pro cor. dicit. εἰς ἔχθραν καὶ μάχας καὶ ἀπιστίαν τὴν πόλιν ὑπηγμένην ὑπὸ τούτου, impulſis & prouectis. Et cū infinit. apud Dem. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellū inferēdum. Et pro, dolo adduci, decipi. Plut. apud Dem. ὑπάγεται exp. à Bud. productus eſt vel adductus, protruſus. Item

pro ſuadere, apud Xenoph. ἀναβ. lib. 2. Item deferor, accuſor. Xen. ¶Item inſurgo, apud Xenoph.

Ὑπαγωγή, ſubductio. vt ὑπαγωγὴ κοιλίας. Dioſc. Eſt etiã γωγή, quod fit quũ receptui canitur, cui opponitur ἡ διωγμένοις apud Thuc. quæ quia interdum ſubdola eſt ad pelliciendum hoſtem in inſidias, ideò ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω ſignificante ἐξαπατῶ & pellicio. ¶Item ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris. Vnde ἀρχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Ariſt. de an. l. 6.

Ὑπαγωγός, ſubductiuus, vim habens ſubducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας. Dioſc.

Ὑπαγωγεύς, inſtrumentum fabrile. Sunt qui tomẽtum eſſe putent aut aliquid huiuſmodi quod calones oneri ſupponunt, vt puluini vſum præſtet, quale eſt quod Feſtus ceſticillum appellat, Ariſtoph. in Auib.

Decomp. Ἀνθυπάγω, recriminor, viciſſim accuſo. Thuc. 3. ἀντυπάγῃ αὐτῷ τοὺς πλουσιωτέρους πάντα ἄνδρας.

Ὑπεράγω, exupero, excello, apud Suid.

Ὑπεραγόντως (q. d. exuperanter) ſupra modum.

Alia compoſita formata ex ἀγωγὴ ſeu ἀγωγὸς, citra præpoſit.

Ἀγκαλιδαγωγός, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων qui manipulos ſeu faſciculos (propriè φρυγάνων) vehit nauigio, aut ſuper iumẽto. Pol.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos ſeu faſciculos vehere. Euſtat. ex Pauſan.

Ἀνάγωγος accentu poſito in antepenult. ὁ ϗ ἡ, q. d. ineducatus, qui inſtitutus nõ fuit, qui caruit inſtitutione. Eſt enim cõpoſitum ex α priuat. & ἀναγωγή. Exponitur etiam cui nõ cõtigit inſtitui vt decebat. vt ἀνάγωγοι παῖδες. & ἀνάγωγοι κύνες, apud Xen. ¶ Item contumax, intractabilis, quaſi qui duci nequeat. vt ἀνάγωγος ἵππος equus indomitus, apud Xenoph. ¶Item diſſolutus, intemperans, petulans. Plutarch. ¶Item indoctus imperitus, ἀπαίδευτος, apud Athen. Expon. etiam ineptus. At ἀναγωγός, vide in ἀνάγω. Ἀναγώγως, contumaciter. Item petulanter, iniurioſè, contumelioſè. Athen. 13. Item imperitè, indoctè, ineptè. apud eundem. Item citra inductionem & certam quandam cohærentiam, quæ ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot. quum quis per plura ſingularia progrediens, vniuerſale aliquod probat: id quod Platoni frequentiſſimum eſt.

Ἀναγωγία, defectus diſciplinæ. Item diſſoluta vita, & animus iuuenis indomitus. Plut.

Γεροντ αγωγός, qui ſenem inſtituit ſeu erudit.

Γεροντ αγωγεῖν, ſenẽ inſtituere, mores ſeniles formare. Plut.

Δημαγωγός, q. d. plebis ſeu populi ductor, qui plebem ſcit ducere [illegible] conſilio & quaſi ductui plebs obſequitur vtpote qui ſit gratioſus. Ariſt. Pol. 4. & Plat. 5.

Δημαγωγία, ἡ, popularitas, gratia & auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum vtitur. Plut.

Δημαγωγέω, ῶ, populum duco, & impello quocunque volo. Dicitur & de eo qui fauorem populi aucupatur, per quẽ eum ſibi obſequentem reddat. Plut. in Alcibiade. ὁ δὲ δημαγωγῶν ϗ χαριζόμενος τῷ ὄχλῳ οὐδ᾽ ἐξῆν δημαγωγεῖν προσπαλαίοντα τοὺς πολλοὺς ἁμαρτωλότερος. Apud Iſoc. exp. populũ ſiue remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς. Latius etiam extenditur pro conciliare ſeu allicere gratiam, emereri. Cum accuſ. apud Plut.

Ἀντιδημαγωγέω, ῶ, viciſſim populum mihi concilio. Euſt.

Decomp. Ἐκδημαγωγῶ, idem.

Καταδημαγωγῶ, idẽ. Syneſ. vnde καταδημαγωγηθείς. Plut. in Pericle, cum accuſ. ſuperans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, vnà concilio gratiam. vel ad conciliandam gratiam iuuo. Plut.

Δουλαγωγῶ, in ſeruitutem redigo. Theophr. cum accuſ.

Δυσάγωγος, ὁ ϗ ἡ, qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, cõtumax. vt δυσάγωγος ἵππος, contumax equus.

Ἐλεφαντ αγωγός, qui elephantem agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Εὐάγωγος, ductilis, qui facilè duci poteſt: vnde pro tractabili & docili accipitur. Ariſt. Poll. 7.

Θεαγωγία, exp. deorum ſeu ſuperorum euocatio. apud Naz. 6.

Ἱππαγωγός, q. d. equorum ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες, naues ad traiiciendos equos. Philoſtr.

Κουφαγωγός, leue onus ferens. Xen. de re eq.

Κυναγωγός canum ductor. Xen.

Λοχαγωγός, ductor λόχου, i. turmæ.

Λαφυραγωγέω, ſpolio, prædor, deprædor, diripio. Propriè eſt ſpolia abduco. Plutarch. de lib. ed. πόλεμος γὰρ οὐ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν.

Μυσταγωγός, ὁ, ὁ, vel ἡ, initiator ſicut μύστης, qui initiatur ſeu initiatus ſacris *Videlicet*. Greg. Eſt etiam is qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt, ducere ſolet, ſi credimus Ciceronis orationi in Verr. 4.

Μυσταγωγία, officiũ eius qui μυσταγωγὸς vocatur, vel actio illa initiandi ſacris. Vnde exp. & initiatio in ſacris. Greg.

Μυσταγωγέω, ῶ, initio ſacris, myſteria doceo ſeu ſacra. Greg. cum accuſat. Μυσταγωγηθείς, ad ſacra myſteria iam introductus, initiatus.

Μειαγωγέω, ῶ, ſignificat, τὸ μεῖον ἄγω, minus pondero. In Apaturijs patres pro filijs offerebant ouem, eam ferunt oportuiſſe aliquanto minus pendere ſolito pondere, ideòque τοὺς φράτορας ἐπὶ τῷ σταθμῷ τῷ ἱερείῳ ἐπιφωνεῖν μεῖον. Inde μειαγωγεῖν eſt dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Ἀμειαγώγητα χρήματα, res quæ non minus ponderare dicitur: ſeu quæ non ponderatur, cuius pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω, mortuos duco. Luc.

Νωταγωγός, dorſo vehens, dorſuarius, in Hippiatr.

Ξεναγωγός, ductor hoſpitium idem cum ξεναγός, de quo infrà. Ξεναγωγοὶ eſſe dicuntur qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolent: quos Bud. perductores vocat.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hoſpitem ad ea quæ viſenda ſunt. Item, hoſpitem ſuſcipio hoſpitio ſuſcipio.

Decomp. Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hoſpite. Euſtath. in Procem. in Iliad.

Ὀδονταγωγόν, οῦ, τὸ, dentiducum. Cęl. Aurel. Chron. l. 2. c. 4.

Οἰναγωγός, vinum vehens, ſeu vehendo vino aptus. vt, οἰναγωγὸν πλοῖον, nauigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ὁπλιταγωγός, militibus grauis armaturę vehendis aptus, milites armatos vehens. vt ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ὀχλαγωγός, qui popularem turbam concitat vel congregat, vt faciunt adulatores populi vel circulatores. Ioſeph. contra Apionem lib. 3.

Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum ſeu popularem turbam concito, Strabo lib. 4. Eſt etiam idem quod δημαγωγῶ. Vnde Bud. vertit etiam plebem ad res nouas ſolicito, factioſæ turbæ ducem me præbeo.

Ὀχλαγώγιον, quum turba popularis concitata in vnum locum confluit. In Pand.

Παιδαγωγός, pædagogus, pueri inſtitutor ſeu puerorum, & eorum quaſi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alij exp. ductor pueri ſeu puerorum. Sunt & qui ex Terentio exponant, magiſter. Frequens apud Plutarch. Luc. & Xenoph. Inuenitur & παιδαγωγὸς παίδων, apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. vt cùm Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plutarc.

Παιδαγωγία, ἡ, inſtitutio puerilis quæ proficiſcitur à pædagogo i. ſa actio inſtituendi pueros & mores eorum formandi. Plut. Et generaliùs etiam, inſtitutio vnde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. in Numa. Translatum eſt etiam ad plantas ab eodem. Plut. in lib. de pueris educandis: τυχοῦσα δὲ (δένδρα) ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνεται ϗ τελεσφόρα.

Παιδαγωγικός, ἡ, ὁ ad pędagogũ ſeu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis eſſet ſolet pędagogorum.

Παιδαγωγικῶς, pædagogorum more. Naz.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, q. d. locus in quo pædagogus puerum inſtituit. Et pro ludo literario. apud Dem. pro cor.

Παιδαγωγέω, ῶ, inſtituo pueros, vel inſtituo tanquam pueros aut puerum. Eurip. in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ᾽ ἐγώ. Quidam interpr. erudire apud Luc. & pro moderor & rego, Greg. item pro fræno. Item à veſtigio ſequor ſectórque. Plato de Rep. 10.

Παιδαγωγέομαι, οῦμαι, ego puer inſtituor, vel inſtituor vt puer. Item generaliùs pro inſtituor, erudior ad rem aliquam, Plutarch.

Decomp. Ἀπαιδαγώγητος, ὁ ϗ ἡ qui inſtitutus non fuit in pueritia, qui ſeruit inſtitutione pędagogi. Item qui regi nequit, vel qui rectorem & moderatorem non habet. Apud Ariſtot. eth. l. 4. c. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ, præſertim verò in metaph. ſignificatione: vt διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρόν, Plutar. in Sertorio, moderari occaſionibus, dirigere opportunitates. vel accommodare ſe tempori, ſeruire tempori. Sic & in Numa, διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio & inſtituo, mutato inſtitutionis genere erudio, apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, in diuerſum inſtituo, apud Lucian.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Ῥυταγωγεύς, lorum quod fræno inſeritur & quo equus ducitur, habena vel lorum equi. Xenoph. in Hipp. Dicitur & ſimpl. ἀγωγεύς.

Σιταγωγός, frumentum vehens, ſeu frumento vehendo aptus, vt σιταγωγαὶ νῆες, Thucyd. naues frumentariæ. Sic & Xen. Hell. 5. σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιταγωγία, frumenti aduectio.

Σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho, commeatus adueho. σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Bud. rem frumentariam aduehere.

Σκευαγωγός, vaſa ſeu inſtrumenta vehens. vt σκευαγωγοὶ ἅμαξαι. Poll. Dicuntur & σκευαγωγοί, qui vaſa & vtenſilia caſtrenſia baiulant aut vehunt. Xen. Pæd. 8.

Σκευαγωγία, vaſorum, vtenſiliúmq; caſtrenſium vectio.

Σκευαγωγέω, ῶ, vaſa & vtenſilia caſtrenſia veho ſeu baiulo, ſarcinas & impedimenta veho. Apud Dem. & Æſchin. σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè educo. Luc. de Danao, σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν δεῖ ἀσκεῖ.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chryſoſt. de Sacerd. σκληραγωγία τῶν σωμάτων.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago, deprædor, ſpolio. Heſ. & Euſt.

Ὑδραγωγός, aquã educens, vt ὑδραγωγὸν φάρμακον, apud Actuar. Exp. etiam aquator, i. cui aquandi ſeu aquæ aduehendæ cura commiſſa eſt. Accipitur & ſubſtantiuè pro aquagio, ſeu aquæ ductu, id eſt, ὑδραγωγία, & ὑδραγωγεῖον, vt Eccleſiaſtici c. 24. & 4. Reg. c. 18.

Ὑλαγωγός, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Ὑλαγωγία, ipſa lignorum vectura ſeu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conueho, materiem comporto. B.

Φωταγωγός, lucem adducens, lucem afferens. Eſt ſubſt. in fœmin. gen. feneſtra. vt apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγοῦ.

Φωταγωγία, lucis ſeu luminis allatio. item, illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino, & pro, inſtituo in diuinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ fræno duco, vt ſeſſor equum. Et pro fræno, rego ac moderor. Metaph. moderor ac rego veluti fræno, fræno, refræno. Luc. cum accuſ. & Iacobi c. 3.

Χειραγωγός, qui manu ducit: vt cæcum ducere ſolemus cui viam præimus. ὁ χειραγωγῶν. vt act. Ap. c. 13. Et apud Plut. interdum generaliter pro deductore ſeu duce, vt apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu ſeu deducendi. A Suida exp. auxilium.

Χειραγωγέω, manu duco, vt cæcus duci ſolet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quaſique viam præit ad ornamenta magnáque faſtigia aſſequenda. Herodian. lib. 6. κατ᾽ ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης.

Ψυχαγωγός, ductor ſeu deductor animarum, ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου. Heſych. Mercurij epith. Item qui animas ex inferis educit & euocat, reſponſáque ab ipſis de rebus quæſitis poſtulat. Plutarch. item qui animos hominum flectit & ducit quò vult. vt Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiunt. vt ſit qui animas captiuas in ſuum ſeruitium abripit.

Ψυχαγωγικός, habens vim ducendi & flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Ariſtot. de arte poetica. ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικόν, appoſitiſſima res ad alliciendos & oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio, vt quum animæ ſacrificijs & carminibus educuntur ſeu euocantur ab inferis, & interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita ſunt. Greg. Naz. contra Iul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio & oblectatio. Athen. lib. 4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco ſeu educo. Luc. Itẽ animum flecto & attraho ſeu allicio: animum oblecto. vt apud Athen. lib. 13. Interdum cum accuſ. conſtruitur, & exp. animum oblecto, ſeu animum allicio. vt apud Polyb. λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει. Et Iſoc. in Euag. encom. ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Χολαγωγός, bilem ducens ſeu educens. Gal.

Alia compoſita ex ἄγω, itidem ſine præpoſ. diuerſam à ſuperioribus terminationem habentia: quorum tamen quædam retinent à verbi ἄγω, quædam id mutant in η.

Ἀρχηγός, οῦ, ὁ, præſes, dux, autor. Iſocr. ad Nic. ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγός. autor generis vel princeps generis. Ἀρχηγικός, principalis, præcipuus. Areop.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præſes, princeps, dux. apud Herodot. & Xen. Doricè ἀρχαγέτης pro eodem. Ἀρχηγέτις, fœm. gen. vt ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. Plut. in Alcib.

Ἀρχηγετέω, principatum obtineo, præſum. Ἀρχηγετέω, idẽ.

Ἀρχηγετέω, ῶ, incipio, auſpicor.

Βωαγός, οῦ, ὁ, armenti ductor. Βωαγετόν, τὸ, ἀπὸ βοῶν ἑλκυσμένον ξύλον, vt tradit Heſychius dicens Laconica eſſe hęc duo vocabula.

Εὐαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. exp. ὁ περιφανής. Sic εὐαγέες μέλισσαι, in An. hol. Epigram. lib. 1 exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur & facilè. Sic εὐαγὲς πνεῦμα apud Herodot. in Euterpe, ventus ſecundus, & ad optatum portum ducens ſeu ferens. Vide etiam aliam ſignif. in comp. ex ἄγος.

Θεριγανον, ου, τὸ, currus quo meſſis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὸν χόρτον. vt à quibuſdam exp. teſte Heſych.

Ἱππηγός, idem quod ἱππαγωγός. Diodor.

Κοραγέω, ῶ, puellam ſeu virginem abduco. Heſych.

Κυνηγός, venator, venatrix: q. d. canum ductor.

Κυνηγία, ἡ, venatio, venatus. Soph. in Aiace. Κυνήγιον pro eodem. Plut. in Alex.

Κυνηγέω, ῶ, venor. Athen. l. 12. τὰς θήρας ἐκυνήγει. Et pro veſtigare hominem, apud Plat. in epiſt. Κυνηγέσια, & Κυνηγέσιον venatio, venatus. Xen. Plut.

Κυνηγέτης, venator. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix. Hom. & Xen. Κυνηγετικός, ad venationem ſeu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis ſtudioſus, vel venationi deditus & aptus, apud Athen. Item (ſubaudito ſubſt. λόγος) liber de arte venandi. Xen. κυνηγετικῶς (quaſi dicas venatoriè) venatorum more, vel venatoria arte.

Decomp. Συγκυνηγέτης, ου, ὁ, venationis ſocius, ſimul venans.

Συγκυνηγέω, ῶ, ſimul venor. Inde συγκυνηγέτης, idem quod συγκυνηγός.

Φιλοκυνηγος, venationis amans, venationis ſtudioſus. Plut.

Λοχαγός, qui ductat cohortem ſeu centuriam quæ λόχος dicitur. Ductor λόχου ſeu ὁ πρῶτος καὶ δεξιὸς τοῦ λόχου. Ariſtotel. Xenoph. Plutarc.

Λοχαγία, præfectura cohortis. Ariſtot. Pol. 6.

Λοχαγέω, ductor ſum λόχου. cohortem duco. Item inſidiis ſtruendis ſum præfectus. Xen.

Λοχηγέω, Ionicè pro λοχαγέω. Λοχηγετέω, ductor ſum λόχου.

Λοχαγέτης, Dor. pro λοχηγέτης cohortis ductor, ſeu λοχαγός.

Μοιραγέτης, parcarum dux, ſeu qui fatum præuius anteit. Alciphr. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μουσηγέτης, Muſarum ductor, Apollinis epith. Plutarch. Vide Pauſaniam.

Ναυηγός, nauium ductor, claſſis præfectus. Item naufragus. vide & comp. ab ἄγω, frango.

Νεκυηγός, mortuorum ſeu manium ductor, qui mortuos traducit. Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγός, idem quod ξεναγωγός, de quo ſuprà. ¶ Item ductor ſeu dux externorum militum qui præeſt ſeu imperat externis militibus. Thuc. & Xen.

Ξεναγέω, ῶ, idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hoſpitẽ ad ea quæ viſenda ſunt. apud Lucian. cum accuſ. Heſychius & Suidas volunt ſignificare etiam ξενοδοχεῖν. Greg. & Plat. Item, peregrinos inſtituo moribus patriis. Theodoretus hiſtoriæ eccleſiaſt. l. 1.

Ξεναγία, munus eius qui eſt dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militũ numerus: de quo lege Aelianum.

Ξυληγός, qui ligna vehit, lignator, vel etiam qui ligna baiulat. ξυληγοί, naues, apud Vlpian. naues lignariç, quç ligna conuehunt. Ξυληγέω, ῶ, ligna veho vel porto, ligna conueho vel baiulo. Poll. lib. 7.

Ὁδηγός, dux viæ ſeu itineris. Plut. in Alex. Ὁδηγία, deductio.

Ὁδηγέω, dux itineris ſum, duco. τὴν ὁδὸν ἄγω. Cum accuſat. Phocyl. & Act. c. 8.

Decomp. Καθοδηγός, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux viç ſum, deduco.

Καθοδηγία, deductio, vt ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco & monſtro viam Epigr.

Προοδηγός, dux viç, perductor.

Οὐραγός, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat. (quòd οὐρὰ nominatur) ſeu extremi agminis dux. Cui opponitur λοχαγός. Xen. & Polyb. Vide & lib. de vocab. milit.

Οὐραγία, extremum agmen. Polyb. & Plut.

Οὐραγέω, extremum agmen duco. apud Suid.

Ἀπουραγέω, (*decomp.*) idem cum οὐραγέω. Bud. ex Polyb.

Ὀχετηγός, qui riuos ducit. Il. φ. Nonn. generaliùs etiam vſurpauit fœm. gen. pro, ductrix. vt ἤγαγεν ὀχετηγός.

Ὀχετηγία, riuorum ſeu aquarum ductus, irrigatio.

Ὀχετηγέω, ῶ, riuos ſeu aquas duco, irrigo per riuos.

Ποδηγός [pro quo Doricè ποδαγός] q. d. pedum ductor, i. qui pedibus viam monſtrat præeundo. idem cum ὁδηγός, dux, in Epigr. Et pro aſſecla. Soph. in Antig.

Ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monſtro. Plat. epiſt. 7. αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, ſe abſque viç indice dirigere, ſeu aggreſſum ſuum dirigere abſque duce, vt ij, qui norunt quà eundem ſit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, οῦμαι, deducor & dirigor viã faciẽs. Vel ducor ab aliquo præeunte & pedes meos veluti ducente, i. via mihi mõſtratur, ducor. Gal. & Athen. Συμποδηγῶ. [*decomp.*] vnà duco ſeu deduco, & viam commonſtro.

Ποδηγέτης, ου, ὁ, idem cum ποδηγός. Lycophr. ποδηγέτης σκότῳ λαμπτήρ, fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ. vt ποδηγετεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Philo de vita Moſ. l. 3.

Πυρακτέω, ῶ, in igne verſo & candefacio. Hom. item vro & incendo. apud Baſil.

Πυρακτόω, ῶ, pro eodem, πυράκτωσις, actio ipſa in igne verſandi.

Σιτηγός, οῦ, ὁ, idem cum σιταγωγός. Σιτηγέω, idem cum σιταγωγέω. Dem. σιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγός, οῦ, ὁ, dux exercitus, ſeu qui exercitum ductat. ὁ ἄγων τὸν στρατόν. imperator. vt ἄριστος στρατηγός. Xen. en. Cyr. Et cum genit. vt ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Athen. li. 10. Sic ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Act. 4. præfectus templo, qui præeſt cuſtodiç templi.

Στρατηγὶς ναῦς, interdum exp. prætoria nauis.

Στρατηγία, ἡ, imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plut. & Ariſtot. Et pro peritia, τὸ ϛρατηγεῖν. Lucian. & Plutarchus.

Στρατηγιάω, ῶ, affecto, ſeu ambio ϛρατηγίαν, imperatoris officio fungi cupio, exercitum ductare cupio: vel etiam præfecturam ſeu præturam affecto. Ioſeph.

Στρατηγικός, ἡ, ὸν, imperatorius, vt ϛρατηγικὰ ϛρατηγήματα. Plut. in Fab. callidæ machinæ, quibus dux ducem circumuenit: id eſt, ϛρατηγήματα. ¶ Item peritus ſcientiæ imperatoriæ, qui imperatoris ſeu ducis officio fungi probè nouit, vel aptus ad obeundum munus imperatorium, Plut. Iſocr. Ariſtot. ¶ Item qui vel geſſit dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi ſolet: quomodo apud Latinos prætorij dicuntur & conſulares. Plut. & Luc. Item prætorius, (acceptum poſſeſſiuè) vt οἱ ϛρατηγικοὶ ϛρατιῶται. Apud Herodian. milites prætoriani. Item (abſolutè fœm. gen.) dicitur ϛρατηγική, (ſub. ἐπιϛήμη ſeu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce ſeu imperatore bono requiritur, peritia ducendi exercitus: quæ & ϛρατηγία. Ariſtot. Ethic. 1. cap. 1. Dicitur & ſubſtantiuè τὰ ϛρατηγικά, ſicut τὰ πολεμικὰ ϛρατηγικῶς, imperatoriè.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, idem quod ϛρατηγική, vt ϛρατηγὶς πύλη, porta imperatoria ſeu prætoria, id eſt, per quam imperator aut prætor educere exercitum ſolet, Plutarchus. Et ϛρατηγὶς ναῦς, nauis qua prætor ſiue imperator vehi ſolet. Thucydides, & Plutarchus.

Στρατήγιον, τό, domicilium τοῦ ϛρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoris, Suidas ex Plut. Accipitur & pro prætorio, apud eundem Plut. & Syneſ. Pro caſtris accipitur apud Sophocl. in Aiace. Pro eodem ſcribitur & ϛρατηγεῖον.

Στρατηγέω, ῶ, exercitũ duco, τὸ ϛρατὸν ἄγω, dux ſum exercitus, exercitui præſum, imperatoris & præfecti officio fungor. Interdum abſolutè vt Iſocr. ad Philipp. οἵτινες ἀμφότερα ἂν δύνωνται, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ ϛρατηγεῖν. Et apud Athenæum lib. 10. ϛρατηγεῖν ἐκ ἐπιϛάσθαι. Interdum cum datiuo perſonæ eius, cuius nomine bellum geritur, vt apud Plutarchum, ϛρατηγοῦντες Οὐιτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum. Sæpe cum genit. vt apud Plutarchum, τῆς πατρίδος ϛρατηγεῖν, patriæ ducem ſe præbere. Et Thucyd. lib. 1. ἐϛρατήγει τῶν νεῶν, naualium copiarum dux erat, claſſi præfectus erat. Interdum cum accuſat. itidem pro, dux ſum, Demoſt. ϛρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinitiuo, & ſignif. ſtratagemate molior, militari aſtutia machinor. Plutarch. in Craſſo, λαβεῖν τὸν Κράσσον ἀπατήσαντα τοῦ πατρὸς ϛρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes.

Στρατηγέομαι, οῦμαι, imperio ducis pareo, imperatori ſubiectus ſum, vt milites & cohortium præfecti, regor ducis imperio. Demoſth. ϛρατηγεῖσθε ὑπ' αὐτοῦ. Apud Syneſ. ὑπὸ λιμοῦ ϛρατηγεῖσθαι. Dicitur & πόλεμος ϛρατηγεῖσθαι pro, geri, adminiſtrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro καταϛρατηγοῦμαι, ſtratagemate vincor, ſeu vincor arte imperatoria, Greg.

Στρατήγημα, τό, res à duce exercitus geſta, facinus ab imperatore editum vel facinus in quo imperatoriæ artis ſpecimen editur. Nam peculiariter ita dicitur callidum facinus ſeu ſolers, conſilium quo imperator exercitus hoſtem circumuenit. Plutarch. Iſocr. Στρατηγηματικά, idem quod ϛρατηγικά, vt ϛρατηγηματικῶν, libri quos Frontinus conſcripſit.

Στρατηγέτης, idem quod ϛρατηγός.

Decomp. Ἀντιϛράτηγος, ου, ὁ, qui eſt loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, & proprætor, legatus prætoris, legatus conſulis, apud Dem. ¶ Item contrariæ partis imperator, hoſtium imperator, apud Thucyd. & Plutarch. Ἀντιϛρατηγέω, ῶ, imperatoris locum obtineo. Item, ſum hoſtium imperator.

Ἀποϛράτηγος, cui imperatoria dignitas eſt abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium eſt abrogatum, exauthoratus, Dem.

Ἀρχιϛράτηγος, ſummus imperator qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum. 1. Reg. cap. 12.

Ἀϛρατήγητος, ὁ, ἡ, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator, vnde ſuperl. ἀϛρατηγητότατος, imperatoriæ artis imperitiſſimus, aff. ex Cic. epiſt. ad Atticum. Ἀϛρατηγησία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia, ſeu ductandi exercitum imperitia.

Ἀϛρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epiſt. ad Att. 13. lib. 7. Exp. & duce carens. Δισϛρατηγέω, munus imperatoris obeo.

Εὐϛρατηγέω, ῶ aff. pro, bene impero exercitui.

Καταϛρατηγέω, ῶ, ſtratagemate ſupero, ſolerte & imperatorio aliquo facinore ſubiugo, bellica aſtutia decipio. Plut. cum accuſ. Inde particip. καταϛρατηγηθείς, ſtratagemate circumuentus, aſtutia imperatoria oppreſſus.

Παραϛρατηγέω, ῶ, imperatoris exercitus aſſeſſor ſum & collega: præter ſummum imperatorem etiam ipſe dux ſum exercitus, idem quod συϛρατηγῶ, Plutarc. aff. παραϛρατηγοῦντες, etiam pro, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Συϛράτηγος, qui & ipſe ϛρατηγός eſt, qui & ipſe ducis ſeu imperatoris officio fungitur, ſeu collega imperij militaris, aut collega in prætura. Thuc. lib. 2. Συϛρατηγέω, ῶ, vnà ϛρατηγῶ, ſum etiam ipſe ϛρατηγός, collega ſum in ductando exercitu, ſeu in prætura præfecturáve collega ſum. ¶ Interdum cum accuſ. vt & ϛρατηγῶ, pro, vnà & ego ſtratagemate aliquo molior ſeu machinor. Strabo l. 6 συνεϛρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, vnà cum patre ſtratagematis quibuſdam aſtutiis moliebatur reditum Syracuſas.

Ὑποϛράτηγος, (cui opponitur Ἀρχιϛράτηγος) imperator qui ſummo imperatori paret. Alij exp. imperator ſecundarum partium. Poll. l. 1. c. 10. Ὑποϛρατηγέω, ſum ὑποϛράτηγος, ſecundum locum ab imperatore obtineo.

Ταριχηγός, qui ſalſamenta aduehit. Apud Athen.

Ὑδρηγός, ſulcus aquarius, aquæ ductus, aquarum. Heſych.

Φορτηγός, item Φορταγωγός, ſub. ναῦς, onera vehens nauis. & q. d. onerum vectrix: quæ Lat. oneraria.

Φορτηγός, de baiulo etiam dictum fuiſſe ab Æſchylo teſtatur Pollux.

Φορτηγία, aff. pro ea mercaturæ genere quæ exercetur nauibus onerarijs, affertur ex Ariſtot. Polit. 1. Φορτηγικός, vt φορτηγικὰ πλοῖα, apud Xen. onerariæ naues.

Φορτηγέω, ῶ, onera fero.

Χοληγός, bilem educens, ſeu bilem euacuans & purgans, bilem expellens. Hippocr. apud quem & χολαγωγός, pro eodem & χολαγωγικός.

Χορηγός, dux & magiſter chori, qui chorum ducit, qui chorum antecit, choragus. Item is qui ornamenta ſacris choreis neceſſaria ſuis præbet ſumptibus, ſeu qui choros celebrandos agitandóſque certa mercede ſuſcipit à populo. Vide Demet. Byzantium libro 4. περὶ ποιημάτων, & Athen. lib. 14. & Libanij argumentum in orat. Dem. contra Mid. Ab his choragis ſumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuêre qui ſumptus aliquos præberent, quiuis ſuppeditatores ſeu ſubminiſtratores. Plutarchus in Pericle, ἀφειδὴς ἦν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ largus ſubminiſtrator. Et Chryſoſt. καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀφθονώτατος χορηγός, omniúmque aliorum ſuppeditatrix eſt oratio. Dicitur & χορηγός, pro χοραγός, qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων. Heſych.

Χορηγία, ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione ſumptuum in ludos choricos, vt apud Plutarch. ἡ χορηγία πολυτελὴς ϛρατηγικὴ λαϐοῦσα. Hinc generaliter ponitur pro quauis erogatione & largitione ſeu ſuppeditatione, nec non pro ipſo ſumptu ſeu impenſa. Philo de vita Moſ. lib. 1. χορηγίας οὐδὲν ἀντειπών, nullum ſumptum recuſans. Polybius, πολλαῖς δυνάμεσι καὶ χορηγίαις.

Χορηγεῖον, ſiue χορήγιον, & χορηγίον, ου, τό, locus in quo chori ſeu choreæ docentur, locus choris deſtinatus. Item locus in quo chorus è chorago ſuis ornamentis inſtruitur & apparatur. Vitruuius lib. 5. cap. 9. Vide & Poll. lib. 4. cap. 15. Significat ipſum etiam inſtrumentum chori, hoc eſt, ea quæ inſtruendo adornandóque choro neceſſaria ſunt, ornamenta & inſtrumẽta chorica quæ choragus ſuppeditat, τὰς ἀγωνιϛηρίους Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum & pro apparatu, vel etiam loco vnde apparatus depromitur, accipi poteſt apud Athẽ. lib. 12. Et generaliter pro quauis ſchola & ludo. & χορηγός pro quouis magiſtro.

Χορηγέω, ῶ, chori dux ſum, chorum duco, choro præeo, ſeu chorum erudio & doceo. Aliquando & generalius pro, doceo, erudio Dorica dialecto, veluti Epicharmus in Vlyſſe transfuga vſurpaſſe comperitur. ¶ Item choragus ſum, choragi munere fungor, hoc eſt choris ſumptus præbeo choros adorno meis ſumptibus, ludos choricos meis ſumptibus publicè edo ſeu exhibeo. Demoſthenes, Iſocrat. Plutar. Item pro, ſumptus præbeo & magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum datiuo perſonæ, Ariſtot. Ethico. 4. cap. 2. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν. Item, præbeo, ſuppedito ſubminiſtro, largior. Demoſth. ad epiſt. Phil. βασιλέα τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ὑμῖν προσγράφοντες. Et Polyb. l. 3. τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος ἀφειδῶς μὲν ἐχορήγει τὸ ϛρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, liberaliter ſuppeditat exercitui res ad victum neceſſarias.

Χορηγεῖσθαι dicitur aliquis cui ſumptus præbentur & ſubminiſtrantur, ſeu cui ſuppeditantur omnia, ſeu cui ſuppeditant & ſuppetunt omnia vel qui inſtructus eſt, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπως ἄριϛα χορηγοῖντο οἱ παῖδες. vt pueris optima ſuppeditentur. Et cum Dat. inſtrumen. Ariſtot. Etic. 10. cap. 9. dicit Solonem beatos cenſere, τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis inſtructi ſunt, vel ſuppeditantur. Sic & Diodor. οὐδεμίαν τόλμαν κεχορηγημένην. Item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur pro, præberi, ſuppeditari, ſubminiſtrari. Theodor. hiſt. eccleſ. lib. 3. ταῖς ἄρτι χορηγηθείσαις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιϛούμενος.

Χορήγημα, id ipſum quod χορηγεῖται id quod ſubminiſtratur ſeu ſuggeritur. Vel etiam id ipſum quo aliquid ſuppeditatur & inſtruitur, ſuppeditatio. Plut.

Decomp. Ἀντιχορηγὸς, antichoragus, æmulus, alterius choragi, qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago ſplendore & magnificentia choragij. Exp. &, qui contrà ſuppeditat.

Ἀντιχορηγέω, ῶ, ſum antichoragus, in choragia certo. Dem.

Ἀχορήγητος, qui non χορηγεῖται & ſuppeditatur, cui non ſubminiſtratur, cui non ſuppetit. vt apud Ariſtot. Polit. 4. ἀχορήγητόν τι εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, rebúſque etiam neceſſariis non ſuppeditari, id eſt, carere ſeu egere rebus neceſſ. Ponitur & ſine caſu. Ethic. lib. 1. Ἀχορηγία, ἡ aſſ. pro inopia commeatus, ex Polyb.

Ἐπιχορηγέω, inſuper præbeo, inſuper ſubminiſtro & ſuppedito, inſuper ſufficio & ſuggero. Exponitur & ſuppedito, ſubminiſtro. ad Coloſſ. cap. 2. ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus tranſitiuè vſurpat pro ſuppeditari, id eſt, rebus ſuppeditatis ſubminiſtratíſque inſtrui.

Ἐπιχορήγημα, τὸ, quod inſuper ſuppeditatur, additamentum ad priorem vel legitimam ſuppeditationem, ſuppeditationis corollarium. Budæus ſignificare ait etiam corollarium legitimè conſtituti cibi: poſſéque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea quæ poſtremo loco præbentur ſodalibus. vt τὰ ἐπιδόρπια quæ vltimo loco eduntur. Athen. lib. 4. Ἐπιχορηγία, eiuſmodi ſuppeditatio qua aliquis ſuppeditatur, inſtruitúrque re aliqua. ad Epheſ. c. 4.

Καταχορηγέω, abſumo ſuppeditando, abſumo in choragio, conſumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum. item ſuppedito, largior, erogo: vel etiam effundo & largè contribuo, teſte Budæo. Plut.

Παραχορηγέω, idẽ cum χορηγέω, ſuppedito, ſubminiſtro, præbeo. Athen. lib. 4. παραχορήγημα, Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuiſſe εἴ τι τέταρτον ὑποκριτὴς τι παραφθέγξαιτο, vt in Aeſchyli Agamemnone.

Συγχορηγέω, ῶ, ſimul præbeo ſeu ſubminiſtro, confero. Vel ſimul choragus ſum. confero & ipſe aliquid in choragium.

Compoſita rematica.

Ἄμαξα. Ἀνάγκη. Ἄναξ. Θιλάω. Θήγω. Σαγήνη quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

* *Deriuata ab ἄγω i. frango.*

Ἀγνύω, & ἄγνυμι, frango, rumpo. Vſurpatur potius quàm ἄγω, ſed tempora ſumit ab ἄγω. F. ξω, P. ἦχα, Aor. 1. ἦξα. & Atticè ἔαξα. Euſtath. ait apud Hom. ὀλίγω ἄγξαι, exponi poſſe κλᾶν, id eſt, frangere. Il. ρ. Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε.

Ἄγνυμαι, frangor, rumpor. Od. κ. νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. Heſiod. ἀεὶ δ' ἐσθίοντ' ἀγνύτο ἕχω. Herod. πόταμος ἀεὶ κυματας πολλας ἀγνυμένων. Præt. med. ἦγα, inuſit. pro quo Atticè ἔαγα in vſu eſt. Il. λ. πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἐάγησαν, fracti ſunt.

Ἀγή, ἡ, fractio, ruptio, fractio fluctus, inquit Suid. & Etymo. ἀγαὶ ἁρμάτων, curruum fracturæ ſiue fractiones. Eurip.

¶ Ἀγή, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vulnus, quaſi fractura cutis, Heſych. vide & in Ἀγάω.

Ἄγμα, τὸ, fractio, vel potius fragmentum. Exp. & κάταγμα.

Ἀγμὸς ὁ, idem quod ἄγμα fractio. vnde Hippocratis libri περὶ ἀγμῶν. ¶ Ἀγμοὶ, loca montoſa & præcipitium habentia, abrupta ſiue prærupta loca. Nicand. in Ther. κοῖλαι τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κυματα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς exp. αἰγιαλοὺς, littora.

Ἀγαλέος, ὁ, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέος, exp. mutilus, ruptus, fractus, cauus, qui facilè frangi poteſt, vnde ἀγαλέην κάλπιν ἀειραμένην, apud Etym. ex quodam poëta.

Ἀγανὸς, fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur lignum fractum, vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur ſecũdùm quoſdam τὰ εἰς τὸ καρφ. . . [illegible]

Ἀκτὴ Ἀκτὸν. Ἀξίνη. Ἄξων, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Compoſita.

Ἀαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ frangi non poteſt, infragilis, validiſſimus. Od. λ. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. Sic Apoll. Rhod. δόρυ ἀαγὲς dixit, pro ἀθραυστον. * Ab Etym. exp. & πολυθραυστον, vt α vim augendi habeat.

Ἐπιαγαὶ, loca in quibus ſtantes naues à ventorum iniuria tutæ eſſe poſſunt, vbi ἰωὴ, id eſt, πνοὴ ἄγνυται, quòd ventus non poſſit illuc peruenire, inquit Euſtath. Od. ε.

Κατάγω (pro quo dicitur καταγνύω & κατάγνυμι) cõfringo, perfringo, diffringo: vel ſimpl. frango. Plat. in Phædro, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μηδὲν μηδ' ἕν, &c. Et Xen. καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, frangunt animos, metaphoricè *pro*, coercuant. Καταγνὺ ὀστοῦν & κατεαγὼς ὀστοῦν, apud Gal. os fractum.

Κατεαγὼς τὰ ὦτα, apud Philoſt. in Heroicis, aures fractus, *pro* fractas habẽs aures. Dicitur & κατεάγνυμαι, vnde κατεαγμένος apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura. Dioſ. ὀστῶν καταγμάτων. Pro eodem dicitur κάτηγμα apud Hippocr.

Κατακτος, ὁ, ὁ, fragilis. Dioſc. Καταγῶς, fractor.

Decomp. Ἀμυγδαλοκατάκτης, ὁ, ὁ, amygdalarum ſeu amygdalorum fractor. Et de homine & de inſtrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Athen. lib. 2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nucifrangibulum. Inſtrumentum quo franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκατάκτος, difficilis fractu, apud Dioſc.

Ἐπικατάγνυμι, aſſ. pro inſuper frango. ex Ariſtot.

Περικατάγνυμι, q. d. circumfringo, pro circunquaque frango, vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ὠτοκατάξις, ouorum fractio. Lucian.

Ὠτοκατάξις, εως, ἡ. auriũ fractio. Poll. lib. 2. Exponitur & aurium contuſio ex ictu & plaga. ὠτοκατάξις ιδ . . ὁ, dicitur is cui aures fractæ ſunt. vt ὠτοθλαδίας. Heſych. Suid. Euſt.

Κυματωγὴ, dicitur pro ἀκτὴ, vbi τὰ κύματα ἄγνυται. Herodot.

Ναυαγὸς, ὁ, ὁ, naufragus. Xen. Hell. 1. ὑπ' ἀνελέσθαι τοὺς ναυαγούς.

Ναυαγία & ναυάγιον, naufragiũ. Luc. ναυαγία χρησάμενος, naufragium paſſus. Idem Luc. in Herm. οἱ ἐκ τῆς ναυαγίας ἀποσωθέντες, ex naufragio ſeruati. Ponitur & metaph. Plut. in li. περὶ πολυπραγμοσύνης, ναυαγία οἴκων, ἐκπλοῦς . . . ¶ Sed ναυάγιον frequentiùs accipitur pro fragmento nauis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt ſunt tabulæ ex naufragio. Thuc. τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic & Xen. Hell. 1. ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Et Plut. ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος. Metaphoricè in hãc quoque ſign. capitur. Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι.

Ναυαγέω, naufragium facio. Dem. Et Metaph. pro iacturam facio. vel naufragio amitto: Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Ναυηγὸς, ὁ, ὁ, Ionicè pro ναυαγὸς, naufragus. In Epigram. ναυηγὸς νεὼς, & ναυηγοὶ ἄνεμοι. & ναυηγὸς μακρός. Vide & in compoſ. ex Ἄγω, i. duco Ναυηγία & ναυήγιον naufragium poëticè pro ναυαγία & ναυάγιον. Ναυαγέω, pro ναυαγέω reperitur & apud Polyb.

Περιάγνυμι, vel περιαγνύω, circumfringo, confringo torquendo contorqueo. Chron. in epiſt. ad Matridem, καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα.

Περιαγὴς, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr.

Συνάγνυμι, conſtringo. Od. ξύλ' ἦν ξυνέαξαν ἄελλαι.

ἈΓΩΝ, ῶνος, ὁ, certamen, ſolennes ludi, vel certamina ludorum. Expon. & ſimpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera diſtinguntur additis adiectiuis, vt apud Xenoph. ἀγῶν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, certamen equeſtre & gymnicum. Sic apud Plut. ἀγῶνες τραγῳδῶν τε αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Sic apud Ath. ἀγὼν παλαιστικὸς & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. certamina ſacra, quæ quatuor erant, Nemea, Pythia, Iſthmia, Olympia. Apud Luc. in Anach. metaphoricè ἔξω τοῦ ἀγῶνος, aliena à re & inſtituto, pro quo idem dicit ἔξω τῆς προαιρέσεως. ¶ Significat & ipſam ſpectantium certamen multitudinem: vt Il. ψ. Αὐτοῦ δ' ἀγῶνα λαὸν ἰσῖν, νῆας ἵκαστος Ἐσκίδνασθ' ἰέναι. ibi annotat Euſt. ἀγῶνα eſſe τὸ πλῆθος. Dicitur & de congregatarũ nauium multitudine. vt Il. π. Αὐτὰς μὲν ἐγὼ μεγάλῳ νεῶν ἐν ἀγῶνι. ¶ Significat & locum in quo certamen ipſum editur, itidem apud Hom. ſæpe & Thuc. ¶ Ponitur & pro templo. Il. σ. (vt volunt Etymo. & Euſt.) Αἵ τε μοι ἀγχόμεναι θεῖον δ' ἵκοντ' ἀγῶνα. aſſ. ex vet. gram. & pro κύκλος, & κυκλοτερὴς τόπος. Itẽ certamẽ bellĩ. Demoſt. pro cor. πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit. ¶ Eſt & generaliter cõcertatio, quæuis ſeu contentio, ſtudium & contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in ſignif. Iſocr. pluralem etiam numerũ vſurpat, ſiue pro conatibus qui ſumma contentione fiunt. Apud Plut. εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. ¶ Item actio fabulæ in ſcena, videlicet de qua certatur in theatro. Ariſt. de poetica. ¶ Item actio forenſis. Iſoc. in Paneg. πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων. ¶ Item periculũ, iudicium, reatus. vt εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, periculũ creare, in diſcrimen vocare, accuſare. & καταστὰς εἰς ἀγῶνα, poſtulatus, reus, qui in reatu eſt. Demoſth. Interdum cõiunguntur ἀγὼν, & κρίσις, ab Iſocr. & Demoſt. ¶ Itẽ periculũ diſcrimen in prima ſignif. vt ὁ περὶ ψυχῆς ἀγών, vitæ diſcrimen. Xen. & apud Eurip. in Med. κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστὸν, &c. Et in hoc maximum diſcrimen eſt, vtrum malum capias an bonum, vel potius res eſt plena aleæ & periculi.

Ἀγῶνα παρέχειν, Eſa. c. 7. *pro* moleſtiam exhibere.

* Grammatici hanc vocem deductam putant ex γωνία & α priuat. veſit. ὁ γωνίας οὐκ ἔχων τόπος, & proinde κυκλοτερὴς, vel à verbo ἄγω i. φέρω, quod afferat moleſtiam.

Ἀγωνίζομαι, F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ισμαι, certo certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philoſtr. ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα apud Plat. & ἀγωνίζομαι μάχην apud Plut. Dicitur & ἀγωνίζομαι τὸν πρός σε apud Xen. Pæd. 1. pro, hac de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ τιμῆς ἢ δόξης. Dẽ. pro cor. 2. certo de honore & gloria aut conſequenda aut conſeruanda. Dicit idem Dem. ibid. ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro tuenda & cõſeruanda libertate. ¶ Item prælior, prælium ineo, πολεμῶ. apud Xen. in Apomn. & Thuc. lib. 1. ¶ Item ago fabulam, i. ὑποκρίνομαι ἀγωνίζεσθαι

ϑαι δρᾶμα, actione fabulæ certare aduerſus alium. Dem. Ariſtot. ¶Item certo iudicio, vt faciunt qui cauſam orāt apud iudices, apud Dem. & Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἐφέσιμον, prouocationis cauſam iudicio perſequi, appellationem in iudicium deducere. ¶Item cauſam dico, periclitor iudicio, vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Demoſth. falſi cauſam dicere, reum falſi eſſe. Et generaliter pro, periclitor.

Ἀγώνισμα, τό, certatio, certamen. Plut. ¶Item palma, i. præmiū certaminis, vt tradunt Suid. & Heſych. ¶ Item à Suida exp. ſtudium, deligentia. Sic Ariſtid. in Panath. ἐν ἔδει τῶν ἀγώνισμα ποιούμενος, in hoc vnum omni ſtudio incumbens. ¶Itē oſtentatio quæ fit in turba, ſiue apud turbam, ab eo videlicet qui ſpecimen ingenij ſui vult edere. Dicitur de ſophiſtis ſæpiſſimè ingenij oſtentandi cauſa decertantibus orationum politarum & comptarum ſcriptione. Ab Heſych. exp. ὀχλικὴ ἐπίδειξις. ¶Item actio fabulæ. Apud Ariſtotelem ἀγώνισμα ποιεῖν, fabulam agere. Item recitatio ab Ariſtot. ita dicitur, vt Bud. ait.

Ἀγωνισμός, ὁ, certatio, itidem vt ἀγώνισμα. Dion. hiſt. l. 6.

Ἀγώνισις, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

Ἀγωνιστής, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil. Apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταί, equi certatores, i. ad certamina excitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. Item actor ſcenicus, ludio, hiſtrio. Demoſth. & Athen.

Ἀγωνιστήριον, τό, locus certaminis, i. in quo certamē cōmittitur. Ariſt. in Panath. Itē quod datur certatorib. Heſych.

Ἀγωνιστικός, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. apud Ariſt. Rhet. 1. ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis cōſtitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur is qui aptus eſt ad certamina. Ἀγωνιστικῶς, certatoriè, certatorum more.

Ἀγωνία, ἡ, certamen ἀγών. Iſocr. in Euag. εἰ ἀεὶ τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντας. ¶Heſychius ait ſignificare paleſtram, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶Itē angor, trepidatio, animi æſtuatio. Propriè eſt timor quo corripitur is qui in certamen deſcenſurus eſt, ſed per catachreſin ponitur pro quouis timore. Ariſt. in Probl. ait eſſe timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggreſſuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damaſcenus eſſe dicit φόβον ἀποτυχίας. Demoſth. pro cor. ἦν δ' ἐν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Iſth. hymn. 4. ἀγωνίους ἀέθλους vocat labores qui ſunt circa certamina. Ἀγωνία ἀγαθὰ vocat Gregor. Naz. bona contentione ſumma comparanda. ¶Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præſes, à Pind. in Iſth. hym. 1. Euſtathius autē ἀγωνίους θεοὺς vult eſſe apud Æſchylum τοὺς ἀγοραίους, i. fori præſides, aut (vt & Suidas) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens ſeu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Sophoc. in Aiace. ¶Item angulo carens. vide in compoſitis ex Γωνία.

Ἀγωνιάω, ῶ, certo ἀγωνίζομαι, apud Iſocr. teſte Suida. Item anxius ſum, doleo vel angor metu. Plut. in Demetrio. ὡς εἰκὸς ἦν διακεῖσθαι τοὺς περὶ τὸ πραγμάτων τελευτῶν ἀγωνιῶντας. Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Et cum infin. apud eundē, τὸ μὲ ἀγωνιᾶ λάβῃ τὸ φαινόμενον. Et cum μή, apud eundē, ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Dicitur etiam ἀγωνιᾶν is qui alioqui metu vacuus fit, quū nimirū aut ſperato bono excidit, aut in ipſo periculo quod metuebat, eſt cōſtitutus. Itē ab Heſych. exp. periclitor.

Ἀγωνιάομαι pro ἀγωνιῶ. Ariſt. Rhet. 1.

Ἀγωνιατής, ὁ, trepidator, formidator. apud Diog. Laërt.

Ἀγωνιάζω pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aſſ. ex Philoſtrato.

Compoſita: ac primùm ex ἀγὼν & ἀγωνίζομαι aut Verbalibus.

Ἀναγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, qui non certat, qui certamen non experitur, iners, vt ἀναγώνιστος ἀθλητής, apud Xenoph.

Ἀνταγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui. prælio aliquē excipio. Cum dat. Xen. Pæd. 1. Item pro, aduerſor, reſiſtor. apud Thucyd.

Ἀνταγωνιστής, ὁ, qui in certamen prodeunti ſe opponit, qui certamen ſuſcipit aduerſus alium, aduerſarius. Plut. Exponitur etiam, æmulus, vt apud Iſocr. τῶν μειζόνων ἀνταγωνιστής, ſuperiorum æmulus.

Decomp. Ἀνανταγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, cui nullus in certamine ſe opponit, vel ſupponere poteſt. aduerſus quem nemo certare poteſt, vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 1. & Herodian.

Δυσανταγωνιστής, exp. moleſtus aduerſarius.

Δευτεραγωνιστής, qui ſecūdas fabulæ partes agit. Demoſt. & Luc. pro ſecundarius, qui ſecūdas partes agit. Dem. & Luc.

Δευτεραγωνιστῶ, ſecundas fabulæ partes ago. Item ſecundam orationem habeo in iudicio. Δευτερολογῶ. Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior. vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους apud Xe. Pæd. 1. Dicit & διαγωνίζομαι ἐπὶ τῷ, apud eundem. ¶ Item certo ad finem, ſiue ad extremam dimicationem. Æſchin. ¶ Et pro conari apud Gazam.

Ἐναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τῷ τόπῳ τούτῳ, hoc in loco certo. Plut. Apud Thuc. θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε, ξυμμαχοί ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, qui fauiſtis Græcis aduerſus Medos pugnantibus.

Ἐξαγωνίζομαι, vnde decōp. προεξαγωνίζομαι, antè pugno, priùs certo. Ariſtot. Rhet. 3.

Ἐπαγωνίζομαι, poſt alium certo. Greg. in Encomio Macc. ἐπαγωνίζεται πατὴρ ἐπαγωνισθέντι παιδί. Et ἐπαγωνίζεσθαι, ſecūdo loco cauſam orare, vel perorare, apud Liban. in argum. orat. in Androt. Apud Plutarch. in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Καταγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accuſ. apud Luc. Plut. & ad Heb. 11. cap.

Καταγωνισμός, expugnatio, ſubactio. Thuc.

Decomp. Ἀκαταγώνιστος, inexpugnabilis. Chryſoſt.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαταγώνιστος, expugnatu facilis, vnde ex conſequenti accipitur pro parum valido.

Προαγών, præludium certaminis. Plut. Item præluſio actionis oratoriæ. Plut.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. & Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, ſiue pugno, propugno. Philo, ἐν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι καθάπερ τινός.

Προαγωνιστής, propugnator, defenſor. Luc.

Προαγωνιστικόν, præiudicialis cauſa, vt vulgò exp.

Πρωταγωνιστής, hiſtrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in ſcena agit. Plut. Interdum additur genitiuus δράματος, vt apud Lucianum de cal. Exponitur & actus princeps & quaſi præſultor. Item anteſignanus Oecumenio in Acta. Transfertur & ad quemlibet qui primùm in quouis certamine atque adeò in quouis negotio locum tenet, princépsque eſt.

Πρωταγωνιστῶ, ῶ, i. πρωταγωνιστής εἰμι, primas partes in ſcena ago. Non ſolùm autem de actoribus ſcenicis dicitur, ſed etiā de oratoribus, ὅτι τὸν τὴν πρωτολογίαν λέγοντα, primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demoſth.

Συναγωνίζομαι, vnà cum alio certo, q. d. concerto, certamen adiuuo, certaminis ſocius ſum. Ponitur pro, opem fero, auxilior, apud Thuc. ſæpe Συναγωνίζομαι τούτοις, apud Demoſt. ad hæc conficienda operam meam vnà impendo. ¶ Item pro, patrocinor. Apud Platonem in epiſt. πολλοῖς συναγωνισάμενος, multos meo patrocinio iuui.

Συναγωνιστής, certaminis ſocius, certanti opitulans.

Τριταγωνιστής, qui tertias fabulæ partes agit & vltimas, vt in vita Aeſchinis legitur. vnde hoc illi Demoſthenes pro cor. probroſè obiicit. Item de vili & contempto homine dicitur.

Τριταγωνιστῶ, tertias fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Ὑπεραγωνίζομαι, cum genit. ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro ciuitate, propugno ſeu defendo vrbem.

Compoſita facta ex ἀγωνία & ἀγώνιος.

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius ſum. Citatur ex lib. 2. Macc. c. 3. ἀγωνιῶντες pro trepidātes. Item Διαγωνιάω μή, vereor ne, apud Sui.

Ἐναγώνιος, ὁ καὶ ἡ, ad certamina pertinens, certaminib. ſeu ludis aut ſpectaculis conueniens. Plut. Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον, dixit legem athleticam. Sic & ἐναγώνιος appellatus Mercurius ab Ariſtoph. in Pluto, tanquam certaminum præfectus, & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine verſatur. Chryſoſt. ¶Item ad certamen compoſitus & comparatus, certamini accinctus. Syneſ. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur quę in prælio geſtabatur. Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum & pro forenſi, vt à Dionyſ. Halic. ¶ Item pauidus apud Baſil.

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ, ad certamen non pertinens, qui eſt extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur quę ad cauſam non pertinent, vel ad ipſam quaſi concertationem cauſę: aut generaliter quæ ad rem de qua agitur pertinent: quę ſunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος.

Συναγωνιάω, vnà cum alio anxius ſum, anxietatis alicuius vel trepidationis particeps ſum, aut ſocius. Plutarch. de Socrat. dęmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας ἄχεσθαι καὶ πολλὰ παρεῖναι.

Ἀδαξέω, vide ὀδαξέω, in Ὀδούς. Ἀδάζω, in Ἄδω.

ἈΔΑΡΚΗΣ, ὁ, ἡ, adarces: quędam quaſi concreta ſalſilago. Vide Dioſc. l. 5. c. 173 & Plin. l. 31. c. 10. & l. 20. 22.

ἈΔΕΛΦΟΣ, ὁ, ὁ, frater propriè, frater vterinus. fit enim à dictione δελφὺς [i. vterus] & α ſignificante ἅμα pro ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Ariſtotel. Polluce, Athenęo, Etymologo, & aliis. aut etiam à nomine δελφὸς, quod priſca

Græco-

Græcorum lingua (vt Numenio placet) vnum ſignificat. vnde ἀδελφὸς dicitur frater quaſi iam non vnus. Vide Macrob. Saturn. lib. 1. c. 17. Apud Plat. de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, fratres ex eodem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρὸς, auunculus. ¶ Item adiect. pro, geminus. Xen. χεῖρε τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, quæcunque gemina hominibus creauit. ¶ Itidem adiectiuè, ſimilis, congruens, germanus. Plato in Phædone, καὶ τὰ ἄλλα, δὲ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Sic Iſocr. in Buſir. ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Et cum dat. Baſil. ἀδελφὰ τούτοις.

Ἀδελφὴ, ſoror, germana. ὁμομητρία ἀδελφὴ, ſoror ex eadem matre Ariſtoph. in Nubibus. ¶ Item ſimilis, congrua. Plato epiſt. 7. προφάσιν ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. Apud Eccleſiaſt. ſcriptores.

Ἀδελφικὸς, fraternus. Chryſoſt.

Ἀδελφικῶς, fraternè. Ioſeph.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, fratrem eſſe dico. Iſocr. in Æginetico, εἰς τὰ νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειροῦσιν. ¶ Ἀδελφίζεσθαι eſt etiam οἰκειοῦσθαι, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exp.

Ἀδέλφιξις, fraterna communio & ſocietas, qualis eſt fratrum: ſeu fraternitas, germanitas, apud Hippocr.

Ἀδελφειὸς ὁ, ὁ, poëtis idem quod ἀδελφός. Il. β. κατὰ θυμὸν ἀδελφειόν. Vtitur & Herod. Dicitur & ἀδελφεὸς ab iiſdem, Ἀδελφειὰ, ſoror, Sophoc.

Ἀδελφίδιον, τὸ, diminut. fraterculus, apud Ariſtoph. in Nub.

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel ſorore: aut ſororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida, ἀνεψιός. Plut. in Publ. πρὸς θεῖον ἀδελφιδοῦν ἐξαγγέλλοντα κατηγορεῖν. fit per contractionem ex ἀδελφιδέος, vt docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδέος, apud Herodot. lib. 6.

Ἀδελφιδῆ neptis ex fratre vel ſorore.

Compoſita.

Ἀνάδελφος, ὁ καὶ ἡ, fratre carens ſeu fratribus. Xen.

Ἀντάδελφος, leuir, mariti frater.

Ἀντάδελφος qui eſt loco fratris, vicem præſtans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, frater ex vtroque parente. Soph.

Ἐξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici ſcribit Phrynicus. Ἐξαδέλφη, ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, in Pand.

Δυσεξάδελφοι dicti filij τῶν ἐξαδέλφων. Bud.

Μητράδελφος, matris frater, auunculus.

Μισάδελφος, fratris ſeu fratrum oſor.

Μισαδελφία, fratris ſeu fratrum odium. Plut.

Πατράδελφος, patris frater, patruus.

Συνάδελφος, qui fratrem ſeu fratres habet. cui opponitur ἀνάδελφος, apud Xenoph.

Φιλάδελφος, fratris ſeu fratrum amans. Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem ſeu fratres propenſus. Plut. Apud Chriſtianos ſic vocatur amor quo ſeſe proſequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος, falſus frater, qui fraternitatem Chriſtianam mentitur, 2. Cor. 11. & Gal. 2.

ἉΔΈΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, placeo. Item gratificor. Il. γ. Ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. Et apud Hipponact. ἅδηκε βουλή, placuit cõſilium. Et Herodot. in Therpſ. καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἃ δεῖ ἐστι, i. & hęc faciẽs Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem & *pro* aſſentior, *in Calliope.* ἐγὼ δὲ ἂν τούτου εἵνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἁδοίμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκοι. Vbi obſeruandum ἅδοιμι tanquam ab ἅδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui vide in Ἀδέω.

* Formatur ex ἅδω, (i. delecto) cuius fut. 2. ἁδῶ, inquit Euſt.

Ἅδος, ὁ, lætitia, gaudium, εὐφροσύνη, inquit Etym. Ab eodem exp. & ἀρέσκεια.

Ἁδοσύνη, ἡ, voluptas. Heſych.

Ἀνδάνω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Αὐθάδης, (*comp.*) ους, ὁ καὶ ἡ. (q. d. ſibi placens) arrogans, ſuperbus. De eo propriè dicitur qui ſibi placet, ſibi plaudit, ſibi eſt pulcher. (vt quidam dixit) ſic vt cæteros omnes præ ſe contemnat. Exp. & pertinax. Sic dicitur quaſi αὐτοάδης, id eſt, αὐτῷ ἁδῶν, ex eo quòd ſibi placeat, & quidem ita vt etiam congreſſus aliorum vitet & cum nemine commercium habeat, vt ſcribit Ariſtot. eth. lib. 2.

Αὐθαδῶς, arroganter, ſuperbè.

Αὐθάδεια & αὐθαδία, ἡ, arrogantia, ſuperbia, pertinacia. Plat. in epiſt. ἡ αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος. ¶ Opponitur comitati à Theophr. inquit Bud.

Αὐθαδιάζομαι, arroganter me gero, ſuperbè me gero pertinaci ſuperbia vtor & contumacia, vt qui ſupplicare iudicibus non ſuſtinet. Plat. in Apol.

Αὐθαδίζομαι, apud Greg. exp. pertinaciter reſiſto.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia: vel potius arrogans dictum ſeu factum. Æſchil. in Prom.

Compoſita.

Ἀπαυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι. Plat.

Ἐπαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem. apud Suid.

Ὑπαυθαδίζομαι, q. d. ſubarroganter me gero.

ἈΔΗΜΟΝΈΩ, ῶ, F. ήσω, grauiſſimè angor & præ mœrorẽ cõciſſo animo, penè exanimor ac deficio præ dolore. Euſt. deducit à nomine ἄδος, (i. ſacietas) vt ſit, quaſi nimia dolorũ ſacietate faſtidio. Item terreor, terreſio, paueſco. Xen. Hell. 4. dixit ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Et Matth. 26. c. de Chriſto dixit, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. ¶ Quidã exp. ſum externus & extra populi cõſortium viuo, tãquam ſit compoſitum ex α & δῆμος.

Ἀδημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens & triſtitia. vt ἀδημονία ψυχῆς, Plut. in Numa. æger animus.

Ἀδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω ſeu ἀδημονίᾳ κατέχομαι. Heſych.

ἈΔΗΝ & Ἄδδην, (*aduerb.*) affatim, abundè, largiter. Ponitur interdum abſolutè, vt Il. ε. Ἀνέρας οὐ πολέμων εἰωθότας ἐλδομένους ἅδην. Sic & in proſa ſæpe. Interdum cum genit. vt Il. τ. ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide τούτων ἅδην ἔχομεν, de iis ſatis ſupèrque. Sic dicitur & ἅδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Ab Heſych. exp. etiam ἀθρόως & ἀδινῶς.

* Etymologiſtes deriuat ab aduerbio Δήν, quod ſignif. diu: vt præfixo α congregandi ſignificationem habente, & cum pleonaſmo literæ δ, fiat ἄδδην. Euſtathius vult ἅδην ſignificare propriè ad ſatietatem vſque: & cognationem habère cum verbo ἁδέω ac nomine ἄδος tenui ſpiritu notatis, exiſtimat: vnde & ſimplici δ ſcribi mauult, ſicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortaſſe ab ἀδέω deriuatum eſſe ἅδην. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἅδην eſſe Atticam vocem, pro Δαψιλῶς. Reperitur etiam aſpirata prima huius aduerbij litera.

Ἀδέω, ἄδος, Ἄδω, Ἀδινός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ἈΔΗΝ, ένος, ὁ, glandula: pars corporis ſimplex, ſpongiæ modò mollis, rara & friabilis. Autori definit. med. eſt συστροφή τις ξηρὰ καὶ σπογγώδης. Vide & Alex. Aphr. Probl. 12. l. 11. & Poll. l. 2.

Ἀδενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandulοſus. vt ἀδενώδης σάρξ, apud Gal.

Ἄδης, vide in Ἅιδης.

ἉΔΙΝΌΣ, ὴ, ὸν, confertus, denſus, multus, frequẽs. vt Il. ζ. μελισσάων ἀδινάων. Et ibidem, μυιάων ἀδινάων. * Etym. ait eſſe ab ἅδην ſignificante ἀδιαλείπτως, i. ſemper, vnde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, i. continuus & intermiſſionem non habens. ¶ Ἀδινὸς λόγος. Il. ψ. confertim veniens gemitus. Ἀδινὸν κῆρ, Od. τ. Heſychius vult eſſe animum qui aſſiduè contriſtatur. Ἀδινὰ δάκρυα. Apoll. Arg. 3. confertæ & denſæ lachrymę vel miſerabiles lachrymæ. ¶ Ἀδινὰ μῆλα. Od. α. ab Etym. exp. oues non magnæ à Didymo exp. graciles. ¶ Etymol. ἀδινὸν vult ſignificare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

Ἀδινῶς, confertim. vnde comparat. ἀδινώτερον. Od. ω. ¶ Euſtath. vult ſignificare etiam ἠρέμα. Il. τ. ἀδινῶς ἀνενείκατο. vbi tamen quidam exp. confertim & miſerabiliter.

Ἀδμωλὴ &c. vide in Γνωμη.

ἈΔΡΆΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam de qua Plin. lib. 13. ca. 22. & Theophr. hiſt. pl. libro 1. cap. 7. & lib. 3. cap. 16. & lib. 4. cap. 4.

ἉΔΡΌΣ, ὰ, ὸν, à Suida & Heſychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, craſſus. Apud Herodotum lib. 1. καρποὺς ἁδρούς. exp. fruges adultæ, ἁδρὸν δένδρον, apud Dioſc. lib. 1. craſſa arbor, dura arbor, ſpecioſa & fortis. Apud Plutar. opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo. ἐπιτρέψαι δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Et apud Athenæum copulantur μέγας & ἁδρός, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Apud Ariſtophanem ἁδρὸς πόλεμος, magnum bellum. i. acre ſeu vehemens. Ἁδρότερος explicatur etiam habitior & ἁδρότερον διαιτᾶσθαι liberalius & largiùs cibare, apud Gal. * Etymol. exp. χονδρός, deriuans ab ἅδω, delecto, nam (inquit) ἀδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, delectamur magnis & χονδροῖς. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Iſocr. in Panath. τοὺς ἁδροτέρους αὐτοῦ καὶ πολὺ βελτίους εἶναι δοκοῦντας. χαρακτὴρ ἁδρὸς, character vber, Gell. interpr.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. & craſſitudo, abundantia Hom.

Ἁδροσύνη, ἡ, idem, *ſed magis poeticum.* Heſiod. in Erg.

Ἁδρύνω, F. υνῶ, craſſum reddo, in iuſtam magnitudinem vel craſſitudinem adduco. Theophr. de cauſis pl. 4. ἁδρύνει τὰς ὄγκους, exp. craſſiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἁδρύνομαι, apud eundem.

Ἁδρύνομαι, craſſeſco, craſſus fio, iuſtã craſſitudinem aut magnitudinem acquiro, aut ad iuſtam craſſitudinem peruenio. turgeſco, grandeſco. Herod. lib. 1. Ἐξαδρυνθῆναι [*comp.*] ad per-

fectam venire granditatem ſeu maturitatem. Hippocr.

Ἀδρυνσις, εως, ἡ, craſſatio, maturitas, perfectio fructuum. apud Ariſtot. & Theophr.

Ἀδρόω, ῶ, F. ώσω, ad maturitatem vigorémque perduco.

Ἀδρόομαι, οῦμαι, ad maturitatem peruenio, adoleſco. Plat. Pol. 6. τῆς δὲ σωμάτων ἐν ᾧ βλαςάνει τι καὶ ἀδρῦνεται.

Ἀδρύνω, F. υνῶ, idem quod ἀδρόω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, ſicut ἀδρύνω. vnde ἀδρυνθεὶς, adultus, apud Dioſc. l. 2.

Ἄδρυνσις, εως, ἡ, maturitas, apud Baſil.

ἌΔΩ, F. ἄσω, ſatio, expleo. Il. ε. αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Et Il. λ. ὄψιν τ' ἄσαιμι προτραπόμενος, καὶ εἶπον ὑποσχών. In paſſ. voce idem ſignificat. Il. τ. Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. in Alexiph. Ἄσαι δ' ἢ πολλοῖο μυκήεντα ἄρσενος ἰνδάλλω, i. κορέσαι. ſchol. At ἀδὼ cum α diphthongo impropria, vide in Ἀείδω. * Dictum quaſi ἀάδω per contractionem, ex adiectiuo ἀδὴς. Vide & ἀδέω, infrà.

Ἄση, ας, ἡ, faſtidium, (quod ſæpe conſequitur ſatietatem) itẽ nauſea. Dioſc. ορ. ἀνορεξίαν ἰῶνται καὶ στομάχῳ ἄσην πραΰνει. De animi etiam moleſtia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Volunt quidã eſſe idẽ quod Hippocr. ἀλυσμὸς καὶ ἀλύκη.

Ἀσηρὸς, ὁ, ἡ, faſtidium afferens, moleſtus. Ἀσηρῶς, moleſtè.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, faſtidio & nauſea laborans. ex repletione cibum faſtidiens. Gal. in Præd. Hippocr. ἀσώδεις μὲν γινόμενοι ἀσώδεις τῶν καμνόντων, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, nauſeoſæ affectiones, vt quidam exponunt. Nauſeoſa etiam res ἀσώδης dicitur, vt κρόμμυον ἀσῶδες, apud Dioſc.

Ἀσάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauſeo, faſtidio, laboro. vnde ἀσᾶται apud Hipp. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit πυρῶται, item προσταλαιπωρεῖ καὶ ἐπιταχθὲς διατίθεται. Et ἀσώμενοι idem quod ἀσώδεις. Gal. ii. 7. κατὰ τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi moleſtia. vnde apud Herod. ἀσηθεὶς τὴν ψυχήν.

Ἄδος, εος, τὸ, (vel Ἄδος, ἄδου, ὁ, iuxta Etym.) ſatietas, defatigatio (quæ eſt laboris velut ſatietas) tædium ſatietatem ſequens, id eſt, faſtidium. Il. λ. de lignatore, ἐπεί τ' ἐκορέσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Euſtathius deducit à verbo ἀδέω, quod dici fertur pro ἀηδέω. alij contrà à nomine deriuatum eſſe verbum exiſtimarunt. Nonnulli verò ab ἅδην quidam & ab ἀδέω. ¶ Ab Heſychio exponitur quoque ὄξος, i. acetum, citante Dinolochum.

Ἀδαῖος, α, ον, abundans, largus, ſatietatem adducens. Aff. ex Sophrone.

Ἄδην, abundè. Vide ſuo loco.

Ἀδέω, (tenuato α) F. ήσω, tædio afficior. *propriè pro defatigatione.* Il. κ. Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. labore fatigati & in ſomnia. Od. α. μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήσειεν. i. ἀηδισθῇ. Vult enim Euſt. ἀδέω per craſin factum eſſe ex ἀηδέω. Quidam ab ἅδην deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Heſychio ſunt ἅδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι. Dicitur & ἀδδηκότες pro ἀδηκότες, vt Il. κ. καμάτῳ ἀδδηκότες. At Ἀδέω cum aſpero, vide ſuo loco.

Ἀδημονέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἆτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſatiabilis: per craſin pro ἄατος, ex α priuat. & ἆται. Iliad. ε. τάχ' ἂν ἔβρεχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο. At ἄατος vide in Ἀάω.

ἈΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen. Herod. 1. ἐπ' ἐλευθερίην δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Od. θ. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etym. ait ſignificare etiam locum certaminis. ¶ Item labor. vt ἄεθλοι Vlyſſis. Od. λ. Vbi Euſtathius ait ἀέθλους appellari quaſi ὡς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit. vt ſit ex α priuatiuo & verbo ἐθέλειν. At Etym. ἄεθλον (*in neutro genere pro præmio certaminis*) vult ex ἐθέλειν eſſe compoſitum & α epitatico: vt ſit quaſi quod quis valde velit & cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem dicit à τλῶ (*tolero*) factum eſſe τλὸν, & α præfixo ἄτλον mutato τ in θ, ἄεθλον.

Ἄεθλον, ου, τὸ, præmium certaminis de quo reportata eſt victoria. Il. ψ. Νηῶν ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. κ. Χρύσεος δ' ὡς ἐσσεῖν, χρύσεος καλὸς εἶναι ἄεθλον. ¶ Item ἄεθλα pro ἄεθλοι, i. labores, vt in Anth. Epigr. Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miſeria. ab Heſychio exp. ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmium reportans, ἀθλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callim. Poteſt & ἀέθλιος ἵππος intelligi ſimpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen.

Ἀέθλιον, ου, idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ. ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.

Ἀεθλεύω, F. εύσω, certo, dimico, pugno. Iliad. δ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀεθλεύων προκαλίζω. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ω. Ἀεθλεύουσα πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου.

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, certator. ἀθλητὴς in proſa.

Ἀεθλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, idem quod ἀεθλεύω. Herodot. 1. συνεχέως ἀεὶ κακοῖς ἀέθλοις πρὸς τοὺς Τεγεήτας.

Ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ idem quod ἀεθλευτήρ. Ἀεθλητὴς, idem.

Ἆθλος, ου, ὁ, certamen idem in oratione ſoluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit, craſi literarum α & ε. Ἆθλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra: certamina Pythica. Ἆθλοι Ἡρακλέους, Herculis labores, apud Iſocr. Dicitur & de quouis labore ſeu laborioſo negotio. vt Plut. in Cam. ὅτε ὑπέστη τὸν ἆθλον ἑκουσίως.

Ἆθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, *quod victori datur.* idem quod νικητήριον apud Xen. Hell. δ. Vſurpatur & pro cuiuſuis egregij facinoris præmio. Thuc. l. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. In malam partem etiam vſurpatur pro mercede alicuius ſceleris, i. pœna. apud Lyſiam. Item pro ἆθλος, i. labor, ærumna, in Epigr.

Ἀθλεύω, certo, certamen ineo: (vt ἀεθλεύω.) apud Apoll. lib. 1. Aliquãdo ſignificat κακοπαθῶ, i. mala tolero, exerceor malis.

Ἀθλέω, F. ήσω, P. ηκα, idẽ in proſa quod ἀεθλέω in carmine.

Ἄθλημα, τὸ, certatio, certamen. Aliquando ipſum certamen athleticum quod certatur. Plut. in ſymp. Aliquando ipſa certandi actio, i. ἄθλησις.

Ἄθλησις, ipſa certandi actio, certatio athletarum, ſiue exercitatio athletica. Aliquando & de quauis certatione ſiue exercitatione, *pro* ἄσκησις.

Ἀθλητὴς, οῦ, ὁ, certator, athleta. propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus eſt. vt ἀθλητὴς πολέμων, apud Suid.

Ἀθλητὴρ, ῆρος, ὁ, idem, *ſed poeticum eſt.*

Ἀθλητικὸς, ἡ, ὁν, athleticus, ad athletas pertinens. athletis conueniens. vt ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, apud Plut. ¶ Ἀθλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma. Ariſtot. Pol. 8.

Ἀθλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

Ἄθλιος, α, ον, miſer, ærumnoſus, malis exercitus. vt ἄθλιος ὁ Ἀρχέλαος, apud Plat. Apud Iſocr. ad Nic. copulantur ἀθλιώτατος & δυστυχέστατος. Ἀθλίως, miſerè, ærumnosè. vt ἀθλίως διάκειμαι, miſerè me habeo, Dem. Ἀθλιότης, ητος, ἡ, miſeria, ærumna.

Compoſita.

Ἀνάθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis.

Ἀερίσταθλος, præſtantiſſimus in certaminibus, in Epigr.

Διαθλέω, ῶ, certo, concerto. Heſych. cum accuſ.

Ἔπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, præmium certaminis. Et generaliter pro quouis præmio ſeu mercede. Herodot. lib. 1.

Εὔαθλος, ſtrenuè certans. Pind.

Καταθλέω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do aut me exerceo. Plut. de liber. educ. ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας, iaculandi peritia inter ſe certantes.

Πάνταθλος, omnium certaminum peritus.

Πανάθλιος, omnino miſer, miſerrimus. Soph. in Philoct. Et in fœm. πανάθλια Eurip.

Πένταθλον ſiue πένταθλον, quinquertiũ. quinq; certamina, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herod. πένταθλον ἐπασκήσας.

Πένταθλος, ſiue Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio. qui illis quinq; certaminibus victor euaſit. vel victor quinque gymnaſticorum certaminibus. in Plut. Item qui ſe illis quinque certaminibus exercet. Pauſan. Eliacῶν 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philoſophiæ partes complexus eſt. B.

Πενταθλέω, ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum gero. Pauſ. Eliacῶν 2.

Πολύαθλος, qui multa vicit certamina.

Συνάθλος, certaminis ſocius, certaminis adiutor.

Συναθλέω, ῶ, ſimul certo ſum particeps certaminis aut adiutor. Ex Chryſoſt. de ſacerd.

Τρισάθλιος, ter miſer, miſerrimus, infeliciſſimus. Luc. in Sõ.

Φίλαθλος, amans certaminum aut etiam laborum.

ἈΕΙ, *aduerb.* ſemper, perpetuò. Demoſth. contra Midiam. ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν, ſemper & vbiq. diis inuiſum. ¶ Ponitur aliquando cũ articulo præpoſitiuo. vt ὁ ἀεὶ χρόνος, ſub. ὤν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες θεοὶ, immortales dij apud Xen. ¶ Nonnunquam dicitur ἀεί ποτε *pro* ἀεὶ, apud Thuc. Dicitur & ἐς ἀεὶ itidẽ pro ἀεὶ, & *aliquando pro*, in perpetuum. Scribitur & εἰσαεὶ coniunctim. ¶ Itẽ ἀεὶ *pro* συνεχῶς, ſine vlla intermiſſione. Od. ε. δύο δ' αἰὲν ἔεχον πατρώϊα ἔργα. Dicitur ἀεὶ etiam de breui tempore, vt docet Suid. ex Hom. ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί. Idem annotat & Euſt. Il. ψ. & alibi. Sic & εἰσαεὶ apud Soph. τὸν εἰσαεὶ λοιπὸν χρόνον. ¶ In compoſitis interdum amittit ι, vt ἀέναος quod vide in Νάω. Apud Eurip. in Medæa, δ' ἄρ ἀεὶ accipitur *pro* ἕως ἄρτι, hucuſque.

Αἰεὶ apud poetas pro ἀεὶ, dicitur. Nonnulli tamẽ ἀεὶ ex αἰεὶ factũ eſſe contendunt, ι abiecto. Il. β. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. Αἰὲν, idem apud poetas quod αἰεί. Il. α. θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſempiternus, perpetuus, æternus. vt ἀΐδιος πόνος Heſiod. Et ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria. Plut. in Pericle. ¶ Τὸ ἀΐδιον ſubſtantiuè ponitur *pro* æternitas. Hinc ἐξ ἀϊδίου, ab æterno, ab æuo, ἐς ἀΐδιον, in æternum, in æuum. Ab ἀεὶ deriuat H. Steph. ſicut à ſemper fit ſempiternus.

Ἀϊδίως, ſempiternè, in perpetuum.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas. vt apud Ariſtot. 1. de mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος, (*comp.*) coæternus, vnà æternus: vt Chriſtus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK Baden-Württemberg

ἈΕΙΔΩ, F. ἀσω, P. κα, cano, canto, carmine celebro, apud poëtas: ex quo fecerunt ſcriptores proſæ ᾄδω. Interdum ſine caſu: vt Odyſſ. θ. ἄπτε θυμὸς ἐποτρύνησιν ἀείδειν. Sæpe cum accuſatiuo: vt Il. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accuſatiuo perſonæ Theocrit. Id. in Char. Μοῖσαι μὲν θεαί ἐντι, θεὼς θεαὶ ἀείδοντι. Itē cum dat. vt ἀείδω σοι, cano tibi, id eſt, in tuā gratiam: Odyſſeæ χ. ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poëtis, vt de oratoribus λέγειν. Fit ex α epitatico & verbo εἴδω, cognoſco: q rerum multarū cognitio poëtis tribueretur.

Ἀείσμα, τὸ, idem quod ᾆσμα, cantilena ſeu canticum. vt ἀλεγεινὸν ἄεισμα apud Greg.

Ἀοιδὴ, cantio, cantilena, carmen. vt ἀοιδὴ ἀνεβάλλετο, Od. α. Et ἀοιδῆς ἐπιστάμενος, Od. φ. § Exp. & fama. Od. ω. ὡς οἱ Ἀχαιοὶ Θήσουσι ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν... Et Od. ω. coniungit ἀοιδὴν & φήμην.

Ἀοιδὸς, ὁ, ὁ, cantor. Homer. & Heſiod. § Item poëta. Apoll. Argon. 1. οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ, antiqui poëtæ. § Item adiect. ὁ καὶ ἡ, canorus. Callim. Μουσέων ἔρνεα ἀοιδὰ... Item celebris, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος. vt ἀοιδοτάτη πόλις, in Epig. vrbs decantatiſſima.

Ἀοιδοπόλος, ὁ, idem quod ἀοιδός.

Ἀοίδιμος, ὁ, ἡ, ὁ, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, & cuius clarum eſt nomen. Tam de re quàm de perſona dicitur, apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἱερόν. § Apud Hom. in malam etiam partem vſurpatur, vt & famoſus & nobilis apud Lat. Il. ζ. ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, i. famoſi.

Ἀοιδιάω, ῶ, idem quod ἀείδω. Od. κ. Καλὸν ἀοιδιάει.

Ἀίδω, idem quod ἀείδω ſeu ᾄδω. Annotat Heſych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere.

ᾌδω (cum ι) F. ᾄσω & ᾄσομαι, P. ᾖκα, idem quod ἀείδω, & ex eo factum vnde & α habet ſubſcriptum ᾄδω, cano, canto. ᾄδειν πρὸς αὐλόν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. § Item cum accuſ. nonnunquam pro cano, interdum pro, decanto, celebro ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα apud Dem. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον. Ariſtophan. in Nub. canere carmen de laudibus alicuius. Pro celebro in paſſiua præſertim voce ponitur, vt Luc. in Somn. ἐρᾷς τῆς Σωκράτους εἰς τοῦτο πάντων ᾀδομένης. Propriè autem ᾄδεσθαι dicitur quod verſibus decantatur.

Ἆσμα, τὸ, canticum, cantio, cantilena, carmen. vt ᾆσμα ἐρωτικόν, Luc. & ᾄδειν ᾆσμα Plut.

Ἀσμάτιον, τὸ, cantiuncula. Ἀσμός, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib. 4. cap. 9.

Ὠδή, ἡ, idem quod ᾆσμα. Xen. Pæd. 1. δὲ στόματος εἶχεν καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς.

Ὠδὸς, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro ſcolio (id eſt cantilenæ genus) dabatur apud Athen.

Ὠδικὸς, ὁ, canorus, vt ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Luc. § Item cantandi peritus muſices peritus. Athen. 11. Ὠδικῶς, canorè. Ariſtot.

Ὠδεῖον, τὸ, q. d. cantilenarium. Locus (inquit Heſych.) in quo rhapſodorum commiſſiones fiebant, item citharœdorum priuſquam theatrum eſſet conſtructum. Vel locus (vt alij exponunt) formam theatri habens, in quo ſolent poëtæ ſua poëmata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam, & ſchol. Ariſtoph. in Veſp.

Ἀηδών, &c. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Ἀντᾴδω, contra cano, occino. Capitur etiam pro compono carmen aduerſus aliquem, apud Luc. teſte Budæo.

Ἀντῳδή, cantus quo alteri occinitur, cantus alteri reſpondens. Apud Comicos ſic vocatur ἀντιστροφὴ inquit Suid.

Ἀντῳδὸς, qui cantu mutuò reſpondet, qui occinit. Suidas ex Epigr.

Ἀπᾴδω, in cantu diſcrepo, diſſono, ſum abſonus. Interdum ſine caſu, vt apud Ariſtot. in Problem. Interdum cum dat. vt Plat. de leg. lib. 7. ὅταν τινὶ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν. § Et metaph. pro diſcrepo, diſſentio, itidem cum dat. apud Dionyſ. Areop. Et cum genit. apud Iuſtin. Mart. Τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, ab Orphei poëſi diſcrepat. Et cum πρὸς vt Plutar. ἀπᾴδειν πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν ὥσπερ ἁρμονίαν. Et ſine caſu apud Luc. ἐν εἰκόσι ἀπᾷδον pro abhorrens.

Ἀπῳδὸς, ὁ, ἡ, ὁ, abſonus, diſſonus. Item abhorrens. Item non placens. Eſt & qui malum ſonum edit.

Ἀπῳδία, ἡ, idem quod ἀπῳδή.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, diſſono. vt Heracl. apud Ariſt. συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

Ἐξᾴδω, excanto, i. incantatione libero, carmine obligatum alio carmine ſoluo. *Cui ſignif. opponitur* ἐπᾴδω. Item incantationibus ſiue cantibus eiicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto. Plut. in Sym.

Ἐπαείδω poëticè & ἐπᾴδω in proſa, accino. Cū dat. Xen. ... ἐπᾴδειν τῷ Ὀδυσσεῖ, ... Et apud eundem ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. § Item incanto. Chryſoſt. ... ἐπᾴδουσι ταῖς ψυχαῖς. § Ἐπᾴδω σοι ταῦτα, inculco tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter & iuſto adhortando,

Ἐπαοιδὸς, incantator, carmine illicior. Et pro actiuo, vt ἐπᾳσομαι ὑμᾶς, apud Luc.

Ἐπάεισμα pro ἐπῳδή, incantamentum. Greg. Vocantur item ἐπασμάτια, cantilenæ quales pueris nutrices canunt, vt vulgò annotatur.

Ἐπαοιδὴ & ἐπαοιδίη apud poëtas, & ἐπῳδὴ in proſa, incantatio, Cic. cantio, & Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel ſimpl. carmen. Od. τ. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. Polyb. apud Suid. ταῖς ἐπῳδαῖς καὶ φωτεινοῖς γράμμασι ... § Item verſus intercalaris, qui & ἐφύμνιον ... & ἐπίφθεγμα, vt ſcribit ſchol. Theocrit.

Ἐπῴδιον, quod odæ accinitur, vulgò verſiculum vocant. Bud. annot. in epiſt.

Ἐπῳδὸς, incantator. Eurip. in Hippol. Ἀλλ' εἰσὶν ἐπῳδοὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι. Item Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud.

Ἐπῳδὸν librum, veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quod ſingulis longioribus verſibus ſinguli breuiores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus eſſe in quo verſus ita inter ſe connexi ſint, vt alter ſine altero audiri non poſſit: quorum prior προῳδὸς, i. præcinens: poſterior ἐπῳδὸς, quaſi ſuccinens vocatur: vt in elegiis hexameter eſt προῳδὸς, pentameter ἐπῳδός.

Decomp. Ἐξεπᾴδω, excantare, ſeu incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. in Oed. Colon. ... ἐπῳδαῖς ἐξεπᾳδοντ...

Κατεπᾴδω, incantaro. Plat. in Gorg. καὶ κατεπᾴδοντες τε καὶ γοητεύοντες. Item mulceo vt incantatores ſolent, ſic tamen vt in bonam partem nonnunquam accipiatur, vt apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere tanquam carminibus. Dicitur & κατεπᾴδω σου pro, cantu te oppugno, vel cantu expello, apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, ſimul incantato, vnà cum alio incanto. Et τὸ συνεπᾴδω, hoc ſimul accino.

Καταείδω, poëticè, & κατᾴδω in proſa, occino, cantu obſtrepo. Eurip. Et pro incantato, vt apud Herodot. κατᾴδειν ἀνέμῳ. Vide Bud.

Παραείδω, vt παραείδω σοι, cano apud te. Od. χ.

Παρῳδέω, ῶ, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Parodias ſcribo. Laert. in Bione. § Ab Heſych. exp. etiam χλευάζω.

Παρῳδὴ, canticum vel carmē ad alterius ſimilitudinē compoſitum, apud Athen. lib. 14. Abuſiuè etiam in verſificationis ac ſermonum imitatione ſeruatur. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Παρῳδὸς, parodiarum ſcriptor, vt Sopater apud Athen.

Παρῳδία, idem quod παρῳδή vnde παρῳδιῶν ποιητής, Athen. li. 15. Eſt (inquit Camer.) quum alterius poëtæ verſus iocosè in aliud argumentum transferuntur. Eſt etiam παρῳδία Hermogeni, quum quis vbi partem aliquam verſus protulit, reliquum a ſe (id eſt, de ſuo) oratione ſoluta eloquitur.

Παρῳδικὸς, adiect. ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω, circumquaque cano, q. circumcino. Plut. κωνώπων χορὸς περιᾳδόμενος, culicum turba perſtrepens.

Περιῳδὴ, q. d. circumcentus, vel circumſonantia. Plut.

Περιῳδὸς, exp. ὁ ἐγκύκλιος ᾠδὸς ab Heſych. & Suid.

Περιῳδία, incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo. Bud. ex Luc.

Προᾴδω, vnde προᾴσμα, τὸ, præcentio, hoc eſt, cantus præludium, id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicunt, in citharæ pulſatione προανάκρουσις & προκιθάρισμα.

Προῳδικὸς, vide ſupra cum ἐπῳδός.

Προσᾴδω, accino, vt προσᾴδω τοῖς μέλεσι, apud Ariſtoph.

Προσῳδὸς, qui muſicis inſtrumentis accinit. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci inſtrumenta muſica quæ pulſantur, quia ſolet illis vox accinere. § Item conſonus, congruens, non diſcrepans, quaſi cantu congruens, vel cantum congruentem habens. Pro quo frequentius dicitur συνῳδός.

Προσῳδία, accentus, apud gramm. Modulatio quæ ſyllabis adhibetur. Vide Gell. § Item cantus ad citharam, apud Cratinum, teſte Polluce.

Προσῳδιακὸς, ad accentus pertinens, vt προσῳδιακοὶ κανόνες, apud gramm.

Προσῴδιον, canticum quod diis canitur. A Suida exp. ὕμνος. Vide & προσῴδιον in comp. ex ὁδός.

Συνᾴδω, concino, conſono, conſonum cantum edo. cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro, conſentio, aſtipulor. Cum dat. Ariſtot.

Συνῳδὸς, concinens, conſonus, cantus ſocius. Luc. Apud Ariſt. Eth. 1 lib. Non abſonus, congruus. Apud Ariſtoph. συνῳδὰ σοι φρονεῖ pro, συνᾴδει σοι, tibi aſtipulor.

Συνῳδία, concentus. Luc.

Ὑπᾴδω, ſuccino. Apud Luc. ὑπᾴδειν & προσκιθαρίζειν copulantur.

Alia compoſita ex ᾠδὴ *&* ᾠδὸς *& ſic ſine præpoſit.*

Ἀρνῳδοὶ dicti rhapſodi, vt pote quibus agnus proponeretur præmium recitationis verſuum. Euſt.

Αὐλῳδὸς, ὁ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 14.

Αὐλῳδία tibiarum cantus.

Αὐλῳδικός,ad tibiarum cantum pertinens,vt αὐλῳδικὸς νόμος.Item tibiarum cantus peritus vt αὐλῳδικὸς ποιητής.

Θεσπιῳδός,& poëticè θεσπιαοιδός, vates fatidicus. Idem quod θέσπις ἀοιδὸς,apud Hom. Poetarum & vatum epith.

Θεσπιῳδέω,ῶ, vaticinor,oracula cano ſeu fundo. In Axiocho. οἱ ποιήμασι θειότεροι, τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσι, carminibus vitæ miſerias canunt.

Θεσμῳδῶ leges & inſtituta ſacra cano ſeu do. Areth.

Θρηνῳδός, qui carmen lugubre ſeu carmina lugubria canit. Et *peculiariter*,qui conductus plorat in funere,vt ait Horat. Alij θρηνῳδοὺς propriè dictos putant quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους,qui lugubria carmina alijs præcinunt.

Θρηνῳδία lugubris cantus,lugubre carmen,lamentum.

Θρηνῳδέω,ῶ,lugubre carmen cano, lugeo deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαρῳδός & κιθαραοιδός, ὁ, ὁ, citharœdus, qui cithara canit.vel qui citharam pulſans ſimul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus eſt. citharæ pulſandæ eique accinendi peritus. Ariſtoph.in Veſp.& Plut.

Κιθαρῳδία,ἡ citharœdica modulatio,citharæ cantus.Plut.

Κιθαρῳδικός,citharœdicus,Ariſtoph.in Ran. (Plut.

Κιθαρῳδέω,ῶ,cithara cano.vel citharam pulſo eiq; accino.

Κωμῳδός, q.d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus,comœdiæ actor.Alij tamen partim à κῶμος ſeu κωμάζω,partim à κώμη deducunt.ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον.

Κωμῳδία, ἡ comœdia vide Ariſtot.in li.de poet.ſcholiaſt. Ariſtoph.item Euſtath.& Etym.nec non Donat.Suidas κωμῳδίας ait dici etiã ὕβρεις & διασυρμοὺς & ἐμπαιγμούς . indéq. Euſtath.tradit,κωμῳδίαν veteres definiſſe ψόγον & σκῶμμα.

Κωμῳδικός *pro*. comicus, ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conueniens.vt κωμῳδικὰ ἔπη,apud Ariſtoph.comica carmina. Κωμῳδικὰ παίγνια. Demetr.Phal. comœdiæ conuenientia. Ab Euſt.exp.etiam ψογερός.

Κωμῳδέω. mordacibus dictis inceſſo, mordeo, noto, taxo, ſubſanno,irrideo. *Vt videlicet in Vetere comœdia fiebat*. idem quod σκώπτω,cum quo etiam copulatur apud Ariſtoph.inPluto.& apud Athen.Κωμῴδημα,τὸ quod dicitur mordendi cauſa ſeu notandi aut ſubſannandi.Dicitur de omni ludicra muſica & ridicula.Bud.

Decomp.Ἀνακωμῳδέω,ῶ,comicè decanto vel dico:vel etiam comicè taxo.Baſil.

Διακωμῳδέω idem quod κωμῳδέω.

Ἐπικωμῳδῶ pro eodẽ vel etiã inſuper irrideo.Plat.in Apol.

Παρακωμῳδεῖν , obiter perſtringere & taxare ſeu aliquo modo taxare & perſtringere, idque comico more.

Ὑποκωμῳδέω,ῶ, ſubrideo more comico,tacitè mordeo dicterio comico ſeu ſcommate.

Λυρῳδός & λυραοιδός,ὁ,ὁ,ἡ lyricen.qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδῶς, lyricè,ſeu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus,lyrica modulatio.

Μαγῳδός. Hiſtrionum genus ad Comicum accedens. Athen. l. 14. Et μαγῳδία,ibidem.

Μελῳδός, cantor ſeu modulator carminum quæ mele vocantur, vel *generaliter*, modulator.Luc.in Alcyone. A Cam.exp.etiam modorum artifex.

Μελῳδία,modulatio,item harmonia, apud Athen.

Μελῳδέω,ῶ modulor,cano cum modulatione qualis eſt carminum quæ μέλη vocantur.Athen.

Μελῳδητός,qui canitur cum modulatione.Plut.

Decomp.Ἐμμελῳδέω,ῶ, modulando pronuntio,modis muſicis mando.Greg.

Προσμελῳδέω,ῶ,admodulor.

Μονῳδός, poeta qui ſub vna tantùm perſona argumentum aliquod exponit. Lycophron in ſua Alexandria.vnde μονῳδικὸν ποίημα,poema eo modo compoſitum.Item μονῳδοὶ qui ſoli cantant aliquid ſine choro , vt Electra Sophoclea in luctu & dolore.

Μονῳδεῖν & Μονῳδία eſt quum vnus tantùm in ſcena canticum recitat & non totus ſimul chorus.Id quia in tragicis ſcenis fieri ſolebat ἐν τοῖς θρήνοις , factum inde eſt vt μονῳδεῖν vſurpatum fuerit pro θρηνεῖν,& μονῳδία pro θρῆνος,nænia, carmen funebre.

Παλινῳδέω,ῶ, recanto. Pro quo dicitur *prouerbialiter*,palinodiã cano,retexo orationem. ¶ Item metaph.apud Luc. καὶ παλινῳδοῦν πρὸς τὸ χεῖρον , de ijs quæ virtutibus ad vitia prolabuntur veluti vitam bene actam retractantes vitijs ſe dedendo.

Παλινῳδία,recantatio vel cantus priori contrarius,inquit, Heſyc.Vel ſententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid.canere palinodiam.Apud Iſocr.in Helenæ encomio παλινῳδία , vocatur Steſichori recantatio de vituperatione Helenæ,vel eius liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδός ὁ, ὁ, ἡ, vario modulamine canens. cantum variare peritus. ποικιλῳδὸς σφίγξ,Soph.

Ῥαψῳδός , carminum contextor & quaſi conſutor , qui ea poemata quæ rhapſodiæ appellantur , componit. Hoc nomine appellatur Heſiod.à Luciano ὡς ἡ ὑμετέρα φησὶ ὁ καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Sphinx quoque appellata eſt ῥαψῳδός, à Sophocle in Oedipo de tyranno. Frequentius *pro* rhapſodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores,apud Plat.de republica 3. οὐδὲ ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ὁμηρισταί,vt ſcribit Athenæus lib.14.

Ῥαψῳδία,contextura carminum (*hexametrorum præſertim*) & quaſi conſarcinatio: de qua lege in Ῥαψῳδῶ.Ariſt.*de poetica*, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον , μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων.idem Rhetoricõ 8.καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγῳδίαν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poeſin, in vnum quaſi corpus conſutam, quum antea eius membra diuulſa à quibuſdam circulatoribus poetis recitarentur:(*Vt citatur ex Luciano* ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος *ac teſtatur Euſtathius veteres totam Homeri poeſin eo nomine appellaſſe*) ſed ita inſcribuntur ſinguli etiã libri.¶ Eſt etiam inanis loquacitas.Vide Suid.& Heſ.

Ῥαψῳδέω,ῶ carmina contexo & quaſi conſuo aut conſarcino. παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδάς,ad quod etymon alludens Pindarus rhapſodum vocauit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur & *pro*.carminibus decãto ſiue celebro: propriè autem carminibus heroicis & quidem ita contextis. Ariſtoph. ῥαψῳδεῖν ὥσπερ τοὺς παιδαγωγοὺς τοὺς διὰ γένους ἐν τῷ πολέμῳ. Interdum etiam ſignificat,carmine heroico perſcribo, vel trado.vt apud Lucianum, εἰπέ μοι εἰ ἀληθῆ ὅσα ὥσπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἱμαρμένης ἐρραψῳδήκασιν. ¶Frequentiſſime vſurpatur *pro* rhapſodias recito , vel carmina recito alicuius poetæ, *ex eorum videlicet numero qui rhapſodi vocantur*.Iſoc.in Panat. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων,de Homeri & aliorum poëſi loquẽs. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Ipſimet quoq; autores ſua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur vt apud Platonem Homerus & Heſiod.Politicõn 10.Lucianus autẽ quendam Homeri verſus ſermoni ſuo accommodantẽ ῥαψῳδεῖν itidem dicit.Inuenitur dictum & de recitatione ſcriptorũ hiſtoricorũ.vt apud Lucianum περὶ τῶν ἐπὶ τὸ μεῖζον ὑποκρίνοντος αὐτοὺς ὁ συγγραφεὺς πλειστάκις περὶ τὸ ἐπαινεῖν τῶν αὐτῷ ῥαψῳδοῦντι,&c. ¶Item Ῥαψῳδεῖν loquaciter aliquid recenſere,oratione redundanti vti.apud Greg.in Epiſt.

Ῥαψῴδημα,mendacium,nugæ.Heſychio & Suidæ.

Decomp.Ἀπορραψῳδῶ,verba fundito,inaniter multa proloquor.Xen.Pæd.5

Ἐπιρραψῳδῶ,recito more eorũ qui ῥαψῳδοὶ appellãt.Luc.

Καταρραψῳδεῖν,nugari.

Ῥαβδῳδοὶ *pro* ῥαψῳδοὶ & ῥαβδῳδία *pro* ῥαψῳδία quidam ſcribendum putauerunt,quòd in componendis vel recitãdis rhapſodiis virgam lauri manu tenerent.Vide Euſt. (Euſt.

Στιχῳδοὶ,iidem qui & ῥαβδῳδοί,per στίχον intelligẽdo ῥαβδον.

Τραγῳδός,qui cantando caprum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper,qui τράγος dicitur. Nonnulli ex antiqua *alei face* tragœdiam vocari maluerunt , ideoq; primum vocatam fuiſſe τρυγῳδίαν.Extat libellus de tragœdia & comœdia,quẽ conſule. Vide & Athen.lib.2.& Euſtath.apud quos plura reperiuntur de etymo huius vocis. Porrò τραγῳδοὺς propriè aiunt nominari actores tragœdiarum. Vſurpatum reperitur tã de poeta quàm de actore tragœdiæ.

Τραγῳδία,dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή. Paſſim pro fabula ponitur quæ à tragœdo conſcripta eſt.Vide Plat.in Minoe,& Ariſt.in lib.de arte poet.& Eraſm.in Chiliad. Vt plurimum circa res graues & atroces verſabatur id fabulæ genus: ideoque interdum *pro* δεινοπάθεια accipitur,teſte Suida & Ariſtoph.

Τραγῳδάριον,q.d.tragœdiola.i.parua vel leuis tragœdia.

Τραγῳδικός,pertinens ad tragœdum.ſeu tragœdorum proprius. Ariſtoph.in Ran.Pro quo dicitur ſæpiùs τραγικός.

Τραγῳδέω ῶ tragœdia decanto.Plut.Exp.& tragicè decanto.apud Luc.& Demoſth.

Decomp. Ἀτραγῴδητος,ὁ,ὁ,ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non eſt, tragico faſtu & oſtentatione carẽs, Luc.Ἐκτραγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero.vt τραγῳδέω.A Bud.exp.cum ingenti commiſeratione narro. Greg.Item tragicè aliquid narro.apud Theophr. Item admirationẽ cieo,vel ita narro vt in admirationem euadere rem velim.Polyb.Item tragicè augeo & amplifico , apud Polyb.τὰς ὑπεροχὰς τῶν ἐγκλημάτων ἐκτραγῳδεῖν καὶ συναύξειν.

Ἐπιτραγῳδῶ idem quod præcedens,apud Theoph.& Plut. in Pericle.Προσεπιτραγῳδεῖν,pro eodem.

Παρατραγῳδέω,tragicè exaggero vel exclamo, granditate verborum tragica rem effero Παρατραγῳδός,exp.tragicus.

Προστραγῳδῶ,tragicè exaggerans addo. vt Strabo.προστραγῳδοῦσι τοὺς Καλλισθένης.Exp.etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδός, tragicus. qui nimirum ob muſtũ vtrem certat carmine. ſeu qui poemata agit canitque perunctus fæcibus ora. vt loquitur Horat.de arte poet.

Τρυγῳδέω,ῶ.exp.κωμῳδῶ.Sunt qui dicant eſſe conuitiis & dicteriis inceſſere perunctũ fæcibus ora,quoniam olim plauſtris inſidentes & perunctí fæcibus ora inceſſebant in

obuios, quoſque: vnde & prouerb. ex plauſtro loqui.

Τρυγῳδία, olim dicta fuit quæ poſtea τραγῳδία ἐκλήθη τὸ μὲν ὄντων φροντιστέων τῶν ἀγώνων, τρυγὶ χρίεσθαι τοὺς ὄψεις. vel quoniam τρυγὸς ἐπαθλον ἐλάμβανον, id eſt, νέον οἶνον. ſunt enim & qui muſti vrnē eis præmij vice datum fuiſſe dicant. Vide Athen. li. 2.

Ὑμνῳδός, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat. Greg. Naz. cum genit. dixit, ὑμνῳδὸς θείας δόξης, quod exp. hymnos de diuina maieſtate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio: vel etiam hymnus qui decantatur apud Phalarin epiſt. 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto, carmina decanto. Plat. de leg. lib. 3. Interdum *pro*, oracula edo, reſponſa do. vt Euſtath. apud Dionyſ. de ſitu orbis annotat. Et pro ἀμοιβαίως ᾄδειν. Euſt.

Φιλῳδός, ſtudioſus cantus, Ariſtoph. Φιλαοιδός, idem.

Χορῳδία, chori cantus. Plat. de leg.

Χρησμῳδός, q. d. oraculorum cantor, qui oracula edit. ſortilegus, fatidicus. Plato in Apol. Socr.

Χρησμῳδία, vaticinium, oraculum vel vaticinatio. Poll.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor, diuino, Xen. in Apol. Socr. Βούλομαί τι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur ſeu reſpondetur. Plat. in epiſt. κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται, modò edita oracula rata ſunt futura. Apud Aretham χρησμῳδοῦμαι. Bud. exp. oraculum mihi datur, diuinitùs mihi reuelatur.

Χρησμῴδημα, quod oraculo editum eſt, oraculum, vaticinium. Suid.

Ψαλμῳδός, qui pſalmos canit.

Ψαλμῳδία, pſalmorum cantatio, decantatio carminum ſeu cantilenarum, *earum peculiariter quas Dauid cecinit olim pſallens ſeu lyram pulſans*. Greg. Chryſ. Hom. 1. p. 13.

Ψαλτῳδός, videtur eſſe ἀπὸ τοῦ ψάλλειν καὶ ᾄδειν, & idē cum ψαλμῳδός, qui canit carmina ſeu cantilenas quæ fidibus ſeu pſalteriis adhiberi ſolent. Vel etiam qui voce ſimul canit & pſallit. vt ſit ex ψάλτης. Paralip. lib. 2, cap. 5.

Ψαλτῳδέω, ῶ, cano ſimul voce & pſallo. Paralip. lib. 2. cap. 6.

Ψαλτῳδία, idem cum ψαλμῳδία.

ἈΕΊΡΩ, F. ἀερῶ, tollo, attollo, erigo, eueho, κουφίζω, quaſi εἰς ἀέρα αἴρω, inquit Euſt. Il. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. Et Il. θ. Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείρας, i. attollere.

Ἀείρειν τεύχεα, apud Apoll. in Argon. quidam exp. tollere arma ſeu ferre. At Il. τ. ἔντεα (i. *arma*) dicuntur ἀείρειν Achillem, id eſt, pennarum more in altum erigere. Θάρσος ἀείρειν metaph. dicitur, vt Lat. animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere: vt Il. ζ. Μή μοι οἶνον ἄειρε. ¶ Item ſimul necto, de qua ſignif. vide in compoſitis ex Εἴρω, i. necto.

Ἀείρομαι, in ſignificatione actiua *pro* ἀείρω. vt Il. ζ. Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. ¶ Apud Herod. li. 7 ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, bellum barbaro inferentes. Alij exp. bellum aduerſus barbarum ſuſcipientes. Item paſſ. tollor, attollor, erigor, euehor, apud Hippocr. Hom. & alios.

Ἀερδήν, *aduerb.* cum portatione, vel portando.

Ἀέρθω, idem quod ἀείρω, & ab eo formatum: vt ἐγέρθω ab ἐγείρω. ¶ Interdum etiam pro κρεμῶ. i. ſuſpendo. vt vult Euſt. Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι, vnde ἠερέθοντο. Il. β. pro eodem reperitur & ἠερέθομαι in præſenti, formatum ex præterito imperfecto, ſecundum quoſdam. vt Il. γ. φρένες ἠερέθονται. Exponitur autem interdum, εἰς ἀέρα αἴρομαι, in aërem attollor. vt Il. φ. ἀκρίδες ἠερέθονται. Exp. & κρέμαμαι *id eſt*, pendeo, pendulus vel ſuſpenſus ſum, in propria ſignif. vt Il. β. θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebant vel ſuſpenſi erant. Accipitur & metaphoricè *pro*, inconſtantem eſſe, vel nihil certi & conſtituti habere animi dubium eſſe. vt Latinè, ſuſpenſo animo eſſe dicitur, qui nihil certi de re aliqua ſtatuere apud ſe poteſt. vt Il. γ. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, iuuenum mentes ſemper ſunt inſtabiles.

Ἀερτάζω, F. άσω, tollo, attollo, porto. Apoll. Argon. 2. ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Ὀδρυσὸν ἠλιβάτοιο κάρη, portabat ſublatū in humeros.

Ἀερτάω, idem quod ἀερτάζω. Vnde paſſ. ἀερτάομαι, ῶμαι, cuius præt. ἠέρτημαι, ſuſpenſus ſum in Anth. Epigr.

Ἄερ & Ἄρης, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναείρω, tollo, in altum, attollo, eleuo, vt Il. Ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. Accipitur etiam *pro*, tollo & aufero. vt Il. ψ. Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέτρατος.

Ἀναερτάζω, idem.

Ἀνταείρω, contrà attollo, aduerſus quempiam attollo. Et ἀνταείρομαι pro eodem Herodot. ἀνταείρονται σφι χεῖρας.

Ἐξαείρω, extollo, eleuo. Hippocr.

Ἐπαείρω, ſuperattollo, attollendo impono. Herodot. ἐπαείρας ἁμαξέων. Et ſimpl. *pro*, attollo, erigo, & excito, ſollicito.

Παρηερέθομαι & παρηωρέομαι, attollor, ſuſpendor: vnde Il. π. παρηέρθη δὲ κάρη.

Alia comp. ex ἀείρω in ἤορος deſinentia ſiue ἤορος cum η diphthongo impropria. Vtraque enim ſcriptura reperitur.

Ἀπήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex alto dependens, item altus, ſublimis, in alto ſitus.

Ἀπαιώρος, ου, ὁ, idem vt in Epigr.

Ἐπήορος, ſublimis. Apollon. Arg. 2. ἐπήορα δ' ὑψόθ' ὕπερθεν. Reperitur & ἐπίωρος apud Greg. καὶ κρεμαμένου τοῦ ἐθνικοῦ ἐπήορον.

Κατήορος, dependens emiſſus. Apoll. Arg. lib. 2.

Δυσσάλου τελαμῶνι κατήορον.

Μετήορος, ſublimis apud poëtas *pro* μετέωρος. Il. θ. τὰ δὲ κ' αὐτὰ μετήορα πάντα γένοιτο. ¶ Capitur etiam *pro*, ſuſpenſo & animi dubio. Item μετήορον quod inſtabile eſt tanquam in aere ſuſpenſum vt, μετήορα δ' ὤλεσα φωτός.

Μετέωρος, autem, vide ſua ſerie.

Παρήορος & Συνήορος, quamuis ſint eiuſdem terminationis, non ſunt eiuſdem originis. Vtrūq; vide inter *comp.* ex Εἴρω, necto.

ἈΈΛΛΑ, ἡ, procella, turbo. Dicta putatur ἀπὸ τοῦ ἄειν, i. ſpirare, & εἰλεῖν conuoluere ſeu intorquere. Vnde & exp. ἄνεμος συνεστραμμένον, & ἀνέμων συστροφή. Secundum quam etymologiam ἄελλα eſt turbo velut criſpans mare. Il. ν. Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Il. λ. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ. Iliad. ζ. λαίλαπι ἀέλλαι. Χειμέριαι εἰλέουσι.

Ἀελλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, procelloſus. Exp. & velox, à Suida.

Ἀελλής, έος, ὁ καὶ ἡ, procelloſus, turbinis in morem conuolutus. vt Il. γ. κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

Ἀελλήεις, εντος, ὁ, idem. Vnde ſcem ἀελλήεσσα, procelloſa vt apud Nonn. ἀελλήεσσα πορείη, cita via & velox.

Ἀελλίζω, F. ίσω, conuoluo, vario. Heſych.

Ἄελλομαι, flo, ſpiro.

Ἀελλώ, nomen vni ex harpyis inditum, quòd pernicitate ſua æquet ἀέλλας ventos rapidiſſimos. Heſiod.

Ζάλη & Κοναλος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ἈΈΞΩ, augeo, accumulo. Od. ν. ἀλλά μοι αὐτῷ Ἔργον ἀέξουσι θεοί. ¶ Item proueho, promoueo. Heſiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει, i. facilè, (*Iupiter*) illuſtrem attenuat & ignobilē prouehit. & in hoc Callimachi verſu, Οὐκ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. Etymon vide in-

Ἀέξομαι, paſſ. augeor. vel creſco. Il. λ. καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. (αὔξω.

Αὔξω. F. αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα, Aor. 1. ηὔξησα tanquā ab αὐξέω. Idem quod ἀέξω, augeo. vnde opponuntur αὔξειν & μειοῦν apud Ariſtotelem Rhetor. 2. Iſocr. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι. i. res paruas verbis augere facilè eſt. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, augere honoribus, ornare apud Xenophontē. ¶ Itē in paſſ. ſign. augeor, creſco vt apud Alexandrū Aphrod. αὔξονται τρίχες, creſcunt capilli. * Euſtathius poſtquam dixit αὔξεσθαι eſſe πρωτότυπον verbi αὐξάνεσθαι (*quod & de aliâ voce intelligendū eſt*) addit, eſſe ἔχω ἕξω *pro*, ἐπέχω, & αὔξω *pro* ἐξ ἐπέχω ac per craſin ἄξω, ſed ne coincidat cū ἄξω futuro verbo ἄγω, dici αὔξω cū pleonaſmo Æolico literæ υ, & αὔξεσθαι eſſe τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλ' εἰς μεγαλοπρεπὲς προχωρεῖν μείζον τῆς καταρχῆς.

Αὔξομαι, paſſ. augeor, creſco incrementum accipio. Dem. Xen. Iſocr. Item vires accipio inualeſco, roboror. Xen. Pæd. 6. τὰ μὲν ἡμέτερα αὐξανόμενα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξάνεσθαι. Nonnūquā ponitur *pro*, inclareſcere & potentiorē fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementum. Athen. 7.

Αὐξητικός, ή, όν, augēdi vim habēs. Vt αὐξητικὴ δύναμις, apud Ariſtot. ¶ Accipitur etiā paſſiuè, *pro*, creſcēs excreſcens, vel creſcendi aut excreſcendi vim habens. Theophr. ἔστι μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη. id eſt (Plinio interprete) in longitudinem creſcunt abies, palma, cupreſſus, & ſi qua vniſtirpia.

Αὔξη, ἡ, incrementum apud Suidam qui exponit etiam διπλασιασμός, i. geminatio.

Αὐξίς, vnde αὐξίδες apud Ariſtot. de animal. lib. 6. thunnorum piſcium fœtus, quia paucis diebus adoleſcunt.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αὐξητικός. A Bud. in lex. exp. ad auctum & incrementum accommodatus. Xen. in Cyneg.

Αὐξάνω idem quod αὔξω. (Ariſt.

Αὐξάνομαι, idem quod αὔξομαι, vt αὐξάνονται τρίχες. apud

Αὐχμός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Comp. ex αὔξω & deriuatis inde.

Ἀμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infra quam rami fuēre præciſi. vt tradit Theoph. hiſt. pl. lib. 3. c. 8.

Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui augeri non poteſt, incremento carens, Ariſtot.

Ἀναυξής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non auget, qui incrementum non dat. vt ἀναυξὴς τόπος, apud Theophr. ¶ Accipitur etiam paſſiuè *pro* qui non augeſcit, qui incremento non augetur. Ariſt. in 1. de cælo. ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Reperitur & ἄναυξον neutro genere, idem ſignificans quod ἀναυξής. Plut. de anim. ſolert. ἀλλὰ ἀτελὲς μέχρι ἄναυξον.

Δυσαύξητος, qui difficulter augeſcit & increſcit. Theoph.

Δυσαυξής, idem Theoph.

Ἐξαυξέω, ſiue ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo, ſeu ſupra modum augeo.

Ἐξαυξάνεσθαι, immodicè augeri & excreſcere. Bud. ex Theophr.
Ἐπαυξω ſiue ἐπαυξάνω, adaugeo, inſuper augeo. Theoph. de cauſis pl. li. 1. τρέφεν καὶ ἐπαυξεν δύναν) τὰ σωματικὰ. Et Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.
Ἐπαυξέσθαι, augeri, amplificari, creſcere.
Ἐπαύξησις, incrementum, accrementum, ſeu accretio, augmentum.
Ἐπαυξη idem Plat. de leg.
Εὐαυξὴς qui bene ſeu facilè augeſcit & increſcit. Theophr.
Παλιναυξής, recreſcens renaſcens. Non. Παλιναυξὴς τιμή.
Παραυξω, ſiue παραυξάνω, augeo, vel obiter augeo.
Παραύξησις, incrementum, accretio. Dioſc.
Πολυαυξής, multum augeſcens, qui multo incremento augetur, qui eſt multi incrementi. (pud Theophr.
Προαυξω ſiue προαυξάνω, antè augeo. Et in paſſ. προαυξεσθαι apud
Προαυξής, vt προαυξεῖς morbi dicuntur ab Hippocr. quia accidunt ætate iam progreſſis, vt Gal. exp.
Προσαυξω ſiue προσαυξάνω, adaugeo, inſuper augeo.
Προσαύξησις, accretio, accrementum.
Συναυξω ſiue συναυξάνω, ſimul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, vberiorem reddo. Ariſtot. in Eth.
Συναυξάνομαι, ſimul creſco ſeu augeor, cum aliquo creſco ſeu accreſco. Herodian. lib. 1.
Ὑπεραυξω ſiue ὑπεραυξάνω, ſupra modum augeo.
Ὑπεραυξάνομαι, ſupra modum augeſco vel creſco. Vel (vt interpr.) nimium creſco. Andoc.

Ἀερδίνω, ἀερίζω, ἀερίζω, vide in Ἀείρω.
Ἀέριος, ἀερίζω, ἀέριος &c. vide in Ἀήρ.

ΑΕΤΟΣ, ὁ, aquila de cuius auis generib. vide Plin. lib. 10. c. 3. & Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 32. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις, *prouerb.* de quo vide Suid. & ſchol. Ariſtoph. & Ariſtid. in Panathen. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κατὰ τὸ ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, vt Suidas tradit. ¶ Heſychio eſt etiam vniuſcuiuſque radij in rota ferramentum, vt Poll. quoque lib. 1. ait.
* Etym. deduci, παρὰ τὸ ἄισσω τὸ ὁρμῶ vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἔτος εἶναι, quod poſterius etymon affert etiam Euſt.
Ἀετιδεύς, ἐως, ὁ, aquilinus. Item τὰ ἀετιδεῖς, aquilarum genus. interdum etiam mos aquilinus.
Ἀέτωμα, τό, idem quod ἀετός *peculiariter* dictum de faſtigio ædificiorum aquilæ volantis ſpecimen repræſentante. Euſt. Galeno eſt illud quod triangulari forma ſupra tectum eleuatum eſt.
Ἀετιδεὺς pullus aquilæ. (in lex. Hip.
Ἀετίτης λίθος, lapis aëtites, de quo Dioſc. & Plin.
Ἀέτειος aquilinus, vt ἀέτεια πτερά, & ἀέτειον κρέας apud Suidã.
Αἰετός, pro ἀετός (*Atticè vel Ionicè*) aquila. Odyſſ. ω. δεξιὸς ὄρνις.
Αἰετός. Vtitur & Herod. ¶ Item aquila: piſcis nomen è genere cartilagineo apud Ariſtotelem hiſt. animalium, lib. 5. cap. 5.
Αἰετιδεύς, ὁ, qui ex aquilarum genere eſt, ſeu aquilis ſimilis, Oppianus de venat. lib. 3. Αἰετιδέων τὰ φῦλα πολύζωά τε κορῶναι.

Compoſita.

Ἁλιαίετος ſiue ἁλιάετος, aquila marina. Ariſtot. de animal. li. 8. cap. 3. Et Leuit. cap. 11.
Βυρσαίετος, ab Ariſtoph. dicitur Cleon, ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν teſte Heſychio, q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης: per iocum autem βύρσαν vocat Athenarum vrbem.
Γρυπαίετος, quidam exp. adunca aquila apud Ariſtoph. in Ranis.
Γυπαίετος, aquila vulturis ſpeciem referens. Ariſtot. de animalibus lib. 9. cap. 32.
Ὑππαίετος, grandis aquila, aut monſtruoſum animal ex aquila & equo.
Μελαναίετος, aquila nigra aut pulla.
Νυκταίετος, aquila nocturna.

ΑΖΩ, pro vario ſpiritu varia ſignificat. Ἄζω igitur cum tenui ſig. ſicco, areſacio: vt tradunt Etym. & Euſt. deriuantes ex α priuat. & ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέρηται τοῦ ζῆν. Heſiod. γυναῖκα σείριος ἄζει, i. ξηραίνει. ¶ Significat etiam τὸ ἀθρόως στρογγυλεῖν τῷ σώματι θερμήν, inquit Euſt. & Etym. à qua eſt verbale ἄσθμα, de quo vide ſuo loco.
Ἅζω, verò cum aſpero ſignificat veneror, colo, σέβομαι: vt tradunt Etym. & Euſt. deriuantes à χάζω ſignificante ὑποχωρῶ, quoniam ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν, i. quem veneramur, via ei cedimus. vt apud Soph. οὐδ' ἐν ἁζόμενος, exp. σεβόμενος. Sed magis eſt in vſu vox paſſiua.

¶ *Deriuata ex* Ἄζω *cum tenui.*

Ἄζομαι, ſiccor, areſco. Il. δ. de populo *arbore* ſucciſa. Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ¶ Ab Heſyc. exp. etiã ἀγανακτῶ ex Eurip. Sic & Heſiod. in Theog. ἀχνυμένη θυμὸν ἄζετο.
Ἄζα & Ionicè ἄζη, ἡ, fuligo, ſordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vaſi. Ab Heſych. exp. ξηρασία, κονιορτός, ἀύχμος. Od. χ. ὡς κεῖται ἱερὸν γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. Exp. etiam nigror ex putredine ortus, aut ſqualor. apud Nicand. in Ther. Δεύῃ μὲν πυρόεν ἄζῃ τε μὲν ἀϊδηλὸς μορφῇ.
Ἀζαλέος, α, ον, aridus, ſiccus. Il. λ. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, &c. Et Od. ι. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης. Et Il. η. βοῶν ἀζαλέων, ſcutum ſicco bouis tergore intectum.
Ἀζαίνω, idem quod ἄζω. Suid.
Ἀζάνω, idem. Ἀζάνομαι, areſio ſeu areſco, ſiccor, ſicceſco. Hom. hymno in Vener. Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά.
Ἄσις, Αὐχμός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.
Ῥακάζω (*comp. ex* ῥάκος) veſtimenta deſicco. Heſych.

¶ *Deriuata ex* Ἄζω, *cum aſpero.*

Ἅζομαι, idem quod ἅζω, ſed magis in vſu. Il. α. Ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζομαι. Et Il. α. Ἁζόμενοι Διὸς υἱόν, i. reuerentes.
Ἅγος, Ἅγιος, Ὅσιος, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

ΑΗΔΩΝ, όνος, ἡ, luſcinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthõgi ει in η. Heſiodus ad Etymologiam alludẽs videtur ἀηδόνα vocaſſe ἐπιθετικῶς ἀοιδόν. Odyſſ. τ. χλωρηὶς ἀηδών. Lycophrõ ſirenas appellat ἀηδόνας ὡς καλὰ ἀειδούσας, inquit Euſt. i. feſtiuè canentes. ¶ Heſych. ait ἀηδόνα eſſe tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας, tibias. * Sunt qui ab ἀεὶ & ᾄδω deriuari velint quod luſcinia ſemper cantet, vbi ſemel inceperit.
Ἀηδώ, όος, & οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sopho. in Aiace, Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος.
Ἀηδονίς, luſciniola, vel luſcinia. Theocritus Idyl. η. ἀστὴρ ἀμείνων Μουσικὸς ὁ Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν, ſi tã vocalis ſit Daphnis in ſua muſica quam ſunt luſciniæ. (μύθοις ἐπὶ δ' ἀηδών.
Ἀηδονιδεύς, ἐως, ὁ, idẽ quod ἀηδών. Theocr. Οἷοι ἀηδονιδῆες ἀείζῳ
Ἀηδόνειος, α, ον, ad luſciniam pertinens. ἀηδόνειον μέλος, luſciniæ cantio, & pro eodem ἀηδόνειος μόλπος Var.

Ἄημα, ἄημι, &c. Vide in ἄω.

ΑΗΡ, ἀέρος, ὁ, aër, *Vnum ex quatuor elementis.* ἀὴρ συγκρασία apud Athen. li. 8. aëris vel cœli tẽperies. apud Plut. dicit quidã poëta, σπᾶν τὸν ἀέρα, Lat. haurire aërẽ. ¶ Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν apud Ariſtoph. ſub dio commorari. apud Plut. ὑπαίθριος ἀήρ, aër qui vndique patet. ¶ Vſurpatur etiam in plur. num. vt ἀέρων φθοραί, aërũ corruptiones, peſtilẽtię. ſic ἀέρων εὐκρασίαι apud Chryſoſt. ¶ In fœminino genere ſig. caligo, aër tenebroſus. vt Il. ε. Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Et Od. ι. Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, quem locũ vide apud Gell. lib. 13. c. 19. Exponitur etiam ἀορασία. Sunt qui accipiant pro inferis ſeu infernis tenebris apud Theocr. idyl. 17. Ἀέρα πάντα κέρυτον, οὐδ' ἔτι πάλιν ὑπέτι νόστιμος, vbi tamen poteſt & pro tenebris accipi. Iuxta Erotianum in ſuo Lex. ἀὴρ eſt etiã noſter ſpiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Sophoclis ſchol. dicit ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν. Ibidẽ ait eſſe graueolentẽ halitum per ſedẽ. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι. * Etymol. dicit deriuari vel ex αἴρω quia in aëre animalia quędam αἴρονται, i. ſurſum attollũtur, aut quòd aër ſit κοῦφος, i. leuis (nam αἴρειν eſt κουφίζειν) aut ex ἄω, i. ſpiro, quòd eius motus ventum efficiat. Quod poſterius etymon affertur etiam ab Euſtat. quem vide Il. ρ. Quidam grammatici cenſent deriuari ab α priuat. & ὁρᾶν, quod aër ſit per ſe obſcurus, ſed illuminetur à ſtellis & ſideribus. Quæ etymologia conuenit cum ea ſignif. qua ἀὴρ exp. ἀορασία, & ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon huius vocis inueſtigans dicit, ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς ὅτι ἀεὶ ῥεῖ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥέοντος.
Ἀέριος, α, ὁ, καὶ ἡ, aërius, qui eſt in aëre, ad aërem pertinens, apud Ariſtot. de mundo, ἀέριος φύσις, aëria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, i. in aëre viuentia.
Ἀερία, ἡ, *ſubſtant.* caligo, apud Ætolos, vt inquit Heſych.
Ἀεροειδής, idẽ quod ἀέριος, aërius. Dicitur & Ἀεροειδὴς pro eodem, vt Dioſc. 5. ἀεροειδὴς τῇ χρόᾳ. ¶ Ἀεροειδὴς ſignificat etiam obſcurus, caliginoſus Heſych.
Ἀέριος, ὁ καὶ ἡ, idẽ quod ἀεροειδής. Itẽ multus, immenſus. Heſ.
Ἀεροειδής, ὁ, obſcurus, caliginoſus, poeticum eſt.
Ἀερίζω, aërius ſum, aut aëria ſum natura præditus. vt ἀερίζων ἀτμός, apud Dioſc. Itẽ qui purus eſt aëris modo, non craſſus.
Ἠήρ, ἠέρος, ὁ vel ἡ pro ἀὴρ apud poetas, pro tenebris, caligine ſeu nubilo aëre vt plurimũ vſurpatur, idque fœminino genere potiùs quàm maſculino, & opponitur τῷ αἰθέρι. Il. ρ.
Ἠέρόθεν, *aduerb.* ex aëre pro ἀπ' ἀέρος in Anth. Epigr. (Il. θ.
Ἠερόεις, εντος, ὁ, tenebroſus, caliginoſus, vt τάρταρος ἠερόεις.
Ἠέριος, α, ὁ, aërius, per aërem gradiens aut potius volans, qui eſt in aëre. Il. γ. Ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues. ¶ Eſt etiã matutinus, ab ἦρι, de quo vide in Ἄιρω.
Αὔρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita. (διιπετὴς apud Hom.
Διιέριος, pro ἀέριος, à Luciano nouè & iocosè dictum pro
Διιέριος, pro μέριος, aërius, vnde διιέριαι ποταμοί, Apoll.
Δυσάεριος, ὁ καὶ ἡ, malum habens aërem. Strabo. (Arg. A.
Δυσαερία, ἡ, malus aër, aëris intemperies. Idem Strabo.
Ἀναέρια, τὰ, quæ ſunt in aëre, aëria.
Ἐπαερίζειν, in aërem ſubuehere. Heſychio μετεωρίζειν.
Ἐξαεροῦσθαι, in aërem conuerti, in aërem abire, euaneſcere. Hippocr. de nat. infant. ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.
Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli. Bud.

Ἀήσυρος, ἀῆται &c. vide in Ἄω.

ΑΗΣΥΛΟΣ, Orion apud Etymol. pleonaſmum habere τοῦ η
ſcribit

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

ſcribit pro ἄπυλ☉ ab ἄζω ſignificante βλάψαι. exponit autem ἐ ἡμαρτημένος κὶ ἄζηκτ☉, in quo peccatum eſt inconueniens. Idem Etymol. ſcribit ἀάπυλα dici τὰ μὴ ἥττητα, facta cópoſitione ex α priuatiuo & verbo ἥδω, vt idem ſig. quod ἀηδῆ, moleſta & ingrata. Hom. Il. ι. ἅτ' ἀξιν ἀάπυλα ἔργα μέμηλεν.

ἌΗΤΟΣ exp. ἀκόρεςτ☉, ἄπληςτ☉, inſatiabilis, inexplebilis. Item πολὺς, μέγας, δεινός. Il. φ. θάρσ☉ ἄητον ἔχουσα. Sic & Heſyc. αὐτὸς Æſchylum in Athamante pro μεγάλας vſurpaſſe annotat.

-ἈΘΑΡΑ, & Atticè ἀθάρη, æolicè autem ἀθήρα tranſpoſitis literis (vt tradit Schol. Ariſtoph. in Pluto) pultis ſeu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. ſcribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθάραν edere. Apud Plinium ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Aegyptiam eſſe tradit. Quidam tamen ab ἀθὴρ deriuari putant.

Ἀθήρωμα (quod & ἀθέρωμα) tuberculum in capite naſci ſolitum cui ſubeſt aliquid pulticulæ ſimile, vt ſcribit Celſus libro 7. cap. 6.

ἈΘΕ'ΛΓΩ, ſugo, vel mulgeo, ſuctu vel mulctu detrabo. Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω ab Heſych. Legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal. & Erotian.

Ἄθελξις, pro attractione poni videtur, apud Hippocrat. de artic. χειροτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, &c.

Ἀθερίζω. Ἀθερίνη. ἀθερώδης. vide in Ἀθήρ.

-ἈΘΗΡ, έρ☉, ariſta, pars ſpicæ acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum eſt. Ab Erotiano autem ἀθέρες illa tenuiſſima quæ ſunt in ſummitate hordei. Sic Dioſcorides quoque ἀθέρας de auena vſurpat. ¶ Generaliter & de frumenti ariſtis [quæ propriè dicuntur Latinis ariſtæ] à Xen. vſurpatur, quum dicit τὸ σῖτον τὰς ἀθέρας ἤδη ἔχειν. Sic & à Luciano in Anacharſide, τὴν μὲν ἄχυρα κὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Vnde & ἀθέρας expoſuerunt quidam veteres grammatici στάχυας ἀγεννεῖς (q. d. ſpicæ degeneres) vt ſint ita dicti quaſi ἃς ἄξιον ἐςι θερίζειν. Quæ etymologia ponitur ab Euſt. ¶ Ἀθὴρ [inquit Gal.] ſignificat apud Hippocratem non ſolùm quod in hordeo acutum eſt, vt in lib. 2. de morbis: ſed & eius partis ſummum quæ in cuſpide ſagittæ πώγων (barba) appellatur, vt τῆ ἐπιδ. lib. 5. Citatur ἀθὴρ pro mucrone gladij apud Plut. in Catone τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ὑπεσάλευσε κὶ καλύψας ὡς δ' εἶδεν ἐςῶτα τὸν ἀθέρα κὶ τὴν ἀκμὴν ἐξεφώνησεν. vbi tamen alij aliquid particularius eſſe putant. Heſych. Aeſchylum ait ἀθέρα vocaſſe τὴν ἐπιδορατίδα, lanceæ cuſpidem. (Gazæ,

Ἀθερώδης, ε☉, ὁ κὶ ἡ ariſtatus. vt ἀθερώδεις στάχυες. ariſtata ſpica,

Ἀθερίζω. F. ίσω. vilipendo, paruipendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθέρας. Euſthatius dicit ἀθερίζειν dici ſumpta tranſlatione ἀπὸ τ ἀθέρων. quas agricola ἐκ ἀξιοῖ θερίζειν i. metere dedignatur. Iūgitur accuſatiuo. vt Il. α. κὶ ἔ ποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον. Od. θ. Τὸν δ' ἄλλων ὑπὲρ τ' ἀναίνομαι, ἐδ' ἀθερίζω. apud Apol. Rho. Arg. 2. 3. iūgitur, νομφὰς ἀθερίξη λιτάων.

Ἀθερίνη, ἡ, atherina piſcis. Ariſta Gazæ apud Ariſt. li. 6. de hiſtor. anim. c. 17. Euſt. ab ἀθερίζω deductum videri ait.

Ἀθάρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀθέριξ, & per pleonaſmum literæ ν ἀνθέριξ ικ☉, ὁ. idem quod ἀθὴρ, ariſta Heſychius. ἀνθέρικας inter cetera ſignificare ait nõ ſolùm τὰ τ στάχυων ἄκρα, ſed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Heſiodus de Iphiclo loquens. ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, ἐδὲ κατέκλα. ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε ποσίν, &c. Sic quidam exp. ἀνθερίκων. Il. υ.

Ἐξαθερίζω. (Comp.) idem quod ἀθερίζω.

Ἀθηρά. vide in ἀθάρα.

Ἀθλεύω. ἄθλι☉, ἆθλ☉, ἆθλον. vide ἆθλ☉.

ἈΘΡΑΓΕΝΗ ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt. vide Theophr. hiſt. pl. lib. 5. cap. vltimo.

-ἈΘΡΕ'Ω ῶ. F. ήσω, P. ηκα. video, cerno, intueor. Cum accuſat. vt Ariſtoph. in Nub. ἀθρήσω ποτὶ τὸν ὅ, τι δρᾷ. Interdum cum præpoſitione εἰς. vt Il. κ. ἤδη ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν, ¶ Item diſpicio, circumſpicio, conſidero, perpēdo. Itidem cum accuſ. vt Iſocr. ad Philip. εἴ τις ἀθρήσει κὶ σκέψαιτο τὰς τ ἄλλων συμφοράς. interdum ſine caſu, vel cum ὅπως: vt Xen. in Symp. ἀθρεῖτε δὲ κὶ πῶς τοῖς, &c. vel cū πότερον, vt Plat. in Crit. ἐν ἐκείνοις δ' ἡ ἀθρεῖν πότερον, &c. vel cum μὴ idem in Gorgia: ἄθρει μὴ τὸ ἡ ἀγαθόν, &c. * Deductum eſſe putatur à verbo θεωρῶ per ſyncopen præfixo α epitatico, vel à ὁρῶ (cerno) præfixo itidem α epitatico, & δ verſo in θ. Vtramque etymologiam habent Etymol. & Euſt. Aſpirari autem illud α ſecundùm Atticos tradit idem Euſt.

Ἀθρήματα, videntur eſſe dona quę offerebantur ſponſę quum ſeſe primum retegebat & dempto velo ſponſo & cognatis præbeat conſpiciendam, quæ & θεώρητρα eandem ob rem nominabantur. Heſychio ſunt munera quę à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbos.

Ἀθρείω, videre cupio. Suid.

Compoſita.

Ἀναθρέω ῶ perſpicio, attentè conſidero. Thuc.

Διαθρέω ῶ, diſpicio. Ariſtoph. in Neb. φρόντιζε δὴ κὶ διάθρει.

Ἐσαθρέω ῶ, cōſpicio, conſpicor, Il. γ. Εἴπω ἐσαθρήσειαν Ἀλέξανδρον.

Ἐναθρέω, fixis oculis intueri. H. [δ' ρον.

Καταθρέω ῶ, inſpicio vel perſpicio. Heſych.

Περιαθρέω ῶ, circūſpicio, attētè ſiue diligenter conſidero. Heſ.

Περιάθρησις, circumſpectio, diligens conſideratio.

Ἄνθρωπ☉, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco infrà.

ἈΘΡΟ'ΟΣ, ὁ, ὁ, confertus, in vnum collectus, coaceruatus, aut denſus frequens, aut vniuerſus ſimul totus, ſimul omnis. vt ἀθρόα πόλις apud Thuc. Sic ἀθρό☉ ὁ λαός. Sic ὅμιλ☉ ἀθρό☉, in Epigr. ¶ Frequenter in plur. num. vſurpatur. Il. τ. ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες. Luc. in Pſeud. διηρημένα ταῦτα ἐν ἀθρόον ἀπολογίζον. apud Xen. ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσπαρμένοις, i. diſperſis. apud Hom. ſępè eſt ἀθρόα πάντα vt Il. χ. Od. α. Od. β. apud Gal. ad Glau. 1. ἀθρόαι κενώσεις, exp. effuſę euacuationes. Sic & κενώσεις ἀθροωτέραι. ibid. ¶ Ἀθρόον aiunt Euſtat. & Etym. ſign. etiam αἰφνίδιον repentinum εἰρῆσθαι τὸ δίχα θρόου. In qua ſignif. tradit idem Euſthat. Atticos ſolitos tenuare. ob α priuatiuū, at quū ſignificat ὁμῦ, tunc aſpirari (vt moris eſt α collectiuum) vt ſit ἀθρόον quaſi ἅμα θρόῳ i. vnà cum ſtrepitu: vel ἀθρόον dicatur quaſi ἅμα θρόον i. πρὸ πᾶν. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino προπαροξύνεσθαι, pro collecto παροξύνεσθαι, ſimul & δασύνεσθαι. ¶ Ἄθροον autē proparoxytonon vide in compoſitis ex θρόω.

Ἀθρόως, confertim, vniuerſè, ſummatim. Exp. & confeſtim. Luc. ἐμπεσὼν ἀθρόως, totus repentè lapſus. Pro ἀθρόως dicitur interdū ἀθρόον aduerbialiter vt apud Thuc. ἀθρόον ἐμβαλόντες.

Ἀθροότης, ητ☉, ἡ, vniuerſitas, q. d. confertitudo. Alex. Aphr.

Ἄθροος, idem quod ἀθρό☉ & eſt factū ex eo per ſynæreſin: ideóque quidem cum circumflexo ſcribendum putarunt: ſed conſuetudo obtinuit vt cum acuta priore proferretur. quemadmodum & vt tenui ſpiritu notaretur, licet atticè aſpiretur. Ariſtop. ἑςῶτας ὥσπερ τὰς ὀρτυγομήτρας ἀθρόας. Sic ἀθρόον στρατόπεδον, pro exercitu confertim copiis inſtructo. Habet & comparat ἀθρούστερ☉, apud Athen. & Gal.

Ἀθροίζω. F. σω. P. κα. congrego, colligo, congero, coaceruo. Plat. epiſt. 7. εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν. Et Iſoc de pace, μηδ' εἰς ἁπάντων ἀνθρώπων οἰκεῖ πολλὰς πόλεις ἀθροίζειν.

Ἀθροίζομαι, congregor, colligor. Plut. in Rom. ἀθροιζομένους πρὸς αὐτούς, confluentes ad illos. apud Plat. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτόν, Bud. exp. contrahi in ſeipſum. hoc eſt, apud ſe eſſe.

Ἄθροισμα τό, cōgregatio, i. res cōgregata cœtus vel aceruus ſeu congeries. Exp. & πλῆθ☉ multitudo, vt ἄθροισμα νεῶν.

Ἀθροισμός, ὁ, & ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, i. ipſa congregandi actio.

Ἀθροίσιμ☉, q. d. congregatorius ſiue cōgregatiuus, vt ἀθροίσιμ☉ ἡμέρα apud Greg. dies quo populus congregatur.

Ἀθροιςής, ῦ ὁ, congregator, collector.

Ἀθροιςήριον, ῦ, τό congregationis locus. [habens,

Ἀθροιςικός, congregatiuus, collectiuus, vel vim congregandi

Συναθροίζω. (comp.) coaceruo colligo. Syneſ. ep. 141. ἀπὸ τέτε μὲν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτῦ συναθροίζειν. Apud Plat. in Phædone, συναθροιζομένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτήν, videtur eſſe, quod Cic. dicit Tuſc. 1. animus à negotio omni ſeuocatus, & ſecum eſſe coactus. Συνάθροισις & συναθροισμός, coaceruatio, congeries. Eſt tamen συνάθροισις potius ipſe coaceruandi actus. Et συναθροισμός id quod coaceruatum eſt, ideoque rectè exponitur congeries. Eſt etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vide Quintil. lib. 8. c. 4. vide & apud Rutil. Lup.

-ἈΘΥ'ΡΩ, ludo, luſito, vt pueri quiſquillas colligentes humi & conſtruentes. Apud Herodian. παιδίον ἀθῦρον exp. puer ludibundus. Dicitur de quouis luſus puerilis genere. Philo. ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες οἱ ψάμμους γεώλοφους ἀνιστᾶσι. Generaliter etiā de quouis ludente dicitur & exp. παίζω. *Euſt. vult, ex α priuat. & nomine θύρα eſſe factum, quaſi qui ἀθύρου priuatam ianua mentem habeat, cuius deriuationis rationem nimis longè petitam eſſe ſuſpicans H. Steph. dicit ἀθύρειν ideo ſignificare ludere, quòd extra fores domus potius quam in ipſa domo ludi ſoleat. Idem Euſt. tamen etiam vult à θύω deriuari, i. proruo, prorumpo. Etymologus quoque ἄθυρμα dicit eſſe παρὰ τὸ ἄγαν θύειν & additum eſſe ρ, vt in ἀλέκτορες pro ἀλέκτες. Et tunc α erit epitaticum.

Ἄθυρμα, τό, luſus lud⁹, ludicrū. Propriè luſus puerilis. Il. ο. ὡς ὅτε τις ἀθύρματα νηπιέησιν. ¶ Itē oblectamentum. Od. ε. ὃ δ' ἦν δ' ἄρ ἀθύρματα θυμῷ. Exp. & ἄγαλμα i. ornamentum Suid. ex Ep.

Ἀθυρμάτιον ῦ τό, diminut. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquēs. ἔφερε δὲ ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, geſtabat viſi catulum oblectamentum ſuum, vel delicias ſuas.

Ἀθυρόλομαι, idem quod ἀθύρω. Exp. & σκιρτῶ, i. ſalito, nempe ludendo, exulto ludo.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Compoſita.

Ἀνάθυμα, τό, idē quod ἄθυρμα lud⁹. vel id quo quis ludit. Euſt.
Προςαθύρω, ludo cum, colludo cum. Heſych.
Σκαλαθύρω, ludibundus fodio ſeu fodico, vel fodiens ſeu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάλλω ſeu σκαλεύω & ἀθύρω. Alicubi tantū ſig. vel fodico vel ludo, vt exp. ab Heſyc. Ariſtoph. in Pace rectè vſurpauit pro inire ſeu coire. Ἢν μείρακ' ἴδῃ ὡραῖον ἐπιθυμεῖ καὶ βούλεται σκαλαθῦραι, i. συνουσιάσαι, vt exp. Sch. Σκαλαθυρμα, q. d. fodicatio ludicra. Σκαλαθυρμάτιον, ludicra ſeu ludicræ nugæ. Ariſtoph. in Nub.
Συναθύρω, ſimul cum alio vel aliis ludo. Moſch. Idyl. 2. Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν.

ΑἸ, pro εἰ, ſi. Vtuntur hac particula Dores. Theocr. Αἲ τὺ πιστεύσαιμι. Apud Thucydidem, Dorico ſermone, καὶ αἴ τινα τῶν Λακεδαιμονίων παῖδα ἔχοιεν. Plut in Lycurgo. αἱ δὲ λῶς πεῖρεν λαίω. Itē αἴκα Doricè, vt apud Thucyd. eodem lib. αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Adud Hom. frequenter cum particula κε ſiue κεν. Il. ψ. & ω. αἴ κε πίθηαι, ſi parueris, ſi pareas. Il. β. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως, apud eundem, ſi quomodo, ſi fortè aliqua ratione. Il. α. & β. Apud eundem, αἴ κε ποθι, vacante ποθι. Αἰ μὴ niſi, εἰ μή, apud Theoc. Idyl. 5. αἰ μὴ τὸ φλάσαιμι. Vt autem εἰ, pro εἴθε interdum ponitur, ſic & αἰ. Ferè autē ſubiungitur γάρ. vt Iliad. β. Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον Ἥβῃ μ' ὡς, &c. Odyſſ. υ. Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων & Hero. li. 1. αἲ γὰρ τὸ θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν. Greg. Naz. iunxit aoriſto indicatiui. Αἲ θάνον, οὐ τε μαμᾶτρές ἐπὶ σπλάγχνοισιν ἰδοῦσαι. Eſt autem αἰ pro εἴθε per apocopen, vt Suidas tradit. Etymologicus vult αἰ dici pro εἰ ſignificante εἴθε, mutato ε in α. At αἱ, eſt plurale articuli præpoſitiui fœm. g. à ſing. ἡ vt αἱ γυναῖκες.

ΑἸ, vel ΑἸ, hei, heu, Eheu Αἲ (inquit Euſtathius) eſt etiā δυσφορικόν, i. quo vtimur nos aliquid ægrè ferre ſignificantes. Itē μεμπτικόν, i. quo vtimur alicui ſuccenſentes, vt apud Ariſtoph αἲ τάλαν. hei miſer. Suidas autem ſcribit, αἶ cum tenui & circūflexo eſſe θρηνητικὸν luctus ſignificationem habēs vel luctui aptum. Itidē ſcholiaſtes Eurip. ex Herod. annot. hac in ſignificatione circumflecti. At Euſtat. αἴ pro εἴθε vtinā & pro εἰ ſi item quum eſt θρηνητικὸν δυσφορικόν, μεμπτικόν, eodē accentu acuto notat. Rarò autē ſolū poſitū, frequēter geminatū reperitur. In Adonidis epitaphio inuenitur & ſolū & geminatū. vt Κάτθανε δ' ὁ μορφὰς σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος αἶ αἶ in verſu ſequenti. Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες αἶ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem. Ὑμὰν ὑμὰν αὐτὸ μέλψουσι μέλος ἀδόμενον. αἶ αἶ. Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον αἶ ὑμέναιον. Ponitur & abſq. caſu, ac tū ferè geminari ſolet. Soph. in Aiace. Ἂ αἶ, τίς ἂν ποτ' &c. ¶ Interdū ter, quater quē reperitur, vt apud Lu. in dial. Philop. αἶ αἶ αἶ αἶ τῶν κενῶν ἐλπίδων. At αἱ eſt plurale artic. poſtp. fœm. g. à ſing. ἥ, quę. Apud poetas ſignificat interdum etiam hæ, vel illæ.
Αἰάζω, Αἰανός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Αἶα, vide in Γαῖα.

ΑἸΑΖΩ. F. ξω. lugeo, lamentor. Fit ab αἶ, i. heu, vt docent grammatici. Soph. in Aiace, νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί. Cū acc. vt in epit. Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν ἐπαιάζουσιν ἔρωτες.
Αἴαγμα, τος, τό, gemitus, lamētatio Euſt. Aias dictū αἰαστὸς τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν. ex eo q paſſus eſſet digna gemitib.
Αἰαστός ὁ ἡ defendus gemitu dignus, lamentabilis, luctuoſus, lugubris. Ex Ariſtoph.

Compoſita.

Δυσαίακτος, ὁ καὶ ἡ, grauiter aut miſerabiliter defletus. Exponitur & qui nō facilè lugetur, & qui vix ſatis lugeri poteſt. Citatur ex Macch. 3. ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Reddit & lugubris. vt ſit pro αἰακτός. Itē qui nō facilè luget ἀσυμπαθής.
Ἐπαιάζω, allamentor, allacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ὅτι καὶ γράμματα ἔχει ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro de luctu, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.
Ὑπαιάζω, q. d. ſublamentor. Ex Epigr.

ΑἸΑΝΟΣ, ὁ, vel Αἰανής, ἔος, ὁ καὶ ἡ, grauis & acerb. vel luctuoſus. Nam Pindari ſcholiaſtes vult eſſe ab αἶ αἶ factū. Idem ait λιμὸν αἰανὴν appellari vel famem grauem & moleſtā ab αἶ αἶ vel perpetuā ab αἰεί. At Sophoclis ſcholiaſtes in hæc ex Electra verba ὡς ἐμοὶ δ' ἔσει αἰανὴς τῷ γε, vult cōtrà ex hoc nomine factā eſſe illā particulā αἶ & eſſe hic αἰανὴς pro θρηνητικός. Idē in hoc Aiacis hemiſtichiū, νυκτὸς αἰανὴς κύκλος ait αἰανὴς κύκλος ſonare σκοτεινός vel ἀδιάλειπτος, i. tenebroſus vel perpetuus.
Αἰνός, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

ΑἸΒΟΙ, *aduer.* indignantis ſeu dolentis, vt οἴμοι teſte Suida & Heſychio. Ariſtop. Αἰβοῖ τί λῃρεῖς. Idem αἰβοῖ τάλας, hei miſer. interdum admirantis, teſte eodē H. Ariſtop. in Neb. Αἰβοῖ πανσυρ γ' οἷά α. &c. i. papæ. Ponitur & ἐπὶ δυσωδίας, vt annotat. Suid. afferens ex Ariſtoph. Αἰβοῖ, ὡς ἐξ ὠδῖνος τὸ πίττωσαι

γλυκύτερον.

ΑἸΓΑΝΕΑ, ἡ (& Ionicè αἰγανέη) & Αἰγάνεον, τό, iaculū vel ſpiculū, tragula. Heſyc. ἀπὸ τῶν αἰγείοις ἱμᾶσιν πλέκεσθαι, quòd haſtarum ſeu iaculorum aut ſpiculorum amenta ſiue anſæ fierent è loris caprinis, aliis tamen ita hæc iacula nominata dicentibus quòd ἐπιτήδεια εἰς αἰγῶν ἄγραν, quòd apta ſint capiendis capris. Odyſſ. ι. Αἰγανέας τ' ἐκ τε καὶ αἰγανέησιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2. ἐρείδεο Πηλέος Αἰγανέην. Suidę eſt iaculum paruum ex ſolido ferro: Euſthatio genus haſtæ leue & longum, παρὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἵεσθαι, quòd in capras mitteretur.

Αἰγίδιον, vide in Αἴγειος.
Αἰγίν, αἴγινος, &c. vide in Αἴξ.

ΑἸΓΕΙΡΟΣ, ἡ, populus: ſed *proprie* populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, vt videre eſt apud Theophr. hiſt. plan. lib. 3. cap. 1. & de cauſ. pl. lib. 5. c. 8. itémque apud Dioſc. lib. 1. c. 114. & Ariſt. de gener. anim. lib. 1. cap. 18. Homeri ſchol. deducit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτῆς ἀναδόσεως. Homer. hāc arborem vocat μακρὰν, Od. κ. & μακεδνὴν, Od. η. Gaza lib. 3. gram. docet deduci à verbo ἀΐσσω. Schol. verò Apollonij παρὰ τὸ ἐκ τῆς ὕλης αἴσσειν καὶ κινεῖσθαι ἢ παρὰ τὸ καταγνύσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.
Ἐξαιγειροῦσθαι, dicitur λεύκη (populus alba) i. in nigrā mutari, vt teſtatur Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. c. 21.

ΑἸΓΙΑΛΟΣ, ὁ, litus, ora maritima. Athen. ex Theophr. ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. * Quidā deduxerunt παρὰ τὸ τὴν ἅλα ἐγγὺς εἶναι τῆς ἁλός. Mihi facilior & ſimplicior videtur deductio, παρὰ τὸ ἄγειν τὴν ἅλα, vt & ſynonymum ἀκτὴ ab eodem ἄγω, i. ab ango deducitur.
Αἰγιαλίτης, ὁ, litoreus vt αἰγιαλίτης ἄμμος. Dioſc. lib. 5. exp. & in litore habitans. in fœ. gen. αἰγιαλῖτις ἰδος, litorea vt αἰγιαλίτιδα χηλὴν, dixit Archias. in Ant. epigr.
Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.
Αἰγιαλεύς, piſcator litoreus, quaſi in litore degens. Apud Alciph.
Παραιγιαλίτης (*comp.*) exp. vt αἰγιαλίτης, apud Athen.

ΑἸΓΙΘΑΛΟΣ, ὁ, parus, auis inimica apibus, apud Ariſt. Hiſt. an. lib. 8. c. 3. & lib. 9. c. 15. & 40. Vide & Plutarch. in l. de odio & inuidia.

ΑἸΓΙΘΟΣ, agithus, auis de qua vide Ariſt. hiſt. an. lib. 9. cap. 1. & Plin. lib. 10. cap. Scribitur & αἴγιθος, à Gaza vocatur ſalus.

Αἰγινόεις, αἰγίς, &c. vide in Αἴξ.

ΑἼΓΛΗ, ἡ fulgor ſplendor, vt χαλκοῦ αἴγλη. Il. β. Sic αἴγλη ἠελίου ἢ σελήνης Od. δ. apud Aratum ὀλίγη δ' αἴγλη. Cic. exp. tenui cū lumine. Ariſtides in Romæ encomio, πόλεις τε νῦν αὖ λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάριτι Poeticum tamē eſt. Heſychio eſt etiam χιτὼν apud Soph. in Tereo. χιτὼν ποδήρης apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλα ſed αἴγλα μυστίλη idem quod μυστίλη. Poll. lib. 6. cap. 12.
Αἰγλήεις, εντος, fulgens ſplendidus corruſcus. Il. α. αἰγλήεντος Ὀλύμποιο. in fœ. gen. αἰγλήεσσα ſplendida. In obliquis fit etiam craſis. Reperitur enim αἰγλῆντα pro αἰγλήεντα, vt τιμῆντα, τιμήεντα, apud Hom.
Αἴγλαος, Γλαῦκος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Παναιγλήεις, omnino lucidus, ſplendidúſque. Eurip.
Στεροπηγερέτα, αἰγλος, ὁ καὶ ἡ, fulgorem auertens. Ariſtoph. in Neb.

ΑΙΓΥΠΙΟΣ, ὁ, à veteribus dicebatur qui à recentioribus γύψ, vt tradit Suidas, i. vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Iliad. π. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. Soph. in Aiace. παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Hero. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoq; Scholaſtic. αἰγυπιὸν & γῦπα, de eadē volucre dici hoc epigr. innuit. Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν καὶ γλαῦ δύο γῦπες ἔδουσιν. Ἡμέας δ' ἕξοντες τέσσαρες αἰγυπιοί.

ΑἸΓΩΛΙΟΣ, nomen auis nocturnæ ſeu noctiuagæ, vlulam Latini appellant. Scribitur & αἰγωλιός, vide Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9 cap. 17.

Αἰδέομαι, αἰδεστός, αἰδήμων, &c. vide in Αἰδώς.

ΑἼΔΗΣ, apud poëtas, & ᾅδης, in ſoluta oratione ου, ὁ, Orcus, tartarus, inferi. Od. μ. ὑπελθόντες δόμον ἀΐδαο. Et Il. φ. Πέμψεν εἰς ἀΐδαο, vbi ſubauditur δῶμα, vel alius eiuſmodi accuſatiuus. 3. Mac. 5. 42.
¶ Nonnunquam eſt ipſe deus inferorum. Plut. Il. υ. Ζεὺς τρεὶ ἐγὼ τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. ¶ Itē mors in Anth. Ep. Ἠς ἀΐδαν μέλλοντα προέφθασεν ὀξυτάχος ἀΐδης. ¶ At ᾅδης vide in comp. ex Εἴδω, video. * Fit ex α. priuat. & ἰδεῖν, aori. 2. verbi εἴδω, i. video. Eſt enim ᾅδης locus tenebricoſus. & (vt dixit Virg.) ſine luce domus. vide etiā ᾅδης in fine huius claſſis.

Ἀΐδηλος

Ἀϊδηλος, ὁ καὶ ἡ, tenebroſus, vt Soph. in Aiace, αἰδηλον αἰδαν. Vide & alias ſignif. in comp. ex εἴδω, video.

Ἀϊδαῖος, pro ᾅδης, Il. ε. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε. Et Od. κ. ψυχὴ δ' ἀϊδόσδε κατῆλθε. Et Od. λ. ἄϊδος δόμον ἄϊδος εἴσω. [illegible]

Ἄϊδος δε & Ἄϊδος δόμον, aduerbial. ponitur pro εἰς ᾅδου δό-

Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, deus inferorũ. Heſ. ἐπ' Ἀϊδωνῆος θρόνου.

Ἀϊδωνεῦς, ὁ καὶ ἡ, lethalis. Heſych.

Ἅδης (cum α habente ι ſubſcriptum) ου, ὁ, in proſa idem quod ἀΐδης ex quo factum eſt per ſynæreſin. Ponitur ſæpe ἐλλειπτικῶς. Dicitur enim εἰς ᾅδου, ſub. οἶκον, & ἐν ᾅδου, ſub. οἴκῳ.

Ἀΐδιος, vide in Ἀεί.

-ΑἸΔΩΣ, όος, & per craſin οῦς, in dat. αἰδόϊ, in accuſ. αἰδόα vel αἰδῶ, ἀπὸ τοῦ εἴδω. pudor, verecundia. Interdũ in bonam partẽ, vt apud Soph. αἰδοῦς λαβεῖν, pudore tangi. Et Il. ο. Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Et cũ genit. ibidem, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων, i. verecundiã vobis incutiãt alij homines. Quatenus ſit laudabilis αἰδώς, vide Ariſtot. Eth. li. 3. c. 11. & lib. 4. c. 15. Interdum in malam partem, vt apud Hom. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. ¶ Item reuerentia, veneratio, obſeruatio, per quam ætate aut ſapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. Xen. Pæd. 1. ἀπὸ τῶν ἄλλων αἰδῶς τελέξ. Od. ι. τιμῆς ἔμμορε καὶ αἰδοῦς. apud Plut in Rom. αἰδὼς τοῦ βασιλέως, regi reuerentia. Idem in Solone αἰδοῖ μὲν εἶχε καὶ τιμῇ πάντες, i. reuerebantur & honorabant eum omnes. ¶ It. in memb. ũ genitale inguen, pudẽda. Il. β. χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. & Dion. Hal. in ἀρχ. Ῥ. πιέζουσα τὴν αἰδῶ ταῖς δ' ὁρμαῖς. ᵃ Etym. & Euſt. τὴν αἰδῶ dictam volunt à non vidẽdo, ex α priuat. & verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos auertere. vnde prouerb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, de quo vide Eraſm. in Chil.

Αἴδεσμα, τό, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῖος, α, ον, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reuerendus. Od. β. θ. φίλος τε πᾶσιν ἀπαιτεῖ Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et Od. λ. Καί μ' αἰδοιοτέρων καὶ φιλτέρων ἄνδρα μάλισθ' εἶναι. Item in aliena ſignif. verecundus. Od. κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. Et Il. β. παρθένος αἰδοίη.

Αἰδοίως, aduerb. cum reuerentia, cum obſeruantia. Od. τ.

Αἰδοῖον, ου, τό, ſubſt. inguen, in plur. αἰδοῖα, pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant ἀπὸ τοῦ αἰδεῖσθαι ἐν τῇ ὀνομασίᾳ ἐρχόμενα, quaſi αἰδοῖα. Thuc. 1. διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα ἠθλοῦσι. Et Herodot. 2. ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρός. A Gaza exp. teſticuli, coles.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formam inguinis habens, inguinis ſpeciem referens. Athen. 7.

Αἰδοιϊκός, ή, όν, ad inguem pertinens, vt αἰδοιϊκὰ φάρμακα, apud Æginet.

Αἰδοῖος, poeticè, pro αἰδοῖος, vt ὁμοῖος, pro ὅμοιος, venerabilis.

Αἰδέομαι, οῦμαι, F. αἰδέσομαι & αἰδήσομαι, præt. pa. ᾔδεσμαι, aor. 1. pa. ᾐδέσθην. idẽ quod ἐντρέπομαι, vereor, reuereor: veneratione proſequor. Cũ accuſ. Xen. Pæd. 1. αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. & Il. χ. τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. ¶ Interdũ eſt potius timeo, vereor, vt Iliad. χ. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic Il. δ. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. ¶ Item pro, pudet me, verecundor, verecundia tangor: vt αἰδοῦμαι τάδε, horum me pudet, Plut. Od. ζ. αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι. ¶ Item timeo, non audeo Od. ζ. καὶ οὐ παρέειπ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Itẽ placor, & iniuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φίλων αἰδεσθῆναι εἰδώς, dicitur is qui amico ſe exorabilem præbet. Significat etiã placo, exoro, Dem. contra Ariſtocr. καὶ ὀφλήσει ἴσως ἂν αἰδέσηται τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος. vide Hippocr. & Heſych. Vſurpatur & in ſignif. paſſ. vtpote cuius inueniatur act. αἰδέω, & compoſitum καταιδέω. Sic apud Dem. μὴ αἰδεσθέντος exoratus placatus.ᵃ

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus. Athen. de Iſoc. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Ponitur in virtute apud Ariſt. in eth. lib. 2. & 4.

Αἰδημόνως, verecundè, pudenter cui opponitur θρασέως apud Xen. in ſymp. Αἰδημονέω, ῶ, F. ήσω. verecundus ſum, verecundiam ſeruo.

Αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reuerentia. Item (vt inquit Bud.) venia & miſericordia. & perſonæ periclitantis reſpectus & venia & miſericordia. & perſonæ periclitantis reſpectus & tuitio, vltionis animaduerſioniſque remiſſio, Dem.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in oratione ſoluta pro poëtico αἰδοῖος, venerabilis, reuerentia dignus. Apud Greg. eſt, dignus qui exoret. ¶ Apud Pauſan. αἰδέσιμον, Bud. interp. inuiolatum, intactum, ἄψαυστον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio, q. d. venerabilitas. Pro quo elegantius vſurpatur τὸ αἰδέσιμον, vt apud Lucian. in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον. Latini oris dignitatem dicunt.

Αἰδεστός, ή, όν, reuerentia dignus, idem quod αἰδέσιμος, ſed minus vſitatum, Plut.

Αἰδίζομαι etiam dicitur pro αἰδέομαι, vt Od. θ. Αἰδεῖτο γὰρ Φαίηκας. Et Plut. in ſymp. 3. ἀφαιρεῖ τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον.

Compoſita.

Ἀναιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, inuerecundus. Od. ρ. Ὥς τις θαρσαλέος ἐσσὶ καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα. Aſſ. & pro eo cuius nos non pudet vt ἀναιδὴς ἐς ἄλλους τοῖς ἀκολάστοις, minimè pudendus intemperantibus. Metaphor. tribuitur etiam rebus ſenſu carẽtibus, vt λᾶας ἀναιδής, Il. δ. & Od. λ. Et ἀναιδὴς πέτρα. Il. ν. Τὸ ἀναιδὲς pro ſubſtantiuo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum aduerbialiter ponitur, vt ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aſpectu eſſe, impudentiam oculis præ ſe ferre.

Ἀναιδῶς & ἀναιδέως, impudenter.

Ἀναίδεια, ἡ, impudentia, inuerecundia. Hom. Demoſt.

Ἀναιδεύομαι impudentia vtor, impudenter me gero. Hinc ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor. Ariſtoph. in Equit.

Ἀναίδητος, ὁ καὶ ἡ, accipitur pro ἀναιδής, impudens.

Ἀναιδεστάτως, abſque vlla reuerentia, & q. d. irreuerenter: ſeu abſque vllo pudore, impudenter. Cal.

Ἀπαιδοιόω, ῶ, q. d. pudenda mutilo, præputium ſeco, circumcido, Poll. lib. 2.

Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro ſimplici αἰδέομαι, erubeſco, verecundiã afficior. vnde ἐπαιδεσθήσομαι apud Eurip. me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, reueritus. Plat. de leg.

Καταιδέω, ῶ (quod & αἰδέω, ſed rariùs) erubeſcere facio, pudore perfundo: & ad venerationem cogo vel impello, flecto animum. Plut.

Καταιδέομαι, οῦμαι, reuereor, valde reuereor. Ariſtoph. in Nub. καταιδεσθέντα πατρῷον Δία. Item pro, perpudet. Plut.

Κίναιδος, cinædus, pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. τὸ αἰδοῖον. vel quaſi κινὸς αἰδῶς. Plut. in Polit. ¶ Sic dicitur & gemma quę erythræns etiam lapillus appellatur, Arrian.

Κιναιδία, cinædica obſcœnitas ſiue impuritas aut impudicitia. Aeſchin.

Κιναιδίζομαι, cinædicè me gero, impuritate & obſcœnitate cinędos imitor. Κιναίδισμα, obſcœnitas cinædica, apud Euſt.

Κιναίδιον, auicula quæ & ἴυγξ eſt teſte Heſych. ἀπὸ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. vnde & σεισοπυγὶς dicitur Lat. motacilla.

Ἀκίναιδος (decomp.) exp. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui cinædus non eſt, ſed caſtus & pudicus. Suid.

Κυναιδής, impudens vt canis. Heſych.

Κίναιδος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Αἰεί, αἰέν, vide in Ἀεί.

Αἰετός, vide in Ἀετός.

-ΑἸΖΗΟΣ, ου, ὁ, (pro quo & αἰζός) iuuenis, qui iuuenili roborẽ viget: ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἤδη ἀκματίζειν, facta compoſitione ex α epitat. & verbo ζέω, quod iuuenes ferueant & calidiores ſint atque animoſiores. Il. υ. τοὺς ἀρνειοὺς αἰζηῶν. Il. ξ. ἔσαν θαλεροὶ αἰζηοί. Heſiod. in Erg. τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο, iuuenis quadragenarius. Rurſum pro νέος ſeu ἀκμάζων adiectiue Il. π. Ἀνέρε εἰσαμένω αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, iuueni & robuſto, ſeu florenti annis & valenti viribus. Dicitur αἰζήϊος quoque pro αἰζηός, vt ὁμοίϊος pro ὅμοιος. Heſiod. αἰζήϊος ἀνήρ.

Αἰθαλη, &c. vide in Αἴθω.

Αἰθε, vide Εἴθε.

-ΑἸΘΗΡ, ἐρος, ὁ, æther, vt apud Eurip. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα. Cicero interpr. Vides ſublimè fuſum immoderatum æthera. ¶ Interdum aër, vt Od. ο. Αἰθέρα ἑπταξοῖς δι' αἰθέρος. illud Arati ἀπ' αἰθέρος ἀστράπτει. Cicero vertit, Naribus hu- miferum duxere ex aëre ſuccum. Aliquando apud Homer. exp. ab Euſtath. altiſſimus aer, & luce reſplendens aer, ſiue ſplendor qui eſt circum aerem, vt Il. θ. οὐρανόθεν δ' ἄρ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Nonnunquam etiam αἰθρία, aer ſerenus & ſudus, ac minimè nubilus. vt Il. ρ. Εὔδιαν πολεμίζειν ὑπ' αἰθέρι. Vſurpatur & fœminino genere, vt Il. π. Αἰθέρος ἐκ δίης. Capitur etiã pro cœlo deorum domicilio, vt & æther Latinè. Apoll. Arg. 1. ἐς αἰθέρα χεῖρας ἀείρας, ad cœlum manus tollebant. Et apud Soph. αἰθέρα δῦναι, cœlum ſubire. Idem periphraſticè dicit οὐράνιον αἰθέρα pro οὐρανόν. Heſych. ſcribit etiam ſignificare inflammationem, atque ita vſurpaſſe Eurip. in Troad. Datiuum αἰθέρι poetæ aduerbialiter interdum vſurpãt, pro ἐν αἰθέρι. Sic & accuſ. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα. Homer. ᵃ Anaxagoras à verbo αἴθω deducit, ætheris nomine ignem ſignificans, quod ſuperiora igne ſint plena. At Ariſt. in lib. 1. de mundo ait cœli & ſyderum ſubſtantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι, i. ardendo, ſed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quod ſemper currat.

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, æthereus, ad ætherem pertinẽs. Interdum eſt epithetum Iouis apud Ariſtot. & Luc. Pro αἰθέριον ponitur itidẽ apud Ariſt. in lib. de mundo μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν.

Αἰθερίως, purè & mundè, mitar τῶν αἰθερίων, quæ terrenis ſunt puriora.

Αἰθεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ætheris naturam habens, etherẽ referens, vt apud Gal. ad Glauc. 2. αἰθεροειδὲς πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro ſpiritu tenuiſſimo. Item pro αἰθέριος apud Iuſt. Martyrem.

Αἰθεροειδὴς etiam aſſ. pro αἰθεροειδής.

Αἴθρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀ'ΙΟΡΑ

Α'ΙΘΡΑ, vel Ionicè αἴθρη aëris ſerenitas, ἀὴρ ſerenus & ſudus. cui opponitur ἀήρ. Il. ρ. ἀλλά σύ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. * Fit ab αἰθήρ, vt tradit Euſt.

Αἴθρος, ου, ὁ pruina, frigus matutinum. Od. ξ. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ, ὅ με μενοίνων ἦλθεν ἐς οἶκον. A Suida exp. τὸ καῦμα.

Αἰθρεύς, ὁ, flans à ſerena parte cœli ventus. Heſ.

Αἰθρογενὴς, ὁ, matutinus. Heſ.

Αἰθρίω, ῶ, conturbo tempeſtate ſeu procella. Heſ. & Suid.

Αἴθριος, ου, ὁ ſerenus, ſudus. vt apud Dioſc. αἴθριον κατάστημα. Theocr. Id. 4. Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει, nunc pluit & claro nunc Iuppiter æthere fulget. ¶ Αἴθριος ἠχώ, apud Nonn. periphraſticè pro tonitru. ¶ Item ſubdialis qui eſt ſub dio, qui eſt ſub aere, vel ſub Ioue frigido. vt apud Luc. τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, ſubdialis pars atrij. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. καὶ δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. Et tunc fit ab αἴθρος.

Αἰθρία, ἡ aer ſudus & ſerenus, ſerenitas, ſudum. Vide Ariſtot. de mundo. Huic opponitur ὁμίχλη. ¶ Exp. & nocturnum ſerenum, apud Herod. in Euterpe. Apud eundem ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam ſub dio.

Αἰθριάζω, F. άσω, ſereno, ſerenum reddo, illuſtro. Ariſtoph. in Prob. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα & ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit. ¶ Item pro, in ſereno cœlo verſor, apud Greg.

Αἰθριάω, nocturno ſereno expono, ſeu ſub dio per noctem expono Hippocr.

Composita.

Ἀλιξαίθριον, aff. ex Soph. pro θερμὸν σκίπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum.

Ἀπαιθριάζω, ſereno Ariſtoph. ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας.

Διαιθριάζω, abſolutè ponitur apud Xen. pro diſſerenare. Exp. & ſub dio agere. (phraſt.

Ἐναίθριος, ſubdialis, qui eſt ſub dio. vt ἐναιθρίοις τόποις. Theo-

Ἐξαιθριάζω, ſereno cœlo expono. Exp. & in ſereno habeo ſub dio teneo. Item ad ſolem expono, inſolo.

Συνεξαιθριάζω. (decomp.) ſub dio vnà pono.

Μιξαιθρίαι, vel (vt alij) μιξαιθρία, ſerenitas pluuiis hyemalib. permixta. Affertur ex Hippocr. & Theophr.

Ὕπαιθρος & ὑπαίθριος idem quod ἐναίθριος. vnde ἐν ὑπαιθρίοις τόποις Luc. Item ἐν ὑπαίθρῳ Xen. ſub dio. Ὕπαιθρα, τὰ, pro caſtris Polybium dixiſſe putat Bud.

Α'ΙΘΥΙΑ, & Ionicè Αἰθυίη, ἡ mergus: auis de qua vide Ariſtot. hiſt. an. lib. 9 cap. 10.

Α'ΙΘΩ, vro, incendo, accendo. Cum accuſatiuo. Herod. in Melpomene, τὸ θύλακος ἐπιθέντες ἐς τὴν χύτρην πῦρ αἴθουσι. ¶ Interdum eſt neutrum abſolutum ardeo fulgeo pro αἴθομαι. Sophoc. in Aiace λαμπτῆρες αἶθον, ardebant vel fulgebant.

Αἴθουσα ἡ particip. quæ vrit aut vritur, quæ ardet, quæ ſplendet. ¶ Interdum tranſit in nomen ſubſtant. & ſignificat porticum domus dicimurque αἴθουσα vel quaſi αἰθομένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου, quæ calefit aut illuſtratur à ſole: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος quòd hyeme calefiãt homines in ea. vt Etimol. ait. Od. ε. ἐφ' ἵζεν αὐλῆς αἰθούσης ἐπὶ θύρας. Il. υ. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sũt autẽ αἴθουσαι ξεσταί, vt Euſtat. ait, ſubdiales porticus ex politis lapidib. factę. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare φυλακὰς τὰς ἔδρας ait.

Αἴθομαι, paſſ. ardeo, vror. vt αἰθόμενον πῦρ, Il. π. & apud Pind. initio Olymp. hymni 1.

Αἰστήριος ὁ incenſor, qui incendit. Opp. de piſc. lib. 5. Δαλὸν ἐν χείρεσσιν αἰστῆρα φέροντες.

Αἶθος, ου, τὸ, ardor, æſtus, Heſych. Dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ, inquit ſchol. Apollonij Argo. 3. τὸ δ' ἀμφί τε δ' ἧκεν αἶθος Βαλλεν ἄπα τερσῶν.

Αἰθὸς, οῦ, ὁ ardens, flagrans. Item ambuſtus. Euſtath. ait αἰθὸς apud Ariſtoph. ſignificare ἀπηνθρακωμένον, i. in carbones redactum. Callym. in hymno in Diana σποδιὴν αἰθὴν appellat cinerem nigrum, vt ait ſchol.

Αἰθοψ, οπος, ὁ ex vſtione niger vel etiam ruber. vt apud Nicand. in Alexiph. αἴθοπος οἴνου. (tym.

Αἴθινος, η, ον, & ἡ, quid facilè comburitur. vt αἴθινα ξύλα apud E-

Αἰθώλικες puſtulæ in ſumma cute, ex igni, aut aliunde, dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani & Galeni lexicon in Hippocr.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item καυστικὸς (combuſtorius) comburendi vim habens vt apud Lycoph. ἀλέκτης αἴθων. ¶ Significat & ſplendidũ vt αἴθων σίδηρος, apud Hom. Exp. ferrũ ſplendidum aut nigrum, vt inquiunt gram. αἴθωνες λέβητες, lebetes ſplendidi & nitentes, aut qui in igni vtuntur, vt ait Euſt. ¶ Item metaphoricè αἴθων dicitur æquus, leo, homo: à colore niger ſeu ruſſus aut feruidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. & Soph.

Αἰθάλη ἡ fuligo, λιγνύς apud Dioſc. & Gal & Luc. Exp. & cinis & nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam fauilla à Gorra in Alexand. Aphrod. probl. lib. 1.

Αἴθαλος, ου, ὁ ſubſt. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adiect. vſtus, toſtus, ardens, apud Pind.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν ὁ, fuliginoſus, fuligine oblitus. vt Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ab Heſiod. Item ardens, reſplendens, coruſcus, ſplendidus: vt αἰθαλόεντι κεραυνῷ, apud Heſiod. αἰθαλόεν μέγαρον, Od. χ. domus reſplendens igni.

Αἰθαλώδης, εος, ὁ & ἡ, fuliginoſus, fumeus obſcurus. Ariſtot.

Αἰθάλιος, ου, ὁ, cinerarius τεφρώδης, inquit ſchol. Nic. in Ther.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens, aut ardorem ſeu æſtum ſectans ardore gaudens. vt τέττιγες αἰθαλίωνες, apud Theocr. Idyll. ζ.

Αἰθαλόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα vro, comburo, apud Eurip. & Lycoph. Item nigrefacio nigrum reddo. Propriè fuliginoſum facio, in cinerem & fauillam redigo, apud Dioſc. (vt Bud. ait) eſt vro ad fuliginem colligendam, apud eundem, αἰθαλοῦ λιγνύν, exponitur colligo fuliginem, facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, ὁ, ὁ, vſtus, combuſtus, apud Lycophr.

Αἰθύσσω, ſplendeo. vt in Anth. Epigr. lib. 4. Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης. ¶ Item calefacio, item incẽdo, apud Suidam. Exp. & moueo item concutio. vt apud Athen. αἰθύσσει φρένας. ¶ Item in ſignif. neutra. prorumpo apud Suid. Exp. & ῥιπίζω, item excendo. Vide Heſych. & Suid.

Αἴθυγμα, τὸ, Suidas ait de igne dici. Exp. & αἴτιον: ὅρμημα, ὑπέκκαυμα, & Latinè incitabulum vel fomes & incendium. Metaphoricè pro incitamento ſeu incitabulo, & citatur hic Polibij locus. ὑπολαβόντες τινὰ καλὰ ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτὰς ἀρχῆς αἴθυγμα.

Αἰθήρ, Αἷμα, Αἰθίοψ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναιθύσσω, accendo. Moſchus in amore fugitiuo Βαιὰ λαμπάς ἀλλὰ τὸ ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.

Ἀναιθύσσω, idem cum αἰθύσσω. Etym.

Ἀπαιθαλόω comburo, apud Baſil.

Καταίθω, idem quod αἴθω. Eurip.

Καταιθαλόω, idẽ quod αἰθαλόω. Apud Luc. dicitur Vulcanus καταιθαλωμένος τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς ἀσβόλης, vitulatam faciem habens fuligine.

Κομαίθων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, cuius coma ignei coloris eſt. Lycophr.

Κυμαίθα, capræ ſeu vaccæ nomen apud Theocr. Æolicè vt putatur pro κομαίθα. ἀπὸ τοῦ τὰς κόμας αἴθας, idq; ξανθὰς ἔχειν.

Παναίθος, totus lucidus, ſplendidúſque. Heſych.

Περιαιθύσσω idem cum αἰθύσσω. Epigr. apud Pind. θόρυβον ἐγείρειν μέγαν, tumultum magnum excitauit.

Πυραίθω, ignem facio, ignes excito.

Α'ΙΚΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, blandior, aſſentor, adulor, palpum obtrudo. Cum accuſatiuo apud Philoſtratum, de vita Apollonij lib. 2. cap. de elephanto, προτείνοντα τῇ προβοσκίδι αἰκάλλει, adblanditur proboſcide. Sic & apud Ariſtoph. in Equit. Τὰ μὲν λόγῳ αἰκάλλει με. Heſych. & Suid. exp. θωπεύω, idem Ariſtop. dicit in illa eadem comœdia, Ἡ καλλ' ἐθώπευσε, ἐκολάκευσε, ἐξηπάτα, vbi ſchol. ait idem his verbis ſignificari, & eſſe αἰκάλλειν propriè canis qui auribus & cauda blandientis ſignum præbet. Addit idem ſchol. poſſe à gallinaceis eſſe tranſlatum hoc verbum quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache πρὸς ὅτιν αἰκάλλων τινὰ, i. aſſentans impudenti mulieri, vt ſchol. ait. * A καλῶ deducit quidam putauerunt, demulceo. Henr. Steph. ſuſcipatur à κάλλος deductum eſſe, quòd aſſentatores pulchrè & bellè in ore habere ſoleant, atque adeò pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant.

Αἴκαλος, ου, ὁ, aſſentator, adulator, Heſych.

Ὑπαικάλλω (Comp.) q. d. ſubaſſentor, clam aſſentor.

Α'ΙΚΙ'Α, ἡ, verbera, verberatio, pulſatio, plaga. Propriè ſignificat indigna verbera, i. quibus aliquis indignè afficitur, aut pulſationem indignã & contumelioſam. Generaliter autem eſt iniuria quæ fit alicui cum cædendo aut pulſando. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Bud.) actio iniuriarum ob verbera, apud Iſocrat. contra Lochit. Plato de leg. βλάβη καὶ τὸ τῆς αἰκίας πέρι ῥητέον. Ibidem αἰκία γονέων pulſatio parentũ. Dem. in Euergũ & Mneſibulũ ait αἰκίαν eſſe χειρῶν ἀδίκων, i. vim quę manu infertur. * Fit αἰκία ex ἀεικία, (i. indignitas, indecentia) inquit Euſtath. At contra ſchol. Soph. vult dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Vide ἀεικεια in comp. ex Εἴκω i. ſimilis ſum.

Αἴκιον τὸ, τὸ læſio, damnum, apud Herodot.

Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulſo, crucio. Bud. ait poni pro, contumelioſè tracto, ſæuio in aliquem. Item contumelioſè mutilo & trunco, item flagris cędo. Soph. in Aiace. ἀλλά μ' ὁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Sed vſitatior eſt vox paſſ. αἰκίζομαι, actiua ſignificatione. Plut. τρόπον αἰκισαμένου ἀπέκτεινε. Iſoc. in Paneg. οὐδ' ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ τὰς αἰκίζεσθαι ſic δικάζετε. apud Soph. in Aiace. Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτας αἰκίζεται μάστιξι. ¶ Itẽ αἰκίζομαι in paſſ. ſignif. pulſor, verberor, crucior &c. vnde αἰκιζόμενοι τὰς ῥῖνας mutilati nareb. Stra.

Αἰκισμὸς, ὁ, ὁ, verbera, pulſatio, plaga, flagellatio Dem. Phil. 4. πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμὸς, αἴκισμα, τὸ, idem à Lyſia ponitur pro mutilatione corporis.

Αἰκιστήρ, ὁ, quæ pulſat &c. Suid.

Αἰκιστικὸς, ὴ, ὸν ad pulſandum procliuis contumelioſus.

Καταικίζω (comp.) defœdo, contumelioſè iniuriẽq; fœdo. Od. π.

-ΑἿΜΑ, ατος, τὸ, ſanguis, cruor. γαῖα ῥέε δ' αἵματι. Il. δ. & ω. & υ. Itē αἷμα ῥέεν ἐξ ὠτειλῆς. Il. δ. Il. π. ἀλλά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. *Etym. deducit ἀπὸ τοῦ αἴθειν fortaſſe propter calorē cuius ſanguis fomes eſt. ¶ Itē cædes, homicidiū, vnde apud Demoſth. ἐφ' αἵματι φεύγειν ob cædem exulare. Sic vtitur & Sophocles, item Eurip. in Oreſte. ¶ Heſychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocaſſe τὴν μάχαιραν, i. enſem quod & Suidas annotat. ¶ Itē, conſanguinitas Ariſtot. Pol. 2. ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' αὐτὸν πατέρα αὐτοῦ προσαγορεύσει, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophocl. οἱ πρὸς αἵματος, conſanguinei. ¶ Item genus, ſemen. Il. ζ. & υ. Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, vbi per γενεὰν pater conſideratur, in αἷμα autem mater, vt Heſych. tradit. Et pater filium vocat ſanguinem ſuum. Od. π. Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι καὶ αἵματος ἡμετέροιο.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, q. d. ſanguiculus, exiguus ſanguis.

Αἱματικός, ἡ, ὁ, ſanguineus, conſtans ſanguine. vt αἱματικὸς χυμός. Alex. Aphr.

Αἱμάτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, ſed minus vſitatum.

Αἱματηρός, ſanguinolentus, cruentus. Soph.

Αἱματόεις, εντος, ὁ, ſanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem eſt quod ſanguineus, ſanguine præditus, apud Ariſtot.

Αἱματία, ἡ, ius nigrum, quod vſitatiſſimum Lacedæmoniorum erat edulium: vt ait Poll. Αἱματιάτης χορδή, apud Athen. inteſtinum fartum ſanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmatites: lapis ſic dictus vel quod ſanguinis colorem referat, vel ab effectu, quod ſanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. c. 16. & Dioſc. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, ſanguinaria. vnde αἱματίτιδες φλέβες apud Hippocr.

Αἱμακτή, ἡ, enſis, gladius, apud Soph.

Αἱμαλέω, ſanguinem elicio. Ariſtot.

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore ſeu ſanguine inficio, ſanguinolentum reddo. Item interficio, vt Heſ. & Etym. tradunt.

Αἱματοῦμαι, cruentor. Item in ſanguinem vertor. Gal.

Αἱμάτωσις, & ἐξαιμάτωσις, aſſ. pro ſanguificatio, ſanguinis generandi munus. ex Gal.

Αἱμάσσω, & Atticè αἱμάττω, F. ξω. P. χα. idem quod αἱματόω. Soph. ἐν τοῖσι δὲ χεῖρας αἱμάξαι θέλεις, manus cruentare. ¶ Interdum ſignificat, vellicando ſanguinem elicio, vellico ita vt ſanguinem eliciam.

Αἱμάσσομαι, cruentor, ſanguine inficior, apud Soph. & Luc. Exp. & occidor apud eundem Soph.

Αἱμακτός, ἡ, ὁ, ſanguinolentus, vt αἱμακταὶ ῥανίδες, apud Eur.

Αἱμασιά, ἡ, ſepes. Propriè (inquit Suid.) ſepes quæ ſpinas habet. Sic dici aiunt, quia αἱμάττονται earum ſpinis qui eas ingrediuntur. Theoc. ¶ Item maceria, ſeptum murale exponitur apud Herodot. lib. 1. Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſepis vel maceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Exp. & maceroſus apud Plat. de leg.

Αἱμάλωψ, ωπος, ὁ, ſalgamarius, apud Dioſc.

Αἱμηρός, idem quod αἱματηρός, ſupra. Heſyc. Suid.

Αἱμώω, ῶ, idem quod αἱματόω, Heſych.

Αἱμαλέος, ſanguineus, cruentus. in Epigr.

Αἷμος, ου, ὁ, locus arboribus denſus aut fruticibus, dumus.

Αἵμων, ονος, ὁ, cruentus, Eurip. At αἵμων pro δαίμων, i. peritus, Il. ε. αἵμονα θήρης.

Αἱμώνια σῦκα, ficuum genus in Paro inſula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Αἱμύλος, Αἱμύλιος, Αἱμύλλω quomodo huc pertineant. vide ſuis locis.

Compoſita. Ex quibus deſinentia in μων poetica ſunt.

Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguine carens. Ariſtot. exp. & exanguis.

Ἀναιμεί, ſine ſanguine.

Ἀναιμία, ἡ, ſanguinis priuatio, q. d. carentia ſanguinis.

Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄναιμος. Hom. Il. ε.

Ἀναίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen.

Ἀναιμάκτος, nō cruētus aut cruētatus, non ſanguinolētus. Vnde & ἀναιμακτί aduerb. non cruentè ſine ſanguine. Heſ.

Ἀναιμωτεί, q. d. incruentatè, abſque cruentatione. Latini dicere ſolent, incruenta pugna, vel Marte incruento. Ennius dixit, ſine ſanguine & ſudore. Scribitur & ἀναιμωτί. Hom. & Apoll. item Luc. Herod. Plut. & alij.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, ruta ſylueſtris. Sic dicitur quòd eius flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco manent. Vide Dioſc.

Αὔθαιμος, qui eſt eiuſdem ſanguinis. τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. vnde αὔθαιμοι, fratres Heſychio. Citatur ex Anth. Epigr. & αὐθόμαιμος, idem apud Lycophr.

Ἀφαιμάσσω, ſanguinem elicio, ſanguinem detraho, vt ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον in Hippiatria. Ἀφαίμαξις, ſanguinis detractio.

Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, cruentus, apud Erotian.

Ἔναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguine præditus. Herod. τοιοῦτοι δεῖ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. ¶ Item ſanguinolentus, cruentus,

ſanguine adhuc ſtillans. vt ἔναιμον ἕλκος, & ἔναιμον τραῦμα. apud Dioſc. ¶ Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri inijcitur, vt tradit Gal. Ideò exponi ſolet, medicamentum ſiſtendo ſanguini aptum.

Ἔξαιμος, ſanguine deſtitutus, qui multum ſanguinis effudit, exanguis. Plut.

Ἐξαιματόω, in ſanguinem verto, apud Aphr. in Prob. Ἐξαιμάτωσις, ipſa actio vertendi in ſanguinem, ſanguinis effectio. à Bud. exp. ſanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ἐξαιματωτικός, vim generandi ſanguinis habēs, apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω, (*decomp.*) τῶ, vnà cruento. Et paſſ. συνεξαιματοῦμαι, vnà cruentor. Philo de vita Moſ. 1. συνεξαιματοῦται δὲ αὐτοῖς λίμναι.

Ἐξαιμάσσω, cruento. vel valde cruento. vt apud Syneſ. ἐξαιμάττειν τὸν ἵππον.

Ἴσχαιμος (quaſi ἴσχων αἷμα) ſiſtens ſanguinē. ſiſtendi ſanguinis vim habens aut aptus ad ſiſtendū ſanguinem. vt ἴσχαιμον φάρμακον apud Gal. & Ægin. Item herba à ſiſtendo ſanguine ſic appellata. quæ & ἴσχαιμον, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 15.

Κάθαιμος, ſanguinolentus, cruentus. vt κάθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Καθαιμάττω, cruento.

Καθαιμάσσω, itidem pro, cruento, vel valde cruento. Καθαιμακτός cruentatus, cruentus.

Λείφαιμος, (ὁ λειπόμενος αἵματος) cui ſanguis deficit, cui minus eſt ſanguinis quam oportet. Gal. Exponitur etiam decolor & pallidus.

Λειφαιμέω, ῶ, ſanguine deſtituor. exanguis & pallidus reddor. Ariſtot. in Probl.

Ὀλιγόαιμος, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum eſt ſanguinis. apud Alex. Aphr.

Ὀλιγαιμία, ſanguinis paucitas.

Ὅμαιμος, conſanguineus: frater vel ſoror, apud Soph. Interdum & adiectiuè ponitur. vnde ὅμαιμον σπέρμα apud Soph. in Ant.

Ὁμαίμων, idem Poetica ſunt.

Ὁμαιμοσύνη, conſanguinitas, in Anthol. Epigr. Eſt item fraternitas.

Decomp. Αὐθόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Συνόμαιμος, frater vel ſoror.

Πολύαιμος, multum ſanguinis habens. ſanguine abundans. Gal. ad Glauc.

Πολυαιμία, ſanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo ſanguine. Ariſt. de gen. anim. li. 4.

Πολυαίματος, idem quod πολύαιμος. Plut. in ſymp. 5. πολυαιματώτερον τὸ ἧπαρ.

Σύναιμος & συναίμων, conſanguineus, frater, vel ſoror. Poetica ſunt ambo.

Ὑπεραίμωσις, nimia ſanguinis abundantia. Poll.

Ὕφαιμος, ſubtus ſanguinē habens, cui ſubeſt ſanguis. in Epigr.

Φιλαίμων, & φιλαίματος, ſanguinis amans, ſanguinis auidus, ſanguinarius. φιλῶν τὸ αἷμα. Heſych.

Κύαμος, Πόλεμος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

-ΑἹΜΥΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, blādus, feſtiuus, lepidus, affabilis. Ab Heſychio exp. ἀστεῖος. Itē συνετός, & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν. Vſurpatur nonnūquā de perſona, vt Plutar. in Eumē. εἰπεῖν ἱκανὸς ἦν καὶ ἐντυχεῖν αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anth. Epigr. 3. κούρα αἱμύλιος. Sæpius de ipſa oratione. Plut. in Sol. καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, i. aliquid affabile, aliquam affabilitatē. Lucianus αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σου. ¶ Itē *in malam partē* illecebroſus, deceptor, blādītiis decipiēs. Heſio. in Theo. δόλῳ φρένας ἐξαπαφίσκων αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Plut. αἱμύλος ἀνήρ, exp. impoſtor fallax. Exp. & aſſētor. *Quidam volūt eſſe tanquā forma diminutiui factum ab αἵμων, pro δαίμων, i. peritus. Euſtathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἱμυλία, ἡ, feſtiuitas, lepor. Plut. ὅτι ἁρμονία καὶ συνάφεια ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας καὶ χάριτος.

Αἱμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱμύλος. vt αἱμυλίοισι λόγοισι, apud Hom. & Heſiodum, et theogn. v. 704.

Αἱμύλλω, decipio vnde χρεαιμύλος vir quidam dictus ab Ariſtoph. quaſi αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας i. decipiens creditores.

Αἵμων, vide in Δαίμων.

ΑἾΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, dictum fabuloſum, aut prouerbiale, ſermo ſeu oratio prouerbialis. Euſtathio eſt oratio fabuloſa & obſcura & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ ſequuntur. Αἶνος eſt oratio fabuloſa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traditur. vt ait Lucillus Tarræus in primo de prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Heſiod. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, &c. A plātis autē, vt apud Callim. αἶνον δ' ἀπ' αἶνον, εἰς κοτὲ Τμῶλος δ' ἄφθιτον, &c. Videtur pro παροιμία poni à Theocrito quum ἐν Κυνίσκας dicit. Αἶνός θην λέγεται, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. ¶ Item ſimpliciter pro quolibet

liber dicto capitur vt inquit Euſtath. Od. ξ. Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. ¶ Item aſſentio, ſ. συγκατάθεσις, vt ait Euſtat. hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro aſſentiri vſurpatur. ¶ Item laus encomiũ aut oratio laudatoria. Od. φ. τί με χρὴ μητέρος αἴνου. quid opus habeo laude matris ſeu laudatione. Apud Athen. 15. quidã poeta Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπεμψόμεθα εἰς μέγαν αἶνον.

Αἰνίσσομαι, & αἰνίττομαι (Atticè) obſcurè ſignifico obſcurè vel occultè innuo, inuolucro quodam verborum ſignifico, ænigmaticè ſignifico. Item alludo ad aliquid. Cum accuſ. vt Plato in Apol. τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Greg. Naz. de bapt. τὴν ἀπόγνωσιν αἰνιττόμενος. Interdum cum præpoſ. εἰς vel πρός: vt apud Æſchin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ, i. occultè me ſignificans. Et αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, per hoc ſignifico aerem. Plat. Aliquando & cum infinit. vt apud Plut. in Themiſt. αἰνίττομαι τάραξ ἐν τῷ ἐγκλήματι. Dicitur & αἰνίττομαί τι ὑπό τινος, pro, occultam ſeu obſcuram do huius rei ſignificationem. Ponitur etiam abſolutè. Ariſt. Rhet. 3. μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Vſurpatur & in paſſiua ſignif. vt χρησμὸς ᾐνιγμένος apud Ariſtoph. oraculum obſcurè editum. Et apud eundem, τὰ δ' ᾐνιγμένα. quę aptis ænigmatis ſignificata ſunt.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ ænigma. Athen. 10. Sępe dicitur δι' αἰνιγμάτων, i. per ænigmata obſcurè apud Plat. Plut. Ariſtoph. &c.

Αἰνιγμὸς, ὁ, idem. Quidam exp. ſcirpus, ambages verborum oratio verborum inuolucris tecta apud Athen. 10. Dicitur δι' αἰνιγμάτων, vt & δι' αἰνιγμῶν. Et ἐν αἰνίγμασι, i. obſcurè, occultè. ¶ Item pro occulta ſignificatione alicuius rei apud Areth. in Apoc. ¶ Thebanis λέσχη etiam ſignificabat, vt refert Euſt. quia οἱ λεσχάζοντες ἐκεῖ ὥσπερ κρύπτεσθαι καὶ μανθάνειν ὡς ἐν καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰνιγμοῦ εἶχον.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ ænigmaticus, ænigmaticè (i. obſcurè) dictus vel ſcriptus. Ariſt. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς ænigmaticè, per ænigmata. Athen. 10.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, ſermone obſcuro vtor.

Αἰνιγματιστής, ſermone ænigmatico vti ſolitus. qui ſermone ænigmatico vti gaudet, apud Greg.

Αἰνικτὸς, ὁ, ἡ, ænigmaticè & obſcurè dictus. ænigmaticus, obſcurus. Suid. ex Soph.

Αἰνικτήριος, ὁ καὶ ἡ, idem. Αἰνικτηρίως, ænigmaticè, obſcurè cum inuolucris & ambagibus verborum. Æſchyl. in Prometheo.

Αἶνη, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib. 8. εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, i. eſſet in maxima exiſtimatione inter duces.

Αἰνέω, ῶ, F. αἰνέσω vel αἰνήσω, ſed αἰνήσω magis antiquum eſt, & à poetis Ionicè vſurpatur, potius quàm in ſoluta oratione. P. ᾔνεκα, laudo. Exp. & approbo, ſeu comprobo. Od. π. Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. ¶ Item aſſentior. Cum datiuo perſonę apud Apol. Arg. 2. Ἀγκαίῳ δὲ φίλοις ἐπὶ πάντες ἔπαινον. i. Anceo multi ex ſociis aſſenſi ſunt. ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι, renuo, recuſo. Sic ſumi dicit Plut. apud Heſiod. Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι. ¶ Item ſubigo ordea, madefaciens aqua, vt ait Ælius Dionyſius apud Euſtat. At in hac ſignif. Pauſanias ibidem ſcribit αἰνεῖν non αἰνεῖν, dicens αἰνεῖν ſignificare πτίσσειν apud Pherecratem & Ariſtoph. in Pace. vnde comp. πτισάνη.

Αἰνείω pro αἰνέω, interiecto ι.

Αἰνίομαι, ἰῶμαι pro αἰνῶ Heſych.

Αἴνημι pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus, Hom. ὤμοι ἐγὼ γε Αἴνημ' ὅσα γὰρ &c.

Αἴνεσις, εως ἡ, laudatio vel aſſentio. Αἰνέσιμος, ὁ καὶ ἡ, laudabilis laude dignus. Heſych. Αἰνεσίη quoque reperitur apud Callim. & Apoll. Rhod.

Αἰνετὸς, ὁ, laudabilis, laude dignus. Heſych. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprędicator. Hippoc. περὶ τέχνης.

Αἰνίζομαι, F. αἰνίσομαι, idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. & admiror, ab Heſych. Il. [illegible] ἀπάντων. Sic & Ilia. κ. ¶ Item pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω, obſcurè ſignifico, apud Euſt. & Suid.

Compoſita ab αἶνος & αἰνέω.

Ἔπαινος, ου, ὁ, laus, laudatio, vt apud Plat. ἔπαινον ἔχει, laudari. Et Xen. οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. ¶ Itẽ pro oratione quę habetur in laudẽ alicuius, citatur ex Plut. in Lycurgo. Ἐπαινῇ Heſy. exp. ἐπαινετὴ δ' ἀρετὴ καὶ φοβερά. Vide in Α῏ἶνος.

Ἐπαινέω, ῶ, F. ἐπαινέσω & έσομαι (& interdũ apud poetas ήσω) laudo. Iſocr. in Panath. ἀμφισβητήσαντες αὐτοῦ ἐπῄνουν. Dicitur & ἐπαινῶ σε ταῦτα, pro κατὰ ταῦτα, in his te laudo apud Plat. Et ἐπαινῶ σε τῆς τέχνης, ſub ἕνεκα apud Iulian. Imp. in Epiſt. ¶ Item approbo, aſſentior vt exponit Euſt. Il. β. μῦθον ἐπαινήσαντες. Et cum dat. Il. α. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν γὰρ ἐπευφήμησαν κακὰ μαντεύοντι.

Ἐπαινοῦμαι, laudor. Interdum cum accuſ. ſolo, interdum & quidem ſępius cum accuſ. præpoſitione interiecta, vt Philoſt. ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν. Apud Luc. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος laudatur ob pulchritudinem. Ἐπαινούμενος, qui laudatur, qui laudem meretur. Ἐπαινουμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diodoro.

Ἐπαινετέος, laudandus, vel laudabilis.

Ἐπαινετὸς, τὴ, τὸν, laudabilis, laude dignus: laudatus. Chryſip. τὸ δ' ἀριστεῖν ἐπαινετόν. Et ἐπαινετῆς τῆς ἔθους, pro ἕνεκα τῆς ἔθους.

Ἐπαινετῶς, laudabiliter, ita vt laudem mereatur. Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator. Ἐπαινετικὸς, laudatorius vel ad laudandum propenſus.

Decomp. Ἀντεπαινέω, ῶ, viciſſim laudo. Xen.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis. Xen.

Παρέπαινος & παράψογος, dicuntur eſſe verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro.

Προεπαινῶ, priùs laudo, vel ante alium laudo.

Συνέπαινος, adiect. aſtipulor vel aſtipulatrix, qui vel quæ aſſentitur aut cõprobat. vt συνέπαινός εἰμι τοῦδε, cõprobo hoc.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo. Ariſtot. Rhet. 3. Item comprobo, aſtipulor, aſſentior. Plut. apud Herodot. οὐ συνεπαινέω, diſſentio vel diſſuadeo.

Ὑπερεπαινέω, ῶ, ſupra modum laudo, apud Aeſchin. & Ariſt.

Κατα[ι]νέω, ῶ, comprobo, annuo, aſſentior, acquieſco. Thuc. lib. 4. Ἀριστεύομεν δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει. ¶ Item cõcedo aliquid petenti, annuo petitioni alicuius. vt τὴν παῖδα vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν. Eurip. & Plut. Sunt qui interpr. ſpondeo vel deſpondeo.

Κατάινεσις, exp. aſſenſus vel approbatio: item ſponſio.

Decomp. Συγκατάινος, adiect. qui vel quæ aſſentitur, aſtipulator vel aſtipulatrix. Demoſth. Συγκαταινέω, ῶ, ſimul approbo, vel ſimpl. approbo, aſſentior, aſtipulor. Xen.

Συγκατάινεσις, idem quod κατάινεσις.

Παραινέω, ῶ, ſuadeo, hortor. Item admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο. Plat. Xen. Thuc. Plut. interdum cum ſolo datiuo perſonæ *pro*, conſilium do alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, conſilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendum ſit. ¶ Interdum *pro*, admoneo ſimul & præcipio, vel præcepta do, vt Bud. exp. apud Iſocr. ad Philipp.

¶ Interdum etiam videtur eſſe iubentis pro imperio, ſiue imperantis aliquid fieri, inquit Henr. Steph. vt apud Ariſtop. in Ranis. παραινῶ σοι σιωπᾶν.

Παραίνεσις, adhortatio, admonitio, conſilium quod datur Thuc. Xen. Iſocr. Gellius ad caſtigationem & emendationem pertinere vult. lib. 6. cap. 14.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, ſuaſor, admonitor.

Παραινετικὸς, κὴ, κὸν, adhortatorius, ſuaſorius, monitorius, vt παραινετικὸς λόγος, Iſocr.

Παραινετικῶς, exhortatiuè, exhortatoriè, more exhortantis, vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ (*decomp.*) ſimul exhortor, vnà cum aliis hortor: vel ſimpliciter pro παραινῶ. Suid.

Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, multũ laudatus, multa laude dignus, vt Vlyſſes apud Hom. Il. κ. Ex eodem aſt. & *pro*, loquax, garrulus. Il. λ.

Ποταίνιος, recens, q. d. recens & iam modò dictus. Heſych. Euſt.

Συναινέω, aſſentior. Item comprobo, approbo. Philo de vita M. l. ὡς αὐτοῦ συστρατεύειν καὶ συνεχῶς ἕπεσθαι. Apud Xẽ. Pæd. 8. βούλομαι δὲ ταῦτά σοι συναινέσαι.

Συναίνεσις, comprobatio aſſenſus.

Συναινέτης, comprobator, qui aſſentitur.

Συναίνετος, pro eodem, Exp. enim, ὁμόδοξος ab Heſychio.

Ὑπεραινετὸς, ſupra modum laudabilis.

Compoſita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro & velut per ænigma. tacitè & obſcurè innuo. Baſil. & Plut.

Ὑπαινίττομαι, ſubobſcurè declaro ſiue innuo, ænigmaticè ſignifico, tacitè & occultè innuo, apud Demoſth. & Plut.

ΑἸΝΟ'Σ, ἡ, ὁ, grauis horrẽdus, horribilis. Il. δ. αἰνὸν ἄχος, grauis mœror. Od. μ. αἰνότατον κακόν, grauiſſimum malum, Iliad. ζ. φυλόπις αἰνή, pugna horrenda. Heſychius αἰνὸς inter cætera vult ſignificare χαλεπόν. Heſiod. in Ergais [illegible] καὶ αἰνῇ. Od. λ. Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατε Κρονίδη. Il. α. & ξ. In compoſitione grauem ſeu horrẽdum, item malum & infelicem ſignificat, vt in αἰνόγαμος, αἰνοζήλωτος, &c. Significat etiam vehementiam, vt in αἰνοβίης. ¶ Αἰνὸν ὄνειρον apud Homerum exponit Euſtathius obſcurum & ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. Αἰνά, aduerb. pro αἰνῶς. vt αἰνὰ χολώσατο apud Callimachum hymno in Delum, grauiter ſuccenſuit. *Fieri volunt à δεινός, abiecto δ, & mutato ε in α: cuius etymologiæ meminit etiam Euſtathius vel à δαΐς, pugna, vt fiat δαινός & δαινός, abiecto autem δ, αἰνός. H. Steph. ab aduerbio αἴ mauult deducere, aut etiã ex αἰνῶς ab αἴ deriuato per ſyncopen factum eſſe dicit.

Αἰνῶς, grauiter, horrendè. Il. κ. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδια, grauiter metuo vel grauiſſimè. Poteſt etiam exponi valde. Il. γ. Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν, immortalibus, deabus valde ſimilis eſt facie. Od. α. φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, diligebat vehementer.

Αἰνόθεν.

Αἰνόθεν, à re graui & horrenda. Il. ν, Ἠ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, ex malo malè, vel, cum graui malo, à grauibus malis, ſiue poſt grauia mala.

Αἰνότης, ητος, ἡ, grauitas. Exp. & δεινότης.

Αἰνῶς, quomodo huc pertineat, vide in Αἰ.

ΑἼΝΥΜΑΙ, capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω. Od. φ, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ, ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, capit me deſiderium Vlyſſis. Sic Heſiod. in Aſp. Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Afferrur & αἴνυμαι καρπὸν χθονός, fructus terræ capio, ſeu percipio fructus quos terra dat.

Compoſita.

Ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo, ἀφαιρῶ.

Ἀποαίνυμαι, idem. Il. ν, Τρώων τὰ κταμένων ἀπαίνυμαι, quę interfectis adimo, ſeu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ, θεὸς δ' ἀπαίνυτο νόστον, reditum adimebat, ἀφῃρεῖτο.

Ἐξαίνυμαι, eximo, vel extraho. Heſych.

Παραίνυμαι, aufero. Heſych.

Περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod περιαιρέομαι. Exp. & περιλαμβάνω, περιέχω.

ΑἼΞ αἰγός, ἡ, capra. Interdum & ὁ αἴξ caper. vt apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Ariſtot. de nat. anim. 3. αἶγες φυσῶσι τὸ πῦρ. Apud eundem de nat. an l. 8. αἴξ ἄγριος, caper ſylueſtris. Et apud Hom. αἴξ ἀγρία, Lat. caprea. Euſt. vult Attico more in maſculino genere viurpari. Fieri aiunt à verbo ἀΐσσω: vt ſit primum ἀΐξ, deinde per ſynæſin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, ſignum cœleſte. Vide Proclum. ¶ Item auis quædam in aquis verſans. Citatur ex Ariſtot. de nat. anim. lib. 8. cap. 3.

Αἴγειος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, caprinus, hircinus. Il. γ, & Od. ζ, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. Apud Athen. τυρὸς αἴγειος, & κρέα τὰ αἴγεια. Αἴγεος etiā pro eodem dicitur, vnde fœmininum αἰγέη, quod abſolutè nonnunquam ponitur, pro, pellis caprina; ſubaudito nomine δορά. Herodot. in Melp. Dicitur & αἰγῆ per contractionem, vt λεοντῆ, κυνῆ, pro λεοντέη κυνέη, &c.

Αἰγινόεις, εσσα, εν, (adiect. poët.) capris abundans. vt αἰγινόεντα οὔρεα apud Hom.

Αἰγίσκος, ὁ, caper iuuenis, qui Lat. dicitur hœdus, & à Græcis etiam ἔριφος. Αἰγίδιον, τὸ, idem.

Αἰγίς, ίδος, ἡ, pellis caprina, idem quod αἰγέη. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. Quidam ſcutum eſſe volunt, vt docet Euſt. Il. ε. In qua ſign. nonnulli volunt αἰγίδα dici nō ἀπὸ τῆς αἰγός, ſed ab ἀΐσσω, vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ στημάτων, inquit Dionyſ. apud Euſt. ¶ Item quiddam quod medi tullio pini arboris innaſcitur, apud Theophr.

Αἴγεος, ον, ὁ, caprile. At Αἴγων ωνος, nomen paſtoris, Theocr.

Αἴγιλος, herba quædam capris grata. Theocr. Id. 5. καὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι.

ΑἸΟΛΟΣ ου, ὁ, varius, variegatus. Il. π, σάκος αἰόλον. Et Il. ε, τεύχεα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (vt volunt gramm.) diuerſis ſtellis ſit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. i. multiplex, implicitus, ambagioſus. vt apud Lycophr. Ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν αἰόλον στόμα, vnde αἰολόστομος. Euſt. in Od. κ, ait memoriæ proditum, virum prudentem fuiſſe Æolum: à quo prouerbialiter dicatur etiam qui verſutus ſit. ¶ Porphyrius vult ſignificare velocem, & deduci ab ἀέλλα, vnde αἰολόπωλος exp. τοὺς πόδας ὠκύς, ibidem Euſt. Il. τ, annotat πόδας αἰόλος ἵππος, idem eſſe ac πόδαργος, i. celeripes. ¶ Ita etiam dicitur ſcari piſcis altera ſpecies, vt refert Euſt.

Αἰόλλω, vario, variego. Nic. in Ther. Ἄλλω δ' ἐσχλεδαλὸν λεπίδεσσι μάκεσσι κυκλοτερές ποικίλον αἰόλλει. ¶ Exp. &, verſo, voluo. Od. υ, γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει. Exp. & πλανῶ.

Αἰόλλομαι, varior, variegor. Item varius fio. Heſiod. in Aſp. ὅτ' ἔμφαινε αἰόλλονται.

Αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλλω apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολάω ſeu αἰολάομαι, vagor, erro. vt exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, exp. ποικίλλω, vario, variego. Item verſutè ago. Item Æolico ſermone vtor: ἀπὸ τῶν Αἰολέων.

Αἰολίας, ου, ὁ, piſcis nomen apud Athen. lib. 1.

Compoſita.

Κορυθαίολος, ου, ὁ καὶ ἡ, variam habens galeam, *id eſt*, variegatam, vt κορυθαίολος Ἕκτωρ. Il. β. Exp. & ornatam habēs galeam. ¶ Vel qui eſt αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante ταχύν: qui armatus, celer eſt ad pugnam, i. agilis & expeditus, q. d. expeditè pugnam ciens, belliçoſus. Scribitur & κορυθαιόλος. ¶ Κορυθαίολα νείκη. Ariſtoph. in Ran. iocosè dixit ad κορυθαίολον Hectorem alludens, i. acies & aſperæ pugnæ. Steph.

Παναίολος, omnino varius, multum variegatus, ornatu multum vario inſignitus. vt σάκος παναίολον apud Heſiodum. Exp. παμποίκιλος ab Heſych.

ΑἸΟΝΑΩ, ῶ, aſpergo, fundo, καταντλῶ. Gal. αἰονᾶσθαι ἐλαίῳ. Idem. ἐλαίῳ αἰονᾶν χρή. Idem cum alia conſtructione vſus eſt. αἰονᾶν δὲ τὰ μὲν πλεῖστα δι' ὕδατος θερμοῦ. Exponitur etiam deſuper irrigo, & ſuperfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit, καταχέειν & λούειν, item καταντλεῖν.

Αἰόνησις, εως, ἡ, perfuſio, κατάντλησις, vt Erot. exp. apud Hippoc.

Compoſita.

Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo. Nic. in Alexiph. v. 462. Ἄλλοτε τὴν θαλεροῖσιν ἐπαιονάασθαι λοετροῖς, aliàs calidis perfunde lauacris.

Καταιονάω, ῶ, idem quod αἰονάω: nam Ga. καταιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfuſio, fotus, καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Euſt.

ΑἸΠΥΣ εῖα, ύ, (fœm. gen. αἰπεῖα, ſeu αἰπύ,) altus, excelſus, in edito loco poſitus. Il. β. Αἰπύ πτολίεθρον, αἰπὺ τεῖχος apud eundem. αἰπὺς δ' ὄλεθρος apud Heſiod. αἰπεῖα κολώνη, Il. β. ¶ Item grauis, ingens. Item difficilis, vt Lat. arduus, grauis, vt αἰπὺς πόνος. Sic αἰπὺς ὄλεθρος, graue exitium, Il. ρ.

Αἰπύτερος, α, ον, idem cum αἰπύς, altus.

Αἶπος, εος, τό, altitudo, celſitas ὕψος. Apud Eurip. πρὸς αἶπος ἔρχεται, exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάματος, labor, Heſych.

Αἰπός, ή, όν, idem quod αἰπύς, εῖα, ύ, vt πόλιν αἰπεινήν, Il. ν.

Αἰπήεις, εσσα, εν, idem. vt Apoll. Arg. 2. Κολώνης αἰπήεσσης. In anth. epigr. αἰπήεσσα κατὰ γῆς, alia procella.

Αἰπεινός, ή, όν, idem quod αἰπύς. vt Ἴλιον αἰπεινήν, Il. ρ. πόδας αἰπεινήν, Il. ζ.

Αἰπύνωτος, idem Æſchyl. in Prometh.

ΑἾΡΑ, ας, ἡ, malleus, σφῦρα. vt Etymol. exp. aſſerens ex Callimacho, λάζετο δ' ἡ παρ' Ἡφαίστοιο καμινοῖς Ἔστρεφεν, αἱράων ἔργα διδασκόμενοι, Heſychio quoq; eſt σφῦρα, nec non ἀξίνη, ſecuris: apud quem tamen paroxytonωs ſcriptum αἶρα. * Deriuat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum vel per metatheſin à ῥαίω, pro ῥαίω. à quo itidem ῥαιστὴρ dicitur malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαθραύειν τὰ τυπτόμενα. ¶ Eſt etiā ſemen frumentaceum ex frumenti corruptione proueniens: quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥαίω, i. φθείρω, vt tradit Etym. Suidæ eſt frumenti corruptio: Heſych. verò αἶρας exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agreſtes ſeu ſylueſtres, vnde & σῖτος καθαρὸς αἰρῶν, apud Theoph. hiſt. plant. lib. 8. cap. 5. & αἰρῶν ἄλευρα apud Hippoc. Eſt & aliud vitium, quod Siculo frumento peculiare eſſe tradit Theoph. in loco citato: veruntamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τὰς αἶρας eſſe μονόλοπον ſcribit idem lib. 1. eiuſdem operis cap. 8.

Αἰρικός, ή, όν, loliaceus.

Αἴρινος, η, ον, loliaceus, è lolio confectus. vt αἴρινον ἄλευρον apud Dioſc.

Αἰρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lolio plenus, in quo multum eſt lolij: ſeu permixtus lolio, Theophr. ¶ Exp. & loliaceus.

Ἐξαιρόομαι, [*comp.*] οῦμαι, in lolium vertor ſeu tranſeo Theophr.

ΑἹΡΕΩ, ῶ. F. ήσω. P. ᾕρηκα. Aor. 1. εἷλον, & Fut. 2. ἑλῶ, ab inuſitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum iudicio magis recepta ſunt quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur] capio, prehendo, comprehendo, corripio, vel inuado, occupo. Il. α, κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Xen. Pæd. 1. ᾕρει τινὰς αὐτῶν. Apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχήν, occupare imperium. Sæpe ſignificat curſu capere, *id eſt*, currendo aſſequi & comprehendere, Xenoph. Pæd. 4. τὸ μὲν φεύγοντας αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑποζύγιον ἀναστρέφειν. Hinc & venatores apud Heſiodum dicuntur αἱρεῖν lepores, & apud Lucianum in dial. Ven. & Cupidinis, de Diana ἀγρεῖ θῆρας καὶ ἐλάφους καὶ νεβροὺς αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύουσα. Per metaph. inanimata quoque [velut ἵμερος ὕπνος, λήθη, &c.] apud poëtas præſertim dicuntur nos αἱρεῖν, vt Iliad. λ, μηδέ σε ὕπνος αἱρείτω, neq; ſomnus quenquam occupet. Il. β. μηδέ σε λήθη αἱρείτω, neq; te capiat obliuio. Iliad. γ. καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, inceſſit me cupido, ſiue deſiderium. Od. α. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. ¶ Item deturbo, euerto. Et expugno, ſubigo, vt αἱρεῖν πόλιν, apud Herod. & Thuc. Sic Greg. Naz. in epiſt. Baſilij ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, nos nō expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. exp. vincere iudicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν τὴν γραφήν apud eundem, obtinere cauſam ſuam in accuſando aliquo, vincere accuſando. ¶ Item, conuinco & damno, pro quo dicitur & ἁλίσκω. Æſchin. in Ctesiph. μηδ' αἱρεῖτε παραβαίνοντας ὅρκον τῶν Ἑλλήνων τὸ δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Sic & Ariſtoph. in Nub. ἐλθόντα δ' ᾕρουν κλέπτης, & metaph. conuinco, euinco. vt ὁ λόγος αἱρεῖ apud Herodot. & Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ apud Æſchin, ratio euincit vel dictat. ¶ Item, pro ἀναιρῶ, interficio. Sophocles apud Suidam. πόλεμος γὰρ οὐδέν' ἄνδρα ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν, i. nullum improbum occidit vltrò.

Αἱρέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Aor. 1. ᾑρεθήσομαι, Aor. 2. εἱλόμην [in actiua ſignif.] capio, ſumo. Od. ξ. δ' ἔρπετον λαβὼν. Τιμὴν δ' ὕστερον τι καὶ

d

αἰτῶν

σῖτον αἱρεῖσθαι, cibum & ſomnum capere. Aliquando exp. capeſſo, vt αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις. Sic & apud Xen. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, vbi tamen quidā malunt vertere, eligo. Item antepono & pluris facio, aut etiam malo. In qua ſignif. iungitur interdum cum ἀντὶ vt Ariſt. eth. 9. ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλὸν, honeſtatem præferens omnibus rebus. Xen. ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle ſeruire quàm bellare, vel præferre ſeruitutem bello. Interdum cum πρό. Herod. 1. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρεῖται. Sic Plut. ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱρούμενος. Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo αἱροῦμαι τοῦτο μᾶλλον ἢ τοῦτο. Sic Xen. αἱρούμενοι τὸ λαθεῖν μᾶλλον ἢ ἀντιλαβεῖν. Poni etiam pro volo annotatur, vt apud Iſ. in Euag. αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Sic οὐχ αἱροῦμαι, nolo, apud Laert. ¶ Item, eligo, deligo. Dem. αἱρεῖσθαι φίλους, αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eūdem, eligere iudicē, vel (vt alij) deſignare, creare. ¶ Item, opinor, cenſeo, ſectam aliquam conſector, vt Philoſophi faciunt. ¶ Item in paſſiua ſignif. capior, comprehendor. item reus peragor conuincor, manifeſtus ſum. ἁλίσκομαι. item, eligor, deligor, vel deſignor, creor, frequentiſſimè de magiſtratibus.

Αἵρεσις, εως ἡ, expugnatio. vt αἵρεσις πόλεως Thuc. ¶ Item electio, vel optio Iſoc. de pace περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντες, in electione rerū errantes. Αἵρεσιν δοῦναι, optionem dare. Dicitur etiā αἵρεσις στρατηγοῦ electio vel creatio imperatoris. ¶ Item conditio vt in Pand. καλαῖς αἱρέσεσι bonis conditionibus. ¶ Idem eſt etiam quod γνώμη, animus, hoc eſt voluntas & propoſitum, apud Polybium. ¶ Item ſecta, dogma. Nonnulli quum de philoſophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate, firmata hæreſis. Apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις. Item apud eccleſ. ſcriptores, dogma orthodoxæ fidei conſonum.

Αἱρεσιώτης, ου ὁ hæreticus in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fœm. gen. vnde αἱρεσιῶτις πολιτεία recepta apud hæreticos.

Αἱρετικὸς qui capi poteſt. Xen. Pæd. 5.

Αἱρετὸς, ὁ, ἡ eligendus præ alijs, q. d. eligibilis, optabilis, expetendus, vt βίος ἄλυπος αἱρετὸς, Ariſtot. in Rhet. Hinc comparat. αἱρετώτερος potius eligendus, optabilior. Et in neutr. gen. αἱρετώτερον ἐστὶ, optabilius eſt, ſatius eſt. ¶ Item electus, delectus, vel creatus, vt ἄνδρες αἱρετοὶ δικασταί.

Αἱρετὴς, οῦ ὁ elector. vnde αἱρέτις ἡ electrix, Sapient. 8. αἱρέτις τῶν ἔργων.

Αἱρετικὸς, ὁ, ἡ qui eligit, aut qui eſt aptus ad eligendum. Exp. & paſſ. qui deligitur. Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, ſub conditione factum in Pand. ¶ Apud Eccleſ. ſcriptores ſic dicitur qui à recepta ſana doctrina ita aberrat vt contempto Dei & Eccleſiæ ipſius iudicio in ſententia permaneat, & Eccleſiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω, f. ίσω, P. πα. eligo, deligo, optabile iudico amplector, vt πρωΐαν αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Damag. Sic & Matth. 12. ¶ Item ſectæ hæreticorum adhæreo. Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas αἱρετοὺς ἡρετισάμεθα.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ qui ſectam aliquam ſuſcepit. Laert. item ſectator, qui partes alicuius ſequitur, Polyb.

Ἑλετὸς, τὸ, ἡ qui capi ſeu prehendi poteſt. Hom. Il. 9.

Ἕλωρ, Ἑλώριο. Ἕλαχυς. Ἕλκω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναιρέω, aufero, tollo. Plut. in Numa ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο. Item euerto, vt ἀναιρεῖν πόλεις, Dem. Dicitur & ἀναιρεῖν τοὺς νόμους abrogare leges, apud Aeſchin. ¶ Item, è medio tollo interficio. vt ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam proprie quaſi ſententiam pronunciare de eo tollendo è medio, vnde & ἀναιροῦσαι ψῆφοι quibus oppon. σώζουσαι. Item capio, in manus ſumo. Propriè tamen eſt è terra ſublatum accipio, ſeu tollo de terra. Thuc. ἀνελόντες ὅπλα ἐξέπλευσαν. ¶ Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, vtriſque reſponſum dedit. Dicitur & ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, apud Herodot. Et cum accuſ. vt Plato de leg. 9. ἃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ.

Ἀναιρέομαι, οῦμαι actiua ſign. pro ἀναιρῶ, aufero, tollo, apud Plat. de leg. lib. 11 ἀναιρεῖσθαι τὴν παρακαταθήκην. Et pro tollere, i. è medio tollere, abolere, abrogare & pro circūducere, vel expungere. vt ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν. Et pro interficere, apud Polyb. Ponitur & pro auferre, i. vt ſortem propriam accipere apud Paul. Pro verbo ἀναιρεῖσθαι (quum vinco, & reporto præmium ſignificat) Cicero ſolet dicere, auferre. Ἀναιρεῖσθαι παῖδας tollere liberos, dicitur duplici ſignif. pro ſuſcipere. Sic Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς δύο ἀνείλετο & pro, non exponere ſed educandos curare. Sic Hermog. ... Ἀθηναῖοι ... ἀναιρεῖσθαι ... Eſt præterea ἀναιρεῖσθαι tollere mortuos ad ſepeliendum. Dicitur autē vel ἀναιρεῖσθαι τινά, vel ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, ſiue τοὺς τετελευτηκότας, i. ſepelire, apud Il. & Dem. Sic dicitur & ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγοὺς, apud Xen. Item capio, ſumo in manus, & propriè, è terra ſublatū capio, ſiue tollo de terra. vt ἀναιρεῖ ſuprà Heſiod. Χερσὶν δ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνειλόμενος ... Et Ariſtot. de mundo, ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται. ¶ Itē ſuſcipio, aggredior. vt ἀναιρεῖσθαι πόλεμον. Plat. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, apud Xen. Ἀναιρεῖσθαι πίστις apud Herodot. ¶ Itē, pro excipere, recipere ad ſeſe. Bud. ¶ Citatur & pro eligere, ex Chryſoſt. ¶ Itē, pro demereri ſibi aliquē, cōciliare ſibi aliquē, cōciliare ſibi gratiam alicuius. Xen. Pæd. 2. ... ¶ Item pro concipere & grauidam eſſe apud Herodot. ¶ Item in paſſ. ſignif. auferor, tollor. vt ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα. Greg. item euertor. Dem. ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur & νόμοι ἀναιρεῖσθαι, abrogari. item, interficior. vt ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni. item, tollor. (de puero expoſito dictum) apud Iſocr. ad Philipp. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, ſiue quod à vate editur. Ἀναιρούμενα χρήματα, receptæ & diſſolutæ pecuniæ apud Demoſth.

Ἀναίρεσις ἡ, ablatio, ſublatio. item, euerſio. vt ἀναίρεσις τῆς πόλεως, item, abrogatio, antiquatio, abolitio, reſciſſio, vt ἀναίρεσις τῶν νόμων. item, interfectio, item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, ſublatio cadauerum ad ſepeliendum, vel (vt alij) cadauerum collectio vnde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν αἰτεῖν.

Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, ablator, ſublator, item, euerſor, & interfector, interemptor. Ἀναιρετικὸς exitioſus, lethalis, mortifer. vt ἀναιρετικὸν νόσημα apud Ariſtot.

Decomp. Ἀνθαναιρεῖσθαι, viciſſim ſumere ſeu accipere.

Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι ſignif. act. ſuſcipio capeſſo, Luc. ¶ Item, de medio tollo & neco, apud Polyb. ¶ Item ſignif. paſſ. vltra concipior, de fœtu dictum, apud Herodot. Ἐπαναίρεσις, occiſio cædes, apud Polyb.

Προσαναιρέω, insuper occido Herodot. lib. 1. προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τῶν Κλεάνδρου. ¶ Item, insuper reſpondeo, de oraculo dictum. Plut. de defectu orac. τὴν Πυθίαν προσανελεῖν. Προσαναιροῦμαι, insuper ſuſcipio, Thuc. lib. 7.

Συναναιρέω, ῶ ſimul perimo, ſimul aufero. Al. Aphr.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, in locum alterius eligo, ſufficio in locum alicuius. Plato de leg. lib. 6. ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταὐτά. Et cum genitiuo perſonæ. ἀνθαιροῦμαί τινος apud Syn. ¶ Interdum etiam ſignificat, antefero, antepono. q. d. præeligo cum accuſ. & genit. apud eundem Syn.

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero adimo. Dicitur ἀφαιρῶ τοῦτο & ἀφαιρῶ σε τοῦτο, & frequentius ἀφαιροῦσι τοῦτο. Reperitur & ἀφαιρεῖσθαι, apud Plut. in lib. de Rep.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι. (pro quo & Ἀπαιρεῦμαι apud Hom. & Herodot.) idem pro aufero adimo, detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, & ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο: interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, apud Iſocr. Plut. Xen. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Dem. & ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Luc. eſt vindicare in libertatem vel aſſerere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι τι τινος, apud Dem. exp. eius animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item paſſ. ſignif. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, aufertur mihi hęc res. Sic ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν apud Plut. in Public. regno ſpoliatus, cui regnum ademptum eſt.

Ἀφαίρεμα vel ἀφαίρημα, τὸ, ablatio, vel potius quod aufertur. Greg. ¶ Item, quod pro donario eximitur & ſeligitur. Exod. c. 35. item alicæ genus ita dictum à cortice ſiue tunicis zeę ablatis apud Plin. Ἀφαιρεματικὸς, & ἀφαιρεματικῶς q. d. ablatiuus. Apud philoſophos pro abſtractio quaſi dicas abſtractorius. Vide Bud. Com. Ἀφαιρεματικῶς vel ἀφαιρηματικῶς, q. d. ablatoriè vel abſtractoriè per abſtractionem apud Phil.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio detractio cui opponitur πρόσθεσις apud Plut. & Ariſtot. Apud gramm. eſt figura quum principio vocabuli aliquid detrahitur. ¶ Item, quod ex cæſi animalis interaneis extrahitur Athen. li. 8.

Ἀφαιρετὸς ὁ ἡ, ἡ, qui vel quæ auferri poteſt. item exemptilis, vt cortex arboris exemptilis cui oppon. ἀναφαίρετος.

Ἀφαιρέω pro ἀφαιρέω apud Herodot.

Decomp. Ἀναφαίρετος, qui vel quæ auferri non poteſt, vt virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα.

Δυσαφαίρετος ablatu difficilis, qui ægrè adimi poteſt.

Ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem aſſerere. Dem.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, inſuper demo ſeu detraho. Gal.

Παραφαίρεσις ademptio.

Προαφαιρέω ante adimo ſeu aufero, præcerpo.

Προσαφαιρέω ῶ, inſuper aufero Dem.

Διαιρέω ῶ diuido, diſtribuo. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. de leg. διαιρεῖν κλήρους. ¶ Itē pro, findo vel ſeco. vt διελόντες τὴν ὀροφὴν apud Thuc. & Xē. Sic Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ διαιρῶ τοῦτο, explano hoc B. ex Theoph.

Διαιρέομαι, οῦμαι act. ſig. pro, diuido, partior, apud Platonem in Phæd. Et pro, explico, diſſero: itidem apud Plat. de Rep. Vide exempla apud Bud. item paſſ. pro diuidi, diſtribui: vt διαιρεῖσθαι εἰς μέρη apud Plat. διῃρημένως, diuiſim, ſeparatim.

Διαίρεσις diuiſio, diſtributio, Ariſtotel. Apud gramm. opponitur συναιρέσει. Exponitur & diſcriminatio, differentia: ſimque annotatio, earūmque rerum quæ ad rem conſtituendam pertinent. apud Theoph.

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. diuiſibilis, qui diuidi poteſt. Exp. & ſeparabilis. Ariſt. Eth. 1. συνεχὴς & διαιρετὸ inter ſe opponit. Apud Xen. Pæd. 4. opponitur συνδέτῳ, & exp. διαιρετὸς ἵππος ὁ ἄζευκτος, qui diuiſus eſt. ¶ Item, fiſſilis. ¶ Διαιρετοῖς λόγοις, explicabilis ſermone, Thuc. lib. 1. Διαιρετῶς, diuiſim ſeparatim.

Διαιρέτης, ν, ὁ, diuiſor, diſtributor apud Greg. Naz. Διαιρετικὸς, vim aut facultatem diuidendi habens vel ſeparandi, aptus ad diuidendum. Plut. de primo frigido. κ᾽ ὅλως τὸ μὲ πῦρ διαςατικόν ἐστι κ᾽ διαιρετικὸν, i. omnino dirimit ac diſſipat ignis.

Διαιρετικῶς, q. d. cum quadam diuidendi facultate. Exp. & diuiſim. Plut.

Decomp. Ἀδιαίρετος, indiuiduus, inſeparabilis, ἀχώριςος, Ariſtot. Item pro non diuiſo, citatur ex Ariſtot. Pol. 2.

Ἀντιδιαιρέω, ex oppoſito diuido, oppono ad diuiſionem. Ariſtot. top. 6. Ἀντιδιαίρεσις, diuiſio ex oppoſito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος, difficilè diuiſibilis, cuius diuiſio difficilis eſt.

Εὐδιαίρετος, qui facilè diuidi poteſt, facilè ſciſſilis. Theoph.

Καταδιαιρέω, ῶ, diuido.

Προσδιαιρέομαι, inſuper diuido, noua diuiſione vtor, aliam diuiſionem adiungo. Ariſtot. Rhet. 3.

Συνδιαιρέω, ſimul diuido, ſimul diſtinguo, apud Greg. Naz.

Ὑποδιαιρέω, ſubdiuido, particulariùs diuido. Ὑποδιαίρεσις, ſubdiuiſio. Apud Dialecticos vtrumque.

Ἐξαιρέω, ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plato in Cratylo, ἐξαιρεῖν τὰ γράμματα & ἐπεμβάλλειν inter ſe opponit. Iſocr. in Panath. προστιθέναι τοῖς λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. ¶ Item ſecerno, eligo, deligo tanquam eximium. Il. α. Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xen. Pæd. 7. ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς κ᾽ τεμένη ἐκ πάντων ἐξελεῖν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc. Νίσαιαν αὐτοὶ ἐξεπολιόρκησαν νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας ἐξέλοιεν, &c. Et Herodian. lib. 3. πάντα ἐξῃρηκότος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Dicitur & de hominibus pro ſubiugare apud eundem Thuc. lib. 8.

Ἐξαιρέομαι, in act. ſig. eximo, extraho: vt apud Hom. & Heſiod. ἐξέλετο φρένας. Sic apud Plat. in Ione διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις & χρησμῳδοῖς. Sic Iſocr. τὰς δόξας ἐξαιρεῖ τῶν πολιτῶν. Dicitur & ἐξαιροῦμαί σε τοῦτο, vt apud Plut. in Rom. δίκας ἐξελέσθαι τὰς ἀδικουμένας. ¶ Item ſecerno, ſeligo, vt apud Hom. ſæpe. Sic apud Xen. Pæd. 5. ἐξῃρημένην αὐτῷ. ¶ Item effero, expono. vt Demoſth. in Dion. ἐξαιρεῖσθαι τὸν σῖτον ἐν τῷ ῥοδίῳ ἐκβαλόντα. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Lyſiam, Iſocr. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, ſeligo, deligo tanquam eximium. Od. ζ. καί μοι μάλα τύχησε πάντα. Τὸν ἐξῃρημένην μεθοριζόμενοι. Et Xen. Pæd. 5. ἐξῃρημένην αὐτῷ. ¶ Itē in paſſ. ſig. eximor, extrahor, vt ἐπειδὰν τὸ ἄλγος ἐξαιρεθῇ. Cicer. interpr. quum dolor detractus eſſet. Interdum cum accuſ. vt apud Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντες τὴν ἀδικίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς, i. quibus exempta eſt iniuſtitia. Item deligor, ſecernor, vt apud Thuc. lib. 3. Δημοσθένει ἐξῃρημένα, Demoſtheni exemptæ ſunt.

Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio, vt ἐξαίρεσις λίθου, apud Herod. Peculiariter autem quæ exenterando eximuntur. vt apud Euſt. ἐν ἔχει πάντα τὰ ἐντόσθια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. ¶ Item locus in portu in quem merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. li. 9. ¶ Ἐξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur aduerſus eum qui ſeruum abduxiſſet, & liberum aſſeruiſſet. Suid.

Ἐξαιρέσιμος, ν, ὁ κ᾽ ἡ, exemptilis, qui eximi poteſt. vt ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Ariſtot. in Oecon. & Cic. in Verrem.

Ἐξαίρετος, exemptus è numero, ſelectus, eximius, præcipuus. vt ἐξαίρετον γέρας. Il. β. & κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. δ. Apud Thuc. ἐξαίρετον ποιεῖν, ſeligere, ſeponere. Significat etiam receptum, *id eſt*, exceptum & qui non venit in ſortem. Bud. ¶ Item, peculiaris, apud Dem. qui & copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Ariſtidem, ἐξαίρετον τοῦ ἡλίου δυσμῶν, exp. exemptum à Solis occaſu.

Ἐξαιρετὸς (*oxytone*) qui eiicitur, vel potius eiectitius. Suid.

Ἐξαιρέτως, eximiè. Item præcipuè, præſertim, in primis, vel potiſſimum peculiariter. Herodot. & Plut. Ἐξαιρετέος, euertendus, dignus qui euertatur. Polyb.

Ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptiuus.

Decomp. Προσεξαιρέομαι, inſuper eximo ſeu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, vna diripio ſiue populor, adiuuo in diripiendo. Demoſth.

Ὑπεξαιρέω, ῶ, & Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι, clàm aufero vel auerto, interuerto, ſubduco ſubtraho. Luc. ¶ Eſt etiam ὑπεξαιροῦμαι, excipio ſiue recipio, *id eſt*, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Eſt etiam (vt vult idem) excipio, *id eſt*, in pacto contineri nolo. vt apud Athen. lib. 10. Ὑπεξαίρεσις, ſubtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem lib. 3 cap. 8.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, pòſt eligo, poſt alium eligo, *id eſt*, ſubſtituo in locum alius qui fuerat electus vel paſſ. pòſt eligor, &c. Thuc.

Καθαιρέω, ῶ, deiicio, deturbo, deduco. Ariſtoph. in Neb. καθελοῦσα νύκτωρ τὴν σελήνην. Ponitur etiam metaphoricè vt & deiicio, Lat. Theodor. Eccl. hiſt. 2. καθελεῖν τὸν ἐπίσκοπον, epiſcopum abdicauerunt & deiecerunt. ¶ Item, euerto, diruo. Thuc. 3. κ᾽ τείχη καθελεῖν. Item euerto, ſubuerto, peſſundo, metaph. ſignif. apud eundem. ¶ Itē *pro*, abrogo, reſcindo. vt καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno apud Baſil. Itē occido, interimo apud Soph. in Trach. ¶ Itē, cōprimo, reprimo, cohibeo, deprimo imminuo, extenuo. vt καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὴν ὀγκωσιν apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plat. Καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Il. λ. & Od. λ. & ω. claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρῶ ἀγῶνα, vinco certamen ſuſceptū. Plut.

Καθαιρέομαι, deiicior, euertor. Item imminuor. vt Act. Apoſt. cap. 19.

Καθαίρεσις, deiectio, deturbatio. Item euerſio, ſubuerſio, cędes. vt καθαίρεσις Ἰλλυριῶν, apud Herodian. lib. 3. Item damnatio apud Baſil. Item depreſſio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. & αὔξησις apud Ariſtot.

Καθαιρέτης, deiector, euerſor. Thuc. Exp. & demolitor, vaſtator, interfector. Καθαιρετικὸς, euertendi vim habens, vnde καθαιρετικὰ φάρμακα Gal. quibus reprimuntur & minuuntur quæ ſupra modum aucta ſunt.

Decomp. Ἀκαθαίρετος, exp. inexpugnabilis, vel qui peſſundari nō poteſt, qui euerti nō poteſt. vt πύργος ἀκαθαίρετος. Suid.

Δυσκαθαίρετος, qui vix euerti poteſt.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè euerti poteſt.

Δυσπεριαφαίρετος, qui difficulter detrahi ſeu demi poteſt. Theophr. lib. 5 hiſt. pl.

Συγκαθαιρῶ, vnà euerto, in euertendo adiuuo. Theophr. ¶ Aff. ex Herodoto συγκαθαιρεῖ ἀγῶνας pro συγκαθαιρεῖ, exp. certamina obtinet, vel vincit. (λας *pro* detraxiſti.

Παραιρέω, ῶ, diruo, Aff. ex Thuc. Inuenitur & apud Eurip. παρεῖ-

Παραιρέομαι, adimo, aufero. Cum accuſ. apud Dem. & Ariſt. Interdum cum duobus accu. vt Ariſtid. in Panath. κ᾽ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὰ καθ᾽ αὑτοὺς. Xerxi ſpem ſuā expectationēmque abſtulerunt. Item cum accuſatiuo & genitiuo: Xenophō. ἐβουλεύετο τὰς συμμαχίας αὐτῶν παρελέσθαι. Dicitur & παραιροῦμαί σε τοῦτο, priuo te hac re, adimo tibi hāc rē. Παραίρημα. qđ adimitur aut detrahitur. Exp. & reciſio. Thuc. Παραίρεσις, ademptio detractio. Ariſt. diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω ῶ, circumaufero vel in circuitu. Item pro circuncido, amputo. Theophr. de cauſis pl. lib. 3. cap. 16. περιαιρεῖν τὴν θάλασσαν τῆς κλάδων. Item detraho, vt Herodian. lib. 2. τά τε ξίφη περιαιροῦσιν αὐτῶν.

Περιαιρέομαι, idem. vt περιαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον, ab homine aufert. Et cum accuſ. (ſicut ἀφαιρέομαι) vt Demoſth. in Midiam. ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὅπλα, ἴσως μὲ ἂν ὕβριζεν. Item paſſ. auferor, item euertor. περιαιρεθεῖσα ἄμπελος, vitis putata. Περιῃρημένος, exponitur etiam euerſus, vel profligatus apud Thuc. Aff. ex Demoſt. & *pro*, excutio, abſtergo.

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio. Theophr. de hiſt. pl. lib. 4. cap. 17 περιαίρεσις τῆς φλοιοῦ. Περιαιρετὸς, exemptilis, vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ Luc.

Εὐπεριαίρετος, (*decomp.*) qui facilè detrahitur. Theophr.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo. vt apud Luc. καθάπερ ἐκ θησαυροῦ προαιρῶν.

Προαιρέομαι, οῦμαι, in ſignif. act. præfero, antepono præopto, malo, q. d. præeligo. Herodot. li. 6. τὸ παρεὸν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος προελόμενος ἀντὶ ἔξεστι τὴν τιμήν. Interdū cum ἀντὶ vel μᾶλλον. vt Xen. θάνατον ἀντ᾽ αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Ariſt. Pol. 5. c. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον κερδ αἴρειν. ¶ Item conſtituo, ſtatuo, mihi certum eſt. Item conſultò ſeu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur & aliæ expoſitiones pro loco. Dicitur autem προαιροῦμαι πρᾶττειν τοῦτο. mihi propoſitum eſt hoc facere. Et προαιροῦμαι τοῦτο, (non ſequente infinitiuo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Ariſtot. in ethicis, προαιρεῖσθαι, quidam exp. eligere: alij cōſilium capere: alij cōlectari ſeu amplecti certo cōſilio aut etiā cōlectanda proponere.* Dicitur autem προαιρεῖσθαι quaſi πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, vt tradit Ariſtot. de voce προαιρετὸν agens.

Προαιρετὸς, ſpontis humanę & arbitrarius. Ariſt. in Eth. Προαιρετὸν, quidam exp. id de quo conſilium capitur, alij id ad quod certo propoſito ferimur: vel id quod cæteris poſthabitis amplectendum nobis proponimus. τὸ πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Προαιρετικὸς, qui certo animi propoſito ad rem aliquam fertur, cum genit. Apud Ariſtotel. Eth. 5. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exp. actiones à propoſito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικαὶ κινήσεις, voluntarij motus.

Decomp. Ἀπροαιρεσία, ἡ, temeritas, inconſiderantia. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἀπροαίρετος, inuoluntarius. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo propoſito & conſilio. Ariſt. Ethic. cap. 8.

Ἀπροαιρέτως. inuoluntariè, non ſponte, non conſultò, non de induſtria.

Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αὐτοαιρέτως, ſuo ipſius arbitratu, ſua ſponte. Bud.

Προσαιρέομαι, allego, inſuper lego, ſiue deligo ad numerum antiquum addo & mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Sic & in Public. προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, allegit ſibi collegam.

Συναιρέω, ſimul euerto, ſimul profligo. Thuc. lib. 2. ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει & τὰ πάντα διαίτῃ θεραπευόμενα. ¶ Item contraho in vnum, item ſimul complector quaſi contrahendo. Od. υ, χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν. Dicitur & de ſermone. vt Thuc. πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δ᾽ ὑπαίσχοι, *id eſt* contrahens in pauca paucis complexus. Et per dat. vt apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Et per accuſ. Greg. in Iul. lib. 1. καὶ συνελόντα φάναι τινὶ τοιοῦτον, &c.

Συναιρέομαι, ſimul euertor Thuc. li. 8. τὰ τῶν Ἀθηναίων τάχα συναιρεθήσεσθαι, ſimul vniuerſa euerſū iri. ¶ Itē cōtrahor. Ἀ Gramm. συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit ſynæreſis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio. Greg. Apud gramm. eſt figura quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ἀσυναιρέτως (*dec.*) q. d. incontractè. *pro* abſq; cōtractione. Euſt.

Ὑφαιρέω, ſubtraho. Il. ε ὑπὸ δ᾽ ἥρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thuc. *pro* ſubduco, lib. 4. καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους.

Ὑφαιρέομαι, pro eodem. Plut. in Themiſtocle, ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετευσάμενος. ¶ Item ſurripio, ſuffuror. Ariſt. de an. li. 9. ὑφαιρεῖται δὲ τὸν κόρακα ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχῃ ſuffuratur coruo.

Ὑφαίρεσις, ſubtractio, ſubductio, item diminutio. Heſych.

Ὑφαιρέτρια ἡ obſtetrix. Heſych.

Ἀνθυφαίρεσις (*decomp.*) ſubtractio, aut ſubductio mutua, quum quid viciſſim alicui ſubducimus aut ſurripimus. Greg.

Alia comp. ex αἱρετός ſine præpoſ.

Ἀρχαιρεσία ἡ. & in pl. ἀρχαιρεσίαι. item Ἀρχαιρέσια, τά, comitia q. d. electio magiſtratuum. Ariſtot. & Plut. & Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitijs interſum, ad comitia eo. item creo & deſigno in comitijs magiſtratum. Plut. Exp. & magiſtratum ambio. Plut. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adiuuo, cādidato faueo. Plut.

Σιτηρέσιον ου, τό, demenſum, *id eſt* frumentum quod quis ſingulis menſibus à σιτηρέσιος aufert ſtipendium, Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentū & ſtipendiū præbeo. Ariſtot. Oecon. 2.

Alia comp. ex αἱρετός. eiuſdem ſine præpoſ.

Αὐθαίρετος, ὁ καὶ ἡ, voluntarius, ſpontaneus, ſponte inuectus, vt θάνατος αὐθαίρετος. Xen. αὐθαίρετα πήματα. Pyth. in carm. aur. ¶ Apud Thuc. lib. 1. ἴσως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ ἀδικία in amborū arbitrio & poteſtate poſita. A ſchol. exp. αὐτεξούσιος.

Αὐθαιρέτως, vltro, ſponte.

Εὐαίρετος expugnatu facilis, facilè expugnabilis. Xen. item qui facilè eligi poteſt, electu facilis.

Παλιναίρετος, rurſum creatus. qui poſt abrogatum ei magiſtratum, rurſum creatur magiſtratus. Vide Hippocr. & Suid.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quę fuerūt diruta dein de inſtaurata. Pindaro in Dith. inq; idē Harpocr. Citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γέγονε & διεφθαρμένα.

ΑἼΡΩ. F. ἀρῶ P. ἦρκα, tollo, i. attollo, ſurſum tollo, euebo, ſuburho. Il. φ ὡς εὐδ᾽ ὄντα νέκυν αἴροντας ἀχαιούς. Apud Ariſtoph in Ἐκκλησ. χεῖρας αἴρειν, exp. manus attollere, vel porrigere. ¶ itē augeo amplifico. Demoſth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio, ſumo. Soph. in Antig. μυδρους αἴρειν χερί, ſumere in manum. Ariſtophanes in Ranis, αἶρε τὸ πλῆκτρον, cape plectrum. Sic & metaphoricè, vt αἴρειν θάρσος, apud Eurip. ſumere fiduciam, ſumere animos. Contrà αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Aiace, concipere timiditatem, metum in ſe admittere. ¶ Significat & afferre: vt Ariſtoph in Pace, Αἶρ᾽ αἶρε μάζας ὡς τάχιστα καὶ θύρα. ¶ item tollo *id eſt* aufero de medio tollo, euerto: vt apud D. Ioann. ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Et Lucam 23. αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν. ¶ item, moueo, *id eſt*, ſoluo, proficiſcor abeo. In qua ſignificatione interdum abſolutè ponitur. nonnunquam cum datiuo ναυσί aliquando cum præpoſitione ἐκ aut ἀπό, iuncta genitiuo. Thuc. Dicitur & αἴρειν τὴν ναῦν, vt Latinè ſoluere nauem & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem lib. 1. item αἴρειν caſtra mouere. item de quauis profectione terreſtri. Plutarchus in Publicola ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. Putatur factum ex ἀείρω ſicut φαίνω ex φαείνω. ¶ Obſeruandum eſt autem aoriſtum ἆραι & ἀρθῆναι interdum habere ι ſubſcriptum, interdum non habere, & ſic in cæteris modis, itidémque in compoſitis.

Αἴρομαι. F. ἀροῦμαι P. ἦρμαι, (in actiua ſignif.) tollo, erigo: vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία erigere vela. Plutarcho. item, porto, geſto, vel potius geſtandum tollo. Plutarchus in Antonio, τὴν δὲ Ἀντώνιον ἠδη μεμυημένοι φοράδην μέλλοντα αἴρεσθαι. Apud Demoſth. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Nōnūquam tamē αἴρεσθαι nihil aliud eſt quam φέρειν apud Ariſtophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιτ᾽ οὐδ᾽ ἑκατὸν Αἰγύπτιοι. *id eſt*, quos ferre nō poſſint, quos non tulerint vel centū Ægyptij. Sic apud Euripidem in Oreſte. Ἥς οὐκ ἂν ἄραιτ᾽ ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, quod nō natura humana patienter ferat. ¶ Item, ſumo, capio, capeſſo. πόνον αἴρεσθαι, laborem ſumere. Soph. in Aiace, Δίκας ἀρούμενοι τῶν φονευθέντων πέρι, pœnas de interfectoribus ſumerē. Sic apud Euripidem in Rheſo, φυγὴν ἀρέσθαι, fugā capeſcere. ¶ item, fero, reporto, vt αἴρεσθαι κλέος apud Homer. & Heſiod. Sic αἴρεσθαι νίκην apud Plutar. in Themiſt. Et μισθὸν αἴρεσθαι. Il. μ. Accipitur & in malam partē: vt κακὸν φάτιν ἄρῃ, apud Soph. in Aiace, reportes infamiam. ¶ item ſuſcipio *id eſt* incepto, aggredior, vt apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, ſuſcipere bellum aut aggredi. Poſſit etiā exponi bellū inferre, vt apud Thuc. 1. πάσχει πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἀρεῖσθαι, his bellum inferre. Apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, ſuſcipere periculum. quod & adire vel ſubire dicitur. ¶ item (*paſſ. ſignif.*) tollor, attollor, euehor. item erigor. Luc. in Somnio ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Demoſthenes de Philippo, Olynth. 2. διὰ τούτων ἤρθη μέγας, q. d. per hæc euectus eſt ad magnam potentiam. vel, euaſit magnus. Vſurpatur μεταφορικῶς etiam aliter vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per ſe ponitur vt apud Plutarchū in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autē erectus erat & cum gaudio in forum concurrebat. ¶ item, tollor, auferor: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα, ſublata menſa vel remota.

Αἰρομένου ἡλίου, apud Ariſtot. exp. ſole abeunte.

Ἄρσις, εως ἡ. eleuatio, ſublatio, euectio. vt ἄρσις τῶν κυμάτων, apud Ariſt. de mundo. Sic ἄρσις τῆς ζύμης apud Naz. tumor fermenti. ¶ Item ablatio, detractio. Dioſc. l. 5. c. 157. πρὸς τριχῶν ἄρσιν.

Ἄρδην, exp. altè, agiliter apud Soph. in Aiace, Πῶς δῆτά μ᾽ ἄρδην ἐκλιπόντα τάφρον ἦγες; Ab Euſt. exp. φοράδην, apud Euripid. in Alceſtide. νεκρὸν ἤδη προσπόλοι φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. ¶ itē penit°, fundit°, prilus, omnino. Æſchin. cōtra Cteſiph. τὴν δ᾽ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀναστάτους ἐφθορότα. Et Eurip. in Phœniſſis τί μ᾽ ἄρδην ὧδ᾽ ἀπώλεσας Κρέον.

Ἀρτῆρες, arteres: maſſæ lapideæ vel metallicæ, anſa vel manubrio addito, quò commodè leuari poſſint ab athletis. Artemid. li. 1. Vide ἁλτῆρες in Ἅλλομαι.

Αἴρω, Ἀείρω, Ἄειρω, Ἄρω, Ἄρθρον, Ἄρτος, Ἀρμαλιά, Ἀρτέομαι, Ἀέρ, Ἄορτρ, Ἡρ, ſingula quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναίρω, ſuſtollo, ſurſum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀντεπαίρω, contrà attollo, ſuſtollo, erigo. Exp. & contrà deſtruo.

Ἐπαναίρω eleuo, attollo. Thuc. l. 7. ἐπανῄρετο τὴν βοὴν ἐξέκειν.

Ἀνταίρω, contrà attollo, aduerſus quempiam attollo. vt ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam ſcopulus ἀνταίρειν, contrà aſſurgere apud Strab.

Ἀνταίρομαι, idem quod ἀνταίρω. vt χεῖρας ἀνταιρομένους. Thuc 3. Et ὅπλα ἀνταιρόμενοι apud eundem lib. 1. ¶ Capitur etiam *pro* reſiſto, reluctor, renitor. Dicitur autem ἀνταίρειν τινί, vt apud Luc. & πρός τινα apud Plut. (aliique.

Ἔπαρσις inſurrectio, q. d. ipſa actio attollēdi man° aduerſ°

Ἐπαρτης. Heſych. tyrannus qui inſurgit aduerſus regem.

Ἀπαίρω, proficiſcor naui, ſoluo. item aliquando ſimpliciter diſcedo, abeo. Polyb. lib. 2. ἀπῆρε μὲν τὸ φίλον εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, proficiſci ad legationem. apud Dem. Dicitur & ἀπαίρειν οἴκαδε, vel οἴκοθεν ſoluere domum, redire domum. Interdum cum genit. vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic apud Eurip. ἀπάρας πατρίδος. Interdum etiam ſine caſu. Dem. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπῆραν εἰς τὸν Φίλιππον. Interdū ἀπαίρειν τὴν ναῦν dicitur. vt Lat. ſoluo nauem. Herodot. ἐπεὶ ἀπαίρουσι αἱ νέες ἀπὸ Σαλαμῖνος. item tollo, aufero, detraho.

Ἀπαίρομαι, auferor. vt apud Euangeliſtas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ᾽ αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, profectio, abitio, diſceſſus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ ſupellex qua ſeſe inſtruunt οἱ ἀπαίροντες, ſarcinę & vaſa quæ ſecum ferunt ij qui alicunde proficiſcuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37. & Iudith. 2. item ſupellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικός, ad profectionem paratus. Heſych.

Συναπαίρω. *Decomp.* ſimul abeo ſimul migro.

Διαίρω, tollo, attollo, erigo, vt διῆρε τὸ ῥόπαλον apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω, vt apud Xen. in Ἱππ. & διαίρειν εἰς ὕψος, apud Greg. & Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα apud Dem. in Mid. aperire os: hiſcere, muttire. ¶ item traijcio. Polyb. 1. καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς.

Διαίρομαι, tollo, &c. Apud Ariſt. de mundo, διῃρμένη pro διηρμένα. Διῃρμένος, erectus, ſublatus. item pro διηρμένος, vt apud Luc. & Plut. διηρμένος τοῖς ἀνοίγμασι.

Δίαρμα, elatio, Hermog. item traiectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Δίαρσις, elatio, ſublatio. Peculiariter de ſublatione enſis ad ictum, vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσῄρεται ἡ τράπεζα apponitur menſa. Can.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Ariſtot. de mūdo. Exp. & in ſublime rapio, apud Luc. ¶ item effero, exporto. vt apud Euripidem ἐξαίρετε θανόντ᾽, efferre ad moriendum, & θῆρας ἐξαίρει χθονός, pro, à terra feras excitat. ¶ item aufero

eximo. Plato in Cratylo, Σωκράτην δή ἐξαίρω τῆς λόγου. Xen. ἐξαίρει τοῦ ἵππου τὸν χαλινόν. Et Gal. ἐξαίρεῖν τὸ καθεστηκὸς ἀνώμα. ¶ Item moueo caſtra, Polyb. 2. ἐξαίρειν παντὶ τῷ στρατεύματι.

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. πολλῷ τι ἐξήρθη μεῖζον. Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθέντα. Plut. ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Ariſt. idem. ἐξαίρεσθαι ἐλπίσιν, erigi ſpe. Soph. Itidem apud Plat. de leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, faſtu elatus. Item effero, exporto. Od. ι. ¶ Item, e medio tollo apud Plat. eximo vel promo, cum præpoſ. ἐκ apud Syneſium.

Ἐξαρσις, ſublatio, ipſe extollendi actus. Item ablatio, exemptio.

Ἐξαρμα, ſublatio. Et peculiar. poli ſublatio ſiue elatio. cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα & ἔξαρμα πόλου apud Strab. Exponitur & impetus.

Decomp. Ὑπεξαίρω & ὑπεξαίρομαι, eximo, ſummoueo, reiicio. Plato in Theæteto, ὑπεξαίρομαι καὶ ἀποβάλλω. Item clam de medio tollo. Xen. ἔδει δὲ τοὺς αὐτοὺς ὑπεξαιρεῖν.

Ἐπαίρω, (& apud poetas ἐπαείρω) attollo, erigo, vt ἐπαίρειν τὴν φωνήν. Dem. pro cor. ¶ Item metaph. vt Lat. erigo. Item impello, incito, ſtimulo, accendo. Dem. pro cor. ὑπὸ ἐλπίδος ὑπὸ φόβου ὑπὸ χρημάτων ἄλλου τοῦ ἐπῆρε. Idem in Mid. ὁ τοῦ ἐπαρθεὶς αὐτόσε. Et Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. pro cor. Et πρὸς τοῦτον πολλάκις θρασεῖς ἐπαιρομένου τῷ ποδὶ τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπαρθέντος pro ἐπαρθείς, apud Plut. Item metaph. impellor, adducor, erigor. Thuc. li. 4. εἰ κέρδει ἐπαιρόμενος. Sic ἐπαίρεσθαι ἐλπίδι, erigi ſpe, ſeu excitari. Et cum infin. Thuc. ad Phil. ἐπῆρθαι πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Item pro effectu inſtans, vnde ἐπαρθείς & ἐπηρμένος, elatus. Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι, apud Polyb. Et aliquando ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι, vt apud Xen. apomm. lib. 1. ἐπαιρόμενον ἐπὶ πλούτῳ, ſed frequentius ἐπαίρεσθαι τινί. Xen. Thuc. & Herodian.

Ἔπαρμα & ἔπαρσις (quod frequentius eſt) elatio, eleuatio, ſublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi, inſolentia. Greg. voluptatis etiam ſpeciem ſignif. vt, quum Stoici definierunt ἡδονήν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ᾽ αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem fere quod ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, ſtimulo, apud Ariſtoph. in Lyſiſtr.

Συνεπαίρω, vna attollo. Exp. & vna excito. Xen.

Ἐξεπαίρω, attollo, ſublime in altũ. Item effero animo, Plut.

Κατεπαίρομαι, efferor, ſeu effero me aduerſum. Greg. Naz.

Καταίρω (de nauigantibus) appello, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κύζικον. Et pro, deſcendo, ſæpe apud eundem, vt teſtatur Bud. Exp. etiam, aduenio, proficiſcor, & aliis modis quæ de iis dicitur qui terra iter faciunt, vide B.

Κάταρσις, appulſus nauium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω, (*decomp.*) decumbo, delabor, q. d. deſilio ſuper. Plut. in Pompeio ἐπικαταίρειν τῷ λόφῳ νυκτός, ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν. Exp. &, deſcendo, & deferor.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui lanceam fert: à λόγχη & αἴρω: apud Eurip. Vide in comp. ex Ἄρω.

Μεταίρω, transfero, inquit Bud. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. τὰ φυτευθέντα ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρει εἰς τὸ ὑγρόν. vnde μετηρμένος translatus. Eſt etiã muto, tranſmuto, vt ſcribit idẽ Bud. ex Dem.

Μετάρσις, tranſlatio, vt μετάρσιν δέχεσθαι apud Theoph. Eſt etiam mutatio, tranſmutatio.

Μετάρσιος, ſublimis, altus. Dicuntur peculiariter μετάρσια, quæ à circulo lunæ ad ſitum vſque terræ pertinent, vt ſcribit Plut. li. 3. de placitis philoſ. ¶ Apud Herodot. in Polym. μετάρσιοι νέες, quæ altum tenent & in ſalo ſunt.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum vel ſublime tollo. vnde apud Herodot. μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, in ſublime euectum.

Ξιφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, enſifer. A ξίφος & αἴρω. Vide & comp. ex Ἄρω.

Πεδαίρω, è ſolo in ſublime eueho. Aeſ. ex Eurip.

Πεδάρσιος, qui è ſolo in ſublime euehitur, ſublimis. Ariſtoph. in Anib. & Luc.

Πεδήορος idem apud Nicand. in Ther.

Προαίρω, progredior. Plut. in Apoph. Lacon. ἐκέλευσεν εἰς θάλατταν προάρειν.

Προσαίρω, affero, exhibeo, vt apud Pherecr. προσαίρει τὸ καινόν. Item ſumo: vt προσαίρεσθαι σιτίον. Gal.

Πρόσαρμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πρόσαρσις, exhibitio cibi, vel victus cibi. Hippocr.

Συναίρω, vna cũ alio attollo, adiuuo in attollendo. Item cum alio tollo, *id eſt* aufero mecum tollo, vt apud Ariſt. de gen. an. li. 2. ἐπειδὰν συναιρεθῇ ἀλλήλοις. ¶ Itẽ συναίρειν & συναίρεσθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων. Matt. 18. conferre rationes cũ ſeruis. ¶ Itẽ adiuuo, opitulor. Philop. in Procl. li. 2. ἄλλους τε καὶ συναίρειν τοῦ Πλάτωνος τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγελλομένους. Vbi Bud. verti poſſe exiſtimat vel opitulari vel adiuuare.

Συναίρομαι, itidem pro opitulor. (& quidem frequentius quam συναίρω.) Herodian. lib. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Dicitur etiam συναίρομαι (ſc. τὸν αὐτὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου), apud Thuc. tibi opem fero in periculo.

Ὑπαίρω, attollo, eleuo.

Ὑπεραίρω, extollo vel effero ſuprà. Interdũ ſimpl. extollo ſiue effero. vt Luc. in dial. Ἐρωτ. καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τῆς κεφαλῆς ὑπεραίρουσι. ¶ Item, excedo, ſupergredior, antecello, ſupero. Plut. in Lyc. ὑπεραίρει τῇ δόξῃ τὰς πάσας. Interdum cum genit. vt Paul. τὸ μὲν γὰρ Ῥωμαίων ὅπλα πολὺ δὲ πάντα ὑπεραίρει τῶν πανταχοῦ τῆς κόσμου. Interdũ ſine caſu ponitur: vt ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Greg. dicitur & de nauigantibus, ſicut καταίρω. Polyb. lib. 1. Ἄκραν τε τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν πολεμίων, *id eſt* ſuperato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exuperor, ſuperor. Greg. καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν τὸ ἁμάρτημα κακίαν μᾶλλον ὑπεραιρομένην τῷ προτέρῳ. Itẽ efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 2. Theſ. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμαίρω, Βαρύαιρω, Ἐπαίρω, Μετέωρος, Ὄαρ, Ὕπαρ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἀΐς, vide in Ἀΐδης.

ΑἼΣΑ, ἡ, interdũ eſt Parca, *id eſt*, dea fati præſes, vt Il. υ. ὕστερα ἅσσα οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic & Od. η. Interdũ ipſum fatũ, vel quod fatale eſt. Cum infinitiuo. Od. ε. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, *id eſt* adhuc mihi fatum eſt viuere: vel potius fatale eſt. Sic Il. ω. αἶσα μοι αἶσα τελευτῆσαι. ¶ Item ſors, vt κακὴ αἶσα, mala ſors, dura ſors vel aſpera. Od. ι & τ. ¶ Item pars, portio, vt Od. ι. λαχεῖν ληΐδος αἶσαν. ¶ Item officiũ. vnde κατ᾽ αἶσαν, officiose, decenter, vt ait Bud. Il. ζ. ἐπεί με κατ᾽ αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aeſ. & pro inſania, ex Soph.

* Αἶσα, ſors dicitur quaſi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt docet Ariſt. de mundo. Autor Etym. vult eſſe quaſi ἡ ἀεὶ ἴσα, par ſemper, & quæ nunquam mutatur. Vel à διαίω, i. diuido quaſi διαῖσα abiecto δ, quaſi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, i. vnicuique diuiſa.

Αἴσιος, ὁ καὶ ἡ, faustus, auſpicatus, fortunatus, vt Xen. Pæd. 1. ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut.

Αἰσίως, fauſte, auſpicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auſpicatum reddo ſiue fauſtum. Αἰσιόομαι, οῦμαι exp. auſpicium accipio. Et cum accuſ. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auſpicium.

Αἴσιμος, ὁ καὶ ἡ, fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ & χ. Nonnunquã dicitur αἴσιμόν ἐστι pro αἶσά ἐστι, vt Il. φ. Item αἴσιμον, decens, quod eſt ex officio ab Heſych. exp. δίκαιον, ἀγαθόν, συμφέρον. Il. ρ. ἐπεὶ ἀγγελίης αἰσίμου ἔκλυε. Od. θ. Τίσιν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ. αἴσιμα ἔργα, exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum qui colit officium, vel qui facit quod decet. Od. ψ. φρεσὶ δὲ φρένας αἴσιμα ᾔδη.

Αἰσιμία, ἡ, diuinatio μαντεία. Exp. & τὸ καθῆκον, officiũ quod decet. Suid.

Αἴσιμος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀπαίσιος, ὁ καὶ ἡ, infauſtus mali augurij, inauſpicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι. Euſt. Et σύμβολος ἀπαίσιος omen infauſtum. Syneſ.

Ἐναίσιμος, ὁ καὶ ἡ, (diuerſe accipitur pro diuerſitate ſignificationum primitiui αἶσα) fatalis. fatale aliquid portendens, vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες Od. ζ. Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. ζ. ¶ Item qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit, qui ſe decenter gerit, qui ſcit quid deceat idque obſeruat. Item æquus, æqui amans. Il. ζ. Δαιμόνι᾽ οὐκ ἄν τίς τοι ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. Et Od. ε. ἐναίσιμα ἔργα ῥέζειν, facere, quæ ſunt ex officio. Apud Apoll. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον aduerbialiter poſitum pro ἐναισίμως. Il. ζ. οὐδ᾽ ἠλίθιον ἐναίσιμον εἰς ὠλέναι.

Ἐναισίμως, decenter. Ἐναισιμία, oſtentũ prodigium. Heſyc.

Ἐξαίσιος, quaſi ἔξω ὢν τοῦ αἴσιος, iniquus, qui fit aut dicitur contra quam deceat, vt ῥέζων μ᾽ ἐξαίσιον. Od. δ. Et ἐξαίσιον ἀράτο. Il. ο. ¶ Itẽ ingens, immodicus. vt ἐξαίσιον κακόν. Syn. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος. Apud Xẽ. ἐξαίσια ὕδατα. Dicit & μεγέθος ἐξαίσιον, inuſitata quędã vis. apud Plat. ep. 7. & Luc. in Alcyone.

Παραίσιος (& παραίσιμος) infauſtus, mala auſpicatus, dictus idem quod ἀπαίσιος. vt Il. δ. παραίσια σήματα. Dicitur & παραίσιμον, quod fit contra quam decet, ſiue præter officium. Heſych.

ἈΙΣΑΛΩΝ æſalo: accipitris ſpecies apud Ariſt. hiſt. anim. lib. 9. cap. 36. Meminit & Plin. lib. 10. cap. 8.

ἈΙΣΘΑΝΟΜΑΙ (F. αἰσθήσομαι, P. ᾔσθημαι, aor. med. 2. ᾐσθόμην) ſentio, propriè ſenſu corporis. Cum genitiuo: vt αἰσθάνεσθαι τοῦ ψύχους, ſentio frigus. Interdum de iis quæ aurium ſenſu percipiuntur pro, audio: vt apud Xen. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorem. Ariſtoph. in Nubib. ἤσθου φωνῆς. Dicitur & cũ accuſatiuo αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Ariſtoph. in Plut. dixit αἰσθῇ τὸ ψόφον & ᾔσθου τὸ ψόφου. Thuc. dixit αἰσθάνομαι ἀκοῇ, q. d. auditione audio. Latinè fando audio. Referunt & ad alios ſenſus: ſicut & ſentio Latinè. Nonnunquam abſolutè ponitur, vt apud Ariſtop. in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέος. Εἴπερ θεός γ᾽ ἐστὶν οὐ γὰρ αἰσθήσεται, i. quin & multo magis flagris cædendus eſt, nam ſi deus eſt, non ſentiet. ¶ Frequẽter à ſenſu transfertur (vt ſentio Latinè) pro, mente percipio, intelligo, animaduerto, cognoſco. Iungitur cum participio, vel nominatiui caſus, vt αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ πράγματος, ſentio me ferri. Ariſtop. αἰσθάνομαι ἔχων, ſentio me habentem: vel accuſatiui caſus, vt Ariſtop. in Plut. εἰ λιπομένην γ᾽ αἴσθοιτό με ſi intercẽſiſſe me anima diuertiſſet. Xen. αἰσθάνομαι ταῦτα οὕτως ἔχοντα, intelligo hæc ita ſe habere. Interdum cũ participio genit. ſi

caſus. Idem ἤδεσαι ὧν πώποτέ μοι ἢ ψευδομαρτυρήσαντος ἢ, &c. Nonnunquam cum accuſatiuo, abſque participio. idem Pæd. 1. αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Iſocr. ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, ſic illorum mentem cognoſces. Habet & genitiuum in ſimilibus phraſibus, vt αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸ ἀσθενείας, ſuam imbecillitatem ſentiens, ſuæ imbecillitatis cõſcius. Apud Thucyd. iungitur genitiuo, interiecta præpoſitione περὶ, lib. 1. περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε. ¶ Vſurpatur etiam *pro* ſcio, apud Areopagitam, vt ait Bud.

Αἴσθημα, ατος, τό, ſenſio, ipſe ſentiendi actus. Ariſtot.

Αἴσθησις, εως, ἡ, ſenſus, vt, εἰσὶ δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι αἰσθήσεις πέντε. Plutarchus αἴσθησις ἀκουστικὴ, ſenſus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, ſenſio, ipſa actio vel paſſio ſentiendi. Thuc 2. τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, mœror ſeu moleſtia ſenſũ habet vnicuique, i. vim hanc vt ſentiatur, vel vnuſquiſque mœrorem ſentit. Apud Plutarchum, πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. &c. τῶν καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων (αἱ γεύσεις) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι, non ſentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1. ψύξεως τινὸς αἴσθησιν ἔχουσι. exp. frigoris ſenſu afficiuntur, i. frigus ſentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod ſentitur, Xenoph. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, ſenſu affici alicuius rei. vel rem aliquem ſentire, Iſocrates ad Demonicum. Dicitur διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, qui non ſentit hoc vel illud, apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, iudicium: *pro loco*.

Αἰσθητός, ἡ, ό, (ſenſibilis ſenſilis) ſub ſenſum cadens qui ſenſu percipi poteſt: vt αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens ſub ſenſum aurium. αἰσθητά. Cicero interpretatur ſenſus mouentia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi ſolent.

Αἰσθητῶς (q.d. ſenſibiliter) ita vt ſenſu percipiatur. Plut. de primo frigido, καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικός, ἡ, ό ſentiendi vim habens, ſenſu præditus, ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, ſentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam paſſiuè quod ſenſu percipi poteſt, quod ſub ſenſus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui ſentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τό ſentiendi inſtrumentum. Nonnulli exp. domicilium ſenſus. Interdum cum genit. exp. ſimpl. inſtrumentum, vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, inſtrumentum audiendi vel auditus: *id eſt*, auris. Sic αἰσθητήριον ὁράσεως, inſtrumentum videndi ſeu viſus, *id eſt*, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipſi ſenſus agunt.

Compoſita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia ſenſuum, defectus ſenſuum, ſtupor. ſenſuum ſiue ſenſus vacuitas. Athen. 12. ¶ item, ſtoliditas, dementia, ſtupor, ſtupiditas, Demoſth. in Timocratem.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ carens ſenſu, expers facultatis ſentiendi, nõ ſentiens. Galenus ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, nõ ſentit quæ patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν nihil mali experiens, nihil mali ſentiens. item in paſſiua ſignificatione, qui non ſentitur, ſenſum effugiens, qui ſub ſenſum non cadit. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thuc. lib. 4. ¶ item ſtupidus, quaſi ſenſu communi carens, ſtolidus. Demoſth. pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον ſubſtantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως ſine ſenſu, ſine ſentiendi facultate. Metaphoricè *pro*, ſtupidè, ſtolidè vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι, ſtupidum eſſe, apud Iſocratem.

Ἀναισθητέω, ῶ, ſum ſine ſenſu, interprete Cicerone. Apud Baſilium ἀναισθητῶ, cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, non ſentio, ἀλλ' ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν πολλὴν ἀναισθητοῦσαν τῆς συμφορῶν. Capitur & metaphoricè. Demoſth. pro corona, ἐπιπείσομαι δὲ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητοῦν ὅμως δὲ ἐπιπείσομαι. ſtupidus, & quaſi communi ſenſu carens.

Ἀναισθητίζομαι, idẽ qđ ἀναισθητῶ, ſed Atticos tradũt grãmatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν nõ ἀναισθητίζεσθαι.

Διαισθάνομαι, perſentiſco, perſpicuè percipio vel planè ſenſu percipio. Ariſtot. de gen. anim. lib. 5. λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἐν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι.

Δυσαίσθητος, ſenſu non valens, hebetem ſenſum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (ſubſtantiuè) hebetudo ſenſus.

Δυσαισθησία, vix ſentire, ſenſuum labefactatio. Gal.

Ἐπαισθάνομαι, ſentio, pro αἰσθάνομαι. Greg. ὡς τι μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῆς κρίσεως δι' ἐμὴν τὴν ἑαυτοῦ. Et de reb. quæ ſenſu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, οὐδ' ἐν τῶν δὲ ἐπαισθάνη κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνεται τῆς συμφορᾶς. Et cum accuſatiuo intelligo, audio: vt Soph. τὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον.

Ἐπαίσθημα, exp. ſenſus, effectus ſenſus, *id eſt*, ſenſus, Plut.

Decomp. Ἀνεπαισθήτως, qui non ſentitur. Luc. & Areop.

Ἀνεπαισθήτως ita vt non ſentiatur. Συνεπαισθάνομαι, vnà ſenſum & fructum percipio, vt exponitur apud Greg.

Εὐαίσθητος, ſenſu valens, ſenſum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (ſubſtantiuè) ſenſus vigor, apud Galenum.

Εὐαισθησία, pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, ſenſuum vigor & integritas.

Καταισθάνομαι, ſentio, intelligo. Soph.

Παραισθάνομαι, in ſenſu fallor, nõ ſum ſatis cõpos exacti ſenſus. Plut. in Theſ. ὅταν τι συγχυθῇ ἢ παροφθῇ ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. Exponitur etiã percipio, certior fio, cũ genit. Xẽ.

Προαισθάνομαι, præſentio, antè ſentio. Plut. in Publicola, τοῦ τὸ προαισθανόμενοι. Apud Thuc. cũ genit. προαισθάνεσθαι τῆς στρατιᾶς, præſcire aduentum exercitus. Προαίσθησις, præſenſio.

Συναισθάνομαι, vnà cum alio ſentio, *id eſt*, ſenſu percipio. Plut. de ciuili charitate loquẽs συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, ſẽſu rei alicuius vnà tãgi. ¶ Dion. theol. οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτοῖς συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis cõſcij noſtri ſumus & ſic noſcimus.

Συναίσθησις apud medicos, q.d. cõſciẽtia morbi Bud.

-ΑΙΣΙΜΟΏ ῶ, F. ώσω P. ωκα, inſumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym. vide in Ἀναισιμόω, comp.

Compoſita.

Ἀναισιμόω, ῶ, pro eodem. Euſt. vult. αἰσιμοῦν eſſe ſumptus facere in ea quæ decet: ἀναισιμοῦν eſſe fortaſſe ſumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen ἀναισιμοῦσθαι vt plurimum pro αἰσιμοῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios abſumptum eſt ſiue impenſum. Apud Herodot. autem ἀναισιμώθη ἐκ τῆς τάφρου ἡ γῆ, exp. egeſta eſt è foſſa humus.

Ἀναισίμωμα, τος, Heſyc. exp. ἀνάλωμα, τος, ſumptus. (ναλίσκω.

Καταναισιμόω, vnde apud Hippoc. καταναισιμοῦται. Gal. exp. κατα-

-ΑΊΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror. irruo, ingruo. Itẽ erumpo, proſilio. In vſu eſt potiſſimùm apud poëtas in Anth. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον αἴξαντα δ' ἰδοῦσ' ἔβαλεν λόγχῃ. Euſtathius vult apud Homerum eſſe, feſtinare, & ῥᾳδίως κινεῖσθαι. Vtitur tamen & in aliis ſignificat. Il. ρ. ἴχνεσιν ἀΐσσων. Apud Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, vulgò exp. per veſtigia feror. Hom. φασγάνῳ ἀΐξας, exp. enſe inſurgens. item ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concuſſis armis prorumpens ſeſe. & ἀΐξαντες δορί, apud Euripidem, Marte perciti. Cicero vagari interpretatus eſt in hoc Homeri loco, ταὶ δ' ἐσκιαὶ ἀΐσσουσι. Eſt in vſu & in ſoluta oratione, licet rariùs. Laert. ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, impetu contendere, vt Bud. exponit. idem apud Plat. ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν. exp. cum impetus ſubire poſſit dicere. Apud Plut. in Pompeio ἐπὶ δὲ Περπένναν εὐθὺς ἀΐξας, interpr. ἀΐξας, inſiliẽs.

Ἀΐσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, proſilio, exilio. Il. γ. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον *id eſt*, exilijt. Heſiod in Theog. χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο, i. cũ impetu erumpebãt, vt exp. Steph.

Ἀϊγδην, *aduerb.* impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 1. ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην.

Αἰγίς procella. vide καταιγίς. vide & in Αἴξ.

Ἀΐκη, ἡ motus alicuius qui irruit, violentus motus, impetus. Il. ο. οὐδ' ἄρα τοί γε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδ' ἔτ' ἀκόντων.

Ἀΐκες, idem quod αἱ ἐξορμαί, a nominat. ſing. ἀΐξ.

Αἴσσω etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo &c. Vnde & αἴξω, irruam. & ἦξα, irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ἦξα *pro*, fruſtra laboraui. apud Soph. in Aiace, καὶ πρός τι δυσάλυκτον οὐδ' ἦξεν χέρα. *id eſt*, manum violentè admouit ſeu cum impetu, vt exp. Steph.

Αἴξ. Αἰετός. Αἰχμή. Αἰσυητήρ. Ἀΐω, Ἄγμα. quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναΐσσω, ruo, proſilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Et Il. χ. v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτῷ ὑλαγμὸν ποιεῖται τῶν κυνῶν.

Ἀναΐσσω etiam pro eodem dici annotatur, & aff. ex Ariſtop. Pluto. ἐφάλλετ' ἀναΐξας.

Ἀπαΐσσω, proſilio cũ impetu abeo. Ex Soph. citatur *pro*, vi irruo.

Διαΐσσω, cum impetu tranſeo. Æginet. Exponitur & emico, vt διήϊξεν ἀστραπὴ emicans fulgur. (ſtoph. in Nub.

Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Ἐσαΐσσω pro eodem aff. ex Ari-

Ἐξαΐσσω, proſilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξαΐσσω idem. Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐξηΐξάτην ὄφεις δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

Προεξαΐσσω, prior proruo.

Ἐπαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ. Ἤ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, in me irruebant haſtis. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφος, *pro*, enſem cum impetu mouens in aliquem.

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et ſimpl. *pro* irruo.

Καταΐξ procella, vt quæ cum impetu ingruat.

Καταιγίς, idem quod αἰγίς, ſed vſitatius eſt. Ariſtot. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici ſolet ſeu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν λάβρος ἐπαιγίζων.

Καταΐγδην, impetuoſè ſeu irruendo, Apollon.

Decõp. Προσκαταΐγδην, exp. antrorſum cũ impetu. Apol. Arg. 2. ἐπέχευε κύματι λάβρῳ Προσκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Κορυθαΐξ, ικος, ὁ, galeam quatiens cum impetu, vel cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoſo vel violento, pro ſtrenuo

denique

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Baden-Württemberg

denique ac forti accipitur, vt κορυθαϊόλος.

Μελαναιγὶς, atro nimbo ſeu procella horrens, præ turbulenta vi & horrore nigricans. ex Plut.

Μεταΐσσω, exp. μεταδιώκω, inſequor. Il. φ. Καί μιν μεταΐξας μάρψε ξίφεϊ τὴν ἐόντι.

Μεταΐγδην, inſequendo cum impetu. Apol. Arg. 2.

Παραΐσσω, prætereo, pertranſeo. Propriè autem cum impetu pertranſeo. Exponitur etiam, protripio me raptim, prorumpo. Il. ε. Α᾽λλὰ παρήϊξεν λελιημένος &c.

Πολυάϊξ, exp. impetuoſus, varios impetus ſeu motus habens, πολυόρμητος ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Exp. & valde turbulentus: κάματος πολυάϊξ, Il. ε. Sic πολυάϊξ πόλεμος, Il. α.

Συναΐσσω, ſimul irruo, vnde apud Heſiod. Καί τε συναΐξαντες ἔσω ζωοὶ περ ἐόντες, i. ſimul irruebât vel, in ſe mutuò irruebât.

Συναΐγδην, ſimul, vno impetu. Vide Suid.

Τεχναΐκες. (Od. τ, Δωριέες τε τριχάϊκες) volunt eſſe ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον. i. è quorũ galeis propendẽtes ſetæ agitantur in prælio. Quidã annotant ita dici, qui aſſiduè verſantur in prælis, veluti aſſiduè concutientes ac motantes criſtas: è quibus plerunq. capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. Exp. &, capillati & quaſſantes crines. Sunt & aliæ expoſitiones, quas vide apud Euſt. (Βωμῷ ὑπαΐξας.

Ὑπαΐσσω, clàm proſilio. Exponitur & ſubrepo, apud Hom. Il. β.

Α᾽ϊξ & Παρφάσσω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Αἰσθω, vide in Αἴθω.

Α᾽ϊστος, &c. vide in Εἴδω, i. ſcio.

Α᾽ΙΣΥΛΟΣ, ὁ, ὁ, iniquus, nefarius, flagitioſus. Odyſſ. α. & ε. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς. Α᾽λλ᾽ αἰεὶ χαλεπός τ᾽ εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Item Ilia. υ. bis. Η᾽ μὲν κερτομίας ἠδ᾽ αἴσυλα μυθήσασθαι. * Euſtat. deriuat. παρὰ τὸ τῆς αἴσης συλᾶσθαι, quaſi αἰσόσυλος, aut ſimpliciter παρὰ τὸ συλᾶν vt ſit α epitat. & pleonaſmus τοῦ ι, aut παρὰ τὸ ἄσαι (quod eſt βλάψαι) τὸ ἄσυλον, h. e. δι. χαλεπὸν aut ſimpliciter παρὰ τὸ ἄσαι, i. βλάψαι, pleonaſmo τοῦ ι vnde & ſynonimum ἀΐσυλος deductum putatur pleonaſmo τοῦ ι. Eadem habet etiam Etym.

Α᾽ΙΣΥΜΝΗ´ΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, certaminis præſes & curator. ἀγωνοθέτης, ſiue βραβευτὰς apud Homer. Od. θ. αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι vt ſit αἰσυμνήτης quaſi ὁ αἰσίμως νεμήτικος τῶν δικαίων καὶ τοὺς ἀγῶνας, vt ait Budæus. Euſtathius autẽ ex Ariſtarcho docet αἰσυμνητὴρ eſſe dictũ παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert & alias etymologias vt αἰσυμνητὴρ ſit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος, ἢ τὸ ἄσιον ὑμνῶν. Fuerunt autem ita appellati olim reges. Scribit enim Ariſtot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Item eius operis lib. 4. ait quoſdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina: eodem modo quo, αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia poteſtas, data cuipiã per electi o nem. nam Ariſt. Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera conſtituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ eſt (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero. Euripidi in Medea: vt docet Heſ. Eurip. verba hæc ſunt ſtatim ab initio, τὴν μὰς ἀριστέων πολὺ ἐς αἰσυμνᾶ χθονός.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ ſiue Αἰσυήτης. Secundum quoſdam idem qui & αἰσυμνήτης: vt quaſi ὁ τηρῶν τὴν αἶσαν. Secundum alios αἰσυητὴρ dicitur adoleſcẽs, qui valde eſt robuſtus: ex α epitatico & σεύω, i. ruo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυητὴρ, decens, moderatus: deriuando ab αἶσα. Secundum quoſdam, vaſtor. Aut, qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσειν. Hæc Euſtathius in illum Iliad. ω verſum. Βῆ δ᾽ ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

ΑἸ´ΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas. Xen. pæd. 2. ὡς ἰδόντα τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει vt viderũt faciem hominis fœditate modum omnẽ excedentẽ vel ſupra modum fœdã & deformẽ. Sic apud Plut. πίθηκος αἴσχους μεστός. ¶ Itẽ probrum, dedecus, infamia. Od. ε. Σοὶ δ᾽ αἶσχος λώβη τε μεθ᾽ ἀνθρώποισι πέλοιτο. Et Il. γ. copulãtur αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. * Etym. vult per ſyncopen factum eſſe ex ἀΐσχος, deducto ex α priuat. & ἴσχω. vt ſit quaſi quod quis habere nolit.

Αἰσχέω, ῶ, F. ήσω, dedecoro infamio Αἰσχεσις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, ὁ, ὁ, turpis, fœdus, deformis: cui opponitur καλός. Plut. in præc. cõnub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλούς &c. Αἰσχρὰ ἔπεα. Il. ζ, & γ & ω. In neut. gen. αἰσχρὸν (velut ſubſtãtiuum) turpitudo, probrum, dedec9. Dẽ. pro cor. φροντίζειν αἰσχρὰ ταῦτα καὶ ὀνείδη, in cõparatiuo gradu αἰσχρότερος, vel αἰσχίων. In ſuperl. αἰσχρότατος & αἴσχιστος. Ponitur & aduer. αἴσχιστα pro turpiſſimè fœdiſſimè, vt αἴσχιστα

Αἰσχρῶς, turpiter. Il. ψ. Τὸν δ᾽ αἰσχρῶς ἐνένιπτε, [πενίαν φέρειν.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas. Expon. & obſcœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, turpis in Anth. epigr. Αἰσχρήμων ἴδε δῆτα καὶ ἀπαίδευτος ἀνάγκη.

Αἰσχύνη, ἡ pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubeſcimus. Vnde à philoſophis definitur, metus iuſtæ reprehenſionis. vide Gell. lib. 19. cap. 6. Interdum tamen eſt αἰδὼς, id eſt, verecundia ſeu honeſtus pudor, vt apud Soph. in Aiace, ὃτῳ γὰρ δέος πάρεστιν αἰσχύνη θ᾽ ὁμοῦ. Et apud Iſocr. ἡγοῦ μάλιστα σεαυτῷ πρέπειν κόσμον αἰσχύνην δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere ciuitatem. Quod Plato in Apol. dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Interdũ ſignificat ſtuprũ alicui illatũ. Iſo. in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας.

Αἰσχύνω, F. υνῶ, pudefacio, erubeſcere facio. Itẽ dehoneſto, fœdo, deturpo, cui opponitur καλλύνω. Il. σ. χαίτην δ᾽ ᾔσχυνε πρόσωπον. Significat & infamo, dedecoro dedecore afficio, Il. ζ. Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Interdum ſtuprum offero, vitium offero ſtupro. Lyſ. παῖδας αἰσχύνειν.

Αἰσχύνομαι, F. ὑνοῦμαι pudefio me pudet. Cũ inf. Her. 1. αἰσχύνομαι ... ſæpe cũ part. Xen. Pæd. 3. αἰσχύνομαι ... Dem. pro cor. τεθνεῶτα δ᾽ οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Cum dat. vt apud Xen. Pæd. 5. αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Ariſtop. in Nub. αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Et ſæpe cum accuſ. Od. φ. Α᾽λλ᾽ αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν. Gre. τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος. Cum hoc caſu ſæpe ſignificat revereri. Interdum cum præpoſ. ἐπὶ vel ἐν. vt Æſch. contra Cteſiph. αἰσχύνεται ἐφ᾽ οἷς ἡμάρτανε, cum ſuorum peccatorum pudet. at Thuc. lib. 2. ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic ad Philip. 1. ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ¶ Itẽ pro αἰδοῦμαι, revereor. Iſocr. ad Dem. τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Sic Xen. Pæd. 1. αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα.

Αἰσχυντὸς, ὁ, ὁ, pudendus, cuius nos pudere debet: citatur ex Phocyl.

Αἰσχυντηλὸς, ῦ ὁ, verecundus, pudibũdus, Ariſtot. in Eth. pro eodem ponit, τοὺς αἰδήμονας & αἰσχυντηλούς. Item αἰσχυντηλόν, pudorẽ mouens ſeu afferens, vel pudendum Ariſt. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia, habitus quidam animi ad verecundiam propenſi. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè, pudibundè.

Αἰσχυντηρός, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος. *Compoſita.*

Α᾽ναισχυντος, ὁ, ὁ, impudens, inuerecundus. Dicitur & de perſona & de re. Dem. Thuc. &c.

Α᾽ναισχύντως, impudenter, verecundè. Plat.

Α᾽ναισχυντία, ἡ, impudentia, inuerecundia. Plato in Apol. & Ariſtot. Rhet. lib. 2.

Α᾽ναισχυντέω, impudenter ago, impudentia vtor, impudenter me gero. Iũgitur cum præpoſ. πρὸς & περί. vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter reſiſto veritati. Apud Iſocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτων, huius rei me non pudet.

Α᾽ναισχυντηλία, idem quod ἀναισχυντία.

Decomp. Α᾽παναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia vtor. Plat. in Apol.

Α᾽παναισχυντέομαι, impudenter attento, apud Chryſoſt.

Διαισχύνομαι, vereor, erubeſco, vt αἰσχύνομαι.

Ε᾽παισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cum turpitudine coniunctus turpis. Suid.

Ε᾽παισχύνομαι, erubeſco, verecũdor, me pudet vel valde erubeſco, ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι. Herodot. Et cum accuſ. vt ad Rom. cap. 1. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic Marci 8. Cum partic. apud Soph. οὐκ ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinit. vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Α᾽νεπαισχυντος (decomp.) inuerecundus, impudens, Baſil. in epiſt. pro ἀναίσχυντος. Α᾽νεπαισχύντως, inuerecundè, impudenter, pro ἀναισχύντως. Naz.

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Καταισχύνασα παρθενίαν, apud Plut. in Numa, quæ virginitatẽ polluit. A Bud. exp. notam & infamiam inuro. apud Antiph. μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἀνθρώπους. ¶ Item vitium vel ſtuprum offero. Lyſ. τοὺς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνοντα γυναῖκας. Καταισχύνομαι, pudeſio, dedecoror, probro afficior. Interdum pro, erubeſco, me pudet. Iſoc. καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τὴν ἡμετέραν, quum eos virtutis noſtrorum puduiſſet.

Παναισχὴς, omnino fœdus, penitus turpis, turpiſſimus. παναίσχιστος, ſuperlat. in Anth. epigr.

Ὑπεραισχρὸς, ſupra modum turpis ſeu fœdus, apud Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, ſupra modum verecundor.

Α᾽ΙΤΕ´Ω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. peto, poſtulo, poſco. Cũ acc. rei vt Xen. Hell. 1. πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβεῖν. Cum accuſ. perſonæ, vt Xen. pæd. 4. εἰ ὅτι ἐμὲ ᾔτησας ἢ σὺ ἐμοί, ὅτι λαμβάνεις. Cum accuſ. perſonæ & rei ſimul. vt idem Xen. Pæd. 8. ἐμοὶ πολλοὶ μὲν εἰσίν ... αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ ... Sic Æſch. in Cteſip. μέλλει δ᾽ αἰτεῖν ὑμᾶς τοὺς ... Dicitur etiam αἰτῶ τοῦτο παρὰ σοῦ, peto hoc abs te. Et cũ infin. Il. ζ. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, petebat videre. Sic & αἰτῶ λαβεῖν apud Iſ. in Areop. & Ariſtop. in Pluto.

Αἰτέομαι, οῦμαι, idẽ quod αἰτῶ, eãdẽmq; ſeruat conſtruct. vt δίκαια αἰτοῦμαι, apud Ariſtoph. in Nub. æqua poſtulo. Et αἰτοῦμαι,

τάχιϛα ἀπὸ τ̃ θεῶν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. ſignificat etiam vendendum peto, apud Suid. ¶ Item in paſſ. ſignif. petor, &c. apud Thuc. Plut. & alios.

Αἴτημα, τὸ petitio, poſtulatio, poſtulatum. Vide Bud. in Pād.

Αἴτησις, εως ἡ, idem. Iſocr.

Αἰτητὴς, ῦ, ὁ, petitor, poſtulator, apud Suid. Αἰτητὸς, ῆ, ὁ, petendus, qui peti debet vel poteſt. Αἰτητικὸς, ῆ, ὁ, petax, *id eſt*, propenſus ad petendum, flagitator & procax, apud Ariſt. in eth. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω (ſed apud poëtas duntaxat) *id eſt* peto, vel etiam mendico. Aliquando abſolutè & neutraliter, vt Od. ρ. & τ. Aliquando cum accuſ. vt Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλους.

Αἴτης, ῦ, ὁ mendicus ἐπαίτης.

Αἰταλὲς, ῦ, ὁ recto ſcommate ponitur pro αἴτης. vt Euſt. annot. Od. ξ. Alioqui nomen eſt proprium.

Compoſita.

Ἀπαιτέω ῶ repoſco, repeto, exigo. Cum duobus accu. Ariſtoph. in Nub. ἀπαιτῶ με τὰ χρήματα. Luc. ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σῦ. Et ἀπαιτεῖν δίκας pœnas expetere dicitur & ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere. Luc. Epist. c. 15.

Ἀπαιτῦμαι, repoſcor, exigor. Cum duobus itidem accuſ. dicitur enim ἀπαιτῦμαι τὸ χρέος.

Ἀπαίτησις, repetitio exactio Ἀπαιτητικὸς, promptus ad repoſcendum vel qui frequenter repoſcit ſeu qui repoſcere ſolet.

Decomp. Ἀνταπαιτέω, viciſſim repoſco, ſeu exigo. Thuc. 3. προσαπαιτέω inſuper repoſco, ſeu exigo.

Ἐξαιτέω ῶ poſco mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτῶ τ̃ δε. & ἐξαιτῶ σε τὸ δε. ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, expoſco ad pœnam. Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον expoſco ad quæſtionem in qua ſignif. ἐξαιτῶ frequentiſſimè vſurpatur ſine adiectione apud Iſocr. Plut. &c.

Ἐξαιτῦμαι, expoſcor ad pœnam vt Demoſth. dicit ſe ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππε. Dicitur & ſignificatione act. pro ἐξαιτεῖν i. depoſcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Itē (ſignificatione itidem actiua & quidem præcedenti contraria) ... depoſcere item deprecari ad pœnam noxæ & periculo reū eximere. Æſch. ἐξαιτεῖσθαι χρεὼς τ̃ κατηγόρων, poſtulant reorum delationes precibus ſuis condonari. Xen. anab. lib. 1. ἡ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτ. ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν i. deprecata, vel cū deprecatione ſua periculo eū liberaſſet. Et ſimpliciter pro impetrare, vt apud Eurip. ἐξαιτησάμενος τὸ σῶμα μιᾶς. Et Plut. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν ὁ ... τ̃ δικαστῶν a iudicib. exorauit, vel deprecatus eſt. ¶ Sumitur & paſſiuè in hac poſteriori ſignif. apud Lyſiam.

Ἐξαίτησις, ipſa actio depoſcendi aliquem ad ſupplicium videlicet poſtulatio ad quæſtionem. Item deprecatio pro reo. Bud. ex Dem.

Ἀντεξαιτέω ῶ, (*decomp.*) contrà ſeu viciſſim expoſco.

Ἐπαιτέω ῶ, inſuper peto vel poſt aliud peto. Il. ψ. Item ſtipem peto mendico. Athen. l. 8.

Ἐπαίτησις, mendicatio.

Ἐπαίτης, ῦ, ὁ, qui ſtipem petit ſeu corrogat mendicus, Item circulator & ἀγυρμαγύρτης, inquit Bud. apud Chryſoſt.

Μεταιτέω ῶ, inter alios peto, vel vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur pro, partē peto: ſicut μεταδίδωμι. pro, partē do, inquit Bud. Sic Dem. ἢ περὶ τύτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι μεταιτεῖν. Itē, ſtipem peto, mendico, quaſi vnus poſt alterum peto, vel poſt petitum vnum alterū peto, vt exponi poſſe ſcribit Steph. Ponitur interdum abſolutè, interdum cum accuſatiuo, vt apud Luc. εἰ τὴν ἐσχάτην πτωχείαν μεταιτῦσι.

Μεταίτης, mendicus, idē qui & ἐπαίτης apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι ῦμαι, deprecor, Exp. & recuſo, auerſor repudio, vt παραιτεῖσθαι κόλασιν. Plut. deprecari & recuſare ſuppliciū, Sic παραιτεῖσθαι τ̃ φόνον. Ariſtid. & Plut. παραιτεῖσθαι τ̃ πόλεμον apud eundē in Pericle. Sic παραιτεῖσθαι δεῖπνον apud Halic. recuſare prandiū. παραιτεῖσθαι γυναῖκα apud Plut. in Apophth, vxorē repudiare. Et cū infinit citatur ex Porphyrio παραιτῦμαι λέγειν pro ſuperſedebo dicere. ¶ Itē, deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro, vt παραιτῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herod. in Clione, deprecari vitam, orare vt vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαι τινὰ, apud Plut. Dicitur etiam παραιτῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro apud Ariſtoph. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, i. aliqua de re, apud Ariſtid. ¶ Idem, deprecor i. depello ſeu remoueo quaſi deprecando, vt παραιτῦμαί σε τῆς μέμψεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuſo. apud Lucam c. 14. ¶ Item pro ſimplici αἰτῦμαι, precor, rogo, vt deprecor (interdum pro ſimplici precor) vel pro poſtulo aut poſco, vt docet Bud. Sic Ariſtoph. in Equit. ἓν δ' αὐτὸς παραιτησόμεσθα. vnum hoc eos rogemus. Sic παραιτῦμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. παραιτῦμαί σε τὸ ποιεῖν & παραιτῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio, ſæpius pro vehementi precatione, quā pro recuſatione, vt apud Plat. in Gorg. οἰκτός τε καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις ἰσχύει μέγα ὥστε τῆς κρίσεως χρήματα, amicorū preces ſupplices & deprecatio apud pop. multū valent. Item, veniæ petitio apud Thuc. lib. 1. & Plut. in Numa. Eſt etiam venia, i. gratia & indulgent conceſſio, inquit Bud. ex Plat. de leg. lib. 11. Item, excuſatio, apud Syneſ. & Baſil.

Παραιτητὸς, deprecator, παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Ἀπαραίτητος ὁ καὶ ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus inclemens. Plato. θεοὶ δὲ ... ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δικαστής. Apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς δαπάνας ſeuerus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita M. ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, vt ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος τιμωρία, apud eundem Phil. Apud Plut. ἀπαραίτητος πορεία profectio quæ recuſari non poteſt. Apud Dio. ἀπαραίτητος κίνδυνος exp. ineuitabile periculum. Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter cum ſeueritate inexorabili. Thucid. Plut. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Aeſchil.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus.

Προσαιτέω ῶ, inſuper peto. Xen. in Apol. Socr. ἔδοξεν ἔτι προσαιτεῖν. ¶ Item, ſtipem peto, mendico. vt ἐπαιτέω & μεταιτέω. Iſocr. in Areop. οὐδ' ... προσαιτῦντας τῶν ἐντυγχανόντων. Προσαίτης, qui ſtipem petit, mendicus, Plut. Chryſoſt.

ΑἼΤΗΣ, ου, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inſcribitur αἴτης, vbi annotat ſcholiaſtes, τὰς ἐρωμένους à Theſſalis vocari αἴτας, ſicut Alcman eiuſdem ... puellas appellat αἴτας ... τὸ τ̃ ἐρώμενον ... καὶ ... τὸν ἐραστὴν ... Sic & Etym. & Euſtath. apud quos plura vide. ¶ Suidæ eſt etiam ἐμπετικὸς, impetuoſus.

ΑἸΤΙΑ, ἡ causa, ratio. Plato in Timæo, δι' ἣν δὴ τὴν αἰτίαν, τ̃ λογισμὸν ... hanc rationē habuit vt abſolueret. Cicerone interprete. Idem αἰτίας πρώτας, cauſæ primæ. Dicitur etiam apud Iſocr. ταύτην τὴν αἰτίαν ἔχω, vel ταύτην τὴν αἰτίαν μοι ἀνατίθημι aut ἐπιφέρω. pro, hoc mihi acceptum fertur, huius rei cauſa ſum vel dicor eſſe. ¶ Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔσχε τ̃ πολέμου culpā belli ſuſtinuit, culpatus fuit ob bellū. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τύτῳ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, apud Luc. inſimulor mēdacij. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accuſor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Thuc. accuſari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω capitur pro, accuſo, inſimulo, culpo, apud Thuc. Pro eodē dicitur & ἐν αἰτίᾳ τίθημι, & αἰτίαν σοι ἀνατίθημι apud Iſoc. His contraria ſunt, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimine abſoluere. Αἰτίαν εἰς ἑαυτὸν ἕλκεσθαι, (inquit Bud.) in ſe crimen recipere. In plurali, ſæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, & ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἰμὶ, grauia crimina mihi obiiciuntur.

Deriuata ex Αἰτία, i. cauſa.

Αἴτιον, ȣ, τὸ, ſubſt. cauſa, ratio. vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ cauſæ principales & perfectæ. αἴτια προηγύμενα vel προκαταρκτικὰ cauſæ antecedentes αἴτια προσεχῆ, proximæ cauſæ. Greg. Naz. τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιακὸς, ῆ, ὸν ὁ καὶ ἡ, cauſalis: vt αἰτιακὸς σύνδεσμος apud Gram.

Αἴτιος, ȣ, ὁ, fœ. αἰτία neut. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in cauſa eſt vel cauſa rei alicuius autor. Ariſtop. in Plut. πάντων αἴτιος καὶ τ̃ κακῶν καὶ τ̃ ἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' ἂν αἴτιον ἔτι, &c. quid in cauſa eſt cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Ariſt. de mundo, ἡ ἐν ὑγρῷ δύναμις συμπάσης αἴτιος γίνεται εὐδαιμονίας. aliam ſignif. vide in Αἰτία, i. culpa. compar. αἰτιώτερος, qui magis eſt cauſa vel in cauſa. Super. αἰτιώτατος, qui maximè eſt in cauſa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι ῶμαι, F. άσομαι, cauſam attribuo ſeu aſſigno, cauſam eſſe dico, acceptum fero, imputo. Ariſtot. de nat. an. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, cauſam cibis attribuunt. Apud Theophr. de cauſis plant. li. 5. c. 8 ἀμφοῖν δ' ἄν τις αἰτιάσαιτο τὴν ἀσθένειαν. vtrumque aliquis imbecillitati imputauerit. Plato in Phædro, καὶ ἐγὼ αἰτιῶμαι τὰς ... hoc acceptum genius loci refero. Exp. etiam cauſor. vt apud Demoſt. pro cor. ... τὰς ἱερὰς χώρας ἠτιᾶτο εἶναι. Aliam ſignif. vide in αἰτία, id eſt culpa.

Αἰτιατὸς, q. d. cauſatus, i. ex alio tanquam ex cauſa procedēs. vt ὁ υἱὸς τ̃ θεῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος ἀλλ' αἰτιατὸς καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατικὴ, id cuius cauſa ſeu ratio redditur. Exp. &, id quod pro cauſa ſiue ratione affertur.

Compoſita.

Ἀναίτιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, cauſam non habens, cuius cauſa nulla eſt, vt ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc ſenſu dicitur θεὸς ἀναίτιος apud Dam. & Greg. Naz. Item, qui in cauſa non eſt cur aliquid fiat, qui non eſt autor qui in cauſa non eſt huius vel illius rei. Cum genit. vt apud Plut. ἀναίτιος τ̃ κακῶν. Aliam ſignif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Ἀναιτίως, abſque cauſa, ſine cauſa, nulla præcedente cauſa, ab Alex. Aphro. μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι. Sic a theologis dicitur Deus eſſe ἀναιτίως.

Ἐπαιτιάομαι, cauſam ſeu cauſas aſſigno. Plato. in Phædro. ...

τινα

τπας αἰτίαν ἐπιγεννώμενος εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. aliam ſignif. vide in Αἰτία, i. culpa.

Μεταίτιος, qui vnà cum alio in cauſa eſt alicuius rei, particeps. Xen. Hell. 1. οἱ μὲν σφαγέες κ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Exp. & ſimp. autor & cauſa alicuius facti, à Bud. & citatur ex Herodoto ὡς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου γενέσθαι.

Συμμεταίτιος, (comp.) vt συναίτιος, adminiculum primæ cauſæ inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παραίτιος, qui ex parte in cauſa eſt: vel qui in cauſa eſt, autor, pro αἴτιος. Exp. & ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεῖον παραίτιον ποιεῖσθαι οὐκ εὔλογον.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, cauſam aſſigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui ſimul cum alio vel aliis in cauſa eſt alicuius rei autor. Xen. Pæd. 1. οὐδενὸς μὲν κ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί.

Συναίτιον, ου, τό, ſubſt. cauſa adiutrix vel adiuuans cauſa.

¶ *Deriuata ab αἰτία, i. culpa, crimen.*

Αἴτιος, ου, ὁ. F. αἰτία. neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpãdus, accuſandus, qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. Il. γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dij certè culpãdi ſunt. Herod. li. 1. οὐδ' ἐν ἐοῦσας αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησε. Ab Euſtath. exp. ſons vel reus, & ſupplicio dignus. ¶ Apud Dioſc. καταφορᾶς αἴτιος, exp. veterno obnoxij.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. ἀσομαι, accuſo, culpo, criminor. Dem. pro Cteſiph. ἐγὼ δ' Αἰσχίνην οὐδ' ἐνὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. Apud Chryſoſt. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, accuſo te ſuperbiæ. item, in paſſ. ſignif. accuſor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ δὴ τὸ πρᾶγμα ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος. i. ſi dignus eſt qui accuſetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accuſatio. Plut. in Publ. ἓν δ' αὐτοῦ τὸ αἰτίαμα τῶν Οὐαλλερίων ἐλάμβανεν. Vſurpatur & pro αἰτία, crimen. Heſych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accuſatio & querela.

Αἰτιατικὸς ἡ, ὁ, criminatorius, accuſatorius, vt αἰτιατικὴ πτῶσις apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιῶμαι.

Αἰτιάζομαι, accuſor, culpor. vt exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. κ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, qui ob id incuſabantur quaſi id obſtitiſſent.

Compoſita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ κ ἡ, à quo culpa rei alicuius abeſt, culpa vacans, non accuſandus, vt ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xen. dementiæ non accuſandus. Item, inſons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν. τάχα κεν θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι.

Ἀναιτίως, inculpatè.

Ἐπαίτιος, qui eſt in culpa, culpãdus, vt ἐπαίτιος τούτου. Thucyd.

Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuſo, vel incuſo, inſimulo culpã in aliquẽ confero. Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμενός με φόνου criminatus me homicidij. Et Plato in epiſt. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam reiicio.

Συνεπαιτιάομαι (decõp.) ſimul criminor, ſimul vel vnà accuſo. Plut. in Pericle, ὡς συνεπῃτιάσατο τοῦ Λακωνισμοῦ.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuſo, inſimulo. Cum accu. apud Dem. καταιτιώμενος ταῦτα, hæc criminis loco obiiciens. ¶ Καταιτιαθεὶς paſſiua ſignificatione apud Polyb. lib. 3.

Ἀκαταιτίατος, (decõp.) ου, ὁ κ ἡ, (q. d. non accuſabilis) inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Heſych.

Μικραίτιος, de paruis rebus expoſtulans, vel paruam ob cauſam.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, ante criminor. ante accuſo. ad Rom. cap. 3.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, inſuper accuſo vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini ſeu facinori, non inſons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1 ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiã ὑπαίτιός εἰμί σοι, obnoxius ſum tibi. Xen. & ὑπαίτιός εἰμι τοῦ δεῖνος. Plut. Τὸ ὑπαίτιον, (ſubſt.) culpa. Bud. in epiſt. 1. Ὑπαιτίως reddendo ſe crimini obnoxium, reprehenſionem merendo.

Ἀνυπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ nõ affinis. vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία. Philoni de mundo innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui leui de cauſa quemuis culpare ſolet. Xen. Exp. etiam, contentioſus, litigioſus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, ſubſt. exp. propenſio ad accuſandum, apud Plut.

Αἶφνης, αἰφνίδιος, &c. vide in tertia claſſe compoſitorum ex φαίνω.

ΑΙ'ΧΜΗ', ἡ, cuſpis, mucro, vt αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro haſta ſiue lancea vſurpatur. Exponitur & haſtile, ſpiculum, telum, vt Il. μ. κ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. Pro bello etiam ſumitur, vt τὸ εἷλεν αἰχμῇ, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa. αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. * Dicitur παρὰ τὸ αἷμα χέειν, id eſt, à fundendo ſanguine, vel ab ἀΐσσω, vt tradit Etym.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicoſus. Il. β. αἰχμητὴς κρατερός. Αἰχμητὶς, bellatrix, haſtæ perita.

Αἰχμάζω, F. σω, iaculor, vibro. Il. δ'. Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νέοι (τεροι.

Αἰχμίον, haſta. Heſych.

Compoſita.

Ὁμαίχμος, ου, ὁ κ ἡ, ſocius in bello, commilito.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli ſocietas. Herod. ὁμαιχμίην συντίθεμαι πρὸς τὸν Πέρσην. Ὁμαιχμὴ pro eodem Heſych.

Μεταίχμιον, ου, τό, ſpatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν id eſt τῶν στρατευμάτων. Vel quaſi μεταξὺ αἰχμιον, vt tradit Euſtath. Eurip. in Phœniſſis, κεῖν μεταιχμίοις Ὅπως συνάψαι ἐμβαλεῖν στρατηλάταις. Per catachreſin dicitur & de interſtitio quod eſt inter res quaſlibet. Herod. ἐξαιρέθην τε μεταίχμιον τὴν γῆν κατατεθεῖσαν.

Πεντάιχμος, quinque cuſpides ſeu mucrones habens, in quinque cuſpides ſeu mucrones diuiſus. Epigr.

Συναίχμος, idem quod ὁμαίχμος. Suid. & Heſych.

-ΑΙ'ΨΑ, (aduerb. temporis poet.) ſtatim, continuò, vel citò, celeriter. Il. ζ. αἶψα δ' ἄλλους ἀγορῶ, &c. Sic alibi ſæpe. * Euſtat. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρὸς, οῦ, ὁ, celer, citus, Od. δ'. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.

Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς vt docet Heſych. vnde λαιψηρὰ γοῦνατα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη. apud Hom. Schol. Ariſt. & Suid. deducunt à ψαίρω.

ΑΊ'Ω (poeticum) audio. Cũ genit. Od. ξ. οἱ δὲ θεῶς ἀΐοντες. Ariſtop. in Nub. ἄϊε σοῦ πατρὸς, patri tuo auſculta. Cum accuſ. Il. κ. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Ἀΐοντες, Heſychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. ¶ Item exp. διαπνέω, in qua ſignif. deriuatur ab ἄω. Il. ι. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ Euſt. exp. ἀπέπνεεν.

Ἀΐσθω (pro quo dicitur & αἰσθω) idem quod ἀΐω. i. ἀκούω, αἰσθάνομαι. & ex eo factũ eſſe tradit Euſt. Itẽ, pro διαπνέω, vide in Ἄω. Οὖας, & οὖς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα. Cum accuſ. Epigr. lib. 5. τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος.

Ἐπαΐω, audio. Item intelligo, ſentio. Ariſtoph. in Veſp. καταγελώμενος δ' οὐκ ἐπαΐεις, non ſentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, Sermonem Romanum intelligo. Cum accuſ. Soph. τὴν βαρβάρων γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gorg. οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲ ἐν περὶ γυμναστικῆς.

Ἐπαϊστος, ου, ὁ κ ἡ, is de quo auditum eſt, qui innotuit. Her. in Euterpe, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασάμενος, quod vbi reſcitum eſt eum feciſſe. Apud eundem ἐπάϊστοι ἐγένοντο, expfuerunt deprehenſi.

Ἀνεπάϊστος, (comp.) non inauditus. vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 9. Exp. & ἄγνωστος, ab Euſt.

-ΑἸΩ'Ν, ῶνος, ὁ, æuum, æternitas. Dicitur quaſi ἀεὶ ὤν, vt docet Ariſt. 1. de cœlo. Phil. de mundo, ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος ab æuo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα in æternũ pro quo, & δι' αἰῶνος. ¶ Itẽ, ſeculum, i. 70. annorum ſpacium. iuxta Hier. πρὸ αἰώνων, apud Areop. ante ſecula. ¶ Itẽ vita, tempus vitæ hominis, vt & Lat. æuum, apud Hom. Herod. & Xen. in hac ſign. ponitur etiã fœminino genere apud poëtas. Il. χ. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. ¶ Item ſpinę medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Αἰώνιος, ου, ὁ κ ἡ, æternus, ſempiternus. Plat. Plut. & alij. ¶ Item, ſeculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους: vt Herod. teſtatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. & in paſſ. ſignif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Compoſita.

Ἀνθαίων, ωνος, ὁ κ ἡ, longæuus, annoſus. Heſych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themiſt. & Greg.

Συνδιαιωνίζω (decomp.) vnà ſum æternus, æternitate cum alio ſeu aliis fruor. Greg. [ſer. Soph. in Oedip.

Δυσαίων, cui ęrumnoſa eſt vita, qui vitam miſeram degit, mi-

Εὐαίων, cui vita eſt beata, qui beatam vitam degit, beatus. Apud Soph. in Philo. vocatur ὕπνος εὐαίων, i. ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt ſcribit ſchol. in Epigr. εὐαίων βίος, q. d. vita cui felicis.

Μακραίων, longęuus, annoſus. Soph.

Προαιώνιος, qui fuit ante omne ęuum ſeu ante ſecula, omni ęternitate prior. Greg. Naz.

-ΑἸΩΡΕ'Ω, ῶ. F. ήσω, in ſublime attollo, ſurſum tollo, eleuo, effero, eueho, ſubueho. Item, ſuſpendo. Demoſth. pro corona, ἐξὸν τῆς πορείας θελήσαντι μὲν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρεῖν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυστήρακτον ἐπὶ ποσσὶ Νικαῖ ἰσοπαλοῦσας ψῆφος ἀθανάτων. * Ab αἴρω fieri αἰωρῶ, interiecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰωροῦμαι, ſurſum vel in ſublime attollor, euehor, ſubuehor, voluor, ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus nouis immineo. Plut.

Αἰώρημα, τό, elatio, eleuatio, exaltatio, ſubuectio. Item, ſuſpenſio, in Anth. epigr. Et pro geſtatione accipitur & penſili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰωρητικὸς, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Αἰώρα

Αἰώρα ἐκρεμάσθη, *hoc eſt*, vas penſile apud Plat. in Phædone. ¶ Item geſtatio, vel penſilis exercitamenti genus, vt ſunt lecti penſiles quibus ægroti vtuntur. Plut. & Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. ſuſpendium, vel ipſe funis, quo quis ad ſuſpendium vtitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, *id eſt*, elatio, exaltatio. Suid. & Euſt.

Ἑώρα pro αἰώρα ſcribunt Græci lexicographi. Sic ἑωρέομαι, ἑώρημα, ἑώρησις, ἑωρίζω & ἑωρίζομαι.

Compoſita.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, in ſublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Bud. etiam dependeo ſuſpenſus ſum. Luc. ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Heſiod. ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντες δοιοὶ ἀπῃωρεῦντο, dependebant.

Ἀπήωρος, idē quod ἀπαιωρούμενος. Od. μ. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι.

Ἀπαιώρησις, ſuſpenſio, qua aliquid ſuſpenditur, & dependēre finitur.

Ἐναιωρέομαι, οῦμαι, ſuſpenſus agitor. Apud Hipocr. ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοί, exp. oculi inſtabiles & qui perpetuò mouentur.

Ἐναιώρημα, apud Alex. Aphr. eſt quod in vrina ſublime ſupernatat ſpecie araneæ.

Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor, erigor Herodian. κούφαις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, ſpe inani elatus & geſtiens. ¶ Itē impēdeo, immineo, ingruo. Herod. li. 5. ξίφος ἀποσεσεῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. Apud eūdē, κινδύνου ἐπαιωρουμένου, periculū impendēs. Itē immineo, h. e. occaſionē quęro. Plut. in Timol. ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. (φανεροί.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo. Heſiod. θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο

Μετέωρος, ſublimis, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παραιωρέω, ῶ, ſuſpendeo, eo ſenſu quo dicitur collo ſuſpendere. Παραιωρεῖσθαι, ſuſpendi, Herodian. Polym. ἐγχειρίδιον τὸ παρὰ τὸ δεξιὸν μηρὸν παραιωρεύμενον ἐκ τῆς ζώνης. Apud Herodia. lib. 5. παρῃωρημένον τι αὐτῷ ξίφος, enſe accintus erat.

Παραιώρημα, id quod ſuſpenditur id quo aliquis cinctus eſt. Item laqueus ſuſpendio aptus. Poll.

Ὑπεραιωρέω, ῶ, ſuperextendo ſupperapendo Dioſc.

ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ, ſiue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidā publicus ab Academo quodam qui eum conſecrauit, vel ab Echedemo vt quidam volunt, vnde & Ἐκαδημία vocata fuit, & Ἐκαδήμεια, ſiue Ἐκαδημία, vt Plut. in Theſeo refert. Cōſitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumētis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidémque erat gymnaſium in quo ſeſe philoſophi in primis exercebant, vt & in Lyceo. Vnde Plut. in Sylla dicit, ἐπιλειπούσης δὲ τῆς ὕλης, ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδημίαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν, καὶ τὸ Λύκειον. Et Ariſtoph. in Nub. locū fuiſſe indicat etiā exercitijs dicatū. ait enim, ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν, ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις decurres ſub ſacris Mineruæ oliuis. Vide & Pauſ. in Att. Ἀκαδημία νέα dicta fuit noua ſecta philoſophorū qui in Academię gymnaſijs docebāt. vt apud Plut. initio Bruti. διαφερόντως δ' ἐκεῖνος ἀεὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδημίαν οὐ πάνυ προσιέμενος, ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοί nominabantur qui ſeſe in academia exercebāt docēdo & diſputando. Athen. l. 11. λόγιος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Et aliquanto pōſt. τοιοῦτοι δέ εἰσι καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες ἀνοσίως καὶ ἀδόξως βιοῦντες. Itidem Luc. in Piſcatore, δεῖ ξόμαι γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσῳ τῶν ἄλλων ἱσμὲν ἐλεγκτικώτεροι.

Ἀκάζω. Ἀκαίνα, vide in Ἀκή.

ἈΚΑΚΑΛΙΣ, acacalis, ſemen fruticis cuiuſdam naſcentis in Ægypto. Dioſc. lib. 1. cap. 119.

ἈΚΑΛΗΦΗ ἡ vrtica: herba quæ & κνίδη appellatur, de qua Dioſc. lib. 4. ¶ Eſt & animal marinum, de quo Gell. lib. 4. c. 11. Vide & Ariſtoph. hiſt. anim. lib. 4 & Athen. lib. 3.

*Sic dictum voluīt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἁφήν vel per antiphraſin παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλὴν ἁφήν, quippe ὅς οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς ἅπτεσθαι. Scribitur & ἀκαλύφη.

Ἀκαλίς, vide ἄκαλος in Ἡκα.

ἌΚΑΝΘΑ, ἡ, ſpina, vepris, ſentis, aculeus, ἄκανθα ἀγρία, ſpina ſylueſtris. Dioſc. ἄκανθα λευκή, ſpina alba, Dioſc. In plur. ἄκανθαι ſpinæ quales ſunt in rubis. Dioſ. ὁ βάτος ἀκάνθας μικρὰς ἔχων. Dicuntur & ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc. & Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, vt hiſtricis, echini, piſcium, &c. apud Athen. & Plutarc. ¶ Eſt & ſpina dorſi. Herod. in Melp. ἐπεὰν νεκρῷ ἐκάστῳ παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Vide Gale. ¶ Itē *pro* σπεῖρα τοῦ δράκοντος, inquit Schol. Nic. in Ther. ¶ Denique ἄκανθαι dictę ſunt per metaph. (vt Lat. ſpinæ) difficultates, moleſtiæ, ſiue ſalebræ, ſcrupuli. vt apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. * Dicta eſt ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν quia ſpinæ ſunt accutæ ſeu acuminatæ.

Ἀκανθίς, frutex eſt qui (vt ait Dioſc.) ſpinæ albę ſimilis eſſe creditur. Dicitur & Arabica ſpina ſeu Ægyptia. ¶ Eſt etiam auis nomen, apud Ariſtot. quam alij luſciniam eſſe volunt, alij carduelem, dicta à ſpinis quibus paſcitur. Theocr. Idyl. 7. ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eadem dicitur & ἀκανθυλλίς, teſte ſchol. Theocr. ¶ Sunt etiam qui adiectiuum eſſe putent, apud Phaniam in Anthol. Epigram. χειλίδας ἦν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας.

Ἀκάνθιον, ου, τό, q. d. ſpinula. ¶ Eſt etiam herba ſimilis albæ ſpinę. Dioſc. Scribitur & ἀκανθίον.

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theophr. lib. 3. hiſt. pl. c. 4. ſic dicta quia ſpinis plena eſt. Sunt qui fruticem, ſunt qui ſpinoſam eſſe herbam tradant. ¶ Item echinus ſeu erinaceus vel (vt alij) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferè corpus. Item dicitur & ἀκανθίων, ωνος, ὁ. Gal.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpinoſus, ſpinis abundans, vel ſpinas habēs, Theophr. Item dumoſus, ſenticoſus, Herodot. 1. ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. Itē aculeatus, aculeis horrens ¶ Item, metaph. difficultatibus & moleſtijs plenus, vt βίος ἀκανθώδης, apud Suid.

Ἀκανθικός, ή, όν, ſpinoſus, idem quod ἀκάνθινος, apud Theophr. Ἀκανθική appellatur & lachryma helxines herbæ. Plin.

Ἀκανθόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, vt ἀκανθόεντι πετήλῳ. Nic. in Ther.

Ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpineus, ex ſpinis factus, ex ſpinis contextus, vt ἀκάνθινος στέφανος, apud Euang. & ἀκάνθινα ξύλα, Dioſc.

Ἀκανθεών, ῶνος, ſpinetum, ſenticetum. Moſchop. & Euſt.

Ἀκανθόω, ῶ, F. ώσω, ſpinoſum ſeu aculeatum reddo.

ἀκανθοῦμαι, ſpinoſus ſeu aculeatus fio vel ſum, ſpinis ſeu aculeis horreo. Theophr.

Ἀκανθίζω, ſpinoſum reddo. Exp. & ſpinoſus ſum, ſpinis horreo.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ ſpecies, vt ait Heſych. At Suidas tradit eſſe eius epithetum, ex eo quod inter ſpinas canat. ¶ Item, ſpinax piſcis, apud Ariſt. de nat. anim. lib. 6. c. 10. Vide & Athen. lib. 7.

Compoſita.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpinis carens ſeu aculeis, non aculeatus, apud Theophr.

Ἐξακανθῶ, idem quod ἀκανθῶ.

Ἐξακανθοῦμαι, aculeis horreo. Sumitur & metaph. vt apud Baſil. in epiſt. ad Libanium, μέμφεται δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωται.

Ἐξακανθίζω, (q. d. exſpino) ſpinis priuo, ſpinas euello.

Ὑπακανθίζων, leuiter aculeatus, ſpinis ſubhorrens. Theophr.

Ἐρυγγάκανθα, herba quę & ἄκανθα. Putatur ita vocata quòd foliis ſuis longius ſerpat, hæreat & nitatur. Dioſc. lib. 3. c. 19.

Κυνάκανθα vel κυνόσβατος, ſentis canina. de qua Ariſt. anim. li. 5.

Λευκάκανθα, ſpina alba, ἄκανθα λευκή. Vide Dioſc. lib. 3. c. 21.

Μονάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnicam ſpinam habens. Ariſtot.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta ſpina, arbor eſt de qua Dioſc. lib. 1. c. 123.

Περικαρπιάκανθος, ſpinas habens in vitio fructum cingentes. Theophr.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hiſt. pl. lib. 6. c. 4. numeratur inter ſuffrutices qui præter ſpinam folium habent, vt phleos, ononis, tribulus.

Πολυάκανθος, genus ſuffruticis, ſic dictum à multitudine ſpinarum. Theophr. hiſt. pl. lib. 6.

Πτεροάκανθος, ramos habens ſpinoſos ſeu aculeatos, apud Theophraſt.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυράκανθα, pyracantha, planta quædam, Dioſc. & Nicand.

Τραγάκανθα, (q. d. hircina ſpina) frutex eſt, de quo Dioſcori. & Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ita dicitur planta quæ foliis eſt ſpinoſis ſeu aculeatis: vt acanus, eryngium, cnicus, Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 1.

Χονδράκανθος, ſpinam habens ex cartilagine, ſeu ſpina cartilaginem habens, cartilagineus.

Ἄκανος, vide in Ἀκή.

ἌΚΑΡΝΑ, ἡ, acarna, genus ſuffruticis apud Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 3. & 4. pro quo quidam legunt ἄκορνα, Heſychio eſt δάφνη, laurus.

ἌΚΑΤΟΣ, ὁ καὶ ἡ, genus nauigij actuarij. in Anthologia epigram. Ἀνθαίης ἀκάτοιο [illegible] [illegible] ἐστὶ [illegible], Apud Herod. eſt nauis oneraria, in Polymnia ſcribētē, καὶ ὡς ἐν τῇσιν ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι [illegible], i. in acatis frumētariis. Quidā poēta apud Athen. lib. 1. φορτηγὸς videtur ἐπιθέτως appellare ἀκάτους, dicēs φορτηγικαὶ ἄκατοι τὰς κάρας ἁλὸς ταμίαι. ¶ Bayfius de re nauali, ἄκατος etiā dicitur a Thucidide & Luciano de veris narrationibus. qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. ¶ Item genus poculi, metaphoricè ſic dicti à magnitudine vel à concauitate. Euſthatius ſcribit eſſe φιάλην πλατεῖαν. * Tradit Etym. deduci

deduci ab ἄγω, duco, quaſi ἀκτός pleonaſmo τοῦ α. (vt & Lat. actuaria nauis, quæ facilè huc illuc agi & duci poteſt) (vel à nomine ἀκτή, vt pote quæ ἀπ᾽ ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν διάγεται).

Ἀκάτιον, ου, τό, parua acatus. Apud Thu. ἀκάτιον ἀμφηρικόν, ſchol. annot. eſſe nauigiolum quod vtrinque remis agatur, in quo vnuſquiſque remigum binos remos ducat. Vide Bayf.

Ἀκάχημαι, &c. vide in Ἄχος.
Ἀκεανός, vide in comp. ex Κεάζω.

ἈΚΕ'ΟΜΑΙ οῦμαι, F. έσομαι, & ήσομαι, ſano, medicor, medeor vt Il. π. Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, vlcus hoc ſana, vlceri huic medere. Apoll. Argo. 2. ἕλκεά τ᾽ ἀνδρῶν οὐταμένων ἀκέοντο. Rurſum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν, Il. χ. ſedare ſiue reſtringuere ſitim. ¶ Itẽ mederi, metaphoricè, Herod. in Thalia οὕτω δ᾽ ἂν ἀκεόμενος τὰ ὑποτρεφόμενα. Od. κ. ἀλλ᾽ ἀκέσασθε φίλοι ἐπεὶ οὔ μοι ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Idẽ Il. ν. Ἀλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ¶ Capitur & pro, expiare, apud Plat. Pol. 2. θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴ τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων ἀκεῖσθαι, mederi ſcelerib. i. ſcelera expiare. ¶ Item pro, ſarcire, reſarcire. Ariſt. de phalãgio, πάλιν ἐρμᾷ πρὸς τὴν θήραν ἀκεσάμενον πρῶτον τὸ διερρωγός. Sic Lucian. ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Idẽ μετὰ τὸ ἀκέσασθαι τὰ ῥάκια τῶν ἱματίων. ¶ Itẽ ſarcire metaphoricè Xenop. ζημίας τῶν φίλων ἃς διὰ γνῶσιν ἐνεχείρει γνώμῃ ἀκεῖσθαι. i. damna quæ amici in re familiari paſſi erãt ignorãtia, ſarcire conſilio conabatur. Ἀκέω etiam inueniri teſtatur Hesych. qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι, à quo Ἀκεῖσθαι interdum paſſiuè accipitur pro, ſanari. Item pro ſarciri. νόσου ἀκεσθείσης apud Pauſaniam, ſanato autem morbo. & Hes. ἀκεσθείσης exponit θεραπευθείσης.

Ἄκεσμα, ατος, τό, & ἀκεσμός, οῦ, ὁ, ſanatio, medicatio, medela. Exponitur & ὑγίασμα, ſanitatis recuperatio q. d. conualeſcentia.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ſanabilis, idem quod ἀκέσιμος.

Ἀκεσμα, ατος, τό, idem quod ἄκεσμα ſiue ἀκεσμός, ſiue ἄκεσις, aut ἄκος. Ilia. ο. ἐπὶ δ᾽ ἕλκει λυγρῷ φάρμακ᾽ ἀκέσματ᾽ ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

Ἄκεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας, exponit ἰάσεις. Exponitur etiam ὑγίασμα, valetudinis recuperatio apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanabilis, medicabilis ἀκεστός. Item valens ad ſanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quaſi ἀκέσιμος, à facultate ſanandi qua præditus eſt, nam & arti medicæ præeſſe fertur.

Ἀκεστός, οῦ, ὁ, ſanabilis, medicabilis idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν. Ἀλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, exp. faciles emendatu ſunt mentes virorum bonorum.

Ἀκεστήρ, ῆρος, ὁ, medicus. Et metaph. ſartor. Xen. Pæd. 1.

Ἀκεστίς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκός, vt habet Dioſc. lib. 5. cap. 84.

Ἀκεστικός ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus. Item q. d. ſartorius, vel ad ſarciendum pertinens, ſarciendi peritus. Ἀκεστική (ſ. τέχνη) ars medicandi, vel ars ſarciendi. Plat.

Ἀκέστρια, ἡ, medicatrix. Item ſartrix.

Ἀκέστρα, ἡ, acus. Luc. in dial. Merc. & Char. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, acum ad velum ſarciendum.

Ἀκεστορος, ου, ὁ, idem quod ἀκεστήρ medicus. Apud Eurip. ἀκέστωρ Φοῖβος. Ἀκεστορία, ἡ medicina, ars medica. Apoll. Arg. 2.

Ἀκεστορικός, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens. Ἀκεστορικῶς q. d. medicinaliter. Ἀκεστορίς, & per ſyncop. ἀκεστρίς medicatrix. vtrumque apud Hippocr.

Ἀκείομαι, Ionica epentheſi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π. ἰητροὶ ἕλκε᾽ ἀκειόμενοι. Et metaph. Od. ξ. Νῆας ἀκειόμενον τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, reſarcientem naues. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῷ ἀκειόμενοι.

Ἄκος, εος, τό, medela, remedium ἠπίων ἄκος. vide apud Colũ lib. 7. ca. 3. Et metaph. κακοῦ ἄκος. Item ἄκος ποιεῖσθαι apud Plat. remedium afferre.

Compoſita.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſanabilis, immedicabilis, cui nullum remedium adhiberi poteſt. vt ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur & ἀνήκεστος διαφορὰ & ὀργὴ ἀνήκεστος, à Plut. Dicitur & ἀνήκεστον κακόν, malum grauiſſimum, vel inexpiabile, apud Iſocr.

Ἀνηκέστως, inſanabiliter. vt ἀνηκέστως ἔχω, inſanabili morbo teneor. Item grauiſſimè, exitialiter. Exp. & crudeliſſimè, apud Herodot. & Plut.

Βελέακον, ου, τό, q. d. telorum remedium. Sic à quibuſdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioſc.

Ἐξακέομαι, οῦμαι, medeor, ſano, vel perſano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ. & Od. γ. placare iram. Et pro ſarcire, Euſt. Inuenitur eadem ſig. in Pyth. carm. aureis ἐξακέσασθαι.

Ἐξάκεσις, ſanatio.

Ἐξακεστήριος, ſanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poëtas interdum. [Strab.

Πανακής, έος, ὁ καὶ ἡ, omnium ſanans, omnib. morbis medens. ex Πανάκεια, ἡ, omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quaſi omnia ſanans, de qua vide Dioſc. lib. 3. & Theophr. & ſchol. Nicand. Eadem herba dicitur & πάνακες & πάναξ à Galen. ad Glauc. lib. 2. vide ὀπόπαναξ, panacis ſuccus Dioſc.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace cõfectũ Dioſc. lib. 4. c. 72.

Ἄναξ, φάρμακον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἀκέω & ἀκήν, vide in comp. ex Χαίνω.

ἈΚΗ', ῆς, ἡ, mucro, cuſpis, acies ferri. In compoſitione præſertim vſurpatur hinc formantur & deducuntur ſequentia. Etym. deducit ab ἥκω, vt ſit quaſi ἥκη vel ἥκη ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα.

Ἀκάζω, acuo. Ἀκάζομαι, acuor. vnde ἀκαχμένος, & ſine incremento, ἀκαχμένος deinde ἀκαχμένος mutato κ in χ, acutus. Od. α. Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id eſt, ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον, vt inquit Hesych. vide Euſt.

Ἀκίς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine ſiue acie. vt ὀξύχειλον ἀκίς, in Auth. epigr. Apud Dioſc. lib. 5. ἀκίδας ἀκιδώδεις, alij exp. aculeos, alij cuſpides, quidam & ſpicula. Quidam volunt peculiariter eſſe ſagittæ cuſpidem.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuſpidis ſagittæ formam habens, acuminatus in modum cuſpidis ſagittæ.

Ἀκιδωτός, ὁ, ἡ, q. d. cuſpidatus: (tanquam ab ἀκιδόω) vt ἀκιδωτὸν βέλος.

Ἀκωκή, ἡ, idem quod ἀκή (& ab ἀκή formatum per reduplicationem, vt tradit Etym.) mucro, cuſpis, acumen. Il. χ. Ἀντικρὺ δ᾽ ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή. Et Luc. in dial. Amilt. & Ceteris, ἢν τελείη ἀντιστρέψῃ τὴν προσβολὴν ἢ παρέλθῃ ἡ ἀκωκή.

Ἀκαινα, ης, & Ionicè, ἀκαίνη, idem quod ἄκαινα, teſte Hesychio. eiuſdemque eſt originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Item virga paſtoralis aculeo præfixa à Theſſalis primum inuenta, vt annotat ſchol. Apoll. lib. 3. Ab huius ſimilitudine ſic dicta eſt etiam virga illa decempedalis qua menſores in agris dimetiendis vtuntur, vt idem ſchol. tradit, afferens hunc Callimachi verſum quo ambas illas ſignif. complexus eſt. ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Has ἀκαίνας, Euſtat. ſcribit eſſe καλάμους denominatas παρὰ τὸ στερεοῦν τὸ ἐκπίεσθαι τὰς ἰσχάδας ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς δὲ αὐτὰς ἡ γῆ διαιρεῖται). Quod etymon affert etiam Etymol.

Ἄκανθος, ου, ὁ vel ἡ idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, eiuſdemque originis. Heſychius Euripidem ita nominare ait ſpinas quibus dorſum piſcis horret, addit tamen eſſe etiam ἀκάνθου εἶδος. ¶ Eſt etiam herba quædam ſeu frutex ſpinoſus & aculeatus. Theophr. hiſt. plant. lib. 6. cap. 1. & lib. 1. cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 4.

Ἀκανικός, acanicus, qui accani eſt, vel qualis eſt accani Theop.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus ſpeciem acani gerens, ſeu qui ex acani genere eſt, vt quum dicitur plãta aliqua eſſe ἀκανώδης.

Ἀκάνιον diminut. ſpinula. Heſych.

Ἀκανίζω acanum imitor, acani ſpeciem gero. Theophr. hiſt. plant. li. 7. c. 4.

Ἀκαινα, Ἄκων & ἀκοντίζω, ἀκοντίζω, &c. Ἀκμή, ἀκμάζω, &c. Ἄκανθα. Hæc ſingula quomodo huc pertineant, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνακόνητος, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non eſt facta acies, ſeu qui cote non eſt factus acutior, obtuſus, hebes, vt ἀνακὲς ξίφος, apud Suid.

Ἀμφήκης, εος, ὁ, vtrinque acutus, anceps, ex vtraque parte incidens, quaſi ἀμφιακής, vt ἀμφῆκες ἔγχος apud Soph. in Antig. apud Ariſtoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, i. ancipitem vſum habens.

Ἀνακωχή, induciæ pars ſequeſtra, requies à bello. Herodian. l. 6. ἐγένετο ἀνακωχὴ μάλλον τοῦ πολέμου. ¶ Et generaliter, requies, laxamentum, vt ἀνακωχὴ κακῶν. Thuc. Dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν (id eſt, quod ſurſum verſus haberentur telorum cuſpides, induciarum tempore) tradunt ſchol. Thuc. Suidas & Etymologus, atque alij quidam grammatici. Vide & ἀνέχω inter compoſita ab ἔχω.

Εὐήκης, valde acutus q. d. bene acutus. Apol. Arg. 2. δίκελλα φάσγανα. Sic alibi δίκελλα ἄγχιμα exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα.

Νεήκης, vt νεήκες ξίφος, enſis quem aliquis nuper ſeu recens exacuit, Heſych.

Παρήκης acutus vel admodum acutus.

Προήκης præacutus, Heſych.

Τανυήκης & τανυάκης, protenſam habens aciem ſiue longam. τὴν ἀκὴν ἴσον παρὰ τὸ τετάσθαι. vt τανυήκης χαλκός, & τανυήκεας ἄορ apud Hom. ¶ Item protenſus, longus tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τείνω factum, minimè que nomen ἀκή inclusum habens, vt ſcribit Euſtath. Il. π. τανυήκεας ὄζους, id eſt, ἐκτεταμένους.

Τανυκιδής, protenſam habens aciem, ab ἀκίς. idem quod τανυήκης. ſiue τανυάκης, apud Heſych.

Ἀκιδνός, vide in comp. Κίνω.

ἈΚΙΝΑ'ΚΗΣ, Etymologo iaculi Perſici genus, παρὰ τὴν ἀκήν. Heſychio eſt non ſolùm haſta Perſica, (vt Suidæ quoque) ſed etiam enſis. Et in ea ſignificatione potius accipi liquet ex Herodoto,

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK Baden-Württemberg

rodoto, qui in Polym. ait καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerunt & per eum iurarunt. Luc. in Anacharſ. εἴσονται δὲ ὡς οὐ μάτην ἐπιζώννυμεθα τὸν ἀκινάκην. Et in Scyta πρὸς ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῶν θεῶν. Apud Herodotũ per ω ſcribi ὠκινάκης, annotat Etymol. quaſi nimirũ ὠκεῖαν id eſt (ὀξεῖαν) ἔχων τὴν ἀκμήν.

ἌΚΙΝΟΣ. acinus: herbæ genus quod & ἄκονος nominatur, Latine ocimaſtrum. Vide Dioſc. lib. 1. cap. 5. & Plin. lib. 21. c. 27.

Ἀκίς vide in Ἀκή.

ἈΚΚΩ, οῦς, ἡ. Acco. mulier quædam notæ ſtultitiæ, quæ ſolita fit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atque cum alia muliere confabulari: vt hinc vulgò, quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent ἀκκίζειν dicerentur, & Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Illud etiam moribus huius mulieris adfuit, vt recuſaret quę tamen cupiebat.

Ἀκκίζομαι, ſimulatè recuſo, fictè aſpernor, fingo nolle quum maximè velim. Eſt etiam generaliter, ſimulatione vtor, idem quod προσποιοῦμαι. Plut. in ſymp. 1. μικρὰ μὲν οὖν ἀκκισάμενοι παραιτούμενοι. Et Syn. epiſt. 111. σὺ δὲ ἀκκίζῃ καὶ καλλωπίζῃ. Sępe de mulieribus dicitur, & ſcortis quæ vt pluris ſe addicant moroſiora ſe pręſtant, nec facilè ſe exorari ſinunt. Significat etiam (ſi Suidæ credimus) idem quod ſυναρκίζομαι & μωραίνω. Vide Eraſm. in prouerb.

Ἀκκισμός, οῦ, ὁ, ficta recuſatio, ſimulatio qua quis vtitur fingens ſe accipere nolle quod tamen vult. Philoſtr. in epiſt. λάβε δὲ καὶ σὺ τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. Eſt etiam ficta recuſatio in alia qualibet re. Luc. πάντα δὲ ἐξελὼν ἀκκισμόν, ſublata omni tergiuerſatione, vt exponit Eraſm.

ἈΚΜΗ', ἡ, cuſpis ſiue acies. Il. καὶ τὸ ξυρῷ ἵσταται ἀκμῆς. Sic dicitur à Plut. ἀκμὴ ὀνύχων, pro quo Plin. dixit aciem vnguium. Sic ἀκμὴ ὀμμάτων apud Aelian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. exp. & νεότης à Suida. Medici ἀκμὴν ætatem conſiſtentiæ & virilem appellant, ab anno 28. ad 42. Sic quidam accipiunt & apud Ariſtot. Ethic. 8. cap. 1. vbi amicitiam τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς καλὰς πράξεις conferre ait. Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας & ἡλικία τῆς ἀκμῆς, apud Gal. Sic ἀκμὴ τοῦ βίου apud Xen. Et ἀκμὴ τοῦ ζῆν apud Athen. Dicitur etiam abſolutè non nunquam. vt οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma ſunt ætate & vigente. exp. & iuuenes, adoleſcentes. Sic apud Luc. εἰς ἀκμὴν καταστῆναι. Sic apud Iſocratem ſępe. Dicitur & de alijs: vt νοσήματος ἀκμή, morbus iam adultus. ἀκμὴ δὲ ὥσπερ ἀκμὴ κακῶν. Ἀκμὴ ἀγῶνος. Bud. exp. intenſio certaminis. apud Pauſ. Sic θέρους ἀκμή, æſtatis vigor, id eſt, illud æſtatis tempus quo maximè viget calor. ¶ Eſt etiam cuiuſque rei ſummum incrementum, inquit Bud. quem vide. ¶ Eſt etiam καιρός, inquit idem Bud. i. punctum ſiue articulus temporis quo res aliqua agi debet, momentum, vt apud Heſiod. ἀκμὴ καλλίστη, καιρὸς καλλίστη. Dicitur interdum ἀκμὴ καιροῦ: interdum καιρὸς ὢν ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam ſolùm ἀκμὴ cum infinit. Iſocr. ad Nic. κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τοῦ καιροῦ τυγχάνειν. Idem ad Philipp. πράττειν δέον ἀκμὴν εἰληφεν. Ἀκμαὶ dicuntur etiam varis, quia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, vt docet Caſſius Probl. 33. * Deducitur ab ἀκὴ, pleonaſmo literę μ, quod etymon conuenit propriæ ſignificationi, aut à κάμνω, vnde per ſyncopē κμὴ & α priuatiuo, quod iuuentus non facilè defatigetur, vt nec ſol qui ideo ἀκάμας ab Homero dicitur. vel à κάμνω ſignificante πονῶ & α epitatico, quòd in vigore ætatis labores faciliùs ſuſcipiantur & perferantur. Quod etymon conuenit ſecundæ ſignif.

Ἀκμαῖος, α, ον, vigens ætate, florens ætate, integer æui. De eo dicitur qui ętate viget ſimul & robore. ἀκμαῖον λόγχη apud Plu. Dicitur interdũ ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν. Tráſfertur & ad alia vt ἀκμαιότατος χειμών, maximè vigens hyems. Apud Greg. μεσημβρία τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Luc. ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Et ἀκμαῖοι πρὸς ἔρωτα in Anth. epigr. ¶ Item pro, tempeſtiuus vt in Anth. epigr. ἀκμαῖον ῥόδον ἐπὶ ὀρόφου. Et Soph. in Aiace, Ποῦ Τεῦκρος ὡς ἀκμαῖος εἰ βαίη μόλοι, quam tempeſtiuus, ſi acceſſerit, adueniat. ¶ Item maturus. vt ἀκμαία παρθένος apud Luc. nubilis virgo.

Ἀκμάζω, F. σω, vigeo vel floreo ætate, ætate ſum firma. Item ſum vegetus & validus per ætatem, polleo iuuenili robore. Iſocr. de pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἐν ἔχω. Ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ. Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία. Et per metaph. pro florere, vigere, pollere quacunque re, vt ἀκμάζειν πλούτῳ apud Herodot. Et apud Aeſchin. in Cteſiph. ἀκμάζειν ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ πεζῇ στρατιᾷ. Apud Plat. in Fab. ἀκμάζειν πρὸς δύναμιν. Dicitur de varijs etiam rebus: ſicut & ἀκμή. vt ἀκμάζει νόσημα. ἀκμάζων πόλεμος. Ἀκμαζούσης ἡμέρας apud Herodian. ipſo meridie. Et apud eundem ἀκμαζούσης νυκτός, nocte intempeſta. Xenoph. ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, adultis iam frugibus. apud eundem ἀκμάζει τὰ πράγματα, exp. res ſunt in ipſo articulo, res ſunt in cardine.

Ἀκμαστής, οῦ, ὁ, ſtrenuus, validus, robuſtus, Herodian. lib. 1. νεανίσκον γεννάδαν τε καὶ ἀκμαστὴν ὡς ἐπεῖδον.

Ἀκμηνός, ἡ, ὁ, adultus vel florens & exhuberans, vt inquit Bud. ex Od. ψ. Ἀκμηνὸς θαλέθων. Pro ieiunus, vide in Ἄκμη.

Ἀκμὴν, adhuc, etiam nunc, idem quod ἔτι. Videtur hoc aduerbium dici κατ' ἔλλειψιν, quaſi κατ' ἀκμήν, in ipſo negotij feruore. vt ἀκμὴν φιλοσοφεῖς apud Iſocr. ad Dem. ſeduló, ſtrenuè, aſſiduè, ſummo ſtudio philoſopharis. ¶ Item etiã eo tempore, apud Polyb. vbi tamen quidam exp. aliquandiu.

Compoſita.

Ἐνακμής & ἔνακμος, vegetus, robuſtus.

Ἐνακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, inualeſco. Suid. Ἐνακμάζω, idem quod παρακμάζω, vigere deſino.

Ἔπακμος, ὁ, ἡ, idem quod ἔνακμος. Dioſc. Ἔπακμον. Bud. eſſe dicit, quod eſt acie exacutum, vel quod aciem ſeu cuſpidem habet, ex Dioſc.

Ἐπακμάζω, vigeo, vegeta ſum ætate. Et ἐπακμάζων, vigens, adoleſcens, validus, vegetus.

Ἐπακμαστικός, inualeſcens paulatim. vel ſenſim efferueſcẽs, apud Gal.

Παρακμή, vigoris remiſſio, languor, quum res aliqua inclinat & minuitur. Apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαί, acceſſionum remiſſiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Sic παρακμὴ πυρετοῦ & cuiuſuis morbi, tempus quo ſe remittit & miteſcere incipit. ¶ Item ſenilis ætas & flacceſcens, quando iam robur conſeneſcit.

Παρακμάζω, vigorem languidiorem habeo, vigor meus elangueſcit aut iacet. vel vigorem amitto, flacceſco. hoc autem quia fit in ſenectute præcipuè, exponitur & conſeneſco, marceſco ætate, florem ætatis amitto, ad effœtam ætatem vergo. Particip. παρηκμακώς propriè, vigoris tempus egreſſus aut vegetam ætatem. Exp. & emeritus, qui conſenuit. ¶ Transfertur & ad alia, vt & Lat. marceſcere, flacceſcere. Xenoph. in Symp. τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει. Sic apud Plu. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὀργῆς, quũ deferbuerit ira.

Παράκμασις, vigoris amiſſio, q. d. effœtatio, vt & quidam exp. apud Theophr.

Παρακμαστικός, cuius remiſſus eſt vigor. vt παρακμαστικὴ ἡλικία apud Gal. ætas iam vergens & inclinata: Et παρακμαστικὸς πυρετός.

Συνακμάζω, ſimul vigeo & ętate floreo, vt συνακμάζει Γοργίᾳ Π. Συνακμάσαντι αὐτῷ, exp. tẽporibus eius floruit ſeu claruit. Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρα, epigr. lib. 3.

Ὑπέρακμος, ætatis florem egreſſus, vel qui exceſſit ætatis vigorem, ætatem vegetam egreſſus, 1. Cor. cap. 7.

Ὑπερακμάζω, ętatis vigorẽ excedo, vel vegetior ſum quàm &c. Vtitur hoc verbo Myſon Prienenſis apud Athen. lib. 14. εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν εἰκότως διδαχθέντων.

Ἀκνή, vide in Ἀκμή.

ἈΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, pediſſequus, vel pediſſequa, comes, aſſectator. Demoſth. cõtra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, inuiſus ſiue odioſus ob comitum turbam. Apud Platonem in Sympoſ. διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid ſequitur vel cõſequitur, conſequens. Cum genitiuo. vt τούτου ἀκόλουθον, apud Xen. Apud Plutarchum ἀκόλουθον & προηγούμενον opponuntur. ¶ Item ἀκόλουθος, conſentaneus, congruens, conueniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ἦθος ἀκόλουθος. Demoſthenes pro corona, ἀκόλουθα τούτοις πράττειν. Apud Xenophon. in Oecon. cum genitiuo ἀκόλουθα ἀλλήλων, exponitur coniuncta inter ſe. Ἀκόλουθον vult Suidas ſignificare ſimile, hoc in loco. ἀκόλουθον ἀποβῆν τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. Ἀκόλουθον. lib. ἐστί, conſentaneum eſt, vel reliquum eſt. Greg. de diuinitate. οὐδ' ἦν γὰρ ἀκόλουθον ἡμᾶς. Apud Baſilium, ἀκολουθότερον ἦν, magis conſentaneum erat. * Componitur ex particula α ſignificante ὁμοῦ & κέλευθος.

Ἀκολούθως, conſequenter, vt apud Dioſc. 6. ἀκολούθως τούτοις, conſequenter his, poſt hæc. ¶ Item conuenienter, conſentaneè. Plutarchus, ἀκολούθως θεάτρῳ εἴρηται.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, aſſectatio, comitatus. Syneſ. epiſtol. 101. οὐκ εἰκὸς ἀξιοῦσθαι δεῖ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δορυφόρων. Ἀκολουθίαν φύσεως ἀπαρτιζομένην. Philo de vita Moſ. lib. 2. vbi exponitur, ſectam. ¶ Item conſequentia, conſequutio. Philo de mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, i. continet diſſolutionis cõſequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν. Herodian. dicit pro, per gradus quoſdã. ¶ Item conuenientia, congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, congruenter, conuenienter. Philo de vita Moſis, lib. 3.

Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. ſequor, aſſector, comitor. Dicitur autẽ ἀκολουθεῖν τινι & μετά τινος, interdũ & κατόπιν τινος. Luc. in dearum iudicio, ὑμεῖς δὲ μοι ἤδη ἀκολουθεῖτε. Dem. in Androtionem, ἔπραξας ἀκολουθῶν μεθ' ἑαυτοῦ. Exponitur etiam famulor, pediſſequus ſum, vel à pedibus ſum, aut ſe-

quor

quot tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν, conſentaneum eſſe, conuenire, congruere. vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλαις, inter ſe conueniunt & congruunt, ſiue conſentiunt. Et ἀκολουθεῖ imperſonaliter poſitum, *pro*, conſentaneum eſt, vel potius conſequens eſt. Ariſt. in Præd. ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ γὰρ ὄντως ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι. ¶ Item ἀκολουθεῖν, ſequi aliquem vel aliquid, i. formam eius ſequi, imitari. Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, Τοῦ γὰρ τούτου σχήματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, ſequi aliquem, i. alicuius exemplum, alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, aſſequi intelligentiam orationis, intelligentia conſequi orationem. Plato in Phædro.

Ἀκολούθημα, τος, τό, & Ἀκολούθησις, εως, ἡ, conſequentia, conſequutio. Item aſſectatio vel conſectatio. Ariſtot. Nat.

Ἀκολουθητικός, οῦ, ὁ, ſequax, ſequi ſolitus, vel procliuis ad ſequendum aut conſectandum. Ariſtot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις. Idem 1. Ethic. ad Nicom. c. 3. ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, ſequax rationis, vel propenſus ad ſequendum rationem, *id eſt*, rationi obtemperandum.

Compoſita.

Ἀνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. inconſequens) non reſpondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον (inquit Eraſmus) eſt vitium orationis quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat: vt ſi in oratione ponatur μὲν, & non ſequatur δέ. ¶ Item, non conſentaneus, ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Bud.

Ἀνακολουθία, ας, q. d. inconſequentia. vt ἀνακολουθία orationis, quum ea quæ dicuntur non reſpondent iis quæ iam dicta ſunt. Demetr. Phal.

Ἀντακολουθέω, ῶ, viciſſim ſequor. Laertius in Zenone, τὰς δ' ἀρετὰς φησιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ἐξακολουθέω, ῶ, ſequor, conſequor, vel vſque ſequor. 2. Pet. 1. & 2.

Ἐπακολουθέω, ῶ, ſubſequor, vel ſimpl. ſequor. Plut. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. Plat. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Dicitur & ἐπακολουθεῖν τινι, apud Ariſtoph. Sic & Matth. 10. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro aſſectari tam in bonam quam in malã partem, apud Æſchin. ¶ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, & apud Plat. de rep. 2. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, perſequi opus aliquod Bud. & operi inſtare ſeu rei agendæ. Sic & 1. Tim. 5. Et pro aſſectari, inquit Bud. apud Æſchin. Item perſequor, ſector. ¶ Item, animaduerſione & intelligentia conſequor dicentem. apud Plat. in Phædone.

Ἐπακολούθημα, τό, quod conſequitur ex alio, appendix.

Ἐπακολούθησις, conſequentia, conſequutio. Plut.

Ἐπακολουθητικός, q. d. conſequutiuus, qui conſequitur, qui reſpondet & refertur. Item τὸ ἐπακολουθητικὸν, conſectarium.

Κατακολουθέω, ῶ, ſequor, ſector, aſſector. Item ſequor, (*id eſt*, aſſentior, accedo opinioni) vel obſecundo, obſequor. Greg.

Παρακολουθέω, ῶ, ſequor, aſſector, comitor. Luc. in Alcyone. παρακολουθεῖ τοῖς ἀρξαμένοις. ¶ Item ad animum translatum, animaduerſione & intelligentia aſſequor dicentem. Æſchin. καὶ παρακολουθεῖν ἀκριβῶς. Sic & Lucæ cap. 1.

Παρακολούθησις, ſequela, conſequentia. Vide Gell. li. 6. cap. 1.

Decomp. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè conſequi poſſumus. Quintil. lib. 4. cap. 1. δυσπαρακολούθητον cauſæ genus eſſe dicit quod obſcurum appellatur. Εὐπαρακολούθητος, quem intelligentia facilè conſequi poſſumus, intellectu facilis. Ariſtot. rhet. lib. 1. Item, acutus ad res intelligentia conſequendas, qui facilè res intellectu percipit. Heſych.

Συμπαρακολουθῶ *pro* παρακολουθῶ, itidem metaphoricè. apud Plat. in Polit. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολουθήκασι.

Συνακόλουθος, comes. Quidam exp. correſpondens.

Συνακολουθία, correſpondentia.

Συνακολουθέω, ῶ, ſimul ſequor, comitor, aſſector. Plato epiſtola 7. ἡμῖν ξυνακολουθήσειν πρὸς Διονύσιον. Iſoc. in Areop. συντάξεις καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. Inſitia diuites comitatur. ¶ Et *pro*, ſequor, imitor, apud Athen. lib. 1.

Φιλακόλουθος, qui libenter ſequitur, qui libenter eſt ἀκόλουθος, apud Ariſtoph.

ἈΚΟΝΗ, ἡ, cos. Iſocr. καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὸν δὲ ξίφος ὀξὺν ποιεῖ, cos non ſecat, ſed gladios acuit. Πυρὸς εἰς ἀκόνην, ſub ἄγνοιν, & ἀκόνην στίζειν, vide Eraſm. ¶ Item thyara arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta, & apud Theophr. hiſt. pl. lib. 8, et annotat Gal. in lex. * Etym. deducit ab α epit. & κνάω ſignificante ξύειν καὶ λεαίνειν, aut etiam idem quod ἀκμή, vel ab ἀκή.

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, acuo, exacuo. Luc. in Tim. ἐρεθίσας ἢ χειρωνὸς ἀκονήσαντες ἐπιφανῶσουσι. ¶ Metaph. etiam *pro*, incito, impello Herodia. εἰς φιλοτιμίας ἠκόνησε τὴν τῶν Μακεδόνων ψυχήν.

Ἀκονάομαι, ῶμαι, acuor, exacuor. Item in act. ſig. Xen. Hell. 7. ἀκονῶντες δὲ καὶ ἀκόντια δὲ λόγχας.

Ἀκόνημα, τό, incitamentum. Metaph.

Ἀκόνιον, ου, τό, cos, ſeu coticula. Dioſc. lib. 1. cap. 130.

Ἀκόνιτον, ου, τό, aconitũ herba venenata, de qua Dioſc. lib. 4. & 6. * Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus ſeu ἐν ταῖς ἀκόναις prouenit. Quod etymon ſequutus Ouid. Metam. lib. 7. cecinit, Quæ quia naſcuntur dura viuacia caute, Agreſtes aconita vocant. Et Plin. lib. 27. cap. 3. Naſcitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant: (& ideo aconitum aliqui dixêre) nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente. hanc aliqui rationẽ nominis attulere. Alij, quoniam vis eadem in morte eſſet quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, ſtatimque admota velocitas ſentiretur. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 16. ἀκόνιτον appellatum ſcribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proueniat. Steph. τὰς Ἀκόνας eſſe dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων quoniam ibi multi ſiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum alio nomine dictum κώνειον διὰ τὸ (inquit) προσφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ.

Ἀκονιτικός, ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid miſtũ habẽs. Xenoph. de venat. ἁλίσκονται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκοις διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, propter aſperitatem regionis capiuntur aconito.

Compoſita ab ἀκονάω.

Διακονάω, acuo, ſiue exacuo.

Καταξακονάω, ῶ, acuo, corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Eurip.

Νεακόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens acutus. ſchol. in El. & Heſych.

Νεηκονής idem Heſych.

Παρακονάω, ῶ, exacuo, incito. Xen. Pæd. 6. παρακονᾶν ψυχὴν dicit *pro*, animum exacuere ad fortitudinem.

Προσακονάω, inſuper acuo.

Ἀκοντίζω, &c. vide in Ἄκων.

ἈΚΟΡΝΑ, ἡ, nomen plantę quæ reponitur inter φυλλάκανθα, à Theophr. hiſt. pl. lib. 1. c. 16. Vide & lib. 6. c. 4. & 4.

ἈΚΟΡΟΝ, herba quædam de qua Dioſc. lib. 1. c. 2. & Theophr. hiſt. pl. lib. 2. & Plin. lib. 25. c. 13.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Dioſc. lib. 5, vinum ex acoro confectum ſeu acoro conditum.

Ἄκος, vide in Ἀκέομαι.

ἈΚΟΣΤΗ, ῆς, ἡ, hordeum: Item, generalius quiuis cibus, ſeu quodvis alimentum, vt Euſt. docet. Il. ζ. Heſych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annot. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκι δ' ἐν ζειῇσιν ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς, i. ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit ſchol. qui κρίθινον πτισάνην his verbis indicari ait. & ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι παρεχομένας.

Ἀκοστάω, ῶ, multis modis exponitur apud Homer. Il. ζ. vbi ait. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Euſtat. annotat, ἀκοστῆσαι ſecundũ veteres eſſe abundare ciu hordei. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari ἐχεῖν ἄχθος ἐν τῷ ἱστασθαι, quoddã λαβεῖν ἄχθος vel potius ἄχθεσθαι τῇ ἐλλείψει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autẽ velle hoc ἀκοστῆσαι per ſyncopẽ dictũ pro ἀκολαστῆσαι ſeu ἀκολάστως διαθεθῆναι, nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirũ παρὰ τὸ ἀκὴν (ἥσυχως) ἑστάναι. Eſſe alios qui ſcribant ἀχοστήσας, & exponãt ἐρρυπωμένος, ſordibus coinquinatus, deriuantes hoc verbum ex α priuatino & χόνδος ſignificante ſordes ideóq; poëtam ſubiunxiſſe, εἰωθὼς λούεσθαι. Meminit & Heſychius harum interpretationum, ſed præfert eam quę ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἀχθηδόνι γενόμενος, quaſi ἀχοστήσας quam Ariſtonici eſſe ait. alios verò gloſſographos exponere κριθιάσας ἀπὸ δ' ἀπαξ εὑρὼν ἀκολουθεῖ πληρωθεὶς, videlicet ἀπὸ τῆς ἀκῆς τινος, h. e. λαμβάνειν. poni autẽ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemiſtichio, πιέντ' ἀκέοντό τε δίψαν.

Ἄκους, &c. vide in Ἄκων.

ἈΚΟΥΩ, F. σω. P. κα. Aor. 2. ἤκουον, audio, aurib. percipio. Cum genitiuo perſonę: vt Il. τ. ἀκούοντες ἀγορητέω. Xen. αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων διαλεγομένων ἤκουσα, audiui ipſum de amicis etiam diſſerentẽ. Cum genitiuo rei: Plut. in Othone, ἀκούει θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύραις, pro foribus tumultum & clamorem audit. Cum accuſatiuo rei, Xen. ἀκούειν τὰ ἀκουστά. Sic ἀκούειν φωνὴν τινος. Dẽ. & Iſocr. Od. γ. μῦθον ἀκούσας. Cum genit. perſonæ, & accuſ. rei, Xen. ταῦτα πολλῶν ἔφη ἀκούειν, hoc ſe ex multis audire dicebat. Sic & Plut. & Dem. & alij. Cum præpoſitione: vt ταῦτα ἀκούω παρὰ σοῦ vel πρὸς σοῦ, hoc audio ex te, apud Herodot. &c. Dicitur & ἀκούω ταῦτα περί σου. & ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων. & ἀκούω ταῦτα σοῦ τινος & ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων τινος. & ἀκούω σὲ περὶ τούτου, & ἀκούω περὶ σοῦ, non præcedente accuſ. Cum participio accuſatiui caſus, vt ἀκούω σε ὄντα, audio te eſſe. Ponitur etiam interdum abſolutè. Iliad. ο. Οὐκ ἀΐεις ἀκουσομένη. ¶ Item audio, i. mihi dicitur, vt Heſiod. in Erg. Εἰ δὲ κακὸν

εἴπῃς, ταχὺ κ' αὐτὸς μείζον' ἀκούσαις. ſi malū verbum alij dixeris, ſtatim ipſe aliud peius audies, i. tibi dicetur. Sic & Plut. λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούουσιν ἃ μὴ θέλουσιν. ¶ Item audio, i. intelligo, ex auditu ſcio aut reſciſco, vel didici. vt Xen. Pæd. 1. ἀκούων ἀνδρὸς ἄξια τὰ ἔργα διαπεπρᾶχθαι τὸν Κῦρον, Cyrum iam res viro dignas gerere audijt vel intellexit. Et Il. ω. Καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ¶ Item audio, auditor ſum, diſcipulus ſum Laërt. Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. ¶ Item, audio, dicto ſum audiens, auſculto, obtempero. Plut in Lycurgo, ἐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προστάττειν μὴ δυναμένων, imperare neſcientib. parere non ſuſtinent. ¶ item, audio, i. intelligo & interpretor, vt docet Bud. Themiſtius in 2. de anima, ἀπὸ νέστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, hæc ſimplicius intelligenda. ¶ item audio, i. vocor, appellor, dicor, vt κακὸς ἀκούω, apud Theoc. Sic Luc. οὐδ' αἰσχύνομαι πολυτελὴς ἀκούων. Apud Herodot. τούτῳ γὰρ Ἀργείων ἤκουον εἶναι μουσικώτατοι. Dicitur & κακῶς ἀκούω ὑπὸ τούτου, malè audio, vituperor & contra εὖ ἀκούω bene audio, laudor, Plut & Plat & Thuc.

Ἀκούομαι, paſſ. audior. Hom. & Plut &c. item media voce, (vnde F. ἀκούσομαι, P. Atticum ἤκουσα) actiuam habet ſignif. vt ἀκούω, Luc. τὰ δὲ μὲν ταῦτα οὐκέτι οὐκ ἀπορροῦντα ἀκούσεσθε. Plut. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Dem. pro cor. ὥσπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου. quę meritò ex me audietis.

Ἄκουσμα, τὸ, res quæ auditur. Apud Xen. ἔπαινος dicitur eſſe ἥδιστον ἄκουσμα. Exp. & auditio. ¶ item, auditio diſcipuli, id eſt quod audit diſcipulus ex præceptore. Apud Iſocr. ad Dem. quidam exp. præceptum. ¶ item, auditio, fama, rumor. Heſych.

Ἀκουσμάτιον, auditiuncula. Exp. & narratiuncula, ſermunculus. Luc.

Ἀκουστής, οῦ, ὁ, auditor Iſocr. item diſcipulus. Dionyſ. hal.

Ἀκουστὸς, ἡ, όν, (q. d. audibilis) ſub auditum cadens, qui audiri poteſt. Xen. & Iſocr.

Ἀκουστικὸς, ἡ, όν, ad auditum pertinens, ſiue ſenſum audiendi. vt ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. auditus ſenſus, ſiue audiendi. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur foramen teres quod eſt in medio aurium, meatus auditui accommodatus. Iidem πόροι ἀκουστικοὶ apud Alexandrum Aphrodiſæum. ¶ Exponitur etiam auditu valens, acri auditu præditus. ¶ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ diſcipuli illo quinquennio quo taciti auſcultabant.

Ἀκοὴ, ἡ, auditus, ſenſus audiendi, vel aurium, vel auditus facultas audiendi. item, auditus auditio, *id eſt*, ipſa audiēdi actio. Thuc. 7. κατάπληξίν τι ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem ſimul & auditus priuationem. Ἀκοῆς ἄξιος, auditu dignus, ſiue auditione, *id eſt*, qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, auditu noui vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur & ἀκοῇ παραδεχόμεθα. Plutarch. de audiendo, ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξέρρυη τὸ ἡδύ. ſimul auditionis voluptas effluxit *id eſt* quæ audiendo ſeu auditu percipitur, vel ex auditione. ¶ item, auris. vt plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψεις, pro oculis. Luc. in Philop. τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω μή τι ἔτι ἀκούσομαι ταῦτα, aures obturo, ne adhuc audiam iſta. Æſchin. in Cteſiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, obrepentes veſtris auribus. ¶ item, aures. Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, nec auribus egebat. ¶ itē auditio *id eſt*, rumor, ſiue fama. Plat. in Timæo, ὃ δ' ἂν ἡμῖν λόγον εἴπῃ, κατά τι ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetuſta. Et numero etiā plurali Thuc. li. 1. τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerū præteritarū, ſiue de rebus præteritis. ¶ item, obedientia. citatur ex 1 Reg. cap. 16.

Ἀκουὴ, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ auditus, auditio. Il. π. ἀκουὴν δ' ἵετο γίνετ' ἀκουή. Et Od. δ, ὁ δ' ᾤχετο πατρὸς ἀκουήν.

Ἀκουτίζω, F. ίσω, apud Græcos bibliorum interpretes exp. audire facio. Pſal. 50. Pſal. 50. ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν. in Cant. Sol cap. 2. ἀκούτισόν με τὴν φωνήν σου. ¶ Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, citatur ex Ariſtot. *pro*, obtemperare rationi.

Ἀκουστικὸς, ἡ, όν, obtemperans, obediens. Bud. ex Ariſtot.

Ἀκουάζομαι, audio in prima ſig. Od. ι. Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. δ, ἀκουάζεσθαι δαιτὸς vocari ad cœnā.

Ἀκροάομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀἴω, idem quod ἐπακούω, inaudio, vel auſculto. Sophocles in Electra, θέλεις Μείνωμεν αὐτοῦ κἀπακούσωμεν γόων.

Ἀντακούω, viciſſim audio, Sophocles. Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτο ὡς τεθάψεται, hoc viciſſim audies, *id eſt* hoc tibi viciſſim dicetur.

Διακούω, audio, (vt diſcipulus loquentem præceptorem audit) Plut. in Cicerone. διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, auditor fuit Antiochi *id eſt*, diſcipulus. Interdū cū genitiuo rei quę à præceptore docetur: vt διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentiùs cum accuſatiuo: cui interdū additur præceptoris nomen in genitiuo: vt apud Laertiū de Eudoxo, τοῦτο τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος. Sic apud Platonem epiſt. 7. Δίωνός τι αὐτὰ διακηκοότες exp. qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ¶ item, ad finem vſque audio. Xenoph. ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καὶ καταμάθῃ. videtur tamen poſſe & pro ſimplici ἀκούειν ſumi. ¶ Item pro ἀκούω. Plato Polit. τί δ' ἔ τινῶν διακήκοας, hoc ex aliquibus audiuiſti, vel auditu cognouiſti. Xen. Pæd. 1. 1. δ' ἵνα ὡς πάντα. Ruſum Plat. 1. de Repub. διακοῦσαι τὸν λόγον, ſermonem audire. Et in paſſ. voce διακούεσθαι σπάνιον, auditu rarum.

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, exaudio. (ea ſignificatione qua dicitur à Cicerone, vt idem omnes exaudiant, voce clariſſima dicam.) Thuc. lib. 5. τῶν Ἀλκιβιάδου καταβοώντος ἐσήκουον. Ponitur & *pro* pareo, ab eodem Thucydide lib. 1. & alibi in teſtamento nouo, & apud LXX. interpretes *pro* exaudio (illo etiam ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic & paſſ. Εἰσακούομαι, exaudior. preces meæ exaudiuntur: vt Matth. 6. ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipſa precatio εἰσακουσθῆναι, vt Luc. 1. διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ¶ item, ſimpliciter *pro* ἀκούω, apud Sophoclem, τῆς δ' εἰσακούεις τἀνδρός.

Ἐνακούω, q. d. inaudio, audio.

Ἐνήκοος, exp. audiendi facultate præditus. Poll.

Ἐξακούω, audio, exaudio. Plutarc. in Fabio, ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, quum vocem clarè non exaudiſſent.

Ἐξάκουστος φωνὴ apud eundem in Numa, vox quæ vel cuius ſonus ad aures peruenire poteſt.

Ἐπακούω, exaudio, vt ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς apud Plutar. Sic Lucianus in Timone, ἐπειδὰν εἰς τὸ πλεῖστον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. itē, audio, i. ſum dicto audiens. Heſiod καὶ εὐδίκης ἐπάκουε. ¶ item, ex præceptore audio & diſco: vt, ἀριθμοὺς γεγονόσιν εἰ μουσικῆς ἐπακηκοότ. ¶ itē *pro*, ἀκούω audio. Homer. Od. ξ, v. 318. Διὸς βουλὴν ἐπακούετε. itidē cum accuſatiuo itidem Ἠέλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum cum accuſatiuo rei & genitiuo perſonæ, in Caucaſo, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπάκουσόν σου. Apud Herodot. cum rei etiam genitiuo, θωυμάτων ἐπακούειν. Sic & Plutarch. dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπάκουσμα, exauditio. Affertur ex Aretha.

Ἐπάκουστος, qui auditur vel inaudiri poteſt.

Ἐπακουὸς, auditor Heſiodus in Oper. ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.

Ἐπήκοος idem. vt Plato de leg. lib. 6. ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεοὺς τούτων τῶν δικῶν. Apud Xen. autem ἀναβ. 2. ἐπεὶ δ' ἦσαν ἐς ἐπήκοον, in locum vnde exaudiri poſſent.

Κατακούω, exaudio. Plato in Euthydemo εἰ γὰρ οἷός τε ἦν προσθεὶς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic vtitur & Thuc. lib. 2. ¶ item, dicto ſum audiens obtempero. Demoſthenes Olynth. 1. καὶ γὰρ ἀηθὴς τοῦ κατακούειν τινὸς εἶναι.

Κατήκοος, ὁ, καὶ ἡ, dicto audiens morigerus. Plato Pol. lib. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Viciſſim verò πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος à Plutarcho in Fabio conſilio prudentis obtemperans. ¶ Item ſubiectus alicui, qui eſt in ditione ac poteſtate alicuius Pauſanias in Atticis, ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. indē ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι εἰμὶ *pro*, ſum tibi ſubiectus. ¶ Item, attentus. vt ἔσο κατήκοος ex Epigr. citatur attentus ſis, audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγων *pro*, ἀκροατὴς, auditor.

Παρακούω, perperam audio, vel non rectè audio, fallitur meus auditus, ſeu falluntur aures meæ. Plato in Thæteto, παρορῶσί τι καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, in plurimis eos oculi, aures, mens fruſtratur, vel, eorum oculi, aures & mens in plurimis falluntur. Plato in Protagora ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter ſe opponit. Budæus apud Galenum, παρακούσας γάρ τις οἶμαι πολλῶν θεωρημάτων exp. κακῶς συνιεὶς καὶ οὐκ ὀρθῶς ἀκούων τῶν λεγομένων. Sic & Plut. in lib. vtra anim. prudent. παρακούσαντες ἔνιοι βοείας ἔφασαν εἶναι δὲ πρὸς τὰς ἐρμηνείας ... τῆς παλαιᾶς. Exponitur etiam, oſcitanter & negligenter audio, apud Polybium παρακούσαντες τῶν λεγομένων. Et εὐήθως καὶ παραλόγως ἀεὶ τῶν κλεομένων παρακούει. ¶ Itē audiens ſic tranſmitto quaſi nō audierim, apud Syn. ep. 5. ὥς τις ἀστεῖος συνιδεῖν ἐν παρεῖσθαι ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi verti etiā poteſt, ſe audiſſe diſſimulauit. Sic etiā Lucianus initio orat. qui inſcribitur, Iudiciū vocaliū, καὶ παρήκουον ἕνεκα τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, audire me diſſimulabā. ¶ Itē, audire nolo, apud Polybium. Hinc & *pro*, dicto audiens non ſum, non obtempero nō pareo. Luc. in Caucaſo ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τῆς ἐπιταγμάτων. Sic Matth. 18. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Itē, clā & quaſi furtim audio, clam ſermonem ſublego. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, hæc clanculū audiendo cognouerat. Exp. & ſubauſculto. vt Ariſtoph. in Ranis, καὶ παρακούειν ὧν ἐστὸς ... λαλούντων. Et in Epigr. παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτει. Sic apud Luc. in lib. de merc. cōd. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, αὐτὸς ἢ παιδαγωγὸς παρακούσας τῶν δεσποτῶν. apud Ariſtot. Ethic. 7. c. 6. ἔοικε γὰρ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσι, &c. quidā παρακούειν exp. nō plenè audire. Alij negligenter & oſcitanter audire. ¶ Itē, pro ἀκούω. Herod. παρακούω ἐκείνου περὶ τέχνης, audio de illius artificio. Itē Plat. ep. 7. οὐδ' ἐν θαυμαστοῖς τισὶν ἀνθρώπων παρακηκοότα ἀξίους λόγου πραγμάτων, ὡμολόγει πρὸς ἑαυτὸν ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου. audiētē de reb. magnis ſermones.

Παράκουσμα, praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

didicit, vel exitioſum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus eſt. Plato in epiſtola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὅπως τυράννοις φρίττων ἄλλους τι ϗ τοὺς τ' παρακουσμάτων μεςοὺς. & alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἐμμεςοι δῆ ϗ φιλοτιμίαν, vide Bud.

Παρακοή, idem quod παρακουσμα. Plat. epiſt. 7. διὰ τὰς ὑπὸ τῆ ἄλλων παρακοάς. ¶ Item inobedientia, inobſequentia. Exp. & contumacia. Syn. epiſt. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, ϗ θάνατος ἡ παρακοή.

Παρήκοος, idē, ac παρακούων & ἀπειθὴς, immoriger, inobediēs.

Προακούω, prius ſeu prior audio, antè audio & cognoſco, præſentio. vnde participium præt. med. προακηκοότες, qui priores audierunt, qui præſenſerunt vel præſenſerant.

Προσακούω, inſuper audio. Plut. in lib. de audiendo, ἐὰν ἀκούσῃς, δεῖ τιμᾶν σε προσακούσαντα περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, ſimul audio.

Συνήκοος, q. d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q. d. ſubauſculto. Simpliciter ponitur pro, auſculto. Sic ianitor dicitur ὑπακούειν, auſcultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & Act. cap. 12. ¶ Item, reſpondeo, apud Hom. Od. δ, & Theocr. in Hyla. Quæ ſignificatio ſumpta eſt ex conſequente. item, ſum dicto audiens, auſculto, pareo. Cum genit. Thuc. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Athenienſibus ſubiecti. Apud Theophr. ὑπακούειν ψύχους, obnoxium eſſe frigori. Sæpius cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούουσιν. Sic Dem. ὑπακούσομαι σοι. Dicitur & ὑπακούω τῷ τὸ pro κατὰ τὸ. & ὑπακούω εἰς τὸ. Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπεὶ δ' ὑπήκουσε μοι τὸ πρᾶγμα, poſtquam res ſucceſſit mihi ex animi ſententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis ſenſum aſſequi & mente comprehendere. item intelligere, quum aliquid extrinſecus cogitatione aſſumitur. Vulgò ſubaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως. lib. 1. ϗ ἐπὶ τῆς ἑξῆς δὲ λαμβανομένων ἀφαιρεῖν τὸ ἴσον ὑπακουέσθω. Sic & apud gramm. paſſim. ¶ Item, pro ἀκούω. Iliad. ξ. v. 484. ὁ δ' ἡμαρτίας ὑπάκουσε. Sic & in principio Iliad. θ. θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον.

Ὑπακοή, obedientia. Rom. cap. 5. vbi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, ſubiect⁹, qui paret, qui imperio ſubeſt. Ariſt. in Pluto. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sæpius cū genit. Herod. ὑπήκοος τ' βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος τ' Ἀθηναίων, ciuitas quę eſt in ditione Ath. Apud Xen. ὑπήκοον ἔχειν, habere in poteſtate, & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in poteſtatē redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobſequens, vt ἀνυπήκοος τ' λόγου, Plat. in Tim.

Προσυπακούω, præterea ſubaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. paſſ. ſing. ſine præpoſitione.

Ἀνήκουστος, ὁ, ϗ ἡ, non exaudibilis, qui audiri non poteſt. ¶ Ἀνήκουστον (ait Bud.) non auſcultandum. & idem ferè quod ἀτέλεστον non perficiendum, non concedendum, in hoc Antiph. loco, δεινὰ γὰρ ἄθυμα ϗ ἀνήκουστα ϗ ἀτέλεστα ϗ θεοῖς ϗ ὑμῖν. Citatur ex Epigram. ἀνήκουστα παθεῖν, pro non obedientia.

Ἀνηκουστία, contumacia. q. d. pertinacia, contemptus ſeu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legib. 2. παρρησίας ἐμπίπλαται ϗ ἀνηκουστίας ἐν τῷ ἐσχάτῳ τῆς πόλεως. Citatur & ex lib. 6.

Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem non audio: ſed capitur pro, non obtempero, non ſum dicto audiens, non auſculto, Iliad. ο. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. Pro quo poetæ dicunt etiam νηκουστέω, ῶ, vt Iliad. υ. οὐδ' ἐνηκούστησεν Νοσίχθων θεᾶς.

Ἀξιάκουστος, audiri dignus: Xenophon, ἀξιοθέατά τε ϗ ἀξιάκουστα, digni qui ſpectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον capt. etiam memorabile.

Ὠτακουστής, οῦ, ὁ, delator ſeu coryceus principis alicuius, qui quæ paſſim audit, notat, & ad dominum ſuum defert. Plutarchus & Ariſtot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus ſermones hominum ſublego, vt ad dominum meum deferam: ſicut ὠτακουστεῖν, Herodo. & Xenoph. & Plut. vide & Athen. lib. 6.

Alia compoſita: formata ex ἀκοὴ ſeu Aor. 2. ἄκοον itidem ſine præpoſitione.

Ἀνήκοος, ὁ, ϗ ἡ, qui non audit, vel qui non audijt, expers auditionis, vt apud Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitiuus: vt οὐ ἐᾷς με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, non me ſines priuſquam te audie, o abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, vt apud Syneſ. de inſomnijs, τὸ φορτικὸν ὁμιλοῦν τῷ παιδευομένῳ ἀνήκοον ἐστι τοῖς καλοῖς αὐτοῦ φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auſcultare monenti non vult: immorigerus.

Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν. pro ἀνήκοον εἶναι, non audiuiſſe. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus ſum aſtrologiæ.

Ἀνηκοΐα, (q. d. audimonia, accuratia) non audire, Plut. l. de garr. ϗ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀδολεσχία τὴν ἀνηκοΐαν, Idem circa initium libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inſcribitur, ἐκ ἀνηκοΐας καὶ ὁ ἐκκοφότης προσγίνεται.

Ἀείακοος, valde attentè audiens, vt apud Nonnum, ὄθματα τῆς ἀείας ἀερίκοοι, poeticum.

Αὐτήκοος, qui ipſemet audiuit. q. d. qui ſuis ipſe auribus audiuit, vt apud Thuc. lib. 1. αὐτήκοοι δ' ἐκβληθέντες ἐπεγράφησαν ὑπὸ Πειθίου λέγοντος, q. d. ſuis ipſi auribus audire. Plut. de liberduc. αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτήκοοι γίνονται οὔτε παρόντες, οὔτε αὐτήκοοι. ¶ item, qui eſt ſui iuris, qui nullius eſt ſubiectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui grauis eſt auditu, cui hebetes ſunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι, obtundentes auditum, & hebetantes venti, Hippocr. aphor. lib. 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, ſeu grauitas. ibidē.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit, vel qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero ſeu inobſequente.

Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A quibuſdam exponitur, aurium tarditas. item, inobſequentia.

Δυσηκοεῖν difficilè audire. ¶ Item, immorigerum eſſe.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. vt apud Hippocr. aphoriſm. lib. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα. ¶ item, qui facilè auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Ariſtot. in Probl. διὰ τί εὐηκοώτερα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. Accipitur & pro, morigero ſeu obſequente. Ariſt. Ethic. 1. πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τ' ἐγκρατοῦς, ἔτι δ' ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τ' σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν.

Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, contrarias habent ſignif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν. (ποιοῦν τ' ζώου.

Ὀξυήκοος, qui acuto eſt auditu, qui acutè audit. Baſil. τὸ δὲ ὀξυήκοον ζώου.

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi, cui opp. βαρυηκοΐα.

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit, qui libenter audit. Interdum cum genit. vt φιλήκοος μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas, audiendi ſtudium. Iſocr.

Φιληκοεῖν, auditionis ſtudio teneri. Polyb. lib. 3.

ἈΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus maior, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Eſaiæ cap. 13. Redditur & ſtipes à Gaza, apud Theophr. de cauſis plantarum. τὰ γὰρ ἀπὸ παραφυάδες ϗ ῥίζης ϗ κλῶνος ἢ παντὸς ὅπως ποτ' ἂν ϗ ἀπὸ ξύλου ϗ ἀκρέμονος καθάπερ ἀμπέλου ϗ συκῆς. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας, ait eſſe ramos prægrandes in quos arbor à caudice ſpargitur. A Suida & Heſychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ κλάδοι. Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ¶ Dioſcorides ἀκρέμονας dixit μαράθου, id eſt, fœniculi lib. 3. cap. 18. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ὄζος Ἄρηος vt tradit Euſtathius. * Etym. deducit ab ἄκρος, ὁ, ſummus, quòd ſit in ſummitate arboris. ὁ ὑπ' ἄκρῳ τ' δένδρου ὤν. Quidam verò dictum volunt quaſi ὁ ἐπ' ἀκρῷ μένων.

Ἀκρεμονικός, ὁ, ἡ, adiect. vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. lib. 4. ramorum grandium prouentus.

ἈΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ, ϗ ἡ, diligens, accuratus, exquiſitus. Iſocr. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τ' συνόντων. Ἀκριβὴς λόγος, exquiſita & accurata ratio, apud Ariſt. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demoſth. pro cor. Dicitur & de perſona, vt ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν apud Luc. Et pro, certus, exploratus, vt ἀκριβὴς σημεῖον, ἀκριβὴς μνήμη, certa memoria, apud Dem. ¶ item, plenus, iuſtus, inquit Bud. vt apud Gal. ἀκριβὴς τετράγωνος & ἀκριβὴς ἡμιόλιος. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς, interdum ponuntur pro ἀκριβῶς. * Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad ſupremum aſcendatur. Quod eſt exquiſitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς, diligenter, exquiſitè, accuratè, Dem. ¶ item planè, plenè & perfectè, peritus. vt Luc. χρόνον λέγειν ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μαθεῖν. Item certè. vt ἀκριβῶς οἶδα Dem. ¶ item ſummo iure. q. d. ſupra modum accuratè. nimis accurato ſtudio, apud Iſocr. cui oppon. ῥᾳθύμως. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς οὐδὲ μικρῶν ἐπιλελεῖσθαι. Apud Thuc. lib. 1. ἀκριβῶς πράσσειν, exponitur αὐστηρῶς, ſeuerè.

Ἀκρίβεια, ἡ, ſumma cura, ſummum ſtudium, accurata diligentia. vt μετ' ἀκριβείας πράττειν. & apud Ariſtot. δι' ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor iuris, Bud. in Pand. ¶ item, tenacitas, parcitas: Plut. in Pericle. χαλεπὸν, ἔφερε τὴν τ' πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα ϗ μικρὰ ϗ κατὰ μικρὸν αὐτοῖς χορηγοῦντος.

Ἀκριβόω, ῶ, F. ώσω, planè cognoſco, compertum, exploratúmque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herodian. τοὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκ ἀκριβοῦντι. Xen. Pæd. 2. ἀπέχει ἡμᾶς ϗ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐθέλοντες. ¶ item ſumma & exquiſita diligentia aliquid facio, omnibus numeris abſolutum reddo. Interdum etiam facio vt quis ſit accuratus, exquiſitus. Sic Dioſc. lib. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit. ¶ Iungitur etiam cum περὶ Ariſtot. lib. 5. de gener. an. cap. 1. ἀκριβοῖ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdiſco, aut pernoſco. Et cum περὶ apud Matth. c. 2.

Ἀκριβοῦσθαι, fieri res aliqua, accuratè fieri, ſumma cura & diligentia elaborari. ¶ item pro, penitus cognoſci, pernoſci. Hinc præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquiſitus.

Ἠκριβωμένως, accuratè, idem cum ἀκριβῶς.

Ἀκριβάζω, idem quod ἀκριβόω. Sed Pollux ait eſſe ἀπηρχαιωμένον. Citatur ex Eccleſiaſt. cap. 46. ἠκρίβασεν, quod exp. probatus eſt.

Ἀκρίβασμός, exquiſita perpenſio & examinatio, inquit Bud. Dionyſ. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Prouerb. Sal. cap. 8.

Ἀκριβαστής, ȣ͂, ὁ, diligẽs inquiſitor, accuratus explorator. Bud.

Compoſita.

Ἀπακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio, ſummo ſtudio aliquid elaboro, ad amuſſim facio. Apud Luc. exp. etiã, ad normã exigo.

Ἀπακριβόομαι, idem. Greg. ἐν ἀρίστοις εἴδεσιν πάντων ἀπηκριβώσατο, exquiſitè compoſuit. Sumitur & paſſiuè, vnde particip.

Ἀπηκριβωμένος, factus ad amuſſim vel vnguem affabrefactus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè & planè exornata oratio.

Ἀπηκριβωμένως, abſoluta & perfecta diligẽtia, ad amuſſim. A Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra vllũ figmentum.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω. Ariſtot. in Eth. 10. ¶ Item, diligenter caueo, & exactè ſtipulor, inquit Bud. Item, exactè reſpondeo *id eſt*, ſtatis horis euenio. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Ariſt. in Rhet.

Ἐξακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω.

Ἐξηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idẽ quod ἐξακριβόω, Vtitur Liban. in ep. ad Baſ.

Κατακριβόω, accuratè & exquiſitè rimor.

Ὑπερακριβής, ſupra modum accuratus.

Φιλακριβέω, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

ἈΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, locuſta. Theocritus βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδοι. Et Matt. cap. 3. * Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων κ̀ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίδιον, ȣ, τό, locuſtula, paruula locuſta.

ἈΚΡΟΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. Cum genit. perſonæ. Plat. in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσεσθε οἱ νέοι. Cũ genitiuo rei: vt apud Iſocr. in Plat. μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. Cum rei accuſ. Æſchin. cõtra Cteſ. ὥσπερ ἐπειδὰν ἢ ἀλλότριον ἀδίκημα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἀκροώμενοι γὰρ ἀπάντων. Interdum ſine caſu ponitur, vt apud Iſocr. Et ἀκροώμενος, auditor. Plut. ¶ Item, audio diſcendi cauſa. Damaſc. ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγυμνασμένων κ̀ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. ¶ Item audio, auſculto, pareo. Apud Plut. in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τῶν προστάττοντος, parere imperanti. Sic Ariſtid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic & Thuc. li. 3. * Etym. dicit & ἀκοάω, fut. 2. verbi ἀκούω, fieri ἀκροῶ pleonaſmo literæ ρ.

Ἀκρόαμα, τό, quod auditur, idem quod ἄκουσμα. & in bonam & in malam partem. Sic Xenop. dicit laudem eſſe ἀκρόαμα ἥδιστον, at conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipſa perſona quæ auditur, apud Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. vſurpatur pro Seſtio, & Verr. 6.

Ἀκροαματικός, ad auditionem pertinens, vel in auditione conſiſtens. vt ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipſa audiẽdi actio. vt apud Æſchin. & Iſocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Itẽ recitatio. vt ἀκρόασις ἐπιδείξεως apud Luc. Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare. vt ſuprà ſignificauit audire. Itẽ, pro ipſo loco vbi fit ἀκρόασις videt' Stephano ſumi à Plut. de diſc. am. ab adul. ὅταν ὁρᾷς ἐπὶ αὐτοῖς ἐσπευσμένους τοὺς φίλους ἐν ἀκροάσεσι κ̀ θεάτροις καταλαμβάνοντας.

Ἀκροατής, ȣ͂, ὁ, auditor, qui audit. Iſoc. & Dem. Et pro diſcip. Iſocr.

Ἀκροατικός, ad audiendum pertinens. vt ἀκροατικὸς μισθὸς apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ȣ, τό, auditorium, locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de aud.

Compoſita.

Ἀξιακρόατος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, dignus auditu. Xen.

Ἐπακροάομαι, auſculto. Ἐπακρόασις, auſcultatio, auditio.

Παρακροάομαι, ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio, & non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Ioſeph. παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατής, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta ſunt, & falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

ἈΚΡΟΣ, α, ον, ſummus, *id eſt*, extremus. ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, prouerb. ſũmis digitis attingere. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, ſummis pedũ vnguib. ingredi. Apud Apolloniũ Arg. 1. ἄκρα ἴχνια, ſumma pedum veſtigia, vel ſummæ pedum plantæ. ¶ Item, ſummus, *id eſt*, ſupremus, in ſummo poſitus, altus: vt ἄκραι κορυφαὶ ὀρέων, apud Aratũ, pro quo dicit Homerus ἀκροτάτῃ κορυφῇ. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτός, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè, ſummus, ſummum ſiue ſupremum gradum obtinens in re aliqua, perfectus, præſtantiſſimus, excellentiſſimus, ſingularis: vt στρατηγικὸς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς

Ἄκρων, ſummus medicus Acron. Sic ἄκρος κυβερνήτης. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, ſub. κατά, ſummus in ſua arte, artis ſuæ peritiſſimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Vſurpant etiam de re: vt ἄκρα τροφή, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Baſiliũ. ἄκρον, ȣ, τό, (ſubſtantiuè poſitum) extrema pars, extremitas, & ἄκρα extremitates cuiuſlibet rei. Item, ἄκρα termini, fines, τὰ πέρατα. Eſt etiam ἄκρον ſummitas, ſumma pars ſiue ſuprema, vertex, cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, cacumen idæ celſæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur & per ſe poſitum ἄκρα. vt apud Herodotum. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. ſummus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς, qui ad ſummum ſapientię gradum peruenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, ſummè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρόν, quum eſt ſummè ſiccum. Dioſc. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐξαρθρήματα, &c. adeò conducit vt nihil ſupra.

Ἄκρα, ας, ἡ, (ſubſtantiuum) ſummitas, culmen, faſtigiũ. Bianor in Anthol. Epigr. Ἠέρτην ἐξ ἄκρης δ' ὀμφὸς ἀζρόμενος. ἄκραν κουφότητα ἔχειν apud Dioſc. lib. 5. c. 77. ſummitatem leuitatis habere, i. ſummum gradum leuitatis. Item, ſummitas montis, vertex ſeu acumẽ. Greg. ὅτι οἱ πλεῖστοι περὶ τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων στρεφόμενοι, τῆς ἄκρας ἀπολειφθείημεν. ¶ Item promontorium. Pauſan. ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα καλουμένη. ¶ Itẽ ἀκρόπολις. Heſ. arx. Æſchines, κ̀ δι' ἣν ἐρεῖ χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν ὑποβαλεῖν ὑμᾶς. Plut. in Coriolano, ἀναβαίνοντας αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἄκραν. ἀλλ' ὡς αὐτοὺς κατὰ τῆς ἀπειλουμένης φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρον, & pro extremitate.

Ἀκραῖος, α, ον, idem quod ἄκρος. vnde & τὰ ἀκραῖα ſubſtantiuè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Galenum μετὰ τὸ τῶν ἀκραίων ψύξεως. ¶ Venus ἀκραία apud Pauſaniam quæ eſt in arce. & Pol. ἀκραῖοι θεοί, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει, οἱ κ̀ πολιεῖς. Apud Euripidem Iuno ἀκραία, quæ arcibus præeſt.

Ἀκρότης, ητος, ἡ, ſummitas, extremitas. Plut. ὥσπερ γὰρ ἐστὶν ἀκρότης, ἐκεῖ κ̀ πέρας. Item, faſtigium, apex, metaphoricè Philon. Μωσῆς δὲ κ̀ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα.

Ἄκρις, ιος, ἡ, ſummitas montis, cacumen, & in plurali ἄκριες apud Homerum. Hinc dictus eſt Iupiter cognomento ἀκραῖος vt tradit Euſtath. Item ἀκρία Minerua: ἐπὶ τινος ἄκρας ἱδρυμένη, vt ſcribit Heſych.

Ἀκρίζω, F. σω, ſumma loca ſeu editiſſima perambulo, vel cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Euſt. ¶ Item, ſummitatem vel extremitatem ſeco, in ſumma parte abſcindo, τὸ ἄκρον κόπτω. vt Euripides ſchol. exponit in Oreſte. ¶ Capitur etiam neutraliter apud eundem in Oreſte, pro, ſummis pedibus ingredior, teſte Heſychio.

Ἀκρωνία, ας, ἡ, extremitas membri, ἄκρον. In hippiatria, ἀκρων χοίρειος, exp. trunculus porci.

Ἀκρωτήριον, ȣ, τό, ſummitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τῶν ὄρεος. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια dicuntur extremæ partes, ſiue extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ὁ τῶν ἀκρωτηρίων πέψις. Sic Dioſc. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἄλγη. ¶ Ariſtoteles ſic vocat (vt ait Bud.) extremam partem digitorum ſub vnguibus latentem, & extremas partes oſſium. ¶ Item ἀκρωτήρια (ait idem) pinnacula, & prominentiæ ædificiorum apud Plut. in Cæſare. ¶ Sunt etiam roſtra nauium, & ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια, Vitruuius lib. 3. vocat angularia & mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut. σω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo aliqua corporis parte, mutilo. vt apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chryſoſt. in epiſt. ad Rom. cap. 1. ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσι, imminuunt naturæ vim. ¶ Item roſtra adimo. Herodot. in Thal. τὰς πρῴρας ἀκρωτηριάσαντες.

Ἀκρωτηριάζεσθαι, mutilari, labefactari. Apud Herodianum, κ̀ ἀκρωτηριασθεῖσαν ἐν ὀλίγοις ἐν δ' ὑπερλοίπῳ χώρᾳ. Item in Act. ſignif. metaph. vide apud Demoſth. ἀκρωτηριαζόμενοι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, pro ἀκρωτηριασαντες. Et Xen. Hell. 6. ὁ μὲν τὰς Ἰφικράτης τὰς δὲ τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμός, ȣ, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis amputatio.

Ἀνακρωτηρίαστος (*comp.*) non mutilus, integer, incolumis. Euſt. Il. α.

Ὄκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, ſummum cacumen. Od. ι. v. 399. Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ ἐπιμήκης, prominentia oblongior.

Ὀκριόεις, εντος, ὁ, prominentias oblongas habens. Il. δ. μάρμαρον ὀκριόεντα vbi quidam exp. τραχὺν, aſpero. At ὀκρίοεσσα, vide in Κρυόεις.

Ὀκριάομαι, itidem exp. τραχύνεσθαι, exaſperari. Od. σ.

Ἀκρωτις vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ὅταν ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διαλύηται. vide Gal. in lex.

Ἀκρίμων, Ἀκρίς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Δείλακρος, ȣ, ὁ κ̀ ἡ, extremè timidus aut miſer. Ariſtoph. in Plut.

Δειλακρίων, pro eodem apud eundẽ in Auib. ὦ δειλακρίων σύ, &c.

Δείνακρος, pro δεινῶς ἄκρος, ſummoperè acutus, Bud.

Ἐξακρίζω, idem quod ἀκρίζω apud Euripidem.

Ἐπακρος, in ſummitate anguſtus, in anguſtum deſinēs. Hippocr.

Ἐπάκριος, q. d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Iupiter, quòd in montium cacuminib. dicatæ ei eſſent aræ. Heſ. & Euſt.

Ἐπακρίζω dixit quidam pro, ad ſummum perduco & finem impono. vt teſtatur Heſych.

Πανακρίς, apud Callim. dicitur apis eſſe epith. vt quæ omnia florum faſtigia peruolitet.

Τρινακρία. Sicilia, ſic dicta, quòd tres habeat ἄκρας, id eſt, promōtoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorū. Vide Steph. Strab. Plin.

Ὑπεράκρια montium cacumina. Herodo. τὰ δὲ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσί.

Ὑπερακρίζω, per ſummū euado, ſupero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. καὶ τὰ λόφα ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δωμάτων pro ædibus imminet deſuper.

Φαλακρὸς & ψιλακρὸς quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

-ἈΚΤΗ, ῆς, ἡ, litt*, acte. Il. α. Ἀκτὴν εἰσαφικάνων. Od. ε. ἀκτὴν, προτὶ τὴν ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκοντο, &c. Iliad. μ. λιμένες τε καὶ ἀκταί. Vtitur & Strabo & Luc. * Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd vndę littori alliſæ frangantur. ¶ Eſt etiam maritimus locus, vt ſcribit Heſych. Apud Herodot. ſæpe pro ora, i. littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges vt Iliad. ν. καὶ ἔδει Δημήτερος ἀκτήν. Legitur & ἀλφίτου ἀκτή. Od. ξ. & Od. β. & Il. λ. vide Euſt. ¶ Item ſambucus, de qua Dioſc. lib. 4. c. 174. Dicitur & ἀκτέα ab eodem Dioſc. li. 4. c. 187. Vnde ἄκτινος, ὁ, ſambucinus, vt ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (comp.) χαμαιάκτη, humilis ſambucus humi ſparſa acte Dioſc.

Ἄκτιος, ὁ, καὶ ἡ, littoralis. Ἄκτιος. Pan. apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ἐπὶ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item Ἄκτιος & ἐπάκτιος. Apollo à loco quodam Magneſio dicto ἀκτή author Steph.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum. ἀκτίτες καλαμευτῆρες.

Ἀκταῖος, α, ον, littoralis, maritimus, actæus, apud Heſych. ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales piſces.

Ἀκτάζω, vnde particip. ἀκτάζων exp. ἐξανιστάμενος, exurgens ſeſe eleuans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τί δ᾽ εἰ πολλοὶ βούλονται πρὸς θάλατταν, ὅταν ἀνέσεως γένωνται, παρακαλοῦντες ἀλλήλους λέγουσι. Σήμερον ἀκτάσωμεν, ὥστε τὸ παρ᾽ ἀκτὴν διαιτᾶσθαι ἥδιστον δοκεῖν. Φαίνεσθαι, ὥς περ ἐστί: quia nimirum piſcium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτάζειν eſſe, in littore indulgere genio.

Compoſita.

Ἐπάκτιος, ὁ, καὶ ἡ, (quaſi ἐπ᾽ ἀκτῇ ὤν) ad littus ſitus, littoreus, littoralis, maritimus, vt apud Soph. in Trach. ἐπακτία Τρηχῖνι ſchol. exp. παραθαλαττίᾳ. Sic ἐπάκτιος οἶκος. At ἐπάκτια ποίμνια, exp. oues iuxta littus paſcentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1.

Παράκτιος, ὁ, καὶ ἡ, idem quod ἐπάκτιος littoreus, littoralis, maritimus. Æſchyl. in Prom. ἐντεῦθεν εἰσφοιτῶσα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Soph. παρακτίους λειμῶνας dixit.

Παρακτίδιος pro παράκτιος (ſicut παραθαλασσίδιος pro παραθαλάσσιος) vt παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. littoreus fluctus, id eſt, qui ferit littus.

-ἈΚΤΙΝ, ῖνος, ἡ, (idem ab ἄγω frango, ſecundum quoſdam) radius Solis. Luc. in Anachar. ἀκτῖνα ἡλίου ὑπομένειν, ὡς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθιεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Od. 4. Οὐδέ ποτ᾽ αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἀκτίνεσσιν ἐπιδέρκεται. Iliad. κ. Αἰγλῇ ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατεαγμένη γὰρ αὐτῷ (τῷ κεραυνῷ) καὶ ἀπεστομωμένη αἱ εἰσὶ δύο ἀκτῖνες ἀμβλύνονται.

Ἀκτὶς etiam dicitur pro ἀκτίν. Antiphilus in Anthologia epigr. Ἠδη ἐστεφθημένην μήναν κατεσβέσατο ἀκτίς. Exp. & ſambucus, vide Ἀκτή. ¶ Sic etiam vocatur (teſte Pauſania apud Euſtath.) vas in quod conijciuntur oboli.

Ἀκτινωτός, ή, όν, radiatus, tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινοειδῶς, in formam radiorum vel radij, apud Lucianum.

Εὐάκτιν (comp.) pulchros habens radios apud Moſchop.

ἈΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans ilignæ fructus ilicis, vt Theophr. docet. Hiſt. plant. lib. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. lib. 2. Itidémque Theocr. Idyl. 5.

Ἄκανα, vide in Ἀκή.

-ἈΚΩΝ, & Ἄκων, οντος, ὁ, iaculum, ſpiculum, miſſile telum. In Anthol. epigr. καὶ γὰρ ἔλασεν ὀξὺν ἄκοντα (ab ἀκὴ ſignificante ἀκμὴν τοῦ ſit ἄκων, inquit Euſtath. vnde & ἀκὶς dicitur tanquam per etymologiam) Od. ξ. Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος, ἀκωκὴν ἀλεξητῆρα καὶ ἀνδρῶν. Ariſtid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἀκοντισταὶ ἐκ διὸς ἀκοντίζοντες ἀλλήλους ἐγγὺς ἀμφιβάλλοντες. ¶ Ἄκων verò id eſt, inuitus, vide in comp. ex Ἑκών.

Ἀκόντιον, ου, τό, idē quod ἄκων, ſed frequentiore in vſu præſertim in proſa. Xenop. Hell. 4. ἦσαν τε οἱ ἐπὶ τὸ ἀκόντιον ἀφιέντες. Sic & Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔρωτι, Οἰνοπίωνα. Interdū pro teli iactu ſumitur, vt apud eundem Xenoph. καὶ ὅπου μὴ ἀκοντίου ἀφικνοῦνται,

ἀκοντίζειν τὸ φεύγοντα. ¶ A Macedonibus dicta fuit & ſpina dorſi, teſte Heſychio.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, iaculus, ſerpentis genus. Luc. de dipſad. δεινοὶ ἔχεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφισβαίναι καὶ ὁ φάλαγγες. Nican. in Ther. σκώψ ἠὲ ἀκοντίας ἢ μόλουρος. Vbi ſchol. dicit ἀκοντίας eſſe τοὺς κατὰ τὸ ἀκόντιον ἀφιεμένους, addens eſſe & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὡς περ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι, ſtellæ ſic dictæ quod iaculi modo ferantur.

Ἀκοντιάς, herba quæ medetur canibus morſis à ſerpentibus, Heſ.

Ἀκοντικόν, medicamentum quoddam: quod à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Heſych.

Ἀκοντιῶδες. Heſychio idem ſerpens qui & Ἀκοντίας.

Ἀκοντίδα, idem Nicand.

Ἀκοντίζω iaculor, iaculum vibro, vel intorqueo, ſeu ſpiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1. πρὸς δὲ τοῖς μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdū cū accuſatiuo rei vel perſonæ vt Iliad. ξ. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τι δόρυ, apud Plutarchū, εἰς τὰς Ἡρακλέος. Cum perſonæ accuſatiuo ſignif. iaculo peto ſeu ferio. vt apud Herodotum ἀκοντίζων τὸν ſῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζειν τὸν φεύγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τὸν ſῦν. vt Thuc. lib. 7. Interdum cum datiuo rei, vt apud Hom. ἀκοντίζειν ἔγχεϊ, & δουρί. Interdum & cum genitiuo perſonæ ſubaudita præp. κατὰ, vt Iliad. ρ. Ἕκτωρ δ᾽ αὖτ᾽ Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Muſæo, ἀκοντίζοντες ἀήτας.

Ἀκοντίζομαι paſſ. iaculo ſeu telo petor. vnde ἀκοντισθείς.

Ἀκόντισμα, ατος, τό, & Ἀκοντισμός, οῦ, ὁ, iaculatio, iaculi ſeu teli iactus. Xē. Hell. 4. ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος ἦσαν προσιόντες τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodē dicit. Ἀκόντισμα (q. d. iaculamentum) pro vulnere quod eſt iaculatione ſeu iaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καὶ βελῶν.

Ἀκόντισις iaculatio. Suidas.

Ἀκοντιστής, οῦ, ὁ, iaculator. Interdum, iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα apud Theocr. Od. σ. Ἦ μὲν ἀκοντιστὰς καὶ ῥυτῆρας εἶναι. Thuc. lib. 1. πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς.

Ἀκοντιστύς, ύος, ἡ, iaculatio, vel, iaculādi ars, ſeu peritia. Hom. Il. ψ. deſcribēs illa quatuor celebria certamina ἤτοι πυγμὴν μαχήσεσθαι, ἠδὲ παλαίσειν. Οὐδὲ ἀκοντιστὺν δηλώσεσθαι ἠδὲ πόδ᾽ ἐσθ᾽ [θήσεται.

Ἀκοντιστικός, iaculandi peritus Xen. Pæd. 7.

Compoſita.

Ἀνακοντίζω, eiaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene. ἀνακοντίζει ἐκ μέσης τῆς ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ aqua erūpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω. exponitur enim iaculor.

Διακοντίζω, iaculor. idem quod ἀκοντίζω. Poteſt etiam διὰ eſſe ἐπιτατικόν, ſicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xenoph. ex eodem διακοντιζόμενοι καὶ διατοξευόμενοι paſſiuè. [Thuc. lib. 1.

Εἰσακοντίζω, iaculor in aliquem locum. Exp. & miſſilia ingero.

Ἐξακοντίζω, iaculor, iaculum emitto, ſeu telum. Plut. in Artoxerxe. ἐξηκόντισεν ἐπ᾽ αὐτόν. Xē. Hel. 4. τοὺς δ᾽ ὄρεσιν ἐξακοντίζοντες.

Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμός, iaculatio. Annotatur eſſe etiam fulgoris genus in aëre, Ariſtot. de mundo. Eſſe item ſcatebram, ſanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig. [& βέλος ἐσμεν.

Ἐπακοντίζω, itidem, pro, iaculor.

Ἐπακοντισμός, pro ἀκοντισμός, iaculatio. Heſychius eſſe dicit

Ἱππακοντισταί, equeſtres iaculatores, q. ex equis pugnant iaculis.

Καταακοντίζω, iaculis confodio ſeu telis, vel miſſilibus. Herod. libro 4. διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν. [δια φασί.

Καταακοντίζομαι. Greg. εἰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν πιστῶν αὐτῶν κατηκοντί-

Πεζακοντιστής, q. d. pedes iaculator. Polyb.

Περιακοντίζω, iaculis vndique ferio.

Προσακοντίζομαι, inſuper iaculis conficior.

Ὑπερακοντίζω, ſupra iaculor, ſeu vltra, aut vlterius, iactu iaculi vinco. Frequentius eſt in metaphorica ſignificatione pro ſupero. Exponi etiam poteſt, antecello. Ariſtoph. in Auib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ᾽ ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Idē in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερακοντίζει.

Ὑπερακοντίζομαι, eadem ſignif. metaphorica apud Alex. Aphr. cum genit. τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερακοντίζειν κατὰ τὴν ἀξίαν.

ἈΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τό, vel ἀλάβαστρος, ου, ὁ, vel ἡ, alabaſter vnguentarij genus longitudine faſtigiata in pleniorem orbem deſinens vel forma turbinata ſine anſulis. Sic appellatur vel quaſi τὸ λαβέσθαι (prehendere) propter læuorem ſit ἀδύνατον, vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, quòd anſas non habeat: vt tradit Methodius apud Etym. Vtitur Plut. in Alexandro. & Matt. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabaſtride.

Ἀλαβάστριον, ου, τό, paruus alabaſter. Poll.

Ἀλαβαστρίτης, ſub. λίθος, alabaſtrites lapis, marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabaſtra conficerentur. Dioſc. l. 5. Et fœm. gen. ἀλαβαστρῖτις ſiue ἀλαβαστῖτις: vt ἀλαβαστῖτις πέτρα eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. lib. 5. [ἀλάβαστρος

Ἀλάβαστος, abſq; ρ, apud Heſych. & Menandrū inuenitur pro

ἈΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ, καὶ ἡ, iactator, oſtentator, glorioſus, ventoſus, ſuperbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen

hoc inditum fuiſſe iis qui ſe & ditiores eſſe ſimulant & magis ſtrenuos quàm ſunt: & ea quæ præſtare non poſſunt, pollicentur: vt ἀλαζὼν στρατιώτης. A Gregor. Naz. ὡς dicitur ἀλαζὼν ὄφρυς. Et ἀλαζὼν γνώμη Plut. in Pericle. *Ab Euſt. exp. ὁ ὡς τὰς ἀλης ζῶν, vagus erro, planus, circulator. Errones certè mendacijs inſtructiſſimi eſſe ſolent, & ſeſe vbique iactando falſa plurima veris intermiſcent. Hinc factum vt, qui maiora de ſe ſuiſque prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunque tandem conſilio id faciant, ſiue mentiendi libidine ducantur, ſiue ſpe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè & inaniter viuens. Quidam malunt deducere ab α epitat. & λάζομαι (ſumo) vt ſic dicatur qui ſibi multum aſſumit tribuitque.

Ἀλαζονικὸς, ἡ, ὁ, oſtentatorius, iactatorius, ad oſtentationē pertinens. Itē oſtentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν oſtentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι me oſtento, me vendito, iactator ſum, ſiue oſtētator, de me falſa prædico, glorior. Iſocr. de ſoph. καὶ δ' οἱ τῶν μὲν ἰδιωτῶν πλεῖον ἀφεστηκότες ἀλαζονεύεσθαι, ... κασιν ὥστε, &c. Apud Ariſtoph. exp. ψεύδομαι. Apud Ariſt. in Oecon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι exp. mores mentiri & ſibi effingere falsò.

Ἀλαζόνευμα, τό, iactatio, oſtentatio, gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item facinus inſolentiæ, inſolenter factum. Æſch. in Cteſiph.

Ἀλαζονεία, ἡ, iactantia, iactatio, oſtentatio, venditatio, gloriatio, hominum eſt plura quàm præſtare poſſint pollicentium: cui contraria eſt εἰρωνεία, quæ diſſimulat ea ſe præſtare poſſe quæ poteſt. Vide Ariſt. in Eth. & Rhet. 2. Exp. etiam vaniloquentia.

Compoſita.

Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, iacto me hac de re.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad oſtentationem. Ariſt. rhet. lib. 2.

Καταλαζονεύομαι, iactabundè aliquid dico vel facio. Itē arroganter & vanè commemoro. Demoſth. ... φύσει καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα. Apud Iſoc. ... καταλαζονεύεσθαι τοῦ πλούτου, iactare ſe & gloriari de diuitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus oſtentator. Apud Athen. lib. 6.

Φιλαλαζὼν, oſtentationis amator. Eod.

ἈΛΑΛΗ', ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etym. exponitur, & ἀλαλὴ tumultus, & inarticulata vox ab ἄλα accuſatiuo nominis ἅλς, i. mare: quod perpetuò ſtrepitum edit inde faciendo ἄλα, deinde per reduplicationem ἀλαλὴ, vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητός. Euſtath. citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ ἐγχέων προοίμιον, eſſe Doricum ait, verſo η in α. Suidas acclamationem chori eſſe dicit ἀλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperitur & apud Plutarc. ex quodam poeta, μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

Ἀλαλητός, ὁ, clamor militum dicentiū ἀλαλά. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris, apud Homer. ſæpe. Il. π. δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοί. Il. δ. ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. Heſiod. in Theogonia, οἱ δὲ ξύνεσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibuſdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α eſſe πλεοναστικὸν in hoc nomine, deducentibus à λαλῶ. Aliis autem eſſe α pro πολύ, vt ſit ἀλαλητός quaſi πολυλάλητος. Aliis pro ὁμοῦ, vt ſit quaſi ὁμολάλητος.

Ἀλαλάζω, F. ξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio, Xen. Hel. 4. ἀλαλάξαντες εἰσέπεσον, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Eſt autē propriè clamorē tollo cū animi alacritate, & exultabundè, atque in ſignum victoriæ: Plut. in Publicola, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι παρέσχε μέγα καὶ θαρραλέον. Apud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυαλίζειν. Apud Arria. autem lib. 1. legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξατε. Suidas explicat κροτήσατε, i. plaudite. ¶ Interdum pro clamorem triſtem tollo. Vnde & vlulo exponitur, vt Marci cap. 5. item Hierem. c. 4. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ¶ item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quā ſignif. quidam ex Græcis grammaticis propriam eſſe putauerunt.

Ἀλαλαγμός, ὁ, vel Ἀλάλαγμα, ατος, τό, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alij iubilationem, Cæſar vlulatum lib. 5. de bello Gal. ¶ item, victorialis hymnus, vt tradunt Suidas & Heſych.

Ἀλαλαγή, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophocl. autem in Trach. ἀλαλαγαῖς ſchol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν ᾠδαῖς.

Compoſita.

Ἀνταλαλάζω, viciſſim vel contrà clamorem attollo, ſ. clamando alala. Æſch.

Ἐπαλαλάζω, alala clamo ob. vel lætus acclamo. Æſch.

Ἀλαλκεῖν, vide in Ἀλκή.

ἈΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, ſum vagus & erro. vt Il. ζ. Ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, i. ſolus vagabatur. Et Vlyſſes ἀλώμενος Od. 1. ¶ item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus ſum quid agam, animi pendeo.

Ἄλημα, ατος, τό, vagatio, erratio. πλάνημα, vt ait Euſtathius, ita exponēs & hūc Sophoc. locū, κακοτεχνέστατον τ' ἄλημα στρατοῦ.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, erro, vagus. Od. τ. τοιούτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἀνδρὲς ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiā πλάζοντες, vt Anth. Epigr. l. 1. Ἀμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonnū ἀλήμονες trāſlatè ſig. peccatores, nā qui peccāt, errāt, & à rectâ via deflectūt.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, idē quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem ſchol. ait ſignificare peritiam locorum.

Ἀλήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Od. ρ. καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ & ξ. ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδονται. ¶ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur, vt ἀλήτην βίον εἵλου, apud Herodot. vagam vitam maluiſti. Ἀλητὶς, ίδος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ item mendicus, apud Baſilium.

Ἀλητεύω, F. εύσω, vagor, erro. Od. ρ. ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτίζων.

Ἀλητεία, verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη.

Ἄλη, ης, ἡ, erratio, vagatio. Od. φ. Ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ο. ἐπεί μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. Itē metaphoricè pro anxietate animi, quæ eſt veluti eius vagatio.

Ἀλαίνω, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλαίνω μανίᾳ.

Ἀλῆναι, idem quod ἀλάομαι, vagor, infinitiuus ἀλῆναι, vnde ἀλήμεναι. Il. ε. Ἀργεῖοι ἐπιελπόμενοι ἀλήμεναι ἔνθα δ' ἔπειτα. Heſych. exponit συστραφῆναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta eſt explicatio pro ἀθροισθῆναι, congregari.

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationē. vnde paſſiuū Ἀλάλημαι: idē quod ἀλῶ ſiue ἄλημι, vagor, erro. vnde ἀλάλησαι. Od. ο. ἐπεὶ μὲν ἀπὸ δῶμ' ἀλάλησαι, & infin. ἀλαλῆσθαι. Od. ο. οὐδέ τί σε χρὴ Πτωχὸν ἐπ' ἀγρόθεν κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλαλῆσθαι.

Ἀλαλύκτημαι, a quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύω poſt Ἀλύω.

Ἀλύω. Ἀλαός, Ἠλεός, Ἠλίθιος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀπαλάομαι, deerro, vagor. Heſiod. in clyp. Herc. αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ Χώρῃ ἀιδρείῃσιν.

Ἐπαλάομαι, peruagor, peragro, vt Od. α. πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδ' ἐνοστήσω.

ἈΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, cæcus, luſcus, ſecundum quoſdā à verbo ἀλάομαι διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν. ſecundum alios ex α priuatiuo, & λάειν quod eſt videre. Od. θ. Καὶ κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. vel cæcus. Itidémque Od. κ. μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς vtitur, teſte Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφος, nubes obſcura, ſeu caliginoſa & atra.

Ἀλαῖος, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teſte. Hippocrat. in lib. de locis in homine, ἀλαίαν nominauit φλέβα quæ eſſet veluti cæca & inuiſibilis.

Ἀλαόω, ῶ, cæcū reddo, excæco τυφλόω. Hom. ei genitiuū ὀφθαλμοῦ etiā addidit. Od. α. ἐξ ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, priuauit, orbauit.

Ἀλαωτύς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi ſeu oculorum priuatio ſeu orbatio. Od. ι. αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν, ſi quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate, φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, dic Vlyſſem te excæcaſſe.

Ἐξαλαόω, ῶ, (comp.) excæco. Vide ἀλαωτύς.

ἈΛΓΟΣ, εος, τό, dolor, mœror, triſtitia, moleſtia. Il. β. θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί. Sic & Od. ξ. Ariſtoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τῶν ἀλγέων κατατέτηκα. Item ἄλγεα calamitates, mala. Il. α. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. *Fit ex ἀλέγω (curam gero vel ſolicitus ſum) vt vult Etym.

Ἀλγίων, ἄλγιστος, moleſtior, moleſtiſſimus, grauior grauiſſimus. Iſocr. in Hel. Enc. τί γὰρ ἐστὶν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Soph. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον. (ἀλγήδονες.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, moleſtus, acerbus. Heſio. & Nic. Scribitur &

Ἀλγύνω, F. υνῶ, dolore vel mœrore afficio.

Ἀλγύνομαι, mœrore afficior: cui oppon. εὐφραίνομαι, Xen. νέους ἀλγυνομένους.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, & ad corpus. Cum dat. vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. Cum accuſ. ἀλγῶ θάνατον γυναικός. Iulian. in epiſt. ad Ameriū. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gal. Ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς apud Dem. ponitur etiam ἀλγῶ abſolutè apud eundem Dem. & Il. β. & θ.

Ἄλγημα, τό, dolor, ægritudo. vt ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Gal. & Hippocrat.

Ἄλγησις, idem. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. & Xen.

Ἀλγηρὸς, ἡ, ὁ, moleſtus, dolorem afferens. Heſych.

Ἀλγεινός, ἡ, ὁ, moleſtus, aſper, grauis, dolorem ſiue triſtitiam afferens. Xen. & Plut. Et τὸ ἀλγεινὸν, dolor: & τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

Ἀλγεινῶς, moleſtè cum dolore.

Ἀργαλέος, pro ἀλγαλέος, grauis, moleſtus. Il. β. item difficilis, vt Il. ρ.

Ἀργαλέος quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Vide item χειραλγία, in comp. ex ἄλγος.

Compoſita

Compoſita.

Ἀναλγὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ ἀναλγὲς, vel ἀνάλγητος, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, indolentia præditus, doloris expers carens dolore, dolorem nullum ſentiens. Interdum ei adiungitur acc. vt apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητος ἐστι τὴν ὀσφῦν, niſi eſt is cui lumbi dolere nequeant. Sic ἀνάλγητος τὰς ἀκοάς. Item qui nullum animo dolorem concipit ex re vlla, qui dolore non tangitur, aut tangi non poteſt. Thuc. lib. 3. καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ ὑπεραλγοῦντες τῶν ἐκτὸς τοῦ κινδύνου φανῆναι vnde capitur pro ſtupido, & torpente. Item pro crudeli, & nudum commiſerationis affectum habente, vt ἀνάλγητον Ἀτρείδην, apud Soph. pro ἀσυμπαθῆ. Item, ἀναλγὴς ſiue ἀνάλγητος dicitur res quæ dolorem nullum adfert. vt ἀνάλγητον πάθος, apud Eurip.

Ἀναλγήτως, citra dolorem, nullo cum ſenſu doloris, ſtupidè. Et pro inhumanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

Ἀναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item ſtupiditas, ſtoliditas. Plut. & Dem.

Ἀπαλγέω, ῶ, dedoleo, dolere deſino. Suid. ex Thuc. Sic & ad Epheſ. cap. 4. Exp. & Ἀπελπίζω, apud Polyb. *id eſt*, animum deſpondeo.

Βαρυαλγὴς, grau dolore percitus, qui grauiter dolet.

Βαρυαλγέτος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod grauem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor ſiue morbus. Capitur pro linguæ prurigine, ſeu petulantia verborum, & loquaci maledicentia, apud Euripid. in Med. & Phil. de vita Moſis 3. Et pro nugis. Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoueo, vt quidam exp. Naz. orat. 1. αἱρετικοὶ γλωσσαλγοῦντες.

Διαλγὴς, qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plut. in Alex. διαλγὴς γενόμενος.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore diſcrucior. Plut. de diſcernendo amico ab adul. ἐπιτίμων πικρῶς, ἕκαστον ἂν παρεῖδον ἐξελέγξοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς ἀμφοτέρως τὸ ξιφίδιον παίων ἀνεῖλεν.

Δυσαλγὴς, grauem & difficilem afferens dolorem, ideóque ægrè tolerabilis. Plut. & Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius. ſicut δυσάλγητος quoque exponitur, difficilis ad dolendum. Poll. ex Eupol.

Θυμαλγὴς, afferēs dolorē in animo Od. ψ. ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut dolore cordi afferēs. Gal. ex Hip.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis vel potius dolor oris ventriculi & morſus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore coniunctus, vel cordis dolorem inuehens, Hippocr. prorrheth. lib. 1.

Κακαλγεῖν ἔχειν, dolore & moleſtia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet, Plut. in Symp. ſept. ſap. οὐδὲ ἐστιν γὰρ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, &c. Capitur & actiuè *pro*, dolorē capitis afferens, dolorem capitis excitans. Dioſcor. de vino refinato, πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι. Sic Philo de vita Moſ. lib. 1. ξηρός τε γὰρ ἐστι κεφαλαλγής. Reperitur & κεφαλαλγὴς, ὁ, apud Plat. in præc. ſanit. τὸ μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τὸ φευγμὸν κεφαλαλγεῖν λέγουσιν εἶναι, pro quo Xenophon dicit κεφαλαλγῆ. Κεφαλαλγικὸς, idem Gal.

Κεφαλαλγία capitis dolor. Hippocr. Aphor. lib. 3.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. aphor. lib. 5. [Athen.

Κεφαλαλγικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγεῖς.

Ὀδονταλγία, dentium dolor. Dioſc.

Ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Περιαλγὴς, qui valde dolet. Vtitur Plato.

Περιαλγέω, ῶ, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει caſum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς, idem Dioſc.

Ποδαλγία pedum dolor, podagra. Chryſoſt.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, ſeu podagra laboro.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ, (condoleo,) vnà doleo Ariſtot. rhet. lib. 2. οἱ γὰρ φίλοι συναλγοῦσι. Dicitur & συναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. ταῖς ξυναλγοῦσι τύχαις.

Ὑπεραλγὴς, qui ſupra quam dici poteſt dolet.

Ὑπεραλγῶ perdoleo, ſupra modum doleo. Ariſtot. Rhet. 2. καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ᾽ ἀλγῶν ἀντικείμενος σημεῖόν ἐστι, vel vicem alicuius doleo, vt ὑπεραλγῶ σοῦ vicem tuam doleo. Appian.

Ὠταλγία aurium dolor. Dioſc. lib. 2.

Ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius. Si de re aliqua dicatur, ſignificat dolorem aurium inferens.

Ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Dioſc. lib. 1. Ὠταλγιάω, pro eodem. Dioſc. lib. 2.

ἈΛΔΕΩ, ῶ. F. ήσω, augeo, do incrementum. Euſtathius ponit, ἀλδῶ vel ἀλδέω, Etymon vide in ἀλδήσκω.

Ἀλδήσκω, augeor, creſco, incrementum accipio. vt Il. ψ. λήιον ἀλδήσκοντος. Vbi Euſt. vult propriè dici de augmēto quod fit irrigatione ſeu humectatione, tanquam ex ἀρδῶ deductū. mutatione literæ ρ in λ. Idē alibi ex ἀλδῶ deducit ἀλδῶ aūt ab ἄλλω ſiue ἄλλομαι, quod ex quæ creſcunt velut in altū ſubſiliāt.

Ἀλδαίνω, augeo, do incrementum ſiue augmentum. Od. σ. & ω. μέλε᾽ ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Ἀλδαίνομαι, augeor, creſco, Heſych.

Ἀλθω, Ἀλμα, Ἀλσος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναλδὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, non creſcens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Ἄναλτος, exp. ἀναλδὴς & ἀναλθὴς ἀναυξής, vt ἀναλτον τὸ σῶμα, apud Hippocr. apud Hom. Od. σ. γαστὴρ ἄναλτος, Euſt. exp. inexplebilis ſeu inſatiabilis venter. vide & in comp. ex Ἄλς.

Ἀναλδήσκω, ſuccreſco, augeor. Apoll. Rho. Arg. 3. λαμπρὸν ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός.

Ἀναλδαίνω idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. ἀλὸς ἀναλδαίνει καρπούς.

Ἐναλδέω, q. d. intrinſecus augeo. Nic. Δενδρέῳ βριθομένῳ ἐναλδήσει κορύνην.

Εὐαλδὴς, benè & feliciter creſcens, bonum incrementum accipiens. Heſych.

Εὐαλδέως exp. feliciter & cum profectu. Hippocr.

Μεγαλδήσκω, affertur ex Apoll. *pro* produco.

Νεοαλδὴς, nuper auctus vel qui recens excreuit. Heſych.

ἈΛΕΑ, & Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor ſiue tepor qui eſt ex ſole in locis apricis. Transfertur & ad quemlibet calorem. vt Od. ρ. Αὐτίκ᾽ ἐπεί κε πυρὸς θερέω ἀλέη τε γένηται. Apud Athen. 9. χαίρει δ᾽ ἀλέᾳ διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theoph. lib. 4. de cauſ. pl. c. 3. τὴν ἀλέαν διώκει. Sic & Hippocr. ὅταν ἐν ἀλέῃ γένωνται. * Dicitur autē quaſi ὁ ἀλεεινὰ verbo ἀλέω, inquit Etymologicus. At ἀλεά, vide in Ἀλέω, i. fugio.

Ἀλεεινὸς, ὁ, calidus, tepidus, vt ἀλεεινὴ χώρα, Herod. & Xenoph.

Ἀλεινὸς, pro eodem. Ἀλεὸς, idem.

Ἀλεάζω tepeo, caleo, calore fruor. Ariſt. in Probl. ſect. 1. θερμῷ γὰρ ἀλεὰν δεῖται τὸ σῶμα ἀλεάζειν. Exp. etiā θερμαίνω, ab Heſ. & Gal.

Ἀλεαίνω, idem quod ἀλεάζω, caleo. Ariſt. in Probl. ὅτι ἀλεαίνεται ἡ κοιλία θᾶττον σιτίων ὄντων καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον. Habet & ſignif. act. *pro*, calefacio. Heſych.

Ἀλεαίνομαι calefio. Heſych.

Ἀλεὸς, ὁ, calidus, tepidus. Heſych. Interdum pro ἠλεὸς. Doricè.

Συναλεαίνω, (*comp.*) concalefacio calorem adiuuo apud Plut. Exp. & confoueo ex Catone.

Ἠπίαλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἈΛΕΓΩ, F. ξω, curo rationem habeo alicuius, curam gero. Cum genit. Il. θ. οὐ σευ ἐγὼ γε σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. Arg. 1. ἢ μέγ᾽ ἐκ ἀλέγει. Cum accuſ. Il. π. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpoſ. ὑπὲρ. Apollon. οὐδὲ ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. ίσω, idem quod ἀλέγω, vt Il. α. σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω κοτέοντος.

Ἀλεγύνω, accurro paro, apparo, vt ἀλεγύνειν δαῖτα. Od. ν.

Ἀλεγεινὸς, curæ plenus, moleſtus, ἀλγεινός. Vide in Ἄλγος.

Ἄλγος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναλεγὴς & ἀναλεγέως, aduerb. idem quod ἀπηλεγὴς & ἀπηλεγέως, ſed ſunt rariora.

Νηλεγὴς etiam dicitur & νηλεγέως, pro iiſdem apud Heſych.

Ἀπηλεγὴς, ὁ, ἡ, καὶ τὸ, atrox, ſæuus, quaſi nullius curam & quaſi reſpectum habens. Epith. mortis apud Greg. Naz.

Ἀπηλεγέως, atrociter, ſæuè. Item apertè, intrepidè. quia quos nullius cura ſeu reſpectus mouet, non trepidant, idemque apertè agunt, Od. α. ἐν ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Apoll. Arg. 2. ὡς φάτ᾽ ἀπηλεγέως, vbi exp. ἀπηλῶς καὶ ἀληθῶς. Ἀπηλεγὴς etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Ἀπηλεγέω, non curo, contemno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγὴς, Euſtath. putat poſſe intelligi dictum quaſi δυσαλεγὴς ab ἀλέγω. Vide & in comp. ἀλέγω, i. cibo.

ἈΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, poculum, Suidæ: Heſyc. poculum torno factū, vel potius cælatum, (nominatum dicitur quaſi ὁ λεῖον ſeu λεῖον. nō laue, ſed τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι, ſeu ζωωτοῖς δηλαδὴ ἀλμασιν ἐμπεπασμένον. pocula enim emblematis & cœlaturis ornata, ſunt aſperiora. Od. γ. Τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον. Et in libro ſequente Menelaus Telemachū alloquens ait. Δώσω καλὸν ἄλεισον ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα. Dicit̄ & maſc. gē. ἄλεισος. vt Euſt. annotat ex quibuſdā grām. ſicut σύμβολον & σύμβολος. ¶ Eſt etiam acetabulum ſiq́ue coxendicis. Apud Ath. l. 11.

ἈΛΕΙΦΩ, F. ψω, P. att. ἀλήλιφα, vngo lino illino, vt ἀλείφειν μύρῳ. vngere vnguēto Sic ἀλεῖψαι μύρῳ. Ἀλεῖψαι τοῖχον. Euſt. exp. κονιᾶν χρίειν. Interdum ponitur abſolutè: vt Il. κ. ἀλεῖψαί τ᾽ ἐλαίῳ. Item incito, inſtigo, acuo excito, exhortor. apud Baſil. Theodor. & Appianum, inquit Bud.

Ἀλείφομαι, linor, vngor. vnde apud Xen. ἀλειψάμενος μὲν τρ...

nitur ſæpe abſolutè. vt Xen.Hell.4. πάντες μὲν ἀλειφόμενοι, πολλοὶ δὲ καὶ οὐ ἐσπουδακότες. In voce med. ἀλειψάμενος, qui ſe vnguento vnxit, vnguento delibutus. Dicitur & de athletis qui ſe vnxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τό, vnctio, ipſa vngendi actio, Plut. ¶Item id quo vngimur, apud Ath.l.10. ἀλειμματώδης, vnguenti formam habens. Hipp.

Ἄλειψις, εως, ἡ, vnctio. Plut.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, vnctor, qui vngit. peculiare fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnaſio. Plut. Vſurpatur etiam metaph. vt apud Plut. in Pericle, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶Item excitator, cohortator. Greg. ἀλειπτρία.

Ἀλειπτήριον, ου, τό, pars quædam balnei, inquit Poll. ἀλειπτρον, ου, τό, vaſis vnctuarij genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, ατος, τό, id quo vngimur, vnguentum. Interdum oleum. item adeps, apud Hom. & Heſiod.

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt panis ἀλειφατίτης, cum adipe commixtus. Euſt.

Ἀλοιμός, οῦ, ὁ, tectorium parietum Euſt.

Ἀλειφα, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ. & σ. & Il. ι.

Ἀλειφεῖον, ου, τό, quo vtebantur ἀλεῖπται. Euſt.

Compoſita.

Ἀνάλειφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vnctus, non illitus. Νήλειφος, idem. Dicitur peculiariter de naue.

Ἀναλειψία, ἡ, non vngi, vel non vnctū eſſe, vnctionis intermiſſio aut ſqualor ex diuturna intermiſſa vnctione. Polyb. l. 3.

Ἀνάλειπτον, indelebile. Et pro eodē ἀναπάλειπτον, apud Euſt.

Ἀπαλείφω, q.d. deungo, i. quod vngendo, ſeu illinendo adhæſerat, abſtergo. vnde pro deleo, ſeu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur & metaph. Phocyl. in admon. Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἀμοιβάς, vbi tamen quidam malunt legere ἀπαμείψον. ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, iudicium obliteratum & circumductum. ἀπαλοιφή, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo. vt ἐξαλείφω. alioqui ſignificat etiam perungo, perlino.

Ἐναλείφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐναλείμμα, τό, id quod illinitur, ſeu id quo illinimur.

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed vſitatius eſt. Xen. Hell. 2. ὑμῖν ἐξαλείφειν ἐκ τοῦ καταλόγου. Metaph. apud Iſocr. τὰ δὲ τῆς αὐτοῦ φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ¶Interdum & pro ἀλείφω, vngo, lino. vnde apud Thucyd. ἐξαληλιμμένον τοῖχον, exp. incruſtatum.

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξαλειπτρον, vnguentarium vas, apud Poll. & Suid.

Ἐξαλείπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, ſeu obliteratur. Herod. lib. 2. metaph. τὸ γὰρ λυπηρὸν δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hel. 2.

Ἐπαλείφω, q.d. ſuper inungo, ſuperlino, aut ſuperillino. vel pro ἐναλείφω. ¶Metaph. pro, acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τό, inunctio, vel potius id quod ad inungendum adhibetur, id quo inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus vnctor. vel vnguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτική, profeſſio illa curandi vnguentis & perfrictionibus.

Καταλείφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic κατάλειπτος μύρῳ ex Ariſtoph. pro, illitus vnguento, ſeu inunctus.

Μιλτηλειφής, έος, ὁ καὶ ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus rubricatus.

Μυραλειφεῖν, vnguentis ſe illinire. apud Pol.

Μυραλοιφία, vnguentorum illitus. Plut. Symp. 4.

Νεαλειφεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ. Ariſt. in Probl.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. ſiccè vngo in ſicco vngo, vel vngo abſque balneo, i. balnei vſu, vel ſub dio, & ad ſolem vngo, vt fiebat in palæſtra. Plut. vide Euſt. & Bud.

Ξηραλοιφία, q.d. ſicca vnctio. Suid. & Euſt.

Ξηραλειψία, idem Heſych.

Παραλείφω, illino. Ariſt. rhet. 3. αἰ τίτθαι τοῖς παιδίοις παραλείφουσι.

Περιαλείφω, circumlino, circumungo. vt περιαλείφω τὸ ποδίον, Theoph. (Ariſt. de anim. lib. 9.

Περιαλείφομαι, illinor. vnde περιαληλίπται, illitus eſt. apud

Πισσαλειφής, pice vnctus. peculiariter dicitur de naui, vt & πισσαλειφὴς apud Euſt.

Προαλείφω, prius vngo, antè inungo.

Προσαλείφω, allino, ſeu illino. Od.

Συναλείφω, ſimul vngo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro, ſimul miſceo, commiſceo, confundo, in vnum contraho. Quæ ſignificatio potiſſimum reperitur apud Theologos. ¶Item pro ἐξαλείφω metaphoricè ſumpto, citatur ex Ariſtot. Rhet. 2. τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιφή, commixtio apud theologos. ¶Apud gram. duarum vocabulorum in vnam ſyllabam coaleſcentia.

Ὑπαλείφω, ſublino, ſubterungo, & q.d. ſubungo. vt ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et apud Xen. ¶Item ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τό, ſublitio, inunctio. Ὑπάλειπτον, quod illinitur à Gal. exp. ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. ὑπαλείπτρον eſſe ſcribant medicamentum quod ſpecillo illinitur.

Ὑπαλείπτριον, ου, τό, q.d. illitorium, id quo ad illinendum vtimur, ſiue ſpecillū, ſiue ſpathe, ſiue ἀστερίσκον, vt ſcribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, vnctor eſſe cupio, aliptas amo, vel inter aliptas verſari amo. Exp. & delector pigmentis & vnguine.

Φιλαλειφεῖν, delectari pigmentis, & vnguine.

ἈΛΈΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulſo. Il. β. ἀλεξήσει κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic & Il. ι. ¶Interdū opitulor, auxilior, opē fero, vt Il. ἀλεξέμεναι μεμαῶτες. Et Il. ζ. φὰν δ' ἐλθεῖν ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Xē. Pæd. 4. λέγουσι φασὶν ἀναγκαῖον εἶναι προθύμως ἀλεξῆσαι. Fit ex ἀλέκω, interiiciēdo ε & futuro ἀλέξω.

Ἀλέξομαι & ἀλεξέομαι, in voce media idē quod ἀλέξω vel ἀλεξέω. Il. ο. ἀλεξάσθαι μεμαῶτες. Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῃστάς. Qui infinitiuus reperitur & apud Hippocr. & Herod. & apud Xen. Itidem ἀλεξησόμεθα apud eundem. Xen. ἀναβ. 7.

Ἀλέξημα, τό, id quod arcet, q.d. propulſamentum aut defenſaculum. Syn. ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æſtatis odorem arcens. Pauſ. in Phocicis ἀλέξημα εἰς ὀλίγον.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulſatio, defenſio, opitulatio. Heſych.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulſator, depulſor. Itē defēſor, auxiliator. Il. υ. ἀλεξητὴρ μάχης. Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητῆρα.

Ἀλεξήτειρα, ἡ, propulſatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, defenſorius, propulſatorius, depulſorius, remedium præſtans. vt ἀλεξητήριος παροιμία. Ath. l. 15.

Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀλεξητήριον, ου, τό, (ſubſt.) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων vocat, & aures aſini appellat ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νούσων remedia morborum.

Ἀλεξητικός, depellendi arcendique vim habens.

Ἀλεξίκακος, ὁ καὶ ἡ, defenſorius. Ex Anth. epigr.

Ἀλέξιον, ου, τό, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

Ἀλκτήρ, & ἀλετήρ, idem quod ἀλεξητήρ. Pind. poeticum eſt.

Compoſita.

Ἀπαλέξω & ἀπαλεξέω, ῶ, propulſo, repello. Il. ω. ἀλλ' ἐγὼ οὐδ' ὥς σε ῥέξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. ¶Itē pro opitulari, auxiliari.

Ἀπαλέξομαι, pro eodem.

Ἐπαλεξέω, opem fero. Il. θ. αὐτὰρ ἐμὴ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.

ἈΛΈΩ. F. έσω. P. εκα. molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βούλεται ἀργὸν ἔχειν ἄλλως ἑαυτὸν καὶ πτίσσων καὶ σιτίον. Ariſtoph. in Nubib. καὶ χοῦς γυναῖκας ἀλέσας. Item vito, caueo. In qua tamen ſignif. vſurpatur potius ἀλέομαι. Item congrego. nam ἀλέσαι. Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροῖσαι.

Deriuata ab ἀλέω, i. molo.

Ἀλέομαι, ἄομαι, molor. vnde ἀλεστός, molitus, apud Dioſc. Apud Ariſtot. probl. ſect. 6. ἀλλὰ μύλος λίθος, lapis qui molitur, i. qui mola frangitur. (Dioſc.

Ἀλεστέον, molēdum eſt. ἀλεστέος, έα, έον, molēdus, da, dum,

Ἀλεστικά, exp. acus, gluma. apud Ioſeph. antiq. Iud.

Ἄλεσις, εως, ἡ, molitio, molitura, ipſa molendi act. Plut. in Prob. Rom.

Ἀλετών, ῶνος, ὁ, piſtrinum apud Athen.

Ἀλετρίς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris vxor. Od. υ. Ἀλετρεύω, idē qđ ἀλέω. Od. η. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

Ἄλευρ, ατος, τό, farina: propriè frumenti, vt ἀλφίτων. hordei. Euſt.

Ἄλευρον, ου, τό, propriè idem eſſe volunt quod ἄλευρ. Plato lib. 2. de rep. θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herodot. ἄλευρα τε καὶ ἄλφιτα ποιεῦντες. apud Dioſ. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta vt quidā exp. Dicit tamē de farina etiā hordeacea. reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur. vnde ἄλευρον κύαμου. Dioſ. lib. 3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolij. & ἄλευρον ὀρόβου. apud Gal. &c.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus, ex farina conſtans. vt ἀλευρίται ἄρτοι, apud Athen.

Ἀλήθω. F. ήσω. P. ηκα, & Atticè ἀλήλεκα. molo. in Anth. Epig.

Ἀληλεσμένος σῖτος, molitū frumentū, apud Herod. & Thu.

Ἄλετον, ου, τό, pro ἄλευρον. Erotiam. Etym.

Ἀλέσιον, quidquid moli poteſt. Heſych.

Compoſita.

Ἐπαλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω, Apoll. Rhod.

Καταλέω, commolo, molo frango. Herodot. & Hippocr.

Κεγχραλέτης, & κεγχραλέτης, ου, ὁ, milij molitor, qui milij grana mola frangit. Gal. apud Hippocr.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipſin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc eſt, τὰ νεωστὶ ἀλληλεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Demoſth. pro Cteſiph. teſte. Harpoc. Vide & com. ex Ἐλαύνω.

Deriuata ab ἀλέω, i. vito caueo.

Ἀλέομαι, vito, caueo Il. ε. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

Ἀλέη, ἡ, vitatio effugium. Il. χ. v. 300. Ab Heſiod. in Erg. ὁ ἑρμαῖος dicun-

dicuntur ὑπὲρ ἀλεή, q.d. vitatio pluuiæ, i. præſidium aduerſus imbrem.

Ἀλεωρή,(Ionicè pro ἀλεωρά)idem quod ἀλεή,euitatio. Il. ω. ὅτι φθὴν μεμνημένοι ἐσμ', ὅτ' ἀλεωρῆς. Et Heſiod in Erg. χειμῶνι τὲ λιμόν λιμῷ τ' ἀλεωρὴν. Itē (vt ait Bud.) ſuffugiū,tutamen,munimentum,apud Ariſt. l. 4. de part. περὶ ἄκρῳ τὸ σῶμα ἀλεωρήν.

Ἀλεύω,per epentheſin τοῦ υ,idem quod ἀλέω,inquit Euſt.

Ἀλεύεσθαι in voce media itidem pro,vitare,cauere. vt Il. π. Μοῦνον ἀλευάμενος. Et Od. ξ. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ὑποτροπέειν.

Ἀλέασθαι, itidem pro ἀλεύασθαι ſæpe vſurpat Hom. vt Il. υ. μάχεσθαι δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. Et alibi.

Ἀλείνω,effugio,euito. Od. ω. ἀλείνειν δ' ὕβριν. Et cum inf. Il. ζ. Κτείνας μὲν ἀλείνειν.

Ἀλειτός,ἡ,ὁ,vitandus,effugiendus,fugiendus: (& ex conſequenti) malus,pernicioſus,Phocyl. ὑπερβασίας δ' ἀλειτάς.

Ἀλιτρός,Plutarc. vult eſſe dictum ὃν ἀλεύεσθαι διὰ μοχθηρίαν καλὸν ἐστί. i. quem vitare ob improbitatem,bonum & vtile erat. vide & comp. à Τρέω.

Ἀλύσκω,f. ξω. tanquam ab ἀλύζω,euito,effugio, declino. Od. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. ὡς ἀλύξειεν μόρου κακοῦ. Alicubi non ſignificat vllam fugā(vt annotat Euſt.) ſed ſimpliciter declinare,& eſſe extra conſpectum alicuius propter loci interuallum: vt Od. μ. Ἀλλ' ἔτι δ' ἐξῆς νῆσον ἀλύξε ἑταίρους.

Ἀλυσκάζω idem quod ἀλύσκω. Od. ρ. ὕβριν ἀλυσκάζων. Interdum ab ouium ponitur pro φεύγειν,fugere. Il. φ. νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμου. Et Il. ε. Οὐ γάρ μοι ἔοικεν ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Exp. & πλανᾶσθαι,ab Heſych.

Ἄλυξις,ιος,ἡ,euitatio effugium ſ. ſuga mali,anxietas apud [Hipp.

Compoſita.

Ἀπαλεύομαι,deuito,ſeu euito,effugio Nicand. in Ther.

Δυσάλυκτος,vix euitabilis.

Ἐξαλέομαι,idem quod ἀλέομαι vnde ἐξαλέασθαι,apud Apol. Rho.

Ἐξαλεύομαι,pro eod. Soph. Μῶν βαρεῖαν ἐξαλεύσομαι θεόν.

Ἐξαλεάσθαι,idē quod ἀλεάσθαι,euadere,effugere,ex Heſio. Διὸς νοῦν ἐξαλέασθαι. Et Ὑπεξαλέασθαι (decomp.) q.d. furtim ſeu clam euitare aut effugere.

Ἐξαλύξαι & Ὑπεξαλύξαι,effugere,ſubterfugere,deuitare apud Heſio. Τόσσ' ὑπεξαλύξει ἀργαλέον χόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiā ἐξαλύξασθαι voce media,Sophocl. in Aiace maſtig.

Σμερδαλέος,aſpectu horrendus. Euſt. dicit eſſe ἐν ᾧ βλέποντες ἀλεείνουσι, quaſi compoſita vox ſit ex σμερδνόν, & ἀλεείνειν: vide & Μερμαίρω. [μέω.

Ὑπαλεύομαι,fugio,elabor. Apud Heſiod. κρυπτὸν ὑπαλεύοιο φι-

Ὑπαλύξαι,ſubterfugere,effugere. Od. δ. Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Iteratur & pro,deuito,refugio. ex Phocyl.

Ὑπάλυξις,effugium,deuitatio. Ἐξυπάλυξις,(decomp.) idem,apud Orph.

¶ *Deriuata ex* ἀλέω,i. congrego.

Ἀγρότης,ητος,ἡ,collectio,congeries. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀλεής ſiue ἀλειός,congregatus & collectus in vnum,confertus Gal. in lex. Hipp. Vide & in Ἅλις.

Ἀλη,vide in Ἀλάομαι.

ἈΛΗΘΗΣ,ὁ καὶ ἡ, verus,verax. vt ἀληθῆ λέγει. Dem. Et ἀληθεῖ λέγειν. Xen. pæd. 1. reuera. λέγειν τὰ ἀληθῆ vera dicere,apud Iſocr. Xen. Dem. Itē certus vt in prouerbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. Apud Ariſt. περὶ ἑρμην. οὐκ ἔστιν ἀληθές, exp. non eſt rectum,non conuenit. ¶ Ab Heſych. exp. & μνήμων,memor,ὁ μὴ ἐπιλαθόμενος τῆς μνήμης. Sed de etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἀληθές (proparoxyt. Atticè) Aduerb. reuera,verè profectò. Ariſtoph. in equit. Ἄληθες; οὗτος ἀληθῶς πολλάς ραγον εἶ. ¶ Eſt item nonnunquam aduerbiū admirantis,vt apud eundē in Plu. ἐκεῖνον ὑβρίσαι τὸν νάπην. Ἀληθές; καὶ ὁ παῖς ταῦτα πάντα δρώμενα.

Ἀληθῶς(Ionicè ἀληθέως) verè,reuera,haud dubiè,certè. vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς,apud Plat. in Apol. Et apud Dem. contra Mid. ἢ ὡς ἀληθῶς μὴ παρ. Ἀληθέστερος,verius. Ἀληθέστατα,veriſſimè. Plat. Dem.

Ἀλήθεια,ἡ,(Ionicè ἀληθείη) veritas cui opponitur ψεῦδος ſeu ψευδολογία,apud Plut. & Iſocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν & μετ' ἀληθείας. & ἐπ' ἀληθείας, & τῇ ἀληθείᾳ, vel ἐπὶ ἀληθείας, pro ἀληθῶς verè reuera. Dicta autem traditur ἀλήθεια, ex α priu. & λήθη oblimio, vt ſit q.d. carētia obliuionis [nulla enim eſt in veritate obliuio,quę mēdaciĳ comes eſt. Hinc illud,mēdacē oportet eſſe memorē] vel quaſi ἀλάθεια. quod ſemel exorta minimè latere poſſit,aut cōtra,quod veritate nihil ſit occultius. vt hic α ſit epit. Illic verò priuat. Platoni autē in Cratylo dicta,videtur quaſi θεία ἄλη, diuina quædā animi vagatio [& anxietas.

Ἀληθότης,ητος,ἡ,pro ἀλήθεια Dion. Areop.

Ἀληθίζω, vera dico. Apud Plut. Ἀληθίζομαι idem Herodot.

Ἀληθεύω,verum dico,vera loquor. cui oppon. ψεύδομαι. Interdum cum accuſ. vt apud Hom. πάντα δ' ἀληθεύσω. Et Xen. λέγειν οὐδ' ἂν ὅτι ἂν μὴ ἀληθεύῃ. Item,verus ſum, Ariſto. eth. 9. ἐφ' ὧν ἑκάτεροι λόγοι καὶ τῷ ἀληθεύουσι.

Ἀληθεύομαι pro ἀληθεύω,verū dico. Xe. Pæd. 4. ἐπὶ τούτοις ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δὲ καὶ νῦν τι ἐπιτηδεύων καὶ λαμβάνω πλεῖστον

ὀρεξιν. Interdum paſſiuè,verè dicor,verus ſum. Greg. ὅσος πέτερον ἀληθεύεσθαι μόνον ἀψευδεῖν.

Ἀληθευτικός,ἡ,ὁ,verax,ad veritatē dicēdā procliuis. Ariſtot.

Ἀληθινός,ἡ,ὁ,verus,verax,vt ἀληθινοὶ λόγοι,apud Plut. ¶ Itē non fictus,nō fucatus,nihil fictitiū habens. vt ἀληθινοὶ φίλοι. Dē. Philipp. 5. ¶ Exp. etiam,germanus,genuinus. vt ἀληθινὸς πόλις, & ἀληθινὴ ὥρα apud Plut. Sic ἀληθινὰ μῆλα,Dioſc. l. 1. c. 191.

Ἀληθινῶς,verè,veraciter. Iſocr.

Compoſita.

Ἀπαληθεύω,verum dico,vera prædico.

Ἐπαληθεύω,verū eſſe declaro,confirmo. Cum accuſ. Thuc. Luc.

Πανάληθης,omnino verus. Plato de rep. lib. 9. (Ariſtot.

Συναληθεύω,ſimul ſū verus. vt συναληθεύειν ταῖς προτάσεσιν,apud

Φιλαλήθης(non φιλαληθής)veri ſeu veritatis amator vel amatrix,veritatis ſtudioſus vel ſtudioſa. Laert.

Φιλαλήθως,veritātis amore vel ſtudio. Euſeb.

Φιλαλήθεια,amor veritatis,ſtudium veritatis.

Ἀλήθω,vide in Ἀλέω,molo. Ἀλής,vide in Ἅλις.

Ἄλημα,ἀλήμων,&c. vide in Ἀλάομαι.

ἈΛΘΩ & ἀλθέω & ἀλθαίνω,ſano,medeor, ab ἄλδω, vt tradit Euſt. & Etym. ¶ Eſt etiam augeo.

Ἀλθομαι,& ἀλθίσκομαι,ſanor. Il. ε. Ἀλθετο χείρ. &c.

Ἄλθος,εος,τό,ſanatio,medela,medicamentum. Heſych.

Ἀλθεής,ſanitati conferens,ſaluber, θεραπευτικός. Nicand.

Ἀλθεστήριον,idem quod ἄλθος,medelā,remedium. Nic. in Ther.

Ἀλθαία,ἡ, maluæ ſylueſtris genus. Sic appellata eſt ob eam qua pollet medendi vim. Sunt qui & ἀριστάλθαιαν dictum tradant. Vide Dioſc. & Theophr.

Ἀλθίσκω,idem quod ἀλθέω ſiue ἄλθω.

Ἄλθεξις,ſanatio,apud Hippocr. vt annotant Erot. & Gal.

Compoſita.

Ἀναλθής,aſſ. pro immedicabile,inſanabile. ex Hippocrate. Idem vſurpauit & pro,non augens non creſcens.

Ἀπαλθέομαι,idem quod ἀλθέομαι. Il. θ. ἕλκεα ἀπαλθήσεσθον.

Γυιαλθής,έος,ὁ καὶ ἡ,membra ſanans,membris ſanitatem afferens.

Δυσαλθής,ſanatu difficilis, ægrè ſanabilis. vt δυσαλθῆ ἕλκη, apud Dioſc. Sic δυσαλθέας νόσους i. δυσιάτους. Item metaph. in epigr. δυσαλθὴς ἀνίη. Δυσαλθέστερος,idem Nonno.

Ἐπαλθέω,curo ſano.

Εὐαλθής,ſanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθής, multa vi medendi pollens. varium ad medendum præbens vſum. Dioſc. lib. 3. c. 103.

Ἁλία,ἁλιαρός,ἁλιαίς,vide in Ἅλς.

ἈΛΙΓΚΙΟΣ,ὁ,ὁ,ſimilis,ὅμοιος. Il. ζ. Ἑκτορίδην ἀγαπητόν,ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ.

Compoſita.

Ἐναλίγκιος,idem. Od. ε. Ἀτὰρ φάρεα θεῖος ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. Et cum accuſ. rei,præter dat. perſonæ. Od. α. αὐτὸς Ἀθηνᾷ εἶδος ἐναλίγκιος αὐδήν. Heſiod. in aſpide,ὅτι φυλὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα ἐφόμενα.

Παναλίγκιος,omnino ſimilis. Nicand.

Ἀλίζω,vide in Ἅλς & ἁλής.

Ἁλιεύς,ἁλιεύω,&c. vide in ἅλς.

Ἀλινδέομαι,vide in ἀλέω.

ἈΛΙΞ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis,alica,Græcis χόνδρος.

Ἅλιος,&c. vide in ἅλς.

ἍΛΙΣ,aduerb. ſatis abundè. Cum genit. vt in prou. ἅλις δρυός, ſatis quercus. Sic ἅλις εἰρήνης apud Suid. Et apud Eur. ἅλις δὲ τῶν ἐμῶν κακῶν. Sine genit. pro,affatim magna copia. vt Od. ρ. ἢ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι, Od. ν. Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. interdum dicitur οὐχ ἅλις ſub διὰ nō ſat eſt. Pro quo dicitur etiā,parū hoc tibi videtur,niſi etiā,&c. vt Il. ρ. Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεῖχος ὕπερθεν ἐέλμεθα πύργων. Il. ε. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. Item cōfertim, coaceruatim. Il. Δολιχὸν τ' ἔνθα ἅλις ποτιπεπτηυῖαι αἱ δέ τε ἔνθα. Il. χ. Ἀμφὶ δ' ἔρα γαλόω τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν. Fit ἐκ τοῦ ἁλής, vtpote, ὃς ἡ ἀθροιστικὴ ἐπὶ τῷ ἅλις,inquit Etym.

Ἁλία,ας,ἡ,congregatio,cœtus, concilium, apud Herodotum,vt ἁλίην ποιησάμενος. & ἁλίαν ἐποιέετο τῶν Περσέων, Perſarum concilium coegit. Alias ſignif. vide in ἅλς mare,

Ἁλίζω,congrego,coaceruo. In qua ſig. vſurpatur potius συναλίζω. Vide & inter deriuata ex ἅλς,ſal.

Ἁλής,ſiue ἀλειός,ὁ καὶ ἡ,condenſus,confertus,coaceruatus. frequens eſt apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἁλὴς ἀθρόον & ἁλὴς συνεχές. Sic & apud Hom. Il. φ. ἁλὲς ὕδωρ, aqua collecta & coaceruata. Frequens eſt & apud Herodot. plur. num. ἁλέας in vnum congregari. Item confertū,frequentes,denſi.

Ἀλέως,Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως,confertim.

Ἁλής,ἁλιεύς,&c. ἀλιεύω,ἁλιεύειν, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis,

Compoſita

Compoſita ex ἀλίζω.

Συναλίζω, Suidæ συναθροίζω, cōgrego. Propriè eſt ξύνας ἀλίζω.

Προαλίζω, antè congrego & in vnum cogo. Ioſeph.

Συναλίζω, congrego, coaceruo, cogo. Herodot. in Euterpe. ſic Xen. μάλα πολλὰ τὰς γυναῖκας συναλίσας, καὶ συναγαγὼν. Xen. Pæd. 1. καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. Luc. de luctu, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί.

Ζάλη, quomodo vt pertineat, vide ſuo loco.

Aliud genus compoſitorum.

Ἄναλτος, vt Od. σ. ὄφρ᾽ ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ᾽ ἄναλτον. Euſt. exp. inexplebilem ſeu inſatiabilē, καὶ μηδέποτε ἅλις ἔχουσαν. Vide & in comp. ex Ἄλθω & Ἄλδω.

Βιοθάλμιος ἀνὴρ, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q. d. βιότῳ ἀλις ζῶν.

Σιμαλίς, Φιάλη, Φιξάλις, quomodo huc pertineant, vide ſuo loco. Θαλία, vide in Θάλλω.

ἈΛΙΣΓΕ´Ω, ῶ, contamino polluo. Verbum vſitatum Græcis Bibliorum interpretibus. vt cap. 10. Eccleſiaſtæ, ἀλισγεῖσθαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ἐδέσματι ἀλλοτρίῳ. Sic Daniel. c. 1. ἀλισγηθῇ, polluatur contaminetur. Et Malach. 1. ἠλισγημένοι, contaminati: & ἠλισγημένος, pollutus.

Ἀλίσγημα, τὸ, contaminatio ſeu contagio ex cibo vetito. vt & cùm aliquis ſeſe idolothytorum eſu polluit. Act. cap. 15.

ἈΛΙΣΚ´Ω, capio. F. ἁλώσω. P. ἥλωκα & Atticè ἑάλωκα, tanquā ab ἁλόω. aoriſt. 2. ἥλων, vnde particip. ἁλούς, tanquā ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. & aoriſt. 2.) habent ſignif. paſſ. Xen. Pæd. 7. ἑαλωκυίας τε τῆς πόλεως, καὶ τοῦ βασιλέως τεθνηκότος. Et Il. β. & δ. πόλις ἁλοίη τε περθομένη τε. Cum dat. vt ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore apud Luc. Cum genit. vt ἁλῶναι αὐτῆς λέγεται, apud Philoſtr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuiſſe quaſi ſubaudiatur datiuus ἔρωτι. Et cū genitiuo rei. vt apud Luc. τοῦ κάλλους ἁλούς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi vt apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febrib. Sic ἁλοὺς μανίᾳ apud Soph. correptus inſania. ¶ Item, deprehendo, cōuinco, reum perago, damno, vnde ἁλωσὺς ſiue ἁλούς, deprehenſus, conuictus, damnatus. Demoſthenes, ἀσεβείας τῆς ἥλωκε, conuictus eſt, tenetur, damnatus eſt impietatis apud Ariſtophanem ἁλοὺς μοιχός. Demoſthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, vnica ſententia damnari. Dicitur & κλοπῆς ἥλωκεν itē κλοπὰς ἥλωκε ſicut apud Plutarch. ἁλόντες ἀργίας. Interdum huic verbo iungitur præpoſitio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι apud Herodianum damnatum ſeditionum, vel ob ſeditiones. Sic Plut. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς.

Ἁλίσκομαι capior, conuincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, &c. idem Hel. 3. τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, cōuinci falſi teſtimonij. Ariſto. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος conuincor mendacij. Xen.

Ἅλωσις, q. d. captura, Τροίας ἅλωσις apud Plat. exp. Troiæ expugnatio vel euerſio, aut excidium. ¶ Exp. & deprehenſio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui poteſt capi ſeu expugnari. expugnabilis vt ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἁλωτὸς, ὁ, idem quod ἁλώσιμος. Philo de mundo, νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτά, morbis & ſenio obnoxia.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Ἀναλίσκω, abſumo, inſumo, impendo. Cum accuſ. vt ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον, aut λόγους, &c. Dicitur & ἀναλίσκειν εἰς τι. Xen. ἀνάλωσε τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Sic Ariſtoph. εἰς τὰς τριήρεις ὃ εἶ μ᾽ ἀναλοῖ ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Dicitur & ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτῳ apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impenſas ſuppedito, Inquit Bud. ex Dem. καὶ Γεωργίαν ἀργυρίου ἀναλίσκειν ¶ Item, conſumo, extinguo, perdo. Iſocr. πολλοὺς γὰρ ὁ χρόνος ἀναλώσει, ἄνευ τῆς ἡμετέρας. Xen. Pæd. 1. τὰ χρή δὲ τὰ ἐν τῇ ποθ᾽ ἑαυτοῖς θηρία ἀναλώσει.

Ἀναλίσκομαι, abſumor, &c. Item in act. ſig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τὸ, impenſa expenſa, ſumptus. Dem. Thuc.

Ἀνάλωσις, inſūptio, cōſūptio. vt ἀνάλωσις ἰσχύος apud Luc.

Ἀναλωτὴς, ὁ, conſumptor, abſumptor, impenſor, apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, ὁ, abſumptiuus, conſumptiuus, apud Greg.

Decomp. Ἀπαναλίσκω idem quod ἀναλίσκω. Thuc.

Ἐξαναλίσκω, abſumo, item exhaurio. Phil. de mundo, Δυσεξανάλωτος qui non facilè conſumitur.

Ἐπαναλίσκω, inſumo.

Καταναλίσκω, conſumo, abſumo, impēdo. Iſoc. καταναλίσκειν τὴν ἐν τῷ βίῳ ἀργύρου εἰς τὴν τῶν λόγων φιλοσοφίαν.

Παραναλίσκω obiter & præter deſtinatum impendo, perperam conſumo. Greg. de bapt. ὃ πολλῷ παραναλώσει. Παρανάλωμα, ſumptus ſuperuacaneus & inutilis. Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impenſæ deſtinatæ.

Πολυανάλωτος, ὁ, τὸ, in quod multa inſumuntur.

Προαναλίσκω, priùs conſumo, antè abſumo. Herod. lib. 6.

Προσαναλίσκω, inſuper conſumo. Dem.

Συναναλίσκω, vnà ſumptum facio. Xen.

Ὑπαναλίσκω, ſenſim vel clàm conſumo.

Φιλαναλωτὴς, qui ſubenter ſumptus facit. cui opp. Φειδωλός, apud Plut.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto *pro*, conuincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, priùs capior, antè capior. Plut.

Προσαλίσκομαι, inſuper capior, item inſuper condemnor. Ariſt.

Compoſita formata ex ἁλωτὸς ſine præpoſit.

Αἰχμάλωτος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, haſta vel cuſpidæ haſtæ captus) armis captus, captiuus. vt αἰχμάλωτοι γυναῖκες. Plut. Et αἰχμάλωτοι νῆες, & πόλεις αἰχμάλωτοι, apud Iſocr. & Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα mancipia quæ & αἰχμάλωτα abſolutè dicuntur apud Xenoph. Dem. & Philoſtr. in Heroicis.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδος χειρὸς, captiuæ manus, *id eſt*, eius qui eſt captiuus vel eius quæ eſt captiua. Sophocl. in Aiace.

Αἰχμαλωτεύω, & Αἰχμαλωτίζω, captiuum abduco, vel in captiuitatem bello captum abduco, vel in ſeruitutem abduco. Rom. cap. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captiuitas. Apoc. c. 13.

Συναιχμάλωτος, (*decomp.*) concaptiuus, captiuus ſocius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit. inexpugnabilis. Iſocr. in Buſir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύειν. ¶ Interdum etiam, non captus non expugnatus. vt apud Thuc. διώκος τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος χρήμασιν. Plut. in Pericle. qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δοριάλωτος, bello captus. Eurip.

Δικτυάλωτος, reti captus irretitus. Syneſ.

Δοριάλωτος, haſta captus, idem quod αἰχμάλωτος. Xē. Plut. & alij.

Δυσάλωτος, difficilis captu. vt δυσάλωτον χωρίον. Plut. Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις, apud Dioſc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi poteſt expugnatu facilis. vt εὐάλωτον πλεονεξίαις. Naz. Apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxij febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus. Heſych. affertur & νεαλὴς pro eodem: vt νεαλεῖς piſcis. Apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles recens & integer, & qui nondum depugnauit. Vide & in comp. ex Ἅλς.

Κτίδαλον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἈΛΙΣΜΑ ατος, τὸ, aliſma: plantæ nomen apud Dioſcor. lib. 3, cap. 169. & Plin. lib. 25. cap. 10.

Ἁλισμὸς, vide in Ἅλς.

ἈΛΙΤΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, vel Ἀλείτω, cuius aor. 1. ἤλιτον pecco, delinquo. Exp. & ſcelus admitto. Propriè (ſecundum quoſdam) admitto quippiā in Deū. Exp. etiam violo. itē offendo. Etym. dicit à λίτη fieri ἀλιτεῖν & eſſe λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερεῖσθαι, precatione & ſupplicatione priuor ὑπὸ τῆς πλάνης. Il. ι. Ἐκ γὰρ ὅ γ᾽ ἔμ᾽ ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, vbi Bud. putat poſſe etiam exponi decipere ſeu fallere. ¶ Ἀλιτεῖν eſt etiam aberrare, vt inquit Euſt. inde deriuans plurima. ¶ Item vagari.

Ἀλιτέομαι, οῦμαι, vel ἀλείτομαι, aut ἀλίτομαι, vnde aor. 2. ἀλιτόμην, idem quod ἀλιτεῖν, pecco. Od. ε. ἀθηναίην ἀλίτοντο, peccārunt in Mineruā. Et Od. δ. ἀλλά νυ μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Il. ω. Διὸς δ᾽ ἀλίτωμαι ἐφετμάς, peccem in Iouis mādata. ἀλιτήμενος (pro ἀλιτημένος eſſe traditur per metaplaſmum) peccans, peccator, vel nocens. idem quod ἀλιτήμων. Hō.

Ἀλίτημα, τὸ, peccatum, ſcelus, flagitium ἁμάρτημα.

Ἀλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator peccatrix. Noun. Quidā exp. ἀλιτάνευτος *id eſt* qui ſupplicari non poteſt, qui ſupplicando exorari non poteſt, inexorabilis. Il. ω. Οὔτε γάρ ἐστ᾽ ἄφρων οὔτ᾽ ἀλιτήμων. Ab Euſt. exp. etiam, qui ſponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui ſciens prudēſque peccat.

Ἀλιτηρὸς & ἀλιτήριος, ὁ, ὁ, peccator ſceleratus flagitioſus. Euſtathius ex ἤλιτον vult eſſe factum vtrumque. At Plutarch. vult eſſe dictum, ὃν ἀλύξασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, *id eſt* quem vitare ob improbitatem bonum & vtile erat.

Ἀλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies internecio, peſtis, de homine dictum. Æſchines de Demoſthene, ὁ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριος. Sic & Demoſthenes vocauit Æſchinem. Sic dicitur etiam, qui piaculum admiſit in Deum. vt ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Syneſ. & Thuc. ¶ Item erro, Heſych.

Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis, vt αἷμα ἀλιτηριῶδες, apud Plat. de leg. Item exitialis, peſtifer cum dat. apud eundem.

Ἀλιτρὸς ὁ, ὁ, peccator. ſceleratus. Il. θ. αἰὲν ἀλιτρός. Heſychius ex ἀλιτήριος per ſynæreſin eſſe deductum putat, ſicut Etymol. per ſyncopen.

Ἀλιτρία, ἡ peccatum: & pro eodem ἀλιτροσύνη. Heſych. ἀλιτρώδης, ὁ, ὁ, peccator. Heſych.

Ἀλιτραίνω, pecco, ſcelerate ago. Heſiod ὅς τις ἀλιτραίνει. ἀλιτραίνομαι, idem apud eundem.

Ἀλιτραίνω

Ἀλιτέω, idem quod ἀλείτω, ſiue ἀλιτρέω, pecco, Suid. & Euſt.

Ἀλιταίνω, idem. Inuenitur & ἀλιταίνομαι pro eodem. Heſiod. in Erg. Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.

Ἀλείτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρός. Od. φῶτας γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. Scribitur etiam ἀλίτης. apud Etym. item ἀλείτης, ἀλίτης, cap. etiam ξένος, peregrinus, ab Heſych.

Compoſita.

Νηλιτής, peccati & culpæ expers, ex νη priuat. & ἀλιτέομαι. Heſyc. exponitur & cõtrario ſenſu pro nimiũ delinquens, ſceleſtus. Od. π, & τ. Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί, i. improbę ſceleſtæ.

Παραλιταίνω, offendo, pecco, ſeu delinquo in. Ex Apol. Rhod. Arg. 2. παρήλιτες τοὺς θεούς.

Ἀ'Λ ΙΩ. F. ίσω, voluo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, & fortaſſe eo factum.

Ἀλίστρα, ἡ, volutabrum, locus vbi ſe volutant animalia. Pol. (λίω.

Ἀλινδέω, ῶ, idẽ qđ ἀλίω, & ex eo formatũ ſicut κυλινδέω ex κυ-

Ἀλινδέομαι, οῦμαι, idẽ quod εἰλινδοῦμαι, voluor, volutor. Plut. ὅπου ὁ τρέχων ἀλλ' ἀλινδούμενος ἐφαίνετο.

Ἀλινδήθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα. Ariſtoph. in Ranis.

Ἀλίνδησις, volutatio, apud Hippocr. de diæta.

Compoſita.

Ἐναλινδέω, inuoluo. Hippoc. ἐναλινδεῖται πολλῇσι συμφορῇσι.

Ἐξαλίω, euoluo, voluendo eiicio, ſeu emoueo. Item ẽ volutabro excito. Ariſtoph. in Nub. Strepſiades filio ſuo in ſomnis dicenti Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, reſpondet. Ἀλλ' ἐμὲ μέν τοι ἐξελήλακας ἐμοῦ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic & Xen. in Occon. ὅπως ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγῃ.

Ἐξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα, Poll.

Ἀ'ΛΚΗ, ῆς, ἡ, robur, vires, Hom. Il. τ. de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πέλασθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Apud Plut. aliquãdo copulantur ἀλκὴ & δύναμις. Eſt etiam animi robur, fortitudo, ſtrenuitas, animi præſtantia. Il. υ. Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Sic & Theoc. εἰς ἀλκὰν τρέπομαι. ¶Item auxiliũ, remedium, Od. χ. οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγή. Heſiod. in Ergois. κακοῦ δ' οὐκ ἔστι ἀλκή, idem in Theog. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ ἀνθρώποις. Ab Hippocr. quoque ſæpe ita vſurpatur.

Ἄλξ, inuſitatus nominatiuus, cuius dat. ἀλκί frequens, vt Il. ε. ſæpe, & Od. ζ. leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alij ἀλκί pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplaſmum deriuant.

Ἀλκήεις, εσσα, εν, robuſtus, fortis, ſtrenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀλκήεις, ſed magis vſitatum. Il. π. ἄλκιμον ἀνδρα φοβεῖ. Itẽ ε. & υ ἄλκιμον ἦτορ. Xen. Hell. 7. τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες. Et Pæd. lib. 1. ἄλκιμος εἰς ἀλκήν, viribus præualens.

Ἄλκαρ, ατος, τό, auxilium, remedium. Item tutamen, munimentum, præſidiũ. Il. λ. ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2. ἀλλὰ τὸ ἐμμεναι ἄλκαρ.

Ἀλκῶ, baryt. F. ξω, vel ἀλκῶ circumfl. F. ἀλκέσω, themata inuſitata, vnde formantur ſequentia.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, defenſio, apud Polyb. lib. 5. vt inquit Bud.

Ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ, propulſator, depulſor, vindex, propugnator. Cum genit. vt ἀρῆς ἀλεκτῆρα, Il. σ. & apud Heſiod. Item ἀρῆς ἀλεκτήρ apud Hom. ¶ Ἀλτῆρες adminicula ad tranſiliendam foſſam apud Ariſt. in Probl. & Gal. & Luc. ¶Ἀλτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 19. Ἀλεξητήριον, ου, τό, remedium auxilium, q. d. propulſatorium ſeu depulſorium. vt ἀλεξητήριον νόσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλαλκεῖν, & interdum ἀλαλκέω (factum ex ἀλκεῖν vel ἀλκῶ per reduplicationem) depello, propulſo, arceo. Il. φ. Τρώεσσι δ' ἀλεγεινὰ ἀλάλκοι. Et Il. τ. τοὶ μὲν ἐγὼ πείθωμ' ἀλαλκέμεν ἄγχι φύλαξ (Μυίας.

Ἀλαλκτήριον, ου, τό, idem quod ἀλεξητήριον.

Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare apud Etym.

Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis: quoniam eam quatiendo ſibi animos, & robur excitat, vt Homerus quoque docet.

Ἀλκέα, ἡ, alcea: herba ex ſylueſtrium maluarum genere, apud Dioſc. lib. 3. cap. 164. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Ἀλέξω, vel ἀλεξέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνάλκιδος, ὁ καὶ ἡ, inſtrenuus, ignauus, imbellis, cui opp. ἄλκιμος. Od. γ. & Il. ε.

Ἀναλκείη, ἡ, ignauia, Il. ζ.

Ἀπαλάλκω, propulſo, repello, abigo. Od. δ. Μνηστῆρας δ' ἀπαλάλκοι κακῶς ὑπερηνορέοντας. Il. χ. Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Γυιαλκής, παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorum robur, Cã. ex Opp. vel (vt mauult Steph.) quæ nititur membrorũ robore.

Ἔπαλξις, pinna, propugnaculũ muri, Hom. Herod. Thuc. Ἐπαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis, lapis qui eſt ſupra pinnã. Etym.

Ἑτεραλκής, έος, ὁ καὶ ἡ. vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, apud Hom. Il. η. victoria ancipitẽ martem habens. & q. d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεραλκέα victoriam, quia (vt idem alibi ſcribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Euſt. vult eſſe quæ alteri parti ſemper

tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκήν. Affertur & alia expoſitio, vt νίκη ἑτεραλκής dicatur ἡ τοῖς ἀλκίμοις διδομένη. Apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέροις μὲν εἰς ἀλκὴν διδόντας. B. interp. qui nobis victoriam reſtituat, vel nos in priſtinas vires reſtituat. Greg. (vt teſtatur idẽ) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro victoriã in alterã partẽ inclinare. Apud Nic. in 2. verſ. Theriacõn. λύσιν δ' ἑτεραλκέα κόψας, ſcho. exponit ἀντίπαλον ἀλκὴν τοῦ πόνου, quaſi ex altera parte præſidiũ afferat. ex Nonno citatur ἑτεραλκεῖ θεσμῷ pro diuerſo.

Ἑτεραλκέως, ancipiti marte. vt apud Hero. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκής, magni roboris, Heſych.

Παναλκής, omnipotens, robuſtus. Heſych.

Χαλκός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀ'ΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ, ſiue Ἀλκίβιος, ſ. λοῖσαν, dicta anchuſæ quædam ſpecies & τὸ ἔχιον, ab Alcibio ſeu Alcibiade quodam, qui quum a ſerpente ictus eſſet, eo commanducato & plagæ impoſito ſanatus eſt. vt tradit ſchol. Nicãd. ſic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit & Dioſc. lib. 4. cap. 24. & 27. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἀλκύων, &c. vide in compoſ. ex Κύω, in vtero geſto.

Ἀ'Λ Λ Α', coniunctio aduerſatiua, ſed, at, verùm autem. ¶In principio ſententię ſignificat, at, atqui. Dem. κατ' Ἀριστοκρ. Ἐὰν μὲν ἂν κατορθοῖ τις, ἥγηται, ἐὰν δ' ἀποτεύχῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ, ἀλλ' οὐ δίκαιον, ſin ei conatus non ſucceſſerit, hæc atq; illa cauſſabitur atqui id iniquũ eſt. ¶Item, imò verò. Dem. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipſę literæ obſcuro quodã loco temereq; poſitæ ſunt. Cui hypophorę his verbis reſpõdet. Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, imò verò, quum tota arx ipſa ſacra ſit, propter Mineruã collocatæ ſunt. Interrogationibus etiam adhibetur pro, an, vtrùm, Demoſth. pro cor. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. quã tandẽ ob cauſã eos euocaretis? ad pacẽ? at pax erat omnibus, an ad bellũ potius? at ipſi de pace in conſilium ibatis. Exponitur &, quamobrẽ. Plat. de leg. 7. ἀλλ' εἴ τις τὸ ζῆν ἡμῶν καὶ τὸ φρονεῖν μάλιστα δεῖ κοσμεῖν. Exponit & nẽpe, cùm eſt aſſentientis & approbantis quod dictum eſt, Plato Politicõn 2. ἀλλὰ μοὶ δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem λέγω παρὰ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπίνην ἀλλὰ μὴν ἔφη. nempe ſic oportet, vel ſic decet. ¶Exponitur etiã tamẽ, vel quanquã. Apud Apoll. Arg. 2. οὐ γάρ τις ἔτλη καὶ μὴν λελιημένος περ ἐόντων, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ ἔστηκε. ¶Item adhortantis aduerbiũ ait eſſe Corinthus apud Atticos, vt apud Hõ. Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. vbi tamẽ adhortãdi vim habere videtur ἄγε potiùs quam ἀλλά, ſicut & in multis aliis locis hęc duo cõiunguntur apud eundẽ poëtam. ¶Item pro δέ, autẽ Od. π. Εἰ δ' ὑμῖν, οὐδ' ὁ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βουλοίατε, αὐτοί κε ζώει τε ἔχειν πατρώια πάντα. Euſt. ¶Itẽ pro δὴ ſequẽte γὰρ paulò pòſt. vt Od. κ. Ὦ φίλοι οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηΐ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. vide Euſt. ¶Interdũ eſt ſupervacaneũ in principio ſententiæ. vt Il. ψ. Ἀλλ' ὅς μὲν ἵπποισί τε καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς, Euſt. ¶Ἀλλὰ καί, ſed etiã, verũ etiã præcedẽte οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι, vt οὐ μόνον ἐπράξεν ἀλλὰ καὶ ἐγέγραψεν. Theophr. οὐχ ὅτι ἀνδρῶν ἂν ἀλλὰ καὶ δικαιοτέρους καὶ καλλίους ποιεῖ. Sępe ἀλλά & quũ eſt ſolũ, ex. ſed etiã. Iſocr. in Areop. εἴ τινας ἑώρων ἐνδεεῖς οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καθ' ἑαυτοὺς πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις. nõ ſolùm nõ cõtemnebãt eos qui ad inopiã redacti erãt, ſed etiam eorũ inopiæ ſuccurrebãt. Demoſt. οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς ἀλλὰ μισθώσας σεαυτὸν μετὰ τούτων πολιτεύῃ. ¶Ἀλλὰ καί, in principio orationis, quin etiã. Xẽ. Ὑπομν. 2. ἀλλὰ καὶ κεκμηκότας φίλους τε καὶ οἰκείους ὁρᾶν τινα ἴσως, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c. ¶Ἀλλὰ δὴ καί, atque etiam, quinimo, vt ait Budæus citans hunc locum Libanij, ἅπαντας ἔπειτ' ἂν συλλογίσαιμι ἀλλὰ καὶ δι' ἐμοῦ πολεμίους. ¶Ἀλλὰ γὰρ ſed etiam, at enim. Demoſthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πεῖραν εἰληφέναι ἐκεῖνος, ſed enim omiſſis quorum, &c. Aut verumenimuero iis & omiſſis. Nonnunquam inter ἀλλά & γάρ intercedit vocabulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι. & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τε εἰμί, at enim nequeo. Ariſtop. ἀλλ' οὐκ ἐθέλω γὰρ μανθάνειν. Nonnunquã in principio anthypophoræ ponitur. vt, annotat Budæus Andocides contra Alcibiadẽ, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μακρᾶς διαβολῆς ὁ φαῦλος κατήγορος ἐκεῖνο εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ, &c. at enim ego fortaſſe in iudicium tractus eram leuis criminis, aut. &c. ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Politicõn 12. ἀλλὰ γὰρ φησί τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα· οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδέν. &c. Interdum ἀλλά pro ἀλλὰ γὰρ vſurpatur, Luciã. ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φησί) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς. at enim improbi quidã ſunt inter eos. ¶Ἀλλὰ δή, pro ἀλλὰ γάρ, at enim in interrogatione. Plat. Polit. 2. ἀλλὰ δὴ βίας οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν. ¶Ἀλλ' ἀλλὰ, ἀλλὰ μὴν,

μὴν at verò, atqui, enimuero Plat. Pol. 6. ἀλλὰ τί δή; ἔφη. οὐ τί μὴν at verò, atqui, enimuero ... ἀπηλλάχθαι, at verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximū quid peregerit & cōfecerit. ¶Ἀλλὰ μὴν at verò etiam in conſequentia orationis. Idē Pol. 2. ἀλλὰ μὴν εἴρηταί γε ... ὡς ἔοικεν ... at verò etiam illud notum eſt. Itē, atqui, ſiue at verò, in aſſumptione. Lucian. Εἰ γάρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, ſi enim dij. Item pro, enimuero, in principio orationis. Nōnunquam etiā interpoſitis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúſve vocabulis: vt apud Plat. in ep. ἀλλὰ ... μὴν ... Ἀλλὰ μὴν ... neque verò, ſed neque Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ... ¶Ἀλλὰ μήν τοι, atqui, vt exp. in hoc Pla. de Rep. loco ἀλλά γε. ¶Ἀλλά γε ἀλλ' οὖν ſi, at certè ſaltē. Itē, ſed tamen. Gregor. Καὶ εἰ μὴ μετρίως ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter, vel ſaltem exiliter. Iſocra. εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' ἐν ἐλπίσι γε ... ſi nulla alia re melior eſt eorū conditio, at eo certè quòd bona ſpe fruuntur. Et pro ἀλλά γε poſitū nonnunquā ἀλλὰ reperitur id eſt, at certè, ſaltem. Ariſto. ... ¶Ἀλλ' ὅμως, ſed tamen, attamē. Apud Demoſth. identidē pro, at nihilominus & tamen, nec minus tamen & pro eodem ὅμως δὲ ... ¶Ἀλλ' ἴσως, in antypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, at fortaſſe, at enim fortaſſe vel, ſed ſcilicet. Demoſth. πρὸς Ἀριστοκράτ. Ἀλλὰ νὴ Δία ... ſed ſcilicet hoc dicturus eſt vel at fortaſſe ad hæc ipſe obiecturus eſt. Pro eodē dicitur ... ἀλλὰ poſita in fine particula ἀλλὰ Demoſthen. ... atenim ipſæ literæ obſ... quodam loco ... Cui hypophoræ his verbis reſpondet ἀλλ' ... ὥσπερ &c. Bud. ¶Ἀλλ' ἤ, niſi, præterquā. Plato de rep. 1. ... ἀλλ' ἢ ... nihil volentes laudare niſi diuinas, vel præter diuinas. Ariſtotel. Et hic. 5. ... ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκὸς non facit iniuriam niſi per accidens. Item poſt ἄλλος. Xenoph. τίνες ἄλλοι αὐτοὺς ... ἀλλ' ἢ ... & pro ἢ ... Dicitur pro eodē πλὴν ἀλλ' ἤ. Suidas ἀλλ' ἢ & pro ἢ ſimpliciter, poni item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα & interdum pro ἄρα ſimpliciter, vt apud Plato. ἀλλ' ἢ ... ¶Ἀλλ' εἰ μή, eodem modo quo ἀλλ' ἢ exponitur niſi. ¶Ἀλλ' ὅτι niſi quod Synel. ... ἀλλ' ὅτι ... Nō aliud erat niſi quòd, vel, quam quòd. ¶Ἀλλὰ μή, interrogatiuum eſt pro, nunquid igitur? ſed nunquid? idem quod ἆρα μή. Xē. in 4. ... Ἀλλὰ μὴ ... Ἀλλὰ μὴ (abſque interrogatione poſitū) non autē. Iſocr. ... ἀλλὰ μὴ ... probetū, non autem improbatū. Plat. in Apolog. ... ἀλλὰ μὴ ... ¶Ἀλλ' ἆρα, inquit Budæus, idē ferè quod ἀλλὰ μή. Plato de leg. 10 ἀλλ' ἆρα ... &c. virum tandem ſimiles ... &c. ¶Ἀλλ' οὐ & ἀλλ' οὐχὶ interrogatiuè ponitur pro nōnne, annon. Lucian. ἀλλ' οὐχὶ ... an ... certè quidem ... Demoſth. ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' ... Imò verò nōnne ſtatim hoc diceret? Ἀλλ' οὐ (ſine interrogatione) pro, non etiam, vel non item & pro non autem vel non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius ἀλλ' οὐχ ... non etiam ſic fecit beatus ille vir. Μὴ ἀλλά, pro μὴ ἀλλά, apud Ariſtoph.

ἈΛΛᾶΣ, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (ſecundum quoſdam) ſeu botulus aut botellus. Tucetum alij vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult eſſe exta & inteſtina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14. ... ἀλλᾶντος τόμος. Apud Ariſtoph. in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' οὐ ... τὰς κοιλίας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας. Fiebat autem ἀλλᾶς (vt in ſchol. Græcis legitur) ex carnibus & farina ſubacta, quæ in ... (id eſt, inteſtinum craſſum) coniiciebatur. ¶Videtur & pro ... generaliter accipi, ex Suida, qui hunc affert ex incerti nominis autore locum. ἀντὶ ... ἀλλᾶντας ... τοῖς πολεμίοις ...

ἈΛΛΑ΄ΣΣΩ (& frequētiùs Attico more Ἀλλάττω) F. ξω. P. χα. muto, immuto. Plat. Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, ſuam faciem in varias formas mutare. ¶Item permuto, vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit uuluam aſinæ, mutabis oue. ¶Apud Euripidē reperitur etiam ἀλλάττειν τί ἀντί τινος, vt ἀντὶ τῶν δ' ἐμοὶ χάριν τοιάνδ' ἠλλάξαντο, talem gratiam mihi retulerunt pro his. Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor: vt 1. Cor. c. 15. πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλασσόμεναι στολαί. ¶Item muto, immuto, apud Platonem. ¶Itē commuto, permuto: vt οὐκ ἀλλαξάμενοι τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarch. in Apophth. Lac. Perſarum regnum libertati non permutārit, vel libertati haud prætulerint. Thucydid. τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἀλλαξάμενοι. Sæpe etiā cum ἀντί, vt ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Ariſtides. οὐδενὸς ἀντὶ τῶν οἰκείων ἀλλαξάμενοι. ¶Exponit' interdū redimo: vt apud Luc. in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redēpturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶Item (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Ariſtot. Pol. 1. καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id eſt, qui vendit ei qui, vel qui permutat cum eo qui calceo indiget. Plato de Rep. 2. τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, argēto emere ab iis qui aliquid vendere opus habēt. Ibidem, τοῖς δ' αὖ δεομένοις τὰ παρ' αὐτῶν ἀλλάξασθαι. ¶Interdum exp. redimo, vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem mea cæde, i. cæde à me perpetrata. ¶Pro inſtauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Ἀλλάγμα, τος, τό, ἀλλαγή, mutatio, commutatio, permutatio, quidam exp. precium, vt Matth. 6.

Ἀλλαξις, εως, ἡ, idem.

Ἀλλακτικός, ή, όν, commercialis, ex contractibus manans, apud Ariſtot. Ethic. 5.

Ἀλλακτήρ, ῆρος, τό, lignum quo geſtabantur onera, ita dictum à permutatione geſtationis ex vno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Ἀλλαγή, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, permutatio, vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, permutationem facere, permutare. ¶Item, contractus & commercium. Ariſtot. Ethi. 5. ¶Item ἀλλαγή, teſte Polluce. ¶Apud Gregorium exponitur, viciſſitudo: vt ἀλλαγὴ ... ἀλλαγαὶ ὡρῶν, viciſſitudines temporum anni. ¶Ἀλλαγαὶ apud hiſtoricos interdum appellantur σταθμοί, certæ manſiones in quib' quieſcūt qui iter faciūt, vt docet Euſt.

Ἀλλάξ, aduerb. permutatim, mutatis vicibus, viciſſim. Ab Heſychio exponitur ἐναλλαγμένως.

Compoſita.

Ἀνταλλάσσω ſiue Ἀνταλλάσσομαι & ſæpius Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι, Atticè immuto. Item ἄλλα ἀντ' ἄλλων εἰσφέρω, Bud. Plut. ἀντηλλάξατο τὴν ... τῶν ὀνομάτων ... Dem. pro corona. τίς ... ἀντηλλάττετο ... τὰ τῆς πόλεως συμφέροντα ἀνταλλαττόμενος.

Ἀνταλλάσσεσθαι, capitur etiam pro compenſare, ſicut & Ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Budæus.

Ἀνταλλαξις, εως, ἡ, permutatio, commutatio. Exponitur etiam conuentio, & citatur ex Gaza de ſenectute.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ, ἡ, pro alio permutatus. Suidas.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τό, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16. Marci c. 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. ¶Pro reconciliatione citatur, ex Eccleſiaſtici capite 44. Νῶε ... ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα.

Ἀνταλλακτικός, permutatorius, commutatorius, vel permutatiuus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam ἀνταλλακτικά verba ſunt ἀμείβω, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiuſmodi.

Ἀπαλλάττω, dimitto, abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit. Et Plutarch. ἀπαλλάξας τὴν θεραπείαν, abire à ſe iubens clientes & comitatū. Demoſthen. ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, dimiſit creditores, vel liberauit, vel etiam abſoluit creditores. ¶Interdum eſt dimitto placatum & munere corruptum, apud Demoſthenem κατὰ Τιμοκράτους. ¶Nonnunquam eſt, amitto, ſummoueo, expello. Thucydid. 1. ... Δεκέλειαν ... ἀπαλλάξαντες ... ¶Aliquando cum accuſatiuo perſonæ genitiuum rei habet, dicitúrque ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro ſignificatione genitiui vel ſonat itidem, ſummoueo, amoueo, aut remoueo: vel (quod multo frequentius eſt) libero. Herodot. 4. ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ ..., quum exercitum Meſopotamia ſummouiſſet. Plutarch. in Solone ... βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab liberalibus artificiis remouere. Cum iiſdem caſibus eſt frequentiſſimum & pro libero: vt συμφορᾶς ἀπαλλάττειν τινά, & ἀπαλλάττειν τῶν ... & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ... apud Iſocr. Sic apud Demoſthen. Philipp. 1. ... ἀπαλλάξαι ... ἠμῶν ἠκούσαμεν. Apud Ariſtoph. in Pluto. ... ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Inuenitur & cum accuſatiuo rei pro, tollo, aufero, aboleo. vnde apud Dioſcoridem, ... ἀπαλλάττειν. Sic apud Demoſthenē & Plutarchum ἀπαλλάττειν αἰσχύνην. ¶Interdum ſumitur & pro tollo, id eſt, è medio tollo, interimo, vt Theophr. de hiſt. plant. lib. 9. c. [illegible]

lib.9 de radicib. exitialibus loquens, αἱ μὲ ἀποπνίγματα ἀπαλλάττονται τὰς φροντίδας καρδίας. Alicubi reperitur etiam cum accuſatiuo pariter & genitiuo iexit apud Euripidem. Ἐπισυλλάω τῶν ἀπαλλάξειν χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, euado, defungor, liberor. Ariſtot. Probl. ſect. 5. διὰ τὸ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τι πολλάκις καὶ ἀπαλλάττεσθαι ῥᾷον, facilius euadunt è morbo, vel facilius morbo liberantur, ſeu defunguntur. Xen. Pæd. 4. καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες. Iungitur ἀπαλλάττειν & cum aliis aduerbiis: vt apud Demoſthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἢ μέλλει ἀπηλλάχασι, quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis ſunt defuncti, id eſt, maiore incommodo affecti. Ex Ariſtide quoque affertur ἀπαλλάττειν κακῶς oppoſitum τῷ διαπράττειν. Et ex aliquo quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, non incommodè rem geſſit. Quod item Aphthonius de Antiphonte ſcripſit, ὅτι δ᾽ ἂν συμβουλεύσῃ γνώμῃ, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπαλλάττει ἐς τὰς δίκας, Bud. interpretatur, exitum optimum controuerſiarum ferebat. Huius autem contrarium Æſchines Demoſtheni obiiciens, eodem loquendi genere vſus eſt, orat. in Cteſiphontem, ἥτε πόλις γὰρ οὔτ᾽ ἰδιώτης, ἀνὴρ οὐδ᾽ εἷς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophōte præterea affertur αἰσχρῶς τι καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro intereo, morior. Theophr. χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τούς, &c. In Axiocho Platonis ὡς ἂν πρὸς πλείστου ποιῆται, βέλτιον ἀπαλλάττεσθαι τοῦ ζῆν.

Ἀπαλλάττομαι, dimittor. Item diſcedo, abeo, exeo, digredior. Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῶσα, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Sic apud eūdem apomn. lib. 1. ἐκείνου ἀπαλλαχθέντες, ab illo digreſſi. Apud Ariſtophanem ἀπαλλάχθητι ἀπ᾽ ἐμοῦ. Apud Ariſtot. Oeco. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, ſe recipere. Interdum etiam per ſe ponitur pro diſcedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ ζῆν, decedere, mori. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magiſtratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. lib. 2. λόγου ἀπαλλάχθαι, diſputatione perfunctum eſſe. ¶ Item, abhorreo, vt apud Lucianum. ἀπηλλάχθαι τῆς χυδαίας καὶ τῆς ῥᾳθυμίας ἀφηγήσεως. Sic & apud Thucydidem & Herodianum. ¶ Itē, liberor, ſoluor: vt ἀπαλλαγῆναι δουλείας, liberari ſunt ſeruitute, Iſoc. Et φόβου ἀπαλλάξειν. Xen. Pæd. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῆναι. Apud Iſo. ratem ἀπαλλαγεὶς τούτων, ſolutus his, vel potius, qui hæc miſſa feci. Apud Thuc. li. 3 αἰσχύνης ἀπαλλαγμένην, exp. turpitudine vacantem. ¶ Item, actiua ſignif. pro, dimitto, citatur ex Xenoph.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, diſceſſus, migratio: vt ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι apud Dionyſium Halic. lib. 7. migrare, ſolum vertere. Et τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ apud Xenoph. diſceſſus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per ſe ponitur eadem ſignif. vt apud Theophr. Item liberatio, exitus (metaph. ſignif.) Iſocr. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν. Demoſth. pro corona, οὐκ ἰδὼν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ᾽ ἀπαλλαγὴν Φιλίππῳ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib. 1. ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.

Ἀπαλλακτικός, liberandi vim habens, abſolutorius, vt apud Dioſcoridem lib. 3. cap. 23. ςρόφων ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, abſolutoriè. Heſych.

Decomp. Δυσαπάλλακτος, quo vix liberari poſſumus. Ariſtot. & Iſocr. Δυσαπαλλαξία apud Plat. in Philebo, exp. difficultas reiectionis. Quidam exp. vix poſſe à ſe amittere.

Ἐξαπαλλάττομαι, diſcedo. Heſych.

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari poſſumus. Ariſt. in Probl. Εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat ex quibus facilè expergeſcimus.

Διαλλάττω, muto, permuto, Xen. Hell. 1. ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, in mutādis nauarchis, quum alium alii ſubinde ſubſtituerent. Plato de Rep. lib. 1. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, pretio permutare & vendere. ¶ Item, prætereo. Xen. Hellen. 4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. ¶ Item differo, diſcrepo. Herodotus, διαλλάσσοντες οὐδὲν οὐδ᾽ ἐν τοῖς ἑτέροις. Thuc. 3. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in diſcrepantia ſtudiorum & voluntatum. Philo de mūdo. ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν οἷς διαλλάττομεν, in quibus differimus, vel diſſentimus. Porphyrius, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodotū. διαλλάττω τῆς γνώμης, animo ſum diſcordi. ¶ Apud Xenoph. in Athen. pol. videtur ſignificare, dirimo, pugnantes aut contendentes. ¶ Item reconcilio, Iſocr. ad Philipp. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themiſtocle dixit, διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττειν τοὺς ἐκείνων. Interdum litem inter amicos dirimo ex compromiſſo, vt apud Demoſth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τὰς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρυνίωνα.

Διαλλάττομαι, permuto, vt Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς θέας. ¶ Item differo: vnde διαλλασσόμενος, differens, diuerſus: vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσιν διηλλαγμένα. ¶ Itē reconcilior, in gratiam redeo cū aliquo: vt διαλλάττεσθαι τοῖς ἐχθροῖς. Iſocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττεσθαι πρός τι περὶ τούτου.

Διαλλαγὴ, differentia. D. Halic. in Iſoc. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρεῖν. Item reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγένοντο. Vſurpatur potius plur. num. vt apud Iſocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro ſententia compromiſſariorum iudicum Bud. Comment. ex Dem.

Διάλλαξις, differentia, diſcrepantia & diſsidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plut. in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Vel conciliator. Item arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demoſth. διαλλακτὴν οὐδ᾽ ἐπιτρέψας, primo cuique arbitrium eius rei permittens.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poëticum pro διαλλακτής. Æſchylus in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel rei conciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromiſſarios iuriſperiti vocant: quoniam compromiſſum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, ſed quaſi amicitiæ iure pacificatorem pro poteſtate futurum. Bud. in Com.

Decomp. Ἀδιάλλακτος, (q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non poteſt. vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demoſth. Philipp. 4. & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hoſtis, & capitales inimicitiæ, ſeu capitale odium. Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, implacabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάττω, contrà permuto, muto in contrariū modū.

Ἀντιδιαλλάττεσθαι, quidam expoſuerunt etiam variare. in neut. ſignif.

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλλακτος.

Ἐνδιαλλάττω, immuto. Ariſtot.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Ἐναλλάττω, immuto, permuto. Soph. in Aiace, ἐνήλλαξεν θεὸς τοὺς τῶνδ᾽ ἔθεσαν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. Redditur etiam vario, vices alterno. & vſurpatur neutraliter. Vide Bud. Com.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. Vnde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cuius ordo permutatus eſt, inuerſus. Apud Thucydidem lib. 1. ἡμῖν δὲ ἔξεστι μετ᾽ Ἀθηναίοις ἐνηλλάσσειν, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus. Ἐνηλλαγμένως, ordine permutato, ſeu commutato, ordine inuerſo. Naz. πολλὰ τῶν χρονικῶν λεγομένων ἐνηλλαγμένως προφέρεται.

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐνάλλαξις pro eodem. Ariſtoteles de part. animalium lib. 3. διὰ τῆς φλεβῶν ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ, permutato ordine, ſeu inuerſo, alternatim, variatis vicibus. Item, vice verſa, è contrario, vt interpretatur Budæus, apud Ariſtot. ἐναλλὰξ τεθειμένης τῆς Νεοπολιτῶν, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. Citatur & ex Ariſtophanis Nubibus, ἴσχον τὼ πόδ᾽ ἐναλλάξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐναλλαγὴ idem quod ἐναλλάξ apud Agathiam Suidas exp. ἀνηλλαγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττεται τὸ χρῶμα (paſſiua ſignif.) mutatur color. Apud Theophraſtum, immutor & degenero, itidem abſolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω, differo. Themiſt. in li. 1. de anima. μέρος οὐδὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Ariſtot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à priſtina forma diuerſum eſſe. ¶ Ἐξαλλάττειν τὸ ἐναντίον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ex Thucydide affertur pro, nudam ſui partem ab hoſte ſubducere. Ex Philoſtrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, à naue huc abſcedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp. tranſire.

Ἐξαλλάττομαι, mutor, immutor. Soph. in Aiace, Κακοῖσιν ὥς τις μηδὲν ἐξηλλαγμένος. Ἐξήλλαγμαι, immutatus ſum, diuerſus ſum, differo. Dioſcorides, ἐξήλλαγμαι τῷ παντὶ τῆς ἡμέρας.

Ἐξηλλαγμένος, diuerſus, differens, itidem cum genitiuo. Interdum cum πρὸς vt apud Theophraſtum de hiſtoria plant. lib. 4. καὶ πλεῖστα ἐξηλλαγμένα πρὸς ἄλλα. Interdum cum genitiuo, abhorrens, alienus. Iſocr. de pace. καὶ καθ᾽ ἑτέρους τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur & ſine adiectione pro peregrino, inuſitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ immutatio, diuerſitas, degeneratio, apud Theophraſt. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαξις idem, apud Strabonem.

Decomp. δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix poteſt.

Ἐπαλλάττω, alterno, varius ſum, non eodem tenore procedo, viciſſim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες apud Ariſtot. dentes ſerrati, id eſt, breuiores alternis & longiores. ¶ Ἐπαλλάττειν τῇ φύσει τῶν ἰχθύων, apud eundem de hiſt. an. lib. 2. alternantem naturam habere & quæ in piſcium naturam quodammodo tranſeat. Idem in polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro, in vicinia eſſe & confinio, ita vt facilis tranſitus ſit ab alteris formis ad alteras. Apud eundem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις inter ſe non cohæreſcunt. Ἐπαλλάττειν etiam dicitur, alterum pro altero accipi, & loco alterius eſſe apud eundem de vitæ breuitate, ἐπαλλάττει γὰρ τὸ εἶδος τὴν φύσιν σώματος τοῖς βραχυβίοις.

Ἐπάλλαξις, alternatio. Item, indiſcretus ab altero in alterum tranſitus, alterius viciſſim & alterius motio indiſcreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Ariſtot. δακτύλων ἐπάλλαξις, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Ἐπαλλὰξ, pro ἐναλλὰξ, Xen.

Decomp. Ἀνεπάλλακτος, non alternans, ſeriem continuam habens. Ariſtot. de anim. lib. 2. de dentibus loquens, ζῶα ἀνεπάλλακτα, vocat quibus ſunt dentes continui, vt bos, equus, &c.

Καταλλάττω, commuto. Pro qua ſignif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum & concilio. Ariſtot. Oecon. 2. κατηλλάξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Apud Paulum epiſt. 2. ad Cor. cap. 5. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. A Budæo exponitur etiam, ad concordiam & contubernium adduco. Greg. καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα καταλλάξειν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν.

Καταλλάττομαι, reconcilior, redeo in gratiam: dicitúrque itidem καταλλάττομαι πρὸς σε & καταλλάττομαί σοι. Apud Soph. in Aiace θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, ſubaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου vel præpoſitionem ἐκ. ¶ Item commuto, permuto. Ariſtot. Ethic. 3. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Exponitur & comparo, concilio. ex Dinarcho. καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, ob iſtorum gratiam emerendam leges iſtis condonare. Ponitur & pro, addico, vendóque & à me alieno. Herod. lib. 2. ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθαι.

Καταλλαγὴ, commutatio, permutatio. Ariſtoteles Oeconomicôn. 2. τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. Item, reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς, apud Ariſtoph. καταλλαγὴ πολέμου pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Moſis lib. 2. σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρὸν τῶν αὖθις ποτε γενησομένων.

Καταλλαγάδην, per commutationem ſeu permutationem, mutuò, viciſſim, è conuerſo.

Καταλλακτικός, reconciliatu facilis. Ex Ariſtot. Rhet. lib. 1. citatur, pro placidus & facilis.

Decomp. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non poteſt, quo cum rediri in gratiam non poteſt, implacabilis. Ἀκαταλλάκτως, irreconciliabiliter, implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et, δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, qui odio capitali nos proſequitur.

Ἀντικαταλλάττομαι ſitidem vt καταλλάττομαι, commuto, permuto, Ariſtot. Ethicôn 8. ὁ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, μᾶλλον δὲ ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Sic Antiphon. τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Iſocr. ad Philippum, ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους &c. apud Dem. Philipp. 1. μηδ' ἀντικαταλλάξασθαι τὸ ἑαυτοῦ χρηστὸν μηδ' ὠφελείας τὴν τοὺς Ἕλληνας ἐνοχλεῖν. Iungitur & genitiuo pro compenſare: vt ἀντικαταλλάσσομαι τὸ ἐκείνου. Item mercari, apud Herodian. ὅτι χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Paſſiua etiam ſignificatione citatur ex Ariſtotele magn moral. lib. 2. ἀντικαταλλάττεσθαι τὸ συμφέροντος ἡ ἡδονή, voluptas commodo rependitur ſeu compenſatur. Et ex lib. 1. τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τοῖς παρὰ τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos fiunt, commutentur cum illis quæ apud alios. Ἀντικαταλλαγὴ commutatio. Item, commercium emptio, mercatio.

Ἀποκαταλλάττω, reconcilio, gratiam diremptam & ſolutam ſarcio, & amicitiam reduco.

Δυσκατάλλακτος & Εὐκατάλλακτος (oppoſita) difficilis reconciliatu & facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Προσκαταλλάττομαι, reconcilior. Ariſtot. rhet. lib. 1.

Μεταλλάττω, muto, immuto. Thuc. lib. 1. ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τοὺς τῶν ὅλων διενεχθέντες, Iſocr. ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον, vitam cū morte cõmutare, mori, apud eũdẽ. Pro eadẽ ſignif. dicitur & ſine illo accuſ. βίον, qui tamẽ ſubauditur, vt Polyb. lib. 2. Ἀντίγονος δὲ μεταλλάξαντος. Plutarch. τοῦ δὲ φίλου τοῦ μεταλλάξαντος καὶ στέρξειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, mutare aliam regionem, migrare è ſua regione Antiph. εἰ δὲ φεύγων τὸ Νεοδαιμῶν μεταλλάξαντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν eſt inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio & alter alterius præmia occupat. Quæ enim ſic fiunt: μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ, & Μετάλλαξις, mutatio, immutatio. Xenophon Pædiæ 6. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις τῶν σημάτων.

Παραλλάττω, alterno, alternatim ſeu permutatim vario. alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας apud Ariſtot. i. dentes ſerræ alternos variant, vel alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter poſitum) apud Iſocratem in Euagora: τὴν δόξαν παραλλάττειν, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo pertranſeo. Xen. Hell. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ὁδὸν μὲν. Sic apud Syneſ. καὶ τὸν Φάσιον μόγις μακρὰ παραλλάξαμεν, prætertiimus, vel ſuperauimus. Et pro ſuperare id eſt, vincere. Ariſtot. Meteor. 1. πολὺ δ' οὐδὲ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, vincere celeritate. Affertur ex Cebete Thebano, τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι pro, prætereunt, vel præuertunt, anteuertunt. Et ex Plutarcho in Themiſt. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, locum illũ declinat. Et ex eodem in Camillo παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας τῶν θυρῶν τεκμαιρόμενος pro vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm conſtitueram Herodot. ὀλίγον τῆς χώρας παραλλάξαντες, qui modico ſpacio ab occurſu aberrauerunt. Plat. οὕτω ὡς παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciſcuntur. ¶ Item (neutr. poſitum) pro διαλλάττω, differo, diſcrepo. Item vario. Theophr. de hiſt. pl. lib. 6. ἡ δὲ μίσα τῶν κυπείρων πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ, Plut. in Dione γυναῖκα μηδὲν ἐν ἔρωτι τῆς τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει (ſine caſu) refert, i. differentiam facit, & ad rem pertinet apud Theophr.

Παραλλάττομαι, à quo participium παραλλαττόμενος, differens, cum genitiuo, Item (ſine caſu) inuſitatus. Diodorus παραλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις.

Παραλλαγὴ, & Παράλλαξις, differentia Theophr. Apud Plat in Theæt. παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν, exp. diſcrepantia cogitationis à ſenſu. Plato pro allucinatione etiam & aberratione poſuit, vt ſcribit Bud.

Παράλλαγμα, idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα, τῆς ἀνωμαλίας, viciſſitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, alternis, alternatim. Item alternãtè, ſeu alternata ſerie. Apud Thucyd. τοῖς παραλλὰξ ἐγὼ κατὰ στοῖχον κείμεθα, non recta ſerie porrecti, ſed ſitu alternante. Soph. in Aiace, ἔχει παραλλὰξ ταῦτα. hæc viciſſitudinem habent.

Decomp. Ἀπαράλλακτος, non differens non euarians, per omnia ſimilis: vt apud Gregorium εἰς ἐνάλλαν Chriſtus dicitur ὁ ἀπαράλλακτος εἰκών. Ἀπαραλλάκτως, abſque vlla differentia, ſimiliter per omnia, apud Damaſc. Ἀπαραλλαξία, non mutari, immutabilitas, conſtantia.

Συναλλάττω, paciſcor cum aliquo. cõtraho pactiones, apud Ariſtot. in Eth. ἀλλ' οἷον δὴ δεῖν στέργειν, τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus cõtractis verſãtur. Et apud eũdẽ συναλλάττειν & διαλύεσθαι, cõtrahere pactiones & cõtractas diſſoluere. ¶ Itẽ cõgredior cũ aliquo, itẽ habeo: itẽ verba facio, apud Sophocl. in Oedipo μὴ ξυναλλάξαντά τῳ. ¶ Item, coniunctionẽ cum aliquo concilio, vel ſimpliciter concilio. Sophocles. Εὐνῆς τε τῆς ἢ συναλλαχθεῖς ἐμοί. Et apud Euripidem συναλλαχθέντα γάμοις. Interdũ & pro, reconcilio, vt Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ τοὺς τε φεύγοντας διδόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem συναλλάσσεσθαι, reconciliari.

Συναλλαγὴ commercium. Item conciliatio apud Soph. ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, exp. in commercio ſermonis, in commutanda verbis.

Συνάλλαγμα, commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Item, contractus, Ariſtot. Ethic. 5. ¶ Item, peculiari ſignificatione, γαμικὸν συμβόλαιον, vt ſcribit Heſych. Ab eodem Heſychio exponitur & συνάλλαξις.

Συναλλαγματικός, q. d. cõmercialis, ad contractus pertinẽs.

Συναλλαγματικῶς, per commercia vel per contractus.

Συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα. Item commutatio Plato de legibus.

Συναλλακτής, conciliator. A Baſilio (inquit Budæus) pro conſorte & ſocio negotiationis poni videtur, vel ſimul contrahente id eſt, paciſcente.

Συναλλακτικός, conciliatiuus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus ſeu efficax. Item commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος.

Decõp. Ἀσυνάλλακτος, cũ quo cõtrahi, vel cõmercium haberi nõ poteſt. A quibuſdã redditur inſociabilis. Dicitur etiã cui nihil eſt cõmercij cum vita ciuili, quales decet eſſe τοὺς μοναχοὺς vt inquit Budæus, ex Baſilio. Exponitur etiam qui reconciliari non poteſt, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτος, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi poteſt.

Ὑπαλλάττω, muto, immuto. Apud Galenũ ὑπαλλάττω δεῖ τὰ ὑποκείμενα

ἀείμβειν ὄθονιν. Gregorius in Iulianum, κỳ ῥᾳδίως ἑαυτ ὑπαλλάτ]ειν ταῖς εἴδεσιν, in alias aliáſque formas immutans. Sæpe etiam pro ἀντ]αλλάτ]ειν, vnum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγὴ, immutatio. Eſt & ſchema orationis.

Ὑπάλλαγμα, commutatio ſubſidiaria, res ſuccedanea & quę vicem alterius præbet. Ariſtot. eth. 5.

Ὑπαλλακτικὸς, permutatiuus alternatiuus: vt ὑπαλλακτικὴ ςάσις apud rhetores.

Decomp. Ἀνθυπαλλαγὴ, commutatio mutua: vt apud grammat. ἀνθυπαλλαγὴ πλώσεων.

Ἀλλήλων, ἀλλοῖος, &c. vide in Ἄλλος.

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. ἁλοῦμαι, ſalio, ſalto. Xenoph. de eq. arte. ἀλλ᾽ ἐὰν ἴδῃ μόνον ὀπταδεῖν τινα ἐπιλαθέσθαι, ἀλεῖται. Idem καὶ εἰς πῦρ ἅλληται, vel in ignem ſaliat, aut inſiliat. Sic & apud Lucian. Ariſt. in Nub. ψύλλ᾽ ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τὺς αὐτῆς πόδας, pulex quot pedes ſuos ſaltaret, i. ſaltando emetiretur. Ἄλτο apud Homerum ſæpe pro, ſaliit, ex ἅλατο (pro ἥλατο, et ἡλάμην) factum per ſyncopen; tenuatur autem ob ſequens τ, vt docet Euſtathius. ἄλτ᾽ ἐπὶ (cum accuſatiuo inſilit, apud Homerum ἄλτο κατ (cum genitiuo) deſilit, apud eundem. & ἄλτο χαμᾶζε, in terram deſiliit, vel proſiliit, apud eundem, Iliad γ.

Ἅλμα, τος, τὸ, ſaltus. Od. θ. Ἅλματι δ᾽ Ἀμφίαλος πάντων προφερέςερος ἦεν ſaltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Heſychius. ¶ Item, pro ἄλσος, Etym. ¶ Item κλάδος, apud Æoles, vt ait idem Etym. ab ἀλδω deducens, vnde & ſcribit ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, ſaltatio, ſaltus. Item palpitatio. Ariſtot. de anim. li. 3. cap. 13. μᾶλλον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον, Exp. & αὔξησις.

Ἁλτικὸς, ἡ, ὸ, ſaltatorius, ad ſaltationem ſiue ad ſaltum pertinens, vt ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad ſaltationem habilis, ſaltationi aptus, exercitatus ad ſaltus. Xen. Pæd. 8. κỳ γὰρ ἐδ᾽ ὅπως τινὸς ἁλτικὸς εἰμί. Exp. & ſaltator.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres: ſunt pilæ ſiue maſſulæ plumbeæ, quibus vtraque manu ſe librabant qui certabant halmate, *id eſt*. ſaltu, vt certius aſſilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Coronario in comment. In libros Gal. κατὰ τόπους. Etymologus ἁλτῆρας fuiſſe dicit κατασκεύασμα, ᾧ quo vtebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαςάζοντες αὐτὰς κỳ ἀναφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. & Paul. Ægin.

Ἀλδὼ, Ἄλσος, Ἀρτηρία: quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Compoſita.

Ἀγάλλομαι, quomodo huc pertineat, vide in Ἀγάλλω.

Ἀνάλλομαι, aſſilio vel inſilio, & q. d. ſuperſilio. Xen. de art. eq. καὶ ἐπ᾽ ὄχθους ἀναλλεσθαι. Sic dicitur & ἀναλλεσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Huic oppon. καθάλλεσθαι.

Ἀφάλλομαι, deſilio, ex vno loco in alium ſalio. Item reſilio. Ariſtoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῦ Σωκράτους ἀφήλατο.

Ἄφαλσις, reſultatio. Ex Ariſtot. Probl.

Ἄφαλτος, reſiliens Heſych.

Διάλλομαι, tranſilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι vel ἐσάλλομαι, inſilio: vt ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anth. epigr.

Ἐνάλλομαι, inſilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infeſtis aliquem impetere & ferire. Apud Ariſtoph. in Veſp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Syneſ. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, inſultare legibus.

Ἐξάλλομαι, deſilio, exilio, apud Ioſeph. hinc ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens, Il. ε. & Apoll. lib. 2. Argon.

Ἔξαλμα (q. d. exultio ſiue deſultio,) eruptio.

Ἔξαλσις, exultus, ſaltus, Hippocr.

Ἐφάλλομαι, inſilio, ſuperſilio, Item irruo. Dicitur ἐφάλλεσθαι ἵππον pro ἅλλεσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Et ἐφαλλόμενος, qui inſiluit.

Ἐπάλμενος apud poëtas pro ἐφαλλόμενος, inſiliens, irruēs. Sic *decomp.* καθεπάλμενος, itidem exp. inſiliens. Apollon. Argon. lib. 2.

Ἔφαλσις, inſultus.

Ἐφιάλτης ſiue ἐπιάλτης, q. d. inſultor ſeu inſultator. Incubum nonnulli & incubonem vocant. Malum eſt quo correpti inuadi ſe ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeò ſuffocari imaginantur. Vide & Macrob. lib. 1. in ſomn. Scip.

Ἐφιάλτια vel ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia, quòd aduerſus ἐφιάλτην valeat.

Ἴξαλος, ab aliis exp. qui ſaltu ingreditur, ſaltator, impetuoſus, ab aliis ſalax, & (vt etymologi volunt) ὁ παρὰ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤδη ὀργῶν ἀλλόμενος, vt τράγος ἴξαλος in Epigr. caper ſaltator, ſeu ſalax, quidam exp. τέλειος, apud Hom. Il. δ. τόξον εὔξοον ἰξάλου αἰγός.

Ἰξαλῆ, ἡ, (ſubſtant.) veſtis eſt pelle caprina apud Hippocr. de fractur. ſcribitur & ἰξαλῆ, vt παρδαλῆ λεοντῆ &c.

Καθάλλομαι, deſilio, cui oppon. ἀνάλλομαι. Xenoph. ἀπ᾽ ὄχθων καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, vnde apud poëtas μετάλμενος ſicut ἐπάλμενος exp. ἐφαλλόμενος.

Προάλλομαι, proſilio, vel præſilio apud Suid.

Προαλὴς, exp. decliuis, Il. φ. χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ.

Ὑπεράλλομαι, ſuperſilio, tranſilio, vltra ſalio, Ariſt. de anim. li. 9.

Ὑπεράλμενος, per ſyncopē apud poëtas pro ὑπεραλλόμενος.

Αἰγιαλὸς, Ἀσκωλιάζω, Παμφαλάω, Φάλαινα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius alia, aliud. Od. ξ. ἄλλος γάρ τ᾽ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis delectatur ſtudiis. Il. π. ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achiuis. Τὶς ἄλλος, quiſpiam alius. εἴ τις ἄλλος, ſi quis alius. Ἄλλος παρ᾽ ἐμὲ, vel ἄλλος ἢ ἐγὼ, vel ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ alius à me, alius quàm ego. ¶ Item alter, vt apud Ariſt. in eth. ἔςι γὰρ φίλος ἄλλος αὐτὸς, eſt amicus alter ipſe. ¶ Item reliquus, vt ἄλλος ὄμιλος, ἄλλο σῶμα. Et ἄλλη κοιλίη apud Hippocr. Et τἆλλα pro τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. ¶ Apud Eurip. ἄλλα exp. rationi non conſentanea. Dicitur etiam ἄλλος pro ἄλλοις per ſynalœphem, apud Suid.

Ἄλλως, aliter, alio modo, alia ratione. Ariſtot. de mundo, ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, non aliter aſpectabilis quàm. Ἄλλως πως ποιεῖν. Xen. aliter facere. ¶ Item, alioqui. Ariſtoph. in Ran. ἀφρόνῃς δ᾽ ἄλλως κρατιστεύει. Dem. ὅτε γὰρ ἄλλως καλὸν, ὅτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Ἄλλως τε κỳ, præſertim, & præſertim, apud Xen. Luc. Plat. & alios. Interdum ſign. deinde, præterea, ad hęc, vt apud Luc. & Areop. ¶ Item, ἄλλως, fruſtra, incaſſum. Plato in Phædone, ταῦτα μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Sic ſæpe. ἐκ ἄλλως, non abs re, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλανώμενος, temerè vagans.

Ἄλλῃ, aduerb. interdū pro ἄλλως, aliter, vt Il. ο. Τῷ κε Ποσειδάων γε, κỳ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Plato de rep. 4. ἐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. ¶ Item, alio, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ρ. ἀπέβη ἄλλῃ. Sic Xen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ᾽ ἀργυρολογίαν, aliæ aliò diſceſſerunt. Dicitur & ἄλλῃ πῃ, aliò aliquò. Interdum *pro* alibi, alio in loco, alia in parte: vt ἄλλῃ τῦ τείχους, alia in parte muri. Dicitur & ἄλλῃ πῃ, vt ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλην accuſatiu. aduerbialiter poſit. reperitur. Plat. in Euthyd. ἄλλην κỳ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς, exp. hinc atq; illinc.

Ἄλλυδις, alibi, vel aliò ſiue aliorſum, vt ἄλλυδις ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα, apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi, alio loco. Od. ξ. ἐπεὶ πόσις ἄλλοθ᾽ ὄλωλε. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ᾽ ἐδαμοῦ, alibi nuſquam. Reperitur & ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliundè. Od. ι. ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Apud Dem. ἐκ ἄλλοθεν ἐδαμόθεν, aliunde nuſquam.

Ἄλλοσε, idem quod ἄλλῃ, aliò. Thuc. ὅπως μὴ ἀποχωροῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, aliò quopiam.

Ἀλλαχόθι, & ἀλλαχόθεν, & ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε.

Ἀλλαχῇ, idem quod ἄλλῃ, alibi, vel aliò. Xen.

Ἀλλαχοῦ, aliò, vt ἄλλοσε ἀλλαχοῦ *[illegible]*.

Ἄλλοτε, alias, alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, aliás quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλῃ *[illegible]*. Ἄλλοτε κỳ ἄλλοτε, ſubinde identidem.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε interdum, dicunt Dores, vt ὅκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc.

Ἄλλοτι, vtrùm, nunquid. Plato pol. 1. ἄλλοτι ὢν ἐδ᾽ ὁ ἰατρὸς ἐδ᾽ εἷς καθ᾽ ὅσον ἰατρὸς, &c. nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus eſt. Idem in Critone, ἄλλοτι ἢ ὁμολογοῦμεν, nunquid fateri neceſſe eſt? vel quid aliud quàm fateamur?

Ἀλλοῖος, α, ον, alius atque alius, diuerſus, varius. Odyſſ. π. Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν diuerſus ab eo qui eras antea: Plato in apol. εἰ μή τι ἐπράττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, niſi quid agebas diuerſum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. lib. 4. ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας.

Ἀλλοιότης, ητος diuerſitas. Exp. & variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω ῶ, F. ώσω, P. ωκα, diuerſum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio. Plato probl. 2. ἐκεῖ ςα ἀλλοιοῦταί τι κỳ κινεῖται. Thuc. lib. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo, non eſſe eodem animo quo antea.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. Ἀλλοιωτὸς, ὁ, ἡ, mutabilis, mutationis capax, mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, ἡ, ὸ, immutatorius, immutatiuus, ad immutandū aptus, vt ἀλλοιωτικὴ δύναμις. Alex. Aphrod. li. 2. Probl. 60.

Ἀλλότριος, α, ον, alienus, nō propri. qui eſt alterius. Æſchin. cōtra Cteſiph. Μὴ ὦν ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ᾽ ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, nolite igitur tanquam de aliena, ſed tanquam de propria ciuitate deliberare. Odyſſ. ω. ὃ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίης, in naui aliena. Apud Demoſth. pro corona, ἐδὲν ἀλλότριον ποιῶν ὅτε τῆς ἑαυτῦ πατρίδος, ὅτε τῶν τρόπων, nihil agens alienum neque à ſua patria, neque à ſuis moribus. ſcil. nihil diſſentaneum, nihil diſcrepans. Nonnus ὕδωρ πίδακος ὑγρῆς ἀλλότριον, aqua diuerſam naturam habens à fonte terreſtri. Apud Athen. lib. 3. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, *pro* qui

remo-

remotiſſimo eſt neceſſitudinis gradu. ¶ Apud Homer. ἀλλότριος φώς exp. externus vir, à nonnullis hoſtis, Od. π. & σ.

Ἀλλοτρίως, alienè. item alieno animo (cui oppon. οἰκείως) vt apud Iſocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo eſſe ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, q. d. alienitas, ſumitur ferè pro alienatione animi. Plato. Demoſth. Plut.

Ἀλλοτριόω, alieno, abalieno, alienum reddo. Xen. Pæd. 6. ἰδοῦ γε ἤδη τοὺς μὲν πολεμίους ἀλλοτριοῦτε τὴν χώραν. Ἀλλοτριοῦμαι, alienor, abalienor. Dem. & Thuc. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

Ἀλλήλων, λοις, (& fœminino gen. λαις) λους (& neut. gen. λα) exponitur Latinè interdum per aduerbia, inuicem aut mutuò, interdum per nomina, alter alterum, vel alij alios, vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, amant ſe inuicem vel mutuò. Apud Iſocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter ſe diſſidere. Ponitur & cum præpoſ. vt σὺν ἀλλήλοις, & μετ᾽ ἀλλήλων, mutuò, inter ſeſe. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα. Quint. exp. lib. 5. cap. 10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præſtantibus ducuntur, Cicero, ſub eandem rationem cadentibus. Interdum exp. vltro citróque. vt δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, vltro citróque mittunt munera.

Ἀλληλίζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Heſych.

Ἀλλάττω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ac primùm ex ἄλλος.

Ἀλλοιωάλλως, à Suida exp. ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab alio ad alium ſe conferens, nūc huic nunc illi adhærens, qui eſt modò harum, modò illarum partium mutabilis, inſtabilis. Martis epith. apud Hom. Il. ε.

Ἀμύσαλλος, difficilis & moroſus, vtpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται, vnde ἀμύσαλλοί τε γέροντες, apud Etym.

Ἄπαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. alius poſt alium, ex Ariſtot. de an. lib. 9.

Ἔπαλλος, inuerſus & contrarius, præpoſterus. Theocr. Id. α.

Πάντα δ᾽ ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι.

Ἔξαλλος, ab alijs diuerſus, inuſitatus, egregius. Item ἔξαλλον, peregrinum. Ex lib. 2. Reg. cap. 6 & iudith. cap. 3.

Ἐξάλλως, alio modo & planè inuſitato, inuſitatè. item mirum in modum, vel ſuprà modum. Suid. ex Polyb.

Παντέξαλλον (decomp.) omnino alienum.

Περίαλλος, alij præſtans, eximius. Vnde περίαλλα aduerbialiter pro περιάλλως, eximiè, ſupra alios, vel ſupra modum, vehementer. apud Hom. & Soph.

Μέταλλον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἀλλοῖος.

Ἀναλλοίωτος, immutabilis, inuariabilis.

Δυσαλλοίωτος, qui vix immutari poteſt, apud Alex. Aphr.

Ἐξαλλοιόω, ῶ, altero, muto.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari poteſt.

Προαλλοιόω, ῶ, prius altero, antè immuto.

Συναλλοιόω, ῶ, ſimul immuto.

Compoſita ex ἀλλότριος.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, abalieno, alieno. Ariſtot. rhet. lib. 1.

Ἀπαλλοτριοῦμαι, abalienor.

Ἀπαλλοτρίωσις, abalienatio, alienatio. ibid.

Ἐξαλλοτριόω, ῶ, abalieno, i. emancipo & diuendo alienis. Strab.

Compoſita ex ἀλλήλων.

Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. alius ſuper alium, vel poſt alium: aut alter ſuper vel poſt alterum, creber & continuus, vt Budæus exponit apud Alciphr. epiſt. 24. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἡ χιὼν συνεχὴς καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Ἐπάλληλοι item plur. num. crebri, frequētes, alij ſuper alios, vel alij ex alijs, vt apud Herod. lib. 1. ἐπάλληλοι καὶ ἀνάλαστοι τῶν σωμάτων οὐ ὄντες. Apud Phil. ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. exp. fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) alia alijs ſuperpoſita ſine interceſſione aut interſtitio & intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις. [cap. 167.

Ἐπαλλήλως, ſerie continua & ſine interceſſione. Dioſc. li. 1.

Ἐπαλληλία, ſeries continua & ſine interceſſione, viciſſitudo perpetua. Bud.

Decomp. Ἀλλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Baſil. crebris fluctibus. Interdum ἀλλεπάλληλοι, alterni.

Ἀλλεπαλληλία, ἡ, q. d. alternitas. item continuitas. Bud.

Κατάλληλος, ordine conſentaneo compoſitus, apud Ariſtot. item congruus vel congruens, conſentaneus ſibi, reſpondens. Ariſtot. Apud Dioſc. κατάλληλα φάρμακα. exp. idonea remedia, congrua medicamenta. Apud Polyb. κατάλληλα aduerbialiter ponitur pro καταλλήλως.

Καταλλήλως, congruenter, conuenienter, cum quadam ordinis velut conſequentia, vel congruenti ſerie. Naz.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, ſeries congruens. item cohærentia quadrans.

Decomp. Ἀκατάλληλος, incongruus, diſſentaneus, non habens reſpondentes inter ſe partes. item inconcinnus, concinnitatem ſibi conſentaneam non habens. Ariſtot. de mundo, τὸ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀλλοτρίου καὶ ἀκατάλληλα εἶναι.

Ἀκαταλλήλως, incongruenter, incōcinnè exp. & ἀναρμόστως.

Μισάλληλοι, mutui oſores, Μισαλληλία, mutuum odium.

Παράλληλος, exp. à Bud. æquidiſtans, apud Polyb. Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exp. ex altera parte, vel altrinſecus. Grammatici ἐκ παραλλήλου poni dicunt voces ſynonimas quæ velut inter ſe componuntur, vt τυχὸν ἴσως. Παράλληλοι & παράλληλα, inter ſe compoſita, vt quæ ſibi mutuò reſpondeant. ¶ Item παράλληλοι, circuli. Plin. lib. 6. cap. 33. Vulgò παράλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Itidem παράλληλα in ſphæra, lineæ rectâ paribúſque inter ſe ſpatiis in altum ſurgentes.

Παραλλήλως, per duorum inter ſe compoſitionem, duo inter ſe componendo. Exponitur etiam compoſitè, comparatè, Ariſtot.

Παραλληλία, apud gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias.

Παραλληλίζω, compono inter ſe & comparo, apud Euſt.

Παραλληλισμός, apud eundem.

Ὑπάλληλος, ſubalternus, vt ὑπάλληλαι ἐπιστῆμαι, apud Ariſtot.

Φιλάλληλοι & φιλαλληλία, mutuò ſe amantes, & mutuus amor.

Ἄλμα, vide in Ἅλλομαι.

Ἅλμη, ἁλμυρός &c. vide in Ἅλς, ſal.

Ἄλξις, vide in Ἀλκή.

ἈΛΟΑΩ, ῶ, F. ήσω, vel άσω, trituro: vt 1. ad Timoth. cap. 5. βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, non obligabis os boui trituranti. Sic apud Xen. ἀλοᾶν τὸν σῖτον. Exp. & tero, contero. ¶ item, comminuo, frango & quaſi variis ictib. cōtundo, pulſo, verbero, flagris cædo. Ariſtoph. ὃ μητέρ᾽ ἠλόησεν, ὃ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, matrem pulſauit. Apud Ælianum. οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν, i. tundentes, percutientes. * Deriuatur à nomine ἅλως, vnde exp. ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας, ideóque quidam aſpirandum cenſent.

Ἀλοάομαι, ῶμαι, trituror, teror, apud Theophr. ἀλοηθέντα σπέρματα, exp. trita ſemina vel tritura excuſſa. Item verberor, flagris cædor. Syneſ. ἀλλ᾽ ἕως ὁ παῖς εἰπάδιν βαδίζει τὸ χρυσίον εἶσιν, ὁ δ᾽ οἰκέτης ἀλοᾶται.

Ἀλοητός, ὁ, τὸ tritura apud Xen. itē trituræ tēpus, apud Suid.

Ἀλοιάω, ῶ, pro ἀλοάω, per pleonaſmum literæ ι percutio, tundo Il. ι. Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

Ἀλοιητήρ, ῆρος, ὁ, contuſor, item percuſſor, pulſator, vt ἀλοιητῆρα σιδήρου, apud Nonn. Et in Anth. epigr. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Compoſita.

Ἀπαλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοάω tero. item contundo, confringo, apud Hom. Ἀπαλοημένον σῖτον, apud Demoſth. dicitur frumentum ex area conuectum poſtquam tritum fuit.

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω contundo & confringo. Il. δ. v. 522. ἀπηλοίησεν. Euſt. exp. κατηλόησε.

Ἐπαλωστής apud Xen. in Occon. qui bubus terentibus moderatur, vt ſcribit Bud.

Καταλοάω, idem quod ἀπαλοάω. Euſt. Καταλοιάω, ῶ, idem Euſt.

Μητραλοίας matris percuſſor vel interfector, matricida.

Πατραλοίας, patris percuſſor ſeu pulſator. idem patricida patris interfector, vel etiam patriæ perditor, apud Ariſtot. Rhet. 2. & Ariſtoph. in Nub.

Συναλοάω, contero, contundo & confringo, vnde συναλοᾶται apud Plut.

Συναλοιάω, idem. apud Athen. lib. 8.

ἈΛΟΗ, ἡ, aloë: herba quam deſcribit Dioſc. lib. 4. cap. 25. & Plin. lib. 27. cap. 4. Sic etiam dicitur eius ſuccus.

Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem ſoluendum, aloēm habens.

Ἀλοΐτις, à quibuſdam dicitur ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη, (comp.) lignum aloes, quod ἀγάλλοχον appellatur.

Ἀλοιάω, &c. vide in Ἀλοάω. Ἀλειτός, vide in Ἀλιτεῖν.

Ἀλοιφή, &c. vide in Ἀλείφω. Ἀλοκίζω, vide in Αὖλαξ.

ἈΛΣ, ἁλός, mare. In qua ſignif. eſt gen. fœm. vt apud Hom. ſæpe πολιῆς ἁλός. ¶ item ſal, in qua ſignif. eſt gen. maſc. vt Il. ι. ἁλὸς θείοιο. Apud Æginetam ἅλς Ἰνδικός, ſal indicū. Ἁλὸς ἄνθος, flos ſalis, vide Dioſc. Sed ſæpius vſurpatur pluraliter. Odyſſ. λ. & ψ. οὐδέ θ᾽ ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Plut. περὶ πολυφ. τῷ ξυλλεξάμενον ἐκείνων χρείαν τῶν ἁλῶν συγκατέθηκεν μέδιμνον. item ἅλες, ſales, ſermonis lepos & vrbanitas. Plutarch. in ſymp. 5. Vide Bud. item ἅλες, conuictus & communio, & ſodalitatis neceſſitudo, apud Æſch. de falſa leg. Apud Chryſoſt. ἁλῶν κοινωνοῦντες, ſodales, conuictores.

¶ Deriuata ab Ἅλς, mare.

Ἁλόθεν, ex mari, ἐξ ἁλός. Hom.

Ἅλαδε, ad mare, εἰς ἅλα. vt ἅλαδε προβιβάσαι, apud Hom.

Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus, vt ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Hom. & ἅλιαι θεαί, marinæ deæ, Il. σ. & σ. ¶ Item vanus, inanis

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK Baden-Württemberg

nis,irritus:ducta ſignificatione à mari, vt volunt grammatici: vel quòd mare res quædam vana & inutilis eſſe videretur ante inuentas naues, vel quòd ad pontum inutilis ſit aqua marina, vt apud Hom. οὐχ ἅλιον βέλος. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. ω.

Ἅλιον, aduerbialiter etiã ponitur pro, fruſtra, incaſſum. Il. ν.

Ἁλίως fruſtra, incaſſum, Soph. in Philoct.

Ἁλιόω, ῶ, vanum reddo, irritum reddo, effectum habere non ſino. Il. π. Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, non irritum emiſit telum.

Ἁλιεύς, έως, ὁ, Piſcator. Hom. Eſt etiam piſcis cuiuſdam nomen, apud Plut.

Ἁλιεύω. F. σω. piſcor. Sæpe abſolutè interdũ & cũ acc. Baſil.

Ἁλιεία. ἡ. piſcatio, piſcatus. Ariſtot. Pol. 1. οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας ζῶσιν, οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur & ἁλεία.

Ἁλιευτικός, ή, ὁ, piſcatorius, ad piſcationem aut ad piſcatorẽ pertinens. Ἁλιευτική, ſub. τέχνη, ars piſcatoria. Inuenitur etiã ἁλιευτικὸν & in plur. ἁλιευτικά, pro tractatu ſiue tractatibus de arte piſcatoria, Athen. 7.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, nauicula, cymba. Quidam piſcatoriam nauiculam interpretati ſunt, quaſi ab ἁλιεύς deriuatum ſit. Apud Ariſtot. lib. 4. anim. c. 37. ἁλιεὺς βάτραχος, exp. rana piſcatrix.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè piſcatorũ filij. Capitur pro ipſis piſcatorib. Soph. in Aiace. Τίς ἄν δῆτά μοι τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν.

Ἅλιμος marinus ſeu maritimus, Heſyc. Ἅλιμος ſiue ἅλιμον dicitur etiam quidã θάμνος φραγμίτης, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις καὶ φραγμοῖς φύεται, vt teſtatur Dioſc. lib. 1. c. 121.

Ἅλιμος autem vide in comp. ex λιμός.

Ἅλις, ἁλία, ἁλίζω, Ἥλιος, Σάλος, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari vicinus, ad mare ſitus, maritimus, littoralis vt Ἐφύρη ἀγχίαλος. Apol. Arg. 2.

Ἀμιχθαλόεσσα, ἡ, i. ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος. Dicitur ſic Lemnus inſula, quoniam eſt ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἅλα περῶσι, ſeu quia οἱ τὴν ἅλα περῶντες ei nequeunt μιχθῆναι.

Ἀμφίαλος, circunquaq; habens mare, circundatus vel cinctus mari vt circundantur inſulæ. Epithetum inſulæ.

Ἐνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (interdum & ἐναλία fœm. gen.) marinus, vt ἐνάλια ζῶα. Ariſt. de mundo, marina animantia. Apud Soph. ἐνάλιος λεώς, exp. in mari verſans. Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat rem in mari geſtam. ¶ Item, maritimus, vt apud Ariſtot. de mundo ἐρυθρὰ γῆ νῆσοί τε ἐνάλιοι καὶ ἤπειροι. Pro eodem dicitur & εἰνάλιος metri cauſa inſerto ι, vt εἰνάλιοι φῶρες, in Anth. epigr. piratæ.

Ἔξαλος, extans mari, extra mare poſitus, cui opponitur ὕφαλος, apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἔξαλοι αἴσσουσι.

Ἔφαλος & ἐφάλιος, ad mare ſitus, maritimus. Il. β. Κόρινθόν τ' ἔφαλον. Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὕφαλῳ.

Πάραλος, maritimus. Soph. in Aiace. Πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ apud Thuc. ¶ Πάραλος item nauis apud Athenienſes, quam ad certos tantùm vſus adhibebant, prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, ſeu propugnabant, vel etiam parali nauis vectores. Et pro quibuſuis remigibus. Ariſtoph. in Ranis.

Παράλιος, idem quod πάραλος maritimus. Philo de mundo οὐ παράλιοι μόνον ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεποθήσαν. Et παράλια πεύκη, maritima pinus. Theophr. Dicitur & παραλία, ſub. χώρα, maritima ora, Plut. & Ariſt. Rhet. 3. Et metri cauſa παρράλια, Παράλιοι ὄρνιθες apud Soph. marinæ aues.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus, idem quod ἀγχίαλος apud poëtas. πλησίαλον ſubſt. maritima ora, apud Athen.

Πρωτόπλοος primùm mare expertus, πρωτόπλους. Heſych.

Ὑπεράλιος & metri cauſa ὑπειράλιος, maritimus, q. d. qui eſt ſupra mare, mari impoſitus, vel mari imminẽs, vt ὑπεράλιον σκόπελον, Dionyſ. Alex.

Ὕφαλος (cui opponitur ἔξαλος) qui eſt ſub mari, ſub mari latẽs, vel qui eſt intra mare, vt in Epig. ὕφαλος πέτρα. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demiſſum & cõditum. ¶ Per metaph. ſubdolus, verſutus, q. d. ſub pectore latentem habens fraudulentiam, vt ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. ¶ Item, aliquantum ſalſus Dioſc.

Ὠκύαλος, velox in mari, velociter per mare currens. Nauis epith. apud Hom.

Αἰγιαλός, Σάλη, Ἤπιαλος, Κεφάλαιον, Κνώδαλον, quomodo huc pertineant vide ſingula ſuis locis.

Deriuata ab ἅλς, i. ſal.

Ἁλιάω, affertur ex Symmacho pro, in ſalis modum contero. Vide & in ἅλς mare.

Ἁλία, ἡ, vas in quo ſal terebatur, aut in quod reponitur. Heſych.

Ἁλίαρος, ſale conditus Euſt. Ἁλιάδες, vaſa buxina in quibus ſal terebatur vt ait Iul. Poll.

Ἁλίζω, F. σω, ſalio, ſale conſpergo, ſale condio.

Ἁλίζομαι, ſalior. Marci 9. Apud Ariſtot. de anim. lib. 8. ἁλιζόμενα πρόβατα, oues quæ ſalem cum pabulo deuorauerunt. Et ἁλιστός, ſalitus, in anth. epigr. Vide & aliam ſignif. in Ἅλις, ſuprà.

Ἁλισμός, οῦ, ὁ, ſalitura, ipſe actus ſaliendi ſeu ſale condiendi. Item maris iactatio. Bud. ex Dioſc.

Ἅλινος, η, ον, qui è ſale eſt, confectus è ſale, apud Herodot. ἁλίνων χονδρῶν.

Ἅλας, ατος, τὸ, ſal, vt ἅλατι ὕει, apud Suid.

Ἁλυκός, ή, όν, ſalſus, vt ἁλυκὸν ὕδωρ, apud Ariſtot. Et ἁλυκὸς τῇ γεύσει, ſalſus guſtu, apud Dioſc.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, ſalſugo, ſalſedo, Theophr.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, (vt quidã annot.) idẽ quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamẽ apud Strabonẽ ſibi videri appellatas ſalinas ſcribit B.

Ἁλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophr. exp. ſalſus. Scriptũ reperitur etiam per λι. Itẽ plenus humor ἁλυκώδ. Apud Hippoc.

Ἅλμη ἡ, ſalſugo, ſalſilago, vel aqua ſalſa. Od. ε. δέδευτο δ' ἅλμη, vbi tamen quidã exp. mare. Theophr. φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν. ¶ Item muria. Dioſc. ταριχεύεται ἐν ἅλμη. Sic & apud Athen. ſæpe. ¶ Item metaph. pro lepore, venuſtate & vrbanitate. Sic apud Euſt. ἅλμην οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria cõditæ oleæ. Quidã exp. cõditaneæ.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſalſuginoſus. Theophr.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη, muria, apud Dioſc.

Ἁλμεύω, muria cõdio, in muria ſeruo. Ἁλμεύομαι, in muria ſeruor, vnde ἁλμευθεὶς apud Dioſc. in muria ſeruatus.

Ἁλμευσις, εως, ἡ, muria, propriè ipſa actio ſeruandi in muria.

Ἁλμευτής, οῦ, ὁ qui cõdituras quaſdam facit in muria, qui in muria ſeruat quæpiã. Exp. & ſalgamarius, apud Dioſ. l. 1. c. 27.

Ἁλμυρός, ᾶ, όν, ſalſus, ſalſuginoſus, ἁλυκός. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ (i. ſalſam aquam) appellat marinam aquam, Od. ε. Apud Xen. παιδ. 6. ἁλμυρὰ ὄψα, ſalſa opſonia. Item, amarus, vt ἁλμυρὰ δάκρυα. Et metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari ſermones vt exponit Etaſm.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſalſuginoſus.

Ἁλμυρότης, ητος ἡ ſalſugo. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρίς, ίδος, ἡ, idem. Theophr.

Ἁλμυρίζω, ſalis ſaporem refero.

Compoſita.

Ἄναλος, ſale carens inſulſus, non ſalitus. Ariſt. in Probl. Et Marci cap. 9.

Ἄναλτος, vt apud Hippocr. ἄναλτον ἄλφιτον, Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρόν, ſalis expers. Sic & apud eũdem ἄναλτον ἔτνος, & ἄναλτος τυρός. Similiter & Dinarchum vſurpaſſe hanc vocem ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, teſtatur Suidas. Aliam ſignif. vide & in comp. ex Ἀλδέω, & ἄλθω.

Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſalſus idem quod ἄναλος. Citatur ex Xen. Τὰ ἄναλμα, quæ non fuerunt in ſalſuginem immerſa q. d. ſalſuginis experta apud Theophr.

Ἔφαλμος, muria conditus, vt ἔφαλμα βρώματα, apud Plut.

Κάθαλος, ſale conſperſus, apud Athen. lib. 4.

Καθαλμής, ſalſus vel aliquantum ſalſus, aliquanta imbutus ſalſedine, ex Nic. Alexiph.

Μυστάλμης, ου, ὁ, exp. auarus quaſi victitans è diuiſione ſalſamentorum, à μυστίλλω & ἅλμη.

Νεαλής, nuper ſale conſperſus, ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide & compoſita ab Ἁλίσκω.

Ὀξάλμη, acida muria. Quidam exp. acetum ſalſum. Apud Dioſc. & Ariſtoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη [*Decomp.*] oxalme cum thymo trito, ſiue confectio ex thymo trito & oxalme. Dioſc. lib. 5.

Σκοροδάλμη, muria in qua tritum allium. Ariſtoph. in Equit.

Σκωαλίζομαι, aſſ. pro, κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, vt quidã interp.

Ὕφαλος, aliquantum ſalſus, q. d. ſubſalſus. Dioſc. lib. 3. c. 153.

Ὕφαλμος, ſubſalſus. aliquantùm ſalſus, vel potius aliquantum ſalſuginis habens.

Ὑφαλμυρίζων, ἐπίπαγος, concreta ſalſilago, gelata ſalſugo, apud Dioſc. lib. 5.

Ὑφάλμυρος, ſubſalſus, ſalſuginoſus, vt ὑφάλμυροι τόποι Dioſc. lib. 3. c. 153.

Ὑφαλμυρίζω, aliquãtũ ſaporẽ ſalis refero. Plut. in cauſis nat.

Ἁλσις, vide in Ἅλλομαι.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus. locus omnis arboribus conſitus alicui Deo conſecratus. Od. ζ. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. Plut. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση, exp. ſaltus, vel nemorum ſaltus. Euſtathius deducit ex ἅλλομαι, quòd ſtirpes & arbores ibi ſponte ſaliant, i. creſcant.

Ἀλσώδης, εος ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. loca locorũ amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proueniunt, quaſi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, nemorum nymphæ. Apol. Rhod.

Ἀλσίνη, alſine, herba ita vocata quòd in lucis naſcatur. Dioſc. lib. 4. & Theophr.

Ἀλτῆρες, ἁλτικός, vide in Ἅλλομαι.

ἉΛΥΗ, ἡ, lignum cui infigitur ſtiua, Poll. lib. 1.

Ἁλυκός, &c. vide in Ἅλς, ſal. Ἀλύσκω, &c. vide in Ἀλέω, vito.

-Α'ΛΥ΄Ω. F. ύσω, errabunda mente afficior & incerta, impoteńq; conſilio, mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt Bud. interpretatur. Lucian. de Tyr. ὁ δὲ περὶ τὰς εἰσόδους ἀλύων καὶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἀπολλύμενος. Sic Il. vltimo (de Achille Patroclū lugente) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. ¶Item, oberro & temerè expatior: apud Plut. vbi de Antonio loquens, qui in Lybiam aufugerat: ait, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐρημίαις ... φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Euſt. inter alia ſignificare ait ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλῶ (vagor) quòd qui anxij ſunt, vagari ſoleant, vel ex λύω & α priuatiuo: vt ſit ἀλύω, quaſi ſolutionē malorum non inuenio. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι ſynonyma eſſe voluit, vt tradit Erotianus. Sic ἀλύων & πλανώμενος copulat Plutar. in loco paulò antè citato. ¶Item animo concido, & langueo præ conſilij inopia & mœrore, vt apud Plut. in Cicerone, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quaſi ſpe deplorata coniectus. ¶Interdum (inquit Plut. de poet. aud.) ſignificat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi animo) & ἀπορεῖσθαι, anxium eſſe: vt apud Homer. Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἀλύων ἀπεβήσατο, τεῖρε δ' αἰνῶς. Od. 1. Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔριψεν ἀπὸ ἐο χειρὸν ἀλύων. Bud. exp. ſtomachans. ¶Item gaudeo, exulto, ſuperbio. Od. σ. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; an ſuperbis quòd Irum mendicum ſuperaueris, vel, an te gaudio efferris? Sic & Soph. ἐᾶτέ μ' ἤδη ἀλύειν, permittite me ſic lætari. ¶Significat etiam infanio: ſecundum veteres, vt tradit Euſtat. ¶Item μηδὲν πράττειν, nihil ago otioſus ſum, viuo in otio, vt apud Plut. in Romulo, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, in Artoxerxe.

*Ἀλύειν quidam (Euſtathio teſte) aſpirandum contenderunt, quum ſignificat ἐπαίρεσθαι, i. efferri: tenuandam autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γεγηθέναι aſpirari, ἀπὸ τῆς ἅλης: pro ægrè ferre, tenuari. Alibi teſtatur idem Euſt. ſcribi ſolitum ἀλύειν cum υ.

Ἀλυσμὸς, idem quod ἄλυς anxietas, animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui eſt in ἀλυσμῷ ὁ ἀλύων. Hippocr.

Ἄλυσις, idem quod ἀλυσμός. Gal. in lex. Aliam ſignif. vide in comp. ex λύω.

Ἄλυς ὁ vel ἡ, oberratio & expatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui nō habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας ... ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντίκτειν ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. ¶Item, anxietas mentis, mœror. Plutarch. ... τῶν φροντίδων ... τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Ἀλύσσω, anxius ſum, vel anxio ſum animo, indignor. Aut rabie percitus ſum, infanio. ¶Item, tremo. Heſ. vide Euſtat. in hunc verſum 70. Homeri. Il. χ. Οἳ δ' ἐμὸν αἷμα πιόντες ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. paſſ. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interiecta ſyll. λα niſi malis ab ἀλύκτημι. vide Euſt. vbi exp. ἀλαλύκτημαι apud Hom. διεξηραίνεται & ἀδημονεῖν. Cic. interpr. non ſum compos mentis.

Ἀλυσταίνω, imbecillus ſum, viribus ſum caſſus. Heſych. Euſt. Scribitur & ἀλυσθαίνω apud Nic. in Ther.

Ἀλυστάζω, idem quod ἀλύω. Heſych.

Ἀλύσσω (vnde ἀλυσσάζω) deductum itidem ab ἀλύω quidā tradiderunt, quod negat Etymologicus, vide in Ἀλύω, vito.

Ἀλυδμαίνω. Heſychio eſt ἀλύω, ἀπορῶ, animo ſum perplexo & dubio quid agendum ſit ¶Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω.

Ἀλύζει apud Hippocr. exp. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτοπέδη. Heſy. exp. ἀκαταστασία, incōpoſitus ſtatus, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo, anxius ſum. Apud Herod. Bud. exp. animo concido, conſternatus ſum.

Ἀλυκτέω Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non ſum quietus, vide & in comp. ex λύω.

Α'ΛΦΑ, primæ alphabeti græci literæ nomen. Accipitur & pro eo qui primas teneat aliqua in re, vt initio libri dictum eſt.

Ἀλφῶ vel Ἀλφαίνω, inuenio. ab alpha deductum ſecundum nōnullos: ſecundum quoſdam contrà ἄλφα ab ἀλφαίνω. Verbo ἀλφαίνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Ariſtophanes & Menander. Habetur & apud Eurip. in Medea. ... πρὸς ἀστῶν ἀλφάνειν ὀνείδη. Ἀλφῶ autem habetur Od. ... ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι. & Od. ρ. ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. et Il. φ. ... ἀλφοι.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Heſych.

Ἀλφάνω, idem quod ἀλφαίνω ſiue ἀλφαίνω. Heſych.

Ἀλφεσίβοια idem apud Heſych.

Ἀλφάζω, excogito ..., Varinus.

Ἀλφέω, ῶ, inuenio. idem quod ἀλφαίνω, & ſequentia.

Ἀλφή, exp. inuentio, item honor.

Ἀλφηστὴς, ὁ, inuentor, excogitator. Heſiodus ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autē generali epitheto homines ἀλφησταί, quod artes & ſcientias inuenerint. Sic item dicuntur (vt ſcribunt Etymol. & Heſychius) honorati viri. ¶Item, piſcis quidam, à quibus etiam homines petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταί, vide Athen. Etym. & Euſtathium,

Ἀλφιτον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem nouit, illiteratus. Apud Athen. l. 4.

Ἐξαλφῶ, idem quod ἀλφῶ. Heſych.

-Α'ΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. de rep. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα. Od. ξ. Καὶ τὰ μὲν ... ἄλλα ... ἀλφίτου ἀκτῇ. Bud. annotat ex Etymologiſta & Dioſcoride ἄλφιτον eſſe poltem, vel farinam hordeaceam, prius toſto hordeo: vt ἀμύλιον ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentā identidem vertere. ¶Ἄλφιτα (plur. num.) victus, ad victum neceſſaria, vt τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum ſuppeditare. Ariſtoph. in Nubib. Τί δαί μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri ad quærendum victum? vide Eraſm. in prouerb. τί πρὸς τἄλφιτα; Luc. in Gallo, ... τὰ ἄλφιτα ... Reperitur in alio loco Ariſtoph. ἄλφιτα pro οὐσία: vbi dicit, ... τῶν πατρῴων ἀλφίτων.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur, vide Heſych & Suidam.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ farinam faciens. Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, piſtrinum. Bud. ex Polluce.

Compoſita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conſpergo. Ariſtoph. in Nub.

Ἐπαλφιτόω, idem, apud Athen. lib. 10.

Πολυάλφιτος, ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθή, Theophr. hordeū multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ: parcè. Suid.

Α'ΛΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, albæ vitiliginis ſpecies, vide Celſ. lib. 5. cap. 28. & Dioſc. lib. 3. c. 52.

-Α'ΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ (i. decipio) & ὤψ ὠπός, oculus, ita nominata, à fallēdis oculis. Vel à παρὰ τὸ ἐν τῷ πλάνῃ παίζειν. Etymol. Euſtat. deriuat παρὰ τὸ ἀλᾶν, τὸ πλανᾶν. ¶Metaph. homo aſtutus: aliquando etiam, fraudulentus. Sic Lucæ cap. 13 εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ dicite vulpi illi. ¶Itē, vulpecula quædam volucris. Ariſtot. lib. 2. de an. ¶Item, piſcis quidam. ¶Item, genus quoddam ſaltationis apud Heſych. ¶Itē alopecia. Callim. vide ἀλωπεκία. ¶Item ἀλώπεκες partes quędam carnium muſculoſæ circa clunes, inquit Bud. Alij exponunt interiores lumborum muſculos, ex Poll.

Ἀλωπός, exp. aſtutus, fraudulentus Heſych. ex Soph.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula.

Ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ catulus vulpis. Item canis è vulpe & cane progenitus, qui & κυναλώπηξ teſte Xen. in Cyneg. ¶Item, vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. c. 3.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item vulpem imitans, aſtutus & fraudulentus more vulpis, dolis & impoſturis vtens.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέα, per contract. Et metaph. pro aſtutia ſeu fraudulentis artibus, apud Plut.

Ἀλωπεκίας, ου ὁ, q. d. vulpinaris.

Ἀλωπεκίζω, vulpinor, aſtutè ago, fraudulenter ago, dolis vtor. Ariſtoph. in Veſpis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

Ἀλωπεκία, ἡ, defluuium capillorum, aut generaliter pilorum, vide Gal. ¶Item vulpis latibulum ſeu cauernula. Heſyc. & Etym. Exp. & galea, à Suida.

Ἀλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ piſcis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. lib. 32. c. 11. & Athen. lib. 8.

Compoſita.

Ἐχιναλώπηξ, echino vulpes.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpiſimia, vel ſimivulpa, animal apud Æl.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanſer.

-Α'ΛΟΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur ſeu trituratur frumentū. Xen. in Oecon. δι' ὅλης τῆς ἅλω εἴσονται ... τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties Plut. in Amat. narrat, ... γεωργοὺς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθέντι. *Euſtat. vult ab ἅλς ſeu ἁλίζω deriuari, docétq; ideo ſpiritu aſpero notari. Etymologiſtes quoque ita ſcribit, Ἅλως ἡ ἅλωνα καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀστάχυων συναθροισιν. ¶Item corona circulus ſiderum. Ariſtot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa ſolem & lunam. Secundum Heſych. Solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferentia & orbis apud Æſchilum. Item circulus in oculis inter ... & ἰριδα. vide Iul. Poll.

Ἀλωεινὸς, ὁ, arealis, cuius vſus eſt ad areas. In anth. epigr.

Ἀλώιος, ὁ καὶ ἡ, idem vt ἀλώια ἔργα apud Nicandrum.

Ἀλῶα, feſtum Athenis in honorem Cereris agi ſolitū ab agricolis iam comportatis frugibus. Philochorus ita nominatum ait, quòd illius feſti tempore homines morarentur in areis.

Ἀλωάς, άδος, ἡ, Cereris epith. q. d. arealis.

Ἀλωνιά, άδος, ἡ, area. idē quod ἅλως. Matth. 3. & Luc. 3. Reperitur etiā ſcriptū λῶν, ἄλωνος. ¶Ἅλων θερινή, Dā. 3. exp. area æſtiua.

Ἀλωίζω

Ἀλωνίζω, in area verſor ſiue commoror. Heſych.

Ἀλωνία, ἡ, idem quod ἅλων, Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ areæ eſt, vel ex area.

Ἀλωὰ vel ἀλωή, area, idem quod ἅλως & ἅλων. vt εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Heſiod. in Erg. Et Il. ε. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. ¶ Itē locus vitib. aut arborib. conſitus, vinea, arbuſtū, viridariū. Itē campus frumētarius. Vel ſata, ſegetes, vt quidā exponūt. Il. ι. Χωσαμένη οἱ ὦρσε ... ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ. Il. σ. Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς. Od. ω. ἔνθα δ' οἱ πολυκαρπος ἀλωὴ ἐρχάτο. Item Il. ε. ἄρχατ' ἰσχὸν ἀλωάων ἐξεθελέων. Reperitur etiam cum ſpiritu aſpero, ſicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωιά.

Ἀλωεύς, έως, ὁ qui in area frumentū terit. Pro vinitore etiam accipi volunt & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Ἀλωάω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Εὐαλωσία. (Iud.)

Εὐρύαλως, ωος, & εὐρύαλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ. (comp.) latam ſeu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

Ἀλωσις, ἀλωτός, vide in Ἀλίσκω.

Ἅ'MA (adverb. temporis) vnà cū, ſimul cū, eodē tēpore. Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ apud Aratū, pariter cū ſole, ſimul cum ſole. ἅμ' ἐμοί, apud Ariſtoph. mecū. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι, Solō eodem tempore quo Anacharſis natus eſt. Interdum aliter exponitur: vt ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. ſimul atque dies illuxit, diluculo, prima luce. ἅμα τῷ ἦρι, apud Thuc. ineunte vere. ἅμα τομῇ ſimulatque inciſio facta eſt. ἅμα τῷ φανῆναι, ſimulatque viſus eſt vel apparuit. ¶ Cum ſubiunctiuo ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Plut. ſimulatque ad pubertatem venerit. ¶ Cū participio, Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων κ' ἐσιώπησε. dum hæc diceret, inter loquendum. ἅμα δὲ λαβὼν ἐσιώπησε μικρόν ſimul atque accepit, aliquantiſper conticuit. ¶ Sequente κ', variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τι κ' καθεστήκαμεν, ſimulatque audiuimus aliquid, conſtituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπέδρα πολλὴ φαίνεται, κ' ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον. ſimul ac magna vis eius exceſſit, corpus ſtatim reliquum refrigerari videtur.

¶ Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ſimul dictū & factum, vel dictū factum.

Ἅμυδις, Æolicè, idem quod ἅμα, ſimul vnà, pariter. Od. ξ. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε κ' ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

Ἅμαι, & Θαμά, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἀμαθος, &c. vide in Ἄμαθος.

Ἀ'MAIMAKETOΣ, ὁ, ἡ, ὁ, quidā exp. ὁ ἄγαν μαιμάων. qui animo eſt in prælia admodum prono. ¶ Alij exp. inexpugnabilis, indomitus, inuictus, deriuātes itidē à μαιμάω, impetum facio, & α particula augmenti. vt Il. ζ. χίμαιρα ἀμαιμάκετον. Et Heſiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. Nonnulli exp. immenſus, deriuantes ex μάκος, vnde fit μακρός, μάκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος. Sic Od. ξ. ἱστὸς ἀμαιμάκετος νεός. vide Euſt. & Etym.

Ἀ'MAΛΘΕIA, ας, ἡ, dicta fuit capra cœleſtis, à qua lactatum fuiſſe Iouem perhibent. vnde Callim. hymno in Iouem, σὺ δ' ἐθήσαο μαζὸν Αἰγὸς ἀμαλθείης. Eius cornu omniū rerū copia abūdaſſe fertur: vnde prouer. Ἐμοὶ εἴη μοι κέρας ὅσον Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Quid reuera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων ſeu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & trāſlatè Cic. ad Attic. li. 1. epiſt. 12. dicit. Cæſis apud Amalatheam tuā victimis. Ab eodē Cic. Ἀμάλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta. vt epiſt. 15. eiuſdem libri.

Ἀμαλθεύειν, ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Heſych. & Etym.

-Ἀ'MAΛΛA, ἡ, manipulus, faſciculus manipulorum. Citatur ex Soph. * παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, vt ſcribit Euſt. quæ & apud Etym. habentur.

Ἀμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Euſt. expon. δραγματεύω.

Ἀμαλλεῖον, ου, τό, funis ad ligandas ἀμάλλας. Euſt.

-Ἀ'MAΛOΣ, ὁ, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Repetitur & ἁμαλός cum ſpiritu aſpero: (licet ab ἁπαλός aſpirato deductum putetur) quam ſcripturam & deducta ab eo verba retinent. Od. υ. Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. χ. Ἁρπάξων ἄρνα ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.

Ἀμαλῶς, molliter, imbecillè. Exp. etiā μετρίως. ἁπαλῶς, ἁπλῶς, ab Etym. & Heſyc. Quid ſignificet Hippocrati, vide in Gal. lex.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω. Heſych.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti tenerum quiddam & molle. Lycophr. ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω, idem quod ἀμαλάπτω, itidem ab ἀμαλός deductum, vt vult Euſt. ¶ Capitur & pro, demolior, euerto, ſolo æquo. vt Il. μ. Τεῖχος ἀμαλδύνας. Exp. & deleo, oblitero.

Ἀμαλδύνομαι, corrumpor. Item euertor, deſtruor. Il. η. Ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. Apud Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται, exp. ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

Ἀμαλδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primùm ἀμαλδανον, euanidum, abolitum: deinde per tranſpoſitionem literarum ἀμάνδαλον, quo vtitur Alcæus.

Ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Heſych.

Ἀπαμαλδύνω (comp.) dicitur itidē pro, perdo, corrumpo, aboleo, Greg. in Carm. Ἄστρασιν ἥλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος κάλλος ἀπημάλδυνε.

Ἀ'MAMYΞ, vuæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbuſtiua quæ arbores ſcandit. vide Heſych. & Suidam qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum & Sapphonem, vide & Etym.

Ἀ'MANITAI, αἱ, dicuntur fungi quidam, apud Dioſc. Oribaſ. P. Aeginet. Nic. Myrepſum.

-Ἀ'MAΞA, ης, ἡ, currus, plauſtrum. Od. ι. ἅμαξαι τετράκυκλοι currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἅμαξα τετράκυκλος. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Eraſm. reperitur etiam ἄμαξα cum tenui, vnde τελεσθεῖεν ἐπ' ἄμαξαν, & apud Heſiod. ὁ ὕρος ἁμάξης. Euſtathius tenuari dicit ſecundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἀγεῖν τὰ ἀμήματα, ab aduehendis meſſibus: aſpirari autem ſecundum hanc παρὰ τὸ ἅμα τῷ ἄξονι. ¶ Item ἅμαξα, ſeptentriones, à figura plauſtri, Gell. lib. 2. cap. 21. Il. σ. Ἄρκτον θ' ἣν κ' ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἀμαξήρης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, plauſtrarius plauſtralis. vt ἀμαξήρης τρίβος apud Eurip. via plauſtraria.

Ἀμαξία, vel potius ἀμαξιά, ἡ, via qua plauſtrum agitur.

Ἀμαξιαῖος, α, ον, plauſtralis, plauſtrum implens: vt ἀμαξιαῖοι λίθοι. Xen.

Ἀμαξικός, ή, όν, plauſtralis, ad plauſtrum pertinens. Exponitur etiam plauſtrarius ſiue carpentarius.

Ἀμαξίτης, ου, ὁ, plauſtralis, curulis, vt ἀμαξίτης δίφρος, in Epi.

Ἀμαξιτός, οῦ, ἡ, via vehicularis, via plauſtraria, via per quam agitur currus vel agi poteſt. Apud Herodotum, ſpatij quantum opus eſt ad agendum currus. Vnde & ſic appellata fuit via publica Il. χ. τεῖχος ἀεὶ ὑπὲρ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Vtitur & Xen. Hell. 2. Theogn. v. 599.

Ἀμάξιον, ου, τό, ploſtellum, apud Suid. & Heſ. & Euſt.

Ἀμαξεύς, έως, ὁ, aurigator, auriga. Heſych.

Ἀμαξεῖα, ἡ, onus quod vehitur curru. ſarcina quæ vehitur plauſtro. Suid. [l. 2. de Alex.

Ἀμαξεύω, plauſtrum duco, aurigor. Plut. in Eumene. & Arriā.

Ἀμαξεύομαι, plauſtro vehor.

Ἀμαξαῖα, idem quod ἅμαξα facta κατὰ παραγωγήν. Euſt.

Ἀμαξίδιον, ὁ, ploſtellum, paruus currus, apud Ariſtoph. in Nub. ¶ Item placentæ genus, vt annotat ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀνεμαξευτος, ὁ, ἡ, ὁ, vt ἀνεμαξευτος τόπος, locus per quem agi plauſtra nequeunt q. d. plauſtris imperuius. Herodot.

Ἐξαμαξόω aſſ. pro, conuitior, quaſi de plauſtro conuitia fundo.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per. vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plauſtris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid eſt tritum, triuiale. Scribitur & καθαμαξεύω.

-Ἀ'MAPA, ἡ, & Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, ſulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Iliad. φ. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἂμ φυτὰ κ' κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. vnd eſt ὀχετός. Heſyc. & Etym. dici ſcribunt quaſi ἀμαρόν, παρὰ τὸ ἅμα κ' ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἅμα αἴρεσθαι, ligone enim ſeu rutro fiunt einſmodi ſulci. A quibuſdā exponitur etiam, cloaca. meatus ſubterrane*. Exp. etiam, meatus & foſſa. Ἀμάραι Etymologo ſunt etiam cauitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. per eas enim, veluti canales & tubulos ſordes & retrimenta capitis deferuntur.

Ἀμαρία & ἀμαρίς, idem cum ἀμάρα.

Ἀμαραῖον ὕδωρ, aqua quæ per ἀμάραν ducitur. aqua per aquæductus influens, cuiuſmodi ſulci aquarij à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia & inciles, ſeu inlices & inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hiſt. pl. lib. 2. c. 8.

Ἀμαρεύω, permeo more aquarum quæ per aquarios ſulcos deriuantur & deducuntur. ab Heſych. exp. διοδεύω.

Ἀμάρευμα, aquæ aut ſordes quæ per aquarum ſulcum defluunt. Exp. & cloaca. Heſych.

Ἀμαρεῖν, idem. Heſych. exp. ſequi: more nimirum aquæ quæ per aquarium ſulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum ſequitur.

Ἀ'MA'PAKOΣ, ὁ, ὁ, ſiue ἀμάρακον, ου, τό, amaracus ſeu amaracū: herbæ nomen eſt, quæ & σαμψυχος ſeu σάμψυχον dicitur vt Dioſc. teſtatur l. 4. c. 47. & Plin. l. 21. c. 11.

Ἀμαράκινος, η, ον, amaracinus ex amaraco confectus, aut amaraco conditus. vt ἀμαράκινον ἄνθος flos amaracinus, ſeu flos amaraci apud Dioſc. lib. 2. c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον apud Athen. lib. 5. & 12. Et ἀμαράκινον ἔλαιον apud Dioſc. lib. 9. c. 19.

Ἀμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco ſimilis. Nicand. in Ther.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

ἈΜΑΡΤΆΝΩ, F. ἁμαρτήσω, Aor. ἤμαρτον, aberro vt apud Iſocr. ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberrare à via. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι πάντος δικαίου, aberrauiſſe ab omni æquitate. Item aberro, non attingo ſcopum aut metam. Il. φ. μὴ ῥ' ἀπὸ τούτων ἀμαρτεῖν. Sic apud Xen. Pæd. lib. 8. ἔνθα καὶ μόνον βάλλης οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Apud Hom. Od. λ. ἁμαρτάνειν μύθων, errare in verbis vel circa verba. Item, ἀποτυγχάνω, fruſtror. vt ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, qui fruſtratus eſt ſua ſpe. ¶ Item erro, fallor, hallucinor, erratum committo. Plato Pol. 1. ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errant homines. Et cum accuſ. apud Gal. ad Gl. 8. ἀμφω δὲ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Soph. Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. Abſolutè etiam ponitur. vt Plut. in Lyſimachi Apopht. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, num licet in bello bis errare. Sic Plat. Polit. 1. οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ¶ Item pecco, delinquo, peccatũ admitto. vt Xen. Pæd. 1. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. Ἁμαρτεῖν εἰς τοὺς γονεῖς, peccare in parentes. Apud Thu. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat. Ponitur etiam abſolutè interdum apud Hom. & Iſocr.

Ἁμαρτάνομαι, peccor. ἁμαρτάνεσθαι dicitur quod peccatur, quod perperam ſeu improbè fit aut dicitur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xen. apud Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ὄντα & ἁμαρτανόμενα, opponuntur. vt & apud Plut. τὰ ῥᾳθυμούμενα & ἡμαρτημένα. ¶ Apud Porphyr. ἡμαρτημέναι γραφαί depravatæ ſcripturæ. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt Lat. peccatur. ¶ Item ἁμαρτάνομαι, priuor. Od. ι. Χειρῶν ἐξ ὀφθαλμοῦ ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, me priuatum iri oculis.

Ἁμάρτημα, τό, erratum, peccatum, lapſus. Ariſtot. Rhet. 1. ait ἁμαρτήματα eſſe quæ non committuntur improbitate, & quæ non ſunt παράλογα. vide eundem & Eth. 5.

Ἁμαρτητικός, ὁ, offenſator, qui ſæpe offendit in re aliqua, errare ſolitus in re quapiam. Ariſtot. Eth. 2.

Ἁμαρτάς, άδος, ἡ, apud Iones idem quod ἁμαρτία ſiue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτάδα ἐξήμισεν, apud Dionyſ. Hal.

Ἁμαρτηρός, ὁ, erroneus. Bud.

Ἁμαρτωλός, ὁ, ἡ, peccator, vel peccatrix. In Nouo teſt. ponitur pro, qui peccatis eſt deditus.

Ἁμαρτία, ἡ, error, peccatum, delictum. Iſocr. Dem. Plut. & alij.

Ἁμαρτίνοος, vide ἁμαρτία.

Compoſita.

Ἀναμαρτησία, ἡ, nõ peccare aut peccauiſſe, vel peccare nõ poſſe.

Ἀναμάρτητος, ὁ & ἡ, qui non peccauit. Gal. ad Glauc. lib. 1. μόνος ἂν οὗτος εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις, ſolus hic in medicando non peccauerit, quantum quidẽ id ab homine fieri poteſt. Itẽ qui peccare nequit. Plat. de rep. li. 1. πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν. Et Xẽ. Hell. 6. ὁρῶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Dicitur etiã τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία, ſeu ἀναμάρτητον εἶναι. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, in qua nihil peccatum eſt vel peccatur. Xen. Pæd. 8.

Ἀναμαρτήτως, ſine peccato. ita vt non peccatis vel non pecces vel peccare nequeas. rectè & iuſtè. Sic Xenophon dicit ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν. Et Iſocr. ἀναμαρτήτως ζῆν.

Ἀφαμαρτάνω, aberro. ἀποτυγχάνω. Antiph. ἀφαμαρτάνοντες ἂν ἀποτύχοιεν τι δρᾶσαι. Il. χ. φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν, orbatus patre. Eſt enim ἀπὸ ἁμαρτὼν pro ἀφαμαρτών.

Διαμαρτάνω aberro, vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ. Thuc. Sic διαμαρτάνειν τῆς πάσης apud Plut. tota errare via. ¶ Itẽ aberro, aſſequi nequeo vel efficere quod conor, excido. Iſoc. ad Philip. εἰ δὲ ἀτυχοίης σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος apud Luc. dicitur qui excidit ſua ſpe, quem ſua ſpes fruſtratur. Apud Iſocr. διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν εἶχον περὶ σοῦ, τυγχάνω, fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro erro, allucinor. Sic γλώττῃ dicitur διαμαρτάνειν apud Iſocr.

Διαμαρτία, ἡ, aberratio, item error. vt διαμαρτία τοῦ τόπου, apud Plat. aberratio à loco.

Ἐξαμαρτάνω, erro, pecco. Xen. Pæd. 3. ὅσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἐγὼ νομίζω. Plato de rep. 1. ἐξαμαρτάνω τομὴν ἐν τῇ τῶν λόγων συνθέσει. Et pro, aberro, non aſſequor, cuiq́ue opponitur κατορθοῦν. apud Iſocr. ¶ Item pecco, delinquo, admitto aliquid in quempiam, iniuria afficio. vt Plato in Minoe. πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Interdũ dicit ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς τι, vel περί τι. apud Iſoc. ¶ Item, peccare facio. vt 2. Reg. 10. ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι, cuius potius vſurpatur præt. ἐξημαρτημένος pro mendoſo & in quo erratum ſeu peccatum ſit. Apud Ariſtot. Pol. 4.

Ἐξημαρτημένως mendoſè. Item perperam. Plato de leg.

Decomp. Ἀπεξαμαρτάνειν peccare, delinquere.

Προσεξαμαρτάνω, præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro, vnà delinquo. Iſocr. τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, conſuetudinem habere cum iis qui vnà delinquunt.

Νημερτής, verus. q. d. in quo dicendo non erratur. Il. α. Νημερτὲς μέν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον. Et Od. γ. ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Euſtathius tradit νημερτὴς eſſe τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι ἀλλ' ἀληθές. Ponitur νημερτὲς aduerbialiter etiã pro verè. Νημερτέως, verè. vt Od. ι. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπεῖν.

Παραμαρτάνω, aberro.

Συναμαρτάνω, ſimul erro, vnà erro. apud Phal.

ἈΜΑΡΎΣΣΩ, ſplendeo, fulgeo. Heſiod. in Theog. ἐκ δέ οἱ ὄσσων θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, ex oculis fulgebat ſeu micabat. Non. Κιόνιον ἀμάρυσσε λίθων ὑπερόχῳ ἀγλαΐῃ, fulgorem emittebat, ſeu fulgore nitebat columneo. Epigr. lib. 4. ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμών, floribus ſplendet.

Ἀμαρυγή, ῆς, ἡ & Ἀμάρυγμα, ατος, τό, ſplendor, fulgor, ſeu micans fulgor, micantes radij. Apud Apoll. Rhod. Argon. 2. ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν, ſunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, ſeu συνεχεῖς κινήσεις. Et ἡλίου ἀμάρυγμα apud eundem Argon. 4. Sic & Heſiodus. Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, charitum micantes & vibrantes oculos. Minus propriè πόδες etiam ἀμαρύγματα dicuntur & ἀμαρυγαί, quum aliquis tam celeriter in curſu mutat pedes vt iis micare videatur: ſumpta metaphora à ſtellarum aut oculorum vibatione quæ celerrimo motu fieri ſolet. Ariſtoph. ὅσσοις μοισᾶν φάτις οἶα περ ἵππων ἀμαρυγά. Odyſſ. θ. Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ. παλλόμενον καὶ ταχεῖαν κίνησιν. Ἀμάρυγαι dicũtur etiã frõtis caperatæ rugæ, apud Pollucem lib. 2. alio nomine ῥυτίδες dictæ. ¶ Ἀμάρυγμα Suidæ eſt etiam εἴδωλον.

ἈΜΑΥΡΌΣ, οῦ, ὁ, obſcurus, qui non bene videtur & apparet: interdum etiam, euanidus & ſimilis ei qui extinguitur. vt ἀμαυρὸν λυχνίδιον. apud Luc. lychnus obſcurus & parum lucis præbens. Sic Philo de vita Moi. lib. 2. ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διὰ σποδιᾶς μεμιγμένη πυρὸς, obſcura caligine flamma. Et Plutarchus (de ſole) φαίνεται γὰρ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός. Odyſſ. δ. εἴδωλον ἀμαυρόν. Metaphoricè quoque vſurpatur. Plutarchus in Public. ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, obſcurior & ignobilior. Itidémque Heſiod. in Erg. Τῶν δ' ἔτ' ἀμαυρότερον γένος. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρά, ſpes obſcura & non penitus certa. Arrianus.

Ἀμαυρῶς, obſcurè & ita vt oculis vix percipi queat: metaphoricè & generalius, ita vt vix ſentiatur. Plut. de deo Socr. ἐπειδὰν καθεύδοντι ἀμαυρῶς φαίνεταί τις ὑπὲρ κεφαλῆς περιλαμπομένη.

Ἀμαυρόω, ῶ obſcuro, obtuſco, infuſco, oblitero, & tantum non extinguo, vt ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις, cui tenebræ offuſæ ſunt oculis & hebetata atque retuſa acies viſus. Itidemq́; ἀμαυροῦσθαι dicuntur ea quæ diſparere & deliteſcere incipiunt, paulatimque euaneſcunt obruta tenebris. Item metaphoricè, vt quum Plutarch. de Herodoto dicit, τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἀμαυροῖ πρᾶξιν. Itidémque ἀμαυροῦνται, quæ euaneſcunt & diſpereunt paulatimque in nihilum rediguntur, vt quum Ariſtot. dicit Ethic. 10. c. 4. διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Philo de vita Moſis li. 1. τέχνην τὰς ἐπιβολὰς στοχασμοῖς ἀμαυρωθεῖσαν, cõiecturis ſagacibus orbatam. Sic Plut. in Pericl. ὑπὸ πλήθους ἀμαυρουμένους τὸ ἀξίωμα, à multitudine orbatos ſua dignitate.

Ἀμαύρωσις, ἡ, obſcuratio, metaph. etiam, hebetatio & obtuſio. Dioſc. lib. 7. cap. 17. ὀφθαλμοῖς τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται, oculi hebetantur, ſeu oculorum caligo oboritur.

Ἀμαυρωτικός, ἡ, ὁ, obſcurandi vim habens: ſeu obſcurans, & hebetans.

Μαυρόω, ῶ, per aphæreſin pro ἀμαυρόω, obſcuro: item deleo, extinguo, perdo. Heſiod. in Erg. Ῥεῖα τε μιν μαυροῦσι θεοί.

Μαυρός, pro ἀμαυρός. Heſych. & Suid.

Ἐξαμαυρόω, ῶ, (*Comp.*) obſcuro oblitero.

Ἐξαμαύρωσις, obliteratio, Plut.

ἈΜΆΩ, F. ήσω, meto. Ariſtoph. in Equit. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens meſſem. Euſt. quoſdam ab ἅμα deriuaſſe tradit, vt eſſet ἐφ' ἓν πολλὰ ἐλαύνω. Heſychius ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀγείρειν. ¶ Item colligo, accumulo. Il. ω. Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Et Apoll. Arg. 1. ἀκτῆθεν ἀμήσαντες φυλλάδα. ¶ Itẽ abſcindo, demeto. Heſiodus in ſcuto. οἱ δὲ ἐδὸν ἤμων Ἀχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέταλα. Od. φ. ἅπερ οἶα παρ' ὑλῇ, χαλκῷ πιτυς τ' ἀμήσαντες, abſcindentes.

Ἀμάομαι, ῶμαι, metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι περκάζῃ ἡ σταφυλή. Frequentiùs vſurpatur in ſignif. actiua pro ἀμᾶν. Interdum abſolutè. Heſiod. in Erg. γυμνὸν δ' ἀμάεσθαι. Et ibidem cum accuſ. οἷς δ' ἄφθονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. ¶ Itẽ metaph. fructum & vtilitatẽ decerpo. vt Plut. αὐτοὶ ταύτης (ἔφη) τῆς ἀρετῆς τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα. fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate.

Ἄμητος, ὁ, ἡ, meſſis, ea quæ metuntur vel collectio, frugum. Item ipſa metendi actio. Heſiod. in ἡμερ. ὥρῃ ἐν ἀμήτου, tempore meſſis. Apud Luc. περὶ καιρὸν ἀμήτου, demetendi temporibus. Ἀμητός, οῦ, ὁ, meſſis tempus, tempus recondit ionis frugum. καιρὸς ἀμήτου. Heſych.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, meſſor. Il. λ. Ἀμήτειρα, ἡ, mulier quæ metit.

Ἄμη, ἡ, exp. falx meſſoria. item ſarculum, ſeu rutrum. Æſchin. in Cteſiph. ἄγοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Reperitur & aſpiratum ἅμη. Alij ab ἅμα aduerbio, alij ab ἀμᾶν deducunt. Eſt etiam hauſtorium

ſtorium inſtrumentum, apud Plut. in lib. de ſol. anim.
Ἄμαλλα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀπαμάω, ῶ, vel potius ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto. Heſych.
Διαμάω, ῶ, & διαμάομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdũ pro abſcindo. Il. γ. v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, abſcidit. Polyb. autem διαμᾶσθαι dixit pro, euertere & accumulare, vt Bud. ſcribit.
Ἐξαμάω, & ἐξαμάομαι, ῶμαι, demeto, abſcindo. Soph. Γένος ἄπαν ἐκ ῥιζῶν ἐξημημένον, exp. radicem habens execlam.
Ἐπαμάω, ῶ, vel poti⁹ ἐπαμάομαι, ῶμαι, colligo, coaceruo, accumulo meſſorũ more. Od. ε. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσί. Citatur ex Herodoto. Theophr. & Xen. ἐπαμᾶσθαι γῆν, terrã aggerere.
Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo aggero. Il. ω.
Περιαμάω, ῶ, circumcirca meto ſeu demeto. Heſych.
Προσαμάω, ῶ, vel potius προσαμάομαι, ῶμαι, inſuper aggero vel accumulo. (ἀμᾶσθαι τὴν γῆν.
Ἀντιπροσαμάομαι, (decomp.) è contrario aggero. Xen. ἀντιπρο-
Πυράμη, ης, ἡ, falx qua triticum demetitur, falx meſſoria.
Πυραμητός, ὁ, meſſio tritici vel tempus meſſis.
Καλαμάω, Πάλαμος, Φυραμός, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

ἈΜΒΗ, ης, ἡ, ſupercilium petræ, ſuperciliosa eminentia petræ. Hippocr. in lib. περὶ ἄρθρων. ἄμβην δὲ ἔχεται μικρὴν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ἰσχίῳ τῆς ὑποδεχομένης. Gal. ſcribit τὴν ἄμβην & τὸ ἐπίπαρον Hippocrati eſſe εἶδός τι τῆς περιβολῆς τῆς ὀφρύος. Idẽ cõment. 10 ii Hippoc. de art. meminit etiã μηχανικῶν τινες ἄμβας. Cur autẽ ἄμβη nominet, idẽ docet his verbis, comm. 1. in l. de articul. τὴν κατασκευὴν τῆς ξύλου γράφων ἔσχατος ἐπὶ τὸ πέρας ὑποκειμένης ὀφρύος ἀμβῶνι ἐοικυίας, ὅλον αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἰατροί. Quibus ſubiungit, ὥσπερ ὄσοι ἐξ ὑψηλοῦ κατὰ τῆς λοιπῆς τὸ πέρας τοῦ ἄμβωνος γίνεται πρὸς τὴν ὀφρὺν ἐστραμμένην καὶ στρογγύλην. additq; cõmuniter quendã ὑποσκιάζοντα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πολλὰ ἄλλα τῆς λοιπῆς ἐπὶ τὰς ἄμβωνας περιέχει. Ἐξαρκεῖ te autem maſculino gen. ἄμβωνας Atticos, fœminino verò Iones eiuſmodi ſχήματα vocare ἄμβας, vide ἄμβων.
Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη. Heſychius teſtatur Aeſchylum ἄμβωνας vocaſſe accliuitates & faſtigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiã τὰ χείλη τῆς λοπάδος, inquit Aelius Dion. ἀπὸ τοῦ ἀναβεβηκέναι, quaſi ἀνάβωνες, inquit Etym. vide Euſt. & Poll. lib. 6. c. 6. & Athen. lib. 11. & Erotianum. Vide plura & in Ἄμβη, ex Galeno. Vide & Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 15.

ἈΜΒΙΞ, ικος, ὁ, ab Heſychio exp. olla, cadus, à Plinio calix interpretante verba Dioſcoridis quæ ſunt lib. 5. c. 110. Iiſdem ab Athenæo numeratur in poculorum cenſu lib. 11.

ἈΜΒΛΥΣ, εῖα, ὐ, obtuſus, hebes, propriè de ferro cuius acies eſt obtuſa. Plut. in Artaxerxe, ὡς καθάπερ ἀμβλεῖ ξυστῷ μόλις ἀπειρῶν τὸ ἐγχειρίδιον ἀνῄρησεν, quo tanquam obtuſo pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum, vnde ἀμβλὺς ὁρᾶν. ¶ Metaph. languidus, remiſſus, vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eurip. remiſſus ad curſum, non acer. Sic apud Plut. ἀμβλυτέρους ἐποίησεν πρὸς τὴν μάχην.
Ἀμβλυτάτως, aduerb. obtuſiſſimè, vt ἀμβλύτατα ὁρᾶν, Plut. de leg.
Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obtuſitas, hebetudo. Item, tarditas, remiſſio animi, per metaph.
Ἀμβλύνω, obtundo, retundo, hebeto, obtuſum reddo & hebes. ¶ Item, tardo & impetum frango & retundo. Plut. in Pericle, καὶ τὴν ὁρμὴν αὐτῶν ἀμβλύνοντος.
Ἀμβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, ſicut & actiuũ. Thuc. li. 2. τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ αὐτίκα ἀμβλυνόμενοι.
Ἀμβλυντικός, ή, όν, hebetatiuus, hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam, Dioſc.
Ἀμβλυώττω, cæcutio, caligo, hallucinor, ſum luſcioſus, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. ὥσπερ κἀγὼ τοῖς ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Et Hippocr. de locis in hom. τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυωσμός.
Ἀμβλυωγμός, οῦ, ὁ, hebetudo & obtuſio viſus oculorum, retuſa acies, & veluti cæcutientia. Hippoc. Ἀμβλυωσμός, reperitur pro eodem apud eundem.
Ἀμβλώσσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώττω, & ex eo factũ eſt, ablato per ſyncopen υ. Nicand. in Ther. ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ¶ Item abortior, abortiuum pario. Vide ἀμβλόω.
Ἀμβλωπός, οῦ, ὁ, idem quod ἀμβλύς. Arat. ἀμβλωποῖσι κεραίαις.
Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, obtũdo & hebeto, idem quod ἀμβλύνω. ¶ Itẽ abortior, abortiuum pario, ſed frequentius vſurpantur comp. ἀπαμβλόω & ἐξαμβλόω. Dicitur ſecundum Euſtath mulier ἀμβλῶσαι, quaſi ἀναβαλλεῖν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον.
Ἀμβλόομαι, οῦμαι, hebetor, hebeſco. Theophr. in 4. de pl. ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.
Ἄμβλωμα, τό, vel ἄμβλωσις, εως, ἡ, obtuſio & hebetatio, vt ἀμβλώσεις τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortiu⁹, partus abortiui infantis. ἀμβλώσεως κίνδυνος apud Greg. abortionis pericula.

Ἀμβλωθρίδιον, ου, τό, idem quod ἄμβλωμα, fœtus abortiuus. Item medicamentum quod abortum prouocat, vel ad partum abigendum, ſiue elidendum.
Ἀμβλώσκω & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ᾖ δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν, faciũt abortiũ. Ἀμβλώσκω, etiã legitur apud Heſych. in eadẽ ſign. ἀμβλωτικόν, idẽ apud Poll.

Compoſita.

Ἀπαμβλύνω, hebeto obtũdo: ſeu hebetiorem & obtuſiorem reddo. vnde ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα, dicitur is cuius veluti acies ad res gerendas neceſſaria obtunditur. Plut. Item acuo id quod obtuſum fuerat acutum reddo quod fuerat hebetatum, ſeu hebetudinem demo. Suid.
Ἀπαμβλόω, idem quod ἀμβλόω. Plut.
Ἐναμβλύνω, hebeto & obtundo in, hebetem & languidum reddo in.
Ἐξαμβλόω, apud Ariſtoph. & Plat. idem quod ἀμβλόω.
Ἐξάμβλωσις, & ἐξάμβλωμα, abortus, Hippocr.
Ἐξαμβλίσκω & ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio ſeu pario, illud apud Aelianum, hoc apud Dioſc.
Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρπούς, aff. pro, excutio immaturos fructus: reddo præcoces fructus.
Καταμβλύνω hebeto, obtundo, Soph. καταμβλύνων κέαρ.
Κράμβη, ἡ, braſſica: vtpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Pro eodem dicitur per ſyncopen κράμβη. Κραμβίδιον, ου, τό, diminut. Κυνοκράμβη, canina braſſica.
Ὑπαμβλύνω, q. d. ſubobtundo.

Ἀμβρόσιος, &c. vide in comp. ex Βροτός.
Ἄμβων, vide in Ἄμβη.

ἈΜΕΙΒΩ, F. ψω, cõmuto, permuto, muto. Iliad. ζ. Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων, qui cum Diomede Tydei filio ſua permutabat arma, aurea permutans æreis. Apud Hermog. ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, nomẽ cũ nomine commutare, nomen aliquod alio permutare. Apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleontis more, vel colorem ſubinde mutans. Sic Luc. in Anacharſide, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων ſubinde terram mutans. ¶ Item, alterno, vt Il. λ. Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, i. paulatim & ſenſim progrediens. ¶ Item ſuccedo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, ſibi inuicem ſuccedentes librarij celeres. Ἀμείβει exp. idem διαδέχεται à ſcholiaſte Euripidis, in hoc eius verſu. Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε. ¶ Item, prætereo, pertranſeo: vt πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, & ἀμείβειν τὴν ὁδόν, pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν quod exp. etiã viã pergere. Apud Apollonium, γαῖαν ἄμειβον prætereibãt, prætervehebãtur. Ariſt. in Panat. καὶ δὴ τῷ ὁμιλοῦντι, ὑπάρξει πλεῖν ἀπὸ νεὼς καὶ ὁ συνεχεῖς πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἰστεῖν, prætereuntes binas ternaſque vrbes. ¶ Ἀμείβοντες, tigna ædificium ſuſtinentia, vel trabes ædificium ſuſtinentes, quæ ſeſe inuicem fulciunt. Il. ψ. Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο.
Ἀμείβομαι (actiua ſignificatione) permuto, commuto. Plut. de exilio, ἀμείβομαι γῆν τὸν οὐρανόν, cœlũ cũ terra cõmuto. Plato in Apol. ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, ciuitatẽ ſubinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto vxores, identidẽ vxorẽ muto: in Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος, exp. in cygnũ mutatus. Eſt etiã muto, more mercatorũ vt apud Apol. lib. 2. ὧν τ' ἀμείβονται βιοτήσιν exp. merces eſculẽtas permutãt. ¶ Itẽ (abſolutè poſitũ) alterno. Il. ι. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, alternantes agebãt vigilias, vel alternis agebãt vigilias, id eſt, viciſſim. At Od. π. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους exp. alij alios per ſucceſſionẽ excipientes. Apud Gregorium, ταύτην ἤδη ἀγρυπνίαν ὑπνώσας τῶν ὕστερον ἀμείβεται, exp. his vigiliis ſuccedit, has vigilias excipit, has ſequitur. ¶ Itẽ, tranſeo, pertranſeo. Il. ι. & κ. & alibi, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, pertranſierit vallũ dentium. Il. ο. Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiã μεταβατικῶς pro, traduco traiicio, quod eſt quaſi dicas tranſire facio: vt in Anthol. epigr. κακὸν φόρτον ἀμειψάμενον, exp. qui traieci, tranſuexi. Apud Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi ianuas. Alij trãſire hic quoq; interpretari malũt. ¶ Itẽ remuneror, gratiã repẽdo vices refero, par pari refero. Apud Dem. ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, par pari refero, vel paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Baſilio. Dicit. & ἴσως τὰ ἀμείψασθαι. Ἀμείψασθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, cũ fœnore referre beneficium. Ἀμείψασθαι τοὺς ἐναντίους apud Chriſoſ. cõtraria repẽdere: vt quũ malũ beneficio reddim⁹. Interdũ habet accuſatiuũ: vt Herodiã. δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. donis eos remunerabat. Ἀμείψομαί σε τοῦδε τῆς δικαιοσύνης, apud Luc. remunerabor iſtã æquitatẽ, vel remunerabor iſtã tuam æquitatem, digna iſta tua æquitate tibi rependã. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, pro his gratiã illi refert fortuna. Interdũ cũ participio ponitur: vt ἀμείβεται εὖ δρῶν, vices refert in cõferẽdis beneficiis, beneficia repẽdit beneficiis, beneficẽtia reſpõdet alteri. ¶ Itẽ, vices ſermonis reddo, i. reſpõdeo, reſponſum do, apud Homerum ſæpe, vt Od. μ. Αὐ-

τὰρ

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

τίεα δ᾽ Εὐρύλοχος στυγερῷ μ᾽ ἠμείβετο μύθῳ. Od. κ. - ὁ δ᾽ αὖτις ἔπλη. Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμειψάμενος προσέειπεν. Interdũ abſolutè, vt Il. α. Μοῦσαι δ᾽ ἀεῖδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Sic & apud Plut. in Othone, ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μὴ φωνῇ πολεμικῇ ἀμειψαμένων, quum illi clamore bellico ſalutationi reſpondiſſent, vel, quum illi clamore bellico ſalutationẽ excepiſſent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui ſalutatus reſalutat: προσηγόρευσε με ὁ ξένος, κἀγὼ ἀμείβομαι αὐτὸν ὁμοίως, ego illi reſpondeo ſimiliter, viciſſim ſaluto, ſalutem reddo. Apud Syneſ. ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, ſibi inuicẽ reſpondere mittendo nuntios, i. ſeſe mutuò certiores facere. ¶ Item (paſſiua ſignificatione) vt ἀμείβεται φόνος, apud Euripid. rependitur cædes, viciſſim fit cædes.

Ἄμειψις, εως, ἡ, mutatio permutatio. apud Dionyſ. Halicarnaſſ. Item, retributio compenſatio, ἀμοιβή.

Ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio. Apud Plut. Ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exp. permutatio decem minarum quod decem minis permutari poteſt. ¶ Item viciſſitudo: vt apud Plat. de legib. 2. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, feſtorum viciſſitudines. ¶ Item compenſatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, penſatione meritorum. vt Od. α. - σοὶ δ᾽ ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Luc. in Caucaſo, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀπέδωκας τῆς ξυμβουλῆς, hanc mihi pro conſilio gratiam retuliſtis. Item, retributio, (in malam partem) pœna, ſupplicium. Od. μ. Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ᾽ ἀμοιβήν. Heſiod. in Ergois. Ἔργων ἀντ᾽ ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβὸς, οῦ ὁ, ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua, gratia quæ viciſſim refertur: ἀντίχαρις.

Ἀμοιβαῖος, ὁ, ὁ, mutuus, alternus vt ἀμοιβαῖοι λόγοι. Dicitur & ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, hinc ἀμοιβαὶ Diõ. Areop. ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀπόληψιν ἕκαστος ὧν εἶδα, noui pro meritis præmium & pœnã laturũ eſſe quenq;. Apud Nõnũ, ἀμοιβαῖον τεῖχος exp. paries reſpondẽs & è regione poſit⁹.

Ἀμοιβαίως, aduerb, viciſſim, alternis. Bud.

Ἀμοιβὰς, ἀδος, ἡ, mutatoria, permutatoria: vt Odyſſ. ξ. χλαῖνα ἀμοιβάς.

Ἀμοιβαδὸν, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. lib. 2. Ὣς οἵγ᾽ ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο. Sic illi viciſſim compellabant.

Ἀμοιβαδὶς, idem quod ἀμοιβαδὸν, ſed magis eſt poeticum. Apoll. Arg. 2. ἀλλήλους δ᾽ ἔρεινον ἀμοιβαδίς. Pro iiſdem vſurpant poetæ etiam ἀμοιβηδὸν & ἀμοιβηδὶς, vt producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβηδὶς, vt apud Apoll. Arg. 2. ἀμοιβηδὶς ἐλάασκον, alternis remigabant.

Ἀμεύω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀλφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Ariſtoph. in Nubib.

Ἀνταμείβομαι, gratiam rependo, compenſo. idem quod ἀμείβομαι. Theocr.

Ἀντάμειψις, compenſatio ἀνταμοιβὴ idem.

Ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, viciſſim reſpondeo. Poteſt exponi etiam reſpondeo. Eſt freques apud Homerum, Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη, vt Il. κ. & Od. μ. & δ. Et apud Xenoph. ἀνάβ. 1. Κλέαρχος μὲν ἐν τοιαῦτα εἶπε. Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη.

Decomp. Ἀνταπαμείβομαι, idem.

Ἀργυραμοιβὸς, nummularius, argentarius. Theocr. id. 12.

Ἀργυραμοιβικῶς, nummulariorum more.

Διαμείβω, vel potius διαμείβομαι, permuto, vt Plut. in Ariſtide, ἐν τούτῳ δ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι προθυμίαν ἐδίδοσαν διαμειβόμενοι τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, permutãunt cũ illis locũ. Idem in Cimone, διημείβοντο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Alicubi dicit, ταῦτα διαμείψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, pmutare pecunia. Et inuerſa cõſtructione, διαμείψασθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς. apud eundẽ Plutarchũ, Baſilium, & alios, pro διαμείψασθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου.

Διάμειψις, permutatio, Plutarch. in Fabio.

ita est Theogn. p. 316.317.

Ἐναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, viciſſim, Apoll. Rhod.

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, immuto in varias formas muto. Item rependo, retribuo. Aeſchyl. in Prometheo, κακαῖσι ποιναῖς τοιαῖσδε μ᾽ ἐξημείψατο retribuit mihi iſtas tã graues pœnas.

Ἐξάμειψις, immutatio. item viciſſitudo: vt apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ᾽ οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι, exp. cœleſtes viciſſitudines & conuerſiones.

Ἐξαμοιβὸς, οῦ ὁ, permutatorius: vt εἵματα ἐξημοιβὰ apud Homerum, quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ. v. 249.

Decomp. Παρεξαμείβω, prætereo, præteruehor. Apoll. Rhod.

Ἐπαμείβω vel ἐπαμείβομαι, permuto. Iliad. ζ. v. 230. Τεύχεα δ᾽ ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item Iliad. ζ. v. 339. νίκη δ᾽ ἐπαμείβεται ἄνδρας victoria alternat homines.

Ἐπαμοιβὸς, οῦ, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2. - ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρουρεν ἄλλῳ.

Ἐπαμοιβαδὸν & Ἐπαμοιβαδὶς, [q. d. permutatoriè] per vices. Od. ε. ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exp. ἐναλλὰξ & ἐπιπεπλεγμένως.

Ἐπημοιβὸς, permutatorius: vt Od. ξ. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

Γεραμοιβοὶ, ſacri vates. Heſych.

Μεταμείβω, tranſmuto. Moſch. idyll. 2. ἐπεὶ θεὸς ἄψ μετάμειψε, πάλιν μετάμειψε γυναῖκα.

Μετάμειψις, tranſmutatio.

Παραμείβω, vel παραμείβομαι, permuto. Apoll. Arg. 2. παρὰ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. ¶ Item prætereo, prætergredior, præteruehor, tranſeo: vt πολλὴν παραμείβον, apud Apollonium. Et apud Nonnum, παραμείβετο δρόμον. Syn. παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας. Sæpe etiam in paſſiua voce παραμείβεσθαι eadem ſignificatione: vt apud Xenoph. Pæd. 5. παραμειβόμενος δὲ τὴν πόλιν τῶν στρατευομένων. Plut. παραμειψάμενος δὲ Λάμψακον. Apol. Arg. 2. τὰς παραμειβόμενοι interdum ſine caſu, vt παραμειβόμενοι πόλεμον, apud Luc. Sic apud Heſiod. Ἡ δ᾽ ἄρα παραμείβεται μετὰ δ᾽ ἔργον. vt dicitur tempus præterire, elabi, & fugere.

Προαμείβομαι, reſponſione præoccuppo.

Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat, menſarius, nummularius.

Ἀμείνων, vide in Ἀγαθός.

-ἈΜΕΛΓΩ, F. ξω, mulgeo. Ἐξέλθοις δ᾽ ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας. Theocr. in Cyclop. τὴν παρεῦσαν ἄμελγε, mulge eã quę adeſt. Suidas & Euſt. ex ἀμέργω factum eſſe volunt. ¶ Peculiari ſignificatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos auello [quod fures facere ſolent] vt annotant Suidas & Ariſtoph. ſchol. in Equit. ὧν σὺ πρεσβύτων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους i. eos decepiſti tanquam fructum.

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, mulctra, Theocr. Id 8.

Ἀμολγαῖος ἀδεῖτ. vt ἀμολγαῖος μαστὸς in Anth. epigr. mamma quę mulget. Apud Heſiod. ἀμολγαίη μᾶζα. ex lacte facta.

Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgentur pecora. Quia aũt mulgentur veſperi & extrema nocte, ideò pro vtroque tempore ponitur, inquit Euſt. Dicitur interdum per ſe, interdum cum genit. νυκτὸς vt Il. ο. & χ. & Od. δ. alibi, νυκτὸς ἀμολγῷ.

Ἀμολγάζω, ab Heſych. exp. μεταμέλειν.

Ἀμέργω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναμέλγητος, non emulctus vel qui mulgeri nequit.

Ἀνήμελκτος, non mulctus, vel qui non mulgetur. Od. ι.

Βουμολγὸς, bumulgus qui vaccas mulget. Epigr.

Ἱππημολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, equimulgus vel equimulga.

ἈΜΕΡΓΩ, exugo. Propriè exugo oleas, & amurcam exprimo, vt probari poſſe videtur ex ἀμόργη. Dicitur & μέργω, vt tradit Euſtat, addens verum ab altero factum ſit non conſtare. Sunt & qui ἀμέλγω, pro ἀμέργω dici velint. ſunt qui contrà. Exponit Euſt. & καρπολογεῖν, i. fructum decerpere.

Ἀμόργη, ἡ, vel potius ἀμοργὴ amurca, oliuæ expreſſæ recrementum, apud Dioſc. & alios. apud Theophr. de pl. lib. 1. cap. 13. & Gal. ad Glauc. exp. fæx olei. ¶ Item ἀμόργη, herba quędam purpurea, vt ſcribit Etym. apud eundem coloris genus eſſe ſcribit Methodius. Hinc ἀμοργίς, ίδος, ἡ, Heſychio teſte eſt καλάμη quædã ex qua fitẽ ὕφασμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber, vt ἀμόργινος χιτωνίσκος. Ἀμοργίδιον, veſtimentum ex amorgide, apud Ariſtoph. in Lyſiſt.

Ἀμοργεύς, έως ὁ, qui exugit oleas, qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, qui exugit. ἀμοργοὶ [vt inquit Euſtath.] dicebantur oratores qui ad rempubl. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur iidem & μοργοί.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus. Heſych. & Athen.

Μόργνυμι & Ὀμόργνυμι & ἀμέλγω quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἀμέρδω, vide in comp. ex Μείρω.

-ἈΜΕΥΩ, ſiue ἀμεύομαι, tranſeo, pertranſeo: Quæ ſignificatio datur verbo ἀμείβω, & ἀμείβομαι, vnde & deducitur hoc verbum ſecundum quoſdam. Etym. exp. πορεύομαι, i. vado.

Ἀμευσιπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, pertranſibilis. vt ὅπη καὶ ἀμευσίπορον, apud Apoll. Rhod. qui tranſiri poteſt.

Ἄμη, vide in Ἀμάω. Ἀμῆ, &c. vide in Ἀμός.

ἈΜΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, placentæ genus lacteæ, apud Ariſtoph. in Pluto, ἀμητά τι προσέτι πεμψει ἡμῖν τυροῦσι, vide ſchol. & Athen. lib. 14.

Ἀμητίσκος, ου, ὁ, paruus ἀμης, apud Athen. lib. 14.

-ἈΜΙΑ, ας, ἡ, amia: piſcis genus apud Athen. lib. 7. & Plin. l. 9. c. 15. & Ariſt. hiſt. anim. l. 6. cap. 17.

* Dictas ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ μόνη φέρεται, ἀλλ᾽ ἀγεληδόν. Sed & Ariſtotelem ſcribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις. eſſe enim συναγελαστικάς. Laſcaris in Epigr. dicitur interpretatus eſſe auentum.

ἈΜΙΛΛΑ, ης, certamẽ, cõtentio. Ariſtot. Rhet. 1. - ὅπου γὰρ ἅμιλλα ἐστὶ...

ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, vbi eſt certamen, ibi eſt victoria. Plutarc. in Symp. 4. πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις, certaminibus aduerſus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἅμιλλα ἀρετῆς, exponitur ſtudium virtutis. Iſoc. in Panegyr. περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendẽtes. Apud Demoſth. τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς περὶ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Budæus reddit contendere.

Ἁμιλλότερος, contentioſior. Heſych.

Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, certo, contendo. Plut. in Apoph. ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, certantes inter ſe de victoria. Idem in Numa, ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. Interdum dicitur ἁμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquãdo cũ datiuo inſtrumentali, vt ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equeſtri certamine contẽdentes. ¶ Ἁμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, enitor ad hoc, certatim cõtẽdo ad hoc, Iſocr. in Areop. ¶ Pro æmulari, *id eſt*, inuidere, poni videtur apud Greg. cũ datiuo, inquit Bud.

Ἅμιλλημα, τὸ, certatio, contentio.

Ἁμιλλητήρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. certatorius, certatiuus. vt ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Ariſtidem certatores equi.

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur. Suid.

Compoſita.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ de quo certamen & contentio non eſt, non controuerſus. Exp. & non contentioſus.

Ἀνθάμιλλος, qui alicui in contentione, ſeu certamine aduerſarius eſt, æmulus.

Ἀνθαμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine ſeu contentione alicui ſe opponit, & ἀνταγωνίζεται. vt apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto & contendo cum. Plut. in Themiſtocle, διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δ᾽ ἔστια.

Ἐνάμιλλος, certans, & contendens cum non cedens, par reſpondens ex æquo, ſeu contendendus, comparandus. Ariſtot. Pol. 3.

Ἐναμίλλως, ita vt contendi & comparari in certamine poſſim, pariter. Iſocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo ſeu eiicio: vel in certamine expello. Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; expon. ἐλαύνουσι.

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine & contentione. Iſoc. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος γένηται τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασιν, vt ſit patris ſtudiorum æmulus, vt apud Dem. in Epit. φιλοτιμίας ἐφάμιλλος. Et Iſocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. & Iſocr.

Ἰσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παράμιλλος, citra certamen victor.

ἈΜΙΣ, ίδος, ἡ, matula ſeu matella: vas vrinarium, Suid. ex Ariſtoph. Legitur & apud Athenæum lib. 1. Euſtathius ab antiquis Atticis aſpiratum fuiſſe ait.

Σκωραμίς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur, Ariſtop. Concion.

Ἅμμα, &c. vide in Ἅπτω.

ἌΜΜΙ, εως, τό, nomen ſeminis cuiuſdam cumino minoris, de quo Dioſcor. lib. 3. cap. 7. & Plin. lib. 20. cap. 15. ¶ Ἄμμι etiam & ἄμμιν Æolicè dicitur, nobis.

Ἄμμιγα ἀμμίγδην, vide in comp. ex Μίγνυμι.

ἈΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium. Dioſcor. lib. 5. cap. 110. vbi tamen quidam legunt ἀμίλιον.

Ἄμμος, &c. vide in Ψάμμος.

ἈΜΝΙΟΝ, ου, τό, mẽbrana fœtui proxima, ipſum totum à vertice ad imos pedes inuoluens. Vide Gal. & Theophilum anatom. li. 5. cap. 18. & Poll. * Quidam ab ἀμνός, ab eius videlicet mollitie ſeu teneritudine, alij à μόσχος deduxerunt, vt ſit quaſi τὸ ἄνευ μόσχος. ¶ Euſtat. Od. γ. ἀμνίον dici ſcribit vas quo iugulati animantis ſanguis excipitur, quaſi αἱμνίον τι ὄν, hoc eſt, μόσχος ſiue αἵματος ςερητικόν: Cretẽſes vero ἄμνιον dicere αἰγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο αἱμνεῖόν τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα.

ἈΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, agnus ἀμνὸς κεράστης apud Nic. in Alex. Atticè aſpirari ſcribit Euſt. * Etym. à μόσχος deducit, præfixo α priuatiuo, vt dicatur quaſi ἄμοσχος. vel, à μνοῦς ſignificante mollẽ pilum, ſeu tenerrimam & molliſſimam lanam cum qua naſcitur: vt ὁ ἐστερημένος τῆς ἐντελοῦς τριχώσεως.

Ἀμνή, ἡ, agna. Orph. Argon. ἐν δ᾽ αὐτῇ γ᾽ γλαυκὸς ἀμνῆς. Scribitur & ἀμνα.

Ἀμνίς, ίδος, ἡ, & Ἀμνάς, άδος, ἡ, idem quod ἀμνή, i. agna. Theocr.

Ἀμνεῖος, ου, ὁ, idem quod ἀμνός, agnus.

Ἀμνάμων, ονος, ὁ, nepos. Suidæ & Etym. propriè dici volunt de ouibus, vtpote deriuatum ab ἀμνός. Pollux lib. 3. cap. 2. poëticum eſſe ait.

Ἀμνίον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀμοιβὴ, &c. vide in ἀμείβω.
Ἀμολγός, &c. vide in ἀμέλγω.

ἈΜΟΡΑ, exp. ſimilago cocta cum melle, opus piſtorium ex melle. Athen. l. 14.

Ἀμορίτης ἄρτος, panis ex ſimilagine cocta cum melle, panis mellitus & dulciarius. Paralip. l. 1. c. 14.

ἈΜΟΡΒΟΣ, ου, ὁ, pro diuerſa ſignif. diuerſam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινὰς, tenebricoſes, obſcuras. In qua ſignif. ſcholiaſtes Nicandri eſſe ait παρὰ τὴν ὄρφνην, exempto ν & verſo φ in β. vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β conuerſo. ¶ Exponitur & ἀκόλουθος, comes, aſſecla, ſectator. παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit ſchol. Callim. Suidæ ἀμορβὸς eſt ὁ ἅμα τοῖς ἔρχομαι, mutatione vnius literæ ex ἀμορμός. Calli. hym. in Dian. Οὕνεκα Λητῷδι θυγατέρας πέμπειν ἀμορβούς.

¶ *Deriuata ex* ἀμορβὸς *i.* σκοτεινός.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricoſus, obſcurus. Exp. & Βουκολικὸς ſeu ποιμενικός. Nic. in Ther. ἀμορβαῖοί τε χορηγοί.

Ἀμορβὴ & ἀμορβὶς, ſignificat mediam noctem, teſte Etym. qui ex ὄρφνη deriuatum ait quaſi ἀμορφνής.

¶ *Deriuata ex* ἀμορβὸς, *i.* ἀκόλουθος.

Ἀμορβάς, άδος, ἡ, pediſſequa, ſectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. Τῇ δ᾽ ἅμα νύμφαι ἕποντ᾽ ἀμορβάδες.

Ἀμορβεύω, ſequor, aſſector. Nicand. Βουβάσει ζυγέεντα ἀμορβεύουσιν ὀρῆες. Idem in Ther. Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντι λεπάργῳ Δώρα. Vide ſchol.

Ἀμορμεύω etiam dicitur pro eodem item ἀμορμεύομαι, ſequor, comitor, vna proficiſcor. vnde in Epigr. ἀμορμεύουσα pro συνοδεύουσα.

Ἀμορβεὺς, exp. paſtor, apud Oppian. lib. 3. de venat. φῶτες ἀμορβῆες. Poteſt tamen etiam exponi ſequaces.

Ἀμοργὴ &c. vide in ἀμέργω.

ἈΜΟΣ, οῦ, ὁ, vnus, aliquis. Eſſe Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Euſt. Od. α. ¶ Doricè pro ἡμέτερος, apud Poetas. ¶ Ἆμος autem, i. quando vide in Ἦμος.

Ἀμόθεν alicundè, apud Hom. Od. ι. & Plat. lib. de leg. 7.

Ἀμῆ & ἀμᾶ, & ἀμῶς, quæ compoſita cum aliis particulis vſurpantur, vt ἀμηγέπῃ, quodammodo, quadantenus, quoquo modo, vel quouis modo. vt Agathias apud Suidam, εἰ οἷόν τε ἀμηγέπῃ διαπεράσαι τὸν ποταμόν.

Ἀμωσγέπως, pro eodem apud Plut. in Pericle.

Ἀμηγέπου, apud Ariſtop. in Acharn. Ὑμᾶς μὲν οὖν μισθοφορεῖν ἀμηγέπου. ſcholiaſtes exp. vbique, vbiuis.

Ἀμηγέποι, quocunque ad locum. Heſych.

Compoſita.

Μηδαμός (tanquam μηδὲ ἀμός) ne vnus quidẽ, nullus. Herodot.

Μηδαμῆ, nuſquam, nullo in loco. Luc.

Μηδαμόσε, nuſquam, nullo in loco.

Μηδαμόθι, idem.

Μηδαμόθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῆ, nuſquam, nulla in parte.

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. Interdum dicitur μηδαμῆ μηδαμῶς, & tunc vehementia ſignificationi additur.

Μηδαμινός, qui nullius eſt pretij. Heſych.

Οὐδαμός, quaſi οὐδὲ ἀμός, ne vnus quidẽ, nullus, idem quod μηδαμός, vnde apud Herodot. οὐδαμοί pro οὐδένες. Et genit. οὐδαμῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμῆ idem quod μηδαμῆ, apud Lucianum. Dicitur & οὐδαμῆ γῆς, apud Ariſtidem.

Οὐδαμόσε idem quod μηδαμόσε. Dicitur & οὐδαμόσε τῆς γῆς, apud Luc. vt Lat. nuſquam terrarum.

Οὐδαμόθεν, idem quod μηδαμόθεν. vt οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demoſth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῆ idem quod μηδαμῆ nuſquam, apud Dionyſ. Areop. Hinc οὐδαμῆ ἄλλῃ, nuſquam alibi. Sæpius ſign. nullatenus, nullo modo, Plato de rep. lib. 1. τοῦτο μὲν οὐδαμῆ συγχωρῶ. Dicitur & οὐδαμῆ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς idem quod μηδαμῶς, Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῆ οὐδαμῶς. ¶ Accipitur & *pro* nequaquam, minimè.

Οὐδαμινός, οῦ, ὁ, qui nullius eſt pretii, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινόν, apud Chryſoſt. & οὐδαμινέστερον, apud eundem.

ἈΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea, Od. ι. καί σφιν ἄμπελοι αὐτῇ φέρουσιν οἶνον ἐρισταφύλην. apud Dioſc. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λευκὴ, ἄμπελος μέλαινα.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, viteus, vitigineus, vinealis, vt ἀμπέλινα φύλλα, Ariſtot. Apud Herodot. οἶνος ἀμπέλινος, & ἀμπέλινος καρπός.

Ἀμπελεῖος, idem, vt ἀμπέλειος βότρυς.

Ἀμπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. Ἀμπελόεσσα γῆ & ἀμπελόεν πεδίον, ſolum vitibus conſitum, vinetum.

Ἀμπελόει

Ἀμπελῖτις γῆ, vineālis terra quæ & φαρμακῖτις, vt citatur ex Dioſc.lib.4.cap.173. Sic dicta quòd aduerſus innaſcentes vitibus vermes illita ſoleat.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, apud Ariſtoph.

Ἀμπελών, ῶνος, ὁ, vinetum, vitibus conſitus locus. Pro eodem dicitur & ἀμπελεών Atticè.

Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, auis quædam cuius meminit Ariſtoph. & Poll. lib.6. eadem dicitur & ἀμπελίων, ίωνος, ὁ, Poll.l.6.c.9.

Compoſita.

Ἀγριάμπελος, q.d. ἀγρία ἄμπελος, labruſca.

Κισσάμπελος, herba quædam, de qua vide Dioſc.

Ξηραμπέλινος, vt ξηραμπέλινος χιτών, colorem habens vitibus areſactis ſimillimum. vide Suid.

Πολυάμπελος, vitibus abundans.

ἌΜΠΡΟΝ, ου, τὸ, funis per iuga tenſus, ad quem iugatis bobus magna onera curribus impoſita trahuntur. Helcium vocat Apuleius, vnde helciarij, qui funibus veluti boues iugati onera trahunt. dictum quaſi ἀμπτερόν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυγῶν διαδεδεμένον, inquit Etymol. qui tamen addit ita etiam dici poſſe lignum quod iumentorum ceruicibus imponitur.

Ἀμπρεύω, traho more boum ſeu iumentorum τῷ ἄμπρῳ προσδεδεμένων. Sic vſurpauit Callim. teſte Etym. Itidémq; Lycophron dixit ἄχλαινον ἀμπρεύσουσιν ἠλιθίως βίον, nudam trahent ſtulti vitam. Abuſiuè dicitur etiam pro baiulare & ſuccollare, inquit Suid.

Συναμπρεύω, vnà traho, vt iumenta trahunt plauſtrum. in trahendo adiuuo. Ariſtot.hiſt.an.lib.6.& Plut.in Cat.maiore.

ἌΜΠΥΞ, υκος, ὁ, vel ἡ, funiculus auratus quo comæ in equorum frontibus ſparſæ colligantur. Tribuitur etiam mulieribus, & ſic nominatum fuit vinculum illud quo conſtringebantur fluxi crines, & vitta quæ comis iam colligatis ſuperinducebatur. παρὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, eò quòd cohibeat crines, teſte Euſt. vt Il.χ. Τῆλε δ᾽ ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Idē Euſt. rurſum addit ἄμπυκας, dici κατὰ μεταφοράν, in equis fræna. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ à Sophocle in Philoctete dicitur rota. παρὰ τὸ κυκλοτερὲς, Ariſtoph. ſchol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον. & apud ipſum comicum ita dici operculũ vaſis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, ſed καταχρηστικῶς. Locus eſt in Acharn.

Ἀμπυκτῆρες, idē quod ἄμπυκες & quidē peculiariter in equis, apud Aeſchylum in tragœdia quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inſcribitur. vbi vide ſchol. ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Oedipo coloneo vocantur phaleræ vel ipſi ἄμπυκες ſeu ἀμπυκτῆρες.

Ἀμπυκάζεται, pro δεσμεύεται.

Ἀμπυκάζειν, religare. item frænare, & coronare. Euſt.

Ἀμπυκάζειν Euſt. annotat dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, idq; ipſũ ſua ætate vſurpatũ fuiſſe pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν. *hoc eſt*, antias & capronas (ita enim dicuntur vlteriores crines qui in faciem defluunt) religare & adſtrictos tenere.

Compoſita.

Ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim.

Κυανάμπυξ, ceruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Λιπαράμπυκα Θασίαν, Ariſtoph. in Acharn. vocat lagenam ſeu phialam vini Thaſij.

Μονάμπυκες πῶλοι, vnum tantùm habentes ἄμπυκα ſinguli, Euripides ita vocare dicitur τοὺς κέλητας.

Παραμπύκια, Euſtach. annotat vulgarem linguam ſolere dicere τὰ ἐπὶ τριχῶν.

Παραμπυκίζειν, idem Euſt. inueniri ait *pro*, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro ad cohibendos & cõſtringendos crines ne diffluant & latius ſpargantur: item aureis frænis inſignis (de equo dictum.) Vide Euſtathium.

Ἄμπωτις, &c. vide ἀναπίνω in comp. ex Πίνω.

ἈΜΥΓΔΑΛΕΑ, & Ionicè ἀμυγδαλέη & per contract. ἀμυγδαλῆ, amygdalus ſeu amygdala arbor, quæ & nux græca dicitur. Dioſc.lib.1.cap.177. Etymon. vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur & ἀμύγδαλος, ου, ἡ, apud Luc.

Ἀμυγδάλη, fructus illius arboris, qui & ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala & amygdalum nominatus. Dioſc. Vocatus τὰς ἀμυγδάλας Herodian. gram. ait παρὰ τὸ ἐν τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν ὥσπερεὶ ἀμυχὰς ἔχειν πολλάς, teſte Athenæo lib.2.

Ἀμυγδάλινος, η, ον, amygdalinus, *hoc eſt*, confectus ex amygdalis. vt ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Dioſc.l.1.c.39.

Ἀμυγδαλίσκος, ὁ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum. fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp.1 Probl.6.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala, Plin.l.26.c.8.

Ἀμυγδάλιον, ου, τὸ, amygdalũ: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη, apud Athen.lib.2.& Theophr.& Dioſc.

Ἀμυγδαλοειδής, έος, ὁ, καὶ ἡ, amygdalæ ſpeciem gerens.

Ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, idem. Nicand.

Ἄμυγμα, vide in ἀμύσσω. ἀμυδὶς, vide in ἅμα.

ἈΜΥΔΡΟΣ, ὰ, ὸ, obſcurus, ſuboſcurus, vix apparens, exilis tenuis idem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. τυτθοτέροις ἀμυδροτέροισιν ἰάπτει, obſcurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aſpide ἀμυδρότερον δ᾽ ἄλλων exilius & tenuius cæteris venenatis ſerpentibus. ἀμυδρὸν φῶς, lux obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Sic Thuc.lib.5. ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, obſcuris literis quæ vetuſtate attritæ & exeſæ vix apparent. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν, item ἀμυδρὸν καὶ δυσφανέστατον. Ἐλπὶς ἀμυδρά obſcura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ. Plutarch. in Alcib. metaphora ſumpta ab iis quorum leuia adhuc cernuntur veſtigia. At ἀμυδροὶ τόποι eidem ſunt οἱ καθύγροι καὶ [illegible] τὸ μὲν [illegible] (inquit) ὅ ἐστι ῥεῦν. Pro quo habetur ἄμυρος, apud Etym. apud Heſych.

Ἀμυδρὸν & ἀμυδρῶς, obſcurè, exiliter. vt quum ἀμυδρὸν ſeu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρὸν ſeu ἀμαυρῶς ὁρᾶν.

Ἀμυδρόω, ῶ, obſcuro, hebeto. vnde ἀμυδρούμενος, apud Dionyſ. Areop. hebeſcens, deficiens.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obſcuratio, hebetatio, ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμυδρώδης, εος, ὁ, idem quod ἀμυδρός. Nicand.

ἈΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, καὶ ἡ, dictum putatur quaſi ἀμώμημον, vt ſit ὁ μὴ ἔχων τὶ μώμου, hoc eſt, τὸ δεῖ μωμεῖσθαι ἔχει, quo irridere aliquem ſolemus & ſubſannare: aliis etiam dictum volentibus quaſi ἀμώμων. Vtut ſit, ſignificat eum, in quo nihil culpari reprehendiq; poteſt, nihil derideri, & ſubſannari. Odyſſ.ξ. Ὦ γέρον, ἄγγελος μέν τις ἀμύμων οὐ κατέλεξας. Od.τ. Ὃς δ᾽ ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ ξεῖνοι φορέουσι. Apud eundem ſæpe propriis nominibus iunctum legitur & tunc exponi poteſt etiam, laudabilis, aut laudatiſſimus, celeber, præclarus, vt Il.ζ. ἀμύμων Βελλεροφόντης. Odyſſ.υ. Ὀδυσσῆος ἀμύμονος. Exponi poteſt etiam, egregius, ſtrenuus, vt Ilia.ι. ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἀμύμον dicitur elegans, ſcitum. vt Il.ι. Δώσω δ᾽ ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ᾽ εἰδυίας. ¶ Apud Hom. Od.ε. θεῶν ἀμύμονι πομπῇ exp. fauſtis deorum auſpiciis, bono ductu.

ἈΜΥΝΩ, auxilior, opem fero, ſuppetias eo, ſuccurro, aliquem defendo, vel ab iniuria defendo. Iliad.φ. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνει θεοὶ αὐτοί. & ibid. Τρωσὶ [illegible] ἀμύνειν. Iſocr. ἥκει ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt vobis auxiliaturi. venerunt vobis ſuppetias. Xenop. Pæd.3 μὴ φεύγειν καταλιπόντας, [illegible] ἀλλ᾽ ἀμύνειν καὶ τέκνοις καὶ ἑαυτοῖς καὶ σῴζειν αὐτούς. ¶ Item propello, propulſo, arceo. paſſim apud Hom. cum accuſ. & dat. vt Od.θ. Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, ab vrbe & liberis arcẽs crudelem diem, vel propulſans. Sic Il.ι. ἀμυνέμεν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐθέλεις, arcere vis ignem à nauibus. defendere naues ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitiuus, vt Il.δ. καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνειν. & Il.ο. Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdũ additur præpoſitio, vt Od.ρ. ἀμφὶ δ᾽ ἀπὸ εἶχεν ἀμύνειν. Sic & apud Apol. Arg.1. ἀπὸ μητρὸς ἀμύνειν λώβην. ¶ Item vlciſcor vt ἀμύνω σοῦ τεθνηκότος, vlciſcor te mortuum, vlciſcor mortem tuam q.d. propugno pro te mortuo.

Ἀμύνομαι, dimico pro, propugno pro, tueor defendo. Apud poetas aliquãdo cũ genit. vt νηῶν ἀμύνοντο. Il.μ. Et cum accuſ. vt Il.ρ. ἀμυνέσθαι στίχας ἀνδρῶν. aliquãdo cum præp. περὶ, vt ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης, pugnare pro patria. Sic Il.ε. Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι [illegible] περὶ τεθνειῶτος. in proſa etiam ſic vſurpatur. Cũ præp. ὑπὲρ vt apud Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Sic & apud Dem. & Xen. cũ præpoſ. πρὸ vt ἀμύνομαι πρὸ τῆς ἀδελφῆς, pro ſorore pugno, ſororem defendo. apud Plut. in Probl. Et cum accuſ. vt ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, apud Plat. de leg. pro Græcia dimico vel propugno, Græciam tueor, vel defendo. ¶ Item iniuriam propulſo, vim arceo, reſiſto, tueor me aduerſus aliquem. Cum accuſat. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma quibus iniuriam inferentibus reſiſtunt, vel iniuriam illatam propulſant. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας, tueor me aduerſus eos qui me adoriuntur. ¶ Item vlciſcor. Cum accuſat. vt Homer. Odyſſ.μ. [illegible] ἀμυναίμην. Demoſth. Phil.3. ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, tutiſſimè & facillimè ipſum vlciſcemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Iſocr. ad Philippum, ἡμεῖς δ᾽ ὧν ὑπὲρ ὧν κακῶς πεπόνθαμεν, ἀμύνασθαι τολμήσαντες αὐτούς. vlciſci eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel pœnas ab eis repoſcere iniuriarum. Dicitur & ἀμύνομαί σε τούτου, vt apud Lucianum, ἀμυνοῦμαί σε τοῦ γέλωτος vlciſcor te ob riſum, vel vicem reddo tuo riſui. ¶ Item arceo, propello, propulſo. vt ἀμυνέτω νηλεὲς ἦμαρ. Il.λ. & ν. Sic apud Plutarch. in Publicola, οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, hic ſtans pro ponte hoſtes arcebat. In bonam etiam partem ſumitur pro ἀμείβεσθαι: vt ἀμύνασθαι τοὺς ἴσους, par pari referre. apud Ariſtot. in Probl. Sic & apud Thuc. ἀμύνασθαι τοὺς ὁμοίους.

Ἀμυνάθω, Atticè pro ἀμύνω, vt Διωκάθω pro Διώκω. Ariſtop. in Nebulis, ἀμυνάθειν μοι τυπτομένῳ. opē ferre mihi vapulanti.

Ἀμυνασία, ἡ, vltio, vindicta propulſatio iniuriæ. Aliquando abſolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἀμύναν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficij compenſatio, retributio. Suid. Euſt.

Ἀμυνίας, κ, ὁ, pro ἀμυντικός, Heſychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Euſtath. animus vltionis cupidus, vel vlciſcendi.

Ἀμυντικός, ἡ, ὁ. ad iniuriam propulſandam aptus, inſtructus ad defenſionē ἀμυντικὴ δὲ δυνάμεις ἡ περὶ τοὺς πονηρούς, Plat. in Epiſt.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, vel vltor. Il. ο. ἀμύντωρ Ζεύς, Od. π. Καί ῥά σφισιν καὶ νῶιν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει, ἤ τιν᾽ ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genitiuo, propulſator, expulſor: vt Simonides οἶνον dixit eſſe ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator, vel vltor, vel propulſator. ¶ Item pars cornu cerulni, apud Ariſtotelem in 6. de hiſtoria anim. vt in ſuo lexico Budæus ſcribit.

Ἀμυντήριος, κ, ὁ καὶ ἡ, q. d. auxiliatorius, propulſatorius, expulſorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes exeCti ſerratiue. ſic dicuntur quaſi ad vim propulſandum apti. Ἀμυντήρια ὅπλα, apud Diodorum, arma quibus vis repellitur.

Compoſita.

Ἀνταμύνομαι, viciſſim auxilior.

Ἀπαμύνω, propulſo, propelleo, arceo. vt Il. ο. ἀμῦναι ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνω. Sic & apud Herodot. ἀπαμύνειν σφι τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, iniuriam propulſo, reſiſto, vlciſcor hoſtem. Od. π. & λ. & apud Baſil.

Ἐξαμύνομαι, defenſo, tueor. Aff. ex Eurip.

Ἐξαμυνοῦμαι, defenſo, tueor. Aff. ex Eurip.

Ἐπαμύνω, defendo ab iniuria, auxilior, ſuccurro. Cum dat. apud Hom. ¶ In Epigr. τὴν δ᾽ ἀδίκως ἐπαμύνων, vlciſcor.

Ἐπαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ.

Περιαμύνω, protego & defendo à circumſtantibus periculis. Plutarch. in Alcib.

Προαμύνω, vt & προαμύνω σε, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ. protego te.

Προσαμύνω, vel προσαμύνομαι, inſuper auxilior. Il. β. & Plutar. in Romulo.

Συναμύνω, vnà opitulor. Eurip.

Χειμάμυνα, hyemis iniuriam arcens. Ita dicitur læna quædam craſſa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Euſt.

ἈΜΥΣΣΩ. vel Ἀμύττω, F. ξω. rado vnguibus, vellico, lacero, diſcerpo, carpo. Prouerbium eſt apud Suidam. μηδ᾽ ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς, probos ne ſpina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il. τ. χερσὶ δ᾽ ἄμυσσε Στήθεά τ᾽ ἠδ᾽ ἁπαλὴν δειρὴν ἠδὲ καλὰ πρόσωπα. Ab αἷμα inquit Etym. fit αἱμάσσω, & mutato α in υ, ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) ſcarifico. Pollux οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν. ¶ Item, metaphoricè, animum exulcero, ſaucio animum alicuius, apud Baſilium. Æſchines in epiſtolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, quod mentem exulceret (dolorem videlicet refricando.) Homerus Il. α. σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

Ἀμυγματίας, ὁ, laniatus & laceratio cutis, propriè. Soph. verò dixit etiam, πολιᾶς ἀμυγματα χαίτας. pro, vellicatus ſeu euulſiones canæ comæ. Idem & ἀμυχὴ dicitur.

Ἀμυξις, εως, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio. Item ſcarificatio.

Ἀμυξισμός, ὁ, idem quod ἀμυξις.

Ἀμυξ, adverb. q. d. vellicatim, diſcerptim Nicand.

Ἀμυκτικός, ἡ, ὁ, vim habens dilacerandi & dilaniandi, Cæl. Aurel. Chron. lib. 2. cap. 6.

Ἀμυκτικῶς, idem quod ἀμυξ. Nic.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, idem quod ἀμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν. i. lacerationes plangentium ſuſtulit. ¶ Ἀμυχαὶ Dioſcoridis interpretes parua hulcera ſiue hulcuſcula vertunt. quidam hulcuſcula cutis, vt li. 7. c. 3. ἐάν οὕτω δ᾽ ἀλλαχόθεν τὰ μεγάλα τραύματα ὑπὸ τοῦ λυκοῦ πέτων. ὡς τὰ μικρὰ καὶ τὰς ἀμυχὰς ἐμφέρει. Sunt & qui tubera liuentia interpretentur.

Ἀμυχί, adverb. cum vellicatione, ſuperficialiter: quaſi radendo ſummam cutem.

Ἀμυχηδόν, adverb. apud Etymologiſten exp. ἄκροις δακτύλοις, primoribus digitis, vel ſummis digitis. Videtur tamen potius ſignificare, in lacerationis aut vellicationis modum, aut per vellicationem, & quaſi quis diceret, vellicatoriè, ſeu vellicatim, diſcerptim.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis veluti carpta ac vellicata vnguibus videtur. Hippoc. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

Ἀμυχαλία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Καταμύσσω, lacero, laniatu ſaucio, perſtringo. (Ita videlicet vt aratrum terram & telum cutem perſtringit leuiterque ſauciat, non profundum imprimens ſulcum, quod & ξύειν dicitur) Il. ε. Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. lib. 2. καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτῳ.

Περιαμύσσω, ſiue Περιαμύττω, circumſcarifico, circumcirca ſaucio. Metaphor. in Axiocho. ὥς τι ποικίλως περιαμύττων τὸν νοῦν. ſaucians, lacerans.

ἈΜΦΙ΄, præpoſitio quæ variis caſibus iuncta varia ſignificat.

Cum Genit. ſignificat. de, Od. θ. ἀμφ᾽ Ἄρεος φιλότητος εὐστεφάνου τ᾽ Ἀφροδίτης. Luc. in Aſtrol. ἀμφί τι ἀστέρων ἡ γραφή. Item propter. Apol. Arg. 1. τοῦ δ᾽ ἀμφὶ δ᾽ ἐλλ ἱμερόεσσαν ... propter hāc, huius cauſa vel gratia, huius nomine. Itē πρός, per. Apollon. Arg. 2. Φοίβου τ᾽ ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι, oro atq. obteſtor per Phœbū Itē, circa, ἀμφὶ πόληος οἰκοῦσι. exp. circa vrbem habitant, apud Herodot.

Cum dat. ſignificat etiam περί, de. vt apud Sophoclē in Aiace, ἀμφὶ μὲ τοῖσιν δὲ σχήσει, περὶ τούτων. Sic & Herod. ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐπεφήμισται λόγος, de eius morte duplex vulgatur fama. Odyſſ. ξ. καί μοι φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ Ἀμφ᾽ ἐμοί. pro περὶ ἐμοῦ. Sic & ἀμφὶ βουλαῖσι & ἀμφὶ γάμῳ apud eundē. Ponitur etiam pro, circa vel circū idq. frequētiſſima & maximè recepta ſignificatione præſertim apud poetas. Heſio. Θῆκαν δ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἀρὰς ἀλκτῆρα σιδήρου. Hom. Od. ξ. ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apol. Arg. 2. Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῆσιν ἔθεντο. æreas galeas circum capita poſuerunt, vel capitibus circumpoſuerunt. Sic & apud Theocritum, ἀμφὶ στήθεσι, circa pectus. Item propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem ſcholiaſtes exponit διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ᾽ Ἑλένῃ μαχήσασθαι nonnulli exponunt propter Helenam pugnare, vel Helenæ cauſa. Item pro κατά, contra Soph. in Aiace, λόγους ἄπιστα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κακά. Τοὺς δ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυσσεῖ. i. κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, aduerſus Vlyſſem.

Cum accuſ. (apud proſæ ſcriptores potius quàm cum datiuo) ſignificat circa. vt ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa vrbem. Apud Xen. Pæd. lib. 5. ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, circa cœnam occupatus erat. Dicitur eodē ſenſu nonnunquam, εἶναι περί τι & γίνεσθαι περί τι. Apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον quæ ad prandiū pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον (ſubaudi ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Il. γ. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. Sic & in obliquis caſib. Synel. περὶ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro περὶ τῶν ἑταίρων Παύλου καὶ Διονυσίου. Aliquando hac phraſi denotatur & homo & comitatus eius: vt apud Thucyd. οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Piſander cum ſociis. Sic ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites, vel Cyri milites. Sic apud Platonem οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus & eius ſectatores. vel, Orphei ſectatores. Item pro circiter. Lucia. ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη σὺ ὄντος ἀπέθανεν. quum annos eſſes natus circiter quinquaginta. vel quum circa quinquageſimum eſſes annum.

Ἀμφὶ περί, cum accuſ. poſitæ, ἐκ τῶν παραλλήλων. pro alterutra ſola. Il. β. Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum περί præponitur, poſita poſt ipſam particula τε. itémque poſt ἀμφί. vt Il. ε. περί τ᾽ ἀμφί τε κάπρον. Sic Apol. Arg. 2. ὁδὸς περί τ᾽ ἀμφί τ᾽ ἱερὸν Ἀθάνατος. Suid ἀμφὶ περί. exp. ex vtraque parte.

Ἀμφὶ pro περί & ἐν & ἐπί & pro διά, in compoſ. Euſt.

Ἀμφί, adver. ſine caſu, vt & circum Latinè aliquando. Exponitur & circumcirca Apol. Arg. 2. ἀμφὶ δὲ πάλιν ἐξ ibidem, ἀμφὶ δὲ Κόλχων ἔθνεα ναιετάουσι.

Ἀμφίς, (aliud aduerb. ex ἀμφί præpoſitione factum, addita litera σ) Vtrinque, ab vtraq; parte. Il. ε. σιδήρειον ἄξονι ἀμφίς. i. ἀμφοτέρωθεν, inquit Euſt. At Il. π. Ἧχ᾽ ἵπποι καὶ λαοὶ ἐρυκανόωσ᾽ ἀμφὶς ἐόντα. vbi ἀμφίς idem ait ſignificare vel in circuitu, aut circūcirca: vel pro ἀμφί (circū) accipi: vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος ὄντα. Apud Heſiod. in Erg. Πάντα μάλ᾽ ἀμφὶς ἰδών. ¶ Item ſine, ſeorſum. Cum genit. vt ἀμφὶς Διός, abſq; Ioue, vel ſeorſum à Ioue, apud Homer. Interdum cum verbo iūctum idem ſignificat: vt ἀμφὶς φράζεσθαι. ſeorſum deliberare vel conſultare. Diuerſa conſilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quaſi διχοφρονεῖν. ¶ Item extra, itidem cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. i. ἐκτός, inquit Euſtat. ¶ Item inter, in medio. Il. γ. ὀλίγη δ᾽ ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, rum erat terræ inter vtroſque.

Διαμφίς, [comp.] vtrinq;. Item ſeorſim, Dion. de ſitu orbis.

Διαμφίδιος, (q. d. ſeorſim poſitus, ſeparatus) diuerſus, alienus. Heſych.

Ἄμφω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἈΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, F. ήσω. controuerſor, cōtendo de re aliqua diſcepto. vt apud Plat. in Protag. καὶ περὶ τοῦ λέγειν ἀμφισβητεῖν μὲν ἐρίζειν δὲ μή. Sic apud Ariſt. Rhet. 1. ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Iungitur & datiuo rei. Ariſtot. eth. 6. ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς. controuerſatur de iis quæ euidentia ſunt, vel adducit in controuerſiam ea quæ, &c. Et infinitiuo: vt apud Demoſth. in Patagr. ad Apat. ὅτι ἀμφισβητοῦσιν οὐδὲ μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτοῖς. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, contendo te non vera dicere. ¶ Item contendo in iudicio, litigo ambigo. Iſocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν. noli ad gratiam de iis de quibus inter ſe ambigunt, ſententiam ferre, vel de

quibus inter eos ambigitur. Ariſt. Pol.4. καὶ γὰρ περὶ τοὺς κοινοὺς λόγους ἀμφισβητοῦντες περὶ τοῦ ὀνόματος. ¶ item ἀμφισβητῶ τούτου vel τοῦτο, aut περὶ τούτου, contendo de hoc tanquã ad me pertinente, hoc mihi vendico. vt apud Themiſtium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, ſi rem vendicarem mihi, vt Bud. interp. Apud Demoſth. in ep. Phil. ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν νῦν ὑμῖν προσηκόντων. Iſocrates in Euagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Ariſt. Pol.3. ἀμφισβητοῦσι τῆς τοῦ πράγματος ἰσότητος. Additur interdum datiuus perſonæ, vt apud Iſocratem ἀμφισβητῶ σοι ἀρχῆς, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Ariſt. Rhet.2. καὶ ἀμφισβητοῦντες προσθήκασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα.

*Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. eſt μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν, quaſi ἀμφισβατεῖν. Aſſertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν, quaſi ἀμφιζητεῖν.

Ἀμφισβητοῦμαι, ambigor, in controuerſiam venio ſeu adducor. vt περὶ τούτου ἀμφισβητεῖται, hoc controuerſum eſt, vnde τὰ ἀμφισβητούμενα, res controuerſæ. Exp. & controuerſia mihi mouetur, apud Demoſthen.

Ἀμφισβήτημα, τὸ, controuerſia, item, quæſtio inter diſputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controuerſia, diſceptatio, contentio. Iſocr. item dubitatio, item, actionis quoddã genus apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ καὶ ἡ, controuerſus, in controuerſia poſitus de quo controuerſia eſt, de quo diſceptatur. dubius, de quo dubitatur. Xen. Demoſth. Ariſtot.

Ἀμφισβητικός, ἡ, ὁ, contentioſus, i. contentionib. deditus.

Compoſita.

Ἀναμφισβήτητον, non controuerſum. quod conſtat & conuenit.

Ἀναμφισβητήτως, ſine controuerſia, citra controuerſiam, proculdubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, ῶ, controuerſor, diſcepto. Dem. pro cor. αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

ἌΜΦΩ, ambo, vel ambæ. Od. σ. τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. Apud Heſiod. ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν. vt ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus: qui datiuus χεροῖν interdum ſubauditur. *Fit ab ἀμφίς.

Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, vterque, vtraque, vtrumque. Il. δ. Ἀμφότερον κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Sic & Od. ο. Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, &c. In duali. Iſocr. in Paneg. ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐλθόντων. Et Od. δ. Νῶι μὲν ἀμφοτέρω μεμνώμεθα ὁρμηθέντες. In plur. ἀμφότεροι, vtrique frequentiſſimũ eſt apud vtroſq; ſcriptores. Ἀμφοτέραις χερσί, ambabus manib. qui tamen dat. χερσὶ ſæpiſſimè ſubauditur & in proſa & in carmine.

Ἀμφοτέρως, vtroq; modo. Ariſt. rhet.1. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον aduerbialiter, vt Il. δ. & ν.

Ἀμφοτεράκις, idem.

Ἀμφοτέρωθι, vtrobique, Ἀμφοτέρωθεν, vtrinque, Ἀμφοτέρωσε vtroque, in vtramque partem.

Ἀμφοτερίζω, in vtramque partem vergo. item vtrinque cingo vel attingo. Strab. lib.6.

Compoſita.

Ἐξαμφοτερίζω. vtraque re excido. item in dubio pono. dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in vtramque partẽ vergo, ancipitem me præbeo, & mediam naturã habeo. inter duo aut plura genera ita intercedo, vt nullo in genere planè cenſeri poſſim. Ariſtot. de part. anim. lib.3. φανεῖν γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν, vbi quidam interpr. ancipiti inter hæc eſſe ſpecie. Conſtruitur & cum ἐπὶ vel πρὸς, cũ ſignificat anceps & ambiguũ eſſe, vt Ariſt. in Eth.7. ¶ item vtrique ſufficio. Ariſt. de gen. li. 4. ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν. B. Et pro alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantib. in eo ſententiis. ¶ item, in neutras partes tranſeo, integrum me & medium præbeo, vt apud Plut. τοὺς δὲ βουλευτὰς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

Συναμφω, ambo, q. d. ſimul ambo. Polyb. lib.1.

Συναμφότερον, q. d. ſimul vtrumque. Et pro ἀμφότερον, vtrũq; Plat. Thuc. Dem.

ἌΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum: nomen fruticis cuiuſdam & aromatis, apud Dioſcor. & Theophr. Κινάμωμον, vide ſuo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum ſimilitudine aliqua referens. Dioſc.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo ſimilis ſit. Dioſc. lib.1. c.14.

Καρδάμωμον, aromatica, planta, à cardamo denominata. vide Plin. Dioſc. Theophr.

ἊΝ, cõiunctio interdũ potentialis interdũ expletiua, vt Dem. ad Aphobum: ὅτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελήλεγξαι ζητῶν, ἐξέτασιν ἂν μετὰ τὴν παῖδα τὴν γράψασαν τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν eſt δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. Sic apud Ariſtot. in 10. Ethic. μάλιστ' ἂν τοῦ τὸ δύνασθαι δεῖξειν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Ariſtophanem in Veſpis, ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Eius vſus exemplis colligendus eſt. ¶ Cũ Indicatiui præt. imperfecto, Demoſth. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, eſſent enim omnium vtiliſſimi, Vel, eſſe poſſent. Cum præterito perf. Idem ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, iampridem periiſſetis, vel, iã pridem fieri potuiſſet vt periiſſetis. Cum præt. pluſquam perf. Demoſth. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμεμνήμην τῶν ἐμαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Cum Aor. 1. Μὴ ἂν οἰηθῆναι τήμερον ἀφῖχθαι, non putaſſet. Cum Aor. 2. vt εἶπον ἄν, εἰ ἀκηκόειν, dixiſſem ſi audiuiſſem. ¶ Cum optatiuo etiam ponitur modò hoc modò illo tempore. Cum præſenti Lucianus καὶ ἐν τούτῳ πάντα ἂν εἴη πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φθάνοι χαίρειν ἐμολογοῦσα. Sic τί ἂν λέγοιμεν, cur diceremus? vel, cur dicamus? Cũ Aoriſto, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἴφθιμός ἐστιν εἴτε καὶ παρθένος, non iudicaueris vel diiudicare nõ poſſis. Lucianus Δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμαρτοίημεν. Demoſthenes πῶς ἂν ἀμφοτέρους συμφαντας γένοιτο; Il. ε. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, non cognoſceres, vel non animaduerteres, ſiue non animaduertas, aut non adnimaduerteris, aut animaduertere non poſſis. Iliad. ε. Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc vel cum ipſo Ioue dimicet, ſiue dimicaret aut dimicare poſſet, vel poſſit. Il. α. & β. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, alioqui enim nunc poſtremùm Atrida conuiciareris, aut potius, conuiciatus eſſes. Sic Plato de rep. lib.8. οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, alioqui enim cæcum vitæ ducem non conſtituiſſet. Dicitur & γάρ τ' ἄν, pro γάρ τοι ἄν, vt apud Xenophontem, Δεινὸς γάρ τ' ἂν εἴη ὁ Κῦρος. Item ἂν cum optatiuo poſt relatiuum. Xenophon, λέγει ὡς οὐκ ἂν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. ¶ Cum Subiunctiuo etiam collocatur. Iſocr. in Panegyrico. οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπειραμένοι, ὡς τί ἄριστ' ἂν διδάσκοιτε περὶ αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere poſſitis, Galenus lib. Meth. 10. ὅπως ἔσται δ' ἀκριβὴς ἂν εἴη γένηται διελομένῳ τινὶ, &c. conſideratio exacta tibi fuerit (vel eſſe poſſit) ſi diuidas, &c. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ Ποσειδῶνος υἱός ἐστι. qualiſcunque ſit, filius eſt Neptuni. Demoſth. ὁ λέγων ἃ χαρίεις ἔτι ἂν βούλοιτο. Sic παρασκευάζειν πάντα ὅσα οἴονται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet coniunctiuum ἄν, & quũ annectitur aduerbiis tẽporis, ὅτε ὁπότε ἐπεὶ & apud poetas εὖτε: vnde ὅτ' ἄν, ὁπότ' ἄν, ἐπεί τ' ἄν, & εὖτ' ἄν: vel potius coniunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν, εὖταν & ἐπειδὰν paſſim coniunctim ſcriptũ reperitur, non diuiſim ἐπειδ' ἄν. ¶ Cum infinitiuo tria tempora ſignificat, inquit Bud. Demoſth. ἆρά γε μικρὰ βουλῆσαι τοὺς πλουσίους ὑμῶν ἀναλῶσαι, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, ἢ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν. ἐθέλειν οἱ πλούσιοι, vel diuites modicas pecunias in id impendere voluiſſe? vel modica pecunia emptum voluiſſe, ne iuſtam collationem præſtare cogerentur? Sic & Xen. Hell.6. δοκῶ ποιῆσαι ἄν. Iungitur cum futuro plerunque in verbis quæ futurũ poſcunt, vt νομίζω καὶ ἡμαρτῆσθαι ἐλπίζω, προσδοκῶ & ſimilibus. Antiph. περὶ χορηγοῦ. Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Iſoc. in Buſiride, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν διδάξειν. Itẽ de pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Fit tamẽ & aliter in iis verbis interdũ vt Thucydides, ἐλπίς δ' ἦν καὶ πάλαι οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophõ, ἐξὸν ἐλπίζειν, εἰ πλὴν πρὸς ὑμᾶς εἶναι πράττοιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐμπλεύσειν ἄν; Putas nos eſſe nauigaturos? Herodot. οἱ δὲ οὐκ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο. illi negauerũt ſe vllius rei gratia id facturos. Iũgitur etiã ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν cum præter. infinit. Demoſth. περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. Pæd.4. καὶ τοίνυν εἶναι ὅτι ἴσως οὐκ μάλιστα πάντων ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ νῦν καταλελύσθαι ἂν ἐλθεῖν τὸ ἀμφὶ συνουσίαν ἔχειν. Ponitur & cum pluſquamperf. vt idem Oecon. dixit ὅτι μὲν δὴ οὐ τὰ χρήματα ἐπιστάσθαι νενικέναι ἄν. ¶ Cum participio etiam iungitur idque non rarò. Cũ præſenti, vt Demoſthenes Olynth. 3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Iſoc. ad Philippum, ἐνόμιζον οὐδ' ἀμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἀγαγεῖν τὴν πόλιν εἰ μὴ ἕξεις, &c. Nullo pacto videbã poſſe Græciã tranquillitate frui. Cum Aoriſto etiã ſæpe. Demoſth. ὑμεῖς δ' οἱ μισοφιλίππου πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως, &c. Qui ſuccenſere poteratis. Ariſtoteles, τοῦτον δὲ τὸ τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ὃ συνέχον ἔχειν. ὡς διεκεχωρίσθη ἂν καθ' αὑτὸ ἕκαστον, quod niſi foret, ſuopte quæq; nutu ſeparata eſſent & diſſipata. ¶ Cõuenit etiã interrogationib. cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æſchines cõtra Cteſiphontem, σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις, σὺ γὰρ ἂν προσελθεῖν μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; tu vt vicum vnum ad defectionem traheres? Quum autem ſine γὰρ ponitur, non habet eandem vehemẽtiam, vt illud Demoſthenis pro corona, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί φθέγγεσθαι λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τούτους; quid dicturos fuiſſe exiſtimatis, aut quid facturos? Et illud, τί χείρων ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐστιν, ἐλευθέρους ἐκείνους διοικεῖτε. ¶ Apud Iſocratẽ vim etiam habet verbi taciti ac ſubaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας προθυμούμενοι, tam enixè contenderunt, tam accuratè præſto fuerunt,

τὸς, quàm facere potuiſſet ſi ſuū agrū populantes vidiſſent. Affert enim particularia hæc cōpendiū orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἴσως ἂν συγχωροίην, τὰ δ᾽ ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, nō etiā, non itē concederem. ¶ Interdū ponitur ἂν præcedente εἰ, vt Demoſth. ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ. εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, ſi iā pridem Rēpub. tractare aggreſſus fuiſſem, iā pridem periiſſem. Æſchines, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ᾽ ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, ſi ſaperetis, ne nominaretur quidē populi nomē. ¶ Quædā ſunt genera in quib. ἂν in priore εἰ μὴ in poſteriore collocatur, vt apud Xenophontem libro Κυρ. π. 1. οὐκ ἂν προῄλθομεν εἰ μὴ ἐπίστευον ἀληθεύσειν. Interdū verò πλὴν εἰ, vt apud Iſocratem, οὐ γὰρ ἂν οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τῆς τύχης ἀγαθῆς, πλὴν εἰ δόξειε, &c. ¶ Ἂν geminatum. at Budæus ſibi magis παραπληρωματικὸν videri quàm δυνητικὸν in hoc Xenophontis loco, Pæd. 5. ἴσως δ᾽ ἂν κουφότερον συσκευαζόμεθα καὶ εὐτελέστερον, τότε τὰς ἐπιούσας ἡμέρας οὐδ᾽ ἂν ἀριστήσαιμεν τε καὶ δειπνήσαιμεν καὶ καθεύδοιμεν. Idem alibi ἂν eſſe πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco, in Alcib. 2. ἀλλὰ καὶ ἐδέξατο ἂν ἡδέως, εἴπερ μὴ παρόντα τυγχάνει. ¶ Ἂν pro ἐὰν ſi, vide in Εἰ. ¶ Itē pro ἀνά, vide in Ἀνά.

ἈΝΆ, (præpoſitio) per. Od. ξ. Χῶρον ἀν᾽ ὑλήεντα, per locum ſyluoſum. Et ἀνὰ δῆμον, Od. τ. per populū, inter ciues. Item, Ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchū, ἀνὰ τὰ ὄρη πλανώμενοι, palātes per mōtes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, per viā, in vita. & apud Dioſcoridē, ἀνὰ πᾶν ἔτος, per ſingulos annos, quotānis. Exponitur & apud. vt πολλὰ δ᾽ ἠγείρα χρήματ᾽ ἀν᾽ Αἰγυπτίους, apud Ægyptios multum pecuniarū collegi. Ἀνὰ στόμα ἔχειν, an pro habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Euſtathius. Il. β. Sic & ἀνὰ μέσον cap. ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: Inuenitur ſæpe ſcriptum ἀναμέσον coniūctim, & ἀναμέρος. ¶ Apud poetas cū datiuo ſig. cum, vt Il. α. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, vnà cū aureo ſceptro. Vel (ſecūdū alios) ἀνὰ pro ἐπὶ. Sūt & qui pro circa hic accipiāt. Significat & ſuper apud eundem, ſæpe quidem cum datiuo: interdū tamē & cū accuſatiuo. apud Homerum, ἔνθεν ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. & ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. & apud Pind. χρυσέαις ἀν᾽ ἵπποις. Cū accuſ. vt ἀνὰ τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Euſtath. Idem in hunc locum, Il. ι. Αἶψ᾽ ἐπέων, ἀνὰ νῆας ἰοῦσαι, ait ἀνὰ ναῦς eſſe pro ἐπὶ ναῦς, poſita præpoſitione vna pro alia: aut eſſe pro ἀνιέναι ναῦς, ſubaudita ἐπί. ¶ Ἂν pro ἀνά interdum ponitur à poetis, ſequente etiam conſonante. Cū datiuo, vt ἂν βωμοῖσι apud Hom. Cum accuſ. vt ἂν πύργους, & ἂν δώματα apud eundem. Sic & apud Heſiodum ἄν τε φαρέτρην ἀν φυλλὰ βαίη. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compoſitis, vbi tmeſis ponitur ἂν pro ἀνά: vt Od. ξ. ἂν δ᾽ ἔστησε. ſtatu: pro ἀνέστησε δ᾽. ¶ Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, apud Herodot. cap. aduerſus flumen nauigare, vel aduerſo flumine nauigare. ¶ Ἀνὰ cum accuſatiuo declarat etiam æqualem quandam diſtributionem: vt apud Dioſc. lib. 1. c. 91. ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ δραχμὴν μίαν. μῖξον δὲ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν, xylobalſami atque aſpalathi ſinguiæ drachmæ cinnamomi, cardamomi & nardi ſingulorum vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ. apud eundē, ſingulorum drachmas duodecim. Sic & Matth. c. 20. ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον, acceperunt ſinguli denarium. Luc. 9. μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, ſinguli binas tunicas. Ioan. 2. ἦσαν ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capientes ſingulæ binos aut ternos metretas. Ruſum Luc. 9. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, facite vt diſcumbant per ſingulos quoſque diſcubitus quinquageni. ¶ Vacat etiam interdum, vt Apocal. cap. 21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. & duodecim portæ, duodecim margaritæ, vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel, & ſingulæ portæ è ſingulis erant margaritis. ¶ In compoſitione ſæpe ſignificat iterationem & velut redintegrationem: vt in ἀναβλαστάνω, repullulo, ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω, reuiuiſco. Interdum ſig. retrò vt in ἀναλύω. Frequēter ponitur pro ἄνω, ſurſum vt in ἀναβάλλω, attollo: ἀνέρχομαι, aſcendo: ἀνίσταμαι, ſurſum erigor. Aliquando ſimplicis ſignificationem auget, vt in ἀναβοάω ἀναθορέω ἀναζητέω. Sæpe etiam vacat: vt in ἀναρπάζω, ἀναπαλαίω, ἀναγγέλλω. Interdū mutatur in ἀμ, ſequente β vel π: vt in ἀμβάλλω, ἀμπνέω pro ἀναβάλλω, ἀναπνέω. vel mutatur in ἀγ, ſequente κ vt in ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω, aut χ, vt in ἀγχαλάζω pro ἀναχαλάζω. Et in ἀν ſequente alia vocali: ἀνίημι pro ἀνίημι. ἀνστρέφω pro ἀναστρέφω. ¶ Ἄνα verò eſt vocat. nominis ἄναξ. Il. γ. Od. ρ. & alibi. Ponitur & per apocopen pro ἀνάστα, ſurge. Ἄνω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἈΝΑΓΑΛΛΊΣ, ίδος, ἡ. Anagallis: herbæ nomen, de qua Dioſc. lib. 2. cap. 209. & Plin. lib. 25. cap. 13. Meminit Suid. etiam & Gal. 6. ſimpl.

ἈΝΆΓΚΗ, ης, ἡ, neceſſitas (vel ab ἀνάσσω, i. regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonaſmo literæ κ, quaſi ἡ πάντων κρατοῦσα, vt vult Etym. Ariſtot. de mūdo aliud etymon ſequit dicit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεόν, οἷονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα, i. exiſtimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quām deum, veluti qui ſit immobilis ſubſtātia.) Xen. Pæd. 2. οὐ γὰρ ἐστὶ οὐδὲ διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, nō eſt magiſtra vlla horū melior quā neceſſitas. Demoſth. Olynth. 1. εἰς ἀνάγκην ἐλθωμεν ποιεῖν, veniamus in neceſſitatē faciendi, cogamur facere. Apud Euripidē, εἰς ἀνάγκην ἄγομαι, ad neceſſitatē adducor, imponitur mihi neceſſitas, cogor. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν. neceſſe eſt mihi hoc facere, cogor hoc facere, apud Demoſth. Xenoph. & alios. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, omnino neceſſe eſt, apud Greg. Pro eodem vſurpantur ἀναγκαίως ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης, neceſſitate, neceſſariò coactē inuitē. ¶ Exponitur etiam fatū, fatalis neceſſitas. Plutarch. καὶ δὴ καὶ Κράτων κατὰ τὴν ἀνάγκην γενόμενος Μακεδόσιν ξυμμαχεῖν. Euripides ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates fatali quadam neceſſitate à diis impoſitas. ¶ Item ἀνάγκη, tormenta quæſtio, vt in epitome Polybij. τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, quæ alibi τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα dicit. Ex Plutarch. in Publ. πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἀπεξηγόρευσε ταῦτα, ne quæſtio quidem hoc illi expreſſiſſet.

Ἀναγκαῖος, α, ὁ, neceſſarius, neceſſariò eueniens, coactus. Item ἀναγκαῖον, quod ex neceſſitate fit, & vitari nequit. Demoſthenes pro corona, ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, peccata quæ neceſſario conſequuntur, peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολεμισταί qui ex neceſſitate & coacti pugnant. Od. ω. μῦθος ἀναγκαῖος cap. ἀναγκαστικός, quo imponimus neceſſitatem, & cogimur aliquid facere. Od. ρ. Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, neceſſe eſt. ¶ Item neceſſarius cuius vſus eſt neceſſarius: vt πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. Apud Thucydidem, τὰ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, res quarum vſus ſingulis diebus eſt neceſſarius. Sic ἀναγκαῖα τοῦ βίου, res ad vitam neceſſariæ apud Iſocrat. in Panegyr. item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ ſunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. Demoſthenes pro corona, μικρὰ δ᾽ ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖος exponitur vtilis. Euſtathius. Sic apud Homerum ἀναγκαῖοι δμῶες. ¶ Item neceſſarius, neceſſitudine coniunctus. Xenoph. Hell. 5 ἀναγκαῖοί μοι ἐστὲ καὶ ἐπιτήδειοι. Et Hom. ... μηδ᾽ ὄνομα συγγενεῖς ἔχοντες ἀνέχεσθαι σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῆς ἀνάγκης ἂν παράσχοι. ¶ Item ἀναγκαία (ſubſtantiuè) neceſſitudo affinitas propinquitas. Herodot. in Clione, Ἀλυάττεω γὰρ ἔγημεν Ἀστυάγης τὴν θυγατέρα Ἀρύηνιν Ἀστυάγει τῷ Κυαξάρεω παιδὶ, διὰ γὰρ ἀναγκαίας ἰσχυρὰς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν.

Ἀναγκαίως, neceſſariò. ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν, neceſſariò ignis calidus eſt & lac candidum. Iſocrates ἀναγκαίως ἔχει παρ᾽ ὑμῶν ... δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι, i. neceſſe eſt Cicero ἀναγκαίως ἔχει vertit, ſic iubet neceſſitas.

Ἀναγκαιότης, τητος, ἡ, neceſſitudo, id eſt, propinquitas generis. Lyſias.

Ἀναγκάζω F. σω, cogo, compello, adigo. Iſocr. ad Philippum, τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, vtilitate ſuadente, cogentibus autem malis præſentibus, exponitur etiam à Bud. vrgeo, vexo.

Ἀναγκάζομαι, cogor. Plat.

Ἀναγκαστὸς, ὁ, coactus, non voluntarius. Thuc.

Ἀναγκαστῶς, coactè. 1. Pet. 5.

Ἀναγκαστικὸς, ὁ, qui cogit, qui neceſſitatem imponit.

Ἀναγκαστήριος, idem.

Compoſita.

Ἀναναγκαστος, voluntarius, minimè coactus item ἀναναγκαστοι ex voluntate manans, quod præter voluntatem non fit. Arrian.

Διαναγκάζω, inuitum cogo.

Εἰσαναγκάζω idem quod ἀναγκάζω. Plat.

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, excito, vrgeo inſtigo, apud Xen. τὴν ὀργὴν πληγαῖς ἐξηναγκάζον.

Ἐπάναγκες, τὸ, neceſſe, neceſſarium. Demoſth. ὃ δ᾽ ἀπαιτεῖ τὰς προσηκούσας ἐπανάγκας. Et in quadam lege, τὰς δὲ φρατρίας χρηματίζειν ἐπάναγκες. Plutarchus in Solone ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, neceſſe non eſſe. In Act. Apoſt. cap. 15. πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, præterquam hæc neceſſaria. item aduerbialiter, neceſſariò, apud Dem.

Ἐπαναγκάζω cogo, compello. Dem & Andoc.

Καταναγκη, violentior amoris illecebra, vnde ἐρωτικαὶ καταναγκαι. Syneſ. ¶ Item catanance, herba, cuius duæ ſpecies, quæ ambæ feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Dioſc. lib. 4. cap. 134. Meminit & Plin. lib. 27. cap. 8.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, perſuaſio cum neceſſitate coniuncta, i. cui vis adhibetur. Vtitur Cic. ad Atticum.

Προσαναγκάζω, inſuper cogo. Et ſimpl. cogo. Plat.

Συναναγκάζω ſimul cogo, vel ſimpl. cogo. Polyb. & Xen.

Χιζανάγκη, nomen emplaſtri ſeu vnguenti ad mouendum aluum. Aet.

ἈΝΑΓΥΡΙΣ, ιδος, ἡ, & Ἀνάγυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anagyris ſiue Anagyros: nomen fruticis βορυσσμου apud Dioſcor. lib. 3. cap. 117. & Plin. lib. 27. cap. 4.

ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuſo, detrecto. Item inficior. Interdũ cũ infin. vt Il. σ. Et Ariſtides, οὐκ ἀναίνε) μὴ οὐ κοσμεῖν. Sæpe cũ accuſatiuo, vt Od. γ. de Clytemneſtra, τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2. ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὑτοῖς πράττειν ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, i. vt nullum opus detrectent, ſed exiſtiment decere ſe agere quicquid imperator iuſſerit. Habet & accuſatiuum perſonæ pro, repudio, reſpuo, & (ſecundum quoſdam) aſpernor. Od. ζ. Τῶν δ᾽ ἄλλων ὑπὲρ τὴν ἀναίνομαι εἰδ᾽ ἀθερίζω. Demoſth. εἰ δὲ πρὸς δ᾽ ἐξὸν ὁ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, i. reſpuis ſocerum præ nobilitate tua, vel, non agnoſcis eſſe ſocerum tuum, vt interpretatur Budæus. * Euſtath. deducit ex αἶνος (i. aſſenſio) præfixo α priuat. & interiecto ν euphoniæ gratia. Quidam volunt propriè dici de recuſatione circa nuptias, aut concubitum: & ex ἀρνέομαι factum dicunt ἀρναίνομαι, deinde ſublato ρ, ἀναίνομαι.

Ἀπαναίνομαι, (comp.) Aor. 1 ἀπηνηνάμην, renuo, reſpuo, recuſo, reijcio. Cum accuſat. Odyſſ. κ. Ἔνθα σὺ μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Et Iliad. η. Οἱ δ᾽ ὡς γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος. Heſiodus, Ῥεῖα γὰρ ἐκ ἔπος εἰπεῖν, βοῦς δὸς καὶ ἅμαξαν. Ῥεῖα δ᾽ ἀπανήνασθαι. Vſi ſunt hoc verbo etiam interpretes Bibliorum, vt Eccleſiaſtici capite quarto. ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου. Citatur & ex Pſalmo 76. cum infinitiuo ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.

ἈΝΑΞ, ακτος, ὁ, (pro ἄνακος, inſerto τ per pleonaſmum) rex. Od. ρ. Παντοῖοι ... ἄνακτας παῖδας ἔασιν. Il. α. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur dijs quoque, vt Il. ω. Ἑρμείας δ᾽ ἄναξ. Od. μ. θεοῖς ἀθανάτοισι ἀνάσσει. In vocatiuo ἄνα. vt Odyſſ. Ζεῦ ἄνα. Iſocr. in Euagoræ encomio, καὶ τὸ μέγιστον ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γεγονότων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας. Ὦναξ etiã ſæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Argon. Orphei, Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων ἑκατηβόλε μάντι. Vbi ſcribitur etiam Ὦναξ & Ὦναξ, tanquam coaleſcente ω cum α. Soph. ... δ᾽ ὦναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ. ... ἀμφὶ ἄνακτα ... Σαίνοντ᾽..., &c. & Od. ρ. δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α. οἴκοιο ἄναξ, domus dominus.

Ἄνασσα, ης, ἡ, regina. Apud Homerum ab Vlyſſe vocatur ἄνασσα regis etiam filia. Od. ζ. Ἀλλὰ ἄνασσ᾽ ἐλέαιρε.

Ἀνάσσω, f. ξω, regno, impero, regno potior, ſiue imperio: tam cum genitiuo, quàm cum datiuo. Iliad. α. Τενέδοιο τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ. Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Heſiod. ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Iliad. α. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ᾽ ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, rex, vel herus, dominus. Item Deus, Heſych.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, regnum, imperium. Item dominium.

Ἀνακτόρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſiue ἀνακτόριος, regius, vel herilis. Od. ο. Δῆμος ὕας ἀμ᾽ ἐκαστιν ἀνακτορέοισιν ἐπιόσω.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, regia, palatium. Et plurali numero pro eodem ἀνάκτορα. Eſt etiam ἀνάκτορον, templum. Apud Dionyſiũ Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις. Et peculiariter templum Cereris ſecundum Heſychium. ¶ Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccleſ. hiſt. lib. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito, aut pro adyto altaris.

Ἀνακτόριον, (ſubſtantiuè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur tamen ex Herodoto ἱερὸν ἀνακτόριον.

Ἀνακῶς, regiè, regaliter. Suid. ¶ Item ſedulò, cum cura & diligentia. vt ἀνακῶς ἔχειν τινός, curam alicuius gerere, apud Herodot. & Thuc.

Compoſita.

Ἀμφιάνακτες dicti dithyrambici poetæ, quòd ſubinde his verbis vterentur. ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δηλ... Suidas.

Ἀμφιανακτίζειν, proœmio vti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Ariſtophanis enarrator, quem vide in Nebulis.

Χειρῶναξ, opifex, operarius. q. d. manuum ſuarum dominus, qui manibus imperat vt hoc vel illud agant. Plut. in Polit. præc. πάσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρώναξι.

Χειρωναξία, ἡ, opus quod manibus fit. Apud Æſchyl. & Herodotum.

Χειρωνάξιον, ου, τὸ, aff. ex Ariſtot. Oecon. lib. 2. pro vectigali quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικὸς βίος, vita eorum qui manuum labore victum quærunt.

Ἀνάγκη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἈΝΑΡΙΤΗΣ, ου, ὁ, animal è cochlearum genere. Athen. lib. 3. meminit huius ἀναρείτῃ. Ibicus quoque & Epicharmus. * Sunt qui κατὰ ςέρησιν exiſtiment ἀναρείτην dici quaſi ἀνηρείτην, quoniam ſcopulis tantùm adhæreſcat, nec vt neritæ innatet: vt & ἀνηρίτης Etymol. à Νηρεὺς deriuatum ait.

ἈΝΔΑΝΩ, placeo, Il. α. Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Et Od. θ. τρίχα δὲ σφίσιν ἥνδανε βουλή. * Annotat Euſt. fieri ab ἅδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, & μανθάνω ex μήθω. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici ſententia, eſſe ab ἅδω, vt λαμβάνω à λάβω.

Compoſita.

Ἀφανδάνω, diſpliceo.

Ἀφάδιος, hoſtis, Heſychio. Pro quo & Ἀνφάδιος dici ait.

Ἀφαδία (eodem autore) eſt ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν.

Ἐπιανδάνω, complaceo, gratus ſum. Il. η. ἐμοὶ ἐπιανδάνει οὕτως. Odyſſ. π. τοῖσιν δ᾽ ἐπιήνδανε μῦθος. Ἐφανδάνω, Idem Il. η. βουλὴ ἣ ῥά θεοῖσιν ἐφήνδανε μνηστῆρσι.

ἈΝΔΗΡΟΝ, ου, τό, Heſychio eſt ſummitas, cacumen: item fluuiorum labra. Scholiaſtes Theocriti, exponens hoc hemiſtichium Idyll. 5. de roſis & anemone, τῶν ἀνδήρων παρ᾽ αἱμασιαῖσι πεφύκει, ſcribit ἄνδηρα ibi dici flores vel cacumina: propriè verò ἄνδηρα eſſe τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, παρὰ τὸ ἄνω δηρὸν εἶναι, hoc eſt, labra ſeu aggeres fluuiorum: Idem ſcribit Etymologus, & Euſtathius, nec non Harpocration & Suidas. Theophr. parietibus etiam tribuit ſub finem lib. 7. hiſt. pl. vide & Poll. lib. 1.

Ἀνδρεῖος, ἀνδρεικός, ἀνδρόω, &c. vide in Ἀνήρ.

ἈΝΕΔΗΝ. Heſychius exp. effuſè, afferens ex Æſchylo φεύγειν ἀνέδην, addénsque dici κατὰ ςέρησιν τοῦ ἕδω, quod eſt ἱδρῦσαι. ἀνυποςάτως γενομένας ὅτι ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνεςπάκασι. Itémque Etymologus: qui præterea exponi ait ἐκλελυμένως, & deriuari ab ἀνίημι: Euſtathius etiam exp. ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quaſi dicas laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suidam Arriani loco, τοὺς φρίκοσι φύλακας ἐπιςήσας ... ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι. Et rurſum, ἀνέδην ἐξενεχθῆναι μετ᾽ ... ¶ Exponitur etiam promiſcuè, nullo diſcrimine: item largiter, ad ſatietatem vſque. ¶ Item, & pro palàm, apertè, apud Demoſth. πεμπούσας τὰς ἀνέδην οὕτωσὶ γεγενημένας.

ἈΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus. Ariſtot. de mundo, ſcribit. τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid ſit ſiue ἄνεμος, ſiue πνεῦμα docet his verbis: ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψύχους ὠθουμένης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id eſt, à ſicca [exhalatione] oriri ſolet ἄνεμος, quum à frigore ita protruſa eſt illa vt fluat, nihil enim eſt hic aliud quàm aer multus fluens & coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμων ſiue ἀνέμων pro ἄνεμοι ſiue ἀνέμους, ſimpliciter, vt Homerus Od. β. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Et Od. δ. λιλαίεσθαι ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου θύελλα ſiue ἄελλα, vẽti procella. Od. κ. αἱ δ᾽ ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Aratus, εἰ δ᾽ ὅτε ναῦς τῷ ... ἐμπλήξῃ ... ἀνέμοιο θύελλα (Cicero interpr.) Sin grauis inciderit vehemẽti flamine vẽt[us]. * Ab ἄω ſiue ἄημι (id eſt, flo, ſpiro) deriuatum putatur quaſi ἄεμος & interiecto ν ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventoſus. Poeticum eſt: ſed vſurpatur potius ἠνεμόεις.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vento plenus, ventoſus, venti naturam habens.

Ἀνεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio. Luc.

Ἀνεμιαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, item ἀνεμώδιος, item ἀνεμιαῖος, vento plenus, vanus, euanidus, ſubuentaneus. vt ἀνεμιαῖον ᾠόν. Ἀνεμιαῖον κύημα, exp. fœtus euanidus. Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, homo leuis, inconſtans.

Ἀνεμίζω, vento impello, ſiue agito.

Ἀνεμίζομαι, vento impellor, ſiue agitor. in epiſt. Iac. cap. 1.

Ἀνεμιδιον, q. d. vẽticul[us]. Plat. in Theæt. ... ἀνεμιαῖον ...

Ἀνεμώνη ἡ anemona, herba quædam apud Dioſc. li. 2. cap. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. μηδὲ ... θελγέσθαι αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, id eſt, vana verba, friuola, nugatoria, inquit Bud.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventoſus, vanus, irritus, inanis, (quaſi ἀνεμόλιος,) inquit Etymol. Od. δ. & λ. ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp. ex Ὄλλω.

Ἤνεμος, poet. pro ἄνεμος.

Ἠνεμόεις, εντος, ὁ, ventoſus, ventis perſpirabilis. Od. τ. Τροίην δ᾽ ἵκανεν πτύχας ἠνεμοέσσας. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis peruia ſint: vt ἠνεμόεσσα Ἴλιος. ¶ Item celer, & ventos velocitate aſſequens, apud Oppian. lib. 3. πίσυγγες ἠνεμόεσσαι.

Ἠνεμώδης, idem quod ἀνεμώδης.

Compoſita.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens. Odyſſ. ξ. χλαῖναν ἕσσατ᾽ ἀλεξάνεμον. [in Epigr.

Ἀνήνεμος, ventorum expers, tranquillus. vt ἀνήνεμος γαλήνη,

Ἀνήνεμια

Ἀνηνεμία, ventorum expers tranquillitas. Ariſtot. in Probl.

Ἀπήνεμος, ventos non habens, aut à vento procul remotus. Heſych.

Διανεμόω idem quod ἀνεμόω. Exponitur etiam, ventis expono. In epigr. Διηνεμωμένας ἐθείρας, iubas vento expaſſas.

Δυσήνεμος, difficiles & malos ventos habens, ventis vexatus. δυσήνεμος χθὼν, apud Dionyſ. de ſitu orb. ventis vexata regio. Exp. & graniter olens & fœtens.

Ἐξανεμόω ῶ, vel potius ἐξανεμοῦμαι, paſſ. de ſegetib. dictũ quum iam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur & quaſi euentilantur apud Theophr. de hiſt. pl. lib. 8. cap. 10. Ab Aretha dicitur ἐξανεμωμένος καὶ ἀπεσβεσμένος, i. in vẽtũ euaneſcẽs, vt tradit B.

Ἐπηνέμιος, ventoſus, vanus, euanidus, talis qui in ventos abiturus ſit. apud Suidam.

Εὐήνεμος ſeu εὐάνεμος, bonos & proſperos ventos habens. Et metaph. ſerenus, pulcher. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμὴν, à ventorum iniuria tutus portus.

Ἰσάνεμος par vento, velociſſimus. apud Eurip.

Καταήνεμος, ventis obnoxius ſeu expoſitus, ventoſus.

Κωλυσανέμας ſeu κωλυσάνεμος fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, ſeu arceret. Laërt.

Λαθάνεμος ὥρα, tempus quo ſilent venti, clementia temporis. apud Ariſtot. hiſt. anim. lib 5.

Μετήνεμος πῶλος, pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, vt illi qui apud Homer. θείεσκον ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.

Νήνεμος, ventos non habens. Item ſerenus, tranquillus, idem quod ἀνήνεμος. Item ἄπνους. Heſych. vt Il. θ. νήνεμος αἰθήρ.

Νηνεμία, ventos non habens, ſerenitas. Propriè de ſerenitate aëris dicitur. Νηνεμώμενον, quod à ventis non amplius agitatur: tranquillum. Heſ.

Παυσάνεμος, ventos ſedans ſeu placans. Æſchylus vocauit Παυσάνεμον θυσίαν, ſacrificium quo impetramus ſedationem ventorum.

Ποδήνεμος, q. d. pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans: pedibus celer. vt ποδήνεμος Ἶρις. Il. β.

Προσήνεμος, vento expoſitus, auræ patens. προσήνεμος ἅλως. Xen. προσήνεμον καὶ πνευματῶδες, Theophr. & ἐν προσηνέμῳ, in aura. Xen. in œcon. λικμῶσιν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου.

Πυρήνεμος ignem ventilans: vt πυρήνεμος ῥιπίδας, in Epigr.

Ὑπήνεμος auræ parens, i. vento expoſitus: vt ὑπηνέμιος νεοττιά, vento expoſitus nidus, hoc eſt. non occultus & in terra defoſſus. Ariſtot. de hiſt. anim. Nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, vt apud Xenoph. in Oecon. & apud Theophraſtum.

Ὑπηνέμιος, ventoſus (q. d. ſubuentaneus) cui ſubeſt ventus. Dicitur de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter ſe libidinis imaginatione concipiunt. Plin. lib. 10. cap. 58. Ariſtoph. apud Athen. lib. 9. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια ὠὰ τίκτουσι πολλάκις. Legitur & apud Ariſtot. aliquoties. Hoc autem Lucianus alludens in lib. de ſacrificiis, dixit Iunonem ſine congreſſu virili concepiſſe Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis ouis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid eſt inane, vanum & futile, vnde ὑπηνέμιος λόγος. Plut. de audiendo. Sic Lucianus ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit futilia. At Græci poëtæ ὑπηνέμιον variè vſurpant, vnde apud Nonnum ὑπηνέμιος πούς. & ὑπηνέμιον πτερόν.

ΑΝΕΥ, (*aduerb.*) abſque, ſine. ἄνευ κτύπου, ſine ſono, ſine vllo ſono. Interdum exponitur citra: vt ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, citra virilem congreſſum, Ἄνευ πτερύγων, exceptis alis. Hæc Epicuri verba οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, Cic. exp. non poſſe iucundè viui, niſi ſapienter viuatur. Idem hunc ex Timæo Platonis locũ χωρισθὲν δὲ πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ, στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: ſic reddit, nihil porrò igni vacuum videri poteſt, nec verò tangi quod careat ſolido: ſolidum autem nihil quod terræ ſit expers. Poſtponitur nonnunquam: vt ὧν ἄνευ. & τούτων ἄνευ.

Ἄνευθε & ἄνευθεν (apud poetas tantùm) pro eodem. Iliad. χ. Οἷος ἄνευθ' ἄλλων. Iliad. ω. Μή σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur ſine caſu.

Ἄνις poeticè ἄνευ. Nic. in Alexiph.

Compoſita.

Ἀπάνευθε & ἀπάνευθεν ſine, vel procul à, aut ſeorſum. vt Il. α. ἀπάνευθε θεῶν. Iliad. υ. Εἵως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. ζ. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν.

Κἄνις, Doricè pro καὶ ἄνευ, etiam ſine. Ariſtoph. in Acharn. παρέσθαι κἄνις τῷ πατρὸς παῖσαι τὸ δὲ τὰν μᾶζαν. Apud ſchol. verò ſcriptum κἄννις, duplici ν, exponentem idem καὶ χωρίς.

ΑΝΕΨΙΟΣ, ὁ, ὁ, conſobrinus, amitin⁹ patruelis. fratris vel ſororis filius. Dicitur interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Iſæus, ὁ νόμος δίδωσι τὴν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus vel agnatis. Plutarch⁹ Theſeũ & Herculẽ appellat ἀνεψιούς. Hom. Il. ι. Ἦ μὲν πολλὰ ἔται τε καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. vbi Euſtathius ait dici ἀνεψιούς, τοὺς τῆς συγγενείας ἀπὸ μέρους τῆς ἀνεψιᾶς. eſſe ἀνεψιούς qui poſtea nominati ſint ἐξάδελφοι.

* Etymologiſtes deducit παρὰ τὸ ἀνέχεσθαι, vt ſit ὁ ἀνεχόμενος συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Ἀνεψιαδῆς, ἡ, conſobrina, patruelis. Xenoph. συνελήλυθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαί. Plutarchus in Solone, ἀνεψιὰς μητρὸς, conſobrina matris.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, q. d. conſobrinitas, patruelitas, gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demoſthenem μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, filius conſobrini, ſiue conſobrinæ, ſiue patruelis, vel amitini. Demoſthenes fratris & ſororis liberos inuicem ἀνεψιούς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduerſus Stephanum.

Ἀνεψιαδῆ, filia conſobrini, vel conſobrinæ, ſiue patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιαδῆς, vide apud Poll. & Suidam in vita Heſiodi.

Compoſita.

Αὐτανεψιός pro ἀνεψιός, illud putat poni apud Plat. in Euthyd. Ab Euſtath. dicitur Glaucus αὐτανεψιός, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi ſorore natus erat.

Ἐξανεψιός, ex patre conſobrinus. Iul. Poll. lib. 3.

Ἀνέω, vide in Αἰνέω, & in comp. ex Ἕω, mitto.

Ἄνεως vide in Αὔω, clamo.

ΑΝΗΘΟΝ, ου, τό anethum, herba quę ſic appellatur ſecundum Etymologiſten παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò creſcat. Ariſtoph. in Nub. οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν.

Ἀνήθινος, ινη, ινον, anethinus, ex anetho confectus, ex anetho conſtãs: vt ἀνήθινος στέφανος, apud Theocr. Et ἀνήθινον μύρον, apud Dioſc. lib. cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiuſdem l. 5. c. 67.

ΑΝΗΡ, vir (in obliquis caſibus ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, dicunt poëtæ: in proſa autẽ vſurpãtur ἀνδρὸς, ἀνδρί, ἄνδρα. Vocatiu⁹ eſt ἄνερ.) variè ſumitur, vt & vir apud Latinos. Interdũ ſimpliciter pro ἄνθρωπος, homo. vt ἀρχαῖοι ἀνδρῶν. Sic dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες δικασταί à Demoſthene: & paſſim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sic & κατ' ἄνδρα. in ſingulos viros, per ſingulos viros, viritim. Vſurpatur inde pro ἐκεῖνος, apud Gregoriũ idẽtidem: vt ὁ, τι γὰρ ἀνὴρ οὐδ' ἐπιεικὴς ἦν. erat enim ille. Item ἐγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορά aduerſus illum. ¶ Item vir, i. mas, maſculus. Plato de legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαιδες, carens liberis maribus, maſcula prole carens. De tauro etiã dicitur in Anth. epigr. vt Virgil. dixit. Vir gregis ipſe caper. ¶ Itẽ vir, i. non caſtratus, habens ſua virilia, non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθα τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδών, &c. ¶ Item vir, i. virilem ætatem habens, vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθεῖν τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, εἰς ἄνδρας ἀναβαίνειν, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, ad virilem ætatem peruenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiã εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν & παρελθεῖν ab Aphthonio, itẽ εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι Romani dicebãt virilem togã ſumere. Dicitur & ἀνὴρ τέλειος apud Xen. Pæd. 8. ¶ Itẽ vir, i. virili animo præditus, ſtrenuus, fortis, magnanimus. Il. ε. Ἀνέρες ἔστε φίλοι, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. & apud Thucydidẽ ſcholiaſtes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Dicuntur etiã aliquando ἄνδρες quicunque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt & non eſſe ἄνδρες, qui ſeruile quidpiam & abiectum facere ſuſtinent: vt Xenophon in Hierone, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποίευν ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, multos quidẽ eſſe homines, paucos autẽ viros. Æſchines in Cteſiphontẽ, πράξει δὲ ἄνδρες ἢ πράξεις. ¶ Item vir, i. maritus, Plutarchus in Lycurgo, μόναι γὰρ ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, μόναι γὰρ τίκτομεν ἄνδρας. Od. ζ. ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν ἐσθλήν. Et Od. α. καὶ ἀνέρα μητέρ' ἀνώγει. Cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, maritus illius, Athen. 12. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία virgo nubilis, tempeſtiua viro. * Etym. deducit ab ἄνω ſeu ἀνύω, perficio.

Ἀνδρόθεν (adu. poët.) ex viro. in Anth. epigr.

Ἀνδροθῆκη, ης, ἡ, virilitas, fortitudo. Il. π.

Ἀνδρόμεος, η, ον, humanus. Il. υ. χροὸς ἀνδρομέοιο. Odyſſeæ ι. ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

Ἀνδρακάς (*aduerbium poeticum*) viritim, pro quo in proſa dicitur κατ' ἄνδρα. Odyſſ. ν. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς.

Ἀνδρεῖος, α, ον, virilis, i. ad virũ pertinẽs. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ὥσπερ ἡ στολὴ πολὺ ἡ μὲν ἀνδρεία, ἡ δὲ γυναικεία. Inuenitur etiã τὸ ἀνδρεῖον μόριον pro membro virili apud Lucianum ἀποτέμνεται τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀναφυόν. Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quędam apud Cretenſes, ſicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, ſed ἀνδρεῖα, ſicut & Creten-

ſes, vt inquit Ariſtot. Pol.lib.2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα ſoſſitia publicè epulantium, à virorum appellatione quòd ſoli viri huiuſmodi epulis intereſſent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρεῖος, virilis, i. ſtrenuus, fortis, virum ſe præbens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in Epitaphio, οὗτος ἐστὶν ὁ σώφρων καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. Hic eſt ille moderatus, hic fortis, hic ſapiens, interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. ¶ Ἀνδρεῖα abſolutè, virilia.

Ἀνδρείως, viriliter, ſtrenuè, vt virũ decet. Ariſt. Rhet.1.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilitas, i. ſtrenuitas, fortitudo, animi robur, animi præſtantia. Ariſtot. Rhe.2. καὶ εὐφροσύνης μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνδρείας μετ' εὐφροσύνης. Inuenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία. Item ἀνδρεία, virilitas, virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionicè dicitur ἀνδρήϊος pro ἀνδρεῖος & ἀνδρηΐη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρικός, ἡ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum ſeu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell.6. χορὸς ἀνδρικός, ex viris conſtans. ¶ Item virilis, i. ſtrenuus, fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μείλακες dicuntur eſſe ἀνδρικοί. Tradit Euſtachius, quamuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικός idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνή, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid eſt viro forti dignum. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianum, labor virilis, i. virum fortem decens, viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, ſtrenuè, fortiter, aliquando etiam validè, robuſtè, vt apud Ariſtophanem in Equitibus, παῖ' ἀνδρικῶς. A Budæo exponitur vehementer apud Dioſcoridem, ἀνδρικῶς δὲ παιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα.

Ἀνδρίζομαι, virilē ætatē ingredior, ad firmā & robuſtam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit, vir ſum. Apud Luc. in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τοῖς σώμασι exp. corpore corroborari, robur virile aſſumere corpore. ¶ Item viriliter ago & fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto, Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Eſt ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more viri vt ἀνθρωπίζομαι, ago more hominis vel more humano ¶ Itē, ad fortitudinē me cōparo. vt Ariſtot. Eth.3. ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστὶν ἡ ἀλκή, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturā muliebrē fortib. factis ſuperantes, quales à Latinis appellãtur viragines.

Ἀνδρίζω, virile quippiam ago. Suid.

Ἀνδριστί, viriliter, ſtrenuè. Ariſtoph.

Ἀνδρῷος, α, ον, virilis ad virum pertinens. Leo imperator conſtit. 20. τήν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur miniſtro. Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, virile robur, vel ætatem virilem aſſumo. Ad virilem ætatem peruenio, vir fio, togam virilem ſumo Herodotus, τί δ' ἐς ἀνδρωθέντες ὁ ἀνὴρ ποιήσει. & Ariſtot. Ethic.10.

Ἀνδρωθεῖσα etiam dicitur quæ cū viro conſueuit, cui virginitatē vir eripuit. Heſyc. Itē ἀνδρωθῆναι exponit συγγενέσθαι.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus, forti animo præditus, magnanimus, Plut. & Ariſtot. ¶ Ἀνδρῶδες, τό, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, vt virum decet. Iſocr. in Panath.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri ſeorſum à mulieribus ſe recipiunt. Ariſtop. τὰς αὐλείους καὶ τὰς εἰσόδους ἀνδρῶνας πάντας ποιεῖν. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους vbi conuiuia virilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accedant: vt ſcribit Vitruu. lib.6. cap.9.

Ἀνδρεών etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. vbi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεῶν in carmine per epentheſin literæ ε.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἀνδρών. Plutarch. De non iraſcendo. δι' ὧν ἔνιοι τὸν θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν ἐκ τοῦ μετοικίζουσι. [δ]ειλίας καὶ ἀνδρείας.

Ἀνδρίον, ου, τό, homulus, homuncio, homunculus. Ariſtoph. ἀν-

Ἀνδράριον (aliud dim.) homulus, Syneſ. ἀνδράρια πονηρά.

Ἀνδρίσκος homuncio.

Ἀνδριάς, ἀντος, ſtatua, ſimulachrū. propriè ſtatua viri. In epiſtola Phil. apud Demoſt. ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέθηκεν εἰς Δελφούς. Ariſtot. Poll. 5. ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ κατασκάψειν. Copulantur ſæpe ἀνδριάντες & γραφαί apud Plutarchum.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parua ſtatua.

Ἠνορέη, ſeu Ionicè ἠνορέη idem quod ἀνδρεία ſed eſt poet. hinc dat. ἠνορέηφι. Pro eodem dicitur & ἀνορία, apud Theocr.

Ἀνέριος, virilis, fortis, Soph. ἀνέριος πόλεμος, pro ἠνόρεος.

Compoſita: ac primùm retinentia ἀνδρ.

Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non ſe præſtat virum, parum virilis, minimè fortis, inſtrenuus, ignauus. Item effœminatus, mollis. Iſocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρου δὲ πολεμικός. Æſch. in Cteſiphontem, τὸ ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδρους καὶ γυναικώδεις τοὺς παῖδας. Et τὸ ἄνανδρον (ſubſtantiuè) ignauia, Thuc. lib.3. ¶ Item (ſecundum quoſdam) dicitur qui eſt euiratus. ¶ Ἄνανδρος γυνή, innupta mulier, viro carens mulier, i. marito, apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chryſoſt.

Ἀνάνδρως non viriliter, ignauè. Iſocr.

Ἀνανδρεία, ignauia, inſtrenuitas. Demoſth.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, ignauus reddor. A Gregorio pon. videtur pro euirari ſeu virilitatem deponere, vbi de Gallis ſacerdotibus loquens, dicit, ἡ Φρυγία τὸ καταστέμματα ὑπ' αὐλῶν κηλουμένους καὶ ἀνανδρουμένους ὑφ' ἅλματος, Bud.

Ἀντίανδρος, in alius viri locum ſubſtitutus, ſuccidaneus.

Ἀντιανδρεῖν, Heſych. deſpicari & faſtidire virum.

Αὔτανδρος, vt nauis capta αὔτανδρος, i. cū ipſis hominibus. Sic Polib. lib.16. συνέβη τὴν μὲν πλεῖστον αὔτανδρον καταδῦναι.

Αὔτανδρον (inquit Heſych.) σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρεὶ vnà cum ipſis viris. Polyb.55. à tergo, τὸ ὅλον αὐτανδρεὶ σκάφος ἀποχρήσειν γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρέω, ῶ, terreor, pauco. 2. Maccab. &

Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, vir fio, in virum euado. Ariſtoph. [Euſt.

Ἔπανδρος, virilis, virilitatem præ ſe ferens. Palæphatus de Minerua, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. [Arg. lib.1.

Ἐπανδρόω, ῶ, viris impleo, virili prole habitatum reddo. Apol.

Εὔανδρος, vt εὔανδρος πόλις, ſtrenuos ſeu fortes viros habens ciuitas, quæ à ſtrenuis viris incolitur. Ariſtoph. in Nub. εὐάνδρον γᾶν Κέκροπος.

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, copia virorum præſtantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. ¶ Item virilitas.

Εὐανδρέω, ῶ, bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρέομαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τὰς εἰπὼν ἀναγκαῖον καὶ τὸ πλείονα τῆς γῆς τότε πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. Item Εὐανδρέω, vigeo & virilis ſum. Suidas & Plutarchus in Camillo.

Ἡμίανδρος, ſemiuir (eo ſenſu quo ſacerdotes Cybeles vocantur ſemiuiri) Lucianus. ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

Θεανδρικός, dicitur de Chriſto apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια, apud eundem & Damaſc.

Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignauia. Soph. in Aiace δειλίαν & κακανδρίαν coniungit, timiditatem & ignauiam.

Κένανδρος, viris vacuus. A Suida exp. vir vanus, & futilis.

Κενανδρία, vacuitas virorum, Æſchyl.

Λειπανδρεῖν, viris defici, virorum penuria laborare.

Λειπανδρία, virorū penuria. Suid. Λειψανδρία, idē. Heſych.

Λειπανδρίον, quidam exp. decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγαλάνδρος, magni viri & fortes.

Μένανδρος, qui virū in ſe irruentem excipit & ſuſtinet. in Epigr.

Μονανδρέω, ῶ, vnicum maritum habeo. Suid.

Νομανδρία, aſſ. pro, cœtus virorum paſtoritius.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate & penuria laboro. Plut. ἀναπλήρωσε τὴν βουλὴν ἐξ ὀλιγανδρούσαν ad paucos viros redactū. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν σκαφῶν ἀπολειπομένους ὡς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρεῖν κατέστησεν.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretat. τὸ ὀλιγανθρωπία.

Πολύανδρος, multos viros habēs, vt apud Nōn. λιμὴν πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo, cui opponitur λειπανδρεῖν. Strabo lib.8. Πολυανδρέομαι, idem.

Πολυάνδριος, τάφος. Heſyc. πολυχανδής, qui multos capit. Et ſubſtantiuè apud Suidā πολυάνδριον, τὸ τάφος, μνῆμα, cœmiterium & κενοτάφιον, locus ſepulturæ deſtinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Ael. θάψαντες δὲ τοὺς νεκρούς, εἰσηγάγοντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazian. οἱ ναοὶ βεβηλωμένοι αἵματι καὶ χρησμοῖς ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια.

Σάκανδρος, pudendum muliebre. Ariſtoph.

Ὕπανδρος, qui vel quæ ſub viro eſt. viro ſubiectus, viro obnoxius: vt ὕπανδρος γυνή, Paul. Rom.7.

Φίλανδρος, amans viri. vt φίλανδρος γυνή, quæ mariti amore tenetur. In malā quoq; partem φίλανδρος γυνή & μοιχεύτρια à Platone dicitur in Sympoſ. viroſa & impudica. [Homeri.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti. Plutarch. de Penelope in vita

Aliud compoſitorum genus in άνειρος.

Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares eſſent & æquiparandæ, aut aduerſariæ, eorúmque conſuetudinem abnuerent. Latini viragines dicunt.

Βωτιάνειρος, α, ό, alēs & educans viros. vnde φθὼν βωτιάνειρα, Il. α. virorū ſtrenuorum & fortiū educatrix. Cōp. ex βόσκω & ἀνήρ.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium vxoris Herculis, Compoſitum ex δηΐοις & ἀνὴρ διὰ τὸ κακοῦργα γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Euſtath.

Κυδιάνειρος, gloriam viris afferens. claros viros habens, vt κυδιάνειρα ἀγορά, apud Homerum & alibi μάχης κυδιανείρης.

Aliud compoſitorum genus in άνωρ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, Heſych. interpretatur, αὐθέντας τῶν ἀνδρείων, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Vide Ἀγήνωρ.

Ἡμιάνωρ, ſemiuir, idem quod ἡμίανδρος.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, & (ex conſequenti) ſuperbos, epithetum diuitiarum apud Pindarum, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. Μεγαλήνωρ, idem. [viris.

Πολυάνωρ, multos viros habens Eurip. ξένων πολυάνορας, frequētis

Στυγάνωρ, odio proſequens viros. Æſchyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat.

Τρισάνωρ,

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, emacerans. Soph. in Philoct.

Aliud compoſitorum genus in ήνωρ.

Ἀγαπήνωρ, virilitatis & fortitudinis amans: vel virorum amans. Ducis epith. Il. β.

Ἀγήνωρ, admodum virilis, ſeu ſtrenuus, fortiſſimus. vel, ſuperbus, ferox, præfidens, q. d. nimium virilis. modò in laude modò in vituperio ponitur. vt ſit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. vel eſt compoſitum ex ἄγω & ἠνορέη, vt ſit qui virilitatem admiretur, aut qui aliis ad virilem animum admirationi ſit, vel ex ἄγω & ἀνὴρ, vt ſit qui viros ducat, qui viris præſit & imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. ι. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. α. proci dicuntur ἀγήνορες. Apud eundem θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur. Od. β.

Ἀγηνορίη, virilitas, ſtrenuitas. Et interdum audacia, ſeu præfidentia, ſuperbia. Il. χ. Καί δ' ἤ μιν κατέπαυσεν ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plurali num. ἀγηνορίαι ap. Il. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Ἀγηνορέω, ſuperbio.

Ἀλεξήνωρ, Æſculapii epith. apud Ariſtoph. q. d. adiuuans viros.

Ἀνήνωρ, idem quod ἄνανδρος, ignauus. Exp. etiam inualidus, inAbelis. Hom. & Heſiod.

Ἀπατήνωρ, virum decipiens. Nonn.

Εὐήνωρ, bene virilis ſeu bene viriles & ſtrenuos faciens. Epithetum apud Homerum τοῦ οἴνου. Eſt etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, vt ait Euſtath. quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant, animi viriliores & animoſiores fiunt, quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes conferebant. εὐήνορα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: & οἶνον εὐήνορα: vt item εὐήνορα.

Λιπεσάνωρ, maritum deſerens, adultera, ex ſcholiaſte Euripidis in Oreſt.

Ὀλεσάνωρ, viros perdens, hominibus perniciem afferens. Heſiodus in Theog.

Ῥηξήνωρ, viros frangens. vel, virilitate & ſtrenuitate frangens & perrumpens *hoſtium agmina* (ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἄνδρας. Vel ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ) fortis, ſtrenuus, bellicoſus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hoſtium perrumpit. Sic Hom. Il. η. Achillem vocat ῥηξήνορα θυμολέοντα.

Ῥηξηνορίη, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ. θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη καὶ ῥηξηνορίην.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, ſupra modum virilis, fortis. vt ὑπερήνορες εἶεν Ἀχαιοί. & apud Heſiod. βασιλῆος ὑπερήνωρ. Annotat Euſt. ὑπερήνωρ & ἀγήνωρ idem aliquando eſſe, & in malam partem accipi etiam ὑπερήνωρ, vt ſit qui ſupra modum & ſupra quàm viros deceat, robore vtatur. ſuperbus, ferox.

Ὑπερηνορέω, ſupra modum virilis & fortis ſum. ſupra quā viro dignum ſit robore vtor. ferocio, ſuperbio.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, alta ſeu celſa virilitate præditus, celſos viros faciens: vt apud Nonnum ὑψήνορα [illegible].

Φθισήνωρ, homines perdens, hominib. exitioſus. Epith. belli, Il. β.

ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, ὁ, aſphodeli fructus (vel ſecundum alios) aſphodeli caulis. Vide Theoph. lib. 7. c. 12. hiſt. pl. & Dioſc. lib. 2. cap. 201. & ſchol. Theocriti Idyl. 4.

Ἀνθερικώδης, ὁ καὶ ἡ, antherici formam referens.

Ἀνθέριξ, vide in Ἀθήρ.

ἈΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos. ſecundū Etymologicū παρὰ τὸ ἄνω θέειν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, quòd ſurſum aſcendat dum creſcat. Od. κ. γάλακτι δ' εἴκελον ἄνθος. Il. φ. ἄνθεϊ λευκῷ. Il. β. ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. In genit. plur. dicitur ἀνθέων nō ἀνθῶν, ad differentiā τοῦ ἀνθῶν. item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. Plu. in præc. de ſan. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Reperitur tamen etiā ἀνθῶν. vt apud Athen. lib. 15. τὸ τῶν ἀνθῶν εἶδος. Apud Theophr. lib. 2. [illegible] Et 3. ἀμφοτέρων δὲ καὶ τῶν ἀνθῶν ὄντων. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς. ¶ Dicitur & aliarū rerum quàm herbarum & ſtirpium, vt ἄνθος ἁλός, flos ſalis. Dioſc. lib. 5. & apud Iulium Pollucem ἄνθος χρυσοῦ. Apud Plut. ἄνθος. Apud Hom. ἄνθος. ¶ Capitur etiā metaphoricè, vt ἥβης ἄνθος. Il. ν. Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. vnde apud Plat. ἀνθεῖ τῆς ὥρας. Item decor corporis, apud Plat. in Sympoſio. καὶ ἐὰν ψυχὴν τις καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ. ¶ Item pro κόσμος: vt apud Æſchyl. initio Promethei Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος παντέχνου πυρὸς σέλας.

Ἀνθηρός, ά, όν, floridus, floruleutus. Dicūtur ἀνθηραί non ſolū herbæ & ſtirpes, ſed aliæ res metaphoricè: vt colores. Plut. de adul. diſcer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quidquid amœnum eſt & iucundum aſpectu. vnde ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam. vt apud Plut. in Pericle. τῆς χάριτος τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam quod eſt iucundum auribus. vnde apud Iſocr. ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Plut. hominem quoque ἀνθηρὸν dixit. de adul. diſcer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item amœnè, iucundè, vt ἀνθηρῶς λέγειν,

Iſocrates aduerſus Sophiſtas.

Ἀνθινός, ή, όν vel ἄνθινος, floridus, florens, vt ἄνθινοι στέφανοι apud Plut. floreæ corollæ, i. factæ ex floribus. Vocatur ἐαρινός, quod vere factum eſt, ὡραῖος autem, quod æſtate.

Ἄνθινα dicuntur etiā veſtimēta. ἀνθινοὶ χιτῶνες apud Athē. li. 12. ἀνθινοὶ στρωμναί apud eundē li. 4. στολὴ ἀνθινή, Plut. in Hel.

Ἀνθώδης, floſculis plenus, floruleutus. Theophr. hiſt. lib. 1. c. 21.

Ἀνθοσμίας, ου, ὁ, (poet.) floriditas. Citatur ex Anth. epigr. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, f. ήσω, floreo. Vſurpatur ſæpe metaph. ἀνθοῦσαι παρειαί, florentes genæ, vel floridæ genæ, quæ & ἀνθηραί. Od. λ. πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι. πυκάσαι τε γένυς εὐανθεῖ λάχνῃ. Hinc & ἀνθοῦσα ἐν ὥρᾳ apud Platon. & ἀνθοῦντες ἀκμαῖοι citatur ex Dioſc. lib. 1. c. 151 florentes ætate. Idē floreo, ſplendeſco, niteo. Xen. Pæd. 6. ὡς τὸ στράτευμα χαλκῷ, λάμπει φοινικίσι τοῦ στρατοῦ. Item floreo, i. inclareſco, celebror, & illuſtris ſum, in pretio & honore ſum. Ariſtoph. ἂν ἐγὼ τὸ δίκαιον [illegible] ἀνθεῖ τότε. Demoſt. Olynth. 2. τὸ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ, &c. ¶ Itē cum Datiuo, ſcateo, exubero. Lucian. τῷ δ' ἀρετῷ [illegible] χῶρος ἠνθισμένος ἄνθεσι πολλοῖς τε καὶ ἀρχαίοις ἐπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τό, vel Ἄνθησις, εως, ἡ. florū emiſſio, florum productio, vel floris q. d. efforeſcentia, floreſcētia, ipſa florēdi actio. At ἀνθήματα potius vſurpatur plerumq; pro ἐξανθήματα.

Ἀνθητικός, ή, όν, ad florendū aptus, ſiue idoneus, florendi vim habens. item floribus fœcundus.

Ἀνθήλη, ης, ἡ eſt flos euadēs in lanuginem πάππος à quibuſdam appellatam Dioſc. lib. 1. A quibuſdam panicula exponitur, & dicitur eſſe in frugibus certis (vt in panico & milio) item in plantis quibuſdam lanoſus flos, qualis in ſumma arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioſcoridem ἀνθήλη καλάμου.

Ἀνθύλλιον, ου, τό, floſculus. Dioſc. lib. 1 περὶ μοσχελαίας ἀνθήλια μακρὰ [illegible]

Ἀνθη pro ἄνθησις capitur Suida teſte Theoph. hiſt. pl. l. 7. καὶ ἰσόν [illegible]. ἀνθη tamen pro ἄνθος, flos, vt docet Nicandri ſcholiaſtes ex Philoſtrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τά, (q. d. floralia) ita dicebantur Bacchanalia. Heſych. Etymol.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, menſis octauus apud Atticos. quo ἀνθεστήρια celebrabāntur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quod tunc terra florere incipiat, vt Etymologiſtes ſcribit: ſiue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum menſem fuiſſe Aprilem ex Macrob. Satur. lib. 1. c. 14. & ex Philoſtrato. Gaza tamen Nouembrem eſſe cenſuit. Vide Eraſmum in prouerbio θύραζε Κᾶρες οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conſpergo, varietate diſtinguo, multiplici materia & venuſtate exorno. Halic. in Iſocrate, ἀνθίζειν ἐπιθέτοις τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere.

Ἄνθεμον, ου, τό, flos, κατὰ γλῶσσαν, vt vult Euſt. vnde fit ἀνθεμόεις. Apud Ariſtop. [illegible] στέφανον ἀνθέμων, Suidas exp. [illegible] ¶ Itē, herba quædam de qua Theophr. de pl. lib. 7. cap. 13. ¶ Ἄνθεμα, ſaltatio quædam apud Athen. lib. 14.

Ἀνθέμιον, ου, τό, herba quæ & [illegible], vt vulgo annotatur.

Ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, idem quod ἄνθεμον flos. ¶ Item, anthemis, quæ ab aliquibus argemonia. Vide Dioſc. lib. 3. cap. 154.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, ὁ, floridus, vernans. Il. β. λειμῶν ἀνθεμόεις. Pratum floridum. Heſiodus iisdem [illegible] ἀνθεμόεντα dixit. Λέβης ἀνθεμόεις, (ſecundum gramm.) aut variegatus & veluti florum coloribus pictus aut pro ἀναθηματικός ab ἄνθεμα pro ἀνάθημα, quod idem ſit ἀνάθεμα. Vide Euſtath.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, floridus idem quod ἀνθεμόεις. Heſych.

Ἀνθεμίζομαι, F. ίσομαι, pro eo quod Liuius deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι, apud Aeſchyl.

Ἀνθίας, ου, ὁ, piſcis quidam à floriditate dictus. Ariſtot. lib. 6. anim. cap. 17. Vide Athenæum.

Ἀνθρηνιον, τό, floret. & ἄγρια λάχανα. τὰ ἀνθρηνώδη [illegible] vt quidam annotant. Apud Etym. ſcribitur [illegible] per υ.

Ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ, herba quam ſalſolam vocat Ruellius. De qua vide Gal. 6. Simp. Dioſc. l. 3. c. 153. Plin. li. 21. cap. 19. anthylliō vocat, & anthyllida lib. 26. cap. 8. Ἀνθύλλιον, ου, τό, idem Plinio.

Ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, mentum ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd in eo barba efflorefcat, vnde & ἀνθοῦσαι παρειαί dicuntur & ἀνθηραί, Suida teſte. ſic dicitur etiam λαιμὸς ſeu quo eum facit Cæl. quoq; Aurelianus, ſic ſcribens Chron. lib. 5. cap. 3. ex vtraque parte gutturis quam Græci ἀνθερεῶνα vocant. nos ruminam. Et acut. morb. lib. 3. cap. 3. gutturi, vel tonſillarū viciniam quam Græci ἀνθερεῶνα vocant. Homerus tamen apertè diſcrimen facit inter λαυκανίην ſeu λαιμόν, qui Latinis eſt gula ſeu guttur. Il. ν. ὁ δ' ὑπὸ γένειον βάλεν ὀξεί λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα guttur ſeu gulam ſub mento. Quo modo accepit & Il. γ. canens. ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Sub mento enim lorum galeæ ſtringi ſolet. Nonnus & pro ore poſuit [illegible] dicens [illegible] ἀνθερεῶνα.

Comp. ac primùm in ανθής deſinentia.

Ἀνανθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, flore carens. vt Theoph. hiſt. plant. li. 1. ἀνανθῶν δ' ἐνίων. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ. Plato in Sympoſ. Expon. etiā, floris infœcundus: florem non proferens.

Διανθὴς, duplicem florem habens. vt apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, hiſt. pl. lib. 1. c. 21. de roſa & lilio.

Ἐλλοβοανθὴς, florem in ſiliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθὴς pulchrè floridus. θάλλων. Inuenitur & ſuperl. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venuſto. vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐανθέω bene & fœliciter ſeu pulchrè floreo.

Κολοβοανθὴς, mutilum florem habens. vulgo exponitur minutulum florem edens, & dicitur ononin herbam flore pumilo & in ſiliqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐλλοβοανθῆ dici à Theophr. lib. 6. c. 5.

Κολοβοανθεῖν, florem ſeſſilem gerere, ex Gazæ expoſitione affertur, apud eundem Theophr. hiſt. plant. lib. 8.

Λευκανθὴς, florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. canum caput, per catachreſin.

Λευκανθίζω albi floris candeo. Heſych.

Ὀψανθὴς, ſerò florens, tardè florens. Theophr. Huic oppon. πρωϊανθής.

Πολυανθὴς, multos habens flores, floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὴς paſſim à poetis. Sic ὕλη πολυανθής. Od. ξ.

Πορφυρανθὴς qui purpureo flore eſt.

Πρωϊανθὴς, maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophraſti loco, de narciſſo loquentis ὀψανθὴς δὲ σφόδρα καὶ ἐξάλλαγής. ὁ πρωϊανθὴς ὁ ποτήριός τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

Φυλλανθὴς, herba inter ἐπιχειρόφυλλα, apud Theophr.

Aliud genus compoſitorum in ανθος & ανθη.

Ἴανθος, ὁ. Heſych. dicit eſſe florē & purpureū quendā colorem.
Ἰάνθινον χρῶμα, color purpureus ſeu violaceus. Pli. lib. 21. c. 6. & 8.

Μελάνθιον τό, ſiue Μελάνθιον, melanthiū herba de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 1. c. 12. & Dioſc. lib. 3. c. 93.

Μηνάνθος, ὁ, menſiflora apud Theophr. hiſt. pl. lib. 4. c. 11. vbi tamen & μήνανθος ſcribitur.

Μηλολάνθη ſiue μηλολόνθη, ſcarabeorum quoddam genus. Euſt. ſcribit eſſe animal veſpa maius, & naſci ἐκ τῆς μηλέων ἀνθήσεως aut μηλέας adolare, quum florere incipiunt. Dicitur & μηλολόνθη. Eſt & luſus puerilis genus. de quo vide Schol. Ariſtop. in Nub. item Suid. Euſt. & Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: ſeu vua germinans, apud Ariſtoph. & Eurip. Pleriq; dicunt eſſe florem labruſcæ ſeu vitis agreſtis. vel vuas ex labruſca pullulantes. Dioſc. lib. 5. c. 1. & 5. ¶ Eſt etiam herb de qua vide Dioſc. lib. 3. c. 135. & Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7. ¶ Eſt etiam auis nomen apud Ariſt. hiſt. an. lib. 9. c. 49.

Οἰνάνθινος, œnanthinus, ex œnante factus. vt οἰνάνθινον ἔλαιον. Dioſc. l. 1. c. 57. Et οἰνάνθινον μύρον. Et οἰνάνθινος οἶνος, a-

Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, flos vitis ſeu vua germinans. apud eundē.

Πιτυάνθος picis flos. Vide Gal. lib. 2. de ſimpl. medic. facult.

Φαλάνθος, caluus. Suid. φαλακρός.

Χαλκάνθος, ὁ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, τό, atramentū ſutorium, vt interpretatur Celſus. eſt ſuccus cōcretus, ex chalſitide genitiuus & effloreſcens. Vide Dioſc. lib. 5. c. 114.

Γάνθος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἀνθέω cum præpoſit.

Ἀνανθέω ῶ, refloreſco.

Ἀπανθέω ῶ defloreſco florem ſeu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπηνθηκότες, prata quæ flore defecerunt. Plato in Sympoſ. metaph. vtus eſt ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως.

Ἀπάνθησις, floris ſeu florum amiſſio, ipſa defloreſcendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de cauſ. pl. li. 5. ὅταν ἐπιτηδευθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tēpore quo defloreſcit.

Ἐξανθέω, ῶ, effloreſco. ex Num. 17. cap. Interdum contrà pro, defloreſco. ἀπανθῶ. In metaph. ſignificatione multo frequētius eſt. interdum pro ſcateo, vt apud Thuc. lib. 2. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς, puſtulis paruis & vlceribus ſcatēs. Greg. de leproſo ſcribit, μὴ πολλὴν ἐξανθήσῃς κακῶς. Interdum pro puſtulo vel emergo. Plut. in Theſeo. ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Ariſt. Metap. 3 ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἡ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Baſilio ponitur etiā (inquit Bud.) pro per ſummia emineo & erūpo. Interdū & acc. iūgitur pro emitto. Plut. in Alex. de naphtha loquēs, ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θιγεῖν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατείχετο πᾶν. Sic vtus eſt in lib. qui inſcribitur γυναικῶν ἀρετάς.

Ἐξάνθημα quod effloruit q. d. effloreſcentia. Laer. in Diog.
Ἐξανθήματα, dicuntur puſtulæ ſeu papulæ, per metaphoram. Ex Ariſtot. citatur etiā ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λέπρα. de anim. 3.

Ἐπανθέω ῶ ſuperfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit. i. quaſi in ſuperficie effloreſcit. vt Ariſtoph. in Nub. τοῖς μήλοισιν ἐπανθεῖν χνοῦς, lanugo malis ſuperfloreſcebat. Metaphoricè frequentius vſurpatur pro enitere, effulgere, exiſtere, conſpicuum eſſe. Ac primum de colore. Lucian. (de facie mulebri loquens) γελᾷ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. ἐπιπρέπειν. Sic dixit Syneſius, καὶ ἄνθος ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Apud Herodotum, ἐπανθίζουσα ἅλμη exponitur exudans ſalſugo. Ad alia etiam multa transfertur. vt apud Ariſtoph. καὶ τὸ τεττιγῶδες ἀρχαϊκὸν ἐπανθεῖ. Luc. de narratione dilucida loquens, ἐπειδὰν τὸ σαφὲς ἐπανθέῃ τῇ λέξει.

Ἐπάνθησις, q. d. ſuperfloreſcentia.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloreſco. Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum conſenuerit ira & deferbuerit.

Προανθέω, præfloreo: ante alia floreo, flore præuenio.

Συνανθέω, ſimul floreo vnà floreo.

Compoſita ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. Metaphoricè, decerpo ſeu colligo (apis more flores legentis.) Lucianus αὐτὸς γοῦν ἀθροίσας ταῦτα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν συνελέξατο, ὥσπερ ἡ μέλιττα ἀπανθισάμενος. Plutar. de audiend. poet. ἡ μὲν ἀπανθίζεται, ὁ δὲ ἱστορικὸς, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo. inquit Bud. vnde χλαμύδες διηνθισμέναι. Plut. in Philopœmene. Idem interpr. eleganter & variè concinno, item elegantia & varietate diſtinguo, & cōcinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Baſil. ad diuites, ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, vermiculatum pauimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibuſdam coloribus tingo.
Ἐξανθισμός, exp. eruptio puſtularum.

Ἐπανθίζω floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Bud. Idem floridis coloribus illuſtro floribus ſpargo. apud Greg. in lib. de homine, τί ἐστιν ἐκεῖνο ὃ τὸ κάλλος τὸ καλὸν συγκεκραμένον ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δι' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένην;

Ἐπανθισμός, exornatio ſeu illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Dioſc. pro flore.

Περιανθίζω, floribus vndique orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Greg. teſte Bud. περιηνθισμένον dixit τὸ περιεσχηματισμένον, iucundo colore. Item tranſlatè, orno, apud Cyrillum, περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

Compoſita ex ἄνθεμον.

Βοάνθεμον, herbæ nomen idem quod χρυσάνθεμον.

Ἠράνθεμον, ου, τὸ, anthemidis ſpecies, ſecundum Dioſc. lib. 3. cap. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam verè floreat.

Κηράνθεμον, annotatur Dioſcoridi idem eſſe quod Ariſtot. lib. 9. hiſt. cap. 40. ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus & ſandaraca. Gazæ & Marcello cerago.

Κυνάνθεμον, herba quædam, de qua Dioſc.

Λευκάνθεμον, anthemidis ſpecies, vt tradit Dioſc. lib. 3. cap. 154.

Μηλάνθεμον, Plinius anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit lib. 22. cap. 21.

Πολυάνθεμος, ὥρη, floridum tempus, ex poematis Mimnermi.

Χρυσάνθεμον, & χρυσοάνθεμον, ου, τὸ, herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas Latinis caltha dicitur: ab herbarijs verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putatur. Vide Dioſc. lib. 4. c. 57. 58. Plin. lib. 21. c. 6. & 25.

ἈΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτηθέντας, apud Athen. li. 3. Apud eundem li. 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ τηγάνου opponuntur, ἄνθρακες ἡμμένοι, carbones accenſi, i. prunæ. Interdū tamen ἄνθρακες (ſine adiectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus gemma quædam ἄνθραξ σφραγίς. Eccleſ. cap. 35. ¶ Item, carbunculus, hulcus quoddam, ſiue exulceratio ſimilis quæ viſa ſunt, vt Paulus Ægin. poſt Galenum docet. ¶ Scidæ piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congeſtis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos.

Ἀνθρακιά, ἡ, carbonum ſtrues, carbonum congeries ſeu prunarum. Hom. ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. li. 8. τῶν ἰχθύων τινὰ ἀπὸ θερμῆς τῆς ἀνθρακιᾶς. Apud Dioſc. li. 5. ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν. ¶ Item, carbonaria fornax. Theocr. in 5. ἤμελλον δὲ καὶ ἐξωθεῖν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ ἄνθεα τῶν ξύλων καὶ τινα. Idem εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ σιμαλὰ ζητεῖν.

Ἀνθρακίων, ὁ, ater vt carbonarius, titionarij faciem habens. Luc. de Empedocle, ἀνθρακίων τις ἐκεῖνος, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατατεφρωμένος. Bud.

Ἀνθράκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, niger vt carbo, colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις (poeticum) vt ἀνθρακόεις πυρσός, apud Nonnum. Ignis ex carbonibus factus.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

Ἀνθρακεύς, έως, ὁ, carbonarius eadē forma qua dicitur κεραμεύς pro laterario.

Ἀνθρακεύω, carbones conficio. Theophr. φασὶ δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Exponitur etiam, titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τό, carbunculus, paruus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item paruus caminus. Item μικρὸν πυραύστριον. Item χυτρόπουν. Heſych.

Ἀνθρα-

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones conuerto, torreo, aſſo.

Ἀνθρακοῦσθαι, in carbones redigi.

Ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω, apud Ariſtoph.

Ἀνθρακίζων, apud Aretam in Apoc. carbonis ſeu carbunculi ſpeciem præferens aut colorem habens, τύπος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων.

Compoſita.

Ἀπανθρακόω, ῶ, in carbones verto ſeu redigo, incendo ita vt in carbones redigam.

Ἀπανθρακοῦμαι, οῦμαι, in carbones redigor. vt ἀλλ᾽ ἀπηνθρακώμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζῶν, apud Lucianum.

Ἀπανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω, vt apud Ariſtoph. ὧν ἀπηνθράκιζ᾽ ὅλους πλακοῦντας ὤπτα. Apud eúdem ἀπανθρακίζομαι exp. ἄνθρακας ζωπυροῦμαι, vel ἐπὶ τῶν ἀνθράκων ὀπτῶμαι. Suidas dicit eſſe comedere ἀνθρακας piſcium genus quod aſſum editur. item ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἀνθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀπανθράκισμα, τό, quidquid toſtum eſt in prunis, teſte Bud.

Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, piſcis cui conuenit aſſatio. Eſt & placentæ genus, ſecundum Heſ. & Athen. lib. 3.

Κατανθρακόω, ῶ, F. ώσω, idem quod ἀπανθρακόω. vnde κατηνθρακωμένος quod ex Soph. citat B. in ſuo lex. Heſ. addit, κατηνθρακῶσθαι eſſe etiam κατοπτῆσαι.

ἈΝΘΡΗΝΗ, crabro, veſpa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Ariſtoph. in Nub. τὸ στόμα μου καὶ ῥάμφος ὥσπερ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν. Suidas ait eſſe genus veſpæ, ſed poëtas abuti pro ape. Heſ. ait, eſſe genus apis.

Ἀνθρήνιον, ου, τό, fauus veſpæ. Suid. & Heſych.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, homo. Ἄνθρωπος εὐσεβὴς apud Platonē in Minoē. Ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ ἀχάριστος ἄλλως δὲ καὶ πονηρός, ἀνὴρ καὶ πάνυ χρηστός, apud Dem. aduerſus Mid. Æſchin. tamen ἄνθρωπον pro viro dixit ſcribens, ἄνθρωποι καὶ γυναῖκες. Cic. ἀνθρώπων hominis natura aliquando vertit. vt ἐξελυομένης δὲ τῆς ἀνθρώπου, quum hominis natura morte diſſoluitur. Apud eūdem ἀνθρωπίνη φύσις, humana natura. De muliere etiā dicitur. Demoſt. περὶ γυναικός (de matrona loquens) ἀδελφιδοῦς δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως καθεῖρξε τὴν ἄνθρωπον. Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται δὲ quaſi ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Ab Etymologiſtis dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, i. à furſum aſpiciendo. Ad quā etymologiā pertinet illud Ouidij: Pronáq; quum ſpectent animantia cætera terras, Os homini ſublime dedit, cœlūq; videre iuſſit, & erectos ad ſidera tollere vultus. Apud Theophr. περὶ τῶν ἀξιωμάτων τὴν ὄψιν.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens. vt ἀνθρώπεια πράγματα apud Plat. ἀνθρώπειος βίος, apud Luc.

Ἀνθρωπείως, humano more, hominū more. vel vt homines decet humaniter. Ἀνθρωπείως φράζειν apud Ariſtot.

Ἀνθρωπήϊος, Ionicè pro ἀνθρώπειος humanus. Ἀνθρωπηΐη ſub. δορά, pellis hominis, vel coriū hominis, apud Herodot. Dicitur & per contractionem ἀνθρωπῆ, ſicut αἰγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro αἰγεία, λεοντεία, λυκεία hircina, leontina, lupina, ſub. pellis.

Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ idem quod ἀνθρώπειος. vt ἀνθρώπινος βίος apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Rurſū apud Plat. ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη, in fœ. gen. vt ἀνθρωπίνη σοφία. apud Xē. ἀνθρωπίνη φύσις. apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρώπινον, humanæ naturæ conueniens. quod eſt ſecundū conditionē humanæ naturę apud Xē. Pæd. 5. ἀνθρώπινον τὸ γεγενημένον πάθος. Et Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν i. ab humana natura non aliena. Inuenitur etiā τὸ ἀνθρώπινον pro conditio humanæ naturæ. vel res humanæ. vt Plat. in epiſt. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, vt ſunt res humanæ. Ἀνθρωπινώτατος, ſuperl. gradu vſurpatur pro ἀνθρωπικώτατος, a Strab. lib. 5.

Ἀνθρωπίνως, humanitus, hominū more, vt fert humanæ naturæ conditio. vt ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, vt decet humanam naturam. Dem. in Ariſtot. νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος, quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικός, ου, ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Ariſt. Plut. Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως. Luc. in Zeuxide καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρωπέα, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ ſub. δορά. Herodot. Vide ἀνθρωπήϊος ſupra.

Ἀνθρώπιον, ου, τό diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. & Xen. Idem ſignificat ἀνθρωπάριον, ου, τό, & ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, apud Ariſtoph.

Ἀνθρωποπαθέομαι, more hominum ago. ea quæ ſunt hominis vſurpo. vt Bud. exponit apud Ariſtot. ethic. 10. Quidam interpr. ex natura humana ago vel ea ago quæ ad hominem ſpectant.

Ἀνθρωπίζω, hominem imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus ſum. Et pro, humaniter ago, humanum me præbeo, apud Architam in epiſt. ad Dionyſ.

Ἀνθρωπίζομαι (apud Theologos Græcos) homo fio. vt apud Greg. & Damaſc. Chriſtus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, humanitas, i. humani & compoſiti mores, non efferi. Ariſtoph. οἱ δ᾽ ἀπαλλάττει ἀνθρωπισμοῦ οὐδ᾽ ἐστι.

Ἀνθρωπεύεσθαι, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωποειδής, έος, ὁ καὶ ἡ humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Compoſita.

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, immanis, crudelis. Soph. Itē carens hominibus ſeu hominum frequentia. Luc. in Caucaſo, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

Ἀπανθρώπως, inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανθρωπία, ἡ inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Ἀπανθρωπεύομαι, inhumanus ſum. vel à conſortio hominum abhorreo. Hippocr. in epiſt. ad Philop.

Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, homo ipſe. per ſe hominis idea. Ariſt. eth. 1.

Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, inter homines verſor & ago. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Chriſti inter homines conuerſatione loquentes.

Ἐνανθρώπησις, conuerſatio vtráq; Domini noſtri hominis inter homines, ſeu ærūnoſa Dei inter homines apparitura Dei incolatus, Deus per ora hominū ærumnosè traductus ſub integumento & perſona iuſtæ humanitatis, apud Dion. & Greg.

Ἐξάνθρωπος, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορά, apud Athē. quæ ex homine ratione prædito inſanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat.

Ἐξανθρωπίζομαι, ex homine in aliā quaſi naturam verti, ex hominum numero eximi, hominem eſſe deſinere.

Ἐξανθρωπόω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dem.

Ἡμιάνθρωπος, ſemi homo. Luc.

Λυκανθρωπία, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediūtur, & donec illuceſcat circa mortuorum corpora verſantur.

Κυνάνθρωπος, fœm. gen. pro eodem morbo. Alij exp. in maſc. gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία & κυνάνθρωπος.

Μισάνθρωπος, oſor hominum, inhumanus, quo nomine dictus eſt Timon, apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines Hippocr. epiſt. ad Demag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo ſum, idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

Ὀλιγανθρωπία, paucitas raritáſque hominum. Thuc. lib. 5.

Πολυάνθρωπος, multos homines habens, frequens hominibus. Ariſtot. Pol. lib. 7.

Πολυανθρωπία, multitudo & frequentia hominum.

Συνανθρωπέω, ῶ, cum hominibus conuerſor & conſueſco. Plut.

Συνανθρωπεύω & συνανθρωπίζω, idē συνανθρωπεύομαι, idē Theoph. 3. de pl. καὶ τὰ μὲν ἄγρια τὰ δ᾽ ἥμερα ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθασείαν. Theologi quoque quum Chriſti hominis aut angelorum cum hominibus conuerſationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur.

Ὑπεράνθρωπος, qui eſt ſupra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπος, amans hominum, ſtudioſus hominum, humanus. Syn. Herodian. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolē præſtantur, φιλάνθρωπα, dicitur. vt apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιεῖας. & φιλάνθρωπα λέγειν apud eundem. ¶ Eſt etiam herbæ nomen inde dictæ quòd hirſuta quum ſit, veſtibus hominum adhæreſcat, vt tradit Plin. Vide Dioſ. li. 3. cap. 104. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, dexteritas quædā beneuolentiáque erga omnes homines promiſcua.

Φιλανθρώπως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus ſum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et pro, humaniter tracto, apud eundem Poll. lib. 3.

Φιλανθρωπεύομαι, idē. Dē. περὶ παραπρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς, exp. in comitatem benignatéque cōpoſitus.

Φιλανθρώπευμα, liberale facinus & benignitatis plenum (vt exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. Ἀφιλάνθρωπος, humanitati non ſtudens, inhumanus. ἀφιλανθρωπία, inhumanitas. ἀφιλανθρώπως, inhumaniter.

ἈΝΙΑ, ἡ, mœror, triſtitia. Odyſſ. ἀνίη καὶ πολὺς ὄνειρος. Et alibi ἀνίη ἐστι καὶ ἀνίη. Soph. ὅσας ἀνίας μοι κατέσχεσας φθίνεις.

" Etym. deducit ab ἰάω (i. ſano) vnde fit ἴη, & præfixo α priuat. interiectiōe ν, ἀνίη. Plato in Cratylo. παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι, quòd impediat ire.

Ἀνιαρός, ά, όν, mœrorem afferens, triſtis, moleſtus. ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, apud Ariſtoph. hoſtibus grauis & moleſtiam afferēs. Xē. Pæd. Λυπηρὸς καὶ ἀνιαρὸς ὢν οὐκ ἂν δύναιτο. Apud Dē. pro cor. τὰ ἀνιαρά, res aduerſæ. Apud Herodot. & poetas ἀνιηρός, (pro ἀνιαρός) vnde comparat. ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς, moleſtè, acerbè, cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ἔχειν.

Ἀνιγρός, idē quod ἀνιαρός & ex eo factum per ſyncopen, deinde per pleonaſmum literæ γ, vt vult Etym. Sed pro pernicioſo potius accipitur. Vtitur Nicander,

Ἀνιαρός, ἀ, όν, ϗ ὁ, ἡ, moleſtus, iniucundus. Theophr.

Ἀνιάω, ῶ, moleſtia afficio, mœrore afficio, triſtitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori apud Gal.

Ἀνιάομαι, ῶμαι, paſſ. mœrore afficior, contriſtor, doleo. Xen. Pæd. 8. ὁ σπανιώτατα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Cum dat. Od. ο. οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι.

Ἀνιάζω, idem quod ἀνιῶ. Od. τ. -τοῖσιν ἀνιάζει, capitur & pro paſſ. ἀνιᾶσθαι vt θυμῷ ἀνιάζων. Il. φ. & Od. χ. Item Od. δ. ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

Compoſita.

Ἀνανίαστος, ſeu ἀνιαρός, ὁ ϗ ἡ, non habens ἀνίαν, mœrore carens. Exp. etiam ἀβλαβής, i. innocuus, innoxius. Quæ ſignificatio ex conſequenti ſumpta videtur. Nam, quod eſt innocuum, triſtitiam non affert. ¶ Exp. & ſuperbus, ab Heſych. & Etym. ſed tunc ab ἰσάω potius deducitur.

Δυσάνιος qui & δυσανίης, qui mœrorem leui de cauſa concipit. vel (vt inquit Gal.) cui res paruę triſtitiam afferunt, vel magnę vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr. Antiph. Ariſtot. Gal.

Εὐάνιος, qui moderatè dolores fert, lenis. Heſych.

Λυσανίας, ὁ, mœrores & triſtitias ſoluens. Apud Ariſtoph. in Nub. λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, diſſolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit.

Συνανιάομαι, ῶμαι, ſimul mœrore afficior, ſimul contriſtor.

Ὑπανιάω, dolore facio, dolore afficio. Ὑπανιῶμαι, doleo, indoleo. Ariſtoph. in Neb. ἐκεῖθεν ὑπανιῶντο τῇ νεμέσει.

Βαλανεῖον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἌΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, ſeminis cuiuſdam nomen, anſium. Vide Dioſc. lib. 3. cap. 61. & Plin. lib. 20. cap. 17. Scribitur etiam ἄνησον.

ἈΝΟΠΑΙΑ, ſiue Ἀνοπαῖα, legitur, Od. (de Minerua) Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Vbi quidā dicūt nomen & genus eſſe auis αἰτοῦ δ' ὡς ϗ ὄλυμ ἐοικυίας: quidam accipiunt pro ἀόρατος, ἀφανής, ϗ πόρρω τῆς ὄψεως. Herodianus proſperiſpomenωs ſcribit ἀνοπαῖα dicens eſſe neutrum plurale aduerbialiter poſitum pro ἀνοπαίως hoc eſt ἀοράτως κατὰ στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι. Alij aduerbialiter itidem accipiūt, pro ἀνὰ τὰς ὦπας. Alij accipiūt pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς. quæ καπνὴ καπνοδόκη vocatur. vt Pherecrates quoq; ἀνόπαιον eſſe dicit τὴν ἐπιτεθειμένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Itidémq; Euſtat. exponi annotat διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος ἣ τὴν καπνὴν ἔχει. Hiq; diuiſim videtur ſcripſiſſe ἀν' ὀπαῖα, vt etiam ij qui exponunt ἀνὰ τὰς ὦπας. Alij rurſū qui ὑφ' ἓν legunt & nomē eſſe volūt, pro ἀν ὀφεις vſurpatū aiūt, occaſione ſumpta ex eo quod apud Empedoclē de igne legerunt Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια ſcribūt, & eo nomine intelligunt hirundinem. Vide Euſtathium, breuium ſcholiorum autorem & Etymologū. Heſychius etiam exponit ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, ſiue ἀνὰ τὴν θυρίδα (item ἀφανῶς, ab ὄψ ſignificante vox. Euſtathius montis etiam nomen eſſe ait apud Herodot.

ἈΝΤΙ, (*præpoſitio*) pro vt Iliad. ν. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι tres pro vno interfectos eſſe. Xē. Hell 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel aliū amicum quàm regē. Sic ſæpe exp. loco vice, inſtar: vt Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιβάλλει πτερά, pennas veſtimentorū loco aut vice. Il. ι. ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, loco multorū populorum, vel inſtar multorū pop. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν εἴης, multorū inſtar, fueris, vel eſſe poſſis ab Heſ. ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam, propter, (vel per ablatiuum) gratia. Ariſtoph. in Nubibus, ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνη Δαιδάλειον σε κύκλῳ τὴν κεφαλὴν στεφανοῦν, huius præcepti gratia, vel propter hoc præceptum. Demoſt. pro corona, εἶτά με ἐρωτᾷς ἀντὶ τίνος ἀρετῆς ἀξιοῦ τιμᾶσθαι. Sic ἀνθ' ὅτου exp. cuius rei gratia, quamobrem. Dem. ὡς εἶδον μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδ' ὅ τι ἀνθ' ὅτου. Lyſias, ἥτις ἡ αἰτία πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου, cauſa eſt quamobrem. Pro ἀνθ' ὅτου dicitur etiam ἀνθ' ὧν quod exponit Budæus, pro eo quòd. propterea quòd. idcirco quòd Lucian. δεῖται ἀνθ' ὧν σε ἀντευπεποίηκα. ¶ Accipitur etiam pro ὑπὲρ & commodum ac vtilitatem declarat: vt Matt. 17. ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ ϗ σοῦ. Et cap. 20 δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Sic & Marci 10. cap. ¶ Interdum finem deſignat: vt 1. Cor. 11. ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ, pro velamine, i. vt eſſet velamen. Sic & Heb. 12. ¶ In compoſitione æqualitatem indicat, vt in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίσηκος, ſæpe ſignificat viciſſitudinem: vt in ἀνταμείβω, ἀντιδίδωμι, ἀντιπάσχω. Sæpiſſimè ſignif. contrà, aduerſus, vt in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω, &c.

Ἀντίος, α, ον, aduerſus, ex aduerſo ſtans, è regione poſitus, vel ex aduerſo, qui eſt in conſpectu. Exponitur etiam obuius. Aliquando ſine caſu vt Il. α, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. & Il. λ. ἀρτιθεῖσα μάχη στὰν δ' ἀντίοι. Sic Xen. Pæd. 7. ὡς εἶδεν ἐν τῷ στρατῷ πολὺ προσφερόμενον ἀντίον ἐλαύνει. Aliquādo cū genit. vt Il. ν. ὅς τις τοῦ ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ. Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Inuenit in proſa ἀντίος Λέσβου,

qui eſt è regione Leſbi. Apud Plutar. cum datiuo in Camillo ἔχων ἵππον, ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. tendens aduerſus magnum virum. Herodotus, ἀντίοι ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντιάδες tonſillæ, vt Celſus vocat: quę & παρίσθμια dicuntur. Eſſe partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Epheſ. li. 1. de part. corp. hum. Vnde autem dictæ ſunt, teſtatur idem lib. 1. ἀντιάδες δὲ ὅτι κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίαι φαίνονται, ϗ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

Ἀντίον, *aduerbium*, ex aduerſo, è regione. αὐτὸς δ' ἀντίον ἶζεν Ὀδυσσῆος. Capitur & *pro*, contra. aduerſus: vt ἀντίον ἵστασθαι, αὐδᾶν. Od. ε. exp. reſpondere: & Il. α. ἀντίον εἴπω, cōtra dixerit: ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam eſt ἀπαντῆσαι. Euſtathio, obuiam venire. ¶ Eſt etiam licitatorium, *hoc eſt*, lignum teres quo circumacto textores licium intendunt. vt Poll. quoque docet. lib. 7. cap. 10. In qua ſignificatione legitur lib. 1. Reg. cap. 21. Itidemque Paralyp. lib. 1. cap. 11. Nec non apud Ariſtoph. in Θεσμοφ. Hinc μεσάντιον lib. 1. Reg. c. 17.

Ἀντία, aduerbium aliud, ſignificationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τοῖσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Od. ε. quidam exponunt coram domina, alij aduerſus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Iliad. υ. & στῆθι ἀντία σεῖο Iliad. χ.

Ἀντιάω, ῶ, idem quod ἀντάω, occurro, obuiam eo vel obuiam venio, obuius fio. Apoll. Argo. 2. ἀντιόωντι ἀνδράσιν ἀξείνοις. Gregorius. Ἡ πυρὸς ἢ θεοῖο φερεσβίου ἀντιόωντας, vel in ignē, vel in Deum incurſuros. ¶ Capitur. Item *pro*, aſſequor, conſequor: vt in Antologia epigr. ἀντιάσας γήρως, ſenectutē conſequutus. Sic Il. α. ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Sophocles οὔτε ἴσι ἄρα ἀντιάσας, οὔτε γᾶν πατρῴαν. ¶ Item precor ſupplex, ſupplico. Soph. in Aiace, Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός.

Ἀντιάομαι etiā inuenitur. Apoll. Arg. 2. ϗ ὑμῖν σχέτλιοι ἀντιάασθαι, occurrere armatus, cōtra tendere, tendere aduerſus eū. In altera autē ſignificatione. Il. ω. πάντας δ' ἀντιάασθε θεοὺς γάμου.

Ἀντιάζω (idem quod ἀντιάω) obuiam prodeo, Plutarch. in Dione. ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων ϗ δεομένων ὑπεργιγνώσκειν τὸν Δίωνα. Apud Lucian. quoq; cū datiuo ſicut & ὑπαντιάζω. Apud Herodot. cum accuſatiuo *pro*, obuiam procedo infeſtus, tendo aduerſus aliquem: vt ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item ἀντιαζομένη τὸν ἥλιον. Apud eundem ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obuiam contendit.

Ἀντιόω, ῶ, vel potius ἀντιόομαι, οῦμαι, aduerſor, ſto contrà, tendo aduerſus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, tendo aduerſus barbarum.

Ἀντικρύ (*aduerb.*) cōtra aduerſum, cum genit. vt Il. λ. ἰθύς ἄλλων Ἕκτορος ἀντικρύ. item ex aduerſo, è regione: vt ἀντικρὺ Χίου, è regione inſulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè, palam. Il. ε. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, i. φανερῶς. Heſych. Euſt. ¶ Item, penitus: Il. γ. ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἀντικρύς, pro ἀντικρὺ, ponitur aliquando i. è regione, ex aduerſo, vt apud Thucyd. in 2. οἰκοδόμησαν πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος ἐναντίας ϗ ἀντικρὺς δι' ὁδόν ἐς τὸ ἔξω. frequentiſſimè *pro*, apertè, palam apud Luc. & Plutarch. Demoſthenes ἄντικρυς & ἄντικρυς copulat in Ariſtocrate.

Ἄντα (*aduerb. poet.*) coram, palàm ante oculos, in conſpectu. Item apertè, manifeſtè. ἄντα ἰδών. Il. ρ. & γ. ἐς ἄντα ἰδών, Od. ε. Sunt tamen & qui ἐσάντα, coniunctim ſcribant hic & alibi. ſicut & ἐσάντα quod. Heſych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè. vt ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. i. ante genas vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι, vel στῆναι, eſſe ex diuerſa parte, ſtare cōtrà, eſſe aduerſus aliquem, aduerſari alicui. Il. ρ.

Ἄντην etiam pro ἄντα vſurpatur. vt Od. β. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην. Et Iliad. τ. ἄντην εἰσιδέειν, quod Euſt. eſſe idem ait quod ἀντωπῆσαι.

Ἀνταῖος, aduerſus. Item aduerſarius, hoſtis. Euripid. ἀνταία φλογί. Et Apoll. Rhod. ἀνταίη δ' αἰμων. Vide Heſych.

Ἀντάω, ῶ F. ήσω, occurro, obuius fio, obuiam eo. Cum dat. Soph. Μῶνος γάρ σε δύστηνος ἀντήσας θανών, tibi obuius fact*. Et cum genit. Il. π. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. ¶ Exp. & conſequor, nanciſcor, itidem cum genit. vt Od. ρ. αἴ κε ἀντήσῃς ἐπιεικέος. Sic & apud Herod. ἀντήσας ξεινίων μεγάλων.

Ἀντιόω Ionicè pro ἀντάω. Il. η. οἱ δ' ἀντίοι ἀλλήλοισι.

Ἀντησις, occurſus. ¶ Item ἀντήσεις, ſupplicationes, ſupplices preces. Heſyc. Ἀντήδην, ſuppliciter. Heſyc.

Ἀντομαι, idem quod ἀντάω, occurro, obuius fio. Sed magis in vſu eſt ἀντομαι. Il. ο. ἀλλήλοισιν Ἀντέσθ' ἐν πολέμῳ. ¶ Item ſupplico, Euri. in Med. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, precor te per iſtud mentum.

Compoſita ac primum ex ἀντίος formata.

Ἀπαντίον, idem quod ἀντίον vt εἰς τὴν ἀπαντίον in vlteriorem ſcilicet continentem. Καταντίον pro eadem ſignif. citatur ex Epig. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Ἐναντίος, α, ον, pro ἀντίος, aduerſus, qui eſt in conſpectu ſeu coram.

ram, qui eſt è regione, oppoſitus. Il. ζ. v. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Sic & paulò ante, θάλαμοι κεράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic & apud Xē. ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, e regione hoſtibus, q.d. aduerſa hoſtibus ponere. Thucyd. lib. 2. δύο γὰρ ἁμάξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et Dioſ. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα. li. 4 aduerſa inter ſe folia. Ἐξ ἐναντίας (aduerbialiter) ex aduerſo, è regione, aduerſa fronte. quod & vna voce ſcriptum inuenitur. Ἐξεναντίας. Ariſtot. de mundo, ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Ponitur Ἐξεναντίας & pro, ecōtrario, contra. Ἐναντίον (aduerbium) itidem pro, ex aduerſo, aduerſum, coram. Odyſſ. ζ. Αὐτὴ δ' ἄντα φάνεντ' ἐναντίον. At Iliad. α. σφῷ πατρὸς ἐναντίον, exp. obuiam ſuo patri. Thucyd. li. 6. ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λεγέσθω. Plato in epiſtola, καί με τούτων ἐναντίον ἠρωτήσας, & me coram iſtis interrogaſti. Et ἐναντίον βλέπειν. Demoſth. ¶ Ἐναντίος, aduerſarius, hoſtis. Heſiodus in Theogon. Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Xenoph. εἰ γὰρ ἐναντίοι χρήσοι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι dicitur quod fit aduerſus aliquem, apud Demoſthen. pro corona. Et ἐναντίον aduerſus, vt Il. ε. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In proſa dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thucyd. 1. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοηθοῦν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. ¶ Item Ἐναντίος aduerſus, contrarius. Luc. in Herc. ἀντιθέως ἀντιτείνουσι, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cic. apud Platon. κατὰ τὰ ἐναντία & κατὰ τὰ ναντία, exp. contrariè & cōtrariis curſibus. Xen. Hell. 4. ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, contraria vtilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, & τοὐναντίον. Aeſch. τἀναντία τῶν καλῶν. Plat. de rep. 1. τοῦ δὲ ἀδίκου πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur & cum datiuo. vt Ariſt. Pol. 5. περὶ ὧν δὲ ςασιάζουσι, ἐςὶ κέρδος τιμὴ καὶ τἀναντία τούτοις. Iſocr. τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείςοις τῶν ἀνθρώπων. Interdū ſequētē habet particulā ἤ (vt Latinè cōtrà habet partic. quàm) Plat. in Symp. ἠδέσθη ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγε. Sic Demoſthen. ἐναντία ἢ ἐδεῖ. Ariſtoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκε. Habet & cōparatiuum ἐναντιώτερος, & ſuperlatiuum ἐναντιώτατος. Aduerbialiter ponitur τοὐναντίον pro, ecōtrario, contrà: vel τἀναντία. Xen. ἐς τἀναντία τούτων, ἀκρατεῖς μὲν ὄντες τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν. Contrà quàm iſti. Sed & κατὰ τἀναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitiuo. Ariſto. in Probl. ἐναντίως αὐτῷ ἔχει.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, apud philoſophos.

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, aduerſor, repugno, obſto. Iſocr. τοῖς μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαι τινὶ εἴς τι. Thu. l. 1. Et ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, huic rei aduerſatus. Plut. in Pericle. Et apud eūdē in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Et cum infinit. apud Platon. in Apol. μόνος ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, repugnabam vel obſiſtebam quominus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα, eſt contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium eſſe.

Ἐναντίωμα, τό, quod aduerſatur ſeu obſiſtit. Thucyd. Dem. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. lib. 5.

Ἐναντίωσις, repugnantia. Iſocr.

Decomp. Ἀπέναντι & ἀπεναντίον, ex aduerſo, è regione, contra. Et coram, in conſpectu. Matth. 21. & 27. Item aduerſus, apud Plut. Dicitur & ἀπεναντίας, pro eodem, apud Chryſoſt.

Κατέναντι & κατεναντίον, & κατεναντία, idem quod præcedētia, ſunt tamen vſitatiora. Lucian. κατέναντι Ὀλυμπίων, ex aduerſo Olympiorum. Et Greg. κατέναντι κυρίου τραχηλιᾷν, aduerſus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἀρχῆς, i. è regione, ex aduerſo ibidē κατεναντία νήσου. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, exp. deſcenderunt in certamen. Cum dat. ſignificat aduerſus, apud Heſiod.

Ἐπεναντίωσις, contrarietas, contrarium, idem quod ἐναντίωσις. Hippocr. lib. 2. aphor.

Ὑπεναντίος, pro ἐναντίος, aduerſarius, hoſtis. Heſiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. & Polyb. τὴν τὸ μὲν αὐτὰ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. Exp. & ſubcōtrarius, apud Ariſtot. Pol. 2. Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, ſibi mutuò aduerſātur, inter ſe repugnant. Ὑπεναντιοῦμαι, idē pro ἐναντιοῦμαι, vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, Plutar. in Pericle, aduerſans illis.

Καταντίον, pro ἀντίον, citat' ex Epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Συναντιάζω, occurro, idē quod συναντάω in proſa. vnde συναντιάζων apud Soph.

Ὑπαντιάζω, occurro, obuiam eo, idem quod ὑπαντιάω & ὑπαντάω. Luc. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζεν ἡμῖν, ἠσπάζετο μὲν ὁ κύριος τὸ ἑταῖρον. Item hoſtiliter occurro incurro (ſicut & ἀντιάζω) vt apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, in aduerſos hoſtes incurrunt.

Ὑπαντιάω, idem quod in proſa, ὑπαντάω, occurro.

Compoſita ex ἀντικρύ.

Ἀπαντικρύ, è regione, ex aduerſo. Pauſ. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ἐστὶ ὀνομαζομένη κολώνα. Dicit' etiā ἐκ τοῦ ἀπαντικρύ pro ἀπαντικρύ.

Καταντικρύ, è regione ex aduerſo. vt καταντικρὺ τῆς ὕλης. Ariſt. de mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur & τὸ καταντικρύ.

Compoſita ex ἀντάω & ἄντα.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι apud Thuc. & Xē.) venio obuiam, obuiam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντῶσι vel ἀπαντῶσιν ἐκ ἐκείνου τόπου, apud Thucyd. Dicuntur & οἱ ἀπαντῶντες obuij, qui occurrunt apud Lucianum in Nigrino. ¶ Exponitur etiam, me confero, me offero, præſto ſum cum εἰς vel πρός. Ariſtoteles Ethicōn 9. καὶ εἰς τὰ κηδεύματα δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda ſe conferre & offerre. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonij. Exponitur & adeſſe ad iudicium die vadimonij. Item, ad vadimonium: vel ad vadimonij diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν. Demoſt. in Midiā. Et diſcipuli ad ſcholam ventitantes ἀπαντῶντες à Laertio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro conuenire, coire, cogi, ex Ariſtotele. ¶ Item ruo, inuado & erumpo. Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τοῦ ἑαυτοῦ συμφέροντος. Citatur ex Reg. li. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τούτους irrue in hos. Et ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὴν ἀγορὰν. Et Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. Ex Demoſth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τίμησιν, obuiam ire & deprecari pœnam. Ex Ariſtot. Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item contingo, euenio. Alex. de fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ ἐναντίου θαυμαστὸν τινὸς ὄρνεις. Et ἀπαντῶντα, apud Xen. oblata & fortuita, non arrogata aut impetrata, vt auguria oblata & auſpicia. Item (de perſona dictum) pro, incido, eo ſenſu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Athen. ἀπαντῶν συγγράμμασι & ἀπαντῶν τῷ δράματι. ¶ Item reſpōdeo, Iſoc. in Buſirid. ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει ὅτι, &c. Plut. πρὸς ὃς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ponitur & pro, reſpōdeo, id eſt, euentu conuenio & congruo. Synef. οἱ τὴν διὰ λόγων τροφὴν τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, cui in literis educato fortunæ bona, vt par erat, non reſpondent.

Ἀπάντημα & ἀπάντησις, occurſus, obuiam initio. Item reſponſio, Plut. in Pol. præc.

Ἀπαντάομαι, reſiſto. Citatur ex Eurip.

Ἀπαντίζω, vnde & συναπαντίζω, concurro, apud Themiſt.

Decomp. Προαπαντάω, (q.d. præoccurro) obuiam præcurro.

Προαπάντησις, obuiam itio qua præuenitur aliquis. Eſt etiam quum præpoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt: vt in Lexicis annotatur.

Δυσάντητος, ὁ καὶ ἡ, cuius malus ſeu ſiniſter eſt occurſus, cui occurrere malum eſt & periculoſum. Vel cui occurrere difficile eſt. vt δυσάντητον θέαμα apud Lucianum.

Δυσάντης (vel Δυσαντής) pro eodem apud poëtas, vt Opp. de venat. lib. 3 φράζεο δ' ἂν δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, ſiniſtri & inauſpicati occurſus. Citatur & ex Nonno.

Εὐάντητος, contrarium præcedenti.

Καταντάω, ῶ, deuenio, euado. Polyb. in 4. πολλάκις τὸ μὲν πέρας εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν. Καταντήσαντες εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Act. ca. 21. deuenim'. ¶ Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν ἀρχιερωσύνην, retorquere in ſeipſū, citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obuius fio, incido in aliquem. Heſiod. οἱ κείνῳ συναντέω. Συναντάομαι pro eodem. Herodian. li. 1. κατὰ δὲ τινα δαίμονα συναντᾷ τῷ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciā. ¶ Item pro, euenio. Laert. in Diogene, εἰώθει λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι, εἶναι γὰρ ἄοικος, ἄπολις, &c.

Συναντέω, etiam dicitur, apud Nonn.

Συνάντημα, occurſus, euentus. Eccl. 2.

Συναντομαι, occurro, idem quod συναντάω in proſa.

Ὑπαντάω, ῶ, vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, obuiā procedo. Herod. ὑπαντῶν δὲ δορυφόροις, idem, καὶ δὲ ὁμιλίῃ προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, honoris cauſa obuiā procedo.

Ὑπαντιάω, pro eodem in Anth. epigr. ὑπηντίασεν Ἡρακλεῖ.

Ὑπάντησις, occurſus.

Ὑπάντομαι, occurro. Herodian.

Decomp. Ἀνθυπαντάω, occurro.

Προσυπαντάω, venio in occurſum, obuiam eo.

Aliud genus compoſitorum in αντης deſinentium: quæ vel ex ἄντα ſeu ἄντην, vel ex ἀντάω formata videntur, licet ab earum ſignificatione recedant.

Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, τὸ ἄναντες, accliuis, arduus, ſurſum tendens. vt ἀνάντης ὁδός, vt Plat. 2. de rep. Annotat Suidas, quicquid ſit ἀνάντης, id etiam eſſe προσάντης, at non viceuerſa. id enim quod προσάντης ſit, abruptum eſſe & inacceſſum, quódque non recipiat eum qui aſcendere cupiat: contrarium verò huic eſſe κατάντης. Hinc metaphoricè, quum ea quæ accliuia ſunt & in arduum tendunt, acceſſum habeant difficilem, eidem Suidæ ſignificat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερές, quodque oppoſita habeat ῥᾷστα καὶ ἥδιστα, τερπνά. Ἄναντα, τά, poet. pro ἀνάντη, accliuia, ardua, alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. & Heſych. τὰ μὴ ῥᾳδίως γινόμενα. apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὲν καλὰ λαμβάνομεν, περὶ τὸ αἰσχρὸν δεῖ καταφρονεῖν ταῦτα πάντα.

Ἐπάντης, accliuis. Suid. interpretatur ὑψηλός, apud Thuc.

Κατάντης, decliuis, procliuis, deorſum vergens: cui oppon. ἀνάντης

τας & προσάντης, vt Suid. teſtatur, vt κατάντης ὁδὸν apud Ariſtoph. & κατάντης, è regione, apud Heſych. autem ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν. Xen. Hellen. καὶ ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἐπικυλινδοῦν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, vt κατάντη κρημνόν, apud eundem Heſ. Καταντα, (poeticè) κατωφερῆ. Suid. & pro κατάντη à καταντής. Κάταντα, aduerb. ſurſum deorſum. ἄναντα κάταντα. Luc. αὐ δὲ ἄλλως τὰ μὲν πεδινὰ ῥᾳδίως, τὰ δὲ κάθ᾽ ἑαυ ἀναντα. πολλὰ καὶ κάταντα [τοιαύτη γὰρ ἡ ὁδὸς ἡ πολλή] περιελθεῖν ἰδρῶτας καὶ πνευστιῶντας, i. ſurſū deorſū curſitās. Sic apud Hō. Il. ψ. Πολλὰ δ᾽ ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ᾽ ἦλθον.

Παράντης, aliquis pariter & decliuis, obliquus.

Πάραντα, poeticè pro παράντη, & (vt Heſ. exponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ ὅσα πλάγια καὶ παρακεκαμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Προσάντης, arduus, aduerſus, præruptus. vt προσάντης χωρίον. Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur, ad perſonas, res aut verba. Xē. in Apol. Socr. οὐκ ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης, item λόγος προσάντης.

Προσάντως, aſperè, hoſtiliter, infeſtè, vt apud Diod. προσάντως λέγειν.

ἌΝΤΛΟΣ, ὁ, ſentina. Dicitur & Ἀντλία, Od. ε, Ἄντλος δ᾽ ἐν δώμασι ποιεῖτ᾽ ὡς εὔκαλιν κηξ. vbi Didimus exponit τὴν ἀντλίαν τοῦ πλοίου. ¶Pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Ἁλιμάδην τις ἐς ἄντλον ἱμειρόντων Αἰγαίου. Sunt qui ita accipiant, Odyſſ. μ. Ἄντλον ἐσπλατο ... Εἰς ἄντλον κατέχευαν. ¶Item, aceruus manipulorum. Heſych.

*Etym. ſcribit deduci ἐκ τοῦ ἀνθ᾽ ἄλλου καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἔξω τὸ ἐς σφῆς κοῖλον τόπον εἰσερχόμενον.

Ἀντλίον, ου, τό, vas quo aqua ſentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Euſt.

Ἀντλία, ας, ἡ, ſecundum Budæum, miniſteriū & pœna exhauriendæ ſentinæ. Artemid. in Oniroct. εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

Ἀντλέω, ῶ, haurio, exhaurio. Propriè, exhaurio ſentinam, vt vſurpatur à Luciano. Ariſtot. Oecon. 1. τὸ γὰρ ἐθιμ... ἀντλεῖν τὸν ἐκεῖ. D. Ioānis c. 2. ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur ἀντλεῖν poſitum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἀπάσας ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. ¶Itē pro exaurire laborem, exantlare. Æſch. in Prom. vincto. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, ærumnoſam vitam exantlare. Lucianus, ἀπὸ ῥῶν πολλῶν ἀθλίων ἐξηντληκότων.

Ἄντλημα, ατος, τό, hauſtus. Exponitur etiam perfuſio apud Dioſc. lib. 4. c. 64. καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑποτοκοσμεῖ ... ¶Eſt etiam vas ad hauriēdam aquam, hauſtorium vel hauſtrum D. Ioann. cap. 4. ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητῆρα.

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, vel ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, hauſtor. ἀντλητήρ exponitur etiam ab Heſychio, cadus nauticus. Secundum Euſtath. autem ἀντλιαντλητήρ vas quo aqua ſentinæ hauritur. ¶Et & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστήρ dicitur.

Ἀντλητήριον, ου, τό, idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion. ἔτι γὰρ πολλὰ ἦν καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχεν.

Compoſita.

Ἀπαντλέω, ῶ, haurio alicundè, exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro, hauriendo minuo: vt apud Æſchylum in Prometheo vincto, τί σε Οὐδέ τι θέλω τῶν δ᾽ ἀπαντλήσαι πόνων. Apud Euripidem, ἀπαντλῆσαι ἂν δυναίμην ψυχῆς, i. ἀποκουφίσαιμι, alleuārim, alleuare poſſim. Vel leuerim.

Ἀπάντλημα, quod hauſtum eſt. ἀπάντλησις, εως, ἡ, hauſtio, exhauſtio.

Διαντλέω, exhauritio: vnde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλῶν τὰς ἐμὰς οἰκουρίας, exhauriens domus cuſtodias, i. tolerans, ſufferens.

Διαντλέομαι, idem apud eundem in Androm.

Διαντλήσομαι πόνους εἰς αἰῶνα labores exhauriam.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, hauſtam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατ᾽ σπουδὴν ἐξαντλεῖν. Idem in Hermotimo. ἐπιρρεῖ γὰρ μετὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξηντλημένον ἐς τὸ ἐμπαλιν. Et metaphoricè apud eūdē in Timone, πρὸς ὅσων μὲν ἐμὲ ὑμεῖς λελῃσμένος καὶ λαφυραγωγούμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶Item pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Eurip. ἐξαντλεῖν γόους, exantlare luctus.

Decomp. Μετεξαντλέω, ῶ, hauſtum transfundo. Athen. lib. 5.

Ἐπαντλέω, ῶ contrarium præcedēti ἐξαντλῶ, vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, hauſtam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro, impleo. vnde apud Plutarchum ὅρα δὲ εἰ καὶ τὸν βίον τὸ ἑαυτοῦ καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπιπεπληρωμένον. Et τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio. vt Lat. funditare verba. Philo de vita Moſis lib. 1. ἀναπεπλησμένος ὑπὸ τῶν πάντων μεγίστων διαβολῶν ἐπηντλοῦσι. ¶Apud medicos ἐπαντλεῖν, & καταντλεῖν & ἐπιβρέχειν & καταιονᾶν, infundere ad fouendum, vel infuſione fouere. Gal. & Dioſc.

Ἐπάντλημα & Ἐπάντλησις, infuſio aquæ, vel aliūs liquoris, fouendi potiſſimum gratia. vel ipſa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, ſeu fouendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, & fomentum. Dioſc. li. 2. ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, eius fotus gangrenæ vtilis

eſt Ἐπάντλησις, infuſio aquæ in hominem qui lauatur, Bud. ex Galeno.

Κατάντλος, idem quod ὑπέραντλος, de quo infrà. Poll.

Καταντλέω, ῶ, hauſta aqua perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, vt apud Ariſtophanem in Veſp. ἀλλ᾽ ὅταν ξυνήγορος ταῦτά σου καταντλῇ, his accuſationibus aſperget, has accuſationes in ſe fundet. Plato de rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, maiore ludibrio philoſophiam afficiemus. ¶Apud medicos, καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ, perfundere ſeu fouere aqua calida. Sic paſſim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, i. eo foueri pars ægra.

Κατάντλημα & κατάντλησις, idē quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις. Dioſc. lib. 1.

Περιαντλέω, ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Item περιαντλούμενον, pro καταντλούμενον. Dioſc. lib. 2.

Προσαντλέω, ῶ, haurio, idem quod ἀντλέω. Affertur & pro fouere, ex Alex. Tralliano.

Ὑπέραντλος, vt ὑπέραντλον σκάφος, cuius ſentina exundat, inquit Bud. Transfertur, & ad alia pro, redundans, exuberans, circumfluens, vt ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, apud Luc. Cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat, & maior eſt quam vt ei ferendæ par ſit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Luciā pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος. Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d. putei hauſtor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laertium & Suidam.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τό, antrū, locus ſubterraneus aut profundus. Luc. de hiſt. ſcr. καὶ ἐς τὸ ἄντρον κατὰ φυγὴν αὐτῆς καὶ μυθεῖν, καὶ δὲ ἀφνως ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων.

Ἀντριάς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris verſatur. Suid.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antris plenus cauernoſus, σπηλαιώδης, Heſ.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ (*comp.*) qui ſub antro eſt vel in antro degitur ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, ambitus & circumferentia propriè currus. Heſ. Ἅρματα δ᾽ ἀνεπάλλετο καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον. Il. λ. καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον. Interdū pro toto curru vt in Ant. Epigr. Transfertur & ad alia. Eſt enim & ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei. Il. ζ. Dicitur & ἐπὶ ζυγῷ τῆς κιθάρας inquit Euſtathius vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν in Anthol. epigr. pro circumferentia ſeu ambitu femorum vel rotunditate. Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ, ſicut & οὐρανοῦ ἁψίς, axis cœli. Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quaſi girum temporis ſeu circulum, quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

Ἀντυγόω, ῶ, colligatus, alligatus in modum τῶν ἀντύγων.

Compoſita.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens εὔκυκλον, Suid.

Θραυσάντυξ, frangens canthum ſeu orbem currus, apud Ariſtop. in Nebulis.

Ὑψάντυξ, altè cameratus altos fornices habens.

Ἀντω, vide ἀντάω, in ἀντί.

ἌΝΥΩ, item ἀνύτω, vel ἀνύτω, perficio, efficio, cōficio, perago, expedio. vt ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδὸν, & ἀνύειν ὁ μέρας, paſſim inuenitur. Apud Dē. ὡς δ᾽ οὐδὲν ἤνυε, exp. quum fruſtra conaretur, quum nihil promoueret. ¶Cum participio accipitur pro, profum, cōfero. Thuc. lib. 2. ἔφερον δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ¶Exponitur etiam impleo: vt ἤνυσε δὲ ἦμαρ, in Epigr. ¶Item conſumo. vt Odyſſ. ω. αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, deſtruo, vt docet ſchol. Soph. item pro, occido. ¶Itē, impetro obtineo, conſequor. vt in Anth. epigr. ἠνυσάμην τὸ ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetraui. Et Ariſtoph. in Pluto, ἄνυε ταχέως. ¶Item pro σπεύδω, feſtino, propero. vt Ariſtoph. in Pluto, ἀλλ᾽ οὐ μέλλειν χρὴ ἀλλ᾽ ἀνύτειν. Et particip. ἀνύσας pro, confeſtim properè. vt apud eundem in Nub. ἄνοιγ᾽ ἀνοιγ᾽ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua ſignif. ſcribi cum ſpiritu aſpero docet Suidas item Euſt. ex Ælio Dionyſio.

Ἀνύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυσθείς, exp. occiſus. ¶Itē, pro ἀνύω. Od. π. ἀνύεσθαι δέ τ᾽ ἔργα vnde ἠνυσάμην pro ἤνυσα.

Ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, ſeu affectus. Il. β. ἄνυσις δ᾽ οὐκ ἔσσεται αὐτῆς. Item profectus. Odyſſ. δ᾽ ἐπεὶ οὐ ἄνυσίν τινα δήομεν, quia non nanciſcemur aliquid commodi ex fletu.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item, cōducibilis, vtilis. Plat. de leg. 4. τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præſentiſſimum.

Ἀνυσίμως, efficaciter, perfectè. Suid.

Ἀνυστός, ή, ὁ, qui effici poteſt. & ἀνυστὸν καθίστηκε, effici poteſt ὡς ἀνυστὸν ἐστι quoad fieri, poteſt pro viribus. Plutarchus in Lycurgo. Item ἀνυστόν, promptum, facilè. Budæus ex Phalaridis epiſtolis.

Ἀνυστ

Ἀνυστικός, ὁ, vel Ἀνυτικός, efficax, effectum magnum habens. Xen. ἀνυτικωτάτη χρηματισμὸς ἀπὸ γεωργίας, efficaciſſima & promptiſſima opum comparandarum ratio.

Ἀνῶ poëticè pro ἀνύω. Od. γ. ἔνθα δ᾽ ἀνῶ ἔργον. Hʹ νῦν ἰδ᾽ ὦν. *id eſt* λύειν καὶ ἐπιτελεῖν. Inde & apud Ariſtophanem partic. ἀνων. Ἄνω aduerb. vide ſua ſerie.

Ἄνομαι idem quod ἀνύομαι. Apoll. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνομένοιο, exp. recens deſinente die, i. in crepuſculo. Apud Herodot. ἀνομένου ἔτους, exactus annus.

Ἄνω, idem quod ἀνύω, apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τό, vnus ex ventribus animalium cornigerorũ & ruminantium, ex eo dictus (vt putatur) quoniam in eo ἀνύεται καὶ πέσσεται ἡ τροφή, conficitur & concoquitur cibus. Ariſtoph. in Equit. Ἐγὼ δ᾽ ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν καταβροχθίσας, κᾆτ᾽ ἐπιπιὼν τὸ ζωμὸν ἀναπόνιπτος, λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide & Ariſtot. de part. animalium lib. 3 c. 14. & hiſtor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur & ἄνυστρον.

Ἀνύω, Ἀνύτω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀανυστος, ὁ καὶ ἡ, qui profici nequit. Heſych.

Ἀνήνυστος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finẽ perduci nequit. ἀτέλεστος. Od. π. ἀνήνυστον ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνήνυτος idem, vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος ἀνάγκη in epiſt. Phalar. Heſychio etiã eſt ἀμετάβολος & ἀκατέργαστος. ¶ Item inanis, μάταιος: ea enim quæ perfici non poſſunt, fruſtra quum fiant vana ſunt. vt Philo de mũdo. ἐποίησαν ἀνήνυτον καταφρονήσαντες εἰς τὴν τῆς ὕλης φύσιν. ¶ Suidæ ſignificat etiã multus, innumerabilis, infinitus, immenſus. vt μόχθος ἀνήνυτος apud Hippoc. in ep. ad Demag.

Διανύω, ſeu Διανύτω, conficio, perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν ἢ τὸν πλοῦν. Xenophon ὁ τοῖς διανύουσι. Διανύσασθαι ſignificatione actiua citat Bud. ex Ptol.

Διανύσμα, τό, iter, itineris confectio, Polyb. Quidam exp. progreſſus. Διάνυσις idem apud Ptolem.

Δυσήνυτος, effectu difficilis, Suid. & Heſych.

Ἐξανύω, perficio, Soph. τὰν θυγατέρα ἐξανύσειν. ¶ Item occido. vt Il. λ. ἐπεί σ᾽ ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

Decomp. Δυσεξήνυτος, effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμός, inenodabilis nexus. Eurip.

Συνεξανύω, ſimul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Heſiod. οὐκ ἐπανυσθῆναι ἐπὶ ...

Εὐήνυστος, effectu ſeu confectu facilis.

Κατανύω, conficio, perago, vt κατανύειν τὴν πορείαν, & κατανύσαι δρόμον. Plutar. Apud Synes. epiſt. 71. quidam interpretantur conſumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ πόλεμος ὅσα μὴ ... κατηνύκασι. Apud Sophoclem, φασὶ γὰρ πρόξενοι κατανύσαι, duplicem (vt annotat interpres) admittit expoſitionem: nam vel ſignificat nacti ſunt (qui enim aliquid peragit, idipſum adipiſcitur poſtquam perfecit) vel contra illam peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque & abſolutè reperitur: vt κατανύειν εἰς λιμένα, peruenio in portũ: vt Budæ[*] annotat.

Κατάνομαι, Euſt. exp. ab vino. Od. ρ. πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

Πανήνυτος, qui omnino effici poteſt. Suid.

Προανύτω, ante vel citius perficio. Xen. Pæd. 2. οὕτω γὰρ ὁρμώμενος, ὅπως πάλιν προανύτειν ἂν χρῄζοιμι.

Ὑπανύω, ſubminiſtro.

ἌΝΩ (aduerbium loci) ſuprà, vel ſurſum: cui opponitur κάτω infra. atque vt hoc à κατά, ſic illud ſit à ἀνά. Significat tam in loco, quam ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui ſunt in ſuperioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philoſtrato & aliis rex Perſarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Od. λ. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ὁ ἄνω, ſuperior, τὸ ἄνω ſuperius, τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes ſuperiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. vt ἄνω τῶν πραγμάτων apud Æſchinem περὶ παραπρ. Copulantur ſæpe ἄνω & κάτω. Lucianus ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περιτρέχων, ſurſum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus eſſe toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν Demoſth. in Midiam. Plato in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι Gal. denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, ſurſum deorſum facere, i. miſcere, turbare. Demoſth. Vide Eraſmum in prouerbio ſurſum ac deorſum. ¶ Eſt etiam ἄνω aduerbium temporis. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demoſthenem, ſuperiora tempora. Pro eodem verò dicitur τὰ ἄνωθεν χρόνια, apud Diodorum Sicul. Apud Philoſtr. οἱ ἄνω πρόγονοι, eius maiores. Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον *comparatiuum gradus*) ſuperius, altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω ἑστηκότος. Et *pro* ſuperioribus temporibus, vel altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω τῶν πραγμάτων ...

Ἀνώτερος, ſuperior. vnde & ἀνωτερικός: vel ἀνωτερικὰ μέρη, ſuperiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα ſunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. Ἀνωτάτω, ſuperlatiui eſt gradus, i. in ſupremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι φησὶ αὐτὸν τὸν αἰθέρα. & ὁ ἀνωτάτω, ſummus, ſupremus.

Ἄνωθεν, deſuper, ſupernè, è ſuperiore loco. Apud Herod. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, è loco qui ſupra exercitum. In nouo Teſt. ſæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν, ſuperior, qui eſt è ſuperiori loco. ¶ Temporis quoque ſignificationem habet. vnde οἱ ἄνωθεν, maiores, aui. Capitur etiã *pro*, à principio apud Dem. Item *pro*, altius repetendo, vt docet Bud. ex Dem. & Themiſtio. Item *pro*, denuo, de integro. vt apud Ioan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Compoſita.

Ἐπάνω cum genit. ſupra, vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων τῶν ... Sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum ſignificat, ſupra quam, amplius quàm. 1. Corinth. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14. ἐδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1. Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ἀπάνωθεν, cum genit. idem: vt in Epigr. Τῆς κώμης δ᾽ ἀπάνωθεν τὰ φορτία ...

Ἐπάνωθεν, deſuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ πάλαι ἤδη ἐπάνωθεν, exp. in vertice montis.

Ὑπεράνω, cum genit. ſupra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιδεῖν ... Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1. καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit longè ſuper. Quum autem abſolutè ponitur, accipitur *pro* ſurſum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν, de loco ſuperiori, deſuper.

Οὐρανός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἈΝΩΓΩ, ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα, præt. mediũ ἄνωγα ſeu ἄνωχα, iubeo, hortor, ſuadeo, inſtigo. Od. ε. Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. τ. Αὐτός τε κλαίω τούς τ᾽ ἄλλους πάντας ἀνώξω. Od. κ. ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ ἐνθάδ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρύνω καὶ ἀνώξω. Præteritũ med. ſæpe pro præſenti accipi ſolet. vt Od. γ. Ἀλλ᾽ ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In paſſiua quoque ſignificatione reperiri teſtatur Heſych. qui ἀνώγεται exponit κελεύεται. * Euſtath. ab ἄνω, *id eſt*, ἀνύω deriuatum eſſe ſcribit, vt ex τρέω, τρέχω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur, vt Od. ξ. Αἰγύπτιον δὲ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Il. ζ. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populum iubebat ſilere.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, iuſſum, adhortatio, παρακέλευσις. Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, idem. Item ζεῦξις. Heſych.

Ἀνωγμόν, τό, παρακελευστικόν. Heſych.

ἈΞΙΝΗ, ης, ἡ, aſcia, dolabra. Exponitur etiã ſecuris. Il. ο. Οἱ δ᾽ ἤτοι πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3. πολλὰ δὲ ξίφη, πολλὰς δὲ ὀβελίσκους, πολλὰς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rurſus Il. ν. Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ μακρῷ, ἐϋξέστῳ. * Vult Euſtathius ab ἄγω ſignificante κλᾶν, frangere, deriuatum eſſe.

Ἀξινάριον, ου, τό, item Ἀξινίδιον, parua aſcia, dolabella, ſecuricula, ſecundum quoſdam.

ἈΞΙΟΣ, α, ον, dign*. Xẽ. Pæd. 5. εἰ ἂν ἐγώ τι ὑμῖν ἄξιον εἴην μᾶλλον ἢ ὑμεῖς ἐμοί: vbi præter genitiuũ ponitur datiuus perſonæ. Idẽ apomn. li. 1. ἄξιος ὢν θανάτου τῇ πόλει, dignũ morte cẽſebat ciuitas. Verùm ſæpius ponitur cum ſolo genitiuo. Dem. in Mid. οὐδενὸς πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἀξιαγαστοῦ, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, & ἄξιος τοῦ παντός apud Ariſtoph. cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquãdo additur dat. vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, maximi faciendus ob diuitias & nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciẽdus ab omnib. qui maximo eſt in pretio apud omnes. In neutro gen. πολλοῦ ἄξιον ἐστί. Cum infinitiuo, vt apud Plat. in Apol. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; Et Sophoc. ἄξιος βελτίονος τυχεῖν. Ariſtot. eth. 3. ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, æquum eſt vt vir fortis viuat. Xen. ἄξιον ὑμῖν ἐμὲ μισεῖν αὐτ. par eſt vt eũ oderim. ¶ Itẽ pro ἀντάξιος, æquiparandus. vt Il. θ. νῦν δ᾽ οὐδ᾽ ἑνὸς [illegible]. Sic & Il. 3. ¶ Itẽ æſtimationẽ habẽs & pretiũ, æſtimabilis. Plut. ἄξια τριῶν ταλάντων κατεσκευασμένα, valentia tribus talentis, quæ æſtimari poſſent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἔχων ... πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demoſthenes, ἄξια συμπεσεῖν εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretioſus, magni pretii. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες χρήματα ἄγοντες εἴτι ἕκαστος ἄξιον εἶχεν. ¶ Apud Atticos, capitur etiam pro εὐωνος (vt diſcimus ex Polluce, Suida, Euſtathio, & aliis) i. vilis. vnde ἀξιώτερος & ἀξιώτατος, vilius, viliſſimum. Lyſias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνεῖσθαι. Ariſtoph. in Equitib. Οὐπώποτ᾽ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè pro dignitate. Ponitur interdum ſine caſu: vt Demoſthenes Philipp. 2. πάντες μὲν οἱ ... λέγειν ἀξίως δ᾽ εἰπεῖν οὐδεὶς δύναται. Frequentius cum genitiuo, vt apud Iſocratem, κατ᾽ ... ἀξίως μὲν λέγειν τῶν πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τῶν καλῶν πεπονθώς. Et ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, apud Æſchin. pro dignitate ſceleris. ¶ Item, pro εὐωνος, vili precio, vt ἀξίως πεπρακέναι apud Poll.

Ἀξία, ἡ, dignitas, meritum. vt κατὰ τὴν ἀξίαν apud Plat. Iſocr. & alios, pro dignitate, pro meritis. Dicitur & πρὸς ἀξίαν pro eodem. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, vltra quàm meremur, apud Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ item, dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Demoſthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφείλεν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Et οἱ ἐπ' ἀξίας, magiſtratus, Luc. ¶ item æſtimatio. Apud Baſil. in epiſt. κατ' ἀξίαν εὐτελὴς, exp. æſtimatu vile. Sic & apud Xen. & Plat. ¶ item, iuſtum pretium. Xen. ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών, minus iuſto pretio. Et apud Æſchinem, τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, iuſto pretio vendere. Et apud Ariſtotelẽ ethic. 9. τὴν ἀξίαν τάττειν, indicare (quod inſtitoris eſt & venditantis merces.) item iuſta merces, digna merces. Ariſtot. Ethic. 9. οὐ γὰρ πρὸς χρήματ' ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philoſophiæ pecunia rependitur.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

Ἀξιόω, ῶ, F. ώσω, dignum eſſe cenſeo. Cum genit. Plato in apologia, ὡς οὐκ ἠξίωσα ἐμαυτὸν ἄξιον κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infin. pro, æquum eſſe cenſeo. Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοὺς ἀρχόντων ... τοῖς οἰκέταις χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοὺς [illegible] καταγωνιεῖσθαι αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. vbi quidam exp. operæpretium eſſe exiſtimamus: alij exp. volumus. ¶ item peto, poſtulo: vt χρόνον ἄξιον λαβόντες ἀπολογηθῆναι, petebant ſibi dari ſpatium ad reſpondendum iis quæ obiecta ipſis erant. ¶ item exiſtimo, puto. Plato in Apologia Socr. ἀξιοῦντι καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς μὴ καταψηφίσασθαι. Et pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quaſi axioma conſtituo, apud Ariſtot. in Probl.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus cenſeor, dignus habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus ſenatu, dignus habitus qui in ſenatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τούτων, qui hæc emeruit, qui hæc eſt conſequutus tanquam iis dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς, affectus honore, quo dignus eſt habitus, quem dignati ſunt alij honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, dignus habitus qui ad communem menſam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, donatus muneribus quibus dignus cenſebatur.

Ἀξίωμα, τό, dignitas, autoritas, amplitudo. οἱ ἐν ἀξιώματι, magiſtratus, qui honores gerunt. & εἰς ἀξίωμα προάγειν, ad honores prouehere. ¶ Apud Dialecticos, enuntiatio, enuntiatum, effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellãrunt, inquit Donat. in Terent. Vide Bud.

Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὁ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus maieſtatis, auguſtus. Dionyſ. Halicarn. de Iſocrate ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ καὶ ἀξιωματικώτερος. Item, dignatione & maieſtate venerandus, dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pōpeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν ſubſtantiuè pro amplitudine & dignitate, vt ait Budæus, reſeruandum. Idē in commentarijs ſcribit, autoritas eſt ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, vt autoritas inſtrumenti. Item ἀξιωματικοὶ qui in dignitatibus ſunt conſtituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. Idem apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, aliquid vt axioma ponere, quod vulgo dicunt aliquid pro vna maxima ponere.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐν ἀξιώσει iidem ſunt. Eſt etiam amplitudo vt ait Bud. Et ἀξίωσιν Plut. in Cæſare non ſemel vocat poſtulatum, vt ait idem. Apud Thuc. eſt æſtimatio vel præſumptio & fiducia ſeſe non ſpernentis.

Compoſita.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, indignus. Iisdem cum genit. Dem.

Ἀναξίως, indignè, ſecus ac dignitas ac merita poſtulant, immeritò. Iſocr. in Buſir. τοὺς ἀναξίως δυστυχοῦσι. item cum genit. vt ἀναξίως ὑμῶν, non pro veſtra dignitate.

Ἀντάξιος, æquiparandus, æqualis pretij, vt χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non eſt æquiparandum cum virtute. Il. λ. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenophon πολλῶν οἰκετῶν οἴομαι ἀντάξιον εἶναι, exiſtimo multorum ſeruorum inſtar eſſe.

Ἀνταξιόω, ῶ, viciſſim peto. Bud.

Ἀπάξιος, ου, ὁ, indignus. Plato epiſt. 7. οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas. Spelob. c. 58.

Ἀπαξιόω, ῶ, dedignor, non dignor, indignum iudico, contemno. Ponitur interdum abſolutè, vt μηδεὶς τις ἀπαξιούτω ὁ τύχης τὸ ὄνομα νομιζέτω ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7. τὸ δ' ὅτι ... ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονεῖσθαι. Interdum cum accuſ. vt apud Appian. ... τοῦ Μαρίου μετιόντα τὴν ὑπατείαν ... οὐκ ἀπαξιῶν ἀλλὰ τὸ φρόνημα ... Plut. de defect. or. τὸ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τὸ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, auerſantem & aſpernantem vitia. Interdum cum genitiuo rei & accuſatiuo perſonæ, vt apud Ariſtot. de mundo οὐδ' αὐτὴν τῆς καλλίστης ἀπαξιοῖ. Ἀπαξιῶν, renuens, inuitus dedignans. Plut. αὐτὸν τῆς Μιλήτου μεταβάλλειν οὐδέποτε φασὶν ἀπαξιώσαντος.

Ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio, deſpicientia. Polyb.

Ἐπάξιος, dignus, vt ... apud Sophoclem. Græcorum ... τὸ τῶν ἀοιδίμων ... καὶ ψυχῶν τῶν ἀνδρὸς ἐπάξιον, dignus & magnificentius.

Ἐπαξίως, dignè, pro dignitate & merito. Nazianz. τῶν κολαζόντων ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, ῶ, poſtulo, rogo. vt exp. apud Soph.

Καταξίως, dignè, pro dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, pro mea dignitate.

Καταξιόω, ῶ, dignor dignum iudico, τιμῆς ἀξιῶ. Suid. in paſſ. ſignif. plerunque cum genit. conſtruitur, & ſignificat dignus iudicor aut ſum qui, &c. vt Lucæ καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiuſdem 20. οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum genit. vt 2. Theſſ. 1. εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξω, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Iliad. ν. ὁ δ' ὑπένερθε διάγετο χάλκεος ἄξων. Xenop. Pæd. 6. de bellicis curribus loquens, τροχοὺς τε ἰσχυροὺς, ὡς μὴ συντρίβωνται, ἄξονάς τε μακρούς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi apud Ariſtot. & Procl. ¶ Sic vocatur etiam ſpondylorum ſecundus qui eſt immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienſes ἄξονες erant axes lignei in quas leges Solonis erant inciſæ. Vide Gell. lib. 2. cap. 12. & Bud. in comm. ¶ In Solomonis prouerbijs legitur pro tramite & orbita.

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad axem pertinens. In Epigr.

Compoſita.

Ἀκραξόνιον, ου, τό, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, ſumma pars axis, apud interpr. Apollonij.

Ἀμφαξονεῖν, (inquit Euſt.) prouerbialiter λέγεται τῶν ἀξόνων, καὶ τῶν ἰσχόντων αὐτοὺς εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur δὲ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθὸν, non rectà incedere ſeu progredi: exorbitare. Secundum Pauſan. vſurpatur de iis quibus genua infirma & fracta ſunt.

Ἀντίαξων, ονος, ὁ, axis ſeu polus qui noſtro oppoſitus eſt: qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Budæo ora auſtralis nobis ignota ex Cic. Tuſc. quæſtion.

Ἐπάξονιος δίφρος, currus qui in axem voluitur.

Ἀοιδὸς, &c. vide in Ἀείδω.

ἈΟΛΛΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, cuius pluralis ἀολλέες, cõferti, denſi. Od. ξ. ἄλλοι δ' εἰν ἑκάτοισιν ἀολλέα. ¶ Etym. ἀολλέας exponit συναθροισθέντες, congregati, & fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Euſtath. vult in hoc nomine α eſſe vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικὸν, qui ἀολλέας exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι.

Ἀολλίζω, F. ίσω, confertos reddo, congrego. Hom. Il. ζ. ἀολλίζουσα γεραιάς.

Ἀολλέω itidem. Heſych.

Ἀολλήδην, (aduerb.) ſimul Moſch. idyl. 2.

ἌΟΡ, ορος, τό, enſis, vel Ἄορ. Od. κ. Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. Sic apud Heſiod. ἰρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ. Il. υ. Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐλάσας ... ἄορι τύψας. Ab ἀείρω deducit Etymolog. ¶ Ἄορες dicuntur Heſychio γυναῖκες, item tripodes quidam vt apud Hom. Od. ρ. Ἀντίξουν ... ἄορες ...

Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) enſem aureum geſtans. Heſiodus, Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Dicitur & χρυσάορος, ου, ὁ, pro eodem. Il. ε.

ἈΟΡΤΗ, ἡ, arteria magna, quæ à ſiniſtro cordis ſinu exoritur apud Ariſtot. de part. anim. l. 3. Sic appellata fuit quod ἀορτὴ ſignificet ἀγγεῖον, i. vas. Eſt enim ſanguinis conceptaculum, vt ibidem Ariſtot. ſcribit. Ex Poll. annotatur œſophacon καὶ τῶν βρόγχον in tenues apophyſes diſparari, quas Græci σύριγγας & βρόγχια & ἀορτὰς appellant. Traditur Galenum de anatomia arteriarum, & lib. 12. de vſu partium τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex ſiniſtro cordis ventriculo exoritur, & ſpiritum vitalem in totum animantis corpus defert natiuúmque calorem per diaſtolen & ſyſtolen temperat. Ἀορταὶ χάλαι, ſunt etiam veſtium conditoria, & arculæ vectariæ. Vide Poll.

ἈΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum ſeu funis quo enſis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ. Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Et Od. ν. ... πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. * Exiſtimatur eſſe à verbo ἀείρω: vt inde primùm factum ſit ἀερτὴρ, deinde ἀορτὴρ per pleonaſmum literæ ο.

Ἀορτηθεὶς, vnde ἀορτηθεὶς in Anth. epigr. appenſus loro, aſſutus.

Ἀορτρον, appellatur ab Hipp. pars pulmonis vtrinque ſuſpenſa & ſeparata, quam & ἀορτὴν dictam fuiſſe diximus ex Dioſc.

ἉΠΑΛΟΣ, ἡ, ὁ, tener, delicatus, mollis. (A nomine ἁφὴ, i. tactus) ſecundum Etymologiſten & Euſt. fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aſpirata ἀπαλὸς, quaſi tactui cedens: quæ enim mollia ſunt, tactui cedunt: contrà quæ ſunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur tam de perſona, quàm de re. Od. φ. χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. Et Iliad. τ. ἁπαλοὶ πόδες, molles pedes. Sic & τυρὸς ἁπαλὸς, caſeus mollis, in Anthol. epigramm. item ἁπαλὸς

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Baden-Württemberg

ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle ſeu tenerum,apud Dioſc. Quidā tamen pro nouo vino accipiunt.Dicuntur & σιτία ἁπαλὰ, cibi delicati. Item σφυγμοὶ ἁπαλοὶ pro μαλακοί. ¶ Item mollis,id eſt,non vehemens,lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ,apud Athen. In anth.epigr.ἁπαλὸν πνεῦμα, mollis aura. Ἁπαλὸν γελάσαι.Od.ξ mollíter ridere.

Ἁπαλῶς, molliter.

Ἁπαλότης,ητος,ἡ,teneritudo,mollities.Plat.in ſymp.

Ἁπαλύνω,tenerum reddo,mollio,emollio.Xen.in Laced.Poll. ἁπαλύνειν & διαθρύπτειν poſitū pro, emollire & quaſi deliciis frangere. Capitur etiam pro,delicatè & molliter attingo& tero,vt ait Bud.ex Xen.

Ἁπαλίας,ου,ὁ,hœdus, tenellus ſeu delicatus, hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis. vt Diog. Laërt.tradit.

Ἁπάλιον θῦμα, Heſych.δελφάκιον, porcellus,porcus delicatus. ea enim victima eſt tenerrima & delicatiſſima.

Ἀμαλὸς,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Παναπαλος,(comp.)tenerrimus,molliſſimus.Hom.

ἍΠΑΞ,ſemel:vt Od.μ.ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, quum alij homines ſemel moriātur,non bis. Ponitur cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ſemel in anno,& ἅπαξ τῆς ἡμέρας,ſemel in die. Apud Herod. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ,ſemel in vita. ¶ Exp. & omnino prorſus.

Compoſita.

Εἰσάπαξ (quod & diuiſim εἰς ἅπαξ) apud Dem. Olynth.2.ſemel,vel ſemel duntaxat.

Ἐφάπαξ,idem.

Καθάπαξ,ſemel,omnino,prorſus.Dem.

ἈΠΑΡΓΙΑ,ἡ,apargia:herba inter ἐπιγειόφυλλα,apud Theophr.pl.lib.7.c.9.

ἈΠΑΡΙΝΗ,ἡ,aparine:herba de qua Theophr. hiſt.pl.lib.7.c. 14.& Dioſc.lib.3.c.91.& Plin.lib.27.c.5.

ἈΠΑΤΑΩ,ῶ,F.ήσω,fallo,decipio,impono,ſeduco.ſonat quaſi ἐπάγω τὴν ἄτην. Od.ρ. ὡς ἄν τις ἄλλος ἀλήτης ... ἀπατήσῃ.

Ἀπατάομαι,ῶμαι,decipior, fallor. Thuc.lib.2.ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐξ ὁμολογίας τινός.

Ἀπάτημα,τὸ,fallacia,impoſtura,captio.

Ἀπατητικὸς,fallax,fallendi arte inſtructus.

Ἀπάτη,ἡ,deceptio,fallacia,fraus,dolus.Hom.Plat.Xen.Plut.&c.

Ἀπατηλὸς,ὁ,ἡ,fallax,deceptorius. Exp.& fraudulentus,doloſus, captioſus.Hom.Plat.Luc.

Ἀπατήλιος,ου,ὁ,ἡ,idem.Od.ξ.

Ἀπατεὼν,ῶνος,ὁ,deceptor,impoſtor.Xen.Plut.

Ἀπατούρια,ων,fallaciarum ſolennitas inquit Bud.ex Euſeb. chronic.Vide Suid.& ſchol.Ariſtoph.

Ἀπαφω,quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Διαπατάω,ῶ,fallo,decipio.idem quod ἀπατῶ. 12 Plat.de legib.

Δουλαπατία,ἡ,ſeruorum ſeductio.

Δυσαπάτητος,ου,ὁ,ἡ,difficilis deceptu.

Ἐξαπατάω idem cum ἀπατάω. Dem.Olynth. 3.αὑτὸν ἐξαπατῆσαι,ſeipſum decipere.Xen.Pæd.3. ... ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατηθέντα ὥσπερ ἂν εἰ τυφλὸς ἢ κωφὸς καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονῶν ἐξαπατήσαιτο.

Ἐξαπατῶμαι,fallor,decipior.Xen.Pæd.8.ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Actiuè etiam vſurpatur ab Ariſt.in Probl.ſect.18.

Ἐξαπάτη,ἡ,fallacia,deceptio.Greg.Naz.πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἀπληστοτέρων.

Ἐξαπατίσκω,poeticè dicitur pro ἐξαπατῶ.Heſiod.

Decomp. Ἀνεξαπάτητος, qui falli non poteſt ſeu decipi. Ex Ariſt.Pol.8.pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος,idem quod δυσαπάτητος.

Εὐεξαπάτητος,facilis deceptu.

Προσεξαπατάω,ῶ,eludo,contrario ſenſu eludo,illudo. Ariſtot.Rhet.3.

Συνεξαπατάω,ſimul decipio,Demoſth.

Εὐαπάτητος,qui facilè decipi poteſt.Ariſt.lib.2.

Ξεναπάτη,vel ξεναπατία,deceptio hoſpitis,vel hoſpitum. Illud affertur ex Eurip.hoc ex Plat.epiſt.

Ξεναπάτης,ου,ὁ,hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor.apud. Euripid.

Φρεναπάτης,ου,ὁ,mentis deceptor,ſeu mentium.In epiſt.ad Tit.

Φρεναπατάω,ῶ,mentem ſeu mentes decipio.Et ſimpl.decipio Gal.6.

Ἀπαυράω,vide in Αὔρα.

ἈΠΑΦΩ & Ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ ab eo deductum,ſed poeticum eſt. Euſtath. tamen vult ἀπάφισθαι propriè eſſe τὸ ἀφῆς ἀπαλλάξαι,& ſcribit Æolicum eſſe verbum.

Ἀπαφέομαι,idem. vnde ἀπάφοιτο apud Hom.

Ἀπαφίσκω,idem quod ἀπαφῶ, decipio,fallo.

Compoſita.

Ἐξαπαφῶ & ἐξαπαφέω,& ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπαφῶ. Apol.lib.2.Ῥεῖα μ' ἐξαπαφὼν παρελέξατο. Heſiod.in Theog.Διὸς νόον ἐξαπαφίσκειν.

Ἐξαπαφέομαι,pro eodem, vnde ἐξαπάφοιτο apud Hom.

Παραπαφῶ,ſiue παρηπαφῶ,idē.Apol.Arg.li.2.Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Hom.Od.ξ.παρ' ἔκ μ' ἤπαφε δαίμων,per tmeſin.

ἈΠΕΙΛΕΩ,ῶ,F.ήσω, minor,minitor, interminor. Aliquādo ponitur cū ſolo datiuo perſonæ,aliquādo cū datiuo perſonæ& accuſ.rei.Od.υ. μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύεις. Xen.Pæd. 6.καὶ τοῖς μὲν τὸ δεινὸν ποιοῦσιν ὑπισχνεῖτο, τοῖς δὲ καταλειπομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Il.α. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Alicubi datiuus perſonæ ſubaudiēdus relinquitur.Il.φ.ἀπειλήσαντι δ' ἀπέτισμαι.Demoſth.Philip.1.ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους,ὥς φασι,λέγει. Itidem nonnunquam cum ſolo accuſatiuo rei.vt ἀπειλέειν θάνατον apud Herodot. mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ τινι εἰ μὴ.vt apud Xen.Pæd.4. Apud Ariſtoph.autem in Pluto. ἠπείλησ' ὅτι ὡς τοὺς κορυφαίους μόνους βαδιούμενος. Et cum infinitiuo , vt apud Æſchin.ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν.Interdum pro datiuo perſonæ ponitur genitiuus cum præpoſitione κατά: vt apud Plutarch.in Camillo μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, ingentes mulctas minitans ei qui non paruiſſet. ¶ Item, pro αὐχεῖν ſiue καυχᾶσθαι, gloriari.vt Il.θ.Ὡς ποτ' ἀπειλήσει.Et Od.θ.Ἣ μὲν ἀπειλήσας Τρώεσσιν ἐναντίον ἔσεσθαι ἀρείονας.

Ἀπειλέομαι,οῦμαι,minis terror, vt apud Xen. in ſymp. ὡς ὅτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' οὐδ' ἀπειλῶ ἄλλοις.

Ἀπειλητικὸς,minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Plat.de leg. minaces leges,vel plenæ minarum.

Ἀπειλητὴρ,ῆρος,ὁ, minator,minax, cuius fœm. ἀπειλήτειρα, comminatrix.vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud Nonn.¶ Item,iactator, vanus,vt accipit Euſt.Il.η.Ὤ μοι ἀπειλητῆρες.

Ἀπειλητήριος, idem quod ἀπειλητικὸς,vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot.

Ἀπειλὴ,ἡ,comminatio,minæ. Hom. Dem.Plut. apud Alex.Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp periculum ſtrangulationis. ¶ Eſt etiam gloriatio,καύχησις,inquit Euſt.

Compoſita.

Διαπειλέω,ῶ, interminor , interpoſitis minis territo : vel etiam ſimpliciter,minitor.Æſchin.in Timarch.p.12.διαπειλουμένων τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις.

Ἐπαπειλέω,ῶ,minor, comminor. Il. α.λῦσ' ἔρις ἣν τὸ πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆι. Soph.in Aiace.ἀμείψας δ' οὖν ἐπηπείλησ' ἔπη,mihi aſperis verbis comminatus eſt.

Προσαπειλέω,inſuper minitor,minas addo.

Προσαπειλὴ,adiecta interminatio,minæ additæ.

Συναπειλῶ & συναπειλοῦμαι,comminor,Euſt.

ἈΠΕΛΛΑΙ. Heſyc.ſana & ſacraria.cōciones,cœtus,comitia.

Ἀπελλάζειν Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Heſych.apud Plut.in Lycurgo.

Ἀπελλαῖοι,qui ſacrorum participes ſunt.Heſych.

ἈΠΕΛΟΣ,dicitur ulcus & vulnus παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα ἀλλὰ διεστῆσθαι. Vel τὸ ἀφελκόμενον,Ionicè φ verſo in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τοῦ Θεσσαλικοῦ ἄπελον ὅπερ ἐστὶ πολυφάρμακα, vt ſignificet τὸ ἀθεράπευτον incurabile. Etym. & Euſt. Vſus eſt Calli.

ἈΠΗΝΗ,ἡ, rheda. vehiculum mulare, vehiculum,quod muli iuncti trahebant. vt Pauſan.docet. Homer.quoque eam vocat ἡμιονείην ἄμαξαν.Od.ζ.Idem Il.ω.dicit πρῶτα μὲν ἡμιόνους ἐλκον τετράκυκλον ἀπήνην.

Ἀπήνης ἀγώνισμα,certamē qđ fit τῇ ἀπήνῃ,quū mulis rhedæ iunctis certatur,ſeu quum certatur vehiculo mulari. Pol.lib.7.

ἈΠΗΝΗΣ,έος,ὁ,καὶ ἡ,immitis,inclemēs,ſæuus,crudelis.Od.τ. Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ.Et Il.ψ. ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.Il.α. ἀπηνέα μῦθον.Apud Ariſtop.in Nub.ὅπως τοὺς ἔξωθεν μηδὲν δεξόμεθ' ἀπηνεῖς: exp.acerbum ſeu aſperū, inſolens.*Dictum τὸ ἀπηνὲς volunt quaſi ἀπανεῦθεν ὄντα τοῦ αἰνεῖσθαι,vel quaſi ἐοικότας μὴ ἀνιοῦσι, metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων.

Ἀπηνεῖος,inhumanus,durus,ſeu immitis.idē atq; ἀπηνής.Heſ.

Ἀπήνεια,ας,ἡ,Suidæ ἀπανθρωπία,inhumanitas.

Ἀπηνέω,ῶ,vnde ἀπηνεώθη,quod Suidas affert & exp.ὠμὸς ἐγεγόνει,immitis & crudelis factus erat.

ἌΠΙΟΣ,ου,ἡ,pirus arbor,propriè pirus ſatiua. nam ἀχρὰς eſt pirus agreſtis : quæ tamen differentia non ſemper obſeruatur. Item pirum fructus,apud Athen.& Dioſcor.lib.1.cap.168. Sic dicitur (inquit Euſt.) quaſi non habens πίστιν. Alij ab Apia regione deducunt,quòd ex ea primùm allata fuerit hæc arbor pro fructu legitur ἄπιον etiam maſc.gen.apud Plat.in

 legib.

legib.vt teſtatur ſchol. Ariſtoph. Ἄπιοι πέπειροι,pira matura. Dioſc.lib.5. ¶Ex Theoph.affertur pro herba quæ & ἰσχὰς dicitur.Et pro fungi ſpecie.¶Item ἄπιος,α,ον,longinquus,remotus.Vide in Ἀπό.

Ἄπιον,ου,τό,pirum.Suid.

Ἀπίτης οἶνος,vinum ex piris factum.

ἉΠΛΟ'ΟΣ,& per contract.ἁπλοῦς,in genit.ἁπλοῦ,ſimplex,nõ inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, apud Iſoc.& ἁπλοῦς μῦθος,apud Eurip.Sæpe etiam dicitur ὡς ἁπλῷ λόγῳ,vt apertè breuiterq́; dicam. ¶Ἁπλοῦς ἀνήρ, exp.etiam candidus,ingenuus.Et pro ſtulto apud Iſocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας.¶Item,ἁπλοῦν,planè verũ & ſine controuerſia,vt ait Bud. ex Plat.in Phædro.Ἄπλοος verò vide in cõp.ex Πλέω.¶Euſt. cenſet dictum ab α particula μόνωσιν ſignificante,& πέλω, ſum,quaſi ἄπελος.

Ἁπλῶς,ſimpliciter, ſimplici via & ratione, non accuratè : vt ἁπλῶς εἰπεῖν apud Iſocr.cui opponit.ἀκριβῶς. ¶Item,leuiter, Eurip.οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item,ſimpliciter,vno modo.Plut.de poet.aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.¶Item,ſimpliciter,i.per ſe,ſine adiectione,apud gram.¶Item,ſimpliciter.i.candidè,ſine fuco.Dem.pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους.¶Item,omnino,prorſus.vt ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν,vt ſummatim dicam. Dem.Philip.1.νῦν δὲ γιγνώσκω παρ' ὃ ἁπλῶς οὐδὲν ὑποστειλάμενος πεπαρρησίασμαι.

Ἁπλόη,ἡ,ſimplicitas.Syneſ.

Ἁπλότης,ητος,ἡ,idem.vt ἁπλότης τῶν τρόπων.

Ἁπλοϊκός,ἡ,όν,ſimplex,candidus,apertus. vt ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ apud Luc.cui oppon.πανοῦργος.Et ἁπλοϊκὸς λόγος,ſicut & ἁπλοῦς.

Ἁπλοϊκῶς,cum ſimplicitate,candidè,ſine fuco.

Ἁπλοΐς,ίδος,ἡ,veſtis ſimplex,cui opponitur διπλοΐς.Hom.

Ἁπλοΐζομαι,ſimplicem & candidum me exhibeo,ſimplicitate vtor.Xen.Apomn.4.

Ἁπλόω,ῶ,expando,explico,extendo.

Ἁπλόομαι,οῦμαι,expandor.Vnde particip.ἡπλωμένος,expanſus.Capitur etiam à Dionyſio Areop.pro,ſingularis & ſimplex, & ἀσύνθετος,inquit Bud.

Ἁπλήγιος,ου,ὁ,ſimplex, idem cum ἁπλοῦς, ex quo & deriuatum eſt.Eupolis,οὔτ' ἄρ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος.

Ἁπληγίς,ίδος,ἡ,idem cum ἁπλοΐς,ſimpliciter, non admodum ampla,ita vt duplicari ſeu corrugari nequeat, vt ἁπληγὶς χλαῖνα.Suid.apud Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀναπλόω,ῶ,explico,expando.Dioſc.l.2.c.189.

Ἁπαξαπλῶς,in vniuerſum,omnino,Exponitur etiam ſine delectu à Budæo in hoc Luciani loco,καὶ ἁπάντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων.

Ἐξαπλόω,ῶ,expando,explico.

Φιλάπλους,ſimplicitatis amans. Φιλαπλοϊκός, pro eodem.apud Lucianum.

ἈΠΟ' (*præpoſitio ſolum genitiuum regens*) a,abs,ab. Propriè & ſæpius iungitur inanimatis,vt & animatis.vt ἀπὸ νεῶν à nauib.Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν,vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere.Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου,ab illo tẽpore. ἀπὸ γενετῆς,à natiuitate ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, à principio vſque ad finem.Iungitur tamen & inanimatis:vt Iſocr.de pace τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γεγενημένας.¶Item poſt,quã ſignificatione dicitur etiam à:vt ἀπὸ δείπνου, poſt cœnam,à cœna. Apud Plut.in Catone . ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, poſt munera militaria peracta. vel poſtquã munera militaria obiiſſet.¶Item è:vt ἀπὸ τείχους μάχεσθαι ἀπὸ τῶν νεῶν pugnare è muro vel è namb.Xen.¶Item ex,vt Xen.λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν , nihil percipimus neque ex terra neq; ex domib.Ἀπὸ τῆς ἴσης,apud Thuc. idem quod ἐκ τῆς ἴσης,ex æquo,i.æquo iure.ſic ἀπὸ τῆς ἴσης,ex æqua conditione, vel æqua conditione. Ἀπὸ μέρους,ex parte. Ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν,Xen.Pæd.3.ex bello viuere. Sic apud Iſocr. ἀπὸ ληστείας ζῆν.Sic apud Ariſtoph.ἀπὸ κοινῶν πλουτεῖν. ¶Item de, vt apud Iſocr ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, abſumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν δειπνῶ,cœno de tuo. ¶Itẽ per.vt Il.β. Τάξις ἀπὸ αριστερῶ.Γράφων ἐκ.... φάλαγγας. Plut. de Alex. fort.l.1.ἐγὼ φύσις ἄγουσα ἐστὶν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. ¶Item abſque Thuc.l.6.ἐλπίς δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει.i. χωρὶς ὅπλων, inquit ſchol. Sic ἡ ἀπ' ἀνδρὸς χήρα,quæ caret viro,vidua,& ἀπ' ὀμμάτων,qui eſt ſine oculis,oculis captus.¶Itẽ pro ὑπό,præ,vt ἀπὸ χαρᾶς,pre gaudio. Sic ἀπὸ τῆς λύπης κοιμωμένους,pre mœſtitia dormiẽs.¶Ἀπὸ cũ genitiuo ſuo aliquãdo nomine vno reddendũ: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laert.mathematici.ſic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philoſophi & literati. vel ſtudia literarum tractantes. Sic ἀπὸ τῆς στοᾶς,Stoici & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici Sic οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος,concionatores.¶ Aliquando redditur per aduerbium,vt ἀπὸ ταὐτομάτου,vel ἀπὸ τύχης,fortuitò.Sic ἀπὸ προφάσεως pro προφανῶς apud Thuc.& ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως apud Hom.¶Apud Ariſtoph.in Pluto,καὶ ταῦτ' ἀπὸ

μικροῦ πάνυ ἰδεῖν διαπράξαι. i.parua impẽſa,paruis ſumptibus.¶Interdum abundat, vt ἀπ' οὐρανόθεν, & ἀπὸ νόσφιν apud Hom.pro οὐρανόθεν & νόσφιν.Sic ἀπὸ μακρόθεν.Matt.26.¶Ἄπο,retracto in priorem ſyllabam accentu ſunt qui velint propriè ſonare ἄποθεν,i.procul,vt in illo dicto,ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀπό....ſic ἀπ' ἐλπίδος,procul à ſpe,ἀπὸ πατρίδος, procul à patria. Exp.etiam longè,ἀπὸ γνώμης, longè à ſententia animi. ¶Sic & pro eodem ἀπὸ θυμοῦ.Item cũ πρό vacante:vt apud Hom. ἀπὸ πρὸ οἴκων,procul ab ædibus.¶In compoſitione interdum ſignificat ex:vt ἀπελπίζω,ſpero ex apud Lucam cap.6.Interdum ſig.extra,vel procul,vt in ἀπόμαχος. ¶Interdum ponitur pro rurſum,vt in ἀποκαθίζομαι & ἀποκαθίστημι.Interdũ priuat:vt in ἀπόσιτος,ἀποδιδάσκω,ἀπομανθάνω,&c. aut negat:vt in ἀπόφημι,ἀπαγορεύω.Aliquando ſignificat intrò vel intus,ſiue inter,vt in ἀπολαμβάνω,ἀποφράττω ἀποτείχω ἀποστέγω.Aliquando auget,vt in ἀποθαυμάζω, demiror. Aliquando vacat,vt in ἀποθεραπεύω.

Ἄποθεν vel ἄπωθεν,è longinquo,eminus,procul. Plut.in Romulo.ἄπωθεν τῆς Ἄλβας,procul ab Alba. Ponitur & ſine caſu.

Ἀπώτερος & ἀπώτατος,remotior,remotiſſimus,quibus vſitatiora ſunt aduerbia ἀπωτέρω,ἀπωτάτω,magis procul,maximè procul.itidem cum genit.

Ἄπιος,longinquus,remotus,vt ἀπίη γαῖα,apud Hom.

Ἀπαί,poeticè pro ἀπό,vt Il.ἀπαὶ νεκρῶν.

Ἀπολαύω,vide in comp.ex Λαύω.

ἈΠΟΣ,εος,τό,Euſt. ex Eurip. affert pro κάματος,labor.Sed ſemel tantùm apud eum reperiri ait. Locus eſt in Phœniſſ.vbi Creon.Tireſiæ ad ſe peregrè feſtinãti ait ἀλλὰ συλλέξας σθένος Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον κάπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ,vires collige & ſpiritũ,deponeq́; ex itinere contractam laſſitudinẽ.ſchol.quoque ibi exp.κάματον:alios tamen pro ὄχος accipere annotãs, addenſque abuſiuè hic dici poſſe pro μόχθος quoque poſitum.

ἍΠΤΩ,necto,annecto,alligo.In anth.epigr.lib.1 Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον αὐτὰρ ὁ χρυσὸν ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.i.laqueo collum nodauit,vel alligauit. Et Plato in Cratylo,τὸ δὲ ἅπτεσθαι καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Sunt qui ſemi ponent etiam pro σφίγγω:ſed multò frequentior eſt vſus compoſitorum.¶Item accendo. Ariſtoph. ἅπτε ταὶ λυχνον. Sic λύχνον ἅψας.Luc.8.& 11.& 15.

¶ *Pertinentia ad priorem ſignif.*

Ἅπτομαι,nector,annector.vnde ἀπτοιδόμενος & ἡμμένος,annexus,aptus,apud Ariſtot.de part an.lib.2. Citatur & ex Plut.τῷ φρονοῦντι καὶ λογιζομένῳ πεφυκότος ἅπτεσθαι,cum rationali animi parte coniungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι,i.hæreo, conglutinor,ex Theophr.¶Aliam ſignif.vide poſt huius deriuata.

Ἅμμα,τό,nexus, vinculum, nodus. item illaqueamentũ. Dionyſ. Alex.ἀμφὶ δὲ οἱ ἅμμα φαρέτρης.Legitur & apud Plu. in lib.de prud.an.τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων,de arundine piſcatoria.Et ἅμμα κορείας,vinculum virginitatis.in Anth epigr.

Ἁμματίζω,nexibus & vinculis inuoluo.Heſych.

Ἅμμα,τό,neruus arcus,chorda qua intenditur arcus. Exp. & arcus,item veſtimentum,Callim.

Ἁψίς,ῖδος,ἡ,exp.connexio,vinculum.vt ἁψῖδες λίνου.Il.ε. Exp.etiam teſtudo,fornix,arcus.Sic ἁψὶς τροπαιοφόρος,arcus triomphalis,Dion.¶Item,curuatura rotæ,Heſiod.Dicuntur itẽ ἁψῖδες circuli in ſtellis,teſte Plinio.

Ἅψος,εος,τό,membrum.Od.δ.Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα,λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. i. ſoluta ei ſunt omnia membra dormienti. Vult Etym. ἅψεα propriè eſſe iuncturas membrorum.

Ἅπτομαι,tango,attingo,vt ἅπτεσθαι νεώς.Il.θ. Et 1.ad Corinth.γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι.¶Item metaph.taxo,increpo. Herod. in Therpſich.ἐφοίτεον ἐπὶ τὰς θύρας ἀλλήλων ἁπτόμενοι κατατιθέμενοι.Exp.etiam inuado.Sic dicitur à Plut.in Publicola,ἅπτεσθαι τῆς πόλεως λιμός,fames inuadere ciues.¶Item attingo & tracto artẽ aliquã & illi ſtudeo,inquit Bud. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων apud Plut. Sæpe exp.capeſſo,vt apud Plut.ἅπτεσθαι πολιτείας ἀπτεσθαι τῶν ὅπλων. Exp.& aggredior.vt apud Thuc ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων,& ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου,& ἅπτεσθαι τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον.¶Item attingo,guſto,eſito Bud.ex Plut.& Laert.Sic & apud Thuc lib.2.in deſcriptione peſtilentiæ.τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἁφή,ῆς,ἡ,tactus. Item contrectatio & attrectatus. apud Ariſtot.

Ἁπτός,ή,όν qui tangi poteſt ſub tactum cadens Plato.Plut.

Ἁπτικός,ή,όν,tangendi vim habens,tangendi facultate præditus. vt ἁπτικὴ αἴσθησις.

Ἁφάω,ἡ,tactus. ſenſus qui manuum miniſterio fit,contrectatio. vt ἁφὴν ἐνδιδωσι,tactum ſui præbet,tangi poteſt. Significat etiam manuum functionem,apud Plat.in Axiocho. ¶Eſt etiam ictus,percuſſio.Aliam ſignif.vide in ἅπτω,incendo.

Ἀφάω,ῶ,F.ήσω,contrecto,tracto.Il.ζ.ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

Ἀφάσσω, idem Apol.Arg.2. ἐν χερσὶν ἀφάσσων. Item demulceo.

Ἀπαλός,

Ἀπαλὸς. Ἄψορρος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Comp. ex ἅπτω, (necto) vide poſt omnia compoſita ex ἅπτομαι, tango.

Compoſita ex ἅπτομαι *tango: ac primùm cum præpoſitione.*

Ἀμφαφάω, ῶ, contrecto, q. d. circumattrecto. Od. θ. Idem quoque in paſſiua voce ſignificat. vt Od. ο.

Ἀνθάπτομαι, viciſſim aliquid aggredior, viciſſim manus iniicio. Herodot. Exponitur ab eodem & capeſſo, ex Plat. & Thuc. Capitur etiam *pro*, attingo. Ariſtophanes in Ranis, πλεύμονος τ' ἀνθάψεται. Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, res quæ triſtitiã nobis affert, apud Eurip. in Med. Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ἐνάπτομαι, tango, attingo. Ariſtot. metaph. 1.

Ἐφάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Ariſtot. eth. 3. ἐφάπτεται τοῦ τέλους. Et pro tangere. vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. ¶Itē, capeſſo, vel attingo, inquit Bud. ex Plat. Et *pro*, aſſequor. vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας, apud Plat. ¶Idē affert & *pro* vindico, ex Plat.

Ἐπαφὴ attactus, contactus, contrectatio. Plato in Tim.

Ἐπαφάω ῶ & ἐπαφάομαι ῶμαι, contrecto tango. Naz. Item demulceo, apud Moſch. idyl. 2. ἐπαφώμενος ἠρέμα χερσὶ θεοῖο.

Ἐφάπτωρ, exp. captator apud Æſchyl. in Suppl. Ἀγῆρ θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.

Dec. Ἀνεφάπτος, intactus, apud Suid. Ἀνέπαφος. idem. Et interdum purus, ſincerus, integer. vt ἀνέπαφος ὑποθήκη. apud Dem. intactum pignus, nemini oppignoratum.

Παρεφάπτομαι, leuiter attingo, ſtringo. Plut.

Συνεφάπτομαι, ſimul capeſſo, ſimul ſuſcipio & aggredior. vt συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου apud Plut. Exp. etiam, adiuuo.

Καθάπτομαι, tango animum alicuius meis dictis. Il. α. Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. vbi exp. etiam, demulceo, deliniio. ¶ Quidam etiam interp. perſtringo, laceſſo, inceſſo, taxo, increpo Thuc. li. 6. ἔπος δ' ἤμυν Νικίας καθήψατο. ¶Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) teſtari, teſtem laudare & vocare citareque apud Herodot. ¶ Καθαψάμενος τυραννίδος, tyrannidem inuaſi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενοι, Gal. exp. αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον quod tangitur ſeu pulſatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perſtringimus, mordacia dicta.

Παράπτομαι, obiter, & in tranſcurſu tango. Item perperam tango quum tangendum non ſit, aberrante manu attingo. In Hippia. προσκαλεῖν φυλασσόμενος μὴ παράψηται τοῦ τέκνου. Exponitur etiam demulcendo decipio.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Προσάπτομαι, leuiter tango, primoribus digitis attingo. Xen. Æſchin.

Προσαφὴ, attactus. Dioſc. lib. 4.

Compoſita ex ἅπτος *ſine præpoſit.*

Ἄαπτος, ὁ, ἡ, & ἡ, non tangendus. vt ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Heſiod. quas nemo poſſit attingere, i. inacceſſas. Exp. & quas nemo poſſit lædere: ab ἰάπτω.

Ἄναπτος, intactus Heſych.

Χειραπτάζω, manu contrecto.

Comp. ex ἁφὴ *iiſdem ſine præpoſit.*

Ἀναφὴς, ὁ, ὁ, & ἡ, intactilis. apud Plut. & Naz.

Εὐαφὴς qui facilè tangi poteſt, facilè contrectabilis.

Εὐαφῶς decenti tactu apud Luc.

Ψηλαφάω F. ήσω, tango, contrecto. Euſt. muſicum eſſe vocabulũ dicit. compoſitum ex ἀφάω & ψάω ſeu ψάλλω, cuius aor. 1. eſt ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dicit, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (i. oues) deducit, & ἀφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. de arte equeſtri καὶ ἅπτεσθαι χρὴ ὧν ψηλαφώμενος ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro perſcrutari (ſumpta tranſlatione à cæcis, qui palpando viam quærunt) vt apud Polyb. ὑπάρχων δ' οὐδ' ὁπωσοῦν πρᾶγμα ἰδιωτικὸν καὶ τοῖς ἐπιτυχοῦσι ψηλαφᾶν. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω, & Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος τὸ contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. Plut. περὶ τῆς ἑαυτῶν πειρῶν copulat γαργαλισμοὺς & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφητὸς, ὁ, ὁ, contrectabilis, palpabilis. qui tactu percipi poteſt.

Ψηλαφία, ἡ, tactus, contactus, vt ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφίνδα, ἰδος, ὁ & ἡ, qui ſenſim ψηλαφᾷ. Hippocr.

Decomp. Ἀψηλάφητος, intactus.

Ἐπιψηλαφάω, leuiter attrecto, primoribus tantum digitis attingo. Plato de rep. lib. 2.

Κνάφος, Κρύφαφος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita habentia ψ.

Χειροψία, ἡ, manu tangere ſeu attingere. Suid. apud Plut. Indicem eſſe tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum eſt & res manu conſerta geritur, ex Polyb. Apud medicos autem, eſſe leuem frictionem quæ fit ſuſpenſa manu & leuiter attingendo: & à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. c. 4. manutigium vocari.

Χορδαψὸς, ὁ, ὁ, ſiue Χόρδαψος, tumor tenuis inteſtini vt videatur ad chordæ ſimilitudinem inuolutum, vt ſcribit Gal. lib. 6. de locis affectis. Vide & Æ tium l. 13. Sic autem dicitur quòd qui manum loco dolenti admouerit, is veluti τῆς χορδῆς ἅπτεται. Aretæus tamen deriuat ab ἅψεως ſignificante μαλάξεις, & χορδὴ quod eſt ἔντερον.

Ἀνάψεις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Sequuntur comp. ex ἅπτω, *i. necto.*

Ἀνάπτω, adalligo, religo, appendo, ſuſpendo ad. Od. γ. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν. ¶Item, circumpono, appono alicui quaſi ei alligans. vt in Epigr. lib. 1 μέμψιν ἀνάπτειν τινί. ¶Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ δὲ ἐπίθετα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνάπτουσι. Ibidem. Μενάνδρῳ τὴν χάριν ἀνάπτων, beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Alex. de fato ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, i. ſibi cauſam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem.

Ἀνάπτομαι, adalligor, &c. Od. μ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Itē act. ſignif. religo. vt Eurip. in Medea, Ἐκ τῶν δ' ἀναψάμενοι πρυμνήσια κάλων. Et ex Philoſtrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. Itē circũmiicio, induo. vt Epigr. li. 6. στέφεα νεβρίδ' ἀναπτόμενος vnde metaph. πένθος ἀνάψομαι. Apoll. pro περιβάλλομαι.

Decomp. Ἐξανάπτω, appendo, aut ſuſpendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, εἰ δ' ἐπ' αὐτὸν ἀγκύρας ἐξανῆπτον.

Ἀφάπτω, ſuſpendo, vnde ἀπημμένος, ſuſpenſus, Herodo. Item applico, admoueo, Suid. Apud Appianum. ξύλα δ' ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χερὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν, idem Suidas exponit προσκολλᾶν.

Ἐνάπτω, alligo, adalligo, itē illigo. Baſil. τὸν Παῦλον ἐνάψας ὁ τῆς χρ. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adiungo.

Ἐνάπτομαι, allegor, annector. Item committor, coagmētor. vnde apud Ariſtoph. θύρασι αὐτῷ ἐνημμένον, commiſſo, & coagmentato. Eſt ἐνημμένος & indutus. vt apud eundem comicum δ' ἐφθίβαν ἐνημμένος. Sic & apud Lucianum. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. Et in eiuſdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γῆν ἐργάζομαι.

Ἔναμμα, vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης apud Plutarch. in Philop. amentum iaculi, vel nodus amenti iaculi.

Ἐξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule οὐ γὰρ εἶχεν ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψῃ ταῖς σειραῖς τὰς τῶν ὀστῶν ἀρχάς: quum enim pictori reliquum iam nihil eſſet vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, appendere pondus.

Ἐξάπτομαι, actiui ſignificationem retinet. vt ἐξημμένος κορυφῆς apud Aretæ. à ſummitate dependens. Apud Polyb. & Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων, exp. hærere veſtigiis.

Ἐφάπτω alligo. Ἐφάπτομαι alligor. Item impendeo. Il. β. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ἔφαψις, exp. vinctura, apud Gal.

Ἐφαπτὶς ἴδος, ἡ, veſtis militaris genus Athen. lib. 5. A nõnullis exp. ſagus paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7.

Καθάπτω, innecto, alligo, appendo. Xen. ἐμβάλλεσθαι τὰ ὅπλα εἰς τὰς ἰδίας καθάπτειν τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Syneſius metaph. καθάπτει τοῖς γάμοις ὑμᾶς ἔξω τῆς ἐπιστολῆς, i. copulo & inuicem deuincio. Item induo, Soph. in Trach.

Καθαπτὸς ὁ ὁ, ligatus, vinctus, aſtrictus. Item inductus, amictus, apud Ariſtoph.

Κάθαμμα, vinculum, nodus, vt κάθαμμα λύειν, prouerb.

Decomp. Περικαθάπτω, alligo, vel circumalligo, apud Dioſc.

Περιάπτω circumnecto, circumappendo, adalligo. vt περιάπτειν βραχίονι λίθους, Dioſc. lib. 1. Item *pro*, amuleto appendo. Vide Bud. ¶Item, acquiro, concilio, comparo. Xen. τῇ πόλει περιάπτειν τὰ ἀγαθά. Et μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιῆψε. Et in malam partem aliquando *pro*, impono, imprimo, iniungo: vt Plat. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Ariſtop. in Plu. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι.

Περιάπτομαι, act. ſignif. circumnecto, &c. vt Luc. περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle περιαπτόμενοι λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui: ſed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præſertim autem collo) alligantur, vnde amuleta interpr. Budæus. Dioſc. de hippogloſſo φασὶ δὲ ἡ ῥίζαν περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι.

Περιαπτὸς circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περιαπτὸν pro περίαμμα Dioſc.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo προσάπτω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων. de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem προσάπτω τινὶ τιμὴν, alicui honorem attribuo, te honoro, te colo. In malam par-

tem interdum vt apud Iſocratem in Buſiridis encomio, τελευταίαν αὐτῷ τὸ μέγιστον πρὸς εὐδαιμονίαν προσάψας. Et προσάπτω σοι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam autori. huius te autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σιμωνίδης δὲ ὕστερον προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην.

Συνάπτω, colligo, coniungo. Syneſ. epiſt. 57. τί δὲ συνάπτειν πειρᾶται κεχειρισμένα πρὸς τὸ θεῖον; Plutar. in Lycurgo, συνάπτειν τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. idē de puer. educ. ἵν' ἐφεξῆς καὶ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν παίδων ἀγωγὴν συνάψω, cōiungam, contexam: vel adiungam, attexam. Et metaphoricè συνάπτουσιν ἀνίαι καὶ τὰς ψυχὰς πρὸς ἀλλήλας, in Philoſtratis epiſt. Xen. διὰ τούτων ἡ φιλία ἀεὶ ὑπὸ νομιζομένου συνάπτεται τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Bud. exponit etiā coaleſcere facio, ferrumino, cōglutino, apud Theophr. Apud Plut. συνάπτειν τὴν μάχην, cōſerere prælium, manus cōſerere. Sic & συνάπτειν τὸν πόλεμον vel πρός τινα. Eurip. Thuc. item συνάπτειν εἰς χεῖρας, Plut. in Pericle. ¶Exp. etiā cōtraho, vt συνάπτειν γάμους, Eurip. & κῆδος συνάψαι apud eundē. itē συνάπτειν κακά τινι apud Eurip. ¶item neutraliter hæreo. vt apud Theoph. ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, quod non hæret ſolo. ¶Apud Herod. συνάπτει τὸ πεδίον, planities contiguus eſt. ¶itē cōuenio, cōgruo, quadro, conſentaneus ſum. vt apud Ariſt. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, meatus in vnum coeuntes. ¶item appropinquo, aduento. Polyb. lib. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν.

Συνάπτομαι, colligor, connector, coniungo. Syn. item voce media pro contrahere. vt συνάψασθαι κῆδος Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τὰς θυγατέρας τῷ γάμῳ. Luc.

Σύναμμα, τό, copula, vinculum. Plut. Ariſtot.

Σύναψις, coniunctio, connexio. A Bud. exp. cohærentia, apud Ariſtot.

Συναπτός, cōtinuus. vt συναπτὸς ἐνιαυτός, in Pand. item pro συνάπτων, colligans, connectens apud Ariſtoph. in conc.

Συναπτικός, colligatorius, colligandi vim habens.

Συναφή, ἡ, idem quod σύναψις, cui opponitur διάζευξις, vt apud Plut. de frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν ἢ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum peculiariter dicitur de commiſtione corporum maris & fœminæ: vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, voluptas, quæ eſt in coitu.

Συνάφεια idem. Baſilius vſurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chryſoſtomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè.

Συναφής, έος, ὁ, καὶ ἡ, coniunctus, contiguus.

Dec. Ἀσύναπτος, non coniunctus, non cohærens. vel qui coniungi & cohæreſcere nequit, incoibilis, inſociabilis.

Ἐπισυνάπτω inſuper adnecto. Plut. in Camillo, πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι.

Παρασυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Vnde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, ſubcontinuatiua coniunctio.

Τρίχαπτον, ου, τό, textum quoddam tenue & bombycinum magni pretij, quod crinibus obducebatur. Ezech. cap. 16. v. 10. 13.

Compoſita ex ἅμμα ſine præpoſitione.

Ἀνάμματος, ὁ, ἡ, καὶ τό, vinculo ſeu nodo carens, enodis. Xen.

Δεκάμματος, apud eundem Xen. decem ἅμματα habens.

Τριακοντάμματος, apud eundem conſtans triginta ἅμμασι.

¶ *Deriuata ex ἅπτω, accendo.*

Ἅπτομαι, accendor, ἡμμένος σφηκίσκος, palus accenſus vel ignitus. Ariſtoph. in Pluto. item metaph. vt ἁπτομένης τῆς μέθης, q. d. quum incaleſceret ebrietas.

Ἁφή incenſio, accenſio. vt apud Herodot. li. 7. περὶ λύχνων ἁφάς. Aliam ſignif. vide in Ἅπτω, tango.

Compoſita.

Ἀνάπτω, accendo, incendo. Plato in Timæo, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Deus ipſe ſolem quaſi lumen accendit ad ſecundum ſupra terram ambitum. Et πῦρ ἀναπτόμενον ἀπὸ τῶν παρθένων. apud Plut. in Camillo. item incendo (metaphoricè) ſuſcito, exuſcito. Chryſoſt. μετὰ τὸ κοιμηθῆναι τὸν θυμὸν ἀνάψαι πάλιν. Æſchines, κἂν ταῦθ' ἀναφθῇ τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, ſpiritum traho. citatur ex Ariſtot. in Probl.

Ἀνάπτομαι, incendor. item metaph. exuſcitor.

Ἐνάπτω, idem. A cuius paſſ. ἡ ἐσχάρα γῆν ἐνημμένη, apud Ariſtop.

Ἐξάπτω, accendo, ſuccendo. Plato epiſt. 7. ἐξάπτει τὸν χυμόν. Et ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα apud Syneſ.

Ἔξαψις, εως, ἡ, accenſio, inflammatio. apud Alex. in Probl.

Εὐέξαπτος, accenſu facilis. Euſt.

Ἐφάπτω, idem. ἐφημμένος accenſus, ardens. Et metaph. Il. φ. Ἐν δ' ἄλλοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπτο, contentio exarſit.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum ſeu lumen accendit.

Λυχναψία, ἡ, lychni ſeu luminis accenſio.

Ὑφάπτω, ſuccēdo. Xen. Pæd. 5. τὸ μὲν πῦρ τὰς ἀποτομάδας καὶ ... vbi metaphoricè ... quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (accipitur

-ἈΠΥ'Ω, F. ύσω, ſono, ſonitum reddo: interdū & vociferor, clamo. Epigr. lib. 1. (de hirco vitis palmites rodente) Τῷ δ' οἶνος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε, Τεῦρε κάκιστε γενόμενος ὑμέτερον κλῆμα, Heſiod. Κύκνοι ἀείροντο μεγάλ' ἤπυον. Interdum accipitur pro ſono, i. loquor. vt apud Heſiod. τίνα γλῶσσαν προσώπων ἀπύουσι, i. φθέγγονται. Significat etiam dico, vt apud Soph. in Aiace, chorus Aiacem inueſtigans ait, τίς ἂν δή μοι τὸν ὠμόθυμον γε, εἴ ποθι πλάζοντ' ἂν προσλεύσσων ἀπύοι; quis mihi dicat immitem Aiacem ſicubi errantem viderit; * Ex ἤπυω deriuatum volunt κατ' ἀφαίρεσιν, vt ἀργαλέον ex ἔργον.

Ἀπύτης, ου, ὁ, à vetere quodam ἐπιθέτῳ dictus eſt præco, vtpote cuius proprium ſit clamare. vide Euſt. Il. η.

Ἠπύω, idem quod ἀπύω, ſono, clamo, voco. Od. κ.

Ἠπύτης, vociferator, clamator. Il. ἠπύτα κήρυξ.

Comp. Ἀντηπύω, idem quod Ἀπύω, apud Moſch. Idyl. 2.

Βαρύηπυος, dicitur ὁ βαρέως ἠπύων, vehementer clamans. Martis epith. Il. η.

-ἈΠΦΥ'Σ, à pueris dicitur κατ' ὑποκορισμὸν pater: ἀφ' οὗ τις πέφυκεν, vt annotat ſchol. Theocr. Idyl. 15. vide & Euſt. Il. ε.

Ἀπφά teſte Suida, eſt ſororis & fratris ὑποκόρισμα.

Ἀπφίον, Euſt. dicit eſſe ὑποκόρισμα ἐρωμένης.

Ἀπφάριον, idem eſſe dicit ἐρωμένης ὑποκόρισμα. apud Ath. li. 13.

Ἀπφῶ, quoq; pro patre accipit Heſyc. lib. 4. Reg. cap. 2. quod tamen non eſt Græcum vocabulum, ſed retentum ex textu Hebraico, in cuius verſione exp. etiamnum.

Ἀπυθεῖν, ἀπώτερος, &c. vide in Ἀπό.

ἈΡΑ, ſæpiſſimè vacat apud Hom. vt Il. α. Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Et Od. ζ. Ὣς ἄρα φωνήσας κατέχευε. In proſa quoq; vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi tandem, vt apud Xen. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Præcedente autem εἰ vel ἄν exponit fortè. vt Dem. εἴ τις ἄρα δεῖν οἴεται. Et ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσι. Sic & Xen. ἐὰν μὴ ἄρα, niſi fortè. Apud eundem Xen. τίς ἄρα exp. quiſnā. ¶Interdū ſignificat vtiq; nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσαι, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς ὦ ξένοι. ¶ Ἄρα, vel ἄρα οὖν, aut ἄρα γε, igitur, ergo, interdum præpoſitum, interdum poſtpoſitum: Plato de rep. lib. 5. ἄρα οὖν ἐκ τῶν δ' ... τοιοῦτοι γίγνονται. Philo de mundo, ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθεῖκε σκεπτέον, vbinam igitur radices egerit conſiderandū. Apud Xen. οὐδ' ἄρα γε ἡ γῆ. Bud. expoſita ne terra quidem. Pro ἄρα dicitur apud poetas aliquando ἄρ, & ῥα, ablato α in fine vel in principio.

Ἆρα (interrogatiuum) an, vtrum: Ariſtoph. ἆρα παύσεται φενακίζων; deſineſne imponere; Sed frequentius adiunctam habet aliquam particulam. Idem Ariſtoph. in Neb. Ἆρα γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; ¶ Ἆρά γε & ἆρ' οὖν, vtrum, ἆρά γε ponitur & pro nunquid: de qua ſignif. vide paulò pòſt in ἆρα μή. Interdū ἆρ' οὖ, nōnne igitur? Ἆρα ποτε, vtrum tandem; Syneſ. vt docet Bud. ¶Ἆρα μή, nunquid & vtrum, quod in conſequentia ſermonis ἀλλὰ μή dicitur. Sic & ἆρά γε exp. nunquid, apud Ariſtoph. in Pluto ἆρά γε ἀποφαίνω, &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰσθάνει, &c. ¶Ἆρ' οὐκ, nōnne. Interdum verò ἆρ' οὖν ἢ pro eodem

Καδ δ' ἄρα, ſeu κὰδ δ' ἄρα, poetica & Æolica ſyncope pro, κατὰ δ' ἄρα.

ἈΡΑ', ἡ, preces vel ſupplices. Od. δ. θεᾷ δ' εἰ εὔχεσθαι ἀρῇ. Et Il. ε. ἀρὴν ἀΐων. Herodo. in Eratone, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσατο παῖδα γενέσθαι. ¶itē imprecatio, diræ. Æſchin. εἴρηται τῇ ἱερείᾳ ... καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato. ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. ¶Item noxa, damnum. Od. ρ. Ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.

Ἀραῖος, α, ον, imprecationibus diris deuotus, apud Soph. in Antig. Actiuè etiam ſumitur pro eo qui imprecatur & diris deuouet, apud eundem in Trach. ¶ item noxius, vt exp. Heſych. apud eundem Soph.

Ἀράομαι, ῶμαι, F. ἀσομαι, precor, vota facio. Il. α. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ. Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας. Cum infinitiuo. Od. τ. Καὶ δ' ἤ μ' ἀρᾶτο πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Sophocl. ὅ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. apud Herodot. cum accuſ. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. ¶item imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripid. imprecari diras. Et Dem. ἀρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ.

¶Ἀρημένος, læſus, damnum paſſus. Od. ι.

Ἀράσιμος, ὁ, ἡ, deteſtabilis. Suid.

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, (q. d. precator) ſacerdos. Il. α. Ἀρήτειρα in fœm.

Ἀρητός, ἡ, ὁ, precib. expetitus. Item eiuſmodi quem deprecari debeamus. Item diris deuotus. item pernicioſus. vide Euſtath.

Ἀρειαί, αἱ, minæ, verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Il. ρ. & υ.

Ἀρειῶ, pro ἀπειλῶ, minor. Etym.

Ἀρὴν vel ἄρες, ἀρνός, &c. Ἄρειον, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœm. ἀλεξιάρη, q. d. depellens imprecationes & diras. Apud Heſiodum, νηὸς ἀλεξιάρη exp. depellens damna vel noxas.

Ἀναράομαι, ῶμαι, imprecationem aut votum factum reuoco. Suid. ex Calliſth.

Διαρά-

Δημάρητος ſeu Δημάρατος, ὁ, ὁ, populi votis expetitus. Herodot.
Δυσάραι, mala ſeu dira dantes. Heſych.
Ἐπάρατος, ὁ, καὶ ἡ, diris deuotus. Heſych.
Ἐξαράσασθαι, vota perſoluere, inquit Suid.
Ἐπαρὰ, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ι.
Ἐπαράομαι, ὤμαι, imprecor. Æſchin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν. Dicitur & ἐπαράσασθαι ἀράς.
Ἐπάρασμος, execrabilis. Phocyl.
Ἐπάρατος, ὁ, καὶ ἡ, execrabilis diris deuotus. Thuc. Æſch.
Et ἐπαρατότατος, apud Syneſ.
Κατάρα, imprecatio, execratio. Plut.
Καταράομαι, ὤμαι, execror, diris deuoueo, imprecor. Interdũ ſine caſu, vt apud Ariſtoph. in Veſp. καὶ μὴ μοι δώσειν σύ; ὅτι βδέλ‐ψαι καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἐμποτε ἄριστον παρέδωκε Καταρασάμενος καὶ τὸ θερμός. Interdũ cũ datiuo perſonæ ſolo, vt apud eũdem in Nebulis καταρᾶ σύ τῷ σῷ πατρί. Interdũ cũ datiuo perſonæ & accuſ. rei, vt l. 2. epigr. Ἥτιν ἔχεις ἐχθρὸν Διονύσῳ, μὴ καταράσῃ τὴν ἴσην τούτῳ, μηδ' ἐν τῇ Ἀμφικράτη, ne imprecreris. Interdũ cũ accuſatiuo rei aut perſonæ ſolo, vt καταράσασθαι τὴν στάσιν apud Ariſtidem. Matth. 5. εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς.
Κατάρατος, diris deuotus, execratione dignus. Demoſth.
Decomp. Δημοκατάρατος, à populo diris deuotus, populo execrabilis & inuiſus. Naz.
Ἐπικατάρατος, execrabilis. Ioh. 7.
Παραρητός, cui ſupplicatur. aff. ex Cyrillo.
Πολυάρητος, multis votis exoptatus. Od. ζ.
Ἐσχάρα, quomodo huc pertineat. vide ſuo loco.

ἈΡΑΒΟΣ, ὁ, ſtrepitus, κτύπος, ψόφος, θόρυβος. Euſtathius dicit δοῦπος non tam aſperum ſignificare ſonitum quam ἄραβος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀραβεῖν. Il. δ. δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Heſiodus ἀζηχὴς δ' ἐφ' ἰαχή, ἄραβος δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Eſt ἄραβος (inquit Camer.) ſtridor dentium, vt in frigore & conſternatione. Quomodo Hom. Iliad. κ. vſus eſt, quum de Dolone dicit, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους.* Etymologiſtæ ἄραβος eſt ὁ ἐν ἀρῇ βοή, vt ſit quaſi ἀράβολος. Vel, ὁ ἐν ἀρῇ βοή, quaſi ἀρῆβος, vel ὁ ἐπὶ τῶν ἀρῶν βοὴ quaſi ἄραβος.
Ἀραβικός, ἡ, ὁν, vt ἀραβικὴ πνοή. Heſych. interpretatur τυφωνική: vt ſit ventus repentinus & procelloſus.
Ἀραβίδες, venti puluerẽ excitãtes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί. Heſych.
Ἀραβέω, ῶ, F. ήσω, ſtrepitũ ſeu fragorem edo. Il. ε. δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Reperitur etiam cum accuſ. vt μάστιν ἀράβησαν ὀδόντας, apud Apoll. Argon. 2.
Ἀμφαραβέω, ῶ, (comp.) circumſtrepo. Il. φ.
Ἀμφαραβίζω, idem, vt apud Heſiod. in ſcuto. Herc. ἅρματα δ' ἂν πάντα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

ἈΡΑΔΟΣ, cordis pulſus poſt vehemens exercitium. vt Nicandri ſchol. annotat in Ther. ἄραδον κακὸν ἄντασε τύψας. vide & Gal. comment. 2. in lib. de victu in morb. acut. Videtur ab ἀράσσω deriuatum, ſignificareque ſtrepitum ſeu crepitum eorum quæ inter ſe colliduntur.
Ἀραδέω, ῶ, turbo ſeu commoueo & conturbo. Heſych.

ἈΡΑΙΟΣ, ἡ, ὁ, rarus, tenuis, ſpõgioſus, cui opp. πυκνός. Iliad. π. Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Dioſc. lib. 5. c. 102. ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Sic ἀραιὸς σφυγμός apud medicos, pulſus rarus, & ἀραιὸν πνεῦμα, ſpiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. τῶν ἐπιδημ. Heſ. in Erg. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πηγνύναι ἀραιάς, leues, agiles. Item, tenuis & anguſtus apud Heſiod. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι. ¶ Item, imbecillis. Il. σ. de Vulcano χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ¶ Ἀραιά, ὡς, ἡ, ſignificauit apud veteres, vt ſcribit Ruff. ventrem & vniuerſa inteſtina. Nic. in Ther. loquens de viperæ ictibus, διὰ μυχοὺς ἀραιῆς Γαστὴρ ἀναπρήσαντες. Vnde etiam μεσάραιον appellatur quod idem eſt atque μεσεντέριον. ¶ Ἀραιὰς autem, vide in Ἀρά.
[Suid.
Ἀραιῶς, rarè, raris interuallis, leuiter. Item μὴ ἁρμοζομένως. apud
Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas ſpongioſa: cui opponitur πυκνότης, denſitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungoſitas. Bud. de placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, raritudo terræ.
Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, rarefacio, relaxo. Gal. τὴν μὲν πυκνοῦν ἰάσασθαι τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δ' ἐπίλυσιν τοῖς χέουσι. Aphrod. lib. 1. Probl. πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, ad finem prandij relaxamur. Sic ἀραιούμενον τόπον.
Ἀραίωμα, τὸ, interſtitium, rima, hiatus, raritas. Luc.
Ἀραίωσις, rarefactio, attenuatio. Ariſtot. de mundo.
Ἀραιωτικός, rarefaciendi vim habens.
Μεσάραιον, ου, τό, idem quod μεσεντέριον, quaſi in medio inteſtinorum tenuium vel ventre poſitum. Alij dicunt eſſe membranam venis, arterijs, neruiſque contextam, per cuius vaſa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar diſtribuitur.

ἈΡΑΚΟΣ, ὁ, in leguminum cenſu ponitur à Gal. de aliment. facult. lib. 1. c. 17. Vide & eiuſdem libri c. 27. & Theophr. hiſt. pl. lib. 8. c. 8.
Ἀρακίσκος, ὁ, ſpecies leguminis. Gal. Dicitur pro eodem & ὀρόβιον & ἀρακίσκος, apud Gal.

ἈΡΑΚΤΟΝ, ου, τό, atramenti ſutorij ſpecies quædam. Dioſc. li. 5. c. 114.

Ἀράομαι, &c. vide in Ἀρά.

ἈΡΑΣΣΩ, vel ἀράττω, F. άξω. Euſtath. propriè eſt τὸ διὰ τοῦ ἄρω τέμνειν, παρὰ τὸ ἄρω, amputo, abſcindo. Il. γ. Ἀτρείδης δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον ἀράξας. ¶ Item pulſo, tundo. Syn. (de quodã ſupra modum ſuperbo & elato) οὗτος ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. ¶ Eſt etiam illidere, συντρίβειν. I. verſus. τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Metaphoricè item de verbis probroſis dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσεν. conuiciis impetebant. Dicitur & ῥάσσω pro eodem: quod vide ſuo loco.
Ἀράσσομαι, amputor. Item pulſor. vt Greg. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Item, collidor, vt apud Alciph. in epiſt. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι.
Ἀραγμός, ὁ, colliſio, pulſatio, ſtrepitus ἀραγμὸς δεσμῶν, apud Euripidem, fragor vinculorum. ἀραγμὸς τῶν στέρνων, percuſſio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Oedip. Col.
Ἀράδος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀποαράσσω, deiicio, deturbo, depello. Iliad. ξ. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Vrania τὰς ναῦς τὰς ὑπὸ τῆς καταδύσεως, καὶ ἀπήραξαν.
Διαράσσω pertundo, perrumpo, perfringo. Heſiod. in ſcuto. Herc. διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε, per tmeſin pro διήραξε.
Ἐναράσσω, illido. Pauſan. in Meſſen.
Ἐξαράττω, exturbo, effringo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαράττειν λόγοις τινά, dicitur pro, verbis probroſis inceſſere. Ariſtophanes in Nebulis. ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττειν πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖς.
Ἐξάραγμα, ατος, τό, fractura, συντρίμμα, vt Gal. apud Hippocr. exponit.
Ἐπαράσσω, trudo, illidor, impingor, incumbo: vt Bud. in Com. exp. & Syneſio.
Ἐξαράσσω, repello. vnde ἐξαράξαντες ἐς τὰς νῆας.
Καταράσσω, idem quod ἀράσσω.
Καταρρὴς ἄνεμος ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ συννεφρομένον πνεῦμα καὶ καταρρήγνυσιν, διὰ τὸ ἀπελεύθερον ὁμιλεῖν ἔχει.
Προσαράσσω, alliſo, προσκρούω. Suid. προσβάλλω συντρίβων. Ind. Alc. τὰ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο τὰ δὲ ἔσω αὐτοῦ ὑπὸ τὰ ἐρρήγνυντο. Greg. de homine, ταῖς ἔξωθεν προσαρασσομέναις προσβολαῖς.
Συναράσσω, colliſo, συντρίβω, confringo. Luc. ὁ μὲν τοι ἤδη συνεράξει τοὺς ὀδόντας. Item confligo vel confligor. Ariſtot. de mundo, συναραττόντων ἀνέμων παντοίων.
Συναράσσομαι, collidor, confringor. Luc.
Ὑπαράττω, ſuccutio, apud Suid.

ἈΡΑΧΙΔΝΑ, ἡ, planta quædam ex genere τῶν ἀμφικάρπων, de qua Theophr. pl. lib. 1. & 11. & Plin. lib. 21. cap. 15.
*Denominata videtur ab ἄρακος ob ſimilitudinem aliquam, vnde Plinius per κ ſcribit ἀρακίδνα, & Theophr. dicit cap. 11. τὰς ἀραχίδνης καὶ τὸ ὅμοιον τῷ ἀράκῳ.

ἈΡΑΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea. Heſiodus in Ergois νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas diſtinguit inter ἀράχνας & ἀράχνια, vt ἀράχνας ſit animalculũ ipſum, ἀράχνια tela, quæ tamẽ differentia nõ ſemper obſeruatur, ſicut videre eſt apud Plutarch. in lib. vtra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἐστὶν γυναιξὶ καὶ θήραις παλαμήσεσιν ὑφάσματα. *Dictam volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἔχειν ἴχνη, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.
Ἀράχνη, ης, ἡ, araneæ tela propriè, vt volunt gram. item aranea, ſicut ex præcedent. patet & ex Dioſc. lib. 2. cap. 68. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τὰς ἄν ἐρράξετο δι' αἰθέρος σῶμ' ἀράχνη. Τὰς τελέας ἐμπλέκεται ὕπνῳ ὀρχήματι.
Ἀράχνειος, ὁ, ad araneam pertinens, aut ab aranea factus, vt ἀράχνειος μίτος in Epigr.
Ἀραχναῖος, pro eodem teſtatur. Suid. ἀραχνικός quoque idem Suidas ex Callia citat.
Ἀραχνοειδής, ὁ, καὶ ἡ, araneoſus. Citatur ex Ariſtot. lib. 5. animal. cap. 23. exponiturque araneæ ſpeciem imitans.
Ἀράχνιον, ου, τό, araneæ tela. Odyſſ. π. Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Item araneus & aranea. Ariſtot. τὰ δ' ἀράχνια τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑδαρνόδων ἀράχνης ποιεῖν ὁ δὲ ἔγχεσθαι. Item (vt apud Latinos araneum) vitium eſt oliuis & vitibus peculiare. Theophraſt. hiſt. plant. lib. 4. cap. 17.
Ἀραχνιώδης, ὁ, καὶ ἡ, araneoſus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω. Et paſſ. ἀραχνιοῦμαι, araneis ſqualeo, araneis vitior, vt annotat. Bud. ex Ariſt. de apibus, ὅτ' ἀραχνιοῦται τὰ κηρία.

Ἀναρραχιάσασθαι, vide in ἀρραχιάσασθαι.

ἈΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, ſcalper ſutorius, ſeu ſcalprum ſutorium: vt exp. ſchol. Nic. in Ther.

ἈΡΒΥΛΗ, ης, ἡ, calceamẽti quoddã genus caui & profundi, denominatũ (vt Galen. comm. 4. in lib. Hippoc. de articulis teſtatur) παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, quaſi ἁρμύλη, vt vult Etym. Eurip. in Oreſte, Σῆμα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖσα, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Καταρβύλοις χλαίναις, apud Soph. in Troilo exp. talarib. ad ipſa vſq; calceamina demiſſis.

Ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, idem apud Theocr. Idyll. 7.

Ἀργαλέος, vide in Ἔργον.

ἈΡΓΑΣ, ſerpens, aut genus ſerpentis: quidam draconis epithetum eſſe volunt. Hoc nomine vocauit Demoſthenem Æſchines propter mores ferinos & agreſtes, vide Heſych. Suid. Harpocr. & Plut. in vita Demoſth. Pro ἀργᾶς dicitur & ἀργης apud Gal. in lex. Hippocr.

ἈΡΓΙΛΟΣ (ſeu ἄργιλλος) ου, ὁ, terra alba & pura, ab adiect. ἀργὸς, i. albus, vel ab ἀργός pro ἄεργος, ignauus: propter ſterilitatem. Ariſtot. in Probl.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argilloſus argillaceus. Exp. & ῥυπαρός. Item ἀργιλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά. Suid.

Compoſita.

Λευκάργιλλον vocant Græci candidam argillam qua in Megarico agro vtuntur, ſed tantùm in humida frigidáque terra. Plin. lib. 17 c 7.

Ὑπάργιλλος, ſubargillus, vel ſubargillaceus. Theophr. lib. 9. c. 4.

ἈΡΓΟΣ, ὁ, albus, vt Il. α. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς, i. λευκούς, vel pigros, vel celeres per antiphraſin. Od. ὁ χῆνα ἀργὸν, Euſt. exp. album anſerem, vel pigrum & deſidem, vel domeſticum & cicurem, manſuetum. ¶ Item otioſus, piger, in qua ſign. vide inter comp. ex Ἔργον.

Ἀργᾶντες ταῦροι albicantes tauri apud Pind. vt refert Euſt.

Ἀργεννός, οῦ, ὁ, albus, candidus. Il. γ. ἀργεννὸς etiam reperitur in eadem ſign.

Ἀργεστής, οῦ, ὁ, albus, Noti epith. Item velox. Item ventus quidam. Hom. Ariſt. vide Gell. lib. 2.

Ἀργής, ῆτος, ὁ, albus, candidus. Il. γ. κατεσχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Item velox. vt ἀργῆτες κεραυνοί, apud Ariſt. de mundo.

Ἀργής, ἔτος ἐπὶ τὸ per μετάθεσιν & συστολὴν dicitur pro ἀργῆς, apud Hom. Il. λ. ἀργῆτι δημῷ. Et Il. φ. ἀργέτι δημῷ.

Ἀργηστής, ῆτος, ὁ, albus, ſplendidus, & idem quod ἀργής. Heſych.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, albus. Luc. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργινόεις κεραυνός.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, albus, ſplendidus. Il. ζ. hinc ἀργινοῦσσαι, per cõtract. per ἀργινόεσσαι dictæ inſulæ quædã ob terrã argillaceam.

Ἀργός, οῦ, ὁ, albus, celer. Heſych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, albico. Euſt. ex Eurip. Alcm. & Opp. de ven. l. 3. Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει.

Ἄργεμον, ου, τὸ, ſeu ἄργεμος, ου, ὁ, ſecundum Poll. ſeu ἄργεμα, τὸ, oculi hulcuſculum quod in iridis circulo naſcitur, partem aliquam candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant, ἐπαργέμους vocat Poll. lib. 2.

Ἀργεμώνη, argemone herba, ſic dicta quòd argema & nubeculas ſanare dicitur. Dioſc. lib. 2. c. 208. & Plin. lib. 24. c. 6.

Ἀργύφεος, albus. Moſch. Idyll. 2.

Ἄργιλος, ἄργυρος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Κνήμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias, apud Theocr.

Κυνόσαργες, gymnaſium quoddam Athenienſium dictum à cane albo, inquit Euſt.

Λίπαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λίπος, inquit Euſt.

Νίφαργος, niue candens, albens ex niue qua obrutus eſt. Exp. & albus inſtar niuis.

Πόδαργος, albos vel celeres pedes habens.

Πύγαργος, nates albas habens. vnde & pro effœminato accipi queat. Subſtantiuè verò ſic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quæ albicilla Latinè dici poſſe exiſtimatur. Apud Euſt. eſt vna ex tribus ἐρωδιῶν ſpeciebus.

Χήλαργος, qui eſt velocib. ſeu albis chelis vel vngulis. Equi epit.

Ἐναργής & πόδαργος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ἈΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argẽtũ. Od. ζ. & ψ. Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Et Od. δ'. Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Xẽ. Pęd. 8. Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Ath. 6. ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. * παρὰ τὸ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus, vt ἀργύρεος κρατήρ. Od. δ. & ο. Heſychius vult ſignificare etiam ſplendidum & pulcherrimum, item ſplendidum & nitidum. In proſa per contractionem dicitur, ἀργυροῦς, οῦ, ὁ, vt ἀργυροῦς ἧλος. Plut.

Ἀργυρόω, ῶ, F. ώσω, argento, deargento. Plut.

Ἀργυρώματα, vaſa argentea, apud Laert. in Arcel. Item Polyb. & Athen. pro vaſis argenteis, ſeu ornatu vel ſupellectile argentea. Quidam exp. argentum menſale.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) argentum effodio. i. μεταλλεύω. Strab.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina. item argentarij officina, & argentaria. Strabo, Alciph. & Xen.

Ἀργυρικός, οῦ, ὁ, pecuniarius, vt ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ, argentea phiala Ath.

Ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioſc.

Ἀργύριον, ου, τὸ, argentum. nummi argentei. Math. c. 26. Et generaliter pecunia, ex quocunque ſit metallo. Xen. Plut.

Ἀργυρίζω, flagito vel aufero argentum. Exp. & concutio.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror. Bud. ex Dem.

Ἀργυρισμός, capturarum conceptatio.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola. Ariſtoph. in Pluto.

Ἀργυρίτης, qui pecunia abundat.

Compoſita.

Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecuniis deſtitutus, pecunias non habens. Plato de leg. 3.

Ἀπαργυρόω, in argentum verto, *hoc eſt*, argento muto. Artemid.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, *id eſt*, vendo. Themiſt. in Sophiſta, τὸ ὤνιον καὶ τὸ ἴδιον ἀπαργυρίζων. Eſt etiam exigo pecuniam, in Pãd.

Ἐξαργυρόω, ῶ, adæro i. ære æſtimo. Bud. in Pand.

Ἐξαργυρίζω in argentum redigo, i. pecunia permuto, pecunia vendo. Thuc. lib. 8.

Ἐπάργυρος, inargentatus. Herod.

Ἐπαργυρόω, inargento, argento obduco. Athen. lib. 8.

Κατάργυρος, inargentatus, argenteus. Athen. lib. 4. Dipnoſ.

Καταργυρόω, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil niſi accepta pecunia facit. Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ἡ, ſpuma argenti: medicamentum metallicum non ſponte quidem naſcens, ſed in ſecundis fornacibus emergens, dum plumbum vel eius arena ab argento aut auro ſecernitur, vide Dioſc. lib. 5. c. 122. & lib. 6. c. 27.

Λιθαργύριον. exp. ὁ ποδοστεγιστήρ. Ath. lib. 10.

Ὁλάργυρος, totus argenteus qui totus ex argento eſt. Athen.

Παντάργυρος, totus argenteus, ex ſolido argento conflãs. Heſych.

Περιαργυρόω, argento circumobduco. Athen. lib. 11.

Πολυάργυρος, multum argenti habens.

Ὑδράργυρος, argentum viuum, vt exp. apud Dioſc. lib. 5. c. 102. & lib. 8. c. 19 Metallum eſt in argentifodinis naſcens, album, aquæ inſtar liquidum & valde mobile. Nomen ex aqua & argento ductum eſt, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentum vno loco conſiſtat, ſed aquæ modo diffluat. Alex. Aphro. vide & Plin.

Ὑπάργυρος, ſubargenteus: in quo argentum mixtum eſt, vt Euri. ὑπάργυρος χθών, propter metalla.

Φιλάργυρος, amans argenti, cupidus pecuniæ, auarus. Plut. Et φιλαργυρώτατος, apud Xen.

Φιλαργυρία, argenti amor, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plut.

Φιλαργυρέω, ῶ, pecuniæ auidus ſum. 2. Mach.

Deinde Ἀφιλάργυρος, non amans pecuniæ non auarus.

Ψευδάργυρος, adulterinum argentum ex Strab.

Ἀρδέω, vide in Αἴρω.

ἈΡΔΙΣ, ιδος, ἡ, cuſpis teli, apud Herod. Exp. & aculeus ſagittæ. aſſ. & plur. ἄρδεις ex Herodoto *pro*, pharetræ.

* Etym. deducit ab ἄρω, quod eſt ἁρμόζω.

ἈΡΔΩ, F. σω, irrigo. ¶ Item potum præbeo, adaquo, aquatum duco, vt Bud. interpr. apud Herodot. καὶ ἄρδεας τὸν ἵππον.

Ἄρδομαι, irrigor, vt Ibycus apud Athen. lib. 13. αἵ τε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν.

Ἀρδμός, οῦ, ὁ, irrigatio. item aquatio. Il. π. & Od. ν. Ἀρδηθμός pro eodem, Nic.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius certa pars vaſis quod κεράμιον appellabatur. Lege Poll. Euſt. Heſych. Suidam.

Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, irrigo. Item adaquo, Theophr.

Ἄρδευσις & ἀρδεία, irrigatio vel adaquatio.

Ἄρδα, inquinamentum, apud Gal. in lex. Hippocr.

Ἄρδαλος idem. Exp. & qui mundè non viuit. Heſych.

Ἀρδαλόω, ῶ, inquino, conſpurco, apud Erot. & Gal.

Ἄρδω, vel ἀρδαλόω. Ἀλδήσκω, ῶ, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Διάρδω, idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω, idem. Arrian.

Κατάρδω, idem. Citatur & metaphorica ſignif. *pro*, perfundo laudibus, ex Ariſtoph. in Acharnenſ.

Νεαρδής, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper irrigatus. Il. φ.

Προσαρδεύω.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Προσαρδω, irrigo, vnde paſſ. Προσαρδομαι, irrigor & alluor.

Ἀρδω, vide in Ἀρδ. Ἀρείων, vide in Ἄρης.

ΑΡΕΣΚΩ, F. ἀρέσω, P. ἤρεκα, placo, amicum reddo, vt Il. ι. & τ. Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω (apud Homeri poſteros) placeo. Xen. τοῖς γὰρ συμβούλοις οὐκ ἀρεσκει. Dicitur & ἀρέσκει σοι, apud Thuc. Plut. Syneſ. placeo tibi, probo me tibi. Dicitur & ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere, vel libet, vt apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita, Plut. * Ab ἄρω formari volunt, vel potius à futuro ἀρῶ. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus.

Ἀρεσκόντως, aduerb. grate. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui ſententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, amicum reddo, vt Od. θ. Τὸν γὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. Sic & Xen. dicit ἱεροῖς θεοὺς ἀρεσκεσθαι. ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re ſatis fit mihi, acquieſco, placet conditio. Luc.

Ἀρεστός, ἡ, ὁ, placitus, gratus. Plut. Ἀρεστόν, Bud. idem eſſe ait quod Latinis decretum & placitum.

Ἀρεστὴρ βοῦς, ὁ, libum, genus placentæ diis conſecratum. Etymol. Euſtath.

Ἀρεστήριον, ου, τό, exp. ſacrificium.

Ἄρεσκος, ου, ὁ, blandus, placendi ſtudioſus, gratiæ aucupator & captator, qui apud omnes gratioſus eſſe cupit, ab omnibúſque gratiam inire. Ariſtot. in Eth. lib. 2. 3. 4. & 9.

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. Plut.

Ἀρέσκευμα, τό, blanda appellatio, & adulatoria. Plut.

Ἀρεσκεία, ἡ, Bud. interpr. comitas aſſentatrix, faceta vrbanitas, lepos in ſermone. Theophr. Laërt.

Compoſita.

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominibus placere ſtudens, hominum fauorem aucupans. Item quod ἄρεσκος, 1. Cor. 6.

Ἀνθρωπαρεσκεία, ἡ, ſtudium placendi hominibus.

Ἀπαρέσκω, diſpliceo, non placeo, improbor. Thuc. καὶ ἄλλοι ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐτύγχανον, τοῖς δὲ ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκομεν. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, diſplicet mihi iſtud. item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accuſ. vt Plato, ἐν μὲν τοῖς τὸ ἐνθένδε ἀπαρέσκει. Cum accuſ. rei ſignificat improbo, repudio, vt apud Bibliorum interpr. Eccleſ. 11.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, demereor, cum accuſ. vt Il. τ.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus, iniucundus, talis vt placere non poſſit.

Αὐθάρεστος, ſibi ipſi placens. Heſych.

Δυσαρεστέομαι, diſpliceo.

Δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator. Apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas, moroſus. Iſocr. Et neutro gen. δυσάρεστον, moroſitas, offenſio. δυσαρέστως, moroſè, offenſo animo.

Δυσαρεστέω, ῶ, non hilariter affectus ſum, implacidè me habeo, moroſum me præbeo (vt ægroti qui in lecto acquieſcere nequeũt & iactãtur.) Syneſ. Iſtẽ offẽſo ſum animo, apud Polyb.

Δυσαρέστησις, diſplicentia ſui & tædium. Plato in Axiocho & Polybius.

Ἐξαρέσκομαι, placo. Xen. in Oecon. καὶ τοὺς θεοὺς ἐξαρέσκεσθαι. [Συντας.

Ἐξαρεσκεύομαι, idem.

Ἐπαρέσκομαι, placo, reconcilio.

Εὐάρεσκος, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans, Bud. ex Xen. Εὐαρέσκως, blandè, vt εὐαρέσκως ἔχειν.

Εὐάρεστος, bene placens, gratus, placidus. Baſil.

Εὐαρέστως, gratè, In epiſtol. ad Hebr. cap. 12. εὐαρέστως τῷ Θεῷ, adeo, vt gratiſſimus Deo.

Εὐαρεστέω, ῶ, libens acquieſco & hilariter comprobo. Plut. Item placeo, apud Baſil.

Εὐαρεστοῦμαι pro εὐαρεστῶ, apud Diodorum. Εὐαρέστησις, placabilitas, animus nõ æger, & placidè cõpoſita mens. Ariſtot.

Εὐαρεστικός, placatorius.

Συναρέσκει, (imperſon.) complacitum eſt, συναρέσκει ταῦτά μοι. Dem. & Xen.

ἈΡΕΤΗ, ῆς, virtus: propriè virtus bellica. Nam vt virtus à viro, ſic ἀρετὴ ab ἄρης deduci exiſtimatur. Afferuntur tamen & alia etyma, nimirum vt dicatur ἀρετή, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀρετή, καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ἀρετὴ ἡ ἐπίρατός τις κτῆσις, ὡς ἀρέσκει ἀνθρώποις πάντας, ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἢ παρὰ τὸ ἀρεσκευθαι ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ προαιροῦμαι. Il. ψ. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίηφι. Il. υ. παίδων ἀρετὴν ἀναφαίνων. Et ἀρετὴ ἵππων. Il. ψ. ¶ Apud proſæ ſcriptores ἀρετὴ interdũ eſt virtus generali appellatione, vt & apud philoſophos oppoſitam habẽs κακίαν, interdũ peculiarius, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ τῆς χώρας, regionis præſtantia aut bonitas, i. feracitas, apud Plat. de leg.

Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem aſſequor. i. quæ virtutem comitatur, vt quidem interpretatur H. Steph. Alij exp. feliciter procedo, Od. θ. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, vulgò exp. non rectè ſuccedunt. Alij, non reddunt beatum, vel ad felicitatẽ nõ perueniunt.

Ἀρεταίνω, apud Euſt. videtur idem eſſe.

Compoſita.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cuius grauis eſt virtus & pernicioſa, qui virtutẽ abutitur, qui virtutem habet ad malos vſus, Il. π.

Ἐνάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. lib. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergo.

Φιλάρετος, virtutis ſtudioſus. Ariſt. eth. lib. 1. c. 8.

ἈΡΗΓΩ, F. ξω, auxilior opem fero, propriè in bello: nam ab Ἄρης deducitur. Iliad. α. ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Xen. Pæd. 1. τοῖς φίλοις ἀρήγειν. & in Oecon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. apud Eur. ἀρῆξαι φόνον δ' ἐκεῖ μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis vel propulſare.

Ἀρηγών, όνος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defenſor. Il. δ.

Ἀρωγός, idem quod ἀρηγών. Hom. Ἀρωγή, ἡ, auxilium. Il. δ. & ψ.

Compoſita.

Ἀπαρήγω, auxiliando propulſo.

Ἀπαρωγός, opitulator.

Ἐπαρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Il. α. ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι pro ἐπαρῆξαι.

Ἐπαρηγών & ἐπαρωγός, pro ἀρηγών & ἀρωγός. Apoll. Sic ἐπαρωγή pro ἀρωγή. Apoll.

Συναρήγω ſimul auxilior. Συναρωγός, auxiliator.

ἈΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Il. α. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. Et Il. ε. Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα. ¶ Itẽ prælium. Il. β. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. Et Il. σ. αἴκεν πως σῶα νοσῶν ἄρηος ἀλήτρας ἴκοιτο. Sic & apud Sophoc. in Antig. ἄρης pro πόλεμος. Significat & peculiari ſignificatione τὴν ὁρμὴν πολέμου ὁρμὴν inquit Euſt. vt Il. ρ. οὐδ' ἔτι μὲν ἄρης δήϊος ἐστὶν ἄλειος. Schol. Soph. in quodam Aiacis loco vult accipi pro λύσσα ſiue μανία. ¶ Itẽ vulnus, plaga. Il. ν. ἔνθα μάλιστα γίγνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Itẽ pro cæde ipſa quæ fit vulnerando. Qua in ſignificatione vſus eſt etiã Soph. in Aiace. πεφόβημαι λεύσιμον ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῖν ἀθώοις, vbi tamen ſchol. exp. θάνατον. ¶ Item pro ferro, de qua ſign. vide Euſt.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ, Martia bellicoſa, ex Apoll. Arg. Ἀρητιάδα Μελανίππην.

Ἄρειος, ου, ὁ, Martius ad Martem pertinens. Il. δ. Pro eodem dicitur & ἀρήϊος, vt τεύχεα ἀρήϊα, & ἔντεα ἀρήϊα, apud Hom. item bellicoſus, vt Il. π. ἀρήϊος Ἀχιλλεύς.

Ἀρείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præſtantior. Propriè, Marte præſtantior, armis præſtantior. Exp. & melior. Sic & ἄρειον præſtantius, melius, Heſych. in Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον.

Ἄριστος, ου, ὁ, præſtantiſſimus, optimus. Propriè Marte præſtantiſſimus ſeu armis. Dicitur tamen à Plut. ἄριστος τὰ πολεμικά, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Et ita capitur generaliter. Sic & Il. τ. καί μ' ἀρίστα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Et Il. η. οἵ δ' ὡς ἄριστοι. Et Il. ψ. νικᾷν ἄριστα. Apud Thuc. ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, lib. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, vt ἄριστον σῶμα. Xen. apud Hom. ἄριστα βουλή.

Ἄριστα aduerb. præſtantiſſimè, optimè. Od. ι.

Ἀριστίνδην, præſtantiſſimos vel optimos quoſque deligendo. Ariſtot. Iſocr. Plat.

Ἀριστεύω, præſtantiſſimus ſum, fortiſſimè me gero, Xen. cum genit. Item ſtrenuum me præſto, fortiſſimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præſtantiſſimi arte remigandi.

Ἀριστευτικός, ἡ, ὁ, qui quaſi ita comparatus ſit natura, vt omnium fortiſſimè ſe gerat.

Ἀριστεύς, έως, ὁ, qui omnium præſtantiſſimè ſe gerit, omnium fortiſſimus, vt ἀριστῆες Δαναῶν apud Hõ. item pro ἀριστῆες, pro optimatibus ſeu proceribus, & quibuſuis qui primarij ſunt inter alios, vt Od. ζ & ο.

Ἀριστεία, ἡ, exp. fortitudo, ſtrenuitas. Soph. Herodian.

Ἀριστεῖον, ου, τό, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergo. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, vt σοφίας ἀριστεῖον, Plut. in Themiſt.

Ἀριστερός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀριστον, Ἀριστάω, Ἀρετή, Ἀραίνω, Ῥαίνω, Ἀρόω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex Ἄριστος.

Πανάριστος, q. d. omnino præſtantiſſimus, longè præſtantiſſimus, quam optimus. Heſiod. in Erg.

Τριςαριστεύς, pro ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam ſtrenuitatis obtinuit, fortiſſimus. Hermog.

Ἀρθμός, &c. vide in ἄρω.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τό, artus articulus, naturalis oſſium cõpages, vt definit Galen. libro de oſſibus, Soph. in Trach. Μάρψας ποδὸς νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, vbi lenteſcit vinculum compagis. Apud Dioſc. ἀρθρίτων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. Herodotus pariter equæ ἄρθρα etiã vocauit in Thalia τῆς ἵππου ψαύσας τὰ ἄρθρα ὑποψαύσας τῇ χειρί. Metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον

θρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare, Ariſtot. lib. 4. anim. ¶ Eſt etiam vox grammaticorum.

* Etymologiſtes deducit ab ἀρῶ. τὸ ἁρμόζω παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις, aut ab αἴρω verſo τ in θ.

Ἀρθρικὸς, ἡ, ὁ, articularis, articulis quadrans & conueniens. Hippocr. Item ex articulis laborans, podagricus vel chiragricus, articularius.

Ἀρθρῖτις, ἡ, artuum ſeu articulorum dolor, articulorum morbus, vel morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

Ἀρθριτικὸς, ἡ, ὁ, articulorum morbo laborans. Aretæus Dioſc.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ & ἡ, articuloſus. Xen. Ariſtot.

Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, articulo, fingo, formo, vt ἀρθροῦν τὴν φωνήν. Et etiam articulatim, diſtinctéque formo & explico, explano.

Compoſita.

Ἄναρθρος, ου, ὁ & ἡ, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus Ariſtot. item metaph. debilis, artuum beneficio deſtitutus, apud Soph. & Eurip. in Oreſte. Dicitur etiam de voce, vt ἄναρθρον, apud Plut.

Ἀναρθρία, ἡ, articulorum ſeu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis ſuis diſtinguo. Apud medicos eſt, iungo, annecto. Eſt etiam effingere & conformare, exprimere: vt apud Plat. in Symp. Item membratim & artuatim abſoluo, compono, exactè fingo. Item explico Budæus ex 1. Eth. 7. Ponitur & per explanare, lib. 1. Metaph. 9. & in 1. de gener. anim.

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commiſſura. Et pro artuum agilitate. Plut. Eſt etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικὸς, ἡ, ὁ, articulãdi & mẽbra cõmittẽdi vim habẽs.

Decomp. Ἀδιάρθρος, inarticulatus, articulis nodiſque non diſtinctos, vt pedes elephantorum. Ἀδιαρθρώτως, articulis membriſque ſuis non diſtinctus. Luc.

Ἔναρθρος, articulatus. Athen. lib. 8. ἐνάρθρως, articulatè ſeu articulatim.

Ἔξαρθρος, ex articulis ſuis emotus, luxatus. Suid. ſignificat etiam eum cui articuli naturaliter extant & promittent. Hippocr. & Galen.

Ἐξαρθρέω, ῶ, articulis ſeu artub. emotus ſũ. Gal. & Hippocr.

Ἐξάρθρημα τὸ, luxatio, in qua totus articulus à ſua ſede receſſit. Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus ſuis locis emoueo. Ariſtot. ἐξάρθρωμα ſiue ἐξάρθρωσις dicitur quũ os citra fracturã ſuo loco mouetur.

Καταρθρόω, articulo.

Παραρθρέω, ῶ, ex articulis parum dimoueor aut dimotus ſum & detortus, paululum luxatus ſum. Gal.

Παράρθρημα, τὸ, parua luxatio, per quam ſcilicet articulus paululum à ſuo loco naturali exceſſit. Παράρθρησις, idem.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

Προσάρθρωσις, oſſium motorum commiſſura naturalis, idem quod διάρθρωσις. Hippocr.

Σύναρθρος, articulo copulatus.

Συναρθρόω, ῶ, q. d. coarticulo, compingo ex Ethyc. 1.

Συνάρθρωσις, compages oſſium. Hippocr.

ἈΡΙ, vocula quæ præfixa vocabulis apud poetas ſignificationem auget, ſignificans idem quod ἄγαν, valde. vt in ἀρίδηλος, ἀρίφραστος, &c.

-ἈΡΙΘΜΟΣ, οῦ, ὁ, numerus. (Etym. deducit παρὰ τὸ ἀρῶ, vnde ἁρμὸς mutato ſpiritu, & pleonaſmo τοῦ θ καὶ ι, ἀριθμὸς, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς.) In quibuſdam loquendi generibus accuſatiuus effertur per ablatiuum. Xen. Hell. 3. παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Sic δέκα vel δώδεκα εἰσὶ τὸν ἀριθμόν, numero ſunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμὸς, denarius numerus. Sic ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretij vt apud Ariſtoph. in Nub. ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα. Sic apud Horat. nos numerus ſumus.

Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, numero. Cum accuſatiuo. Hom. Xenoph.

Ἀριθμοῦμαι, pro eodem ponitur, apud Thuc. & Ariſtot. vt docet Bud. Item paſſiuè, numeror. Hom. Luc.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.

Ἀριθμητὸς, numerabilis. Ἀριθμητικὸς, numerandi peritus. Item ἀριθμητικὴ, ſub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, ἡ, ὸν, ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Ariſtot.

Compoſita.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ & ἡ, innumerus. Et pro eodem ἀνήριθμος apud poetas. Accipitur etiam pro homine qui in nullo numero eſt. *id eſt*, pro vili vt apud Soph. in Aiace.

Ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero. ἀναριθμοῦμαι pro eodem, ex Dem. Ἀναρίθμητος, innumerabilis. Item immenſus, vt Soph. in Aiace, ἀναρίθμητος χρόνος.

Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenſeo, vel ſimpl. numero, enumero, recenſeo. Xen. Iſocr.

Ἀπαριθμοῦμαι, idem apud Xen. ἀπαριθμησάμενος ἅπαν, τὸ στράτευμα, quum recenſuiſſet vniuerſum exercitum. Item numeror, enumeror, apud Iſocr.

Ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recenſio. Item pro καταβολή.

Διαριθμέω, ῶ, & διαριθμοῦμαι, dinumero, diſtinctè numero, numerando diſcerno, enumero. Plato lib. 7. de leg.

Διαρίθμησις, dinumeratio, ſupputatio. Vitru.

Ἐνάριθμος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur. Plat. in Philebo.

Ἐναρίθμιος, qui annumeratur, annumeratus, in numero habitus. Hom. Baſil.

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero.

Ἐναρίθμητος, idem cum ἐναρίθμιος.

Ἐξαριθμέω, ῶ, enumero, recenſeo. Iſocr. de pace.

Ἐξαριθμέομαι οῦμαι pro eodem, Greg. ἐξαρίθμησις, enumeratio.

Εὐαρίθμητος, numeratu facilis. Item paucus. Plato in Apolog. & Sympoſ.

Ἰσάριθμος, numero par & æqualis. Herodian. Ἰσήριθμος pro eodem. In plur. ἰσήριθμοι, totidem.

Καταριθμέω, ῶ, enumero, connumero, vel ſimpl. numero. Plut.

Καταριθμοῦμαι etiam dicitur pro eodem, tam in paſſiua voce quàm in media, apud Iſocr. Aeſchin. & Polyb.

Decomp. Συγκαταριθμοῦμαι, ſimul enumero, ex Ariſtot. in prædicamentis.

Μεταρίθμιος, annumeratus, connumeratus, ex Apoll.

Νήριθμος, idem quod ἀνήριθμος.

Ὁμοάριθμος, qui eiuſdem eſt numeri.

Προαρίθμησις, prænumeratio. Greg.

Συνάριθμος, qui eodem numero continetur & cum auget, ex Phavor. συνήριθμος, idem in Epigr.

Συναριθμέω, connumero. Ariſt. rhet. lib. 1.

Ὑπαρίθμησις, q. d. ſubnumeratio. Ex Greg. Naz.

Ὑπεράριθμος, qui eſt vltra numerum q. d. ſupernumerarius.

ἈΡΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ, nomen emplaſtri, de quo vide Galen. lib. 1. τῶν κατὰ γένος, & Paul. Aegin. lib. 3. c. 23.

ἈΡΙΣΙΔΟΣ, ὁ, Suidas dicit eſſe inſtrumentum fabrile. Meminit & Poll. lib. 7. Eſt etiam herba quædam. Gal.

-ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ, ά, ὸν, ſiniſter, læuus. ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν, ad ſiniſtram manum Apoll. lib. 1. ἐν ἀριστερῇ Il. ε. ſiniſtrorſũ Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐσιόντι, ad ſiniſtrã manũ intrãti. Dicit. & ἐπ' ἀριστερὰ ſiniſtrã verſus, ſiniſtrorſus, apud Plut. in apoph. Etiã ἀριστεράν, ad ſiniſtrã, apud Herodot. ¶ Ἀριστερὰ veteres vocabãt τὰ μωρά, vt cõtra δεξιὰ τὰ συνετὰ, vt annotat ſchol. Soph. in Aiac. Apud Hõ. Od. υ. ἀριστερὸς ὄρνις, infauſta auis. * Ἀπὸ τοῦ ἀρίστου κατ' ἀντίφρασιν ἢ κατ' εὐφημισμόν, inquit Etym. & Euſt.

Compoſita.

Ἀμφαρίστερος, ὁ, ἡ, læuus vtraque manu, qui dextra vt ſiniſtra vtitur, q. d. ambiſiniſter, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ex Ariſtoph. Exponitur etiam ſiniſter & infelix.

Ἐπαρίστερος, ſiniſter ineptus. Pro quo Phrynich. vult dici σκαιός.

Ἐπαριστερότης (q. d. ſiniſteritas) ineptia, infulſitas. Ariſtot. in lib. de virt. & vitiis.

Ἐπαριστερῶς, ſiniſtrè, ineptè. Plut.

Ἀριστεύω, &c. vide in Ἄρης.

-ἈΡΙΣΤΟΝ, ου, τὸ, prandium. [Sic dictum quaſi ἄωριστόν τι ὂν vtpote ἄωριστον κατὰ καιρόν, vel quod πρὸς τὸν Ἄρεα [i. ad bellum] proficiſcẽtibus appareretur, vel à nomine ἀραί, i. à precibus: quia veteres niſi deos precati ad prandium non accedebant. Vide Plut. in Symp. lib. 8. cap. 4.] Apud Thuc. Ἄριστον ποιεῖσθαι, prandere, quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

Ἀριστάω, ῶ, idem quod ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Athẽ. li. 4. & Plut.

Ἀριστίζω, prandio excipio, prandium præbeo. Ariſtoph. in equit.

Ἀριστηδὸς, ὁ, ἡ, prandij tempus. Heſych.

Compoſita.

Ἀνάριστος, ου, ὁ & ἡ, impranſus, non pranſus, qui prandium non ſumpſit. Poſſit etiam exponi prandio carens. Vtitur Xe. & Plutarchus.

Ἀναριστάω, non prandeo, vnde partic. ἀναριστηκὼς, qui pranſus non eſt. Hipocr. ἀναρίστητος, impranſus. Ariſtoph.

Καταριστᾶν, prandere. Athen. lib. 10.

Ὀλιγαριστία, ἡ, prandium præparcum, quum pauculo cibo in prãdio contenti ſumus.

Προαριστάω, ῶ, prius prandeo. Laërt.

Συνάριστος, compranſor, qui ſimul prandet. Xen.

Συναριστάω, ῶ, ſimul prandeo.

ἈΡΚΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, iuniperus, dicta παρὰ τὸ τὴν ἄρκον κεύθειν. id eſt βλάβην, quòd celet noxam. habet enim ſpinas occultas quibus pungit. Sic appellatur & arbor & eius fructus, vt inquit ſchol. Nic. in Ther.

Ἀρκευθὶς bacca ſeu fructus iuniperi. Et pro bacca cedri. Dioſcoridi eſt etiam ipſa arbor. 1. cap. 104.

Ἀρκεύθινος, iuniperinus, vt ἀρκεύθινον οἶνος, Dioſc. lib. 5. Et ἀρκεύθινα ξύλα lib. 3. cap. 6.

ΑΡΚΕΩ, propulſo, vt Il. α. Ο῞ς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ λοιγὸν ἀρκεῖ ἀλαλκεῖν. Et paulò antè πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, vbi ſub. accuſ. ἀλαλκεῖν vel θάνατον. ¶ Itē auxilior, opitulor, βοηθῶ, vt ἀρκεῖν φίλοις, apud Soph. ¶ Item ſufficio, ſatis ſum, item par ſum, ſatiſfacio. Plat. de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chryſ. οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ὄγκον. Cum dat. Syneſ. πῶς ἀρκέσω μυρίαις ταῖς ἐχούσαις συνέχειν, par eſſe potero ſolicitudinibus. Α᾽ρκεῖν τινὶ etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, ſufficiunt mihi iſta, Exp. & his ſum contentus, vnde τὰ ἀρκοῦντα, quæ ſufficiunt, quæ ſatis ſunt, apud Xen. In hac ſignif. frequenter additur nominatiuus, vt Iſocr. de pace, οὐκ ἤρκεσε δὲ αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν.

Α᾽ρκούντως, *aduerb.* ſufficienter, ſatis, abundè. Thuc.

Α᾽ρκέομαι, οῦμαι, ſufficio, par ſum. Thuc. Frequentius eſt *pro*, contentus ſum, acquieſco. Nam qui contentus eſt aliquibus rebus & acquieſcit, illæ ei ſufficiunt. hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις apud Plut.

Α᾽ρκεσμα, τὸ, auxilium. Heſych. Α᾽ρκεσις, εως, ἡ, idem. Item vtilitas, vt exp. apud Soph. in Oedipo Col.

Α᾽ρκετὸς, οῦ, ὁ, ſufficiens. Α᾽ρκετὸν, ſufficit, ſatis eſt. Matth. 6. Et aduerb. ἀρκετῶς, ſufficienter, ſatis. Heſych.

Α᾽ρκιος, ὁ καὶ ἡ, propulſatorius, vim propulſandi habens. Nic. Item adiuuans, vtilis, apud eundem. Nic. Item ſufficiens, in Anthol. epigr. Dicitur de re & de perſona. Exp. & ἕτοιμος, paratus, ab Heſychio.

Α᾽ρκος quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽νταρκέω, ῶ, ſufficiunt mihi vires ad reſiſtendum, par ſum ad reſiſtendum. Et ſimpl. *pro* reſiſto, apud Suid. Budæus vult ἀνταρκεῖν eſſe ad vltimum vſque obſiſtere, & non cedere, apud Plat. in epiſt. ad Dionyſ.

Α᾽ποχρέω, ῶ, ſufficio. Α᾽παρκεῖ pro ἀρκεῖ, ſufficit, ſatis eſt.

Α᾽παρκὴς, ſufficiens.

Αὐτάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſufficiens (q. d. ſibi ſufficiens, vel per ſe ſufficiens) ſufficientes ad aliquid vires habens. Cum inf. vt apud Herodot. lib. 8. αὐτάρκεες ἐγένοντο ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιοῦσι ἀνθρώποις. Sæpe ponitur cū præpoſitione πρὸς habente accuſat. apud Thuc. Xen. & alios. Item qui ſufficere ſibi putat quæ habet, qui ſua ſorte contentus eſt, vt quum dicitur, μόνος ὢν ἀνθρώποις ὀλίγοις ἐστιν αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus eſſe poſſit. vnde ei opp. ἐνδεὴς, apud Ariſtot. eth. 10.

Αὐτάρκως, *aduerb.* ſatis, ſufficienter. Herodian. vnde αὐταρκέστατα, apud Xenoph. apomn. 1.

Αὐτάρκεια, ἡ, animus ſua ſorte contentus. Exp. & frugalitas, apud Polyb.

Αὐταρκέω, ῶ, ſufficio, ſatis ſum, duro, *id eſt* non deficio.

Βιαρκὴς, ad vitam ſufficiens, vitam & victum ſuppeditans.

Γυιαρκὴς, membris valens & vegetus.

Διαρκέω, ῶ, ſufficientes vires habeo, par ſum. Luc. διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Et διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις, apud eundem. Et διαρκέσουσιν Phalaris. ¶ Item duro, perduro, permaneo. Luc. Χρησίτου δὲ καὶ ἐπὶ τὰ ἡμέρας διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. ¶ Itē ſuggero, ſuppedito, vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι apud Plut. in Solone.

Διαρκὴς, ſufficiens abundè inſtructus, qui ſatisfacere poteſt. Theophr. de cauſ. pl. 2. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Item durans, perdurans, Gal.

Διαρκῶς, ſufficienter, perſeueranter. Xen.

Διαρκεια, exp. perpetuitas, continuatio. Hermog.

Ε᾽ξαρκέω, ῶ, ſufficio, ſum ſatis. Xē. Ε᾽ξαρκεῖ μοι ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις τὰς ψυχὰς ἀκούειν ἐπιστήμη. Itidem cum πρὸς αὐτὰς. Et cum infin.

Ε᾽ξαρκούντως, ſufficienter, ſatis, quantū ſatis eſt, abundè. Iſocr.

Ε᾽ξαρκὴς, ſufficiens. Heſych.

Ε᾽παρκέω, ῶ, propulſo. Il. θ. οὐ ἔτι οἱ τόγ᾽ ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ἐπαρκέσαι κακότητα, ærumnam propulſare, defendere ab ærumna. Et *pro* opitulor, opem fero. Soph. σὲ τοι μόνον δ᾽ οὐ φημι τοιμῶν ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo. Eurip. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreſte, cum accuſ. loco datiui. εἰ σε μὴ ἐπαρκέσω. ¶ Itē ſuppedito, ſuggero, vt Xen. ἐπαρκεῖ μοι ὁπόσων ἂν δέωμαι φέρεσθαι. Et cū Attico genitiuo apud eundem. πᾶσιν ἀφθόνως ἐπαρκεῖ τοῦ ἱκανοῦ. Sic Ariſtot. Ethic. 9. ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdū cum ſolo datiuo. ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, ſubuenire egenis, vt Ariſtoph. in Pluto, Iſocr. & Dem. ¶ Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ. Alex. Aph. non ſufficit venter ad concoquendum.

Ε᾽παρκούντως, ſufficienter. ἐπαρκούντως μοι. Soph.

Ε᾽πάρκεσις, ἡ, auxilium. Eurip. apud Polyb. ſæpe pro ſuppeditatione.

Ε᾽παρκεσος, auxiliator. Ε᾽πάρκιος, pro ἀρωγὸς. Epigr. lib. 1.

Εὐαρκὴς πόλις, vrbs munita & ad propulſandos hoſtes ſufficiens Strabo.

Ζωαρκὴς, vitam adiuuans, vel ad vitam ſuſtentandam ſufficiens, vt ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonn.

Καταρκεῖ, ſufficit.

Ο᾽λιγαρκὴς, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.

Ο᾽λιγαρκία vel ὀλιγαρκεια, animus paucis contentus. Greg.

Pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς ſubſtantiuè. Luc.

Παναρκὴς, vndequaq; ſufficiens, vel ſufficientes vires habens.

Πανταρκὴς, omnibus ſufficiens ſeu omnes iuuans. Aeſchyl.

Πολυαρκὴς, ad multa ſufficiens, vel multum ſufficiens. Item diu durans pertinacis vſus inquit Bud. ex Luc.

Ποδάρκης, pedibus ſuis valens pedibus celer. Il. α. Poeticum.

Προσαρκέω, ῶ, auxilio, venio, ad opem ferendam venio, auxilior.

-ΑΡΚΤΟΣ, ἡ, ὁ καὶ ἡ, (vel Α᾽ρκος, de qua infrà) vrſus, vel vrſa, Luc. in Demonact. ὧν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτῳ δέρματι φιλοσοφοῦντα. ¶ Eſt etiam nomen piſcis apud Ariſtot. & Oribaſ. quem interpretes vrſam vocant. ¶ Eſt præterea ſignum cœleſte quod Latini Septentrionem, Vrſam, & Græci à ſimilitudine ἅμαξαν etiam, i. currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis ſeptentrionali, vt apud Herod. lib. 2. ἀπέπεμψε καὶ εἰς τὰ χρηστήρια ἀγγέλους πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐπὶ ἄρκτον Ρ᾽ώμης, ὡς ὁ κελεύοντες ἔθνη. * Etym. ab ἀρκῶ deriuatum vult pleonaſmo τοῦ τ pro ἄρκος quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem tranſigit ſine congeſto victu.

Α᾽ρκτεῖος, ἡ, ὁ, vrſinus, vt ἀρκτεῖον στέαρ.

Α᾽ρκτῆ, ſub. δορά, vrſina ſcil. pellis.

Α᾽ρκτικὸς, ἡ, ὁ, ſeptentrionalis, vt πόλος ἀρκτικὸς cui oppoſitus ἀνταρκτικός.

Α᾽ρκτῷος, α, ὁ, arctous, ſeptentrionalis, Herodot. lib. 2.

Α᾽ρκτεύω, in vrſæ occiſæ honorem virgines Dianæ conſecro, vide Harpocr. Suid. & Heſych. item Poll. & Cælium lib. 26. ca. 19.

Α᾽ρκτεία, illa conſecratio virginum Dianæ.

Α᾽ρκτιον, herba de qua Dioſcor. lib. 4. cap. 106. & Gal. ſimpl. 6. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Α᾽ρκιος, ἡ, ὁ καὶ ἡ, ſeptentrionalis, vt ἀρκιος πνοὴ. Euſt.

Α᾽ρκεῖος, ἡ, ὁ, idem quod ἀρκτεῖος, vt λίπος ἀρκεῖον.

Α᾽ρκηλοι οἱ vrſorum catuli. Euſt.

Α᾽παρκτίας ſeu ἀπαρκτίας, ἡ, ὁ, (*comp.*) ab vrſa ſeu ſeptentrione flans ventus. Gel. lib. 2. cap. 22. Ariſtot. de mundo.

-ΑΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete. Xen. in Cyneget. τὰ δὲ ἄρκυς φορείτω ἢ Καρχηδόνια λεπτὰ λίνα καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, retia ſeruātes, vt Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυας magnitudine inferiores eſſe quàm δίκτυα & ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα ſimiles. * Euſtath. & Pauſaniæ auctoritate ab ἄρκος deriuatum vult, vt pote vrſis venandis deſtinatum. Suidas vel ab ἕλκω, verſo λ in ρ, vel ab ἀγχόνῃ vel ab εἴργω τὸ κωλύω. ¶ Heſychius exponit etiam μεσοδάκυλοι: & in plur. Α᾽ρκυα δίκτυα, λίνα. Idem etiam exp. reticulū ornamentum muliebre.

-ΑΡΜΑ, ατος, τὸ, currus quadrigæ. De equis propriè dici annotat Euſt. Odyſſ. ρ. Ι῞πποισι προπεμψε σὺν ἅρμασι κολλητοῖσι. Xē. Pæd. 1. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Accipitur etiam (vt annotat. vulgò) pro pondere & onere, Hiere. cap. 24. * Ab ἄρω deriuari docet Euſt. ex Ariſtarcho.

Α᾽ρματεῖος, ἡ, ὁ, curulis, vt ἁρμάτειον μέλος apud Eurip. in Oreſt.

Α᾽ρματικὸς, ἡ, ὁ, idem. Xen.

Α᾽ρματῖται, οἱ bigales, bigarij.

Α᾽ρματίτης, ιτου, ὁ, curulis. Athen. lib. 1.

Α᾽ρματηλάτης, F. ἄτου auriga. Eurip. in Oreſte.

Α᾽ρμάτιον, ου, τὸ, curriculum, paruus currus.

Compoſita.

Βρισάρματος, ὁ καὶ ἡ, currum grauans, apud Heſych. in Aſp.

Ε᾽ρυσάρματος, currum trahens. Il. σ. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι, per metaplaſmum pro ἐρυσαρμάτων inquit Euſt.

Ρ᾽ιμφάρματος ἅμιλλα, certamen quod citato & celeri curru fit, Soph. in Oedip. Colon.

Α᾽ρμαλιά, ἁρμόδιος, ἁρμόζω, ἁρμονία, &c. vide in Α᾽ρμ.

Α᾽ρνειος, &c. vide in Α᾽ρν.

-ΑΡΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἤσομαι, recuſo. Item nego, inficior, Od. α. Η῾ δ᾽ οὔτ᾽ ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. δ. Οὐκ ἔστ᾽ οὐδ᾽ ἔσεται τοῦτ᾽ ἔπος ἀρνήσασθαι, apud Demoſth. in orat. pro corona, καὶ τοῦτ᾽ ἀρνούμενος πάντα τὸν ἐμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρείαν exp. recuſans, & detrectans. Apud eūdem Philipp. 3. οὐδ᾽ ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. apud eundē, ὑπὲρ ὧν ἠρνήθη μὴ λαβεῖν. * Α᾽πὸ τοῦ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ παραιτεῖσθαι. Etym. Solemus enim quum quid petenti recuſamus, tollendo aut remouendo manum id ſignificare.

Α᾽ρνησις, εως, ἡ, recuſatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian.

Α᾽ρνητικὸς, ἡ, ὁν, negatiuus, vt ἀρνητικὰ μόρια apud gramm.

Compoſita.

Α᾽παρνέομαι, οῦμαι, pernego, vt apud Plat. φόνον ἀπαρνούμενοι. Ponitur abſolutè apud Plat. epiſt. 7.

Α᾽παρνος, ὁ καὶ ἡ, qui prorſus inficiatur, qui pernegat. Suid.

Ε᾽ξαρνέομαι οῦμαι, idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et interdum pro ſimplici ἀρνοῦμαι. Aeſch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι πρᾶξαι.

Ε᾽ξάρνησις, negatio, inficiatio.

Ε᾽ξαρνητικὸς inficiandi peritus. Ariſtoph. in Nub.

Ε᾽ξαρνος, ὁ καὶ ἡ, q. d. negator, inficiator. Ponit cū verbo εἰμὶ ἢ

γιν

pro ἐξαρνοῦμαι, inficior. Dem. ἔξαρνός ἐστι μὴ πεπονθέναι, apud Iſoc. ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων. Dicitur & ἔξαρνος εἰμὶ τοῦ, vt apud Dem. Iſocr. &c.

Α'ΡΝΥ'ΜΑΙ, capio, recipio, cōſequor. Propriè autem volūt eſſe, dādo ἄρνα pro eo aliquid viciſſim accipere (per cathachreſin verò permutare, ſic & à πῶλος eſſe πωλεῖν, & ab ὦνος ſecūdum quoſdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & cōmercia cōſiſterēt. Hinc μισθὸν ἄρνυσθαι, mercede capere, apud Ariſt. & Plat. quod & vno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. conſequor gloriā. Apud Hom. videntur potius ſignificare, capto & conſequi ſeu adipiſci conor, quā capio & conſequor. Ilia. χ. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην. Sic τιμὴν ἄρνυμαι, conor pœnas ſumere. Iliad. α. & ε. Item pro αἴρομαι apud Plat. de leg. lib. 12. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ᾽ ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

Compoſita.

Α'παρνύμαι, auſero ἀφαιροῦμαι, Heſych.

Μισθαρνεῖν, vna voce dicitur pro μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedē capere, mercede operam ſuam locare. Aeſchin. contra Cteſiph. ὁ δὲ μεθ᾽ ἡμῶν περιελκόμενος ἡμέρας ἐργαζόμενος καὶ μισθαρνῶν. Dicitur & de meretricio quæſtu, vt apud Plut. de vita Moſ. li. 1.

Μισθαρνητικός, ἡ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam ſuam locant.

Μισθαρνητικὴ, ſcil. τέχνη, ars mercenaria, ſeu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνητικὴν Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνεύω, eadē ſignif. qua μισθαρνέω, vnde μισθαρνευτικός, idem cum μισθαρνητικός.

Μισθαρνής, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μίσθαρνος, aſſ. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio vel opera mercenaria, aut locatio operæ ſuæ, quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui ſuam locat. Ariſt. Polit. 1. c. 7. Accipitur pro quauis etiam opera quæ mercede alicui locatur, Dem. Bud. eſt, opera quæſtuaria, locatio operæ ſuæ.

Μισθαρνικός, ἡ, ὁ, ad eos pertinens qui operas ſuas mercede locant Ariſt. Polit. 8. c. 1.

Decomp. Α'ναμισθαρνέω, ῶ, mercedem capio.

Α'ΡΟΝ, ου, τὸ, arum herba ex dracunculi generibus apud Theophr. hiſt. plant. lib. 1. c. 10. & Dioſc. lib. 2. c. 197. Plin. lib. 24. 16. vnde & Athen. lib. 9. ἀρακίσκον (inquit) ὅ ἐστιν ἄρον, ἀραρία. Heſychio eſt etiam ἡ ἄρα μάζα.

Α'ράρον, herba puſilla, eiuſdem ferè cum aro generis.

Η'δύσαρον, frutex qui & πελεκῖνος. Lat. ſecuridaca: ſic dictus à ſuauitate odoris. Vide Dioſc. lib. 1. c. 147.

Α'ΡΟ'Ω, ῶ, F. όσω, aro, vt ἀρόσαι χθόνα. Heſiod. in Erg. Et Od. ι. Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν οὔτ᾽ ἀρόωσι. Vtūtur & proſæ ſcriptores. * Παρὰ τὸ ἄρος ὁ ἐστὶν ὄφελος, ἀπὸ τοῦ ὠφελεῖσθαι τὴν γῆν. Etym.

Α'ροσις, aratio, vt γῆς ἀρόσεις, apud Ariſtoph. Exp. & ager frumentarius.

Α'ρόσιμος, arabilis. Α'ρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus ſeu cultus ager.

Α'ροτος pro ἄροσις, aratio. Apoll. Argon. βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. Item annus. Soph. ſecundum Euſt. ἄροτος, ὁ, arandi tēpus, apud Theophr. Item ἀροτὸς, ἡ, όν, arabilis, qui arari poteſt. ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator, vt ἀροτῆρα Heſiod.

Α'ρότης, ου, idem quod poetis ἀροτήρ.

Α'ροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arabilis, in Epigr. ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad arationem pertinens apud Arat. Α'ροτήσιος ὥρα, arationis tēp.

Α'ροτρον, ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut.

Α'ροτραῖος, ου, ὁ, ad aratores pertinens, ruſticus, agreſtis.

Α'ροτρεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀροτήρ.

Α'ροτρεύω, aro, apud Nonn. Α'ροτρευτήρ, arator, in Epigr.

Α'ροτριάω, idem quod ἀροτρεύω, ſed vſitatius, ἀροτριάζω, item vnde ἀροτρίασις, aratio.

Α'ροτριόω, aro aratro ſindo. Α'ροτρίασις, aratio.

Α'ρεσαι, apud Gregor. pro ἀροῦσαι, arare.

Α'ρουρα, ἡ, aruum, arata terra, ager. Exp. & campus. Hom. Soph. Pro ſegete poni ſcribit Bud. apud Ariſtot. Generaliter etiam pro terra, vnde ζείδωρος ἄρουρα, apud Homer. & Heſiod. Item terræ menſura centum cubitorum. Euſtath. ex Herodot. apud quem & Bud. ſcribit idem ferè eſſe quod iugerum.

Α'ρουραῖος, ου, ὁ, ad aruum pertinens, in aruo naſcens, ruralis.

Α'ρούριον, ου, τὸ, rus, agellum, agellus, in Anth. Epigr.

Comp. Ε'πάρουρος, qui circa aruum opus facit, agricola, Hom. Exp. etiam hortulanus mercenarius, ex Heſych.

Α'ροχός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'νήροτος, inaratus. Hom.

Α'φαροόω, ῶ, idem quod ἀρόω.

Γεωπόνος, ου, ὁ, qui terram arat, agricola, in Epigr.

Δυσήροτος, aratu difficilis.

Εὐήροτος, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάροτος, etiam dicitur apud Arch. in Epigr. & εὐαρότρευτος, apud Apoll. Arg. lib. 2.

Καταρόω, ῶ, idem quod ἀρόω ex Ariſtoph.

Ο'λιγηροσία, ἡ, tenue aruum. Epigr.

Ο'ψαρότης, qui ſerò arat, ſerus arator. Heſiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ, circumaro. Citatur ex Plut.

Προηρόσια, ſacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

Πρωταρότης, qui primus arauit vel arat, Heſiod. in Erg.

Α'ΡΠΑ'ΖΩ, F. σω, (& Doricè ξω inquit Euſt.) rapio. Ariſtophan. in Pluto μηδ᾽ ἂν κιλλήκαφος, ἀλλ᾽ ἥρπακας. Item corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὸ τόξον καὶ ἐντείνας τῷ λοιμῷ τὰς ἀρχὰς, corripio arcu. Et metaphoricè pro, citò intelligo & mente percipio, quaſi mente corripio, ex Sophocle citatur, ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, eripio te ex igne.

Α'ρπασμα, τὸ, rapina Plat. de leg.

Α'ρπαστικός, ὁ, q. d. raptitius.

Α'ρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπασμα, quod raptum eſt, rapina, præda rapta. Ioſeph. Item furtum, concuſſione quæſita pecunia, inquit Bud. apud Aeſchin.

Α'ρπαγμός, ῦ, ὁ, raptus ipſa rapiendi actio, direptio, in qua ſignif. vſitatius eſt ἁρπαγή.

Α'ρπακτός, ῦ, ὁ, raptus, ereptus, furto ablatus. Heſiod. in Erg.

Α'ρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor: pro quo in proſa ἁρπακτής. Il. ψ. Fœ. ἁρπάκτειρα, raptrix, in Epigr.

Α'ρπακτικός, rapiendi peritus, rapax. Et aduerb. ἁρπακτικῶς rapaciter, cum rapacitate. Item feſtinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπαγδὴν apud poetas.

Α'ρπαγὴ, ἡ, raptus, ipſa rapiendi actio, ἁρπαγμός. vt ἐφ᾽ ἁρπαγὴν τραπέσθαι, apud Thu. & Xē. Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι apud Thu.

Α'ρπάγιμος, rapto quæſitus. Item abreptus, vt ψυχὴ ἁρπάγιμος in Epigr.

Α'ρπάγη, harpago, inſtrumentū vncos habēs quo vaſa ex puteis retrahuntur, vt inquit Heſych. Exp. & ἁρπάγη, vide Poll.

Α'ρπάγια dicta quædam vaſa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Α'ρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Interdum cum genit. vt ἅρπαξ ἀνθρώπων, apud Ariſt. in Neb. Reperitur & ἁρπαγιστικός ſuperl. ¶ Item ſubſt. rapina, Heſiod. δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. item harpago, idem quod ἁρπάγη. Poll.

Α'ρπαλέος, α, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδεα, apud Hom. lucra quæ auidè rapiuntur hoc eſt quorum cupidiſſimi ſumus.

Α'ρπαλέως, raptim, cū feſtinatione, promptè. Itē auidè. Od. ζ.

Α'ρπαλιμος Heſych. idem cum ἁρπαλέος.

Α'ρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμος, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Heſych. vt Il. ε Καρπαλίμως τε φέρεν ἄρας.

Α'ρπη, ἡ, falx. Item enſis falcatus. Heſiod. Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, &c. ¶ Item auis quædam aquilæ ſimilis, ſiue ex aquilarum genere. Il. τ. ¶ Item ſtellæ quædam paruæ & crebræ quæ in ſumma Perſei dextra manu notantur (vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην καθεστηκὸς) nam harpen poetæ Perſeo aſſinxerunt. ¶ Item apud medicos (vt in lexicis annotatur.) humor quidam ex flaua bile totum corpus latè corripiens.

Α'ρπῶ, aſſ. pro rapio. Et ἁρπάζομαι pro falce vtor, rapio.

Α'ρπεδόνιον, ου, τὸ, funiculus, apud Suid.

Α'ρπεδόνη, ἡ, funis, laqueus. Xen. Eſt etiam inſtrumentum quo filum rotula glomeratur, in Epigr.

Α'ρπεδονίζω, illaqueo Heſych.

Α'ρπυιαι, αἱ, rapaces quædam deæ. Heſiodus in Theog. Euſt. ſcribit fuiſſe dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent, vnde ſi quis ex hominum oculis abreptus eſſet, ab Harpyiis dilaniatus dicebatur. Scribit idem eſſe etiam ventos καταιγιώδεις καὶ ἁρπακτικούς.

Compoſita.

Α'ναρπάζω, abripio, ſurſum rapio. Il. ι. ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Α'πόλλων. Interdū ſubitò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio, vel de medio tollo. Item ſedibus euello. ἀναρπάζομαι, abripior, ſurſum rapior. Sic Plut. in Rom. ἀναρπασθεὶς εἰς θεοὺς, ſublimis raptus ad deos. Item ſubitò è medio tollor. Luc. πρὸ ὥρας ἀναρπασθείς. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. οὐκ ἀναρπασθήσεσθαι ἂν ἐν τῷ ἐξετάζεσθαι. Item ſedibus euellor, Aeſch. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro ἀναρπάσω, vt apud Plut.

Α'νάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, abreptus, ſurſum raptus. Item repentè ſubitò raptus, Luc.

Decomp. Προαναρπάζω, antè ſeu prior ἀναρπάζω. Dē. in Mid.

Συναναρπάζω, ſimul rapio, corripio, trahendo ſurſum.

Α'φαρπάζω, abripio, rapio. Ariſtoph. in Pluto.

Α'φαρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item diſcerpo. Apud Xen. ἐξαρπάζειν πόλιν

Διαρπαγή, direptio.

Decomp. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expoſitus.

Ε'ξαρπάζω, eripio, cum accuſ. & genit. Plut. Ε'ξαρπάζομαι, eripior. Demoſth.

Θυραρπαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, qui ſacra rapit, ſacrilegus.

Καθαρπάζω, corripio ex Ariſtoph.

Μεσαρπαξ, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομαχίᾳ.

Προσ-

Προσαρπάζω, præripio. Greg. προαρπαγὴ, præreptio.
Συναρπάζω, corripio. Ariſtop. in Nub. ταχέως τινὶ ξυναρπάσῃ.
Ὑφαρπάζω, ſurripio, clàm rapio. Ariſtoph. in Nub.

ἈΡΡΑΒΩ´Ν, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum ſumpſerunt, עירבון vocant id omne quo dato confirmatur promiſſio. ideo quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quaſi quoddam teſtimonium & obligamentum datur: pignus verò, [hoc eſt ἐνέχυρον] pro mutua pecunia opponitur, vt quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Vtitur Paulus ad Eph. cap. 1. & 2. Cor. c. 1. & 5. & Plut. in Galba.
Ἀῤῥαβωνίζω, arrhabone confirmo contractũ emptionis. Heſych.

ἌΡΡΗΝ, vel Ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ, mas, maſculus de ſexu dictum apud Ariſtoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Dicitur etiam de plantis apud Theoph. vt quum dicit duo genera γογγυλίδων eſſe, ἄῤῥενα καὶ θήλεα. Et φοίνικας ἄρσενας itidem apud Athenæum. Ἄῤῥενα verò ὠά, maſculos edentia. Metaphoricè ſignificat ſtrenuum, fortem, & qui effœminatus nō ſit. Syneſ. ἐγὼ γέ τοι μὴ ἄλλα ἄῤῥην εἰμί. Plut. περὶ εὐθυμίας. Παρασκευάζειν αὐτὸ τὴν ψυχὴν ἄῤῥενα καὶ γενναίαν. Et ἄρσην ſeu ἄῤῥην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. Ἄῤῥενα vel ἄρσενα Heſychio, ſignificat etiam τὸν κοῖλον ὄντα ἐξέχοντα καὶ τὸν εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. * Euſtath. ab ἄρδειν deriuat. [ſicut ab ὕω ὑϊός] διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα.
Ἀῤῥενικὸς vel Ἀρσενικὸς, ὁ, maſculinus, vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. Ἀῤῥενικὸν verò ſeu Ἀρσενικὸν [quod Euſtath. ἰδιωτικῶς ἀρσενικὸν dici tradit] Latinis auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, vt tradit idem Euſtath. De quo Dioſc. l. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.
Ἀῤῥενικῶς vel ἀρσενικῶς maſculino genere. Athen.
Ἀῤῥενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, fortis. Ἀῤῥενωδῶς, maſculè, fortiter.
Ἀῤῥενόω, ῶ, F. ώσω, maſculū reddo. Syn. epiſt. 146 ἐπιθυμοῦντας ἀῤῥενῶσαι τὴν ἱερὰν σου ψυχήν. Et in paſſ. Ἀῤῥενοῦσθαι, maſculeſcere.
Ἀπαῤῥενόω, ῶ, (comp.) idem cum ἀῤῥενόω.
Ἔρσην, Ionicè pro ἄρσην ſeu ἄῤῥην, mas, ἔρσενα βοῦν. Idem παῖδας τὰς ἔρσενας. & τὸ ἔρσεν, proles virilis.

ἈῤῬΙΧᾶΣΘΑΙ, in altū ſcādere manibus & pedibus, (quod & ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur) Heſychyo. Etymon, vide in ſequenti.
Ἀναῤῥιχᾶσθαι, idem, Suidæ. Ariſtoph. ſimpl. pro ſcandere vſurpauit, in Pace, Ἐπὶ τὰ λεπτὰ κλημάτια σπευδοντος, πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. vbi ſchol. annotat, deriuatum eſſe ex ἀράχνη καθ' ὑπερβιβασμὸν quaſi ἀραχνιᾶν. Suidas ἀναῤῥιχώμενος, exponit etiam δρασσόμενος, arripiens, prehendens.

ἌῤῬΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, cophinus, ſeu vas vimineum. Etym. Euſt. & Heſychio. Non idem tamen prorſus eſſe quod κόφινος, ex Ariſtoph. patet dicente in Auib. Ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους. Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Euſtat. & Etym. tradunt Atticos maſculino genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fœminino τὰς ἀῤῥίχους. Plut. lib. περὶ φιλοπλουτίας, ἀλλ' ὥσπερ ἰσχνὰ δίων ἄῤῥιχον μεστὸν κομίζων. vide Ariſtop. ſchol. & Suid. dicitur etiam ἄρσιχος, apud Diod. Siculum, vbi exponitur loculus. Exponitur etiam ciſta lignea & arcula ſeu capitula.

ἈΡ Σ, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, agnus vel agna. Il. γ. Οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Il. α. Αἴκεν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας, vbi Euſtath dicit addi τελείων, vt poëta ſignificet agnos grandiores, quum ἄρνες ſint immaturiores adhuc & minores. * Euſt. tradit ἀρνὸς non habere nominatiuum monoſyllabum, ſed Ἀρὴν ἦνος, & per ſyncopen νός: eūmque vel ἀπὸ τοῦ ἄρα eſſe, quòd in votis faciendis precibúſve agni ſacrificarentur: vel à ῥῶ vt ἀστεροπὴ à στεροπὴ & ſimilia.
Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ. Suidas exp. agnina pellis vnà cum lana. Ariſtophan. Item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat. in Symp.
Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè locus vbi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Heſ.
Ἄρνειος, ου, ὁ, agninus, ἄρνεια κρέα. Luc. ἄρνειος φόνος, agnina cædes, Sophoc.
Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, agnus adultior. Il. β. vide Euſt.
Ἀρνίον, ου, τὸ, agnellus.
Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, vrinator, vide Etym. & Euſt. Il. π.
Ἀρνευτήρια, ων, exp. vrinatorum exercitia.
Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piſcis, qui & ἵππουρος, Euſt. ex Athen.
Ἄρνυμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Εὔαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens agnas ſeu oues. Dicitur & εὔαρνος, ου.
Πολύαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos agnos habens. Il. β. Et per conſequens, diues. Dicitur & πολύῤῥηνος. Od. λ. & πολύῤῥην.
Ὕπαρνος, agnum ſub ſe habens. vt ὕπαρνος ποίμνη apud Heſyc.
Ὑπόῤῥηνος idem.

Μάρναμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀρσενικὸς, ἄρσην, &c. vide in Ἄῤῥην.
Ἀρσις, vide in Αἴρω. Ἄρσιχος, vide in Ἄῤῥιχος.

ἈΡΤΑ´ΒΗ, ης, ἡ, artaba: menſura Perſica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teſte Herod. li. 1. pag. 49. Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti. ſcribit Hieron. in cap. 5. Eſaiæ.

ἈΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interfector, vt πατρὸς ἀρταμος κλητήσεται. * Euſt. dictum tradit quaſi ὁ εἰς ἄρτια τέμνων.
Ἀρταμέω, ῶ, cōcido in fruſta. Itē trucido, ἀρταμοῦσιν ἄνδρας. Eurip.
Διαρταμέω, ῶ, (comp.) idem.

ἈΡΤΑ´Ω, ῶ, F. ήσω, appendo, ſuſpendo. * à verbo ἄρω.
Ἀρτάομαι, ῶμαι, appēdor, ſuſpēdor, pendeo: vt apud Syneſ. ep. 4. τοῖς ὧν ἐν τῷ βίῳ ἡ πλείστη ἐστὶ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, illis è tenui filo vitam eſſe ſuſpenſam aiunt. Greg. Naz. ἐν ἤρτηται τοῦ ἑτέρου, vnū ex altero pēdet. Metaph. eſt etiā pendeo animi, & ſpem meam in aliquo collocatam habeo: vt inquit Herod. lib. 4. ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως, vbi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem veſtram recumbit & fidē. Ἀρτᾶσθαί τινος, adiunctus ſum alicui, ſocius vel comes ſum alicui & aſſecla. Xen. Hell. 6. καὶ τὰς ἐξ ὑμῶν ἠρτημένας πόλεις.
Ἄρτημα, τὸ, quod ſuſpenſum eſt vel appenſum. Item appendix. Item peculiari ſignif. lorum ex quo marſupium dependet, vide & Heſych.
Ἀρτάνη, ἡ, laqueus. Item ſuſpendium. Soph. in Antig. ¶ Poll. eſt etiam ἀνάρτιον ὃ λαμβάνει ὅς τις ἀνέλκει τὸ ζυγόν.
Ἄρτιμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναρτάω, ῶ, ſuſpendo. vt ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ. ſuſpendo me laqueo. Ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα apud Dem. Metaph. dicitur pro, ſpem ſuam & præſidium in aliquo locare, & cum eo vitæ ſubſidia ſociare.
Ἀναρτάομαι, ῶμαι, ſuſpendor. vt ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος, apud Philoſtr. ſuſpenſus è curru. Et metap. Dem. ἀνηρτημένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Dicuntur & ἐλπίδες ἀναρτᾶσθαι, ſpes pēdere. Et apud Luc. ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, è nutu meo pendentes. Et apud Plut. in Oth. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων τοῖς ὄμμασι, quum omnes ex eius vultu penderent. Apud Herod. ἀναρτῶμαι, cum inf. ſuſpenſus ſum deliberatione aliquid agendi ¶ Item pro ἀναρτῶ, ſuſpendo. Item concilio mihi & aſciſco, amicitiáque deuincio. Xen.
Ἀνάρτησις, εως, ἡ, ſuſpenſio. Item metaph. obſtrictio, deuinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.
Ἀπαρτάω, ῶ, ſuſpendo, appendo. vt ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἔκ τινος. Lucian. Item (q. d. ſeorſum ſuſpēdo) dirimo, diſtraho, diſſocio. Lucian.
Ἀπαρτάομαι, ſuſpendor. Item dirimor, ſeparor, diſto. Item aberro, longius digredior. apud Xen.
Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo: interuallo quodam intercipio. Plut.
Ἐξαρτάω, ῶ, ſuſpendo, alligo, annecto. Herod. ἐξαρτήσας δὲ ἀπὸ φαρέτρης ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et metaph. Syneſ. ep. 109. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν, ex tot iudicibus nos ſuſpendunt, ex tot hominum iudicio pendere nos faciunt. Item deuincio, id eſt, amicitiam alicuius concilio quaſi eum ſuſpendendo ex meo nutu. Syneſ. ep. 98. ἐξαρτήσω σαυτὸν καὶ ἐπαίνοις ἀνθρώπων. Item eleuo, tollo ſurſum, vt interpr. Bud.
Ἐξαρτάομαι, ῶμαι, dependeo, pendeo. Ariſtid. in Panath. ἐκ δὲ τούτου ἐξήρτηται, ex hoc dependet, huius eſt appendix. Et pro magnopere deditus ſum, vnde præmiſſum ἐξήρτημαι, coniunctus ſum, adhæreo. Plu. in Anth. τὸ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel ſubiacet. Item coniunctus & connexus ſum, coniunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, aſſurgit, attollitur. Bud.
Ἐξάρτημα, appendix. Ἐξάρτησις, ſuſpenſio.
Ἐπαρτάω, ῶ, ſuſpendo deſuper. vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet. Æſchin. in Tim. καὶ φόβους ἐπαρτῶν τοῖς ἀκροωμένοις, metum inieci. Et ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herod. periculum impendens.
Παραρτάω, ῶ, ſuſpendo è cingulo, vel ſuccingo vt enſem. Luc. de Herc. καὶ τὸ ξίφος παρήρτηται.
Παράρτημα, quicquid ita ſuſpenſum geſtatur. quidquid ab alio dependet & annexum eſt vt appendix, quicquid applicatur & admotum ſuſpenditur. Luc.
Περιαρτάω, ῶ, circum appendo, ſeu alligo.
Προσαρτάω, ῶ, appendo. προσηρτημένος appenſus. Et metaph. deditus alicui rei & velut ex ea pendens.
Προσάρτησις, q. d. appenſio, additamentum.
Συναρτάω, ῶ, appēdo, annecto. Eurip. in Med. συναρτήσας γένος.
Συναρτάομαι, appēdor, annector, connector. vt συνήρτηται τῇ

φλεβῶ, venæ connectitur. Ariſtot. item adhæreo. item ſequor. Bud. ex Plut.

Συνάρτησις, connexio rerum & colligatio, quum vna ab altera dependet. Plut.

Decomp. Ἀσυνάρτητος, non connexus, non cohærens: ſeu qui connecti & cohæreſcere nequit. Et *pro*, non conſentaneus, non conueniens, ineptus, ex Greg.

-ἈΡΤΕΜΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, incolumis, integer. Il. ε. Ὡς εἶδ' ἐν ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. * A nomine ἄρτιος, vel q. ἀτμής.

Ἀρτεμία, incolumitas, ſalus, ſanitas. Epigr. lib. 4.

Ἀρτεμέω, ῶ, incolumis ſum, valeo, ſum integris viribus. Nonn.

-ἈΡΤΕΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: hoc eſt velum nauis maius. vtitur Lucas Act. c. 27. item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitru. l. 10. c. 5. * Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: poſterior παρὰ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus ſentit.

-ἈΡΤΕΟΜΑΙ, ἔομαι, apparo, paro, vt apud Herodotum, ἀρτέεσθαι νέας, & ἀρτέετο ἐς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. * Ab ἄρω.

Compoſita.

Ἐπάρτης, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus, qui eſt in promptu. vt Od. θ. καὶ ἐπάρτεες εἰσὶν ἑταῖροι. Sic ἐπαρτέες νῆες, ἐπαρτέα πάντα apud Apol.

Ἐπαρτεία, ἡ, apparatus, παρασκευή. Heſych.

Παραρτέομαι, έομαι, præparo, ſtruo, apud Herodotum. Et παραρτέετο στρατιὴν comparabat exercitum, apud eundem.

-ἈΡΤΗΡΙΑ, ἡ, arteria, ſpiritus ſemita, ſpiritus conceptaculum. vt apud Soph. πλεύμονος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphr. in Probl. aſper canalis quo vox editur, i. fauces. Ruffus Eph. tradit arterias à veteribus Græcis venas vocatas fuiſſe. * Volunt dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiam Phalar. vel ab ἀλλεσθαι, quaſi ἀλτηρίαν, verſo poſtea λ in ρ.

Ἀρτηριακός, ή, όν, arteriacus, ad arteriam pertinens. vt ἀρτηριακὸν πάθος, raucitas, vt ſcribit Paulus l. 3. c. 28. De homine verò intellectum, idem eſt quod βραγχώδης, raucus. Eſt enim raucitas proprius arteriæ aſperæ affectus. Ἀρτηριακὴ (non addito vel τῆς ἀρτηρίας, vel alio quopiam nomine) dicitur à recètioribus medicis (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arterioſus, vt anatomici interpr.

Ἀρτηριακῶς, in Hippiatr. de equo hydrope laborante. ὅταν δὲ ἀπαρρυῇ ἐν χρόνῳ ἀρτηριακῶς ἔχει καὶ θεραπεύεσθω ὡς τραῦμα. Bud.

ἌΡΤΙ, modò, paulò antè, nuper Ariſtoph. in Nebul. ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat. in Epigr. ἐς φάος ἄρτι μολόντες, recens nati. Cum verbis præſentis temporis verti ſolet, nunc, tum, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύεις; an nunc fles? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quum primum emergit. Sic Ioh. 9. πῶς ἄρτι βλέπει; Ἀπ' ἄρτι, ab hoc tempore, in poſterum, vt Ioh. 1. & Matth. cap. 26. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, vſque in tempus præſens, 1. Cor. 4. Ἕως ἄρτι, idem. Ioh. 5. ¶ In multis comp. ſignificat perfectionem, ab ἄρτιος: vt in ἀρτιεπής, ἀρτιμελής, &c.

Ἀρτίως, idem cum ἄρτι, modò, nuper. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Apud Æſchin. ὅτε ἀρτίως κατελελύθει ὁ δῆμος, exp. quum rediiſſet, vel paulò antè. Aliam ſignif. vide in Ἄρτιος.

-ἈΡΤΙΟΣ, α, ον, ὁ καὶ ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui ſuis partibus aptè inter ſe cohærentibus ita componitur vt nihil neque deſit neque ſuperſit. quem τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστιν. vt ἄρτιος ἀριθμός, par numerus, cui opponitur περιττός, impar. Plut. de defect. orat. τῷ περιττῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed & illi quorum par eſt numerus dicuntur ἄρτιοι, vt apud Luc. in Hermot. οὗτοι μὲν γὰρ, ἐὰν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτώ, ἢ δώδεκα. Hinc factum quidam exiſtimant, vt ἄρτιος per metaph. ſignificet integrum & perfectum. vt Luc. de Vulcano loquens in lib. de ſacrif. χωλὸς οὐκ ἄρτιος τὼ πόδε. Et 2. Tim. 3. c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος. i. vt perfectus ſit homo Dei, &c. Exponitur & ἡρμοσμένος. Il. ε. φρεσὶν ἄρτια ᾔδει. Et Od. θ. ἄρτια βάζειν, i. conſentanea loqui, vt interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄρω.

Ἀρτίως *aduerb.* integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè. item pro ἄρτι.

Ἀρτιάκις, pariter, i. pari numero. Ἀρτιάκις καὶ περισσάκις. Plut.

Ἀρτιάζω, ludo par impar. Ariſtoph. in Pluto, στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζουσι χρυσοῖς.

Ἀρτιασμός, οῦ, ὁ, luſus eorũ qui ludũt par impar. Ariſt. Rhet. 3.

Ἀρτίζω (cum ſuis compoſitis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ ſunt vſitatiora) ſignificat non ſolùm compingere ſeu componere ac coagmentare: ſed etiam complere, perficere, & abſolutum reddere. Apud medicos vſurpatur etiam *pro* luxata membra in ſuum locum reſtituere. Denique etiam *pro* ſarcire quod ruptum eſt & diſſolutum. (ἀρτίζοντο.

Ἀρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Hyla, σύμφαι χορὸν

Compoſita.

Ἀνάρτιος, impar, οὐκ ἄρτιος.

Ἀπαρτίως, exp. ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp. Ἀπάρτιαν προγράφειν, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

Ἀπαρτίζω, perfectũ & abſolutum reddo, omnibus numeris expleo. τὸ ἀρτίως, i. ἐναρμονίως συμπληρῶ. ferè abſolutè ponitur, inquit Bud. vt Ariſt. Pol. 5. ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, vt æquare prudẽtia & grauitate morũ poſſit magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur, vt apud Ariſtot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ. Et pro adæquare, vide Bud. item pro diſpertire, diuidere.

Ἀπαρτιζόντως *aduerb.* perfectè, expleto numero. ita vt nihil deſit, nihil ſuperſit, inquit Suid. (τέ. vide Suid.

Ἀπαρτί, exp. ἀπηρτισμένως, i. plenè, omnino & q. d. exple-

Ἀπαρτίζομαι, paſſ. perficior, abſoluor. vt κόσμος ἀπαρτισθεὶς apud Baſil. item diuidor. Ioſeph. de antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.

Ἀπαρτισμός, perfectio. vt Lucæ 14. cap.

Ἀπαρτιστικός, q. d. abſolutorius, ad perfectionem & conſummationem rei alicuius conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idẽ quod ἀπαρτίζω. B. ex Themiſtio.

Ἐξαρτίζω, abſolutum reddo, abſoluo, expleo. vt act. Apoſt. c. 21. Item apparo, adorno, inſtruo, vel perfectè inſtruo, 2. Tim. 3.

Καταρτίζω, *pro* ἀπαρτίζω, perficio, abſoluo, abſolutè compono. vt Lucæ 6 c. Interdum pro accommodare & concinnè aptare, & coagmentare, aptè cõponere. vt ad Hebr. 10. σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. & 1. ad Cor. c. 1. & ad Rom. 9. item ex multis vnum cõpono. vt Dioſc. in præf. libri 6. τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων. edulia è multis rebus concinnata & compoſita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atque vnanimitatem reduco, perturbatos & ſeditionem agitantes ſedo ac compono. Herodot. in Terpſich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, diremptos conſociârunt diſſidentes conciliârunt. item reconcinno, reſarcio, inſtauro. vt Matth. 4. & ad Gal. vlt.

Κατάρτισις, εως, ἡ, perfectio, abſolutio. item inſtauratio. vt 2. ad Cor. cap. vlt.

Καταρτισμός, idem. Apud Æginetam, reſtitutio luxatorum in naturalem ſitum legitimũmque. item reconciliatio. item reconcinnatio, ipſa reſarciendi actio, inſtauratio.

Καταρτιστήρ, reconciliator. Herod. in Terpſich.

Decomp. Δυσκατάρτιστος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè abſoluo. 2. ad Cor. c. 9.

Παραρτίζεσθαι, apparari. Heſych.

-ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis ab αἴρω ſignificante προσφέρω, inquit Etym. quaſi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Cui etymo aſſentitur Euſtat. quoq;. Sed additur & alia ratio ab Etymol. videlicet διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Videtur etiam ab ἄρω deduci poſſe, vt ſit ἄρτος cibus corpori cõgruus ſicut ab eodem ἄρω deducitur ἁρμαλιὰ cibus.

Ἄρτος ναυτικός, Luc. panis nauticus. ¶ Suidæ eſt etiam ψωμός, panis fruſtum, buccella. Alex. Aphrod. in Probl. πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀξέως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, paruus panis. aliis, paſtillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, paruus panis. Laert.

Compoſita.

Διαρτίζω, ſubigo & panem informo, vt quum maſſa in panes informatur. Bud.

Ἡμιάρτιον. Heſych. eſſe dicit ſpeciem panis hemicycli figura, i. lunata. Legitur & ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλάρτια, feſtum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis. q. d. paucitas panis. Suid.

Τρωξάρτης, ὁ, paniuorus, nomen muris, ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον. i. ex eo quòd panem edat, ſeu rodere ſoleat apud Hom. in βατραχομυομαχίᾳ.

-ἈΡΤΥΩ, & ἀρτύνω, (interiecto ν) apparo, adorno, inſtruo, ſtruo. Od. π. v. 448. τῷ δ' ἤρτυον αὐτὸς ὄλεθρον. Et λόχον ἀρτύναντες, i. συσκευάσαντες vel συντάξαντες Heſyc. apud Hero. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν insidias ſtruxerũt. Il. μ. v. 203. Τρώων ἤρτυνον ἀριστῆες καλέοντες, Ἕκτορα καὶ Τρώων ... quod Euſt. exponit ἁρμόσαντες ἐμάχοντο. ¶ item cõdio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. * Euſt. ab ἄρω deducit poſſe & ab ἀρτάω deduci, vt χύω à χέω. [Il. β. v. 55.

Ἀρτύομαι & ἀρτύνομαι, apparor. item cõdior. item *pro* apparo. vt

Ἄρτυμα, τό, condimentum. Plut. de lib. inſtit. ὁ δὲ πόνος ἄρτυμα ἐστι.

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis vſum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipſa actio condiendi.

Ἀρτυτής, exp. condimentarius ſeu conditaneus. Dioſc. lib. 2.

Ἀρτυτικὰ, pro fructibus cinaræ (quæ vulgo artichaux) afferitur ex Alex. Trall.

Ἀρτύω, ετρ. amicitia: item συνίταξις. Ἀρτυνος, ετρ ἄρχων. Sed tradunt alij ἀρτύνας fuiſſe ἀρχόντων Epidauriorũ peculiare nomẽ.

Ἀρτυνοι ex Herodoto aſſ. pro quibuſdam Argiuorum magiſtratibus.

Compoſita.

Ἀναρτύω, adorno, ſtruo, molior.

Ἐξαρτύω, adorno apparo, inſtruo. Polyb. 5. καὶ ναῦς ἐξήρτυε τὰς πολεμικάς. Sic Herodian. ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Apud eundem ἐξαρτύεσθαι ponitur interdum ſignificatione act. vt l. 1. ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς.

Ἐξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ἐπαρτύω, apto adapto. Od. θ. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, inſtruo. Plat. de leg.

Decomp. Προκαταρτύομαι, compono, ex multis vnum facio.

Ὀψαρτύω, opſonia condio & inſtruo vel apparo. apud Suid.

Ὀψαρτυσία, ἡ, conditio & inſtructio opſoniorum. vel etiam ars condiendi & apparandi opſonia.

Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, opſoniorum cõditor vel inſtructor. Poll. l. 6.

Ὀψαρτυτικός, pertinẽs ad eũ qui opſonia cõdit vel inſtruit. popinalis, culinarius. vt ὀψαρτυτικὸν βιβλίον apud Athen.

Ὀψαρτυτική, ars coquinaria ſeu coquorum artificium.

Παραρτύω, compono, accommodo. Ex Baſil. epiſt.

Συναρτύω, apparo, inſtruo, adapto. Apoll. Arg. 2.

ΑΡΥΩ, & Ἀρύτω, F. ύσω, haurio, ex profundo traho. item ſimpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω deriuant verſo ε in α. Heſiod. Οἱ γε μὲν ὑπέρτατον, τὰ δ' ἤρυον. hauriebant. Epigr. l. 4. ἰδὼν ἀρύοντα βούτην. haurientem intuitus paſtorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib 3. Καί νύ κεν εἰ καὶ πάντα ἀπὸ σμῆνος ἀφύσσαι ψυχήν. i. exhauriens. Paſſiua quoque vox actiuam ſignificationem habet. Ariſtoph. in Neb. Νεῖλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθαι προχοαῖσιν. Plat. de leg. ὅν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ἀντί τε ὄντι καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε.

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, cochlear, concha, hauſtrum, i. inſtrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. Dioſc. lib. 2. c. 84.

Ἀρυστήρ, & ἀρυστις & ἀρύστιχος, Ariſtoph. ſchol. eſt vaſculum aptum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus, calix. Athen. lib. 2. & Ariſtoph. in Veſp.

Ἀρύταινα, ἡ, eſt εἶδός τι λεκανίδος, vt Euſt. annotat. Numeratur & inter vaſa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρυτάνη, ἡ, idem videtur ſignificare quod ἀρύταινα. Athen.

Compoſita.

Ἀναρύτω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Ἀναρυστίς, vas in quod vinum hauritur. Heſych.

Ἀπαρύω vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè pro detraho velut hauriendo, ſeu minuo. Plut. Pro eodem vſurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι.

Ἐξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ἐξάρυσις, exhauſtio. Gal. in lex.

Ἐπαρύω & ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι ſeu ἐπαρύτομαι.

Ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστήρ ſeu ἀρύταινα, vaſculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, idem. Exod. c. 37. & Num. c. 4. Zach. 4.

Ἐτνήρυσις, dicitur rudicula ſeu cochlear quo τὸ ἔτνος ἀρύομεν ſiue ἀρύτομεν, id eſt, quo pultem ex olla haurimus. Ariſtoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vaſculum quo ius hauritur vel deſpumatur, quod cochleare à quibuſdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυτος ſiue κοτυλήρρυτος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, vola hauſtus. vel quantum vtraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυτος, calice hauſtus. vel tam exundans vt calicibus hauriri queat. Heſych.

Οἰνήρυσις, vaſculum quo vinum hauritur. Ariſtoph. in Acharn.

ΑΡΧΗ, ἡ, principium, initium, exordium. Il. λ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Plat. Pol. 2. ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Ἀρχὴν ποιεῖσθαι, initium facere, incipere. Iſocr. Ἀρχὴν λαμβάνειν, initium ſumere. apud Plat de leg. à quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Exponitur & fundamentum: vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epiſt. fundamenta iacere. Ἀρχὴν, interdum aduerbialiter ponitur, ſignificans principio, ante omnia, in primis, primò, vt apud Plat. in Axiocho, & apud Luc. & Ioh. c. 8. vbi variæ afferuntur expoſitiones ab interpretibus. Apud Thuc. οὐδ' ἐπιχειροῦσι τὴν ἀρχὴν. exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1. σοὶ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ σῶμα ἐπιμελητέον ἐστί, tibi danda eſt opera vt prorſus non ægrotet. ¶ Item ἀρχή principatus, imperium, dominatus, ditio. Thuc. lib. 2. τῆς ἀρχῆς ἀπαλλάσσειν, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυτῶν Plat. de rep. imperium in nautas. Item magiſtratus, vt in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἄνδρα δείξει. Ariſtot. in eth. lib. 5. c. 3. In qua ſignif. dicitur & plur. num. ἀρχαί apud Thuc. lib. 2.

¶ *Deriuata ab ἀρχὴ principium.*

Ἀρχῆθεν (*aduerb. poeticum*) ab initio. Herodot. in Thal. & Philo.

Ἀρχαῖος, α, ον, priſtinus, antiquus, vt εἰς τὸ ἀρχαῖον. Ariſtop. in priſtinum ſtatum. Et ἀρχαῖος ἑταῖρος, apud Xen. Item antiquus, vetuſtus, priſcus. vt apud Syneſ. ἦθος ἀρχαῖον καὶ ἀπάτριον. Item ſtultus, ineptus. Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.

Ἀρχαῖον, ου, τό, ſors vſurarum. Subauditur autem ſubſtantiuũ δάνειον ſiue δάνεισμα, quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicuius pro ſorte & capite vnde fructus & reditus manat, adeo vt τἀρχαῖα vocet Demoſth. τὰ πατρῷα, auita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more, antiqua morum ſimplicitate, abſque malitia. Interdum pro ſtultè. Dem.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas. Pauſan.

Ἀρχαϊκός & Atticè ἀρχαικός, ὁ, antiquitatem ſeu antiquam ſimplicitatem aut ruſticitatem præ ſe ferens, ſiue in moribus ſiue quod artem attinet. Plat. in Public.

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua ſimplicitate ſeu ruſticitate. Item ſtultè.

Ἀρχαΐζω, antiquitatem ſeu antiquos imitor.

Ἀρχαϊσμός, veterum ſeu priſcorum imitatio: in primis autẽ in ſermone ſeu dictione, vnde figuræ nomen eſt apud gramm.

Ἄρχω, incipio, initium facio. Od. γ. μύθων ἦρχε. Et Il. α. ἦρχ' ἀγορεύειν, verba facere cœpit. Item ſum principium ſeu origo, vel autor ſum. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo. apud Thuc. ἄρχειν τῆς μάχης, prior pugnam capeſſo. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior laceſſiuit aut rixam aut bellum, aut qui prior percuſſit, vt Bud. interp. Sic Chrysost. Homil. ... p. 17. ἄρξαντα χειρῶν ἀδίκων.

Ἄρχομαι, incipio, initium facio, vel initium ſumo. Od. α. ἀρχόμενος μύθων. Sic ἄρχομαι συγγράφειν. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων. Dẽ. & Lu. Et ἄρχομαι ἐκ τῆς δὲ ἡλικίας ἀρχῆς, apud Xen. ¶ Item pro ἀπάρχομαι. Od. ξ. Παντόθεν ἀρχόμενος μελέων. ¶ Item pro, initium habeo. Gregor. de theol. lib. 1. ἀρχὴ γὰρ τὸ ὅτε ἄρχεται ὁ χρόνος ὁ ποιοῦντες.

Ἄργμα, τό, vel potius ἄργματα τά, primitiæ. ἀπάργματα. (Od. ξ.

Compoſita.

Ἀγαθαρχία, ἡ, boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur a Dionyſio Areop. Hinc ἀγαθαρχικὰ τιμάς ab eodem appellatur.

Αἱρεσίαρχος vel αἱρεσιάρχης, hæreſis autor, i. ſectæ, à quo ſecta quæpiam initium cœpit. Et apud Eccleſ. ſcriptores, autor dogmatis à religione Chriſtiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν, eſſe autorem ſectæ.

Ἄναρχος, ὁ, καὶ ἡ, principio carens de Deo ſolo dicitur. Exp. & æternus. Greg. Vide & aliam ſignif. in ἀρχὴ principatus.

Decomp. Συνάναρχος, vna cum alio carens principio, coæternus. vt Chriſtus dicitur Patri συνάναρχος.

Ἀπαρχαιόω, ῶ, F. ώσω, antiquũ reddo, obſoleſcere facio. (λέξεις

Ἀπαρχαιοῦμαι, antiquus fio, obſoleſco, vnde ἀπηρχαιωμένη.

Ἀπαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Itẽ antiquitatis formam tribuo, apud Athen. dipnoſoph. lib. 1.

Ἀπάρχομαι, primitias ſoluo & decerpo. Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem. vide Bud. Et cũ ἀπό, apud Plut. de vit. M. l. 1. Et cum accuſ. Il. τ. & Od. ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum genit. apud Gregor. Ἀπαρχή, ἡ, & frequentius ἀπαρχαί primitiæ. Plut. & Plat. Ἀπάργματα, vel potius ἀπαργμάτων, primitię. Greg.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis & familiæ autor, à quo genus (i. familia aliqua) originem & initium ſumpſit.

Ἐνάρχομαι, incipio, auſpicor. Plu. in Cic. καὶ μόλις ἐνῆρξατο τοῦ λόγου.

Decomp. Προενάρχομαι, ante incipio.

Ἐξαρχῆς pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio.

Ἐξάρχω, incipio, auſpicor. Od. δ. μολπῆς ἐξάρχοντες. Et Xen. Pæd. 7. παιᾶνα ἐξῆρξεν. Ἐξάρχομαι, idem. vt Xenop. ἐξάρχομαι παιᾶνα. Hellen. 3.

Ἔξαρχος, inceptor. Item princeps rei alicuius conficiendę. Baſil. ἔξαρχοι τῶν καταβαλόντων αὐτούς. Exp. & pręcentor.

Ἐξάργματα, τά, primitię. Item dicuntur exteriora membra quę prima amputantur in truncatione corporis alicuius.

Ἐπάρχομαι, auſpicor, cœpi. Il. α.

Ἠραρχικός, à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, ſuprema diuinitas. Deus ſupremus, ad quem omnia referuntur. apud Areop.

Θεαρχικός qui ſupremę diuinitatis eſt, qui ſummi Dei eſt, diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα. Areop.

Κατάρχω, primus facio vel dico. Interdum abſolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitiui. vt Xen. lib. ἀπομν. 2. κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, prior illum inuitarem. Item autor ſum alicuius rei, exemplum pręběo. Athen.

Κατάρχω μάχης apud Eurip. & κατάρχω τοῦ πολέμου apud Plut. Inuenitur & κατάρχειν λόγου apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχειν. Ariſtot. vnde ὁ κατάρχων pręcentor, præſultor.

Καταρχή, initium, exordium. Polyb. Exp. & libatio, primitię.

Κατάρχομαι, incipio, inchoo. vt κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polyb. Eſt etiam victimam ferire, & ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. & Plut. ¶ Item hoſtiam & ſacrificium libo. quod fiebat antequam hoſtiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ἀμφὶ τὸν βωμὸν κατήρχοντο.

Κατάργματα, primitię. Eurip.

Decōp. Προκατάρχω, (q.d. præexiſto) anteuerto, antegredior. Gal. ἄπαντα τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. Item præpolleo, antiquiore loco numeróque habeor. Areop.

Προκατάρξις, principium, origo. Sic προκαταρκτικὸς, principalis, originalis, primarius. Baſil.

Προκατάρχομαι, auſpicor. Syneſ. Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. conteſtari litem. Προκατάργματα, libamina quæ ante hoſtiæ percuſſionem & ſacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium ſubſtantiæ, vel ſubſtantiarum, aut dominium ſeu imperium in ſubſtantias. Areop.

Πατριάρχης, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quam præſtantiæ ratione. Sic n. Dauid patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατριαρχία, apud Dionyſ. Areop. paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior iniuriam facio. in epiſt. Phalar.

Ὑπάρχω, initiū do, primus facio aut dico, autor ſum vel initium rei do. vt Andoc. εἰ ὑπῆρξεν τῆς ἐλευθερίας ἅπασι τοῖς Ἕλλησι. Et Dem. pro cor. ἀλλ' ἐγὼ τῆς εὐεργεσίας ὡς ὑπῆρξεν εἰς ὑμᾶς. Capitur & in malā partem. vt apud Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης. ¶ Itē prior infero iniuriam. Sic ὑπάρχω βίας apud Plutarch. ¶ Itē ſum, exiſto. Ariſtot. de part. an. li. 1. πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Et Poll. 4. ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odiū exiſtit. ¶ Expon. etiā ſuppeto, vt Demoſth. ὑπάρχει ἐκ τῶν παρ' ὑμῶν. Et apud eundem, τὰ ὑπάρχοντα vel ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, quæ ſuppetunt facultates, bona quæ adſunt, vel præſentia bona. ¶ Ὑπάρχω σοι, apud Dem. adſum tibi, i. ſto à tuis partibus. Ὑπάρχειν eſt etiam (inquit Bud.) licere, contingere, euenire. vt ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro neceſſe eſſe: vt ὑπάρχει αὐτῷ ἢ ἐκτίνειν ... χαλκοῦ, ἢ τεθνάναι, &c. Apud Æſchin.

Ὑπαρχὴ ἡ, initium, ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab integro. Ariſtot. item beneficium vltrò collatum, *id eſt*, prior beneficentia, quæ & προϋπαρχὴ. Bud.

Ὑπάρχομαι, incipio. vt Gal. γράφειν ὑπαρξάμενος. ſcribere cœpi.

Ὕπαρξις, εως, ἡ. q.d. exiſtentia. A Bud. exp. ſubſtantia, ſubſiſtentia. Aphrod. Item bona facultates. Polyb. & ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτὸς, exiſtentiam habens.

Ὑπαρκτικὸς, q.d. ſubſtantiuus.

Decomp. Ἀνυπαρξία, q.d. inexiſtentia. Apud Areop. pro interitu. Ἀνύπαρκτος, non exiſtens, vel qui exiſtere non poteſt, ſeu in rerum natura eſſe. Plut. de prud. anim.

Αὐθύπαρκτος, per ſe ſubſiſtens. Heſych.

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω, vt οἱ προϋπάρξαντες τοῦ ποιεῖν εὖ, qui beneficētia præuenerūt. Sic & cū genit. apud Hoc. προϋπάρχειν τῆς εὐεργεσίας. Hinc τὰ προϋπηργμένα, apud Dem. beneficia in quēpiam antea collata. ¶ Item ſum ante, præcedo tempore. vt προϋπάρχοντες νόμοι. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, antecedentia facta. Dem. προϋπαρχὴ, antegreſſa beneficentia, beneficentia qua quis præuenit alterum. Ariſtot. Eth. 9. προΰπαρξις, q.d. præexiſtentia. Propriè Deo tribuitur, vt qui ſit ante τὰ ὑπάρχοντα. Damaſc. vide Bud.

Συνυπάρχω, ſimul ſum vel vna ſum. Philo de mundo.

Φιλαρχαῖος, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

¶ *Deriuata ab* ἀρχὴ, *i. principatus.*

Ἀρχικὸς, ἡ, ὁ, (inqt Bud.) imperitādi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη. Iſocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xen. apomn. l. 1. qui hominib. dominari nouit. Item ſimpliciter pro imperatore vel gubernatore. apud Syneſ. & Ariſtot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magiſtratuum curia. Pauſ. Et pro ipſo magiſtratu. Bud. ex Ariſto. ¶ Item tabularium, i. armarium & inſtrumentum publicum in quo acta publica aſſeruantur. Plut.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q.d. imperiolum) paruum imperium. Item paruus magiſtratus, magiſtratus pedaneus, vt Bud. vertit apud Demoſthen.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor præſum. Item magiſtratum gero, ſeu magiſtratu fungor. Il. ε. Ἀτρείδη σὺ δ' ἄρχε. Et Il. π. Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In proſa cum genit. vt Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. Et Thuc. lib. 2. ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem eſſe ſeu imperatorem.

Ἄρχων, principatum obtinens ſeu imperium, qui præeſt vel præfectus eſt, magiſtratus. Ariſtot. de mundo, οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. Et ſine genit. apud Polyb. & alios. Itē peculiariter ſic dicebantur Athenis, qui ita præerat iudicibus, iudiciorūmque moderator erat, vt Romæ prætor. vide Bud.

Ἄρχομαι, ſum ſub principatu ſeu dominatu, ſum ſub imperio, ſubſum imperio, mihi imperatur. Sæpe exp. pareo, obtempero. vt Plut. in apoph. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα. Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui ſunt ſub imperio vel dominatu ſeu ditione alicuius, ſubditi, qui & ὑπήκοοι. Xen.

Ἀρχέμορος pro ἀρχηγέμορος. Etym.

Ἀρχὸς, ὁ, princeps, qui imperium obtinet, dux. vox eſt poëtica. ¶ Item podex. Item inteſtinum rectum. apud Ariſtot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχὸς, i. princeps quaſi ἄρχαμος. Odyſſ. ξ. ἐτίθει Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. β. Ἀρχεύειν Τρώεσσι καὶ κρατερὰς ὑσμίνας.

Compoſita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præſes. Soph. in Aiac.

Ἄναρχος, principe ſeu duce vel dominatore carens. qui nullius dominatui ſubeſt. Il. ζ. & Plat. de leg. lib. 12.

Ἀναρχία, ſtatus eorum qui principe ſeu dominatore carēt. Philo de vita M. lib. 3. & Xen. Hell. 8. ¶ Item contumacia aduerſus eos qui nobis præeſſe debent, detrectatio imperij. Item ſoluta licentia, qua vnuſquiſque pro libidine omnia agit. Bud. ex Ariſtot.

Ἀνάρχητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, nullius imperio ſubditus. Thuc. li. 5.

Ἀριστοαρχέω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magiſtratum. Bud. ex Ariſtot. Pol. 2.

Ἀριστοαρχεῖον, templum Dianæ ſacrum.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inuiolabilis & ſacer magiſtratus, quales erant tribuni: idem quod ἄσυλος ἀρχὴ, quem ſpoliare aut violare nefas eſt. Dionyſ. Hal. lib. 7.

Βίαρχος, victui ſeu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω, ῶ, conſilij vel curiæ ſum princeps. Ariſt. Pol. 4.

Γυμνασιάρχης vel γυμνασίαρχος, gymnaſij perfectus. Æſch. Dē.

Γυμνασιαρχία, gymnaſij præfectura. Iſocr.

Γυμνασιαρχέω, gymnaſio præfectus ſum.

Δεκάρχης, ſiue δέκαρχος, & δεκαδάρχης ſiue δεκαδάρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemviri. Priore vtitur. Herodot. pro decano ſeu decurione.

Δεκαδαρχία ſeu δεκαρχία, eiuſmodi præfectura. Item decēviratus, hoc eſt decem virūm collegium & poteſtas. Plut.

Δεκαδαρχεῖν, decurionem vel decemvirum eſſe, apud Heſ.

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris præeſt, duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, apud Heſych. exp. dux duodecim virūm.

Δήμαρχος, populi princeps i. tribunus plebis. Plut.

Δημαρχία, apud Athenienſes erant cuiuſq; municipij principes qui agros deſcribebant & album aſſeruabant, & municipes quum opus erat conuocabāt & ſuffragia dabant & pignora capiebant. Suid. vnde apud Ariſtoph. in Neb. δήμαρχος ... Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιωτῶν, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικὸς, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens.

Δημαρχέω, ῶ, tribunus plebis ſum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος.

Δικαιαρχία, iuſtū imperiū. Heſych. vel etiam iuſtorū imperium.

Ἀδικαίαρχος, (*decomp.*) iniuſtus magiſtratus, vt exp. apud Cic. ad Att. lib. 2.

Διστράρχης βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem, quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum. Ideò & διστρατεῖς.

Δυσάρχης, ου, ὁ, καὶ ἡ, imperij habenas difficulter admittens. qui regi ſeſe imperio vix ſinit, contumax.

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bel. ciuil. lib. 5.

[illegible] gentis præfectus, Luc. in Macc. & 2. ad Cor. c. 11.

Ἐθναρχία præfectura gentis. In lib. Macab.

Εἰκοσάρχης, viginti virūm præfectus. Heſych.

Εἰλάρχης, idem qui ἴλαρχος, turmarum præfecti.

Εἰρηνάρχης, magiſtratus quidā apud Iuriſconſultos, inquit Bud.

Εἰρηναρχία, idem Bud. affert ex Dionyſio, de Deo dictum vt θεαρχία.

Εἰρηναρχέω fungor irenarchia, corrigendis morib. præſum. B.

Ἑκατοντάρχης ſiue ἑκατόνταρχος, centurio. ἑκατοντάρχει τῶν ἱππέων. Xenoph.

Ἐνωμοτάρχης quaſi ἐνωμοτιάρχης, qui præeſt certo numero militum qui ἐνωμοτοι erant. vide Ælian. Heſych. Suid.

Ἔξαρχος, dux, princeps, vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν. Plut. in Numa.

Ἐπάρχω, impero, imperito, dominor. Xe. χώρας ἐπάρχειν πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχεν. Iſocr. in Paneg. Itē præſum, præfectus ſum, vt Herodia ... ἐπαρχόντων ... ſτρατιῶν.

Ἔπαρχος, præſes, præfectus, vt ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῆς αὐλῆς, &c. apud Plut. Ponitur & ſine adiectione, apud Herodian.

Ἐπαρχία, præfectura, prouincia. Plut.

Ἐπαρχιώτης, prouincialis, qui eſt ex prouincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ prouincialis mulier in Pand. vt ſcribit Bud.

Decomp. Νυκτέπαρχος, præfectus vigilum, in Pand. De luna etiam dici poteſt. Bud.

Ἐρανάρχης, qui ſtipibus erogandis præeſt, vel qui eſt caput collectæ, ex Laertio.

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ. Bud.

Εὔαρχος, bonus ductor & imperator. Item moriger, imperio parens, regi facilis.

Εὐαρχία, ductus, principatuſque probus.

Ζευγαρχία, duo currus. Ælian.

Ζώαρχος, qui animanti præeſt, qui vni præeſt elephanti.

Θήραρχος, qui præfectus eſt feris ſeu belluis, rector ferarum ſeu belluarum. Sed peculiari ſignif. rector elephantorum, ſeu qui præeſt elephantis.

Θηραρχία

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Θηραρχία,imperiũ eius qui præeſt belluis,imperiũ in belluas.

Ἐπιθηράρχης (*decomp.*) qui aliis θηράρχοις præeſt. A Gaza expon.duplaris ferarios.

Ἐπιθηραρχία,duplaris feraria.

Θιάσαρχος, ſacri chori princeps, princeps & antiſtes ſacrificantũ vel ſolenni cœtu Deum colentium. Luc.in Nigr. [Areop.

Ἱεράρχης, qui ſacris præeſt, vel qui ſacris præeſt ordinib. Dion.

Ἱεραρχία, ſacrum imperium,ſeu in rebus ſacris imperium.

Ἱεραρχικός,ad eum qui ſacris præeſt pertinens.

Ἱεραρχικῶς,more eorum qui ſacris præſunt.

Ἱεραρχέω,ῶ, præſum ſacris ordinibus,ſacro imperio fungor ſacróque magiſtratu. Bud.ex Dionyſio. Et ἱεραρχεῖσθαι,huiuſmodi imperio ac præfectura regi.

Ἰλάρχης, præfectus agmini equitum 64. Ἰλαρχία,functio illa.

Decomp. Ἐπιλαρχία, duæ turmæ, ſeu agmen militum 128. vt in ord. mil. annotatur.

Ἵππαρχος & ἱππάρχης, equitum magiſter ſeu præfectus.Xen.

Ἱππαρχία, magiſtri equitum dignitas,q.d.magiſterium equitum,præfectura equitum,ſeu præfectura equeſtris.Xen.

Ἱππαρχικός, ad magiſtrum ſeu præfectum equitum pertinens. Xen. item præfecturæ equeſtris peritus.

Ἱππαρχέω,ῶ, præfectus equitum ſum, magiſter equitum ſum.Xen. interdum cum genit.pro ἄρχω,capitur. vt Dem. ἂν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῶν ἀξιῶσιν ἱππέων.

Ἱππαρχιδῶμαι cepi ab Hipparcho. Ariſtot.Pol.3.

Decomp. Ἐφιππαρχία,turma equitum 1024. vt traditur in lib.de ordinibus milit.

Καθάρχω,impertio,dominor,præſum.Plat.in Protag. ὁ γὰρ καθάρχων τῆ λέξει.

Κειμηλιάρχης qui pretioſæ ſupellectili præeſt.theſaurarius.

Κειμηλιαρχεῖον,ου,τό locus in quo pretioſa ſupellex recõditur.

Κώμαρχος vel κωμάρχης,pagi præfectus. Xen.

Λαγυνάρχης,cui lagenarum ſeu vini diſpenſandi cura commiſſa eſt.Heſychio.

Ληξίαρχοι, magiſtratus quidam Athenis qui tum aliorum cos qui iam ſuæ tutelæ facti erãt & iã poterantἄρχειν τῆ λήξεως id eſt,hereditatis paternæ,in album ciuitatis aſcribebãt.vide Pol.

Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui iam tutelæ ſuæ facti erant. παρὰ τὸ λῆξιν ἄρχειν hoc eſt τῆ κλήρου τῆ ἰδίου Bud.ex Iſæo,Demoſth.& Æſchin.

Λῃστάρχος & λῃστάρχης, princeps prædonum, princeps latro. Poſteriore vtitur Plut.prius aũt ex Clem.Alex.

Λιμενάρχης portus ſeu portuum præfectus,qui præeſt portui ſeu portubus.

Λιμεναρχία,portus ſeu portuum præfectura,munus eius qui eſt portus ſeu portuum præfectus.

Μεραρχία, agmen conſtans è viris bis mille quadraginta octo. Huius agminis dux dicitur μεράρχης.Ælian.

Μόναρχος vel μονάρχης,monarcha. qui ſolus dominatur ſeu imperat,Æſchyl.Thuc.Ariſtot.Ionicè μούναρχος,apud Herod.

Μοναρχία, ſolus denominatus,vnius imperium,monarchia. Herodotus.

Μοναρχικός, ad monarcham pertinens ſeu ad monarchiam. Et monarchiæ fauens. Appian.

Μοναρχέω,ῶ ſolus impero,ſeu dominor. Interdum genitiuum habet. vt apud Strab. l. 5. ὑπὸ τῆ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. Et paſſ.μοναρχοῦμαι, ab vno ſolo regor,vnius duntaxat dominatui ſubſum.

Μυριάρχης ſiue μυρίαρχος, qui decem virũm millibus præeſt, decem millium præfectus. Xen.

Ναύαρχος,nauium præfectus,nauarchus,claſſis præfectus Thucyd.Ariſtot.

Ναυαρχία,præfectura nauium ſeu claſſis.Thuc.

Ναυαρχίς ίδος ἡ, nauis quæ claſſis præfectus vehitur. quidam prætoriam nauem appellant.

Ναυαρχέω nauibus præſum.nauarchum ago.Xen.Iſocr.

Νομάρχης, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Ariſtot.in Oecon.lib.2.

Νομαρχία dignitas eius qui præfecturæ imperium obtinet. aut ipſa præfectura.

Ὀλιγαρχία,ὁ,paucorum dominatus. Thuc. Peculiariter etiam, paucorum eorũmque ciuium dominatus. Plat.de rep.lib.8.

Ὀλιγαρχικός, ad oligarchiam pertinens. Et oligarchiæ fauens.paucorum dominatu gaudens.

Ὀλιγαρχέω,vnde ὀλιγαρχοῦντες,pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις,ciuitates dominatui paucorum ſubditæ.apud Plat.& Ariſtot.

Οὐσιαρχία,vide in comp.ex ἀρχὴ,i.principium.

Παντάρχης,ου,ὁ,omnibus imperans,omnium dominus. Ariſtoph.

Πανηγυριάρχης, qui præeſt πανηγύρει, cui commiſſa eſt cura τῆ πανηγύρεως καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα.Plut.in Symp.5.

Πεζαρχος,peditum præfectus.Xen.

Πειθαρχέω,ῶ,pareo,obedio.Act.Apoſt c.5. Propriè eſſe videtur parere præfecto ſeu principi aut magiſtratui.

Πειθαρχία,obedientia.apud Phil. [Ariſtot.& Plut.

Πειθαρχικός,qui facilè paret,qui promptus eſt ad parẽdum.

Πεντάδαρχος,ſiue πεντάδάρχης,ου,ὁ. qui quinque viris præeſt, quincurio. Xen.

Πενταρχία,quinqueuiratus. Ariſt.Pol.5.

Πεντακισχιλίαρχος,qui quinquaginta millibus præeſt. Thuc.

Πεντηκονταρχία, munus & dignitas qua quis militib. quinquaginta præeſt,vel quinquaginta virorum principatus.

Πεντακοσίαρχος,quingentorum militum præfectus. Plut.in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης.Ælian.

Περιπολάρχης,ſiue περιπόλαρχος, præfectus circuitorum,qui præeſt circuitoribus excubiarum. Thuc.l.7.

Πολέμαρχος,dux belli,penes quem belli adminiſtrandi ſumma poteſtas. Bud. annot. in Pand.ſcribit hodie mareſchallum nominari.tribuni militum Latinè poſſe vocari.vide & Harpocr. item Suid.& ſchol. Thuc.item Ariſtot.Pol.6.

Πολεμαρχία,munus polemarchi.

Πολεμαρχεῖον,ad polemarchum pertinens. Athen.l.5.

Πολίαρχος, præfectus vrbis vel vrbium. princeps vrbis vel vrbium.Eurip.

Πολιαρχέω,ῶ,vrbis præfectus ſum,vrbi præſum.Syn.

Πτολίαρχος,poeticè,pro πολίαρχος.Et πτολιαρχεῖν,idẽ.

Πολύαρχος,qui multis dominatur Et τὸ πολύαρχον,ſubſt.pro πολυαρχία,multorum dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες,vbi multi dominantur,ibi ſeditio eſſe ſolet.

Σιτάρχος ſiue σιτάρχης,præfectus annonæ,apud Athen.lib.4.

Σιταρχία munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω,ῶ,annonæ præfectus ſum.

Σιτάρχημα,idem quod σιταρχία. Athen.l.6.

Σκοπιάρχης,ſiue σκόπαρχος, ſpeculatorũ ſeu exploratorũ præfectus,qui ſpeculatorib.ſeu exploratorib.præeſt. Xen.Pæd.6.

Σπουδάρχης,magiſtratibus gerendis ſtudens, i.qui magiſtratus ambit. Xen.in Symp. Σπουδαρχίδης, idem Ariſtoph.in Acharn.

Σπουδαρχία,ſtudium gerendorum magiſtratuum,ambitio.

Σπουδαρχικός,ὁ,idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω,ſiue σπουδαρχιάω,ῶ,magiſtratibus gerẽdis ſtudeo, magiſtratus ambio.Syn.Ariſtot.

Στόλαρχος ſiue στολάρχης,dux claſſis,qui præeſt claſſi.Heſych.

Στρατάρχης,dux exercitus,Philo de vita Moſ.l.4.

Στραταρχέω,ῶ,dux ſum exercitus,exercitui præſum.

Στραταρχία,præfectura exercitus.Phil.de vita Moſ.l.1.

Στρατοπεδάρχης,præfectus caſtrorum,qui caſtris præeſt.

Στρατοπεδαρχία,præfectura caſtrorum.

Συνάρχω,vnà impero,ſeu dominor,vnà magiſtratu fungor,collega ſum in magiſtratu. Dem.

Συνάρχων & σύναρχος,collega.

Σχολάρχης,Scholarcha,i.qui ſcholæ præeſt.

Σχολαρχέω,ῶ,ſcholarcha ſum,ſcholæ præſum. Laer.in Epic.

Ταγματάρχης,qui cohorti præeſt ſeu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης,qui præeſt illi militum numero qui dicitur σύνταγμα,vide Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης,ordinum ductor. Quidam exp.centurio. Pro decurione vſum eſſe Polyb.& Plut.teſtatur Bud.

Ταξιαρχία,cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω,ῶ, centuriæ præfectus ſum, ſum centurio, vel cohortis præfectus ſum,aut etiam,ordines duco.

Τεκτονάρχος,fabrorum materiariorum præfes. Soph.

Τελεταρχης,tanquam materiarum conditor appellatur Chriſtus à Dionyſio Areop.

Τελεταρχία,principatus in cõdendis ceremoniis,Pro ſumma diuinitate atque adeò pro trinitate poni à Dionyſ.tradit Bud.

Τελωνάρχης,publicanorum princeps,qui & ἀρχιτελώνης.Cyrill.

Τετράρχης,qui quatuor λόχοις præeſt.tetrarcha, Luc.9.

Τετραρχία,eiuſmodi munus,apud Ælian.

Τετραρχέω,ῶ,ſum tetrarcha. Luc.3.

Τοίχαρχος, qui præeſt nauis parietib. vel potius,qui præeſt laterib.nauis,ſeu remigibus qui ſunt in latere nauis. Poll.lib.1.

Τοπάρχης,locis præſes.qui loco alicui præfectus eſt,ſeu præſes vt quem rex vel princeps in loco aliquo conſtituit iuris dicendi cauſa. Gen.c.41.& Dan.c.4.

Τριήραρχος ſeu τριηράρχης, triremis ſeu triremium præfectus: Item qui in publicam triremem ſeu publicas triremes ſumptũ ſuppeditat.Poll.

Τριηραρχία,præfectura triremis ſeu triremium.

Τριηραρχικός,ad trierarchiam pertinens.vt τριηραρχικὸς νόμος Demoſth.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere.

Τριηράρχημα,ſumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ vltra iuſtum tempus obeo munus trierarchiæ.vt Bud.interp.ex Demoſth. (Suid.

Τριττυάρχης,qui præeſt tertiæ parti tribus.vide Harpocr. Poll.

Ὑπάρχω impero.imperium gero,præſum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.

Ὕπαρχος,præſes,præfectus,rector prouinciæ.Herod.Xen. Propriè qui ſub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp Συνύπαρχος,(q.d.compræfectus)collega eius qui eſt ὕπαρχος.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis qui præeſt phalangi.

Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præeſt.

Decomp. Διφαλαγγάρχης, ſeu Διφαλαγγάρχος, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγγαρχία, eiuſmodi præfectura.

Φίλαρχος, imperij ſeu imperandi cupidus.

Φιλαρχία, imperij ſeu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Φρατρίαρχος, præfectus curiæ ſeu ſodalitij quod φρατρία vocabant. Demoſth.

Φρουράρχης, ſiue φρούραρχος, qui præſidiariis militibus præeſt, præſidiariæ cohortis præfectus. Xen.

Φρουραρχέω, ῶ, præſidiariis militib. preſum ſeu prefectus ſum.

Φύλαρχος & φυλάρχης, tribus præfectus, qui tribui præeſt, princeps tribus, tribunus. Herodot.

Φυλαρχία, præfectura tribus.

Φυλαρχέω, ῶ, ſum tribus præfectus ſeu princeps. præſum tribui, ſum tribunus. Ariſtot. Pol. 4. & Xen. de arte eq.

Χιλίαρχος, ſiue χιλιάρχης, qui mille viris præeſt. mille militum tribunus ſeu ſimpliciter, tribunus. Plut.

Χιλιαρχία, imperium in mille viros. præfectura mille virûm ſeu militum, ſeu tribunatus militum, apud Plut.

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris ſeu militibus præſum, ſum tribunus militaris.

ἌΡΩ, apto, adapto. Vel neutra ſignif. congruo. Thema quidem eſt inuſitatum, at ab eo formata quædam tempora non rarò apud poëtas ſunt in vſu. Futurum Æolicum eſt ἄρσω (pro ἀρῶ) vnde infinit. ἆρσαι, & particip. ἄρσας & ἀρσάμενος: vt Il. α. ἄρσαντες κατὰ θυμόν, i. animo & deſiderio congruentes. Odyſſ. α. Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν: vbi ἆρσαι νῆα eſt munire & inſtruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Argon. 1. ἀσσιστον ἄρσατε νῆα.

Ἄρσμαι, aptor, adaptor, hinc ἄρθεν pro ἄρθησαν, id eſt, συνηρμόσθησαν, apud Hō. Il. π. v. 210. Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, &c. Aor. Med. ἀρσάμενος pro ἄρσας, apud Heſiod. Ἀρσάμενος παλάμῃσιν id eſt, aptè fabricatus, vt quidā interpr. Præter. med. ἄρηρα, vnde Od. 1. Ὅφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Et Il. γ. ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi exp. ἥρμοστο, haſtam quæ eius manui quadrabat, hoc eſt, quàm facilè vibrabat. Apud Apoll. ἀλλήλοις ἀρηρὸς ἀλλήλῳ, exp. cohæret. Od. κ. ἀρηρότα σκόλοπεσσι τείχεα, i. munita. Aff. ex Eurip. ἄραρε pro, decretū & ſtatutū eſt. In actiua ſignif. Od. ε. καὶ ἁρμονίῃσιν ἄραρεν, compegit. Item ἤραρε pro ἄραρε, vt Il. δ. ἤραρε τέκτων, adaptauit. Et Od. 1. καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam interpr. confirmauit, alij exhilarauit, alij ſatisfecit animi ſui deſiderio. Item ἀράρισκε pro ἄραρε, vt in Epigr. ἀράρισκε πόδεσσι exp. accommodauit pedum. hinc apud Hom. ἀραρὼς cum dat. pro, compactus, aptatus, innexus, vt Il. γ. & alibi.

Ἀράρω (præſens à præt. med. ἄραρα formatum) idem quod ἄρω apto, adapto. Il. π. Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι. Δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. (ἀλλα.

Ἀρηρέσκω, idem. Od ξ. Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέ-

Ἄρμενος, congruens, aptus, accommodatus. per ſyncopen pro ἀρηρέμενος. Heſiod. in Erg. μάλα γὰρ νῶϊν ἀρμενός ἐστι. Apud eundem in Aſp. Οἱ ῥά μιν ἀσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρέσχον, quidam exp. neceſſaria. ¶ Ἄρμενος, ου, ὁ, & ἄρμενον, ου, τό, velum carbaſus, Euſt. ex Od. ε. vnde comp. τριάρμενος ναῦς, trinis velis inſtructa nauis. ¶ Hippocrati ἄρμενον, idem eſt quod ὄργανον. vt ἄρμενα μηχανάσθαι.

Ἆρος, vtilitas, apud Æſchyl.

Ἅρμα, ἡ, Hippocrati dicit πάθος σκαιόν τι τραυμάτων, teſte Erot. Apud eundem, Galenus exp. ſutura in capite.

Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia. Inde ducta ſignif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam eſſe ſoleat. Etymol. affert ex Apollon. ἀρθμὸν ἔθεντο μεθ' σφίσιν.

Ἀρθμία, ἡ amicitia, concordia.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, amicus. Herodot.

Ἀρθμέω, ῶ, amicitię vinculo iungor cum alio. Il. η. v. 302.

Ἁρμὸς, ἡ ὁ, apta commiſſura, coagmentatio, compages. Xen.

Ἁρμοῖ (*aduerb.*) congruenter. Ἀρμοῖ autem, (cum tenui) nuper: apud Æſchyl. in Prom. & Theocr. Id. 4. Euſtathius tamen etiam in hac ſignif. ἁρμοῖ ſcribit, & ait exiſtimari vocem eſſe Syracuſanorum, & dici per ſyſtolen pro ἁρμῷ, vt ἐξοῖ pro ἔξω, & ἔνδοι pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym.

Ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, F. σω, quadro, congruo, conuenio, vtpote aptè cohęrēs. Xē. Pęd. 1. p. 7 ἔδοξεν βέλτιον εἶναι ἀμφότερος τὸ ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Apud Iſocr. τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, hoc ad vitę conſuetudinē accōmodum eſt. Et ſæpè cum infin. vt Iſocr. de pace, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ τούτων ἡρμόζει τοιαῦτα προελέσθαι. ¶ itē apto, adapto, aptè coagmento. Od. ε. Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Bud. interp. conſtituere & temperare ciuitatē. ¶ Item iungo cōnubio, nuptui do, deſpondeo. Appia. ἁρμόζεται δ' ἐν τούτῳ τῷ δείπνῳ τὴν Πομπηίου θυγατέρα Μαρκέλλῳ.

Ἁρμόζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmētor. vnde ἡρμοσμένη ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. itē actiua ſignificatione pro ἁρμόζω, apto, vt Od. ε. ἁρμόζετο χαλκοῦ εὐρεῖαν σχεδίην, i. apta

aptè cōpinge. Sic & Plut. in Solon. τοὺς νόμους ἁρμόσασθαι τοῖς πολίταις, leges accōmodat ciuib. Dicitur etiam vir ſibi ἁρμόζεσθαι puellam vel vxorem. vt apud Herodot. in Terpſich.

Ἁρμοζόντως, congruenter, conuenienter.

Ἁρμογὴ, apta iunctura, compages, coagmentatio. Luc.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, moderator. quo nomine Lacedæmonij appellabant quos ſuis vrbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.

Ἁρμοστήρ, idem, Heſychio.

Ἁρμοστὸς, ὁ, ὁ, conueniens, congruens. Apud Athen. lib. 13.

Ἁρμόδιος, ου, ὁ, congruus, aptus.

Ἁρμονία, ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Hom. Ariſt. ¶ Apud muſicos exp. concentus. Vide Ariſt. de mundo, & Plat. de leg. lib. 2. Apud eoſdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι eſſe quatuor de quibus Luc. in harm.

Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens. Interdum muſicus, muſicæ peritus. Plat. in Phæd.

Ἁρμαλιά, ἡ, cibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὸ μέλος. Heſych. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὸ σῶμα, ὅτι δι' αὐτῶν ἁρμαλιὰς φέρει τὰ σώματα. Etym. Heſiod.

Ἀρθμὸς, Ἄρτιον, Ἅρμα, Ἀρτάω, Ἄρτιος, Ἀρτύω, Ἀρτίζω, Ἄρθρον, Ἀρτέομαι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ, hoſtis, cui cum altero non conuenit. Il. ω. v. 365. Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic & Od. ξ. Item ἀνάρσια, intolerabilia, item iniqua. Suid. & Heſych.

Ἐπαρῶ, idem quod ἄρω. vt Il. ξ. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε (πῆρσε

Κληῗδι κρυπτῇ, i. ἐφήρμοσε, inquit Euſt.

Ἐπάρμενος, pro ἄρμενος, ex Heſiod. aff.

Ἐπαρκὴς, Homero ἐπηρμοσμένον.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum ſæpe, apti ſocij ſodales quorum nobis apta eſt ſocietas. Vel ſocij cum quibus bene nobis conuenit. Exponitur etiam, qui amicitia inter ſe aptè iuncti ſunt. vel quodam amicitiæ vinculo inter ſe iuncti.

Εὐήρης πρεσβύτης, apud Pauſan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborata anus, niſi fortè legend. εὐεργής. (ber.

Ἐρίηρος, vt ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. α. cuius cantus harmoniā habet.

Θυμαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, animo conueniens, animo placens, gratus. Hom. Pro eodem dicitur & θυμήρης, vt Od. κ. Et θυμηρέστατοι φίλοι apud Herod. lib. 8. cariſſimos.

Θυμαρέω, ῶ animo meo placet. Theocr. Idyl. 27. v. 9.

Θυμάρμενος, idem. Nic. in Alex.

Κλινήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui lecto affixus eſt. Dicitur plerunque de eo qui aduerſæ valetudinis gratia diu lectulo affixus eſt. Plut.

Λογχήρης, qui lanceæ manum aptat, vt is qui eam geſtaturus eſt, ſeu etiam geſtat. Eurip.

Νεωρὴς, apud Soph. in Electra exp. νεωστὶ ἠρτημένος.

Ξιφήρης, ὁ, ὁ, qui gladio manum aptat, vt is qui vagina enſem eductūrus eſt. Herod. Vide in comp. ab Αἴρω.

Πανήρης omnibus placens. Heſych.

Πάραρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non bene compoſitum corpus habens. vel non bene compoſitam mentem habens apud Theocr. vide Euſt.

Ποδήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ποδηνεκὴς, ad ipſos vſque pedes promiſſus, ad ipſos pedes pertingens, ſeu dependēs. Xen. Pæd. 6. στολαὶ ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι. Plutarc. ποδήρης πώγων καθεῖτο, barba ad talos vſque promiſſa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν rurſum apud Xen. Vide & comp. ex Εἴρω.

Προσαρέω, apto, adapto. Exponitur etiam conuenio. vt προσαρμόζω. Heſiod. in Erg. Γόμφοισιν πελάσας προσαρηρότα ἴστοβοῆι.

Πυλάρτης, ὁ, habens portas validas & bene compactas. Epith. Plutonis. Il. θ. Od. λ.

Συναρέω, coagmento, compingo. Apollon. lib. 2. θοαῖς συναρηρότα γόμφοις, compacta, coagmentata.

Τειχήρης, qui ſe continet intra muros. Thuc.

Τοξήρης, arcu & iaculis inſtructus. Eurip.

Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento.

Φρενήρης, εος, ὁ καὶ ἡ mentis compos, aut cordatus. Herodot. Luc.

Χαλκήρης, æreus conglutinatus ære, ære compactus. Hom.

Χοήρης, aptus ταῖς χοαῖς. Eurip.

Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus. Eurip.

Ἔναρα, Λαρὸς, Ὄαρ, Ὁμαρτῶ, Ὅμηρος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex ἁρμόζω, & ἁρμονία.

Ἀναρμόζω ſeu Ἀναρμόττω, adapto, copulo. Halicarn. lib. 4. πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσαι.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconueniens, minimè conueniens, non quadrans, non habilis. Xen. ſcutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait Bud. ¶ Item incompoſitus ineptus. Ariſtoph. in Nub.

Ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè.

Ἀναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconuenientia. Plat. Plut. Apud Luc. ponitur pro ineptia. Budæo teſte.

Ἀναρμοστέω, ῶ ſum ἀνάρμοστος, i. non congruo, non conuenio, non quadro. Plato de leg. 4.

Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus. Theophr. Exp. & inconueniens & incongruens.

Ἀφαρμόζω vel ἀφαρμόττω, non conuenio, diſſonus ſum cui opp. ἐφαρμό-

ἐφαρμόζω Baſil. Exponitur & accommodo, apud Luc.

Βηταρμονες, Heſychio ſunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν: quoniã apto & cõcinno greſſu incedentes ſaltant. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι παίσατε. Βηταρμὸς dicitur ſaltatio iſta quam οἱ βητάρμονες deſſaltant, apto & concinno incedentes greſſu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1.

Διαρμόζω vel διαρμόττω, diſiungo, diſgrego. Eurip. in Oreſte ἄλλην ἄλλοσε διαρμόσας ἀπὸ σφῷν δυοῖν κασιγνήτας, auulſos, pcul à domo. Διαρμοστία ἠθῶν, apud Plut. de viro & vxore diſcordibus. (na.

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, concinno, coapto. Halicarn. de Iſocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Eſt etiã adiungo, adapto, id eſt cum aliis apto, apud Syneſ. Plut. Pauſ. Item apto, accommodo. Syneſ. Neutraliter quoque vſurpatur, apud Greg. & Plut. pro conuenire, quadrare, cohærere.

Ἐνάρμοστος, concinnus, aptus.

Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, harmoniæ muſicæ modulis incluſus, ἐμμελής. Suid. ἐναρμόνια μέλη. ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κρᾶμα. Transfertur etiam ad alia & ſignificat, concinnus, aptè compoſitus. Phil. de mund. τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, continuam digeſtionem & cohærentẽ. Sic Plut. de def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις.

Ἐναρμονίως, compoſitè ad muſicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ᾄδειν. Euſt.

Ἐναρμονικός, ἡ, ὁ, ad harmoniæ muſicæ modulos compoſitus. & ἐναρμονικὸν, melodiæ muſicæ quoddam genus, de quo Macrob. l. 1. c. 4. in Somn. Scip. Ptolem. in Muſ. Plut. Vitr. l. 5. c. 4. & Cæl. Rhod. l. 9. c. 3.

Ἐξαρμόζω, vel ἐξαρμόττω, harmonicè concentui non ſum conſonus. Exp. & auello, diſiungo.

Εὐάρμοστος, aptus, habilis, dexter, quadrans. πρὸς πάντα εὐάρμοστος, apud Iſocr. & Baſil.

Εὐαρμόστως, aptè, concinnè. Iſocr.

Εὐαρμοστία, aptitudo, dexteritas, lepos. Plut. in Pomp. & Plat. 3. de rep.

Εὐαρμοστέω, ῶ, ſum εὐάρμοστος & concinnus. Hippocr.

Ἐφαρμόζω, vel ἐφαρμόττω, adapto, accommodo. Heſiod. πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Philo de vita M. lib. 2. ἄλλοτε ἄλλοις ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Syneſiũ exponitur inferere vel adiungere, epiſt. 4. ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐφημερίσιν... τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. Itẽ neutraliter, cõgruo, conuenio, cohæreo, quadro & conſentaneus ſum, cum datiuo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accuſatiuum.

Ἐφαρμογή, conuenientia, cohærentia, quadratio. Plut.

Καθαρμόζω, adapto, compono.

Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem, apud Sophoclem, πρὶν τόνδ' ἀδελφὸν τοῦδε συγκαθαρμόσαι, exponitur περιστεῖλαι.

Μεθαρμόζω vel Μεθαρμόζομαι, trãſmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: vt apud Baſil. Interdum exp. commuto, verto, transfero, vt ſæpe apud Phil. Item apud Luc. emendo & caſtigo, i. meliorem reddo, inquit Bud. item Bud. μεθαρμόζομαι tradit in malam partem poni à Greg. pro, in deterius formo, vel in peius digero.

Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnibus harmoniæ numeris conſtans, admodum concinnus. Suid.

Περιαρμόζω, circumapto, circumadapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, ταῖς θυρεοῖς περιαρμόζει λεπίδα χαλκῆν.

Πολυαρμόνιος, multas harmonias habens. Bud. ex Plat.

Προσαρμόζω, vel προσαρμόττω, adapto, accommodo. Plat. in Timæo καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσηρμόττεν, Cicero interpr. atq; ita medio medium accommodans copulabat. Plut. in Sol. προσαρμόζων.

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, (q. d. coapto) coagmento, concinno, aptè cõpono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. ¶Item neutraliter, congruo, conuenio, quadro. Xen. οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν.

Συναρμόττονται, apud Plat. in Timæo, Cicero exp. copulantur.

Συναρμοστής, coagmentator, cõcinnator. Ex Naz. affertur pro, cõciliator, ἐγὼ τότε συναρμοστὴς ἐγὼ νυμφοστόλος. Ex Lucia. in Anacharſide πολιτείας συναρμοστὴν, reipubl. moderatorẽ.

Decomp. Εὐσυνάρμοστος, qui facilè aptari & coagmentari poteſt.

Ἀρνησός, vide in Ἀρνέομαι.

Ἄ̓ΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramẽtum (fortaſſe ab ἀρ, ſeu ἀρι particula intenſiua, & ὄζω ſeu ὀδμὴ. vnde & à Suida exp. εὐωδίασμα μυρεψικόν) Plut. in Alex. ἐδόκει δὲ θαυμάσιον οἷον ἀπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος. ¶Apud Ariſtoph. pro ἀρωματίσματα, & apud Eupolidem pro ἄροτρον, ad Ἀρόω pertinet.

Ἀρωματικός, ἡ, ὁ, aromaticus, odoratus. Plut. Ἀεὶ δὲ ἰσχυρὸν τὸ ἀρωματικὸν ἰσχύειν.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromatites. Dioſc. li. 4. c. 64. ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, i. ex aromatis confectum. lib. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur l. 37. c. 10.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aromata redolens, odoratus. Athen. li. 1.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, aromata reſipio. Aphr. Probl. l. 1. ἡ τῶν ἀφρωδῶν κόπρος ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis ſeu odoramentis imbuo. Dioſc. ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον ὅτι δὲ ἐλάφειον καὶ μυελὸν τὸ δὲ τοῦ ζῶντος τρόπον τοῦτον.

Ὑπαρωματίζω, (*comp.*) ſubodoratus ſum, aromata aliquatenus redoleo. Dioſc.

Ἀ̓ΡΩΝΙΑ, ἡ, à quibuſdam dicitur meſpilus arbor, teſte Dioſcor. l. 1. c. 171.

Ἀ̓ΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, ſolium balneatorium, peluis. Od. δ. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο. * Euſtath. dictum vult, παρὰ τὸ ἄσιν ſeu ἄσιν (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulum ſcribi teſtatur) μινύθειν, à ſordibus diminuendis, i. eluendis. ¶Eſt & poculum, inquit Pollux.

Ἄ̓ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, aſarum: herba quæ & νάρδος ἀγρία dicitur, quia nardi vim habet, vt poſt Dioſc. teſtatur Plin. l. 12. c. 13. Alij eſſe Virgilianum baccar volunt, quia & ipſum appellari nardũ ruſticum Plin. teſtatur. ¶ Heſychio eſt etiam ἀσάρωτος, pauimenti genus, ſic dictum quòd ſcopis non verreretur, ſed ſpongiis mundaretur. Vide Plin. l. 36. c. 25.

Ἀσαρίτης οἶνος, vinum aſaro conditum, apud Dioſc. l. 5. c. 60.

Ἀ̓ΣΒΟ'ΛΗ, ης, & Ἄσβολος, ου, ἡ, fuligo. Quidã exp. λιγνὺς, tradentes ex Galeno eſſe vaporem terreſtrem ex materiis immodicè aſſis vſtiſque. Ath. l. 13. Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχῃ τις, ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Aphr. l. 2. Probl. ἐργάζεται δὲ ἀσβόλης ἡ ὀστράκων. * Euſt. dictã vult quaſi τὴν ἄσιν (ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν μετὰ ζέσεως.

Ἀσβολόεις, εντος, ὁ, fuliginoſus, apud poetas.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem in proſa.

Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, fuligine inficio. Ath. l. 3. Ἄνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἠσβολωμένον. Ἀσβολάω etiam reperitur. vnde Ἀσβολᾶσθαι apud Heſ. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ἄλλο...

Ἀποσβολόομαι, οῦμαι, F. ώσομαι, (*cõp.*) fuligine excurro, vt Ruellius interpr. apud Dioſc. l. 3. cap. 87. Apud eundem alibi, ἀποσβολωθῇ exp. in fuliginem euaneſcat ſeu tranſeat.

Ἀ̓ΣΕΛΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, petulans, inſolens, proteruus. improbus ſeu petulanter & proteruè iniurius. Idem enim prorſus eſt atque ὑβριστής. Iſocr. in Panath. τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνοὺς τοὺς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demoſth. in Mid. ἀσελγὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocaſſe τὸν βίαιον, vẽtum violentum. Interdum ſpecialiter pro laſciuo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus, ſtupriſque violẽtis. Luc. ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, aſinis laſciuiores. Itidem Bud. ſcribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obſcœnitate & ſtuprorum flagitioſa conſuetudine, & Dem. comment. τὴν ἀσέλγειαν accipi pro αἰσχρουργίαν. *Denominatũ volunt ab vrbe quadam Selge, aiuntque α hic eſſe στερητικὸν, quod omnes eius vrbis incolæ probi & modeſti eſſent, aliis contrà epitaticon τὸ α eſſe dicẽtib', omnẽſq; illos ciues fuiſſe improbos & petulãtes.

Ἀσελγέως, ſeu ἀσελγῶς, petulanter, proteruè, improbè. Plut. in Hellen. Dem. in Mid. Iſocr.

Ἀσέλγεια, ἡ, petulantia, proteruia, improbitas, ſeu petulans & proterua iniuria. Dem. & Æſch. Item pro laſciuia & proterua libidine. Philo de vita M. l. 1. διὰ τὰς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας.

Ἀσελγέω, ῶ, petulanter & inſolenter ago, ſeu proteruè & improbè ago. ¶ Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἴς τινα pro petulanter in quẽpiam eſſe iniurium. per petulantiã aliquẽ pulſare aut conuitiis proſcindere. item pro petulanter & laſciuè agere & laſciuire, proteruis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.

Ἀσελγαίνω, etiam dicitur pro ἀσελγέω eadem ſign. apud Dem. & Æſch. Et paſſ. Ἀσελγαίνεσθαι Budæus affert pro, petulantem iniuriam vel contumeliam pati; quod & ἐνασελγαίνεσθαι dicitur.

Ἐνασελγαίνομαι, (*comp.*) petulanti iniuria afficior. petulanter & laſciuè in me agitur. Ariſtoph. in Veſp.

Ἀσι ἀσπρὸς, &c. vide in Ἄδω, ſatio.

Ἄ̓ΣΘΜΑ, τὸ, flatus, anhelatio. Apol. Arg. 2. ὑλοὶν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἰδ' ἔμαρψε. Eſt etiam vocabulum medicum: anhelationem & ſuſpirium appellant Scribonius, Plin. Seneca. Celſus l. 4. ca. 4. difficultatem ſpirandi vehementiorem nominat. vt ſpirare æger ſine ſono & anhelatione non poſſit. Vide Gal. & Aret. *Deriuatur à verbo ἄω, i. flo, ſpiro, vel ab ἄζω, ſignificante τὸ ἀθρόως προσάγειν τῷ στόματι θερμόν.

Ἀσθματικός, ἡ, ὁ, ad anhelationem ſeu ſuſpirium pertinens, vt ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ, anhelatores Plinio, ſuſpirioſi, Marcell.

Ἀσθμαίνω, anhelo. Suid.

Compoſita.

Ἐπασθμαίνω, idem.

Ὑπεράσθμος, admodum anhelans.

Α'ΣΙΝΗ, ἡ, aſine, apud Theophr. lib. 2. cap. 25. de cauſ. pl. herba quæ aliis ſeſe implicat. Quidam vocant clematitidem & conuolulum.

Α'ΣΙΡΑΚΟΣ, apud Dioſc. lib. 2. ca. 57. locuſtæ genus eſt pinnis carens & prælonga habens crura.

Α'ΣΙΣ, ιος, ἡ, limus, cœnum, ἰλύς. Euſt. dicit eſſe ſordes ſiccas in aqua παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω. Il. φ. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε χεύω. Nic. in Ther. ὅσσα τε πολύστειος εἰς ἅλα Νεῖλος πλημμύρων κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ᾆσις (cum ι ſubſcripto) eſt ab ᾄδω, cano.

Α'σιος, ὁ, limoſus, ἰλυώδης, vt Euſtat. inter alias multas expoſitiones, hunc Il. β. locum, Α'σίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

Α'ΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ ſiue Α'σκαλαβώτης, animalculum ſimile lacertæ, domus parietes perreptans. Plin. ſtellionem vocat. Vide & Ariſt. hiſt. an. lib. 9.

Α'ΣΚΑΛΑΦΟΣ aſcalaphus: auis nomen, apud Ariſt. hiſt. an. l. 2. Suid. dictum ait παρὰ τὸ ἀσπαλὲς τῆς ἁφῆς, & ſignificare λίαν σκληρός. Idémque Etym.

Α'ΣΚΑΛΩΠΑΣ gallinago: auis gallinæ magnitudine, apud Ariſtot. l. 9. hiſt. anim.

Α'ΣΚΑΝΤΗΣ exp. grabatus, vilis lectulus. Ariſtoph. in Neb. ἐξ τοῦ ἀσκαντίου λαβών. Dicitur eſſe & ſpecies δίφρου. In Epig. pro ſepulchro etiam poni tradunt.

Α'ΣΚΑΡΙΣ, ίδος, ἡ, genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Α'σκαριδώδης, ſcatens aſcaridibus Hippocr.

Α'σκανθής, vide in comp. ex Ε'χω vnd ε φεῦ.

Α'ΣΚΕΩ, ῶ, F. ήσω, exerceo. Xē. Pæd. 1. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Apud Herodo. ἀσκέων πένταθλον, exercens pentathlon, vel exercens ſe pentathlo. Xen. Pæd. li. 8. καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά apud Iſocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τὰς στρατηγίας. Interdum etiam exp. colo vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετήν, Xē. colere virtutē. Sic Iſocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp. operam do, vaco, vt λόγους ἀσκεῖν & ἀσκεῖν τὴν τέχνην. Et ἀσκῶ ποιεῖν, apud Xen. ¶ Item doceo (inquit Bud.) apud Plat. in Euthyd. [illegible] σε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Ariſtop. ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκῶν κρατεῖν, Ariſtot. vincere docens. Item elaboro, concinno elaboratē concinno, orno. vt ἀσκήσασα χιτῶνα. Od. α. v. 440. Phil. de vita M. l. 3. ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod. in 4. [illegible] Γερμανῶν ἠσκημένοι. Apud eundē ἀσκεῖν πώγωνα, exp. nutrire barbam. *Quidam ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ (ab vtre) deductum volunt, vt propriē de iis qui vtres conficiunt, enuntietur. Metaphoricē etiam de reliquis artibus mechanicis, & ſedentariis.

Α'σκέομαι, οῦμαι, exerceor. Item doceor, ſtudeo. Sic παιδεύομαι, apud Greg. λόγοις ἀσκούμενοι literis ſtudentes. Sic & apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά. Et apud Luc. πρὸς τὸ ἀσκεῖν τὸ ἀσκεῖσθαι. Item ornor. exp. vt κόμας ἠσκημένοι apud Herod. in 4.

Α'σκημα, τὸ, id in quo nos exercemus. Xenoph.

Α'σκησις, εως, ἡ, ipſa actio ſe exercendi, exercitatio. Xen. Plut. Et peculiari ſignif. ponitur pro ſtudio quod certæ cuipiam philoſophiæ ſectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis rebus diuinis, & earum meditatione, apud Baſil.

Α'σκητής, οῦ, ὁ, q. d. exercitator. Cum genit. apud Xen. Sine adiectione pro athleta, apud Plat. de rep. l. 3. Et apud Eccleſiaſticos ſcriptores, qui in diuinarum rerū meditatione ſe exercet.

Α'σκήτρια, ἡ, puella aut quæuis mulier quæ meditationi rerum diuinarum ſe dicauit. Moniales quidam vocant.

Α'σκητικός, ἡ, ὁν, ad exercitationē cōparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis vnde ἀσκητικὸς βίος apud Theod.

Α'σκητήριον, ου, τὸ, (q. d. locus meditationis ſeu exercitationis) ſeceſſus exercitatorius, ſeceſſus, quem incolebant οἱ ἀσκηταί, cœnobium, monaſterium. Greg.

Α'σκητός, ή, όν, elaboratus, arte elaboratus, affabrefactus, vt Odyſſ. δ. ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος, itē ornatus, apud Theoc. Dicitur ἀσκητόν quod exercitatione conſequi poſſumus Ariſtot. eth. 1. & Xenoph. apomn. l. 1.

Compoſita.

Α'νασκησία, ἡ, non exerceri vel exercitatum eſſe: inertia, imperitia. Poll.

Α'νάσκητος, inexercitatus. Xenoph. Pæd. 8. Phil. de vita M. lib. 1. & Plut.

Α'νασκήτως, in exercitato tum more, ſine exercitio. vt ἀνασκήτως διακείμενοι οἱ ἀνάσκητοι.

Διασκέω, ῶ, excolo vnde διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ compti ornati, apud Athen.

Ε'ξασκέω, ῶ, exerceo. Item exerceo, como. Item elaboro, affabrefacio. Bud. & Athen. & Luc.

Ε'ξασκοῦμαι, exerceor. Xenoph. [illegible] ἐξησκημένοι ἦσαν οἱ ἱππεῖς.

Ε'πασκέω, ῶ, exerceo colo, do operam. Herod. ἐπασκήσας παγκράτιον. Apud Ariſtoph. in Nub. σοφίαν ἐπασκεῖν.

Ε'πασκητής, exercitator, athleta.

Καθασκέω, ῶ, exerceo, erudio. Κατησκημένος, exercitatus, eruditus. Baſil.

Προασκέω ante exerceo. Aphthon.

Σωμασκέω, corpus exerceo. de gymnaſticis exercitationibus, quales ſunt athletarum peculiariter dicitur. Athen. lib. 12.

Σωμασκία, corporis exercitatio, Xen.

Φωνασκός, οῦ, ὁ, qui vocem exercendā eſt, vocis exercendæ magiſter. Alex. Aphrod. & Gal.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis. Theophr.

Φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo ſub magiſtro. Dem. Φωνασκέομαι, οῦμαι, q. d. vocem exerceor ſub phonaſco.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo, hyeme exerceor. Pol.

Α'ΣΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, vter vtris. Il. γ. Α'σκῷ ἐν αἰγείῳ in vtre caprino. Et alibi ἀσκὸς βοός pellis bouis. De hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Euſt. Item de homine obeſo, & vini gurgite, Antiph. apud Athen.

Α'σκίτης ὕδερος, hydropis ſpecies in quo humoris aquoſi copia cum pauciſſimo ſpiritu in membrana, abdominis interiore inter peritonæum & inteſtina veluti in vtre quodam continetur.

Α'σκωμα, τὸ, pellis muniens remos qua parte ſcalmo incumbunt Heſych. Suid. & ſcol. Ariſtoph. exp. & lorum quo remus ſcalmo alligatur, apud Ariſtoph. in Acharn. Vide & Pol.

Α'σκώλια, τὰ, feſtum Bacchi Athenis, in quo ſuper ἀσκοὺς inflatos & vnctos vnico pede ſaltabant vt delabentes riſum excitarent. ſunt qui deriuent ab ἀσκὸς & ἅλλομαι.

Α'σκωλιάζειν, ſuper vtrē ſalire: item ſaltare vnico innitendo pedi apud Ariſtoph. in Pluto. & Plat. in ſymp. Exp. & claudicare. Vide Poll. Heſych. & Euſt.

Α'σκωλιασμός, ſaltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

Α'σκίον, ου, τὸ, vtriculus paruus vter. Plutarch ἀσκίδιον. idem apud Ariſtoph.

Α'ΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, ſiue ἀσκυροειδές, hyperici genus eſt. de quo vide Dioſc. lib. 3. cap. 172. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Κῶμα ἀσμάτιον, vide in ᾄδω.

*Α'ΣΜΕΝΟΣ, η, ὁ, gaudens. Item libens. Il. ξ. καὶ νεῶν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. Plat. in ſymp. ἀσμένῳ ἀκούσῃ. *Ab ἥσομαι præterito verbi ἥδομαι fit ἡσμένος ex quo ἄσμενος, inquit Etym. Irregul. comparat. ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερος, itidemque ſuperl. ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτατος.

Α'σμένως, cum gaudio, libenter. ἀσμενέστατα, libentiſſimē. Plat. pro quo & ἀσμενώτατα.

Α'σμενίζω, F. ίσω, libens ſuſcipio & comiter accipio, idem quod φιλοφρονοῦμαι, vt apud Æſc. epiſt. [illegible] ἠσμένισεν ἡμᾶς. Et pro acquieſco. vt in eadem epiſt. cum dat. σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ. Apud Plut. ἀσμενίζω ἐσθίων, libens comedo.

Compoſita.

Ε'ναπασμενίζω, delector aliqua re, acquieſco, cum dat.

Τρισασμενος, admodum lubens, libentiſſimus. Xen. Anab. 3.

Υ'περασμενίζω, libentiſſimē amplector, & ſuſcipio, Plut.

Α'ΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ F. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amicē excipio, amanter complector. Item ſaluto. Il. κ. v. 542. τοὶ δὲ χαίροντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν, vbi Euſt. ſcribit eſſe περιπλέκεσθαι, & quaſi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Od. Χερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ [illegible], idē ſchol. exponit. ἐπισπασάμενοι καὶ [illegible]. Scribit etiā pro oſculari, ſolitos veteres addere datiuū φιλήμασι. Xen. Pæd. 6. ἠσπάζοντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐν φιλοῖς [illegible]. Ariſtoph. in Nub. [illegible] ἀσπάζομαι exponitur ſalutere iubeo. Syneſ. ἀσπάζου κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, ſaluta illum verbis meis. ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, ſalutare imperatorem ſalutādo appellare. Plut. ¶ Itē amplector amo, cupidē apprehendo. vt ἀσπάζομαι χρήματα. Plat. de rep. lib. 6. Et Xen. de canib. ſul [illegible] loquens, ἀσπαζόμεναι τὰ ἴχνη, fallax veſtigiū amplectitur [illegible] p certo.

Α'σπασμός, οῦ, ὁ, amplexatio, ſalutatio, 1 ad Cor. cap. 15. & alibi ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matt. 23. & Mar. 12. & Luc. 11. τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

Α'σπασμα, res quam amplexamur. Plut. in conſol. ad vxorem πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρέχον ἑαυτήν.

Α'σπαστός, ή, όν, quem quis amplecti velit, amplectendus, optatus, acceptus. Od. ψ. Herodot. comparatiuo ἀσπαστότερος, vſus eſt pro gratiore. Apud Heſiodum ἀσπαστόν, aduerbialiter etiam.

Α'σπαστῶς, libenter. Herodian. lib. 2. εἴ τις ἄλλος, ἡ ἄλλως τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

Ἀσπασμός, ὁ, ſalutatio, apud Callimach.
Ἀσπάσιος, α, ον, poetè, idem quod ἀσπαστός.
Ἀσπασίως, libenter, Il. φ.
Ἀντασπάζομαι, (comp.) reſaluto, vicissim amplector. Bud. ex Plut.

Ἀσπαίρω, vide in σπαίρω.

ἈΣΠΑΛΑΘΟΣ, ὁ, ἡ, aſpalathus: frutex multis ſpinis horrens, vide Dioſc. l. 1. c. 19. & Plin. l. 12. c. 24. & l. 24. c. 13. Theocriti ſcholiaſtes eſſe ſpinæ genus ait venenatæ: quippe quo percuſſi ferui emoriantur. ⁎ Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πλησιαζόντων ἀποσπᾶσθαι ἢ ἐκσπᾶσθαι, quod non facilè euelli ſiue eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plat. l. 10. de rep. refert tyrannos aſpalathi ſpinis apud inferos laniari.

ἈΣΠΑΡΑΓΟΣ, ſiue ἀσφάραγος (Atticè) ὁ, ἡ, aſparagus. Ita dicitur quòd primùm in lucem prodit oleris germen priuſquam in folia explicetur: ſiue recentiſſimus turio qui edendo eſt, Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et Athen. l. 2. ❡ Item planta quædam, cuius meminit Dioſc. l. 2. c. 152. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 9. & ſimpl. medic. l. 6. Meminit Theophraſt. & alius aſparagi quē in cenſu τῶν ἀκανθωδῶν ponit hiſt. pl. l. 1. c. 16. & l. 6. c. 1. & 3. Item ἀσφάραγος gula, guttur: ſecundum quoſdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν λέγειν, quoniam δι᾽ αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ. Vide & σφάραγος.
Ἀσπαραγία, ἡ, aſparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.
Ἀσπαραγωνία, ramuſculus aut frons ex aſparago illo ſpinoſo. Plut.

Ἀσπέσθαι, vide in Ἕπω ſequor.

ἈΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, clypeus. ἀσπὶς ζωστὴρ. Il. π. περὶ δὲ αὐτῶν ἀσπίδα θῆκε. Il. λ. Et φαεινὴ ἀσπίς, Il. χ. Et ἀσπίδας ὀμφαλόεσσας. Il. ξ. plura ἀσπίδος epitheta vide apud Pollucem. παρ᾽ ἀσπίδα ἀναθέσθαι in clypeum ſe locare, apud Xen. idem eſt quod ad ſiniſtrum. Ponitur etiam pro ipſo clypeatorum agmine, ſeu ipſis clypeatis. Herod. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. Luc. ἀσπίδος ἡγεμόνας ἄρχειν. Item ſerpentis genus, ait Ægin. l. 5. c. 18. ⁎ Euſtat. deriuat ab α ſteretico & σπάω ad eſt, ὅτι τοῦτο μὴ πλεῖον κατὰ μῆκος μεμηκυσμένη ἢ κοιλίας ἢ κυκλοῦται εἰς κύκλον εἰς μῆκος ἐκτείνεται. Ariſtoph. verò ſchol. etiam ab ipſa aſpide, διὰ τὸ εἰς κύκλον πολλάκις ἑλισσόμενον τὸ ζῶον τὴν ἀσπίδα κατειλεῖσθαι, κυκλοτερεῖς γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν ὡς Αἰσχύλος, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἀσπίδας κυκλίας λέγει.
Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. Item miles. Euſt.
Ἀσπιδοειδής, ὁ, ἡ, in clypei modum rotundus. Od.
Ἀσπιδόω, q. d. clypeatim, teſtudine facta.
Ἀσπίδιον, ου, τὸ, paruus clypeus. ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, idem. Et ἀσπιδίσκη, etiam pro eodem, Heſych.
Ἀσπίζω, ίσω, clypeo protego & defendo.
Ἀσπιστὴρ, ῆρος, ὁ, clypeatus Soph. ἀσπιστής, οῦ, ὁ, idem, Il. δ.

Compoſita.

Ἀργυράσπις, ιδος, ὁ, καὶ ἡ, argenteum clypeum geſtans. Athen. l. 12.
Γλωσσάσπις, qui ſe lingua vt clypeo defendit, cui lingua clypeus eſt, qui ſe facundia tuetur. Bud.
Ἐνασπιδόομαι, clypeo armo, apud Phauor.
Θυρεάσπιδες, exp. ſcuta.
Λεύκασπις, album clypeum habens. Il. χ.
Ὁμάσπις, vnà cum alio clypeum geſtans, commilito, Epigr.
Παρασπίζω, à latere ſtans clypeo munitus pugno. Plut.
Παρασπιστής, qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat.
Προασπίζω, clypeo obiecto protego, propugno, Herodian.
Προασπιστής & προασπιστὴρ, propugnator. qui inter clypeatos primus certamen init.
Ῥίψασπις, clypeum abiiciens & fugiens, ignauus, Poll. ex Plat.
Συνασπίζω, cōfertis clypeis pugno, teſtudine facta pugno, Luc.
Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.
Συνασπιστής, qui vnà ſic pugnat.
Συνυπερασπίζω, (decomp.) ſimul dimico, Luc.
Ὑπασπίζω, vnde Ὑπασπιστής, clypeatus ſatelles. Eſt etiam adiutor, defenſor, apud Eurip. in Phœniſſ.
Ὑπασπίδιος, clypeo tectus. Hom. Soph. Eurip.
Decomp. Ἀρχυπασπιστής, primarius & princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. in Eumen.
Ὑπερασπίζω, clypeo protego, propugno. Polyb. Baſil.
Ὑπερασπισμὸς, defenſio, propugnatio.
Ὑπερασπιστής, propugnator.
Φεράσπις, clypeum ferens, clypeatus. Hom. hym. in Mart. Item bellicoſus, in Epigr.
Χαλκάσπις, æreum clypeum geſtans, bellicoſus. Eurip. in Iphig. Aulid.
Χρυσάσπις, aureum clypeum geſtans. Poll. Eurip. in Phœniſſ.

Ἄσσα, vide ἄττα.

ἈΣΣΟΝ, dicitur pro ἐγγὺς ſeu πλησίον, propè, ſeu propius Iliad. ζ. & ω. Κεῖνον ἄσσον ἴθ᾽ ὥς κε θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι, propius

accede vt eò citius ad exitij metam peruenias. Cum genit. Il. χ. Τεύχεος ἄσσον ἴσαν ταχὺ ἀμφὶ ἑ κλίναντες. Compar. ἀσσότερος, & Superl. ἀσσότατος, Athen. l. 13. vnde aduerb. ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω, in epigr. propiùs, & proximè.
Ἐπασσύτεροι facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus poſt alium continua ſerie ſequentes. Il. δ. Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπασσύτερον Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Il. α. Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, è veſtigio vnus ſuper alium, vel etiam conferti, crebri: vt ſchol. exp.

ἈΣΤΑΚΟΣ, οῦ, ὁ, aſtacus, ex genere τῶν καρκίνων apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 4. c. 2. & Plin. l. 9. c. 31.

ἈΣΤΑΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Heſyc. Suid. Perſicum eſſe vocabulum ait vt & ſynonymum ἄγγαρος.

Ἀστεῖος &c. vide in Ἄστυ. ἄστεμφής, vide in comp. ex ἵστημι.

ἈΣΤΗΡ, έρος, ὁ, ſtella. Il. δ. v. 75. Οἷον δ᾽ ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ναύτῃσι τέρας. Iliad. λ. Ἀστὴρ ὀπωρινὸς σειρίαστων, pro ſydere quod canicula dicitur.
Ἀστερίζειν reperitur pro καταστερίζειν quod eſt vſitatius, in ſtellam vertere. vnde ἀστερισμός apud Plut.
Ἀστερόεις, ὁ, ſtellans, ſydereus. Suid.
Ἀστέριος, ου, ὁ, ſtellans. ἀστέριος λίθος, aſteria gemma. de qua vide Plin. lib. 37. c. 9.
Ἀστέριον phalangium, apud Nic. in Ther. {cap. 1.
Ἀστερίας, ου, ὁ, ſtellaris. ἀστερίας κινώδιος, auis de qua Ariſt. an. l. 9.
Ἀστερίσκος, ου, ὁ, ſtellula, aſteriſcus. Erat nota (vt refert Euſt.) literæ X ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis, ſolebat addi locis inſignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις. ❡ Eſt & herbæ nomen apud Theophr. l. 4. c. 13.
Ἀστερωτός, ου, ὁ, ſtellatus, Suid.
Ἄστρον, ου, τὸ, aſtrum, ſydus, ſignum ſeu ζώδιον, multos habens ἀστέρας. Ponitur & pro ἀστὴρ, vt apud Luc. ſydus pro ſtella. Il. κ. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, &c. Ariſt. de mūd. τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ ἐστι, τὰ δὲ πλανητά. ❡ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον canis ſeu canicula, vt apud Xen. τὸ ἄστρον ἐπιπολάζει.
Ἀστρικὸς, ἡ, ὁ, ſideralis.
Ἀστρῷος, α, ὁ, ſidereus, vt ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. in Probl.

Compoſita ex ἀστὴρ.

Διάστερος, ὁ, καὶ ἡ, ſtellis diſtinctus, ſtellatus. Metaph. apud Luc.
Ἑξάστερον, Pleiades, à ſex ſtellis, licet ſeptem videantur. Euſt. ex Arato.
Κατάστερος, ſtellatus. Naz. or. de cauda pauonis.
Καταστερίζω, ſtellis diſtinguo, vt Bud. interpr. apud Proclum. Exponitur etiam, in ſtellarum numerum refero.

Compoſita ex ἄστρον.

Ἄναστρος, ὁ, καὶ ἡ, aſtris carens, non ſtellatus, Damaſc. Item obſcurus.
Εὐαστρος, aſtris apertus, Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 18.
Κυνάστρον, canicula, Poteſt eſſe etiam diminutiuum à κύων.

ἈΣΤΡΑΒΗ, ἡ, ab Heſych. exp. lignea ſella ſeu ephippium ligneum quod manu tenent ſeſſores. Euſtathius etiam interpretatur ſellam & ἐπίσαγμα, apud Athen. lib. 5. Dicitur etiam de mulis aut aliis iumentis doſſuariis, vt apud Dem. in Mid. ⁎ Dictam ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στρεβλοῦσθαι μηδὲ στρέφεσθαι, vt ſcribit Demoſth. comment.
Ἀστραβηλάτης, mulionum proprium eſt qui iumenta agunt doſſuaria. Poll.

ἈΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ὁ, ὁ, idem quod σπόνδυλος, ſeu σφόνδυλος, ſpondylus, vertebra. Il. ξ. Τὸν δ᾽ ἔβαλεν κεφαλήν τε καὶ αὐχένα ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον. ❡ Item talus, i. oſſiculū propè quadratum intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſū, vt neq; videri neque tangi poſſit. Talum latini appellant. Xen. de eq. διαλάζειν μὴν τὰ ὀστέα ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc. τὸ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάλιστα πάσχοντας. Pro tormenti genere quæſtionibus peculiari accipiunt apud Diod. ❡ Itē ἀστράγαλοι quidam luſorij ſunt, quos Latini indē talos appellāt, & taxillos, Il. ψ. ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς. Et Plut. in Alc. ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. ❡ Sūt & apud Architectos ἀστράγαλοι quidā, à ſimilitudine τῶν περὶ τὰ σφυρά, & eorum quibus pueri ludūt. Vitruu. l. 3. c. 3. ❡ Deniq; ἀστράγαλος dicitur frutex quidam paruus ramo & folio ciceris, Latini talum, glandulam & ficum terræ vocant. Vide Dioſc. lib. 4. cap. 26. & Plin. lib. 26. cap. 8. ❡ Adiectiuè, etiam vſurpauit Theocritus Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.
Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, aſtragalo ſimilis, aſtragalum ſimilitudine referens. Item, gen. ἀστραγαλίτης dicitur à quibuſdam ὁ ἰξὸς quam aliqui ἀλλοφυλίαν appellant. ex Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.
Ἀστραγαλίον, ου, τὸ, taxillus, paruus talus.
Ἀστραγαλίζω, talis ſeu taxillis ludo. Poll. l. 9. & apud Athen. l. 6. Pro eodem & ἀναστραγαλίζω.
Ἀστραγαλισμὸς, luſus taxillorum. Ariſtot. Rhet. l. 2.

Ἀστραγαλωτός, ἡ, ὁ, talos implicitos habens, vt ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui oſsicula eiuſmodi implicita ſunt ad duriores incutiendas plagas. Plut.

Ἀστρίαι ſiue ἄστριες, taxilli. Euſt. Scribit Etym. ἄστρις ex ἀστράγαλος, dictum eſſe, vt λάστρις ex λάστραυρος, &c.

Ἀστρίζος, idem quod ἀστράγαλος. Heſych.

Ἀστρίζειν pro ἀστραγαλίζειν, Heſych. Euſt. Poll. lib. 9.

Compoſita.

Ἀναστράγαλος, talo ſeu talis carens.

Ἀναστραγαλίζειν, propriè eſſe videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναρρίπτειν, ſeu τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναρριφθεῖσι παίζειν. Ponitur pro ἀστραγαλίζειν apud Athen. lib. 6.

Ἡμιαστράγαλος, ſemitalus.

-ἈΣΤΡΆΠΤΩ, fulgoro. Ἀστράπτειν (inquit Euſt.) videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἱπτεῖν, i. ἀστεροειδεῖς θέας πέμπειν, Il. ι. Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il. ρ. Ἀστράψας δὲ μάλα μέγα δ' ἔκτυπε. Ariſt. rhet. 2. ἐὰν εἰ ἀστράψῃ καὶ βροντήσῃ. Item fulgeo, coruſco, mico, -ἀστράπτουσα σιδήρου. Opp. de ven. lib. 3. Xen. in Cyn. ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασιν. Ariſtot. de mundo, πνεῦμα διάπυρον ἐκλάμψαν ἀστραπὴ λέγεται, ἐκλάμπον ἀστράπτειν.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ, fulgur, fulgetra, ſeu fulgetrum. Ariſtoph. in Nub. βροντὴ δ' ἔρρηξε δ' ἀστραπάς. Vnde oriatur ἀστραπή, docet Ariſtot. de mundo. & Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ¶ Item metaph. fulgor, ſplendor, vt ὅπλων ἀστραπή.

Ἀστραπαῖος, q. d. fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. in ſym. aquæ fulgurales, i. quæ cadũt quũ fulgurat. ἀστραπαῖος ἄνεμος, Ariſt. meteor. 2. (q. d. ventus fulguralis) vẽtus qui fulgura ciet. ἀστραπαῖος Ζεὺς fulgurator Iupiter apud Ariſtot. de mundo.

Ἀστεροπή, ἡ, idem quod ἀστραπή, fulgur, vnde ἀστεροπητής, Iupiter fulgurator. Il. α.

Στεροπή, pro eodem & ſtrepitu, Soph. Itẽ pro, fulgor, ſplendor. vt χαλκοῦ στεροπή, Hom. Sunt qui ἀστεροπή factum dicant ex στεροπή, non contra. στεροπή autem dici velint παρὰ τὸ στερεῖν ὀπτῆς, ſiue παρὰ τὸ στερεῖν τῆς ὄψεως τὴν ὀφθαλμόν.

Compoſita.

Ἀπαστράπτω, fulguro, coruſco, vel circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum fit, ſicut ἀπολάμπω, fulgorem eiaculor. Luc. in ſomn. οἷαν τινὰ αἴγλην ἀπαστράπτειν.

Decomp. Ἀνταπαστράπτω, ſiue ἀνταστράπτω, contra fulguro, è contrario fulguro, vel ex aduerſo, fulguro aduerſus fulgurantem. vt apud Luc. ἀνταστράπτειν τοῖς κεραυνοῖς.

Διαστράπτω, fulguro, q. d. diffulguro.

Ἐναστράπτω, (q. d. infulguro) exp. interno ſplendore radio.

Ἐξαστράπτω, (q. d. effulguro) fulgur emitto.

Καταστράπτω, fulgore vel fulgetro illuſtro, inquit Bud.

Κατήστραψε, imperſonaliter poſitum pro fulgurauit: affertur ex Plut. in Galba.

Περιαστράπτω, ſplendore circundo, illumino, illuſtro, vt Bud. interpr. apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum, Act. c. 22.

Προσαστράπτω, affulgeo, vt προσαστράπτειν τοῖς τείχεσι, affulgere muro.

Συναστράπτω, pariter coruſco. Naz. (Nazianz.

Ἄστρον, &c. vide in Ἀστὴρ.

-ἌΣΤΥ ἄστεος, τό, vrbs, aſtu. Il. β. πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et Thuc. lib. 1. καθ' ἕκαστον ἄστυ. Peculiare fecerũt Athenienſes vrbis ſuæ nomen per antonomaſiam, ſiue per exochẽ: ſicut πόλις peculiariter vocata eſt Alexandria. * Eumolpus deducit παρὰ τὸ ἄνω ἱστάσθαι. ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις, inquit ſchol. Apoll.

Ἀστός, οῦ, ὁ, ciuis. Fœm. ἀστή. Xen. Plut. ἀστοὶ & ἀσταὶ, peculiariter vocati ſunt ciues Athenienſes.

Ἀστικός, ή, όν, (& aliquando ἀστυκός) qui in vrbe habitat, cui opp. ἀγροικος, apud Luc. Item vrbanus, ſcitus, feſtiuus. Item prudens, circumſpectus.

Ἀστικῶς, feſtiuè & prudenter apud Suid.

Ἀστικευτικὸς, pro ἀστικός, aff. ex Sozomen. ἀστικευτικὰς παρθένους.

Ἀστεῖος, α, ον, idem quod ἀστικός, vrbanus. Euſt. Heſyc. Et metaph. feſtiuus, lepidus. Item comis, Iſocr. Xen. Item venuſtus, elegans, honeſtus. act. Apoſt. 7.

Ἀστείως, vrbanè, feſtiuè, &c. Plut.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, feſtiuitas, vrbanitas. ἀστεϊσμὸς, idem.

Ἀστεΐζομαι, vrbanitate ſermonis vtor, facetus ſum. Plut.

Ἀστεϊσμός, οῦ, ὁ, vrbanitas, feſtiuitas.

Compoſita.

Ἐναστεΐζομαι, inhabito. Heſych.

Προάστειον, ου, τό, ſuburbium, ſuburbanum. Reperitur & προάστιον, metri cauſa.

Προαστειάδιος, Suid. ἄστεος τι προσεχής.

-ἈΣΦΑΛΤΟΣ, ου, ἡ, bitumẽ: pinguis & oleoſus ſuccus plurima aerea & ignea ſubſtantia temperatus: ideóque flammam promptiſſimè concipiens. Vide Dioſc. lib. 1. c. 100. & Plin. lib. 35. c. 15. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον neut. gen. vſurpaſſe. * Dici παρὰ τὸ σφάλλεσθαι, Suidas innuit, dũ eã ſcribit τοσαύτην ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε ταῖς ὁπλαῖς πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιχθεῖσαν ἰσχυροτέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, cuius fœm. ἀσφαλτῖτις λίμνη, lacus bitumen fundens. Suid.

Ἀσφάλτιον, dicitur quoddã τρίφυλλον ſeu ὀξυτρίφυλλον, quoniã eius folium, vbi adoleuerunt, ἀσφάλτου ὀσμὴν ὄζει, teſte Dioſc. l. 3. c. 123.

Ἀσφαλτίζω, bitumen refero, bitumini ſimilis ſum. Dioſc. l. 1.

Ἀσφαλτόω, ῶ, bitumine illino. Geneſ. c. 6.

Ἀσφάλτωσις, bituminis illitus, q. d. bituminatio.

Πισσάσφαλτος, (comp.) pix bitumine mixta, bituminis genus picem odore referens. Vide Plin. & Dioſc. Marcellus empiricus Latinis dici ſcribit rubricam Scythicam.

Ἀσφάραγος, &c. vide in ἀσπάραγος.

ἈΣΦΌΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, aſphodelus: planta ex genere τῶν βολβωδῶν. Vide Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 12. & Pl. 22. c. 17. & Dioſc. l. 2. c. 199. ¶ At ἀσφοδελὸς, oxyton, prati epithetum eſt apud Hom. vt Od. λ. & ω. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, videlicet vbi aſphodeli proueniunt.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ, ἡ, aſphodelo ſimilis. ſeu qui de aſphodeli genere eſt.

-ἈΣΧΑΛΛΆΩ, mœreo, doleo, triſtitia affectus ſum. Item indignor, ægrè fero, vt ἀσχάλλειν ἐπὶ οὐδ' εἶναι δίκαιον, Dem. in Mid. apud Xen. de re eq. ἀσχάλλειν τῇ τραχύτητι. * ab ἄχω deducũt Etymol. & Euſt. vt ſit ἄχω, ἀχάλλω, deinde interiecto σ ἀσχάλλω. addit Euſt. ἀσχάλλειν eſſe ἄχος ἄλις ἔχειν.

Ἀσχαλάω, ῶ, idem ſig. ſed eſt magis poeticum. Il. β.

Συνασχαλλω (comp.) condoleo. Συνασχαλάω, ῶ, idem. Aeſchyl. Prom. vincto, ζῶσιν ᾗ συνασχαλᾷ Μοῖρα.

Ἀσῶδες, vide in ἄσω. Ἀσώζω, &c. vide in comp. ex Σώζω.

-ἈΤΑΛΟΣ, ἡ, ὁ, tener, iuuenilis, παρὰ τὸ ἁπαλὸν καὶ προσπίπτειν μὴ στήριζειν, παρὰ τὸ τλῆναι, μηδέπω δυνάμενος κακοπαθεῖν, qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondum par eſt. iuuenis, iuuenilis. Apud Heſiod. παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα. exp. puerum puerilia ſapientem. Sic & Il. σ. v. 567.

Ἀτάλλω (vel ἀτιτάλλω) delicatè nutrio, tanquam tenellũ puerũ, magna cura educo. Soph. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Exp. & adoleſco, creſco. apud Heſ. in Erg. Eſt etiã σκιρτᾶν. Il. ν. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ, vbi exp. Inſultabant. Ἀτιτάλλω, idem. vt Od. ο. & ξ.

Ἀταλμάτα, pueriles luſus, ſaltus pueriles. Heſych.

ἈΤΑ'Ρ, pro coniunctione δὲ vult ſumi Euſt. Il. χ. Ἕκτορ ἀτὰρ σὺ ἔφης, &c. Item pro ſed, verũm, cæterũm. Plato de rep. 1. καὶ γὰρ δὴ ἀεὶ μὲν φύσει τὴν Γλαύκωνος ἐγὼ ἠγάμην ἀτὰρ καὶ δὴ τότε πάνυ γε ἥσθην, i. quum aliàs ſemper, tum præcipuè per id temporis ingenio Glauconis ſum oblectatus. Vide plura apud Bud.

Αὐτάρ, pro eodem, vide ſuo loco.

-ἈΤΆΡΜΥΚΤΟΝ, Etymolog. propriè eſſe dicit τὸ μὴ μυσταστικὸς παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύω. vt apud Euphorionẽ ἀτάρμυκτον φρενὶ ἐκ ὄμμα. vel τὸ ἀφοβον, παρὰ τὸ ταρμύσσειν τὸ φοβεῖν. Idem quod ἀταρβὴς ſeu ἀταρβητον, intrepidum imperteritum, impauidum. vt ſchol. quoque Nicandri exp. in hoc Alexip. loco, ὀξὺ μέλος βοόωσιν ἀτάρμυκτον φρενὶ λύσσῃ. Significat etiam τὸν θρασὺν, vt Etym. addit.

Ἀταρπός, &c. vide in cõp. ex τρέπω. Ἀταρτηρός, vide in Ἀτάω.

-ἈΤΆΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ, καὶ ἡ, damnorum magnorum autor, pernicioſus, improbus, ſceleſtus. Itẽ vecors. ἀτάσθαλοι ἀπ' ἐκ ὦσιν, Od. δ. Et ἀτάσθαλος ὕβρις. Od. π. Et ἀτάσθαλα μηχανάασθαι ibid. & apud Heſiod. in Erg. Et ἀτάσθαλοι ἔρωτες apud Hippoc. epiſt. ad Demag. * παρὰ τὸ ἄτῃ τὸ βλάπτω vel παρὰ τὸ ταῖς ἄταις θάλλειν id eſt, πονηρός, inquit Etym.

Ἀτασθαλίη, ῆς, improbitas damna inferens ſeu damna inferre gaudens. Item proteruia, petulantia. Exp. & temeritas. item vecordia. Hom. Heſiod.

Ἀτασθάλλω, improbè ago proteruè me gero. Hom. Od. τ.

Ἀτασθαλέω, idem, Greg. in Carm.

ἈΤΆΩ, F. ἀτήσω, lędo, noceo, noxam ſeu damnum infero. Dicitur & ἀτίω pro eodẽ, vt Il. υ. Αἰνείᾳ τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει, &c.

Ἀτάομαι, ῶμαι, lędor, dãno afficior. Soph. in Aiac. ἀτώμενον νοσῶ.

Ἄτω, & per pleonaſmum τοῦ α ἀάτω, idem quod ἀτάω. Od. λ. ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή. Od. κ. Ἆσάν μ' ἕταροί τε κακοί. Et alibi paſſim.

Ἀάσκω, idẽ quod ἀάτω, aor. 1. ἆσα, med. ἀασάμην, paſſ. ἀάσθην, Ionico & poëtico more, ſine augmento, ſæpe apud Hom.

Ἄτη, ἡ, damnum, clades, Il. β. & ι. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Itẽ dea quædã damna & infortunia hominibus immittens, cuiuſ. deſcriptio eſt Il. ι. Et Il. τ. ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται.

Ἀτηρός, ἡ, ὁ, noxius, damnoſus. Et pleonaſmo ſyllabæ ταρ. ἀταρτηρός pro eodem, vt apud Heſiod. ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν. Et ἀταρτηρὰ ἔπη, Il. α. Aſſ. & ἀταρτᾶται pro, nocet, fatigat, Heſych.

Ἀτάτη,

Ἀπάτη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀάβλαβος, ὁ, ἡ, innocuus, innoxius, noxæ ſeu damni expers: ab α priuat. & ἄτη. vel contrà, valde noxius, ab α intenſiuo.

Ἀάατος, innoxius: vel non innocuus, noxius. vel valde noxius. Nam ab ἄτη (inquit Euſt.) per priuationem fit ἄατος, innoxius: & per ſecūdam priuationem ἀάατος, non innoxius, ſed noxius, vel multum noxius, ab ἀάω, i. noxius & per epitaſin ἀάατος. Il. ξ. ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Et Od. χ. ἄεθλος ἀάατος.

Ἀγαάζομαι, damno afficior, lædor. Heſych.

Ἀκήρατος, immortalis, incorruptus. Euſt. vult eſſe dictum à κὴρ & ἄτη.

Ἀκηράσιος, pro eodem, idem deducit à κὴρ & ἄτη. vide in compoſ. à κὴρ.

Ἄνατος, aſſ. pro ἄατος, innoxius: damnoſus. ex Soph. in Oed. Col.

Ἀνατεὶ ſine damno, impunè. Scribitur & ἀνατὶ, id eſt ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, apud Soph. in Antigone & Plat. de legib. lib. 9.

Ἐξάτης, indemnis (quaſi ἔξω ἄτης) qui incolumis euaſit, qui defunctus eſt malo. Plato in Phæd. ἐξάντη γενόμενον τὸν αὐτῶν ὄχλον. Item ſanus, apud Hippocr. teſte Gal. Item mente motus & furens, apud Etymol.

ἌΤΕ quippe, vtpote, nimirum, vel quando, quia, vt apud Plat. in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολείποντος ἑαυτό. quia nunquam deſeritur à ſe. Poſſit etiam exponi, quippe quod, vtpote quod. Aliquando exponitur tanquam, vt ἅτε μανικός.

ἈΤΕ´ΜΒΩ, cōtriſto, triſtitia afficio. Od. β. ἐξ οὐ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν. Item priuo. * vult Euſt. eſſe dictū quaſi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, ſicut ἀτέμβεσθαι quaſi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

Ἀτέμβομαι pro ἀδικοῦμαι, & pro στέρομαι, apud Hom.

ἌΤΕΡ ſine, abſque, citra, idem quod ἄνευ, vt Od. μ. ἄτερ παμάχου τελέσαι. Interdū poſtponitur ſuo genitiuo, vt apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. πόλιν ἄτερ ἐξελάσσαι.

Ἄτερθε ſiue ἄτερθεν, idem quod ἄτερ, abſque, ſine, Soph. in Aiace, ἄτερθε τοῦδε, præter hunc. Interdum ſign. ſeorſim ab.

Ἀπάτερθε & ἀπάτερθεν, (*Comp.*) ſeorſim ab. Il. ε. Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων. Sic & Il. β.

Ἀτέω, ἄτη, ἄτηρος, vide in Ἀάω. Ἀτιτάλλω, vide in Ἀταλός.

Ἀτλάς, in comp. ex τλάω.

ἈΤΜΕΝΟΣ, ὁ, & ἀτμὴν, ένος, ὁ, famulus, ſeruus, Illud apud Heſych. & Euſt. legitur, hoc apud Etym. & Suid. * Etym. ſcribit dici ἀτμὴν per ſyncopen pro ἀτιμήν, ἀπὸ τιμῆς quoniam οἱ δοῦλοι ſunt ἀτίμητοι & inhonorati.

Ἀτμενία, ἡ, ſeruitus: interdum etiam infortunium, calamitas. Aſſ. etiam pro, adminiſtratio, ex Epigr.

Ἀτρύγετος, ſchol. Nic. exp. πολυκατέργαστος, πολυδύναστος, μετὰ καταπαθείας τρυγώμενος. Epithetum eſt olei, apud Nic.

Ἀτμενίη, exp. δουλεία per ſyncopen pro ἀτιμενίη. Etym.

ἈΤΜΟ´Σ, ὁ, afflatus, halitus, vapor, fumus. Plutarchus, οὐδ' ἡμᾶς ἀεὶ τῶν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνιστάμεναι περὶ τῆς ψυχῆς ἀναπνεῦσαι ποιοῦσιν. Apud Dioſc. (de piſcium cōfectione) ἵνα ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ ψύχηται διαβρέχει (τρίτον) Pl. vertit, velleribus ſupra halitum eius expanſis. * Factum eſt ab ἄω, flo.

Ἀτμὴ, & ἀσμὶς, ίδος, ἡ idem quod ἀτμός. Heſych.

Ἀτμώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, vapores multos emittens, vaporiferus.

Ἀτμίζω, F. ίσω, vaporo, exhalo. Heſych.

Ἀτμισμὸς, οῦ, ὁ, vaporatio.

Ἀτμιστικός, eadem.

Ἀτμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morb. lib. 4.

Compoſita.

Ἀπατμίζω, exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur & paſſiuè ſeu neutraliter, ſicut ἐξατμίζειν pro euaporari ſeu expirare, apud Ariſtot. teſte Bud.

Ἐξατμίζω, exp. vulgò, exſorbeo. Eſt tamen potius, vaporem elicio. Budæus exponit, exhalationem ſubduco. ex Ariſtotel. Probl. 1.

Ἐξατμίζεσθαι, euaporari, exuctius reddi, areſcere, q. d. ἐξικμάζεσθαι, expirare idem quod ἀναθυμιᾶσθαι. Ariſtot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero, vt Bud. exp. Ariſtot. in meteorol.

Ὑπατμισμός, ſuffitus vaporem eliciendo factus. Dioſc. lib. 3. cap. 16.

Ἄτος, vide in Ἀάω.

ἈΤΡΑΚΤΟΣ, ὁ, vel ἡ, fuſus. Plut. in Probl. Rō. de ſponſa εἰσφέρουσαν ἠλακάτην καὶ τὸν ἄτρακτον ἐρίῳ περιστέφειν τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Ariſt. de mund. τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον εἰς ταὐτό που νεύει, quæ de Parcis & fuſo feruntur, huc tendunt. ¶ Metaphoricè à fuſi aut colus ſimilitudine ἄτρακτος dicitur iaculum ſeu ſagitta. Soph. in Philoct. ὅμοι βαλοῦσι Νευροσπα-

δεῖς ἄτρακτοι. ¶ Item mali nautici pars quædam, nimirū quod ſupra antennam eſt.

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, dicitur ſpina quædam cnico ſimilis, quoniā antiquæ mulieres fuſos inde aut colos fabricabantur. qua de re vide Theophr. & Dioſc. & Theocr. ſchol. ac Plinium. Theocr. metri cauſa dicit ἀτρακτυλλίδες gemino λ. Idyll. 4. quomodo & apud Dioſc. ſcriptum eſt.

Ἀτραπὸς, Ἀτραπιτὸς, vide in comp. ex Τρέπω.

ἈΤΡΑ´ΦΑΞΙΣ, ſeu ἀτράφαξυς, atriplex: oleris genus, de quo vide Dioſc. lib. 2. c. 145. Legitur & ἀνδράφαξις & ἀνδράφαξυς, apud Theophr. & Hippocr.

Ψυδρατράφαξις, fictitia & emincītia atriplex. Ariſtoph. in Equ.

ἈΤΡΕΚΗ´Σ, έος, ὁ, καὶ ἡ, verus, certus. Euſtathius ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψεῦδος τὴν ὄψιν. Iliad. ε. ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, fama tam certa vt negari non poſſit. Interdum ἀτρεκές, aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκέως. Sic apud Theocritum, οὐδ' ἔνα ἀτρεκές. * Ex quatuor etymologiis, quas affert Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, vt fiat vel à τρέχω, quaſi ἀτρεχής, ὁ μὴ περιτρέχων τὴν ἀλήθειαν, ſeu ἐν ᾧ οὐκ ἔστι περιδρομῆς δι' ἔργων, vel à τρέω (timeo) quaſi ἀτρεής, & per pleonaſmum literæ κ, ἀτρεκής. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehenſionem, ſicut ij qui mentiuntur.

Ἀτρεκέως, verè, certò, vt ἀτρεκέως ἀγόρευσον. Od. α. & Il. ε. Apud Herodot. ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, compertum habeo, certò ſcio. Pro eodem dicitur & ἀτρεκές.

Ἀτρέκεια, ἡ, veritas. Herodot. Nonn. Epigr.

Compoſita.

Νητρεκὴς, idem quod ἀτρεκής. Νητρεκέως, verè, certò. Lycophr.

Παναληθής: Παντρεκής, omnino verus, veriſſimus, certiſſimus. in Epigr.

Παντρεκῶς & παναντρεκέως, veriſſimè, certiſſimè.

ἈΤΤΑ, Atticum eſt pro ἄσσα, quod quidam ex ἃ & σὰ Megarenſium lingua ſignificante τινά, compoſitum prodidêre. vtitur Hom. Il. α. φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα. ¶ Ἄσσα vero vel ἄττα, ſignificans, τινά aliqua, quædam. Odyſſ. τ. Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, vbi tamen ſuperuacuum eſt. ſi quidem ὁποῖα ἄσσα nihil aliud ſignificat quam qualia. Demoſthenes quoque & alij qui lingua Attica ſcripſere, vſurpant. ¶ Ἄττα eſt etiam vocabulum quo iuniores compellāt ſenes quaſi pater: vt Achilles. Il. ι. Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic & Od. π.

ἈΤΤΑΓΑΣ, ſiue Ἀτταγὴς, auis eſt picto dorſo. Vnde ſeruos ſtigmaticos ſeu Threiciis notis cōpunctos Ariſtophanes in auibus per iocum ἀτταγᾶς nominat. De hac aue vide apud Athen. lib. 9. Legitur & ἀτταγὴν apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. cap. 26.

ἈΤΤΑ´ΡΑΓΟΙ, οἱ, puſtulæ ſeu minuta fragmēta quæ pani nimium cocto deraduntur aut ſpontè decidunt. Vide Poll. lib. 7. c. 5. & Athen. l. 14. & Euſt. Od. ι. & ρ.

ἈΤΤΑΤΑΙ´, interiectio eſt, quæ idem valere dicitur quod atat apud Latinos & βαβαὶ ſeu φεῦ, apud Græcos. Ἰατταταιάξ autem, flentis interiectio ſeu exclamatio eſt.

ἈΤΤΕΛΑΒΟΣ ſiue ἀττέλεβος, ſpecies paruarum locuſtarū. Vide Hieron. comment. in Nahum proph. c. 3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄττειν, i. à ſubſiliendo.

ἈΤΤΩ, proſilio, ſubſulto. Demoſth. ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc proſiliens. * Scribit Etym. ex ἀΐσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ ἄττω.

Compoſita.

Διάττω, proſilio, deſilio huc & illuc, emico. Ariſt. de mūd. ἐν δὲ τῷ πυρώδει ὁρᾶται τὰ τε σέλα διάττοντα καὶ φλόγες ἀκοντίζοντα.

Διάττομαι, proſilio, emico, & quaſi raptim elidor. Plat. in Crat. τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ὠθούμενον, πνοῆς ἀπεικασμά ἐστι.

Εἰσάττω, exp. inſilio.

Ἐξάττω, exilio, ſubſilio, ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in ſomnis excitantur.

Decomp. Διεξάττω, erumpo, proſilio, raptim emico. Ariſtot. de mund. οἱ δὲ ἐκκόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται.

ἈΤΤΖΩ, F. ξω, terreo, metu percello, vel etiam perturbo. Item, obſtupefacio, ſtupore percello, attono. Theocr. Idyll. 4. Αἰπολικὸν τὸ θέαμα. τίς ἄρα γάρ τευ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obſtupefaciat.

Ἀτύζομαι, terreor, metu percellor: vel etiā metuo, horreo. Hom. Il. ζ. Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς. territus conſpectu patris, exhorreſcens conſpectum patris. Frequentiſſimus apud eundem eſt vſus participij ἀτυζόμενος, pauefactus, attonitus, conſternatus. Interdum cum infinit. Iliad. χ. Αἱ δὲ φοβηθεῖσαι ἀτυζομένη ἀπολέσθαι, metuentem interire. hoc eſt, metuentē ſibi ab interitu. Contrà aliquis ὑφ' ἡδονῆς ἀτύζεσθαι dicitur

quum ne tantillum quidem metuit, ſeu, ne tantillum quidem ſolicitus eſt aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀτυζηλός, ὁ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2.

Ἀτω. vide in Ἀτάω.

ΑΥ˜, rurſum. Item retro, retrorſum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & coniunctim αὐερύειν ſcribitur. Interdũ αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. καὶ ἀποστεῖλαι αὖθις αὖ τὰς στρατιὰς. Ponitur etiam pro viceuerſa: & pro contra. vt Dẽ. οὐδ᾽ ἐν τῷ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν πεποιήκαμεν οὐδ᾽ ἐν ἀφ᾽ ὧν αὖ τε καὶ ... πολλῶν πολλά. ¶Itẽ pro, viciſſim. Ariſti. ἡμῶν δ᾽ αὖ ... ἐκεῖνοι ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς. ¶Item δ᾽ αὖ, reſpondens particulæ μὲν. apud Ariſtidẽ, ... οὕτω δ᾽ αὖ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. ¶Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Ariſtoph. in Veſpis.

Αὖτε pro αὖ, rurſus. Apoll. Arg. 2. ... Il. γ. ... Itẽ pro, poſthac poni cẽſet H. Ste. Il. 1. ... &c.

Αὖθις rurſus, iterum. αὖ. Item αὖθι, & αὖτις pro αὖθις, apud Homerum frequentiſſimum eſt. Interdum cum πάλιν ponitur, vt Il. ζ. ... πάλιν αὖθις (vel αὖτις) ... Ita & apud Ariſtop. Sic etiam Dem. αὖθις αὖ. Rurſum Iliad. α. ... ¶Itẽ ... αὖτις ἰόντα. Et αὖτις ἱκοίμην. Od. ξ. pro ἐπανελθεῖν. ¶Itẽ in poſterũ, poſthac, poſtea. Od. ξ. αὖθις δ᾽ ἐντείνομαι. Plato in Apol. ἐὰν δὲ ... αὖθις ... Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, in poſterũ. Et ὁ αὖθις χρόνος, poſterũ tempus, ſequens tẽpus, apud Philonẽ. Item οἱ αὖθις, poſteri, ex Iſocrate. Item retro, vt tradit Euſt. Il. γ. ¶Item pro αὐτόθι, vide in Αὐτός.

Compoſita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις, (vt αὖθις) in poſterum, in futurum, poſthac. Plat. de rep. li. 1. ... εἰσαῦθις σκεψόμεθα: Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις ... ἀρχῆς.

Ἐξαῦτις pro αὖτις ſiue αὖθις, rurſus de nouo. Il. γ. ἐξαῦτις μαχέσασθαι Heſiod. ἐξαῦθις ἀμείβεται.

Αὐέτω, vide in Αὔω.

ΑΥ˜ΓΗ, ῆς, ἡ, ſplendor, lux. Il. χ. Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Euſt. alibi exponit locũ qui ab igni ardente illuſtratur: vt Od. ζ. ... ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶Αὐγὴ ἡλίου accipitur etiam pro die, vt apud Nic. in Ther. ¶Item αὐγαὶ oculi, vt exp. apud Nic. in Alex. ... Ab ἄγω deducit Etym. vtpote διὰ τὸ ἄγεσθαι. Poſſit & ab αὔω deduci quod affertur pro ſplendeo.

Αὐγήεις, εντος, ὁ, ſplendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet, vt apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, F. άσω, illuſtro. Naz. in orat. de paſcha, ... κόσμον ... αὐγάζειν. ¶Item video, aſpicio, intueor. apud Soph. & Phil. ¶Neutraliter etiã reperitur pro ſplendeo, illuceſco. 2. Cor. 4.

Αὐγάζομαι, illuſtror. Ita pro, video, contemplor. Hom. Heſiod.

Αὔγασμα, τό, & αὐγασμός, οῦ, ὁ, ſplendor.

Αὐδή, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναύγητος, obſcurus, ater. Æſchyl. in Prometh.

Ἀνταυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, lucis ſeu ſplendoris reflexionem habens.

Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel ſplendorem.

Ἀνταύγεια, ἡ, lucis ſeu ſplendoris reflexio, lux reflexa, q. d. oblucentia, vel offulgentia, apud Plut.

Ἀπαυγή, ἡ, ſplendor lucis, effulgentia, fulgetra, inquit Bud.

Ἀπαυγάζω, ſplendorem elido vt corpus ſplendidum, vel lucem edo.

Ἀπαύγασμα, effulgentia, relucentia. Greg.

Ἀπαυγήεις, εσσα, ὁ καὶ ἡ, fulgidus, lucidus. apud Heſych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, vna effulgeo. Baſil.

Διαυγής, pellucidus, tranſlucidus, limpidus. vt διαυγὲς ὕδωρ, in Epigram.

Διαύγεια, perlucens ſplendor. διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illuſtro, illumino. Item diffulgeo, tranſpareo. Plut. de fulg. ... διαυγάζει. Neutraliter quoque, diluceo, diluceſco. Polyb. 3. ἅμα τῷ διαυγάζειν. Sic & 2. Pet. 1.

Διαυγασμός, οῦ, ὁ, tranſlucens ſplendor. Plut. de Plac. phil. de fulgure.

Ἐπαυγάζω, luminis radiis illuſtro & ſplendorem affero. idem quod αὐγάζω. In voce paſſ. aliquando ſignif. ſplendeſco. aliquando ſplendeo.

Ἐπαύγασμα, ſplendor.

Ἐσαυγάζω, inſpicio, affertur ex Epigr.

Καταυγάζω, illumino, illuſtro. Nonn. Et neutraliter pro luceo, reſplendeo.

Καταυγάζομαι, illuminor, illuſtror. Greg. Item videor ſpecto, aſpecto, vt Epigr. lib. 1. Ζῆνα κατηυγασάμην, Iouem ſpectaui.

Καταυγασμός, illuſtratio, illuminatio.

Κυαναυγής, cæruleum ſplendens. Eurip. in Alceſt. Et in Epigr. ... κυαναυγής.

Λιπαυγής, ſplendore ſeu lumine defectus, obſcurus. Orph.

Λυκαυγής, crepuſculum matutinum. Luc. in Somn.

Μαρμαυγεῖν, exp. perſtringi lumina. Vtitur Plut. aliquoties.

Μελαναυγής, atrum ſplendens, ater. Eurip.

Παναυγής, omni ex parte ſplendidus.

Παραυγάζω, repræſento, ſeu imaginem repræſento. Dionyſ. de ſitu orb.

Περιαυγής, circunquaque ſplendens, perlucidus. Plut.

Περιαυγόεις, εσσα, ὁ καὶ ἡ, vndiquaque ſplendidus. Ariſt. de mundo.

Περιαυγάζω, ſplendore luceque circunfundo, circunquaque illumino, colluſtro. Heliodor.

Πυραυγής, igni fulgens vel qui ignei fulgoris eſt, igne rutilans.

Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio more eorum qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aſpectum caligant. Gal. in gloſſ. Hipp.

Συναύγεια, corradiantia, vt Bud. interpr. apud Plut.

Τηλαυγής, longè ſplendorem ſuum ſpargens, eminus ſplendens. Hippocr. epiſt. ad Demag.

Τηλαυγῶς, ſplendorem ſuum largè ſpargendo. Heſ.

Τηλαυγέω, ῶ, longè ſplendorem ſpargo, eminus ſplendeo.

Τηλαύγημα, & τηλαύγησις, ſplendor longè diſperſus aut eminus apparens.

Ὕπαυγος, qui eſt ſub luce.

Ὑπαυγάζω, q. d. ſubſplendeſco.

Φεραυγής & φερσαυγής, lucifer, lucem ferens ſeu afferens aut ſplendorem. Item lucidus. Ex Epigr.

Φαεσαυγής, ſplendidus.

Φαεσαύγεια, ſplendor. Suid.

Χρυσαυγής, auri in modum ſplendens.

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum ſplendeo, auro ſplendeo & niteo. Epigr.

Χλοαυγής, virore nitens, vel virentium ſplendorem referens. Ex Luc.

Ψεφαυγής, obſcuram lucem reddens. Heſych.

ΑΥ˜ΔΗ, ῆς, ἡ, vox, oratio, ſermo. Il. α. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. * Quidam deducũt ab αὔω ſignificãte φωνῶ. Alij à nomine αὐγή, ... vtpote διὰ τὸ αὐγάζειν ...

Αὐδήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ. v. 407.

Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum abſolutè, vt Il. α. Interdum cum accuſ. vt Il. σ. Et pro alloquor, ex Od. 1.

Αὐδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. & Euſt. Citatur & ex Herodoto pro, loqui.

Compoſita.

Ἄναυδος, ὁ καὶ ἡ, voce carens, mutus. Od. ἀπτοεπὴς καὶ ἄναυδος. Et ἄναυδον ἔργον apud Soph. in Aiace, exp. nefandum factum.

Ἀναύδως, mutè, tacitè. Hippocr.

Ἀναυδία, ἡ, loqui non poſſe. Gal.

Ἀναυδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, aut non fandus, nefandus: Item actiuè pro non loquens, mutus.

Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dicendus, non commemorandus, apud Soph. in Aiace. Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.

Ἀνταυδάω, ῶ, viciſſim loquor, reſpondeo.

Ἀπαυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo, vt apud Ariſtoph. ἀπαυδῶ μὴ δρᾶν. A quibuſdam exp. iubeo: contraria prorſus ſignificatione. ¶Item deficio. Plut. de lib. educ. πόνοις αὐτοὺς ὑπερμέτροις ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ... Apud Luc. ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπαυδηκώς, triduana fame confectus, vel qui deficit præ fame. ¶Item loquendi facultate defici apud Hippocr. vt vult Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Eſt autem apud ſolos poetas & quidem tragicos præſertim vſitatum.

Ἔναυδος, voce præditus, vocalis, Heſych. Pro quo & ἐναυδής. Exp. & ἔμπνους, ſpirans.

Ἐξαυδάω, ῶ, eloquor. Il. α. Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ.

Ἐπαυδῆσαι, inſuper dicere. Alij exp. alloqui.

Καταύδησις, exp. vociferatio.

Μεταυδάω, q. d. interloquor. cum dat. vt Od. Φαιήκεσσι μετηύδα. Item alloquor, cum accuſatiuo perſonæ. vt Apoll. Arg. 2. Αὐτὰρ ὁ τόν γ᾽ ... ὑπερφιάλοισι μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo conſolor. Od. ο.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello. vt Odyſ. ξ. Ὀδυσσῆα προσηύδων.

Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item inſalutatus. Exp. & colloquij expers.

Συναυδάω, ῶ, (q. d. ſimul loquor) conſentio, aſſentior. Item pro confiteor, apud Soph.

Ὅμαυδος, quomodo huc pertineat, vide in Ὁμός.

ΑΥ˜ΘΕΝΤΗΣ, ου, ὁ, diuerſam habet ſignif. & etymologiam. Idem enim eſt quod αὐτοέντης, (ex quo & factum eſt) qui ſua manu perimit, qui ſua ipſius manu cædem infert. ſeu ὁ ... φόνον ἐργαζόμενος. veluti αὐθέντης τις ὤν, inquit Schol. Apollonij, vt apud Eur. αὐθένταισι χερσί, manu eorũ qui illis ipſis manibus

manibus cædem patrãrũt. Apoll. Arg.2. αὐθένϊας Α'μύκοιο, percuſſores Amyci. Etymologo eſt ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτ͂ κτείνων, ſeu ὁ ἑαυτ͂ βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι: & Eurip. ſchol. ὁ δι' αὑτ͂ εἰς τὸ ξίφος. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cęde quæ propria manu fit. Æſchyl. in Eum. Οὐκ ἔτ' ὁμαιμός αὐθέντης φόνος, conſanguineorum cædes propria manu patranda non eſt. ¶ Apud recentiores ſignificat, dominus, qui pro arbitrio & autoritate ſua quiduis agendi poteſtatẽ habet. ὁ ἑαυτ͂ ἐπιφερὴς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλῳ, ἀλλ' ἑαυτ͂ ὤν inquit. Etym. deriuãs παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντος. Exp. etiã [autor.

Αὐθεντία ἡ, poteſtas, autoritas. Baſil. Syneſ.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud iuriſconſultos authentica inſtrumenta & ſcripta dicuntur quæ certam & iuſtam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib.9. epiſt.18.

Αὐθεντέω ῶ, autoritatem meam accommodo. ſeu autoritate mea probo. aut autorem me præbeo. Baſil. Apud Pal.1. ad Tim. cap. 2. vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem ſibi in virum vſurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (comp.) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in. vel apud. Greg.

Αὐθὶ αὖθις, vide in Αὖ.

ΑΥΛΑΞ, ακος, ἡ, ſulcus. ἡ τ͂ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή. vt explicat Euſt. dicens διὰ τὸ στενοπιμήκης ἐκ τ͂ αὐλῆ παρωνομάσθαι. Heſiod. αὔλακ' ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Et Philo, ἀναδιμοῦντες εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur & ὦλαξ, ακος, ἡ. & ἄλοξ, οκος, ἡ, ſeu per metatheſin ὦλξ, quod metaphoricè etiã accipitur: vt apud Eurip. in Phœniſſ. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.

Αὐλακίζω & ἀλοκίζω. F. ίσω, ſulco, apud Ariſtoph. ἰδὼ δ' ἀλοκίζειν ἰδ' τέμνειν τὸ χωρίον.

Compoſita.

Διαυλακίζω, q.d. perſulco, peraro.

Κατaυλακίζω & κατaλοκίζω, ſulco. vnde per tmeſin apud Eurip. κατ' ἔνυξεν ἠλοκισμένα.

Ὀλιγαύλαξ, paucos ſulcos habens, & (per conſequens) paucos agros. Suid.

Ὁμαύλαξ, qui eodem ſulco comprehenditur. vicinus. & per ſyncopen ὁμῶλαξ ακος ὁ καὶ ἡ idem. Apoll.2.

Ὑδραύλαξ, ſulcus aquarius. Bud.

ΑΥΛΗ, ῆς, aula atrium Athenæus lib.5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum & vacuum ante ipſas ædes expoſitum, qui à ventis perflatur. vnde & de ſubdialibus locis vſurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Moſ. lib.3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in eiuſmodi locis ſubdialibus, ſtabulari ſolent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro ſtabulo, vt Il.δ. ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασι. Sic & Od. ξ. ¶ Item aula domus regia, domus principis: ſic dicta quòd ante eiuſmodi domos eſſent ampla loca ſubdialia, vel quòd ſatellites ibi ſolerent παραυλίζεσθαι, vt ſcribit Athen. Sic apud Polyb. μείζω τε καὶ ὀχυρὰς εἰώθασι δεῖ τὴν αὐλὴν εἶναι. Herodianus paſſim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ὁ καὶ ἡ, vt αὔλειος θύρα apud Plat. in ſymp. exp. ianua veſtibularis & atrienſis. Dicitur & ἡ αὔλειος ſub. θύρα, vt apud Plut. in Pompeio.

Αὐλικὸς, ὁ, aulicus. qui eſt ex alicuius principis aula. Plut. in Polit. præc. οἱ δὲ ὢν αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem. vt Plut. ἐδεδ' φοβηθήσεσθαι τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία, ἡ, aulæum. item tentorium. Plut.

Αὔλιον, ου, τὸ, ſtabulum. Item domicilium propriè quod eſt ruri. Apoll. Arg.2. σταθμούς τε καὶ αὔλια.

Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium. locus vbi pernoctatur. Item tentorium, caſtra. Il.ι.

Αὐλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia. veſper. Euſt.

Αὐλίτης ου ὁ villicus.

Αὐλίζομαι, ſtabulor. de ouibus, Od.μ. de ſuibus, Od.ξ. Ipſi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco. i. pernoctare, cubare, apud Thuc. & Xen. ſæpe. A Bud. exp. & ſtationem habeo, item excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio Heſych.

Compoſita.

Ἀγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro ſiue in agris ſtabulans. ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur, Od. μ. & Il.κ. Ipſi quoque paſtores apud Homerum & Heſiodum, ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλὶς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλὶς κοίτη, apud Nicandrum. quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, ſtabulatio in agro. pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω ῶ. F. ήσω. P. ηκα, ſtabulor in agro. pernocto in agro, vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Euang. cap.2.

Ἀπαυλίζομαι, ſeorſim ſtabulor, ſeorſum ſtationem habeo. Item de hominibus dictum ſeorſum pernocto.

Ἀπαυλόσυνος, ſeorſum ſtabulans, vel à ſtabulo diſcedens. in Anth. epigr.

Ἀπαυλιστηρία χλανὶς, apud Poll. quam ſponſa mittit ad ſponſum eo die qui ἀπαύλια dicitur.

Ἀπαύλια, ων, dies quo ſponſus apud ſocerum ſeorſum à ſponſa pernoctat. item dona quæ ſponſæ dantur, teſte Polluce. Acron dicit fuiſſe diem quo nupta ad parentes redire ſolebat.

Βοαύλιον, ου, τὸ, boum ſtabulum, bubile. Poll. Βοαυλος, idem Theocr.

Ἔναυλος ου ὁ, ſtabulũ, & ſpelũca, Heſiod. Itẽ domicilium. Heſiod. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Euſt. Vide & in comp. ex αὐλός.

Ἐναυλίζομαι, ſtationẽ habeo, caſtra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναυλισμα, domicilium. Suid. Ἐναυλιστήριον ἄντρον, ſtabulare antrum.

Ἔπαυλος, ου, ὁ, ſtabulum, item caſa. Il.ψ.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, caſa. Plut. Ἔπαυλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, caſtra ad vrbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur & ſponſa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

Ἐπαύλια, ων, quidam volunt idem eſſe quod ἀπαύλια. Vide Heſych. Suid. Poll. Euſt. Pauſan. Bud.

Θυραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante fores iacens, ſeu excubans. Item foris pernoctans. Heſych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: ſeu ante fores pernoctare, aut iacere. Luc. de merc. cond. πολλὰς δὲ τὰς ὑπὸ ῥομφαίας, συνεχεῖς ἢ θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, ſeu ſub dio. Bud. ex Philoſt. epiſt.

Θυραυλέω, ῶ, ad fores ſeu ante fores pernocto, aut iaceo. Itẽ foris ago, extra domũ verſor. Xen. in Oecon. τῇ δὲ γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Itẽ, in caſtris & ſtatiuis permanere, vbi nõ ingredi, nec ſub tecto eſſe, apud Ariſt. & Plut.

Καταυλίζομαι, ſtationem habeo, caſtra metor. Plut.

Μαυλὶας vocabant τὰς μαχαίρας, quaſi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. ſchol. & ex eo Suidas: vterque cultros intelligens. ij enim plures in vna vagina veluti ſtabulari poſſunt. Nicander verò μαυλίδας appellat à homine μαυλὶς in Ther. κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ vbi ſchol. quoque exp. æreo ſeu ferreo cultro. Rurſum μαυλὶς, Heſychio eſt quæ mercede aliquid facit. Vnde μαυλίζειν, mercede proſtituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus proſtituit, vt leno.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio ſtabulo, ſeu in media caula, aut etiam caſa. Bud. Alia propriè volũt eſſe ianuã quæ ſit inter duas αὐλὰς, ſed pro tota caſa ſeu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adiectiuè θύρας μεσαύλους.

Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον in eadẽ ſignificatione apud Suidã. Itẽ μεσαύλιον vocabatur κρῖμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς καὶ αὐλωρέου, inquit Euſt.

Μόναυλος, qui ſolus ſtabulatur aut habitat.

Μοναυλία, vita ſolitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

Ὀρέσαυλος, in montibus ſtabulans, monticola. Opp. l.3. de venat.

Ὀρίσαυλος, idem. Nonn.

Παραυλίζομαι, iuxta cubo vel excubo. Athen. lib.5.

Πρόαυλον, ſeu προαύλιον, ου, τὸ, aulæ veſtibulum. Poll. Suidas. Item προαύλια plur. num. dies qui nuptias antecit: ſicut ἐπαύλια dies qui eas ſequitur.

Προσαυλίζω, in aula ſto.

Προσαύλειος, ad aulas pertinens.

Συναυλία, cohabitatio. Item contubernium coniugale, coniugium apud Ariſtot. in Polit. & Greg.

Συναυλίζομαι, vnà commoror, contubernalis ſum. Item congregor, conuenio. Propriè conuenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Vſus eſt & voce actiua. idem Xen. Hell.1. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτ͂.

Ὕπαυλος, qui in aula eſt. Apud Soph. in Aiace exp. qui eſt in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione verſatur. Suid.

ΑΥΛΟΣ, ου, ὁ, tibia. Il.κ. Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Sic apud Athen. lib.4. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἐμφυσῆσαι τ͂ αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβὲς. idem ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. *Deducitur vel ab ἄω, (i. ſto,) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid eſt anguſtum & in rectitudinem productum. Od.χ. αὐλὸς αἵματος, pro ſanguine quem ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. apud Hom. Od.τ. Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, ου, ὁ, fiſtularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parua tibia aut fiſtula. Dicitur generaliter de quauis fiſtula & tubulo. Αὐλίσκοι οἱ, inaures. Heſych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apophth. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, κατέστρεψεν μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλούς.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum ſonum. Poll.

Αὔλησις, ipſa tibiæ inflandæ actio. Ariſtot. Rhet.3.

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, tibicen. Αὐλητηρία, theca tibiarũ. Heſych.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina, quæ tibia canit. Αὐλητρίδιον, q.d. tibicinula. Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen. Dem. Xen. &c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinẽ pertinens. Αὐλητικὴ (ſub. τέχνη) ars tibia canendi. Item αὐλητικὸς, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt, apud Athen. lib. 15.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, & apud poetas, ἡ, paronymum eſt τοῦ αὐλοῦ, ſignificans ἐπιμήκη τόπον, vt Euſtathius tradit. Sic πόντιος αὐλῶνας ſchol. Sophoclis in Thrac. eſſe dicit mare longum & arctum: ſeu tractus maris longos & anguſtos, vt freta ſunt, exponens tamen etiam loca maritima anguſta, vt ſunt iſthmi. Heſychius Æſchylum dicit αὐλῶνα vocaſſe foſſam: vt Euſt. quoque. Sunt enim foſſæ oblongæ, anguſtæ, cauę in modum τῶν αὐλῶν. Dicuntur αὐλῶνες, etiã valles ſeu conualles, referunt enim & ipſæ ſua figura αὐλὸν, vtpote quæ ſint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophr. hiſt. plantarum lib. 9 cap. 7. Plut. in Fab. & Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus ſtrictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίσκος, ου, ὁ, parua vallis.

Αὐλωνίζω, in valle dego, Suid.

Αὐλωτὸς, οῦ, ὁ, tibiatus, fiſtulatus, inſtructus tibiis ſeu fiſtulis. vt αὐλωτοὶ φιμοὶ, Apud Æſchil. Vide Heſych. poll. & Euſt.

Αὖλαξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tibiarum expers. Plutarch. θυσίας γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἱστόρει, quæ ſine tibiarum cantu fierent. Ἀναύλως *aduerb.* ſine tibiis idem Plut. περὶ Ῥωμ. Καὶ ὡς ἐπὶ τῆς ἀρμονίας, τῶν ἱερῶν ἀναύλως θυόντων. Ἄναυλος eſt etiam imperitus artis tibicinariæ, apud Luc.

Βομβαύλιος tibicen, qui nouit βομβεῖν αὐλόν. Heſych.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. ſcribitur, Διαύλειον, ου, τό) Ariſtophanis ſchol. eſſe dicit, quum in Scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret.

Διαυλωνία. Euſtathio eſt locus anguſtus in quo aues ſyluestres capiuntur.

Διαυλωνίζειν Suidas eſſe dicit fluere per anguſtias. Budæus ex Baſilio affert *pro*, meatus longos tranſire, dicique tradit de aqua marina terras ſubeunte & in fontes percolata. Vide & Athen. lib. 5.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi huiuſmodi, vt quum ad metam perueniſſent, flectentes eò rurſus recurrerent vnde curſum inierant. i. curriculum duplex. Ita Bud. in Pand. vbi addit Vitruuium δίαυλον vocare duorum ſtadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. διαύλοις κυμάτων φερόμενος, reciprocis fluctuum curſibus. ¶ Eſt etiam menſura duorum ſtadiorum, *hoc eſt*, mille & ducentorum pedum.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, canaliculus in diopteis quo viſus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμψιδίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ longas tibias ſeu fiſtulas habens. Euſt.

Δύσαυλος, infelix ob tibias, vt δύσαυλος ἔρως in Epigr.

Ἔναυλος, tibiis perſonans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti poſt tibiarum cantum aures adhuc perſonant. vt ἔναυλοι λόγοι apud Euſt. ἔναυλος φωνὴ apud Luc. Item flumen per anguſtum iens. Et foſſa anguſta. Vide Euſt.

Ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta eſt. qui tibiæ ſonum amplius non edit. Pol. lib. 4.

Ἐξαυλέω, ῶ, q.d. extibio vnde ἐξηυλημένος q. d. extibiatus, metaph. de inueteratis rebus dicitur, vt docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλέω, ῶ, idem. Παρεξηυλημένος, extritam fiſtulæ lingulam habens, extritus. Ariſtoph. in Achar.

Ἐπαυλέω, ῶ, incino ſeu præcino. accino tibia. Luc. de ſacr.

Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Euſtathio idem quod μόναυλος.

Καταυλέω, ῶ, tibiæ ſono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibuſuis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur, vt apud Greg. μὴ ἀκοὰς καταυλούμενοι.

Καταυλοῦμαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis perſono. Luc. Strab. Plut. Item exhibilor & derideor.

Κατάυλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus ſeu incentio. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Decomp. Προκατάυλησις, quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra & exercitatoria luſione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. exp. Theophr.

Κεραύλης, qui cornu in tibiam aptato, canit, cornicen. Dicitur & κερατάυλης.

Μίμαυλος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Athen. lib. 10.

Μιμαυλεῖν exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum vnicum & ſimplicem edens vt eiuſdem interpr. μόναυλος καλαμος apud Euſt. Item qui eiuſmodi organo vtebantur, quem Euſt. καλαμαύλην & ῥαπταύλην quoque dictum fuiſſe tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Athen. vnius tibiæ concentus.

Μοναύλιον, ου, τό, organum quoddam tibiale vnius & ſimplicis cantus. Athen. lib. 4.

Μοναυλέω, ῶ, tibia vnius concentus cano. Plut. in Cæſ.

Ὅμαυλος, conſonus Soph. in Oed. tyr. ςονόεντα γήρυς ὅμαυλος.

Πάραυλος, à tibiæ ſono diſcrepans, abſonus. Soph. in Aiace.

Πλαγίαυλος, qui obliquis tibiis canit. Et ſubſt. obliqua tibia, apud Theocr. idyll. 23.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibia cano. Euſt.

Προαύλιον, ου, τό, præludium in tibiarum cantu. Ariſtot. Rhet. 3.

Προαυλέω, ῶ, in tibiarum cantu præludo. Ariſtot. Rhet. 3.

Προσαυλέω, ῶ, accino tibia, apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit, vel qui tibiis quodammodo perſuadet.

Πυραυλικὰ ὄργανα. Bud. vocat bombardas, quòd fiſtulas referant & ignem emittant.

Ῥαπταύλης, qui tibias compingit aut inflat. Euſthatio idem eſt quod μόναυλος.

Στομαυλέω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Σύναυλος, conſonus, vt ξύναυλος βοὰ apud Ariſtoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, conſonantia, *id eſt*, tibiæ cantus cum alio quopiam muſico inſtrumento coniunctus aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia συμφωνεῖ. Athen. lib. 14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta. vt apud Ariſtoph. in Equit. & Syneſ. epiſt. ad fratr.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβοις μέλη αὐλῶν. Gal. Hos τυμβαύλας Latini ſitinices vocant. Scribit enim Nonius ſitinices dici qui apud funeratos & ſepultos, *hoc eſt*, iam ſitos canere ſoliti erant honoris cauſa cantus lamentabiles.

Ὑδραυλις, ιδος, ἡ, ſiue ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: muſicum inſtrumentum vide Athen. lib. 4. & Vitruu. lib. 10. cap. 13.

Ὑδραύλης, qui eo hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω, ῶ, ſuccino tibia. Luc. Athen. lib. 6.

Φίλαυλος, amans tibiarum cantus. Ariſtot. Eth. 10.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur, vt teſtatur Ariſtot. Polit. 8.

Αὐξάνω αὔξω, &c. vide in Ἀέξω.

Αὐθος, αὐότης, &c. vide in Αὔω.

ΑΥΡΑ, ας, ἡ, aura, ventus lenior, expiratio ex humido prodiens, vt Ariſtot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu acuto in penult. notari ſcribit. Sic Ariſtoph. in Ranis, Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Inuenitur tamen & αὐρα. Xen. Hell. 6. εἰ μὴ αὔρα φέρει θέοντες. Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit in Sympoſ. Et αὔραις θηρᾶν apud eundem.* Etym. deducit ab ἀήρ. Quidam à verbo ἄω, ſpiro.

Compoſita.

Ἀγλαυρος, aſſ. *pro* pulchras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. Pro quo facta metatheſi literarum tradit ſchol. Nicandri dici ἄγραυλος.

Ἄγχαυρος, ου, ὁ, diluculum, crepuſculum. ἀπὸ τὸ ἄγχι ἤδη πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν, vt Suidas exp.

Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, auræ expers. Item ſubſtant. torrens. Apoll. Arg. libro 1.

Ἀπαυράω, ῶ, eripio, aufero. vt θυμὸν ἀπηύρα, Il. ζ. & apud Heſiod. Quidam ab αὔρα deducunt vt reſonet ἀναπνεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι. Alij ab αἴρω.

Ἔναυρος, in quo auræ ſunt, auris apertus ſeu peruius. Theophr. hiſt. pl. lib. 8. cap. 11. σημεῖον δ' ὅπερ ἂν ᾖ ἔναυρον ἀεί.

Ἐπαυρέω, ῶ, & ἐπαυρίσκω, item ἐπαυρόμαι, fruor, vtilitatẽ & fructum percipio. Cũ genit. vt ἐπαυρέσθαι βιότοιο apud Apoll. Sic Hippocr. Πλεῖον ὄλβου ἐπαυρέσθαι. Interdum cum accuſ. Andocides, τί ποτε ἄξιον ἐσχηκότες ἐστὶ ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι, ſi vos oportet aliquid fructus & vtilitatis ex me percipere. Ponitur & abſolutè apud Hom. & Hippocr. ¶ Accipitur & in malam partem *pro* damnum accipio, pœnas luo. Interdũ abſolutè: vt Il. ζ. τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, quare ſuſpicor cum fructus eius mali percepturum, i. damna inde paſſurum & pœnas daturum. Interdũ cũ genit. Heſiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. α. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Item cum accuſ. Od. ρ. μή τι καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς, ne fortè & maius damnum capias. ¶ Item aſſequor, cõſequor, cõtingor. Il. ο. πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, &c. antequam attingerent & aſſequerẽtur corpus. Il. ψ. λίθου δὲ φυλάσσεσθαι ἐπαυρεῖν, caue ſaxum attingas. Item pro conſequi, naciſci. Apoll. Arg. 2. οὐκ ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, i. τύχῃ.

Ἐπαύρεσις, fruitio. Thuc. lib. 2. Scribitur & ἐπαύρησις.

Μαψαῦραι, αἱ, leues auræ, venti leues. Heſiod. in Theog.

Ποδηνεμος, qui velocitate pedum auras ſeu ventos æquat.

Πέταυρον & Σταυρὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΑΥΡΙΟΝ, cras. craſtino die. Odyſſ. α. Αὔριον εἰς ἀγορὴν καθίζωμεν ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον (ſub ἡμέρα) craſtina dies. Sic dicitur ἐς τὴν αὔριον in diem poſterum. Et ἐς αὔριον pro eodem. * Euſtath. vult fieri ab ἄω ſignificante ſplendeo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρα: iuxta illud Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Αὐρίζειν, procraſtinare, in craſtinum differre. Itē algere. Etym.

Compoſita.

Εἰσαύριον ſiue ἐπαύριον, quod & disiunctim εἰς αὔριον, cras, vel in poſterum diem, poſtridie.

Ἐπαύριον poſtridie. Dicitur & ἡ ἐπαύριον, ſicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον perendie, vt ſcribit Budæus. Dicitur & ἡ μεταύριον, ſub. ἡμέρα.

Θεναυρός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΑΥΣΤΗΡΟ'Σ, ἡ, ὁ, auſter: vt αὐστηρὸς χυλὸς, auſterus ſapor. Et αὐστηρὸς οἶνος auſterum vinum. Dioſc. Et αὐστηρὸς ἄνθρωπος, auſterus, ſeuerus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis & tenuis menſa. *Deducitur ab αὔω ſicco. Nam αὐστηρὰ ſolent linguam ξηραίνειν καὶ τραχύνειν βαθέως, vt docet Aetius.

Αὐστηρῶς, auſterè, ſeuerè. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρότης, ητος, ἡ, auſteritas: item ſeueritas. Alex. Aphrod.

Ὑπαύστηρος, (comp.) ſubauſterus, apud Dioſc.

ΑΥ'ΤΑ'Ρ, autem, ſed, item, cæterùm, apud Hom. ſæpe. Pro eodem dicitur & ἀτάρ, ex quo & Euſtath. factum eſſe putat interiecto υ.

Αὐτῆ, vide in Αὐ. Αὐτῆ, vide in Αὔω.

ΑΥ'ΤΜΗ', ῆς, ἡ, halitus, ſpiritus. (παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Euſt.) Il. ι. εἰσὸκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. ¶ Itē vapor, fumus. Od. π ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή. Sic apud Heſiod in Theog. καμὲ δὲ γαῖα ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. vbi tamen quidam ſignificare volunt.

Αὐτμὴν, ένος, ὁ, idem quod ἀϋτμή. Il. ψ. Od. γ.

ΑΥΤΟ'ΜΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ſeipſo aliquid faciens, nō alieno impulſu, ſpontaneus, vltroneus, vt Il. β. αὐτόματος ἦλθε, ſpōte venit. Et morbi apud Heſiod. in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, non acceſſiti. Αὐτόματοι μηχαναὶ dicuntur, quæ per ſe mouentur: vt horologia. Apud Dem. αὐτόματος θάνατος, exp. mors naturalis quę nulla extrinſecus vi coactavenit. Interdū αὐτόματον dicitur quod fortuitò euenit. Dicitur & ταὐτόματον pro eodē. Quid ſit αὐτόματον & quomodo à τύχῃ differat, docet Ariſt. Phyſ. 2. & Plut. in lib. de fato. Vide & Themiſt. & Alex. περὶ ψυχῆς 2. *Cōpoſita dictio pleriſq; videtur ex αὐτός & μάομαι, (excitor, prōptus ſum) vt ſonet quaſi ἀφ' ἑαυτοῦ προθυμούμενος à ſeipſo inductus, & excitatus: vel ex αὐτός & ματέω in qua ſententia fuit Ariſt. & Euſt. Hippocr. de arte, quaſi alludens id etymon dicit, τὸ αὐτόματον οὐ φαίνεται οὐσίην ἔχον οὐδεμίαν, ἀλλ' ἢ οὔνομα μοῦνον, vt dicatur αὐτόματον quaſi αὐτὸ μάτην.

Αὐτομάτως, ſpōte, vltro, ſine alieno impulſu. Itē fortuitò, temerè Plut. pro eodem aff. αὐτοματεί & αὐτοματεὶ ſeu αὐτοματί.

Αὐτοματία, ἡ, fortunæ temeritas, euentus fortuitus. Plut.

Αὐτοματίζω, ſponte facio. Xen. Ariſtot.

Αὐτοματισμός, ἀctio quæ ſponte fit.

Ἀπαυτοματίζω, (comp.) ſponte ſubminiſtro, Philo de vita Moſ. lib. 1. πόαν ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥ'ΤΟ'Σ αὐτή, αὐτό ipſe, ipſa, ipſum. Pronomen eſt relatiuū. Xe. Pæd. 1. ἐπυνθάνοντο δὲ τῷ Ἀστυάγει ὅτι πολέμιοι εἶσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐξεβοήθει καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν καὶ ὁ υἱὸς αὐτῷ ὁ Κυαξάρης. ¶ Interdū eſt demōſtratiuū. Luc. in Hermo. αὐτὸ ἐφθάσα ὦ Λυκῖνε τὸ γεγενημένον. Interdū pronomini demonſtratiuo additur: vt Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι Thuc. lib. 6. Sic apud Plut. de Socr. dæm ἐκεῖνον μὲν αὐτὸν ἐφορῶ. Iungitur interdum & cum ἐγώ, & cum σύ, quod & Latini imitantur. Inuenitur αὐτότατος apud Ariſtoph. vt ipſiſſimus apud Plaut. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus perſonis. Thuc. lib. 8. ἐν ᾗ ἦρχε Δερκυλίδας ὁ Λακεδαιμόνιος τρίτος αὐτός. ¶ Affertur & pro ipſemet, ex Il. γ. & Ioh. cap. 4. ¶ Item qui ſponte aliquid facit, vt apud Hom. τί με ταῦτα ὀτρύνεις καὶ αὐτὸν ὀτρύνοντα; ¶ Ponitur & pro ſolus, aliorum ope nō adiutus, vt apud Hom. αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. ¶ Item pro idem apud Eurip. & Soph. In qua ſignif. interdum præponitur articulus ὁ, vt Xen. Hell. 5. τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic εἰς τὸ αὐτό, ἐπὶ τὸ αὐτό, in vnum eundémque locum.

Ὁ αὐτός, idem. Neut. τὸ αὐτό, pro quo dicitur & ταὐτό, vel ταὐτὸν idem, vt Ariſtoph. κατὰ ταὐτό. Plat. de leg. ταὐτὸν διανοούμενοι.

Ταυτότης, ητος, ἡ, identitas. Ariſt. eth. 8.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν ταυτίζω, tanquam vnum & idem cenſeo & pono, apud Philop.

Αὐτοῦ (aduerb.) ibi, illic. Interdū etiā pro hic. Hom. Thuc. & Xen.

Αὐτόσε, illuc, huc. Item eōdem, vt exp. apud Plat. de rep. lib. 2.

Αὐτόθι, ibi, illic, vel iſtic. Αὐτόθεν, illic, inde, vel iſtinc. Alicubi exp. & ab hoc tēpore. Itē ex tempore, teſte Bud. Itē pro, confeſtim, protinus (vt idem Budæus ſcribit) vel iam inde. apud Polyb.

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per ſyncopen factū. Hom. Item pro huc, apud Apoll.

Αὔτως ſiue αὔτως, ſic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. Significat etiam ὡσαύτως ὡς ἔτυχεν, vtcunque, item temerè, fruſtra. Hom.

Αὐτίτης οἶνος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide & in comp. ex Ἐτός.

Αὐτίκα, ſtatim, illicò, vt αὐτόθεν. Item primo quoque tempore: tum apud poetas tum apud proſæ ſcriptores. Item in præſens, in præſentia, ſæpe apud Thuc.

Ὡὐτός, Ionicè dicitur pro ὁ αὐτός, ipſe: apud Herodot.

Compoſita.

Ἑαυτοῦ, ſuiipſius: ἑαυτῷ, ſibiipſi: ἑαυτόν, ſeipſum. Plur. ἑαυτῶν, ſuiipſorum: ἑαυτοῖς, ſibiipſis: ἑαυτούς, ſeipſos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur ſecundum declinationem ſimplicis pronominis αὐτός. Interdum ponitur αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ, pro quibus ſunt qui malint ſcribere αὑτοῦ & αὑτῷ cum ſpiritu aſpero. Ponitur etiam ἑαυτοῦ in ſecunda perſona pro σεαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σεαυτῷ, &c.

Ἑωυτόν Iones dicunt pro ἑαυτόν, ſeipſum. Sic & ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ, apud Hippocr. & Herodot.

Ἐμαυτοῦ, meipſius ἐμαυτῷ, mihi ipſi: ἐμαυτόν, meipſum. In duali & plur. declinatur diuiſim, integris videlicet caſibus vtriuſque vt ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, & ſic deinceps. Ponitur & αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, itidémque in cæteris caſibus.

Ἐξαυτῆς, vel diſiunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, ſtatim, q. d. ex hac ipſa hora. Videtur enim ſubaudiri ὥρας. Marci cap. 6. & ad Philem. cap. 2.

Καταυτόθι, ibi, Apol. Arg. 2. καταυτόθι ὀρεινόμενος.

Καθαυτό pro καθ' αὑτό, per ſe, ſua ſponte, vel ſeorſim.

Καὐτός, Attica ſynalephe dicitur pro καὶ αὐτός, & ipſe in Epigr.

Μεταυτίκα, mox, ſtatim, poſt.

Παραυτά (quod & παρ' αὐτά) ſimulátque. Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confeſtim, & quaſi iam hinc ex hac ipſa hora; Arrian. παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτοῦ, tuiipſius: σεαυτῷ, tuiipſi: σεαυτόν, teipſum. Dicitur pro iiſdem σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem eſt huius pronominis vſus in ſecunda perſona, qualis ἐμαυτοῦ in prima.

Φίλαυτος, ſibi charus, ſui diligens, qui ſe diligit, qui nimis ſibi placet. Ariſtot. Rhet. 1. & Eth. lib. 9. c. 8. Eſt etiam φίλαυτος ὁ αὑτῷ ἐθέλων πάντα τὰ πρακτέα ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές.

Φιλαυτία, ἡ, amor ſuiipſius, nimius ſui amor, nimium ſui amantem eſſe.

Ὡσαύτως, eodem modo.

ΑΥΧΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, glorior, iacto me. Thuc. lib. 2. πάντας αὐχοῦσιν ἀπειλῆσθαι, gloriantur omnes paſſos eſſe. Et cum accuſ. Ariſtid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν Ἀθηναίοις τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. *H. Steph. ab εὔχω deducit: alij contra αὐχέω ab εὔχω deriuant.

Αὔχη, ἡ, gloriatio, iactatio, animi elatio.

Αὔχημα, τό, idem. Thucyd. lib. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damaſceno.

Αὐχηεις, ὁ, q. d. iactabundus, gloriabundus, vel ad iactantiam comparatus.

Αὐχήεις, εντος, ὁ, idem quod αὐχήεις, in Epigr. ex Non. aff. pro alacri & cui ceruix eſt erecta.

Καυχάομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Δυσαυχής, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilis glorìator, moleſtus ſeſe iactitando, Apol. Rhod. Arg. lib. 3.

Ἐξαυχέω, ῶ, glorior, vel valde glorior.

Ἐπαυχέω, ῶ, glorior ob, aut efferor ob, vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις glorior ob ea quæ dicis. Ariſtoph.

Κεναυχής, vanè iactabundus, vana iactans. Il. θ.

Μεγαυχής, magna iactans. In Epigr. Μεγαλαύχης, idem, vel ſimpl. iactator. Item μεγάλαυχα, res magnæ iactantiæ plenæ apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, iactantia. Plut. de inſtit. lib. μεγαλαυχίας ἐμπίπλασθαι.

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna iacto ſeu grandia, vel iacto me de magnis rebus aut ſimpl. iacto.

Ὑπεραυχέω, ῶ, valde glorior, vel me iacto. Phal. in epiſt. ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρήμασι.

Ὑψαυχενέω, idem quod ὑψαυχενίω, ceruicem effero. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος.

ΑΥ'ΧΗ'Ν, ένος, ὁ, ceruix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων inquit Ariſt. anim. 1. ¶ Item metaph. anguſtia loci, anguſtus locus, vt Lat. fauces. vt apud Herod. in Melp. αὐχένα Βοσπόρου. Et in Erat. αὐχένα χερσονήσου. ¶ Itē pars claui & gubernaculi in quā gubernator incumbit. Pol. lib. 1. *Deducitur ab αὐχμός, ob ſiccitatem & duritiem: dicitúrque αὐχήν quaſi αὐχμήν.

Αὐχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ (q. d. ceruicalis) ad ceruicem pertinens. αὐχένιοι τένοντες. Od. γ.

Αὐχένιον (ſubſt.) Euſtathio eſt πυέλιον.

Αὐχενίζω, ceruicem ſcindo, ceruicem frango. Sophocl. in Aiace. ¶ Eſt etiam [inquit Bud.] loro caput equorum complecti &

conſtringere, ad hoc vt venæ intumeſcant & ſanguis detrahatur ſcalpro. Et αὐχενιστήρ, locum quo id fit.

Αὐχέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναύχην, ceruice carens. Ariſtot. de an. lib. 4.

Ἀπαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω. Apud Philoſtr. in heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον, quidam exp. frænare taurum. Et pro, contumaciter reluctari, apud Phil. de mundo, vt Bud. interpr.

Βυβαύχην, qui humeros adducens ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Ariſtot. inſidioſos eſſe ait.

Τελμαύχην, qui collo eſt gracili & prælongo. Ariſtoph. in Pace.

Διαυχενίζομαι, ceruicem attollo ſeu erigo, quod de equis primùm, deinde per metaph. de ſuperbis dicitur. Vide Poll.

Διαυχένιος μυελός, exp. ceruicis medulla, q. d. ceruicalis medulla apud Plat.

Δολιχαύχην, ceruicem prælongam habens. Eurip. in Iphig. Aul.

Ἐναυχένιος, qui in collo eſt, vel collo iniectus, collo inſertus, vt ἐναυχένιος βρόχος, in Epigr.

Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμός, exceruicatio, & contumacia pertinax, ex Hieron. in cap. 3 Nahum. Proph.

Ἐπαυχένιος ζυγός, iugum quod ceruici imponitur.

Ἐριαύχην, ceruicē elatam & arduā ſeu proceram habens. Hom.

Κυρταύχην, cui incurua eſt ceruix.

Λασιαύχην, hirtam & villoſam ceruicem habens. apud Hom. & Ariſtoph.

Μακραύχην, cui collum eſt prælongum. Eurip.

Μεσαυχενεῖν, exp. media ceruice ligari.

Μεταυχένιον, τό, quod poſt ceruicem eſt. Poll. l. 2.

Παραυχένιος, collo impoſitus & aptatus. vt παραυχενίη φαρέτρη, in Epigr.

Παραυχενίζω, exp. ceruicē demitto, propẽdeo collo deuexo.

Περιαυχένιος στρεπτός, torques quæ ceruici circumponitur.

Σκληραύχην, cui dura eſt ceruice, cui indomita eſt ceruix. Suid. Plut. ἀρετῆς ἀγωγῆς.

Στεναύχην, pro στεινaύχην, arctæ ceruicis ſeu anguſtæ Epigr.

Ὑπαυχένιος, ceruici ſubactus, qui eſt ſub ceruice. Ὑπαυχένιον, ſubſt. ceruical, quod ceruici ſupponitur. Luc. in Somn.

Ὑψαύχην, elatam ceruicem habens. Et metaph. ſuperbus, quòd ſuperbi elata ceruice incedere ſoleant.

Ὑψαυχενέω, ῶ, & Ὑψαυχενίζω & Ὑψαυχέω, ῶ, ceruicem efferre, ceruice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem & de ſuperbis hominibus. Plut.

Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην vnde Ὑψηλαυχενία. Xen.

Φριξαύχην, habens ceruicem horrentem ſetis. vt κάπρον φριξαύχενα quidam poeta vocat apud Plut.

Χλωραύχην, luſcinia, quia luteus orbis collū eius circūdat. Sim.

ΑΥΧΜΟΣ, ὁ, ſiccitas ex vehementi æſtu, cui opponitur ἐπομβρία, apud Ariſtoph. in Nub. Philo de vita Moſ. lib. 1. τοῖς ἢ αὐχμὸν τε ᾗ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι φθέρει. Expon. & ſqualor. vt αὐχμῷ πολλῷ, ſqualore obſitus. Fit ab αὔω (ſicco) pleonaſmo literæ χ. Etymol. tamen affert & alias duas etymologias: vel ab αὔξω ſignificante itidem ſicco, pleonaſmo τοῦ υ. vel ab αὔξω augeo, per antiphraſin. ex ſiccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης, εος, ὁ & ἡ æſtuoſus, aridus præ æſtu. Item ſqualidus. Syneſ. Gal.

Αὐχμήεις, εντος, ὁ ſqualidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρός, ἁ, ὁ, ſqualidus. Luc. Itē obſcurus, caliginoſus. 2. Pet. 1.

Αὐχμάω, ῶ arco præ æſtu. Syneſ. item ſqualeo.

Αὐχμέω, ῶ idem.

Ἐξαυχμέω, ῶ idem. Ἐξαυχμῶσαι, ſqualleſcere, exareſcere apud Theophr. lib. 5. de cauſ. pl. Ἐξαυχμοῦται, exſiccatur. apud Diog. Laert. in Zen.

Αὐχμῶ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΑΥΩ, ſicco, areſacio, item accendo. In qua ſignif. quidam ſcribunt potius αὔω cum aſpero. vt Od. ε. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Itē clamo reſono, boo. vt Il. υ. αὖε δ' Ἀθήνη. & paulò poſt. αὖε δ' Ἄρης. ¶ item ſplendeo, λάμπω, vt vult Etym. vnde & deducit αὐγή. quidam etiam αὐγὴ & ἠώς, de quibus vide ſuis locis. ¶ item flo, ſpiro, vt ait idē Etym. In qua ſignif. itidem eſt inuſit. & dicitur ἄω. ¶ Euſt. αὖσαι ait ſignificare etiam tangere, vnde eſſe χαῦσαι, ſignificans χεῖρας αὖσαι. ¶ Itē dormio, vt loquit. Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐν δ' ἀμάθοισιν ἢ ᾗ αὐτοσχεδίην [illegible] ἰαύω.

¶ Deriuata ab αὔω, i. ſicco, accendo.

Αὖος, ὁ, ſiccus aridus, vt ξύλα αὖα. Od. ι. & σ. Et apud Plat. de leg. ξύλα αὖα ᾗ ξηρά.

Αὐότης, ητος, ἡ ſiccitas, ariditas. Αὔανσις idem. Etym.

Αὐαλέος, α, ον idem quod αὖος. Heſiod. Αὐσταλέος, idem. Nonnūquā & pro ſqualidus ſqualens. Apol. Arg. 1. Αὐσταλέος χαίτησι.

Αὐαίνω, areſacio. Αὐαίνομαι, areſio.

Αὐασμός, exiccatio. Item ſiccitas.

Αὔανσις, areſactio, item ſenium & tabes plantarum.

Αὐαντικὴ νόσος, morbus exiccans corpus.

Αὐστηρός, Αὐχμός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναύω, aff. pro, accendo.

Ἀφαύω, idem. Et pro exareſacio. apud Ariſtoph.

Ἀφαυαίνω, idem, apud Theophr.

Decomp. Ἐπαφαυαίνω, exſicco, deſicco. Ariſtoph. in Ran.

Διαυαίνω, perareſacio, deſicco, Suid.

Ἐναύω, accendo, torreo, vt πῦρ ἐναῦσαι, Herod. Xen. Dinarch.

Ἐναύσασθαι, accendi. Plut.

Ἔναυσμα, τό, id quo ignis accenditur, igniarium. item ſuſcitabulum vt quidam interpr. ex Nonio. item metaph. fomes, fax i. incitamentum. Herodian.

Ἐξαύω, accendo torreo ὀπτῶ. Euſt. ex Plat. comico. Ἐξαυαίνω, exareſacio. Συνεξαυαίνω, ſimul areſacio, ſimul exicco.

Καθαύω, torreo, item ἀφανίζω. Euſt. ex Alcmane.

Καθαυαίνω, areſacio. Vide Bud.

Πύραυνον, τό, inſtrumentum quo prunæ ardentes inferuntur menſæ, vel igniarium, materies arida accendendo igni. Poll. παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πυραύστης, ὁ, beſtiola, quæ candelam circumuolans, vt ignem attingat, aduritur.

Ἀφαυρός, Βαλανεῖον, Βάναυσος, Κεραυνός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ Deriuata ab αὔω, i. clamo.

Ἀΰω, per dialyſin, idem quod αὔω. vt Il. β. ἀΰσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Ἀϋτέω, ῶ idem. vt Il. μ. v. 160.

Ἀϋτή, ἡ, clamor, vox. Od. ρ. v. 434. Interdum ex conſequenti pro bello. vt Od. λ. v. 382.

Αὐδή, Αἶλος, Οὖχος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀμφαύω, circumſono.

Ἄναυος, ὁ καὶ ἡ, vocis expers. Et propriè clamoris expers. item mutus.

Ἄναυς, idē quod ἄναυος. ex quo deducunt Atticè pro ἄναος. vt Il. γ. ἄνεῳ τ' ἐγένοντο. Ἄνεῳ aduerbialiter pro, mutè. Od. ψ.

Ἀπαύω, exclamo, vnde ἀπαύσας. Theocr.

Ἐνεός, ὁ, ὁ mutus. Ariſt. in Probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται.

Ἐνεότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas. Scribuntur hæc & gemino ν, apud Ariſtot. & Plat.

Αἰσα quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Πεγιαιίτιος, vide in Οἶσος.

ΑΦΑΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæq; ſpecies eſt, de qua Dioſc. lib. 2. & Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 8. & Gal. de alim. fac. lib. 1. cap. pen. Vide & Plin.

ΑΦΑΡ, (*aduerb.*) ſtatim, continuò, vt in Od. ἄφαρ κεραεῖ λελάβωσιν. exponunt αὐτίκα. Sunt qui ab ἅπτομαι deriuent, exponentes [illegible] ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor ſignificare ait: τὸ ταχέως. vt, ἄφαρ δ' ἐπὶ πολλὰ ἐγγὺς ἦμαρ: item τὸ [illegible] [illegible] ἄφαρ δ' ἐπι χεῖρας [illegible] ἡμῖν: nec non τὸ ἀφνιδίως. vt Οἶδ' ἄφαρ ἐκ Τροίης [illegible] [illegible] denique τὸ φαῦλον. vt ἄφαρ ἢ εἰ ἄγγελος [illegible]. Inde compar. ἀφάρτερος, celerior, velocior, pernicior. vt Il. ψ. Τῶν δ' ἵπποι πολὺ ἔασιν ἀφάρτεροι.

Ἀφαρεί, idem. Etym. & Suid. Apud Euſt. ſcribitur Ἀφαρεί.

ΑΦΑΡΚΗ, ἡ, apharca: arbor ſemper virens, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 5. c. 15. & lib. 1. c. 4.

Ἀφάσσω, ἀφάω, vide in Ἅπτομαι.

ΑΦΑΥΡΟΣ, ὁ, imbecillis, debilis. Heſiod. ἀφαυρότεροι δ' ἔτι ἀνδρες, et Il. η. ἀφαυρότερος χεῖράς τε μάχην τε. Euſt. deducit ab αὔω ſignificante ξηραίνω. Etymologus autem ab α epit. & παῦρος, quaſi ὁ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος κατὰ δύναμιν.

ΑΦΕΛΗΣ, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ſimplex. Luc. ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστι καὶ ἀπλοῦς. Itē ἀφελῆ δίαιταν καὶ λιτὴν dicunt quæ eſt ſimplex ſeu εὐτελής. Itē ἀφελὴς ὁ ſiſ καὶ λιτὴ dicitur quæ eſt ſimplex ſeu tenuis & frugalis, omnique luxu carens. Et ἀφελὴς λόγος apud rhetores oratio ſimplex & fuco carens. Heſychio eſt ille, ſus, purus, integer, cui nec ſuperfluum quippiam in corpore eſt, nec deeſt. Idem παιδία ἀφελῆ dici ſcribit τὰ σωφρόνως, laboribus confita, vt apud Ariſtoph. in Equit.

Ἀφελῶς, ſimpliciter, nudè.

Ἀφέλεια, ἡ ſimplicitas. Plut.

Ζαφελής, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΑΦΕΝΟΣ, ὁ vel τό, diuitiæ, opes: ſeu reditus, cenſus, & quidē propriè vnius anni, vt volunt grammatici. Dicunt enim eſſe τὸν ἀπὸ ἑνὸς ἔτους (ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, ſeu τὸν ἀπὸ τοῦ ἐνιαυσίων [illegible] [illegible] ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ [illegible]: πλοῦτον verò τὸν ἀπὸ πολλῶν. Il. α. ἄφνειος καὶ πλούτῳ ἐφείξεν. Heſiod. in Erg. Εἰς ἄφενος [illegible].

Ἄφενος, ιος, τό, idem cum ἄφενος ex eóque per ſyncopen factum. Pind. οἱ δ' ἄφενος [illegible].

Ἀφνεός, ſiue ἀφνειός, ἁ, ὁ, diues, opulētus. Modò cū genit. modò cum

δὸ cum accuſ. paſſim apud poëtas. Superl. ἀφνειότατος & ἀφνεϊ-ςατος.

Ἀφνείομαι, diteſco. Cratin. Pro eodem aſſ. ἀφνέω ſeu ἀφ-νῶ.

Ἀφνίζω, dito, πλουτίζω.

Πολυάφνει-ος, ὁ καὶ ἡ (comp.) cui affluunt opes, vel affluens opib. opulentus. Dionyſ. de ſitu orbis.

Πολυαφνεία, opulentia, affluentia diuitiarum ſeu opum. apud Callim. παρὰ τὸ φυλάσσειν τὸ ἄφενον, inquit Etym.

Ἀφη, &c. vide in Ἅπτομαι.

ἈΦΘΑΙ, αἱ, ſunt in oris ſuperficie vlcera maligna & ſerpentia, ignea quadam caliditate prędita, quę præcipuè infantes vexant. Vide Gal. Poll. & Cęl. Rhod. Occupant aliquando & alias partes veluti teſtes: vt videre eſt apud Gal. lib. 9. περὶ κτ τόπους, & apud Paulum lib. 3. cap. 54. Hippocrates & de tuberculo pulmonis vſurpauit lib. 2. de morbis. *Fortaſſe ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Ἀφθάω, ῶ, aphthis laboro. Hippocr.

Ἀφθῶρος, idem cum ἀφθῶν. Cęl. Rhod.

Ἀφθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aphthis laborans. Hippocr.

ἈΦΙΑ, ἡ, planta quædam, de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 8.

Ἄφλαστον, vide in cōp. ex Φλάω. Ἀφνίσ, &c. vide in Ἀφνειός. Ἀφνω, vide in comp. ex Φαίνω. Ἀφρίζω, &c. vide in Ἀφρός.

*ἈΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus. Ita dicta quòd è maris ſpuma ortum habuerit, teſte Heſiodo, quem & Plato atq; alij in hoc etymo ſequuntur. Ariſtot. autem ita vocatam tradit, quòd ſeminis natura ſit ἀφρώδης, i. ſpumoſa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens ἀφροδίτην dici ait, quòd ſit ἀφροσύνης θεά. ¶ Pro venerea libidine (quam & ἀφροδίτης ἔργα vocant poetę) interdum ponitur. ¶ Item venuſtas, lepos, gratia, decor, vt & Lat. Venus. Lucian. in Scytha, θαυμαζόμενον ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει.

Ἀφρῶ apud Nicand. pro ἀφροδίτη.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον, venereus. Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereę. Luc. item feſtum Veneris, apud Athen. Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, ſing. num. ſtatua ſeu ſignum Veneris, vt ſcribit Bud. & Veneris ſacrificium apud Athen.

Ἀφροδισιακὸς λίθος, aphrodiſiaca gemma. Plin. lib. 37.

Ἀφροδισιάς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, & ἀφροδισιάζομαι, venerem exerceo, vtor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι paſſ. muliebria pati. apud Athen.

Ἀφροδισιασμός, rerum venerearum vſus. Ariſtot. Hippocr. aphor. lib. 6.

Ἀφροδισιαστικός, ὁ, ſalax, libidinoſus. Ariſtot. Athen. Apud medicos eſt etiam, venerem creans libidinem mouens.

Compoſita.

Ἀναφρόδιτος, ὁ καὶ ἡ, à venere alienus, inuenuſtus. Luc.

Ἀναφροδισία, ας, rerum venerearum nulla cupido. Item inuenuſtas, inelegantia.

Ἐπαφρόδιτος & ἐπαφρόδιτος, venuſtus, iucundus. Xen.

Ἐπαφροδισία, ας, venuſtas, lepos, elegantia. Appian.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriuſque ſexus membrum habet, & virile & muliebre, q. d. mixtum genus è Mercurio & Venere.

ἈΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, ſpuma. Luc. in pſeud. ἀφροῦ ὑπο πιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonn. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ἀδόντων. Sic ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς ἵππου, &c. Ariſtop. ἀφρὸν vocat etiam ſpumoſum excrementum, teſte Heſych. ¶ Item piſcis qui & ἀφρύη, & ἀφύη.

Ἀφρόεις, εσσα, εν, ſpumoſus. ἀφρόεν ἀφροῦν. Epigr.

Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Poll. lib. 4. Hippocr. aphor. lib. 7.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, ſpumo. Heſych.

Ἀφρίζω, F. ίσω, idem ſpumeſco, ſpumam excito.

Ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, pro ἀφρισμὸς, mutatione literæ ρ in λ, & pleonaſmo τοῦ ο, inquit Etym. & Euſt. idem quod ἀφρός.

Ἀφρύη, ſeu ἀφρίτης ſeu Ἀφρός, apua piſcis ita dictus quòd è ſpuma naſcatur. Dicitur & ἀφύη. Vide Athen. & Plin. vnde ἀφυώδης χρῶμα Hipp. apuę modo albidum apuam referens. Et ἀφύομαι, apud Hipp. exp. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. Apud Athē.

Compoſita.

Ἄναφρος, ſpumę expers, non ſpumeus ſeu ſpumoſus. Hippoc. lib. περὶ χυμῶν.

Ἀπαφρίζω, deſpumo.

Ἐξαφρίζω deſpumo. Ἐξαφρίζεσθαι, in ſpumam redigi.

Ἐπαφρίζω deſpumo, in epiſt. Iudę. Ἐπαφρος, ſuper quo ſpuma eſt, apud Gal.

Ὕπαφρος, ſpuma tectus, ſpumoſus, non manifeſtus. ex Eurip.

ἈΦΥΩ, F. ύσω, haurio, hauriendo promo. Od. ι. πολλὸν οἶνον ἀφυσσάμενος. Et Nōn. ἀφύσσει ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύης, i. apuę piſcis,

de quo ſuprà in ἀφρός, colore) ſignificat dealbor, ἀπολευκαίνομαι, vt teſtatur Gal. in lex. Hipp.

Ἀφύσσομαι, idē quod ἀφύω, haurio. Od. ι. & π. καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.

Ἄφυσμος, οῦ, ὁ, hauſtio exhauſtio. Suid.

Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, vnde & deriuatū eſt, i. hauſio promo hauriendo. Il. α. Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Et metaph. ibid. ἀφύξειν καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, acquiſiturum eſſe.

Ἀφυξιμος, qui hauritur. Nicand.

Ἀφυσγετὸς, hauſtus vt apud Nic. γῆ ὕδωρ ἀφυσγετόν. Ἀφυσγετόν. Heſych. exp. συρφετὸν ἀκαθαρσίαν, κόπριον, deriuatque vel ab ἀφύω, vt ſit τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel à φλύω, vt ſit τὸ μὴ ἀποφεῦγον τὴν καταφορὰν τοῦ ῥεύματος. Il. λ. de torrente montano, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Vbi Euſt. quoque ſignificare ait τὸ ἰλυῶδες συρφετὸν, eſſeque ἀπομαξιματώπουμενον ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω.

Compoſita.

Διαφύσσω, Heſych. exhaurio, expromo. Il. φ. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε. Eſt enim tmeſis pro διήφυσε. Od. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, dente multum carnis exhauſit ſeu extraxit velut hauſtu.

Ἐξαφύω exhaurio. Od. ξ. οἶνον ἐξαφύοντες.

Ὑπεξαφύω, clam exhaurio. Apoll. Arg. 2. πολλοὺς ἤ ὑπ' ἐμοὶ νήπιοι ἔασιν ὑπεξαφύονται.

ἈΧΑΝΗ, ἡ, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas, teſte Heſychio & Euſt. Vtitur Ariſtoph. in Acharn. ἀχάνας ἐδέχετο χρυσίου λέγει.

Ἀχάνιον, ου, τὸ, diminut. apud Euſt.

ἈΧΑΤΗΣ, achates: ſub. λίθος gemmæ nomen, teſt. Suidā ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen eiuſdem nominis reperta fuerit. Plin. lib. 37. c. 10. dicit eam eſſe numeroſam, varietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius, vocatur enim (inquit) φασσαχάτης, κηραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuſcula inſignis: ἀντιαχάτης, quum vritur, myrrham redolens: κοραλλοαχάτης, guttis aureis ſapphiri modo diſtincta, qualis copioſiſſima in Creta ſacra appellata.

-ἈΧΕΡΔΟΣ ſpina quędam. Heſych. Od. ξ. ἐξήρηκαν τοῖς ἀχέρδῳ. Etym. tradit eam pleonaſmo τοῦ δ dictum fuiſſe quaſi ἄχερος, vtpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβεῖσθαι.

Ἀχερδώδης. Etym. exp. σκληρός.

ἈΧΕΡΩΙΣ populus alba, ab Acheronte denominata putatur. Il. ν. Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

Ἀχέω, vide in Ἄχος. Ἀχεύω vide in compoſitis ex Ἤχω.

-ἈΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus. Il. υ. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. ¶ Itē metaph. dolor grauis, moleſtia. Soph. ἄχθη δ' ὑπερβαλόντες ἄχθος ἐσχάτας, dolorem & moleſtiam intulerunt. *Ab ἄχος factum eſſe docet Euſt. pleonaſmo τοῦ θ.

Ἀχθεινός, ή, όν, oneroſus, grauis, moleſtus. Xen.

Ἀχθηρός, ρᾶ, ρὸν, ὁ καὶ ἡ, idem. Heſych.

Ἀχθηρῶς, grauatè vel grauatim. Poll. lib. 3.

Ἄχθομαι, F. έσομαι vel ήσομαι (tanquā ab ἀχθέομαι-οῦμαι) grauor, pondere premor, ingemo ſub pōdere. Od. ο. ἀλλ' ὅτε δὴ νηῦς ἤχθετο βαινέμεναι. Itē eadē metaph. qua Lat. grauatè fero, pro moleſtè fero. vt ἄχθομαι τοῦ εἶναι, apud Plut. Sæpius cum dat. vt Ariſtoph. in Nub. σὺ τούτοις νῦν χαίρεις οὐκ ἄχθεσαι. Aliquando cum ἐπί. vt Xen. ἐπὶ τοῖς ὄντως ἀχθόμενος. Interdū cū accuſ. Atticè. vt Il. ε. Ἀλλὰ ἄχθομαι ἕλκος. Et cū particul. Xen. Pæd. 3. ἐγὼ ἄχθομαι περὶ τὸν ὑμᾶς. Cū ὑπέρ. vt apud Plat. in Apol. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. vicē poetarū dolēs. ¶ Item ſuccenſeo. Plat. in Apol. καὶ μοι μὴ ἀχθεσθῆτε λέγοντι τὸ ἀληθῆ.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ, dolor, triſtitia. Plat. Thuc.

Ὀχθέω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viro ponderoſus, viro grauis, virum grauans ſiue onerans, aut ſufficiens ad onerandum virum (id eſt, virile robur) deſiderans. Od. κ.

Ἀπαχθὴς, grauis, moleſtus.

Ἀπαχθίζω grauo.

Δειραχθὴς, collo oneroſus, apud Soph.

Δυσαχθὴς, oneroſus, moleſtus, grauis: & ita quidem vt non niſi ægrè & difficulter ſufferri queat. Heſych. Suid.

Ἐπαχθὴς, oneroſus, grauis. Item moleſtus, inuidioſus. Æſchin. Plat. Plut.

Ἐπαχθῶς, moleſtè.

Ἐπαχθεια, ἡ, moleſtia, offenſa.

Ἐπαχθίζω onero, Philo.

Ἐπάχθομαι idem quod ἄχθομαι, aut valdè ἄχθομαι.

Decomp. Ἀνεπαχθὴς, nō oneroſus, nō moleſtus. Ἀνεπαχθῶς, non moleſtè, non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω non grauatè fero, Thuc. Item non inuidioſè. vt apud Hermog.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Baden-Württemberg

Καταχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.
Μολυβδαχθής, q.d. plumbi grauis. Ex epigr.
Μελαχθής, morbo grauatus, æger. Oppian.
Οἰναχθής, vino grauatus, ebrius. Heſych.
Σελαχθεῖσα, ἡ, q.d. onus excuſſum. Plut. in Cæſ.
Σφυραχθής, cui ſpira (caudæ) grauis & ponderoſa eſt. Nicand.
Συναχθομαι, condoleſco, vicem alicuius doleo. Iſocr.
Συναχθομαι ἐπὶ τῷ ἀπολωλότι.
Ὑπεράχθομαι, aſſ. pro, valde doleo.
Ὠμαχθής, humeris grauis, humeros pondere ſuo & grauitate premens. Epigr.

ΑΧΛΗΣ, ῦος, ἡ, caligo, nebuloſa quædã obſcuritas. Gal. comment. 2. in Prorreth. lib. 2. ἀχλὺν nominari dicit aëris perturbationem, cuius craſſamentum ſit medium inter nubem & nebulam, nebula ſpiſſius, tenuius autem nube. A cuius ſimilitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam πάθος, in quo nimiũ δὴ ... ἀχλυώδη ... accipitur & generalius pro, tenebræ, obſcuritas. Od. υ. ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, ſole operto nubibus ſubſequuntur tenebræ, & caligo.
Ἀχλυόεις, εσσα, εν, caliginoſus, nebuloſa obſcuritate tectus. Heſ.
Ἀχλυώδης, εος, ὁ & ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Hippocr. aphor. lib. 5.
Ἀχλύω, caligo, obtenebror, offuſcor. Od. μ. & ἔξ ἀχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. Actiuè etiam vſurpatur pro, obtenebror, offuſco caligine nebuloſa. apud Greg. in carm.
Ἐπαχλύω, (comp.) idem quod ἀχλύω. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. [illegible]
Ἐπαχλυόω, obtenebro. apud Arat.

ἌΧΝΑ, ſiue Ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus: tenue illud ſpicę inuolucrum, aut tenues paleę quæ frumento permixtę dum trituratur, ventilãdo ab eo ſegregantur. Il. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Ἁλὸς ἄχνη, ſpuma maris quæ ei fluctuanti innatat. Il. δ. & alibi. Et ὁ ἀκραῖον ἄχνη, apud Soph. in Soph. in Trachin. qui & pro rore ἄχνην vſurpaſſe dicitur. Et Æſchyl. πυρὸς ἄχνην pro fumo. Deniq; & alia tenuiſſima ramẽta aut fruſtula ἄχνας nomine dicuntur vt χαλκίτιδος ἄχνη, minutiſſimæ particulæ & veluti flos, aut etiam famılia. Plut. ſymp. lib. 3. Et pro lanugine, in Epigr. lib. 7.
Ἀχνώδης, εος, ὁ & ἡ, ſimilis τῇ ἄχνῃ Heſych.

Compoſita.

Ἁλὸς ἄχνη ab Ariſt. & aliis compoſita voce dicitur, quã Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat, ſed aridam maris ſpumam intelligunt.
Ἀνδράχνη, portulaca. Dioſc. lib. 4. c. 91.

ἌΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, triſtitia παρὰ τὸ ἀς ερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίρειν, vt Euſt. tradit dicẽs tamẽ alibi eſſe ... Od. δ. Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη χωμοφθόρον. Xen. Pæd. 6. ἄχος αὐτὸ ...
Ἀχερής, εος, ὁ & ἡ, dolorificus, moleſtus. Suid.
Ἀχέω, F. ήσω, doleo, ægrè fero, triſtor. Cũ gẽ. vt Il. β. τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων. Et cum accuſ. Heſiod. in clyp. Herc. ἣν ἄτην ἀχέων, calamitatem ſuam dolens. ¶ Item pro ἠχέω, de quo in ἠχος.
Ἀχεύω, idẽ: inde enim & deriuatur interiectio υ. Od. π. & φ.
Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ. οὐ γὰρ θυμὸν ἀεὶ ... ἐμοὶ ... Ἄχνυμαι. Ἀχνύς, ύος, ὁ, mœror.
Ἀκαχίζω, dolore afficio. Od. ο. ὅ ἐ μάλιστα ἀκαχίζει ἀποφθίμενος, mœrore & triſtitia afficit.
Ἀκάχημαι, paſſ. vnde ἀκάχηνται, apud Hom. ι. λυπεῖται. Et ἀκαχήμενος. Od. λ.
Ἀκαχίζω, F. ίσω. Et ἀκάχημι, triſtitia afficio. Vnde Paſſ. ἀκάχημαι, triſtitia & mœrore afficior. Od. θ. ἐγὼ δ' ... ἀκάχημαι.
Ἀκηχέω, F. ήσω, idem quod ἀκάχημι, vnde in paſſiuo, Il. ζ. μή μοι τέκνον ἀκηχέσθω θυμῷ.
Ἀκήχεμαι, triſtor. Il. ε. Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
Ἀκηχεδών, όνος, ἡ, triſtitia, mœror.
Ἀχαία, Cereris epith. apud Ariſtoph. in Achar. vbi vide ſchol.
Ἀσχάλλω, ἀσχαλάω, Ἀχθος, Φαρμαχον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ἈΚΡΆΣ, άδος, ἡ, pyrus ſylueſtris, quam quidam piraſtrum vocant. Dioſc. lib. 1. c. 169. Dicitur de fructu quoque piraſtri. vt quum Ariſt. hiſt. anim. lib. 8. c. 6. dicit ἀχράσι πιαίνεσθαι τὰς ὗς, ſues ſaginari piris ſylueſtribus. Sic & Ariſtoph. in conc. & Dioſc. loco citato.
Ἀχράδινον ξύλον, lignum piraſtri. apud Dioſc. lib. 6. c. 24.
Βαλλαχράδες, (comp.) qui pira ſyluatica iactu decutiunt. Sic ſeſe Argiuorum pueri per iocum in quodam feſto vocabant, vt Plut. refert in Hellen. quæſt.

Ἀχυ, vide in Μίσγω.

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, feſtuca. Xen. in Oecon. ... ἀχυρα ... A Budæo exponitur etiã follicu-

lus tritici. Idẽ annotat ἄχυρα, à Xenop. vocari etiã ariſtas cum culmo excuſſas, i. ſtramenta. ¶ Apud Hippoc. ἀπὸ τῶ τείχεα τὰ ἄχυρα ἀποσπαράσσειν. Celſus exp. in adiuncto pariete ſi qua minuta eminent carpere.
* Quidam quaſi ἀέχυρον, alij ἀπὸ τῶ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt.
Ἀχυρὼν ῶνος, ὁ, idẽ Ἀχυρμιά. Hom. [quaſi ἀχυρεών] idem quod ἀχυροδόκη, q.d. palearũ receptaculũ. Exp. & aceruus palearum.
Ἀχυρώδης, εος, ὁ & ἡ, aceroſus. Ariſtot.
Ἀχυρόω, ῶ, paleis ſterno & reſpergo. Ariſtot. in Probl. item paleas admiſceo, apud Theophr.
Ἀχύρωσις, (q.d. paleatio) conſtructio quæ fit paleis. Exp. & paleata conſtructio. apud Ariſtot. de nido hirundinis.
Ἀχυρτίδες, paleolæ.
Ἀναχύρωτος, (comp.) vt ἀναχύρωτος πηλός, lutum aceribus ſeu paleis non ſubactum, lutum non aceratum, lutum non paleatum. apud Poll. lib. 7. ex Ariſtoph.

ἈΧΩΡ, ῶρος, ὁ, manans capitis vlcus, Celſo & Plinio. Inde nomen habuiſſe Galen. prodidit, quòd non amplum χῶρον, (i. locum) occupet, ſed anguſtis ſpatiis concluſus, tenuem etiam humorem contineat. Exp. & furfur, ſordes capitis: quaſi ἄχνωρ ab ἄχνη inquit Etym.

Ἄψ, retrò, retrorſum, in auerſum. vt ἂψ ἰέναι, regredi, reuerti. Od. ι. ... Ἂψ ἰέναι κενεόν. ¶ Itẽ, rurſus, iterũ. Il. α. Ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, iterũ in vaginã intruſit, in vaginam repoſuit ſeu recondit. Et alibi, ἂψ δ' αὖθις, rurſus autem, ex ... poſitis his duabus particulis ſynonymis.

ἈΨΙΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, abſinthium, herba ſummæ amaritudinis, ... & βαθύπικρον nomen inuenit, de cuius generib. multa Dioſc. lib. 3. c. 25. 26. 27. Plin. lib. 27. c. 7. Pro eodem legitur & ἄψινθος, in Apoc. Ioan. c. 18.* Ita dictum putatur quaſi ἀπίνθιον ὅτι ἄποτος ... πικρότητα.
Ἀψινθίτης οἶνος, vinum abſinthio conditum, de quo Dioſc. lib. 5. cap. 49. Colum. lib. 12. cap. 35. & Conſtant. Cæſ. Geopon. lib. 8. cap. 10.

Ἀψίς, ἄψος, vide in Ἅπτω.

ἈΩ, f. ἀήσω, flo, ſpiro. Apol. Arg. lib. 2. ... ἄον ...
Ἄημι, idem quod ἄω, ſed multò vſitatius. vnde ἄει, flabat. Od. μ. v. 325. Et partic. ἀεὶς ἀέντος. Legitur & ἀέντες, Od. γ. v. 182. 183. cuius tamen thema eſſe inuſit. ἀέντω tradit Euſt.
Ἄημαι pro ἄημι, vnde ἄητο. Apol. Arg. 2 ...
Ἄημα, τὸ, flatus, ſpiritus. Soph. Ἀήτης, idem Eurip.
Ἀήτης, ου, ὁ, ventus, Od. ι. Interdũ dicitur ἀνέμοιο ἀήτης, vt Il. ρ.
Ἀήτη, ἡ, idem apud Heſiod. in Erg.
Ἄητος flatibus & ventis expoſitus. Suid. Exp. & inſatiabilis item magnus apud Æſchyl. Et Il. φ. θάρσος ἄητον ἔχουσα.
Ἀάζω, ἀτμός, ἀυτμή, αὔρα, αὐλός, αὐλή, ἀήρ, ἄνεμος, αἰθήρ, ... quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀκραὴς, έος, ὁ & ἡ, dicitur ventus flans in ſuperficie, flans per ſumma, ὁ ἄκρως ἀεὶς. Od. β. Sunt tamen qui exponant, ὁ ἀκραῖος & ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸς ſeu ἀκραιφνής. vide Euſt.
Ἁλιαής, per mare flans, in mari flans. vnde ἁλιαέες venti. Od. δ.
Διάημι, perflo, perſpiro, Heſiod. in Erg. cum genit. Διαάω, idem. Od. ε. Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.
Δυσαής, grauiter ſpirans, grauiter ſtrepens in ſpirando, vt Od. ε. ἀνέμων δυσαήων, pro δυσαέων. Et δυσαὴς ζέφυρος, vide Euſt.
Εὐαής, (q.d. bene ſpirans) vtiliter ſpirans, ſalubriter ſpirans. Herodot. in Euterpe, ... πνεύματι χρεωμένος. Apud Heſio. χῶρος ...
Ζαής, vehemẽter flans ſeu impetuosè flans. Il. μ. ἄνεμος ζαὴς ...
Ὑπεραής, deſuper flans.
Δίεσις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Ἐριῶλα, vide in

ἈΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos, ex ἄω, ſignificante πνέω, nimirũ ... Et per metaph. cuiuſq; rei præſtantiſſimum, vt λίνοιο ἄωτον, οἰὸς ἄωτον. Od. α. item ſimpliciter pro ἔριον. vide Euſt. Theocritus Herculem vocat ἄωτον ἡρώων. & Pindarus ἄωτον patriæ ſuæ athletam quendam. Heſychius maſculino etiam genere ἄωτον accipi indicat pro ἄνθος & ἔριον. ¶ Ἄωτος autẽ, auribus carens, vide in comp. ex Οὖς.
Ἀωτέω, ῶ, flores carpo ſeu decerpo. Heſych. Suid. Euſtath. quoq; ὕπνον ἀωτεῖν apud Hom. eſſe ait dormire ſomnum ſuauem & curis ſolutum ac veluti floridum. vt Il. κ. & Od. κ.
Ἀωτεύω, idem. Heſych. item pro texere & dormire, affert Euſt. ex quodam veteri Lexico.

B

B, Nota eſt ſecundæ apud Græcos literæ, quam βῆτα appellant: ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro π vti, dicentes βατεῖν & βικρόν pro πατεῖν & πικρόν: Macedones autẽ pro φ, dicẽtes Βιλιππον, Βερενίκην & βαλακρόν, pro Φίλιππον, Φερενίκην & φαλακρόν, teſtatur Plutarch. in Hellenicis